CAROLINE PECKHAM

SUSANNE VALENTI

ZODYAK AKADEMİ 3

HESAPLAŞMA

OLİMPOS

Çeviren: Onat Özyılmaz

"SORUNUN CEVABI AY TUTULMASI'NDA GÜN YÜZÜNE ÇIKACAK. AMA GERÇEĞİ ÖĞRENDİĞİNDE GÖLGELERİN SENİ YUTMASINA İZİN VERME."

Cehennem Haftası başlamıştı.

Üst sınıflar, Zodyak Akademi'de kalacağımızı ya da geldiğimiz yere döneceğimizi belirleyecek nihai sınav olan Hesaplaşma'ya hazırlanan birinci sınıf öğrencilerinin hayatlarını çekilmez kılmakla görevlendirilmişti.

Yaklaşan Ay Tutulması yüzünden kadeşimle ikimizin sınavlarımızı başarıyla tamamlamaktan çok daha büyük endişeleri vardı.

Karanlık bir planın ilk adımları atılmaya başlanmıştı ve gölgeler giderek yaklaşıyordu.

Görünen o ki düşmanlarımız sandığımızdan çok daha güçlüydü.

Prenses olmanın bu kadar zor olacağını neden kimse bana söylememişti?

VEGA İKİZLERİ YA BİRER KRALİÇE GİBİ KÜLLERİNDEN DOĞACAK YA DA VARİSLERİN GAZABI ALTINDA YOK OLUP GİDECEK.

URLAR İÇİNDİR!
www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin
IMPOS
Ay Işığı
KİTAPLIĞI

ZA
ZA
DARCY VEGA

CAROLINE PECKHAM & SUSANNE VALENTI

HESAPLAŞMA

ZODYAK AKADEMİ

· 3 ·

Ay Işığı Kitaplığı

@ayisigikitap

OLİMPOS

Zodyak Akademi #3: Hesaplaşma
Caroline Peckham & Susanne Valenti
Orijinal Adı: Zodiac Academy #3: The Reckoning

© 2025, Olimpos Yayınları
© 2019, Caroline Peckham & Susanne Valenti
Harita © Fred Kroner

Çeviren: Onat Özyılmaz
Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Editör: Aydan Yalçın
Son Okuma: Zehra Uzun
Kapak Uygulama: Fatma Can Yıldırım
Sayfa Düzeni: Aslıhan Kopuz

1. Baskı: Mayıs 2026
ISBN: 978-625-8729-86-3

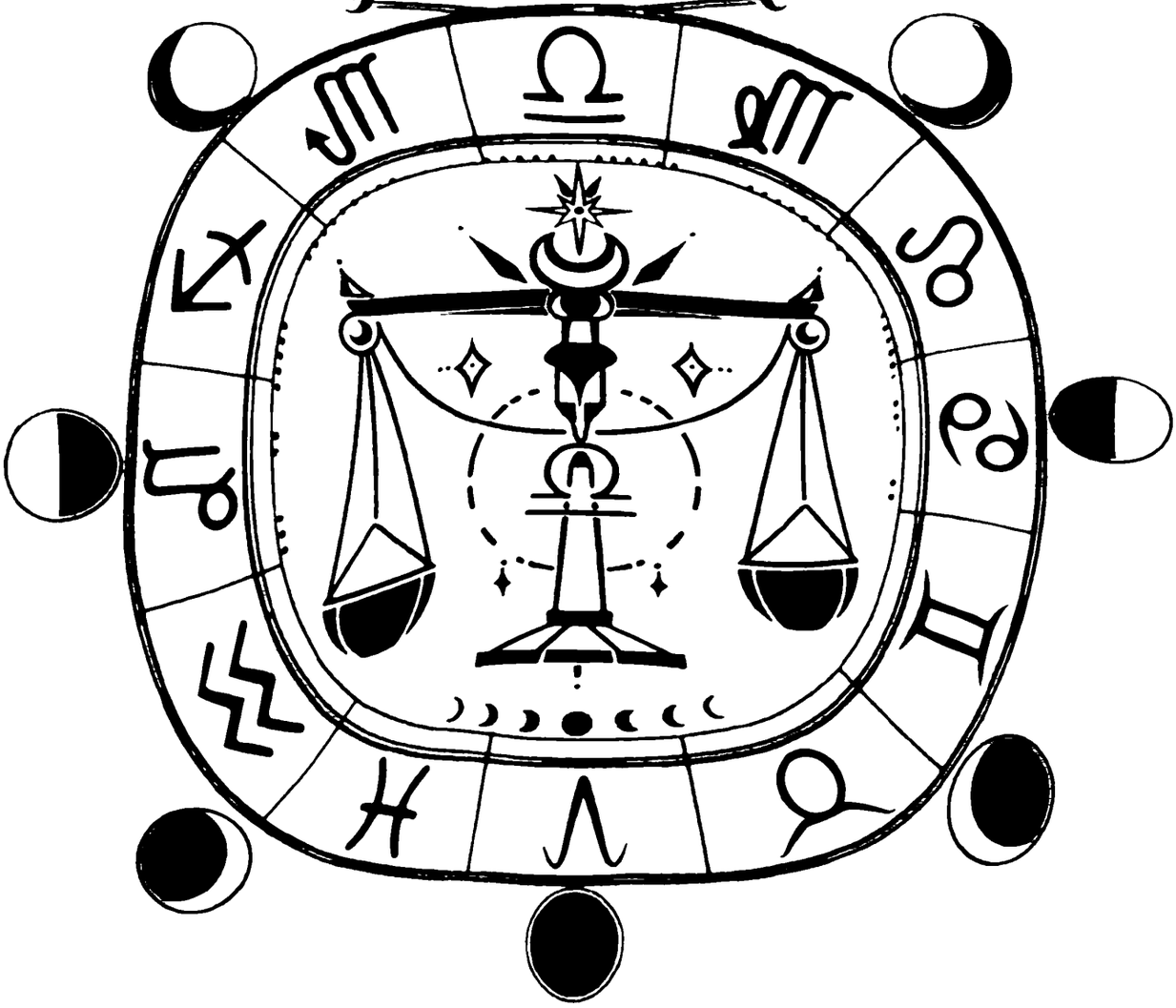
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:1/Z Beylikdüzü /İstanbul
Tel:(0212) 671 61 51 Faks: (0212) 671 61 50
Sertifika No:52098

@ayisigikitap

ZODYAK AKADEMİ 3

Çeviren
Onat Özyılmaz

HESAPLAŞMA

CAROLINE PECKHAM
SUSANNE VALENTI

OLİMPOS

Zodyak Akademi
Toprak Mağarası
Asteroit Yerleşkesi
Pitbol Stadyumu
Terra Evi
Jüpiter Binası
Satürn Salonu
Mars Laboratuvarı
Uğultulu Çayırlar
Kral Kovuğu
Uranüs Reviri
Ağlayan Orman
Aqua Evi
Ay Sosyal Tesisi
Neptün Kulesi
Küre
Dünya Gözlemevi
Su Göleti
Venüs Kütüphanesi
Plüton Ofisleri
Merkür Odası
Aer Evi
Hava Koyu
Ignis Evi
Ateş Arenası
Parıldayan Kaplıca

ZODYAK AKADEMİ'YE HOŞ GELDİNİZ!

Tüm öğrencilerin dikkatine:
Vampir ısırıkları, uzuv kaybı veya Ağlayan Orman'da kaybolmak, derse geç kalmak için geçerli bir mazeret kabul edilmeyecektir.

Ay Işığı Kitaplığı

ORION

BİRİNCİ BÖLÜM

On iki ölü vardı. Sekizi Yıldız Işığı Akademi'den, dördü Zodyak'tandı. Hepsi öğrenciydi.

Akşam çökeli çok olmasına rağmen hâlâ çamur ve kan içindeydim. Üzerime sinmiş is kokusunu kendim bile alıyordum.

Yaralılar sayamayacağım kadar çoktu ama elimden geldiği kadarını iyileştirmiş, çok daha fazlasını Uranüs Reviri'ne taşımıştım. Güvende olmaları için Vega İkizleri'ni Darius'la birlikte Ignis Evi'ne göndermiştim. Kalan son öğrenciler de odalarına döndükten ya da revire emanet edildikten sonra üzerime çöken ağırlıkla evime doğru yola koyuldum.

Bu nasıl oldu? Kampüse nasıl girdiler? Neden onlarla yüzleşmeye hazırlıklı değildik?

Toprak Bölgesi'nden Ağlayan Orman'a girdim. Ağaçlarla kaplı araziye ürkütücü bir sessizlik hâkimdi, yaprak bile kımıldamıyordu. Çok geçmeden eve vardım ve Asteroit Yerleşkesi'nin uzun kapısını açtım.

Işıklarla aydınlatılmış bahçe etraftaki karanlığı yarıp geçiyordu. Önümdeki havuzun ardına uzun sıralar hâlinde tuğla

kulübeler sıralanmıştı. Washer'ın şezlonglardan birinde oturduğunu fark ettim, saçları ıslaktı ve kıyafetlerini yeni değiştirmişti. Elinde bir şişe tutuyordu ve yanına yaklaştığımda votkanın keskin kokusu burnuma doldu. Şişeyi bir şey söylemeden bana uzattı. Seçici davranacak durumda değildim, teklifini kabul edip içkiden büyük bir yudum aldım. Yüzümü buruşturarak yutkundum ve şişeyi ona geri uzattım.

Washer dehşet dolu gözlerle beni baştan aşağı düzdü. "Kartları okudum. Nova bana inanmadı."

Sert bir baş hareketiyle onayladım, evime gitmek üzere bir adım atmıştım ki Washer bileğimi kavradı ve Siren güçlerini usulca bana yöneltti.

"Müsaade et," dedi ben kolumu çekemeden. "Hiç değilse endişelerini dindireyim. Sözlerimde ısrarcı olup Nova'yı bana kulak vermeye zorlamalıydım ama *ben* bile gördüklerimden emin değildim. Daha önce de çok kez hata yaptım."

Rahatlama vaadi tenimi karıncalandırsa da dudaklarımı birbirine bastırıp geri çekildim.

"Niyetim kartları okumak bile değildi. Sadece bir tesadüftü," diye devam etti. "Tarot dersi için pratik yapıyordum. Pitbol'dan ne kadar nefret ettiğimi bilirsin," dedi. Çaresizce bir şey söylememi istiyor gibiydi.

İç çektim. "Nemfler gölgeleri kullanarak savunmamızı aşıyorlar. Yapacak bir şey yok, Brian."

Sertçe yutkunup başıyla onayladı. "Toplam kaç kişi?"

İç geçirdim. "On iki. Dördü Zodyak'tan. İkisi savaşmak için kalan üçüncü sınıflardan, ikisi de birinci sınıf."

"Bu kadarıyla kalması bir mucize," diye mırıldandı votkasından bir yudum daha alarak.

"Vega İkizleri sayesinde."

Başını ağır ağır aşağı yukarı salladı, bakışlarını bir an bana çevirip tekrar havuza döndü. "Zümreleriyle ilgili bir tahminin vardır herhâlde?"

Sorusunu cevapsız bıraktım. Nedenlerinden biri herhangi bir tahminim olmamasıydı. Diğeriyse üzerime sinen ölüm kokusunun hâlâ burnuma gelmesi ve bunu tartışmak yerine biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duymamdı.

"Elaine gece yarısı bir toplantı düzenliyor," diye homurdandım. Ardından Washer'ın kulübesiyle benimki arasında uzanan ara yola yöneldim.

Darcy'den beslenmemiştim ve büyüm neredeyse tükenmiş sayılırdı. Washer'ın gerginliğimin bir kısmını almasına izin vermek kulağa cazip gelse de ona verecek hiçbir şeyim yoktu. Kalan azıcık büyümden de olmak istemiyordum. Bu berbat gece henüz bitmemiş olabilirdi. Belki de Darcy'den beslenmeliydim. Gerçi olan bitenler düşünüldüğünde bu, çok adice olurdu.

Mavi'yi Darius'un yanında bıraktığımdan beri solgun yanaklarını ve fal taşı gibi açılmış gözlerini düşünüyordum. Bu akşam bir asker gibi cesurca benimle omuz omuza savaşmıştı. Hayatımı kurtarmıştı.

Şimdi onsuz yolumu kaybetmiş gibiydim, kalbim göğsümden fırlayıp ona ulaşmaya çalışıyordu.

Bu bir şey değiştirir mi?

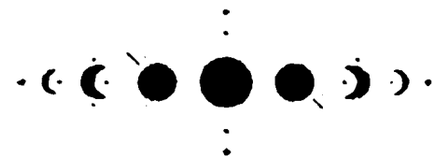
Hayır. Değiştiremezdi. Buna izin veremezdim. Ondan uzak duracağıma yemin etmiştim fakat bu gece ölümün kıyısından dönmemizin ardından zihnime musallat olan ufak bir ses usul usul fısıldayarak aklımı çelmeye çalışıyordu. *Siktir et, yarını göreceğin ne malum?*

Ara sokağın yarısına vardığımda dönüp kapının kilidini açtım ve evim dediğim geniş kulübeye girdim. Kapıyı arkamdan kilitleyip her zamanki gibi bir kalkanla güçlendirdikten sonra ışıkları açtım. Gri ve beyaz tonlardaki açık plan mutfak-yemek odası önümde uzanıyordu. Neredeyse dört yıldır burada yaşıyordum ve kampüste takındığım profesör maskesini tam anlamıyla çıkarabileceğimi hissettiğim tek yer bu duvarların arasıydı.

Leş gibi olmuş Pitbol formamı çıkarıp çöpe attım ve banyoya gittim. Öğrencilerin ve Nemflerin kanından arınmak için kaynar suyla duş aldım. İşim bittiğinde üzerime gömlek ve pantolon geçirdim, dolaptan bir şişe viski alıp kanepeye yığıldım.

Yorgunluk her bir hücremi ele geçirmişti. Resmî bir toplantıdan önce olması gerekenden çok daha fazla içtim.

Göz kapaklarım ağırlaşmaya başlayınca uykunun tatlı boşluğuna teslim oldum.

Atlas'ım ötüyor, biri kapımı yumrukluyordu. İnleyerek kanepede oturur vaziyete geçtim ve viski şişesinin elimden kayıp yere döküldüğünü gördüm. Tamam, *viski şişesinde kalan üçte birin döküldüğünü diyelim.*

Atlas'ımı almamla gece yarısına sadece on beş dakika kaldığını gördüm. *O hâlde ne diye herkes beni darlıyor?*

"Lance! Aç kapıyı!" Kapının ardından Francesca'nın telaşlı sesi geliyordu.

Homurdanarak Atlas'ıma gelen mesajı açtım. Önemli bir şey değildi, sadece Elaine bir hatırlatma göndermişti.

> Toplantıda desteğe çok ihtiyacım var, Lance. FSB ensemde ve onlara durumu profesyonelce idare ettiğimizi göstermemiz gerek.
>
> Geç kalma.
>
> Elaine Nova

"Lance!" Francesca'nın kapıya indirdiği yumruklar şiddetlendi. "Beş saniye içinde açmazsan kapını kıracağım."

Ayılmak için iyileştirici enerjimi toplamaya çalıştım ama kahretsin, ufacık bir büyü yapmaktan bile acizdim.

Yalpalayarak kapıya doğru yürüdüm ve suratıma şişeyi neredeyse bitirdiğimi belli etmeyecek bir ifade yerleştirmeye çalıştım. Kalkanı bozup kilidi açarak kapıya asıldım. Washer'ın verandasındaki parlak lamba gözlerimi kamaştırınca yüzümü buruşturdum.

"Bok gibi görünüyorsun." Francesca gözlerini devirerek içeri daldı. İnleyerek kapıyı kapayıp sırtımı kapıya yasladım.

Siyah FSB tulumu giymiş, koyu kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı. Odaya şöyle bir göz atıp yere dökülmüş viskiyi görünce kaşlarını çatarak bana döndü.

"Bunu yapamazsın. Hele de şu an."

"Nutuk çekmeye başlama." Mutfağa geçip kendime bir bardak su doldurdum ve iki yudumda bitirdim. Biraz olsun ayılsam da duygularım üzerlerine bir yastık bastırılmış gibiydi. Zihnimi ve bedenimi uyuşturmak her şeyi çok daha çekilebilir kılıyordu.

"Ne olduğunu görmem gerek. Öğrenciler travmatize olmuş durumda ve Müdire Nova'nın işi başından aşkın. Göster bana." Elini önüne uzatarak bana doğru bir adım attı.

Bileğini kavrayıp alçak sesle hırladım. "Zaten başım çatlıyor, Francesca, bir de senin Kiklop saçmalıklarınla uğraşıp kusmak istemiyorum."

Bileğini elimden kurtarıp kaşlarını çatarak nihayet FSB ayaklarını bıraktı.

Anlayış dolu gözlerle, "İyi misin?" diye sordu usulca.

Bana böyle bakması göğsümde rahatsız edici bir his uyandırdı. "Ben bir Fae'im."

Ne kadar berbat durumda olduğumu kendi gözlerimle görmek için yanından geçip duvardaki aynaya doğru ilerledim.

"Onu sormadım," diye üsteledi ben kendimi incelerken.

Gözlerim kan çanağına dönmüş, altlarına morluklar çökmüştü. Yürüyen bir ölüye benziyordum. *Siktir, Küre'ye bu kılıkta gidersem Elaine taşaklarımdan kendine küpe yapar.*

Elimle saçlarıma çekidüzen verirken Francesca çatık kaşlarıyla dibimde dikiliyordu. "Bundan etkilenmiyormuşsun gibi davranmana gerek yok."

"Öğrencilere öğrettiğim şey tam da bu, değil mi? Faeler güçlüdür, hiçbir şey iradelerini kıramaz." *Şimdi de hepimiz Küre'de toplanıp bu yalanı sürdüreceğiz.*

Francesca öyle uzun bir süre sessizce yanımda dikilmeye devam etti ki dayanamayıp sessizliği bozdum.

"Yürütmen gereken bir soruşturman yok mu senin?" Daha düzgün bir gömlek almak için odama döndüm çünkü üzerimdeki bir haftadır kayanın altında duruyormuş gibi buruşmuştu.

Francesca peşimden gelse de onu umursamadan üzerimi çıkardım ve dolabımdan yeni bir siyah gömlek alıp giydim. Arkamı döndüğümde onun başını yana eğmiş vaziyette kıçımın dibinde durduğunu fark ettim.

"Bazen senin için endişeleniyorum. Bunu bir arkadaşın olarak söylüyorum." Endişeli bakışları üzerimde gezindiğinde derin bir iç geçirdim.

Francesca Nebula Dostları'mdan biriydi. Zodyak'ta okurken ikimiz de Aer Evi'ndeydik ve FSB'ye katıldığından beri mesai saatleri dışında bana çok yardımı dokunmuştu.

Nemf meselesi son birkaç aydır iyice kontrolden çıkmıştı ve buna bir dur demek için Darius'la dizginleri elimize almıştık. Francesca kampüsün iki kilometre çapında görülen herhangi bir Nemf olursa bana haber veriyordu. Yaptığı kurallara son derece aykırıydı. Ama FSB bunu asla itiraf etmeyecek olsa bile o, her türlü yardıma ihtiyaçları olduğunu biliyordu. Francesca benim sırlarımı, ben de onunkileri saklıyordum. Aramızda sağlam bir güven bağı vardı. Fakat bana hiç *böyle,* sanki bir boku beceremiyormuşum gibi baktığı olmamıştı.

"Endişelenme o zaman," dedim umursamazca. Duvardaki saate baktım. Gece yarısı olmak üzereydi. "Gitmem gerek."

Kulağının yanındaki saç tutamıyla oynayarak beni başıyla onayladı. "Burada bekliyorum. Hazır çıkmışken büyünü tazele de döndüğünde anılarına bakayım." Yatağıma oturdu, yorgun görünüyordu.

"Olmaz," dedim hemen. Francesca dünyanın en tuhaf şeyini söylemişim gibi bön bön suratıma baktı.

"Ne?" Kafa karışıklığıyla kaşları çatıldı. *Ben* bile bu tepkinin nereden çıktığını anlamamıştım. Bildiğim tek şey geceyi yatağımda tek başıma geçirmek istediğimdi. Biricik viskimi saymıyordum elbette.

"Bu gece burada kalamazsın." Odadan çıkıp kapıya yöneldim ve yol üzerinde Atlas'ımı aldım. Francesca'nın peşimden geldiğini duyabiliyordum ve ona bir açıklama borçlu olduğumun farkındaydım. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, tamam mı? Vampirsel konular." Ona masumca baktım, bana gözlerini kıssa da en sonunda omuzlarını silkti.

"Peki madem. Fakat o anıları bana borçlusun." Evden çıkarken bana alaycı alaycı gülümsedi. Kapıyı arkamızdan kilitledim.

"Çok istiyorsan Washer'ın tüm anılarını sana seve seve vereceğinden eminim," diye takıldım, yerleşkeden çıkıp Ağlayan Orman'dan geçen patikada yürümeye başladığımızda.

"Iyy," dedi. "Yıldızlar aşkına, hâlâ öğrencilere o daracık mayoları giydiriyor mu?"

"Evet."

"Lanet şeyin sürekli kıçımın arasına kaçtığını hatırlıyorum. Onu düzeltmemi izlemeye *bayılırdı*."

"Ah, doğru ya. Ben de hatırlıyorum. Herkes sana bu yüzden Kıç-esca derdi."

"Hadi oradan!" Koluma bir tane vurduğunda güldüm, göğsümdeki ağırlık biraz olsun hafifledi.

Başım hâlâ hafiften dönüyordu ama nedeni alkol müydü yoksa büyümün tükenmesi miydi kestiremiyordum. Francesca

çatık kaşlarıyla beni süzüp bileğini önüme uzattı. "Al. Görev başındaki bir FSB ajanını ısırdığını kimseye söyleme ama."

Dişlerim uzadı, kendimi tutamayıp kolunu kavradım ve dişlerimi damarlarına geçirdim. Ağaçların arasında duruyorduk, ben beslenirken Francesca diğer elini omzuma koymuştu. Parmaklarını boynuma kaydırıp saçlarımın arasına geçirdiğinde göğsüm sıkıştı. Büyü depom doldukça içim rahatlamaya başladı.

Geri çekilip ağzımdaki metalik tadın son kırıntılarını yuttuğumda aklım nihayet başıma geldi.

"Bu sefer geç kalmasam iyi olacak," dedim. Ne demek istediğimi anlayıp beni başıyla onayladı.

Saatine şöyle bir bakıp gözlerini devirdi.

"Eh, konu sen olunca beş dakikanın lafı olmaz sanırım."

Ona yamuk bir sırıtışla karışık verip Vampir hızımla ağaçların arasına daldım ve Küre'yle aramdaki mesafeyi saniyeler içinde katettim.

Binanın önüne vardığımda ensemdeki tüyler diken diken oldu. Hışımla arkamı döndüm, izlendiğime yemin edebilirdim. İçgüdüsel olarak dişlerim uzadı ve Küre'nin etrafındaki binaları taradım. Fakat Nova'nın içeriden gelen boğuk sesi dışında çıt yoktu. Birkaç FSB ajanı görüş alanıma girdi, kampüste devriye geziyorlardı. Onlara başımla selam verip kapıya yöneldim.

Sessizce Küre'ye girdim, kapının sağ tarafına geçip duvara yaslandım. İçerisi öğrencilerle doluydu ve herkes pürdikkat salonun öbür ucundaki Nova'yı dinliyordu. Öğretim kadrosunun kalanı da hemen arkasındaydı.

Gözlerim ister istemez Darius'u aradı ama önce Mavi'yi buldum. Kardeşiyle birlikteydi ve etrafları K.İ.Ç. ordusuyla çevriliydi.

Yaptığı o ateş büyüsünün ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Bunu bilmiyor olmak beni delirtiyordu. Darcy'yle omuz omuza savaşmış, gücüne birinci elden şahit olmuştum. Endişeleniyordum. O ve kardeşi, böyle bir büyüyle Vârisler için büyük tehdit oluşturuyordu. Darius için büyük tehdit oluşturuyorlardı.

Mavi'yle aramdaki bu tuhaf bağ neydi bilmiyordum ama hiçbir şey Darius'un babasını defedip Semavi Konsey'deki yerini almasını sağlamama engel olamazdı.

Kendime hâkim olabilirim.

Diego Polaris yanına sokulup kolunu omzuna attı. Çenem gerildi, göğsümde korkunç bir öfke kabardı. Oraya gidip boğazına sarılarak onu Küre'den dışarı sürüklemek gibi saçma sapan bir dürtüye kapıldım.

Kendine gel, Lance. Tek seferlik bir şeydi alt tarafı. Onu kıskanmak senin haddine değil. Karışma.

Darius'u diğer Vârislerle her zamanki koltuklarında otururken buldum. Seth'in çenesi gergindi ve içindeki duygu fırtınası gözlerinden okunuyordu. Sürüsünden birkaç kişi etrafındaki sandalyelere yayılmış, usulca ağlıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bugünkü kayıpların arasında Ashanti Larue da vardı. Yılın başından beri Pitbol takımındaydı, mezun olan Havakıran'ın yerini almıştı. Odanın dört bir yanındaki kızarmış gözler de bana ölen diğer üç öğrencinin arkadaşlarının kimler olduğunu söylüyordu.

Ashanti ve diğerlerini bizden koparan Nemflere duyduğum öfkeyle dolup taştım. Hayatları gibi büyülerini de çalmışlardı. Hepsi bunun bedelini ödeyecekti. Semavi Konsey'in misillemeye hazırlandığından emindim.

"Hepimiz bugünkü kayıplarımız için derin üzüntü duyuyoruz," dedi Nova ciddiyetle. Topuzu ve tertemiz kıyafetleriyle derli toplu görünüyordu. Birkaç saat önce Mantikor formunda savaştığına dair en ufak bir işaret olmasa da bu salondaki diğer pek çok kişi gibi o da canını dişine takmıştı. Fae olmak bunu gerektirirdi işte. En zor zamanlarda bile ayağa kalkıp devam ederdik. "FSB'nin, arkadaşlarınızın naaşlarını ailelerine gönderdiğini bilmenizi isterim. Hepimiz Darren Torkin'i, Lily Jessops'u, Harriet Kent'i ve Ashanti Larue'yu çok özleyece—"

Kurt sürüsü hep bir ağızdan uluduğunda çıkan ses kalbimi delip geçti. Caleb kolunu Seth'in omzuna atarken Max elini tuttu ve Siren güçleriyle acısını geçirmeye çalıştı.

"Bu trajedi hepimizi derinden sarssa da birer Fae olduğumuzu unutmamalıyız. Biz zorluklar karşısında yılmayız. Başımız dimdik yolumuza devam ederiz. Yarın dersler olağan şekilde yapılmaya devam edecek ve birinci sınıflar önümüzdeki hafta düzenlenecek Hesaplaşma için hazırlıklara başlayacak. Gölgelerde saklanan o korkak Nemflere bizi yıkamayacaklarını göstereceğiz."

Birkaç kişi alkışlasa da çoğu öğrenci sessiz kaldı.

Nova ceketindeki görünmez kırışıklığı düzelterek ellerini önünde kavuşturdu.

"Asıl konumuza gelelim," dedi sertçe. Herkes susup başını kaldırdı. "Zodyak Akademi resmî olarak tecrit altına alındı. Bugün bize savaş ilan eden aşağılık yaratıkların elinde bir öğrenci daha kaybetmeyeceğiz. Sokağa çıkma yasağı her gece saat dokuzda başlayacak ve hafta sonları da dâhil olmak üzere her gün yürürlükte olacak. Belirlenen saatten sonra Evlerinin dışında görülen öğrenciler ağır yaptırımlarla yüzleşecek. Evlerinden iki yüz elli puan düşülecek ve Profesör Orion'la cezaya kalacaklar." Beni işaret ettiğinde tüm gözler bana döndü.

Kuralları çiğnemeyi düşünen isyankârların kalplerine minik bir korku salmak için sert bir ifade takındım. Gözlerim Darcy'ninkilerle buluştuğunda göğsüm sıkıştı. Ondan uzak durmak neden bu kadar zordu? Tek bir bakışı bile uğruna savaştığım her şeyi bir çırpıda silip atmak istememe yetiyordu.

O zaman kafanı çevir, ahmak herif.

Nova sözlerine devam etti. "Kurt Adamlar akşamın erken saatlerinde ay ışığı altında koşmaya çık–" Müdire konuşmaya devam ederken sürü hep bir ağızdan homurdandı. Bu sokağa çıkma yasağının bize büyük sorun çıkaracağını fark ettiğimde dikkatim tekrar Darius'a kaydı.

O da aynı şeyi düşünüyormuş gibi göz göze geldik. Başımla ona yanıma gelmesini işaret ettim. Koltuğundan kalkıp önce duvara, ardından da usulca bana doğru yürümeye başladı.

Küre'den çıktım ve bir dakika sonra o da bana katıldı. Birlikte Plüton Ofisleri'yle Merkür Odası arasındaki gölgeli yola doğru yürürken sessizdi. Kampüs FSB ajanlarıyla dolu olduğunda ben de sessizce ilerlemeye devam ettim. Ofislere yönelip içeri girdim ve kapıyı arkamdan gürültüyle kapattım.

Giriş salonuna ölüm sessizliği hâkimdi, etraf ayrıştırma makinelerinin loş mavi ışığıyla aydınlanıyordu. Ne olur ne olmaz diye avucumu açıp etrafımıza bir sessizlik balonu oluşturdum.

"Şu yasak, eğitimin için ciddi bir sorun," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Darius başıyla onayladı. "Evet, üstelik soğurma hançeri hâlâ ortalıkta yok."

"Milton'ın çaldığı her şeyi geri aldın mı?" diye sordum sinirle.

İşimi kaybetmeyeceğimi bilsem Darius'un odasını yaktığı için o lanet veledi paramparça ederdim.

"Odasında bulduğum birkaç sikkeyi aldım," diye homurdandı. "Neleri aldığını bilmiyorum, kalkıp hançeri de soramam. Çok dikkat çeker. Zaten ne olduğunu anlayamayacak kadar aptal."

"Aptallık böyle bir şey söz konusu olduğunda bilhassa tehlikelidir. Ya kendini kesmeye başlarsa?" diye söylendim ensemi ovuşturarak.

"Bunu yaparken yakalanırsa tüm hayatını mahveder."

Sözlerinin ağırlığı karşısında aramıza bir sessizlik çöktü. Enselenirsek ikimiz de her şeyimizi kaybederdik ama bu işe kalkışmıştık bir kere, artık durmak için çok geçti.

"İhtiyacımız olan son şey hançerin FSB'nin eline geçmesi," dedim gergin bir sesle. "İzini sürüp kimin olduğunu bulamazlar ama kampüste böyle bir yadigârın dolaşması bile bir cadı avı başlatmalarına yeter."

"Yatak arkadaşın arkamızı kollar," diye takıldı Darius fakat ben zevzeklik yapacak havada değildim.

"Francesca Nemfleri kovaladığımızı biliyor. Diğer *hobilerimden* haberi yok," dedim düz bir sesle. Darius bunu gayet iyi biliyordu. Tek derdi beni kızdırmaktı ki bu da berbat bir ruh hâli içinde olduğu ve ateşle oynadığı anlamına geliyordu.

"Bana kalırsa bunu öğrense bile seni kolla–" Parmaklarımı kıvırarak ciğerlerindeki havayı çaldığımda şiddetle öksürdü.

Dışarıdan bir ses geldi. Ayak sesiydi.

Darius nefeslenmeye çalışırken bana pis pis baktı. Ona bunu neden yaptığımı bal gibi bildiğini söyleyen bir bakış attığımdaysa gözlerini kapıya çevirdi. Etrafımıza bir sessizlik balonu oluşturmuştum ama bu, içimi rahatlatmaya yetmemişti.

Darius'un kulağına eğilip, "İçimden bir ses FSB'nin bu kez soruşturmasında pek de şeffaf davranmadığını söylüyor. Hepimizi izliyorlar. Sana özel mesaj atacağım. Okuduğun an her şeyi sil," diye fısıldadım.

Başıyla onayladığında balonu bozdum. Darius sertçe göğsümü itti. "Arkadaşım orada ölmüşken benden o toplantıda öylece oturmamı bekleyemezsiniz, Profesör!"

"Sakin ol," diye bağırdım. "Zümre formunun kontrolünü kaybedersen Ev'inden yirmi puan düşerim."

"Siktir git!" Darius hışımla Plüton Ofisleri'nden dışarı fırladı. Peşinden geceye çıktım.

"Ignis'e eksi yirmi puan, ayrıca perşembe akşamı cezaya kalacaksın!" diye bağırdım arkasından. *Bu bize biraz alıştırma yapma fırsatı verir.*

Hava ürkütücü derecede durgun olsa da göz ucuyla gördüğüm hareket eden gölge bir süredir burada değilmiş gibi ortaya çıkan FSB ajanını fark etmeme yardımcı oldu.

"İşini istemezdim," diye takıldı ama üzerimde gezinen bakışları içimi huzursuz etti.

"Çocuklar bir kez olsun laf dinlese her şey çok güzel olurdu," dedim zoraki bir gülümsemeyle. Başını ağır ağır sallayarak beni onayladı.

"Bilmez miyim? Benim de evde her hafta yeni olay çıkaran on yaşında bir evladım var. Senin çocuğun var mı?"

"Hayır. Çocuklarla alakam yok."

"Dedi öğretmen adam." Tek kaşını kaldırdı.

"Hiçbir şey bir erkeği çocuk sahibi olmaktan bir grup ergenin arasında yedi yirmi dört bulunmak kadar soğutamaz."

"Günün birinde fikrini değiştireceksin. Hem daha genecciksin. Mezun olmanın üzerinden o kadar da zaman geçmiş olamaz. En büyük evladımla aynı yaşta gibi duruyorsun."

Gülümsemem hâlâ yerli yerindeydi ama yanaklarım ağrımaya başlamıştı. *Beni tanıyormuş gibi konuşmayı kes, göt herif.* "Dört yıl oldu."

Beni bir kez daha tepeden tırnağa süzdü. "Dört yılda profesör mü oldun? Hem de *bu* akademide? Nasıl başardın?"

Ne meraklı çıktın. "Finallerimin hepsini tam puanla geçtim." *Bir de Acrux amca sürekli oğlunun yanında olabilmem için birkaç bağlantısını kullandı.* Öğretmen olmayı istememiştim. Gerçi bunu kimseye çaktırmadığımı düşünüyordum.

Alçak sesli bir ıslık çaldı. "Eminim diğer fakülte üyelerindense öğrencilerle daha kolay arkadaş oluyorsundur, ha?"

Gözlerim kısıldı, gülümsemem saniyeler içinde solup gitti. Bu sorular sıradan bir meraktan değildi, beni sorguluyordu. Bu, içimde şiddetli bir fırtınanın fitilini ateşledi.

Oyun mu oynamak istiyorsun, hıyar herif? Bu geceki cehennemden sağ çıktım, senden mi korkacağım?

"*Kimseyle* kolay kolay arkadaş olmam, bilhassa da öğrencilerle, Bay?.."

"Malone. Gordon Malone. Lionel Acrux'un oğlunu baş başa bir konuşma için buraya getirmen tuhafıma gitti sadece. Ailelerinizin çok yakın olduğunu duydum." Gözleri bu oyunu

kazanmış gibi zaferle parladı. Beni kıskıvrak yakaladığını sanıyordu. Oysa yanılıyordu.

Bakışlarımı üzerinde gezdirip rozetini aradım, rütbesini öğrenmek istiyordum. Bingo. Ezik herif Francesca'nın altıydı. Çünkü benim gibi Francesca da üstlendiği her görevi başarıyla tamamlamıştı. FSB'nin basamaklarını eğitim sınıfındaki arkadaşlarından çok daha hızlı tırmanmış, o zamandan beri de yükselmeye devam etmişti.

"Üstünüz olan Ajan Sky nereye kaybolduğunuzu merak etmiş olmalı, Bay Malone."

Adamın kaşları kalktı. "Sen... onu tanıyor musun?"

"Tanıdığımı umuyorum. Ne de olsa kız arkadaşım." Yüzündeki kanın çekilmesini büyük bir keyifle izledim. *Tam olarak* doğruyu söylemiş sayılmazdım ama konuyu ona açarsa Francesca beni bozmazdı. Gerçi artık üstüyle birlikte olan adamı sorguladığını bildiğinden böyle bir şey yapacağını hiç sanmıyordum.

Boğazını temizledi. "Evet, haklısın sanırım. Bunu, şey... ona söylemezsin, değil mi? Seni..."

"Beni ne?" Sırıttım.

"Boş ver." Başını eğdi. "İyi geceler." Dönüp hızla uzaklaşmaya başladığında omuzlarım düştü.

Bu krizi atlatmıştım ama bu hafta beni çok daha büyük sorunlar bekliyordu. Görünüşe bakılırsa Vega İkizleri'nin Zümreleri ortaya çıkmak üzereydi ve taht için gerçek bir tehdit olduklarını artık resmen kanıtlamışlardı.

Dahası, Ay Tutulması, Hesaplaşma'yla aynı zamana denk geliyordu. Bu da bir yandan Darius'un babasının Solaria'nın başına büyük bir dert açmasını önlemenin bir yolunu bulmaya çalışırken diğer yandan da birinci sınıfları hem buna hem de Hesaplaşma'ya hazırlamak için gece gündüz çalışmam gerektiği anlamına geliyordu.

Zodyak Akademi'de bu haftaya Cehennem Haftası derlerdi. Ve bu isim, adının hakkını hiç bu yıl olduğu kadar vermemişti.

TORY

İKİNCİ BÖLÜM

"Tor?" Darcy'nin fısıltısı beni uykumdan uyandırdı. İnleyerek arkamı döndüm. "Tory?" dedi daha yüksek sesle.

"Hayır," diye mırıldanıp kafamın üzerine bir yastık çektim.

Yorgunluktan ölüyordum. Nemf saldırısının dehşetinin ardından birbirimizden ayrılmak istemediğimiz için ikimiz de Ignis Evi'ndeki odamdaydık. Dünkü Pitbol maçında olanlardan ve Nova'nın hepimize havalı sözlerle her şeyi kabullenip önümüze bakmamızı söylediği toplantının ardından geç saatlere kadar kardeşimle konuşmuştuk.

Bir noktada ikimiz de sızmıştık sanırım. Darcy'ye beni uyandırmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüren neydi, bilmiyordum. Sızlayan uzuvlarım ve beynimdeki sis bana günün daha yeni başladığını söylüyordu. Oysa bu kadar erken uyanmak için hiçbir nedenim yoktu.

"Duyuyor musun?" diye sordu Darcy. Sesindeki belli belirsiz endişe, yastığı kafamdan hafifçe indirmeme neden oldu.

Tekrar inleyerek sırtüstü döndüm ve kılımı kıpırdatmadan kulak kabarttım. Uzaklardan gelen metal bir gonk sesi duydum.

"Ne bu?" diye sordum, güçlükle dirseklerimin üzerinde doğrulup uyku mahmurluğunu üzerimden atmak için gözlerimi kırpıştırarak.

Darcy de oturur vaziyetteydi; kollarını göğsünde kavuşturmuş, sesi dinlemek için başını hafifçe yana eğmişti.

"Bu tımarhanede her şey olabilir. Belki Mantikorların büyülerini yenilemek için gonk çalması gerekiyordur ya da Harpyler ay ışığı altında bu sesle dans etmeyi seviyordur. Kim bilir?" dedim.

Darcy yarım ağız güldü ama gonk sesi tekrar duyulunca ikimiz de sustuk, bu sefer daha yakından gelmişti. Gerçi bir düşününce bu hiç de ay ışığı altında dans etmelik bir tını değildi. Daha uğursuzdu, yaklaşan bir şeyin habercisi gibiydi.

Bu düşünceyle sırtımdan bir ürperti geçti ve doğrulup oturdum.

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama kalkıp Küre'de kahvaltı yapmaya mı gitsek?" dedim.

Artık iyice ayılmıştım ve lanet gonk yüzünden istesem de uyumaya dönemezdim.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi Darcy bunu söylemem onu rahatlamış gibi.

Tam yataktan çıkmak üzere hamle yaptığımda Atlas'ımdan şimdiye dek hiç duymadığım yüksek sesli bir bildirim geldi. Darcy'nin odanın öbür ucundaki masada duran cihazı da benimki gibi ötünce birbirimize baktık. Bu yaygaranın ne olduğunu öğrenmek için komodinimdeki Atlas'a uzandım.

Ekrandaki mesajı okurken gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Bitirdiğimde Darcy'nin de okuyabilmesi için ekranı ona çevirdim.

CEHENNEM HAFTASINA HOŞ GELDİNİZ!

Siz ve diğer tüm birinci sınıf öğrencileri
Hesaplaşma haftasına resmen girmiş bulunmaktasınız.

Prestijli akademimizde okumaya layık olup olmadığınızı belirleyecek final sınavından önce hafta boyunca yapılacak Element Sınavları'nı geçmeniz gerekecek.

Dahası herkesin hakkıyla sınandığından emin olmak için tüm öğrenciler ellerine geçen her fırsatta sizi daha fazla teste tabi tutup hayatınızı cehenneme çevirecek!

Bu yılkı resmî kayıtlara hak kazanabilecek misiniz?

Ne kadar Fae olduğunuzu kanıtlamanın vakti geldi.

Sevgiler, Müdire Nova

"Delilik bu," diye mırıldandı Darcy şaşkınlıkla. "Daha dün bir sürü kişi öldü. Nova gelecekte Nemflere karşı koyacak kadar güçlü olmak istiyorsak eğitimimize devam etmemiz gerektiğini söylemekte haklıydı, evet ama bu kadar biraz fazla değil mi?"

"Bu lanet okuldaki her şey biraz fazla," diye homurdandım.

"Ayrıca diğer öğrenciler hayatımızı cehenneme çevirecek de ne demek?" dedi Darcy.

"Hâlihazırda yapmadıkları şey sanki," diye şaka yaptım. "Dikkatlerini sadece bize değil, tüm birinci sınıflara yöneltecekler se biraz nefes alırız belki."

"Güzel olurdu ama nedense herkes özellikle bizi hedef alacakmış gibi hissediyorum," diye iç geçirdi kardeşim.

"Belki haklısındır. Eh, hiç değilse buna alışkınız." Uykuya dönme dürtümle mücadele ederek doğrulup parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

Gongun çınlayan sesi giderek yükseliyordu ve içimden bir ses bunun Cehennem Haftası saçmalığıyla bir ilgisi olduğunu söylüyordu.

"Birinci sınıflar!" diye bağırdı bir kız koridordan. Kapalı kapıma tereddüt dolu bir bakış attım. "Cehennem Haftası gelip çattı! Hazırlanıp odalarınızdan çıkmanız için on beş dakikanız var. İçeride saklanmaya kalkanlar zorla dışarı sürüklenecek. Uyarmadı demeyin!"

Tekrar Darcy'ye dönüp bıkkınca inledim. "Neden bunu sabahın köründe yapmak zorundalar?" diye sızlandım. "Her gün bu saatte kaldırılacaksam sahiden cehennem gibi bir hafta olacak."

"Umalım da en kötü kısmı bu olsun," diye karşılık verdi kardeşim yataktan kalkarak.

Birbirimize öyle olmayacağını bildiğimizi belli eden bakışlar attıktan sonra banyoya yöneldim. Islanmaması için saçlarımı toplayıp duşa girdim, yastıkların ve yumuşacık çarşafların hasretiyle yansam da sıcak suyun beni iyice ayıltmasına izin verdim.

Hızlıca yıkanıp çıktım ve Darcy banyoya geçerken üniformamı giyip saçlarımı taradım. Makyajımı yapmaya koyulduğum sırada Atlas'ımdan özel mesaj bildirimi yükseldi.

Otomatik olarak cihaza uzandım, kimden geldiğini görünce dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Caleb
Sanırım birkaç sınır koymamız gerekiyor...

Kaşlarım çatıldı, ne demek istediğini anlamamıştım.

Tory
Bilmece gibi konuşunca
daha bir pislik oluyorsun.

Caleb
Ben de bunun mümkün olmadığını sanıyordum. İlişkimizin iki yanını birbirinden ayrı tutmalıyız demek istiyorum.

Tory
İlişkimiz falan yok.

Atlas'ı umursamazca yatağıma atıp makyajımı yapmaya geri döndüm.

Darcy duştan çıktı ve bana sormadan dolabımdaki yedek üniformalardan birini aldı. Aynı bedeni giydiğimizden birbirimizin kıyafetlerini çalmak olağan bir şey hâline gelmişti. Buradaki seçeneklerimiz fani dünyada olduğu kadar kısıtlı değildi ama alışkanlıklardan vazgeçmek zordu. Bu, aşina olduğumuz, doğal bulduğumuz bir huydu ve içinde bulunduğumuz timarhaneye geldiğimizden beri değişmemiş birkaç şeyden biriydi.

Yatağımdaki Atlas öttü. Sonra tekrar. Ve tekrar.

"Bu sabah amma popülersin," diye mırıldandı Darcy beni merakla süzerek.

Yorumuna cevaben homurdandım. "Caleb yine beni yatağa atmaya çalışıyor."

Kardeşim alayla güldü. "Onu ne kadar süründüreceksin?"

"Arkadaşlarının bizi çukura atmasına yardım etti. Yüzünü bile görmek istemiyorum," dedim umursamazca.

"Bence de görmemelisin," dedi. "Ama gözlerindeki o bakış aksini söylüyor."

"Çünkü beynimin bir yanı onun çekiciliğiyle kör olmuş durumda. O yanımın söylediklerine kulak vermiyorum, sürtüğün tekidir. Beynimin kalan mantıklı yanıysa hayatta olmaz diyor, bundan böyle sadece onun sözleriyle hareket edip erkeklerden uzak duracağım."

"Öyle diyorsan," dedi Darcy. İkna olmadığı belliydi ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Geçmişte yaptıklarım pek de lehime sayılmazdı.

Atlas'ım tekrar öttü. Sonra bir daha.

"Hiç değilse nasıl yalvardığına bir bakalım," dedi pis pis sırıtarak.

Bir kahkaha patlatıp yatağıma yöneldim.

Caleb
Bu ne acımasızlık böyle. Senin de
bir şeyler hissettiğini biliyorum...
çıkardığın sesleri inkâr etmek zor ☺

Yalvarmamı mı istiyorsun? Önünde
dizlerimin üzerine çöktüğümü
düşünmek hoşuna mı gidiyor?

Şimdi de beni görmezden mi
geliyorsun? Şu taht mevzusunu bir
kenara bırakıp hıncımızı birbirimizden
farklı yollarla çıkarsak olmaz mı?

İnan bana bu konuda benim de kafam
fena bozuk ve daha iyi hissetmek için
epey bir çabalamam gerekecek...

Kafam ne kadar bozuk görmek ister misin?
Gerçekten birinin yardımına ihtiyacım var...

Son mesaja duştan çıktıktan hemen sonra aynada çekilmiş bir fotoğrafını iliştirmişti. Sarı bukleleri ıslaktı ve normalden daha koyu renkli görünüyordu, çıplak ve kaslı gövdesinin her santimi su damlacıklarıyla parıldıyordu. Fotoğraf tam bel hizasında bitiyordu ve mavi gözleri sertçe yutkunmama neden olan bir yoğunlukla için için yanıyordu.

Caleb
Gelip geri kalanını görmek ister misin?

Darcy usulca güldü. "Eh, ne istediğini bildiği kesin."

Bakışlarım suyla parıldayan sıkı karın kaslarında gezindi. Öfkeyle inledim. "Neden hıyarın önde gideni olmak zorunda?" diye yakındım.

"Olmasaydı muhtemelen ona bakmazdın bile," diye yanıtladı kardeşim. Kendimi tutamayıp kahkaha attım.

"O kadar haklısın ki."

Caleb'i görmezden gelmeye devam etmeye karar verip sırıtarak ekranı kilitledim.

"Zaman doldu, birinci sınıflar!" diye bağırdı aynı kız kapının ardından. Endişeyle kafamızı kaldırdık. "Cehennem sizi bekliyor. Sizi dışarı sürüklemek zorunda kalırsak her şey daha beter olacak."

"Bu okul sahiden tımarhane," diye sızlandı kardeşim çantasını omzuna atarak.

Atlas'ımı kendi çantama tıktım ve birlikte kapıya yöneldik.

"Kalkan?" diye sordum son anda. Birilerinin kapının önünde pusuya yatıp kafamızdan aşağı bir kova su dökme ihtimali çok yüksekti.

"İyi fikir," dedi kardeşim.

Hava büyümüzle güçlü bir kalkan oluşturduktan sonra yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle kapıyı açtım.

Nefesimi tutarak dışarı bir adım attım ve... hiçbir şey olmadı. Koridor bomboştu.

Darcy'ye hızlı bir bakış atıp odamı kilitledikten sonra ortak salona giden merdivene doğru yürümeye başladık.

İçerideki tek ses kalbimin hızlı ritmiyle eşzamanlı çınlayan ısrarcı gonktu.

Sessizce aşağı indik ama ayaklarım ortak salona bakan sahanlığa değer değmez donakaldım. İçerisi yüzleri düz beyaz

maskelerin ardında gizlenmiş, uzun siyah cübbeler giymiş öğrencilerle doluydu.

Bir süre hiçbir şey olmadı, maskelerindeki göz deliklerinden öylece bize baktılar. Kendimi ürkütücü bir tarikatın ortasına düşmüş gibi hissettim.

Karşımda duran kişi elini kaldırıp bizi işaret ettiğinde kıpkırmızı saçlarından Marguerite olduğunu anladım.

"Taze et!" diye haykırdı ve öğrencilerin hepsi aynı anda üzerimize atıldı.

Bir çığlık koparıp kalkanımı güçlendirmeye çalıştım ama yanlışlıkla bir hava patlaması yarattım. Bizden kopan enerji doğruca üzerlerine çaparak hepsinin ayaklarını yerden kesti ve kırmızı halıya yuvarlanmalarına neden oldu.

"Kahretsin," diye mırıldanıp eserimi inceledim. Ignis öğrencileri şaşkınlıklarını üzerlerinden atıp yerden kalkmaya başlarken Darcy bileğimi kavrayarak beni çekiştirdi.

Darcy'nin kalkanına çarpan alevler eşliğinde koştuk. Ona destek olmak için kendi kalkanımı tekrar oluşturmaya çalıştım.

"*Kaçmayı bırakın ve kalkanlarınızı bozun!*" dedi Marguerite, sesi Telkin'in etkisiyle kalınlaşmıştı.

Tüm dikkatimiz kalkanlarımızı diri tutmakta olduğundan zihnimiz böylesi bir saldırıya hazırlıklı değildi. İkimiz de ânında durduk, kalkanlarımız saniyeler içinde dağıldı.

Bana son sınıf öğrencileri olduklarını düşündürecek kadar iri bir grup oğlan etrafımızı sarıp bizi birbirimizden uzaklaştırdı.

Onlara küfürler yağdırıp ellerinden kurtulmak için çırpınsam da gülerek beni ortak salona götürüp Marguerite'in önünde diz çöktürdüler. Darcy de yanıma itildi, onu zapt etmeye çalışan pisliklere ettiği ağız dolusu küfürler birkaçının kahkahalar atmasına neden oldu.

"*Direnmeyin,*" diye emretti Marguerite. Hain bedenim yine hareketsiz kalırken bu kez bunu öngöremediğim için kendime hakaretler yağdırdım.

Elindeki siyah keçeli kalemle üzerime eğilirken ürkütücü, donuk beyaz maskesinin ardındaki gözleri heyecanla parlıyordu.

Alnıma bir şeyler karalamaya başladığında Telkin'i yüzünden ona karşı koyamadım. Benimle işi bitince aynısını Darcy'ye de yaptı.

"*Şimdi sınıfınıza koşun,*" dedi Marguerite.

Kardeşimle ayağa fırlayıp hızla salondan çıktık. Telkin'i bizi koşmaya zorluyordu. Cübbeli Ignis öğrencileri bize yol açmak için kenara çekilirken hâlimize kahkahalarla gülüyorlardı.

Dışarı çıktığımızda büyünün etkisinin hafiflediğini hissettim. Dişlerimi sıkıp etkisinden tamamen kurtulunca koşmayı bıraktım.

Darcy de yanımda durduğunda kaşlarımı çatarak ona döndüm. Alnına siyah keçeli kalemle *kuzgunumla konuş* yazılmıştı.

"Bende ne yazıyor?" diye sordum ona okuduğum sözcükleri söyledikten sonra.

"Fahişe," diye yanıtladı Darcy iç çekerek. "Çok yaratıcı, değil mi?"

"O kızın hayatı boyunca tek bir yaratıcı fikir bulduğunu sanmıyorum," dedim. Biraz su büyüsüyle mürekkebi kardeşimin teninden silmeye çalıştım ama bana mısın demedi.

"Bu da büyülü bir şey sanırım," diye söylendi Darcy üçüncü denememde de hüsranla sonuçlanınca.

"Tüm gün böyle mi gezeceğiz yani?" dedim.

"Öyle görünüyor."

"Harika."

Ben Küre'ye giden yol boyunca Marguerite'e yaratıcı hakaretlerimi birbiri ardına sıralarken Darcy sırıtarak hepsini takdirle onayladı. Öfkemi biraz olsun kustuğumda Küre'nin önüne sıralanmış siyah cübbeli öğrencileri fark edip duraksadım.

"Açlığım birden geçti," diye mırıldandı Darcy.

Midem itiraz edercesine guruldasa da ben de ters yönc döndüm. Zaten bugün Küre'de beladan başka bir şey bulamayacakmışız gibi duruyordu.

Venüs Kütüphanesi'nin gölgelerinin arasından gelen keskin bir ses dikkatimi çekti, kaşlarımı çatarak kaynağına doğru döndüm.

"Kızlar!" diye fısıldadı Sofia eliyle yanına gitmemizi işaret ederek. Gölgelere saklanmış, sırtını kütüphanenin tuğla duvarına yaslamıştı ve etrafına tedirgin bakışlar atıyordu.

Ona yaklaşırken, "Ne yapıyorsun?" diye sordum sırıtarak.

"Terra Evi'nin üçüncü sınıflarının dikkatini çekmemeye çalışıyorum," diye açıkladı. "Birinci sınıfları sarmaşıklarla Neptün Kulesi'nin tepesine bağlıyorlar."

Kafamı kuleye çevirdiğimde tam da söylediği gibi tepeye bağlanmış bir grup öğrenci gördüm. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Darcy.

Bakışlarımı dehşete kapılmış birinci sınıflardan ayırıp Sofia'ya dönerek, "Bugünden önce Cehennem Haftası'ndan haberin var mıydı?" diye sordum.

"Hayır ama annemi aradım. Olan biteni anlattığımda gülmekten kırıldı. Bana iyi şanslar dileyip akademide işlerin böyle yürüdüğünü, bunun birinci sınıflardan kasten saklandığını söyledi."

Etrafı kolaçan etmek için hafifçe eğildiğinde alnında *Vega Yalakası* yazdığını fark ettim ve sinirle dudaklarımı büktüm.

"Bu haftadan nasıl sağ çıkacağımıza dair herhangi bir tüyo verdi mi bari?" dedi Darcy.

"Üzerimizde tepinmelerine izin vermememiz gerektiğini söyledi sadece. Karşı koymaya çalışmalıymışız. Aslına bakılırsa tam da bu yüzden kütüphaneye geldim." Arkasından bir kitap çıkarıp başparmağını arasına sıkıştırdığı sayfayı açtı. "Sanırım alnımızdaki mürekkebi çıkarmanın bir yolunu buldum."

"Öyle mi?" dedim heyecanla. Öngörülemeyen bir süre boyunca alnımda *fahişe* yazısıyla dolaşmak istediğim söylenemezdi.

"Evet... Bir hata yaparsam derimizin bir kısmını koparabilirim ama," diye ekledi gerginlikle gülerek.

Kardeşimle birbirimize baktık, ardından derin bir nefes verdim.

"Ben kobayın olurum," dedim. "Sıkıntı çıkarsa Uranüs Reviri'ne giderim."

"Emin misin?" diye sordu Sofia. Fakat çoktan elini bana doğru uzatmıştı ve parmaklarının arasında büyü kıvılcımları dans ediyordu.

"Sana güveniyorum," dedim gözlerimi kapayarak.

Sofia'nın parmakları hafifçe tenimde gezindi, ardından da soğuk bir enerji dalgası geldi. Canım yanmadı. Dokunuşu kaybolunca yavaşça gözlerimi açtım ve karşımda bana gülümseyen bir çift yüz buldum.

"İşe yaradı mı?"

"Yaradı!" dedi Sofia heyecanla. Aynı büyüyü hızlıca kendine ve Darcy'ye yaparken ben de yolu gözledim.

On kişilik bir üçüncü sınıf gurubu kollarının etrafına dolanmış sarmaşıklarla köşeyi dönünce yüreğim ağzıma geldi. Gölgelerin arasına kaçmama fırsat kalmadan beni gördüler.

"Taze et!" diye bağırdı bir oğlan. Üçümüz de çığlıklar atarak Venüs Kütüphanesi'yle Merkür Odası arasındaki gölgeli yola kaçtık.

Onları yavaşlatmak için omzumun üzerinden arkama birkaç alev topu fırlattım. Binanın etrafından dolanıp sola saptık.

Üçüncü sınıflar savaş çığlıkları atarak peşimizden geliyordu. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

"Bir fikri olan var mı?" diye sordum nefes nefese. Darcy arkamıza sert bir rüzgâr savurarak öğrencileri yere düşürdü.

Ne var ki hepsi ben dikkatimi tekrar önüme çeviremeden ayağa kalkmaya başlamıştı bile.

"Benim var!" dedi Sofia. Çantasını Darcy'ye atıp ceketini, gömleğini ve eteğini çıkardı.

Ben kıyafetlerini kapmaya çalışırken ayakkabı da fırlattı, sadece çorapları ve iç çamaşırıyla kaldı. Onları çıkarmakla zaman kaybetmeyip Zümre formuna dönüşerek kumaşı paramparça etti.

Güzel pembe Pegasus'u önümüzde yükseldi. Darcy'yle sırtına atlayabilmemiz için kanadını önümüze eğdi.

Kaçmak üzere olduğumuzu gören öğrenciler bize hakaretler yağdırarak binlerce yılan gibi kıvrılan devasa sarmaşıklarını üzerimize saldılar.

Darcy panikle bağırıp ateş büyüsüyle onları küle çevirerek Sofia'nın sırtına binmemiz için bize zaman kazandırdı.

Arkadaşımız heyecanla kişneyerek dörtnala koşmaya başladı, hızlanmasıyla rüzgâr saçlarımı uçuşturdu.

Sofia güçlü kanatlarını çırparak yükselirken öğrenciler arkamızdan bağırdı.

Bir zafer çığlığı attım ve yerden hızla uzaklaşırken içim bir hoş oldu.

Önümde oturan Darcy coşkuyla gülüyordu. Benim de yüzümdeki gülümseme yanaklarımı sızlatacak kadar büyüktü.

Zodyak Akademi'nin Cehennem Haftası henüz yeni başlamıştı ama buraya geldiğimizden beri aştığımız sayısız zorluk gibi bunu da aşacaktık. Saçlarımı uçuşturan rüzgâr ve kampüsün altımızda uzanan güzel manzarası içimi müthiş bir sevinçle dolduruyordu.

Vârisler, Hesaplaşma'yı geçebileceğimizi düşünmüyordu fakat artık evim benimsediğim akademiye bakarken onlara yanıldıklarını kanıtlamaya kararlıydım. Biz birer Fae'dik. Buraya aittik. Ne olursa olsun hiçbir yere gitmeyecektik.

DARCY

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Temel Büyü dersinde, Tory ve Diego'nun arasında oturuyordum. Sofia'nın sırtında süzülmenin heyecanı hâlâ dinmemişti. Damarlarımdaki adrenalin her geçen saniye yerini endişeye bırakıyordu. Orion'ı tekrar profesörüm olarak görme düşüncesi içimde karmakarışık duygular uyandırıyordu. Bu duygulardan hiçbirinin üzerinde durmak istemiyordum. Çünkü durursam delireceğimi biliyordum.

Tyler Corbin telaşla içeri girdi, beş dakika geç kalmıştı ama Orion hâlâ ortalıkta görünmediğinden sorun değildi. Herkes dönemin başından beri sınıfımızın arka sıralarında oturan Lily Jessops'u konuşuyordu. Onunla hiç konuşmadığım için kendimi kötü hissettim. Sesi soluğu pek çıkmazdı ve bizden mi yoksa Vârislerden mi yana olduğunu hiç öğrenememiştim. Sonunun Nemflerin elinden olması üzücüydü.

Biri sırasının üzerine yosun ve rengârenk çiçeklerden bir buket yapmıştı, çiçeklerin yaprakları bir kapanıp bir açılıyordu.

"Böyle değerli bir arkadaşı kaybetmek çok zor," dedi Kylie hıçkırıklarının arasından. Etrafına toplanmış arkadaşları ona

destek oluyordu. "Lily çok tatlı bir kızdı," diye ekledi gözyaşlarını silerek.

Kylie'yi bir kez bile onun yanında görmemiştim. Sırf ilgi çekmek için kalkıştığı gösteri karşısında omzumun üzerinden ona sert bir bakış attım. Biraz şefkat görmek için birinin ölümünü kullanacak kadar aşağılık mıydı gerçekten? Bu yaptığı düpedüz iğrençlikti.

Benimki de dâhil sınıftaki tüm Atlaslardan bildirim sesi yükseldi. Kaşlarımı çatarak cihazı çıkardım.

Zodyak Akademi, Semavi Gazete'ye konu oldu!

Gerginlikle bildirime tıkladım ve karşımda tam da korktuğum şeyi bulmamla midem bulandı. Makale Gus Vulpecula tarafından yazılmıştı.

ZODYAK'A SALDIRI!

DÜN ÖĞLEDEN SONRA kampüste meydana gelen toplu Nemf saldırısının ardından Fae Soruşturma Bürosu'nun olağanüstü hâl durumuna geçmiş Zodyak Akademi'deki soruşturması devam ediyor.

Okullar arası turnuvanın başlangıcı olan Zodyak Akademi ile Yıldız Işığı Akademi arasındaki Pitbol maçının bitiminden kısa süre sonra stadyum, daha önce öldürdükleri Faelerin Element büyülerini taşıyan yaklaşık elli Nemf'in istilasına uğradı.

Sekizi Yıldız Işığı Akademi, dördü Zodyak Akademi'den olmak üzere toplam on iki öğrenci hayatını kaybetti. Bir hafta içinde onlar için bir anma töreni düzenlenmesi bekleniyor.

Müdire Elaine Nova, Faeliğin onuruna yaraşır şekilde tüm velilere çocuklarının eğitiminde herhangi bir aksaklık yaşanmayacağını ve derslerin planlandığı şekilde devam edeceğini bildirdi. Haftanın ilerleyen günlerinde resmî kayıt

sınavlarına tabi tutulacak birinci sınıfların normalden çok daha fazlasının okulu bırakacağı öngörülüyor. Bunun yanı sıra üzerlerindeki baskıya rağmen başarıya ulaşan Faelerin potansiyeli hiç olmadığı kadar takdirle karşılanacak.

Sınava katılacak öğrenciler arasında Tory (Roxanya) ve Darcy (Gwendalina) Vega da bulunuyor. Bu iki öğrenci saldırıya da tanık olmuştu. Görgü tanıkları her iki Vega'nın çatışma sırasında etraflarına gizemli kırmızı ve mavi alevler saçtığını söylüyor. Bu tanıklardan biri olan Zodyak Akademi öğrencisi Marguerite Helebor röportajında şöyle söyledi: "Yardım ettiklerini sanıyor gibi görünüyorlardı fakat büyüleri kontrolsüz ve tehlikeliydi. Öğrencilerden bazılarının onların alevlerine kurban gittiğini öğrenirsem şaşırmam."

Diğer pek çok görgü tanığı da Vegaların çatışma alanındaki beceriksizliklerinden bahsetti. Çoğu Hesaplaşma'dan önce psikolojik muayeneden geçmelerini talep ediyor. Vega İkizleri bir zamanlar biraz dengesiz fakat nispeten zararsız bir ikili olarak görülse de son olaylar herkese onlardan sandığımızdan daha fazla korkmamız gerektiğini kanıtladı.

Hangi Zümre'den olacaklarına dair krallık çapında bahisler dönüyor. Taht iddiasına iki yeni Ejderha'nın daha katılacağına dair söylentiler dolaşıyor. Yüce Lord Lionel Acrux herhangi bir yorum yapmaktan kaçınsa da oğlu Darius şöyle söyledi:

"Hepimiz biricik okulumuzda meydana gelen olaylardan büyük üzüntü duyuyoruz. Vârisler olarak halkımıza böyle bir trajedi yaşatan Nemflere karşı birtakım önlemler almak niyetindeyiz. Vega İkizleri konusunda söyleyecek pek bir şeyim yok. Özellikle yaşanan son olaylar ışığında, yönetimin becerikli ellere geçmesini sağlamak için taht üzerindeki iddialarından kamuoyuna açık bir şekilde vazgeçmelerinin herkes adına en doğrusu olacağını düşünüyorum."

Diğer Vârisler de buna benzer dileklerini dile getirse de ortalıkta Vegaların taht iddialarını resmen duyuracakları yönünde söylentiler dolaşması kafalarda soru işareti

oluşturuyor. Neden hâlâ yaklaşan savaş ve bu zorlu zamanlarda nasıl bir yol izlemeyi düşündüklerine dair herhangi bir açıklama yapmadılar? Dün gece geç saatlerde bir açıklama için onlarla iletişime geçmeye çalıştığımda ikisi tarafından da reddedildim.

Daha fazla bilgi edinmek için gösterdiğim çaba sayesinde ismini vermek istemeyen güvenilir bir kaynaktan Tory Vega'nın gece boyunca birden fazla partnerle cinsel faaliyetlerde bulunduğunu, kız kardeşininse stadyumdaki çatışma sırasında kaybettiği kuzgununu bulmak için endişeyle oradan oraya gezindiğini öğrendim.

Bu davranışlarından çıkarılabilecek tek sonuç Vega İkizleri'nin babalarının deliliğini miras aldığı ve tahta giden yolda başarılı olup başa geçmeleri hâlinde Solaria'yı başka bir vahşet dolu saltanatın beklediğidir.

"Düpedüz saçmalık bu," diye çıkıştım Atlas'ımı gürültüyle sırama bırakarak. "Yazdığı her şey yalan."

"Şu Gus denen herifi bir yakalarsam elimden çekeceği var," diye homurdandı Tory.

Sınıftaki birkaç kişi kıkırdasa da sayıları beklediğim kadar çok değildi.

"Sakin olun, *chicas*[1]. Kimse Semavi Gazete'nin yazdıklarına inanmıyor," dedi Diego. Sofia da hararetle başını sallayarak onu onayladı.

"Yine de o herifi yakaladığında orada olmayı çok isterim, Tory," dedi Sofia. "Bakalım toynaklarımın tadını beğenecek mi?"

"Bunu çiftelediğin Nemflere sormak lazım," dedim gülümseyerek. Arkadaşımın gözleri parıldadı.

"Selam, ıı, Darcy... Tory."

Kafamı çevirdiğimde Tyler'ın karşımızda durduğunu gördüm. Ne yapacağını bilmiyormuş gibi elini uçları sarı saçlarının arasından geçirdi.

---

1 (İsp.) Kızlar –*ç.n.*

"Ne var?" diye çıkıştı Tory, makale hakkında tek laf ederse onu yok edeceğini ima eden bir bakışla.

"Sadece... şey... Nemfler stadyumu bastığında yaptıklarınızın... çok cesurca olduğunu söylemek istedim. Siz olmasaydınız şu an burada duruyor olur muydum emin değilim. Gus Vulpecula denen herif yalancının teki. Annem Solaria Gazetesi'nde çalışıyor, ona gerçeği anlatacağım. Aslında neler olduğunu söyleyeceğim." Önce benim, sonra da Tory'nin sırasına bir şey bırakıp hızlıca yerine döndü.

Bana verdiği yeşil yaprağı aldığımda rengi koyu turuncuya döndü ve üzerinde altın sarısı yazılar belirdi. Sözcükleri okumamla şaşkına döndüm.

Kendi yaprağını alan Tory'yle birbirimize şaşkın bakışlar attık.

Orion içeri girip kapıyı arkasından öyle sertçe kapattı ki neredeyse elimdeki yaprağı düşürecektim. Midem kasıldı, ansızın her yanımı ateş bastı. Bana yarım yamalak bir bakış atıp kararlılıkla önüne dönerek masasına ilerledi.

Kolunun altına bir karpuz sıkıştırdığını fark ettiğimde kaşlarımı çattım. Masasına vardığında karpuzu yere bıraktı ve ceketinin cebinden bir şey çıkardı. Diego'nun beresini hemen tanıdım. Onu karpuzun üzerine geçirdi ve bir kalem kalıp üzerine gremlinleri andıran öfkeli bir surat çizdi.

Eserini Diego'ya doğru çevirip parmağını üzerine doğrulttu. "Bunu geri istiyor musun?"

"Evet, efendim," dedi Diego, öfkeden şakaklarındaki damarlar belirginleşmişti.

"O hâlde ders bitmeden elinden geleni yapmanı tavsiye ederim."

Diego öylece suratına bakakaldı. Orion masadan elektronik kalemini alıp tahtaya döndüğünde bile yerinden kalkmak için hamle yapmadı. Bereyi ondan alan Seth'ken şimdi onu Orion'dan geri almaya çalışması hiç adil değildi. İçimden bir ses Diego'yu masaya gidip onu karpuzun üzerinden çıkarmaktan daha fazla uğraştıracağını söylüyordu.

Orion bir adım kenara çekilerek tahtaya yazdığını gösterdi.

HEPİNİZ BEŞ PARA ETMEZ BİRER EZİKSİNİZ.

Ağzım bir karış açık kaldı. Orion tüm gazabını üzerimize salacakmış gibi sert bakışlarını sınıfta gezdirdi.

"Cehennem Haftası geldi çattı," diye bağırınca herkes sesindeki beklenmedik yükseliş karşısında irkildi. "Ve hiçbiriniz bir bok bilmiyorsunuz."

"Yıldızlar aşkına, efendim!" diye çıkıştı Kylie. "Lily daha *yeni* öldü, nasıl hiçbir şey olmamış–"

Orion elini kaldırıp parmaklarını şıklattı. Kylie öksürerek boğazını tuttu ve panikle yerinden kalktı. Profesör tüm umursamazlığıyla sıraların arasında yürümeye başladı, onu zerre kadar umursamaması beni korkuttu.

"Boğuluyor!" diye bağırdı Jillian, yüzü morarmaya başlayan Kylie'nin sırtına vurarak.

"Profesör!" dedim dehşetle, yanımdan geçerken. Bana sert bir bakış attı.

"Buyurun, Bayan Vega?" dedi sakince, yüzüne çarpık bir gülümseme yayılmıştı.

"Kız boğuluyor," diye homurdandım. Orion'ın bakışları sanki bunu yeni fark etmiş gibi Kylie'ye kaydı.

"Gün gibi ortada olanı söylediği için Aer'e eksi beş puan." Yanımdan geçip gittiğinde yerime oturup arkasından dik dik baktım.

"Bayan Minor." Jillian'ı işaret etti. "Burçlar dışında üç takımyıldızın Latince isimlerini söyle."

Jillian ağzını açıp kapattı, başını iki yana salladı.

"Ya söylediğimi yaparsın ya da arkadaşın oksijensizlikten bilincini kaybedecek. Sana bir kıyak yapayım, hem senin hem de onun soyadı birkaç takımyıldızın adında geçiyor." Kollarını göğsünde kavuşturup beklemeye koyulurken Jillian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"U-ursa Minor, Ursa M-Major ve... ve..."

"Ve?" diye üsteledi Orion.

"Monoceros!" dedi bir çırpıda. Orion elini hafifçe yanına savurdu.

Kylie yerine çöktü, şiddetle öksürerek açlıkla ciğerlerine oksijen çekti.

"Görünüşe bakılırsa arkadaşın o kadar da oksijen israfı değilmiş, Bayan Major. Sen de sınıfımdaki değerli havayı boşa harcamadığını bana kanıtlarsan iyi olur."

Kylie başıyla onaylayıp öfkeli bakışlarını ona dikti, nefeslenmeye çalışırken eli hâlâ boynundaydı. Boğulup ölümün kıyısına gelmesine rağmen bu kadar sakin kalabilmesini takdir etmiştim.

"Belki o kadar da beş para etmez değilsinizdir. Belki daha sıkı çalışmak için ihtiyacınız olan tek şey doğru motivasyondur." Yanımıza dönüp elini Sofia'nın omzuna koydu. Öteki elinin avucunu Tory'ye doğru uzatarak ciğerlerindeki nefesi çaldı.

Kardeşimin sırtı birden dimdik oldu, elini göğsüne bastırdı.

"Bayan Cygnus, Bayan Vega mosmor kesilmeden önce tüm Faelerin yapabildiği yedi Temel Büyü'yü say," dedi Orion. Sofia panikle ciyakladı.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atsa da Sofia sınıftaki en zeki Fae'di ve cevabı ânında verdi. "Şifa, Telkin, Levitasyon, Çağırma, İllüzyon, Kehanet ve Atmosferik Manipülasyon."

Orion, Tory'nin üzerindeki büyüyü bozdu. Sınıfın ön tarafına dönerken kardeşim nefeslerinin arasından, "Göt herif," diye homurdandı.

Ona anlayış dolu gözlerle baktığımda dudaklarını büzdü.

Orion masasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ciddi bir sorunumuz var. Corbin, ne bu sorun?" Tyler'a işaret etti ama Tyler çıt çıkarmadan omuzlarını silkti.

"Polaris?" diye sorduğunda Diego başını iki yana salladı.

Gözleri bana kaydı. "Bayan Vega?"

"Temel Büyüler öğretmenimizin ruh hastası olması mı?" dedim. Kardeşimi nefessiz bıraktığı için hâlâ öfkeden kuduruyordum.

Çenesi seğirince kalbim tekledi. "Dengesiz olarak tanımlanmayı tercih ederim ama hayır. Aslına bakarsanız bu sorunlarınızın en önemsizi." Sınıfa dönerken dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı.

Dengesiz olduğu konusunda haklıydı. Üstelik tamamen öngörülemezdi de. Öte yandan bunun sorunlarımın en önemsizi olduğu kısmına katılmıyordum. Nemflerin Solaria'ya savaş açması ve damarlarımda gezinen tuhaf ateş kadar önemliydi.

"On saniye içinde cevap alamazsam birinizin kafası tavanla tanışacak," dedi buz gibi bir sesle.

İki elini önüne kaldırıp parmaklarıyla saniyeleri saymaya başladığında herkesten farklı tahminler yükseldi.

"Nemfler mi?" diye bağırdı biri.

"Hesaplaşma mı?" diye şansını denedi öteki.

"Cehennem Haftası'ndan sağ çıkamayacak olmamız mı?" diye sızlandı Jillian.

"Bir bok bilmememiz mi?" deyiverdi Diego. Orion son bir saniye kalmışken durdu ve havada kalan parmağını ona doğrulttu.

"Tam olarak hangi boku bilmiyorsun?" diye sordu.

"Şey... hiçbir boku?" diye tahmin yürüttü Diego. Kendimi tutamayıp burnumdan güldüm.

"Hayır," diye iç geçirdi Orion. Parmağını tekrar kaldırıp geri sayımına döndü.

"İşlevsel büyüler!" diye bağırdı Sofia son anda.

"Evet," dedi Orion kocaman bir gülümsemeyle. "Ignis'e artı on puan." Parıldayan gözleri üzerimizde gezindi.

"Söylesene, Corbin, geçen hafta kaç Vampir senden beslendi?" Tyler'ın kaşları çatılırken Orion yanına gidip başına dikildi.

"I... dört sanırım?" dedi omuzlarını silkerek.

"Onlara karşı koymaya yeltendin mi?"

"Eh... teslim olmak daha kolay," diye yanıtladı Tyler.

"Aynen öyle. Hatta bazılarınız..." Vampir hızını kullanarak bir bulanıklığa dönüştüğünde herkes gerildi. Tory'nin yanında belirip elini omzuna koydu ve kulağına doğru eğildi. "Bundan hoşlanıyor, değil mi?"

Tory'nin yanakları kızardı ki bu onun için büyük bir olaydı. "Bu sizi ilgilendirmez, değil mi, Profesör?"

"Öyle mi dersin? Bence yanılıyorsun." Doğruldu ve göz açıp kapayıncaya dek masasına döndü. "Besin zincirinin en altında keyfiniz yerindeyse burada olmanızın ne anlamı var? Basamakları tırmanmak gibi bir derdi olmayan Faelerle heba edecek vaktim yok." Keskin gözleri hepimizi delip geçti. "Yakın zamanda bir Siren'in gücüne kapıldıysanız elinizi kaldırın."

Herkesin, sınıftaki Sirenlerin bile eli havaya kalktı.

"Karşılık verdiyseniz elinizi havada tutun."

Tory hariç hemen hemen herkes elini indirdi. Kardeşime sırıttım.

"Ah, doğru ya! Tory Vega, Max Rigel'ın boğazına bir tane geçirmişti!" dedi Tyler heyecanla.

"Öyle mi?" dedi Orion belli belirsiz bir sırıtışla.

"Aynen öyle." Tory tüm masumiyetiyle omuzlarını silkti ama gözleri o ânı hatırlamış gibi keyifle doldu.

"Aynısını Caleb Altair üzerinde de denemişsindir herhâlde?" dedi Orion düz bir sesle. Kardeşimin gülümsemesi ânında kayboldu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Efendim, henüz Faelerle savaşacak kadar şey öğrenmedik," diye araya girdi Kylie. "Çoğumuz bir bok çukurundan gelmedik, sokak dövüşünü bilmiyoruz."

"Belki de bir bok çukuru bulup içinde biraz vakit geçirmelisin, Bayan Major çünkü Hesaplaşma'yı başarıyla geçene dek Faelerle savaşmanıza yardımcı olacak büyüler öğrenmeyeceksiniz," diye karşılık verdi Orion. Tory'yle birbirimize dönüp sırıttık. "Açıkçası sizden faydalanmaya çalışan her Fae'e boyun eğip eğmemeniz umurumda değil. Fakat karşı koymaya bile yeltenmiyorsanız bu okuldaki yerinizi hak etmiyorsunuz demektir. Anlaşıldı mı?"

Tüm sınıf hep bir ağızdan mırıldandı. "Evet, efendim."

"Güzel. Bu haftaki ilk göreviniz içinizdeki Fae'e kucak açmak olacak. Önünüze gelenin sizi ezip geçmesine izin vermeyin. Kaybederseniz kimse sizi yargılamaz ama kazanmaya çaba bile göstermezseniz bizden biri değilsiniz demektir. Buna cesaretiniz yoksa sınıfımdan defolup gidin." Kapıyı işaret etti ve bir oğlan sahiden eşyalarını toplayıp apar topar dışarı çıktı. Şaşkınlıkla aralanmış dudaklarımla kapının arkasından yavaşça kapanmasını izledim.

"Buna boşu boşuna Cehennem Haftası demiyoruz," diye homurdandı Orion. "Sizi paramparça edeceğiz. Bazılarınız *gerçekten* paramparça olacak. Fakat dirayet gösterip Hesaplaşma'yı geçerseniz gerçek bir Fae olarak kabul göreceksiniz. Zodyak Akademi'deki yeriniz resmiyet kazanacak. Belki yine de yılın sonunu göremeyeceksiniz ama kimse hakkınızla kazandığınız bu onuru elinizden alamayacak. O yüzden kendinize gelin. Karşınıza çıkan zorlukların üstesinden gelmek için var gücünüzü kullanın. Arkanızı kollamayı unutmayın, şu an sınıfta gördüğünüz kişilerin bazıları haftaya burada olmayacak."

Hasiktir. Buna hazır mıyım?

Orion tahtaya dokundu ve ekranda dersimizin konusu belirdi.

HESAPLAŞMA:
HAYATINIZIN EN BERBAT HAFTASINA NASIL HAZIRLANMALISINIZ?

"Element Sınavları hafta boyunca, Hesaplaşma gününe kadar yapılacak." Ekrana tekrar dokunmasıyla bir takvim belirdi.

Perşembe	Cuma	Cumartesi	Pazar	Pazartesi
Hava Sınavı	Su Sınavı	Ateş Sınavı	Toprak Sınavı	Hesaplaşma

"Gücünü taşıdığınız Element'in sınavına katılacaksınız." Sert gözleri Tory'yle bana kaydı. "Gücünü taşıdığınız *her* Element'in sınavına."

"Harika," diye mırıldandı Tory. Benimse midem kasıldı.

"Bu delilik, *chicas*." Diego başını iki yana sallayıp elini siyah buklelerinin arasından geçirdi.

"Sınavlarda neyle karşılaşacağınız sır gibi saklanır. Hâliyle size herhangi bir ipucu vermeyeceğim. Fakat her birinin Element derslerinde edindiğiniz yeteneklerinizi, daha da önemlisi azminizi ve cesaretinizi test edeceğini söyleyebilirim. Üst sınıflara bu haftayı sizin için ellerinden geldiğince zorlaştırmaları üzerine talimat verildi. Sınav günü gelip çattığında yorgun, öfkeli ve tıpış tıpış evinize dönmeye hazır olacaksınız. Hepsinden sağ çıkmak istiyorsanız doğanızın en güçlü yanını ortaya koymak zorundasınız."

"Kararımı değiştirdim." Az önce sınıftan çıkan oğlan beyaza kaçan saçlarla dolu kafasını içeri uzattığında herkes ona döndü.

"Adını bile unuttum," diye homurdandı Orion. Oğlan yine de kapıyı açıp göğsüne yasladığı Atlas'ıyla içeri girdi.

Çenesini kaldırıp, "Elijah Indus," dedi kendinden emin bir sesle.

"Koridora çık," dedi Orion kötücül bir ifadeyle oğlanın üzerine yürüyerek. Elijah az önce girdiği kapıdan geri çıktı. Orion da onu takip etti ve kapı kapanır kapanmaz birkaç kişi yerinden fırlayıp konuşmalarını dinlemek için kapının önüne toplandı.

Ne var ki Orion'ın gür sesi tüm sınıfı inlettiğinde boşuna zahmet ettikleri ortaya çıktı.

"KARARSIZLIĞINLA DERSİMİ BÖLEBİLECEĞİNİ Mİ SANIYORSUN!?"

Diego sırasından fırlayıp masaya koştu ve karpuzun üzerindeki beresini aldı. Onu cebine tıkıp yanımıza dönerken dudaklarımdan keyifli bir kıkırtıyla korku dolu bir nida döküldü.

"Bunu yanına bırakmayacak," dedim.

"Öldün sayılır," diye güldü Tory.

"Haklısınız." Diego kaşlarını çattı.

"Bana ver." Elimi uzattığımda Diego'nun gözleri genişledi.

Başını kararlılıkla iki yana salladı. "Hayır, o zaman senin başın belaya girer."

"Bana verirsen haberi bile olmaz," dedim. Tam da bu sırada Orion'ın sesi yine okulu inletti.

"AİLENİN SENİ BU AKADEMİYE GÖNDEREBİLMEK İÇİN ORGANLARINI SATMASI UMURUMDA DEĞİL, BURADA OKUMAYA DEVAM EDİP EDEMEYECEĞİNİN KARARINI BU BELİRLEMEYECEK!"

Diego'nun önüne uzattığım elimin parmaklarını hızlıca kıpırdattım ve kısa bir tereddüdün ardından bereyi avucuma bıraktı. "Emin misin?"

"Eminim."

"İyi şanslar," diye takıldı Tory. Sofia'ysa bereye her an patlayacakmış gibi bakıyordu.

Bereyi Orion'ın aramaya cesaret edemeyeceği bir yere, eteğimin arkasına sıkıştırıp ceketimi şişkinliği gizleyecek şekilde üzerine çektim. Kapı hışımla açılınca önünde toplanmış öğrenciler çil yavrusu gibi dağıldı.

Orion, Elijah'yı içeri soktu ve omuzlarını tutarak onu sınıfın önüne sürükledi. Oğlanın yüzü solgun olsa da profesörünün cezasını cesurca karşılıyordu. Orion onu önümüze atarmış gibi hafifçe itip geri çekildi.

"Bay Indus'un size söyleyecekleri var," dedi.

Elijah boğazını temizledi. Sınıf merakla onu bekledi, bazıları kıs kıs güldü. "Ben zavallının tekiyim."

"Ve?" diye üsteledi Orion.

"Ve korkağım."

Orion gerisini bekliyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi.

Elijah iç geçirdi. "Ve okulun yüz karası olduğum için hepinizden özür dilerim. Bir de Solaria'nın. Ve tüm Fae ırkının."

"Bir daha sınıfımdan çıkarsan işin biter," dedi Orion. İçimden bir ses sözlerinde ciddi olduğunu söylüyordu. "Aqua Evi'ne eksi yirmi puan. Ayrıca ben oturmayı hak ettiğine karar verene dek tüm derslerimde ayakta dikileceksin."

Elijah başıyla onaylayıp sırasına döndü ve sandalyesinin durduğu yerde dikilmeye başladı.

"Pekâlâ." Orion tahtaya döndü, ardından gözleri beresiz karpuza kaydı. Boğazının derinliklerinden kötücül bir kahkaha yükseldi. Tek hamlede Diego'ya dönüp ona meydan okurcasına sırıttı. "Ayağa kalk, Polaris."

Diego söylediğini yaptı, Orion karşısına geçerken belli belirsiz titriyordu. Orion onu paramparça etmeye neresinden başlasa karar vermeye çalışıyormuş gibi incelerken eteğimin arkasına tıkıştırdığım berenin fazlasıyla farkındaydım.

"Geri ver." Elini önüne uzattı ama Diego başını iki yana salladı. Orion biraz daha yaklaşıp onu tepeden tırnağa süzdü. "Hımm... sende değil demek." Bana döndüğünde kalbim durdu.

Yüzüme hızla donuk bir ifade kondurdum. Tory'nin, olur da Orion ganimetine fazla yaklaşırsa onu kapıp kaçıracakmış gibi bana sokulduğunu hissettim.

Bakışlarını üzerime dikti, sonra Tory'ye ve Sofia'ya şöyle bir bakıp tekrar bana döndü ve parmağını kıvırarak ayağa kalkmamı işaret etti. Söylediğini yaparken içimi ufak bir heyecan kapladı. Elini eteğimin içine sokamazdı. O bir öğretmendi. Lionel Acrux'un evinde bunu net bir dille bana hatırlatmıştı.

Elini uzattığında omuzlarımı silktim.

"Bende değil, efendim," dedim masumca.

"Gerçekten bu oyunu oynayacak mıyız?" Yüzüme doğru eğilmesiyle boğazım düğümlendi, artık aşina olduğum tarçın kokusu duyularımı ele geçirdi ve aklım istemsizce öpücüğümüze kaydı. Sözlerinin altında yatan anlam tüylerimi diken diken etti. Ağzımın köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı ve onu başımla onayladım.

Bana güvenimi sarsan şeytani bir sırıtışla karşılık verdi. Kazandığını düşünüyordu. Sahiden öyle miydi?

Sırıtışından ödün vermeden bir adım geriledi. "Bayan Vega'nın o bereyi vermediği her dakika herkesin Ev'inden beş puan düşecek."

Dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası döküldü. Arkadaki öğrenciler vakit kaybetmeden bana uzandı. Geriye kaçıp bereyi eteğimin belinden çıkardım ve sinirle oflayarak Orion'a attım. Bereyi havada kapıp karpuzun yanına geri döndü ve tekrar üzerine geçirdi.

"Sınıftaki herkesi tehdit edecekseniz onu nasıl geri alacağım?" diye sızlandı Diego.

Orion oturup arkasına yaslandı ve ayaklarını masasının köşesine uzattı. "Çözmen gereken şey tam da bu, Bay Polaris."

TORY

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Temel Büyü dersinden çıkarken Cehennem Haftası gözümü öncekinden daha çok korkutmaya başlamıştı. Profesör Orion'ın öğretim yöntemleri pek tatmin edici sayılmazdı. Şikago'da gittiğimiz son lisede Bayan McGravy adında, öğrencilerle aşırı ilgili bir rehberlik öğretmenimiz vardı ve beni her fırsatta sıcak, samimi duygulara boğardı. Bunun yerine pisliğin teki olmasını dilerdim. Şimdiyse ne dilediğime dikkat etmem gerektiğini düşünüyordum. Bayan McGravy olsaydı bana Cehennem Haftası'nı nasıl atlatacağıma dair işe yarar tavsiyeler verir, üstüne bir de kendi yeteneklerime duyduğum güveni tazelerdi.

Öte yandan Orion beni tüm sınıfın önünde aşağılamış, kendimi değersiz hissettirmiş, bana hakaretler yağdırıp gözlerimin içine baka baka Hesaplaşma'dan kalmamı beklediğini dile getirmişti. İçimden bir ses bunu *gerçekten* istediğini söylüyordu. Biz, baskıcı yöntemleriyle başarıya götürmeye çalıştığı öğrencilerden değildik. Konu Darcy ve bana geldiğinde Vârislere olan bağlılığı ağır basıyordu. Tahta çıkmamızı istemiyordu.

Birinci sınıflar öğle yemeği için hep birlikte Küre'ye gidiyordu. Daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kaldığımız an tüm grupları, Evleri ve sosyal çevreleri bir çırpıda kenara bırakmamız bir bakıma komikti.

Gözüme ilişen tüm üst sınıflar ortalıkta uzun, siyah cübbelerle dolaşıyordu. Bunu, üniformalarını giyen birinci sınıflardan ayrışmak, bizi daha kolay hedef hâline getirmek için yaptıklarını düşündüm.

Etrafıma bir hava kalkanı oluşturmuş, bu kez zihnimi de Telkin'e karşı savunmasız bırakmadığımdan emin olmuştum. Aynı anda ikisine de odaklanmak bir hayli konsantrasyon gerektiriyordu. Yürürken birbirimizle konuşmadık. Muhtemelen hayatımda ilk kez yemek konusunda heyecanlanmıyordum.

"Majesteleri!" diye bağırdı Geraldine, biz Küre'ye ayak basar basmaz. Kafamı çevirdiğimde onu bir sandalyenin tepesinde, iki kolunu başının üzerinde sallarken buldum. Dürüst olmam gerekirse şimdiye dek gördüğüm en uzun boylu kızlardan biriydi ve göze çarpmak için bir sandalyenin tepesine çıkmasına hiç gerek yoktu ama bunu yapmaktan hoşlanıyor gibi bir hâli vardı.

Rahat bir nefes verdim. Diego ve Sofia'dan ayrılmadan salonun soluna ilerlemeye başladık.

"Size yer tuttum," dedi Geraldine yaklaştığımızda. "Belki çok şaşıracaksınız ama Nemf saldırısı sırasında verdiğiniz göz kamaştıran mücadelenin ardından Kraliçelere İtaat Çemberi'ne yüzden fazla yeni üye katıldı!"

"Vay canına," dedi Darcy ufak bir coşkuyla. Bu tuhaf hayran grubumuzun onu da benim kadar rahatsız ettiğini bilmeme rağmen her nasılsa heyecanlı görünmeyi başarmıştı.

Üyelerin hepsi isyan çıkarıp tahtımızı geri almamızı istiyordu. O pislik Vârislere hadlerini bildirmek her geçen gün gözüme biraz daha çekici görünse de hâlâ kafama bir taç kondurmaya niyetim yoktu. Hâliyle bize duydukları inanç oldukça yersizdi. Yine de içinde bulunduğumuz bu olağan dışı zamanda

tarafımıza uzatılan her türlü yardım elini seve seve kabul ederdim ve K.İ.Ç. birliği öğle yemeğimizi yerken bizi korumak istiyorsa onlara engel olmayacaktım.

Geraldine'in üzerinde de diğer tüm üst sınıflar gibi siyah bir cübbe vardı. Yanlarına oturmak için masaya gittiğimizde arkadaşı Angelica bizi sıcak bir gülümsemeyle karşıladı.

Geraldine bizim için çeşit çeşit sandviç ve tabak tabak patates kızartması almıştı. Kahvaltı edememiştim ve yerime geçerken iştahla inledim.

Geraldine'in yeni üyelerin isimlerini saymasını yarım kulakla dinlerken yemeklere hücum ettim ve ara sıra bizimle tanışmak için heyecanla öne çıkan öğrencilerle tokalaştım. En iyi hâlimle bile hayallerindeki prenses olmadığımın farkındaydım ve tanışma faslı sırasında karnımı tıka basa doldurmaktan başka bir şeyle ilgilenmediğim için içimden onlardan özür diledim.

Dördüncü sandviçimi bitirdikten sonra nihayet arkama yaslanıp ağzına kadar dolu tabaktan patates kızartması tıkıştırmaya başladım. Diego hâlâ kavuşamadığı beresinin yasını tutuyor, onu geri almak için giderek daha acınası fikirler öneriyor, her geçen saniye ağlamaya biraz daha yaklaşıyordu.

"Neden gidip yeni bir bere almıyorsun, dostum?" diye sordum en sonunda.

Darcy masanın altından bacağımı tekmeleyince soru sorarcasına kaşımı kaldırdım. Ne var ki kardeşimin uyarısı çok geç gelmiş gibiydi. Diego yüzünü ellerinin arasına gömüp o bereyi büyükannesinin ördüğüne dair bir şeyler mırıldandı, ardından tamamen İspanyolca konuşmaya başladı. Onu teselli etmeye çalışan Sofia bana suçlayıcı bir bakış atınca içeceğimden bir yudum alıp abartılı bir tavırla göz devirdim.

Kolamı hızlıca masaya bırakıp diğerlerine döndüm. "Diyet kola isteyen var mı?" diye sordum, yanlışlıkla kimin içeceğini içtiğimi merak ederek. Geraldine'in her öğünde bize yiyecek ve içecek getirmesine karşı çıksam da o bunu yapmakta ısrar

ediyor, neyi sevip neyi sevmediğimizi daima aklında tutuyordu. Hâliyle böyle bir hata yapacağını sanmıyordum.

Geraldine ve Angelica histerik bir kahkaha krizine girdi. Dikkatimiz kendine acıyan Diego'dan onlara kaydı.

"S-s-sana d-diyet kola aldım!" dedi Geraldine kahkahalarının arasından güç bela.

"Ne?" diye karşılık verdim kafa karışıklığıyla.

"Sandviçindeki mayonez de yarım yağlıydı!" diye ekledi Angelica. Gülmekten hâli kalmamış gibi Geraldine'e yaslanıp gözlerinde biriken yaşları sildi.

"Neden ki?" diye sordum, kafam iyice allak bullak olmuştu.

"C-cehennem H-haftası!" diye geveledi Geraldine parıldayan gözlerle.

Dudaklarımı aralayıp bu saçma şakalarına tepki olarak yüzüme sahte bir öfke yerleştirdim ve dramatik etki için de elimi kalbimin üzerine koydum.

"Bunu nasıl yaparsın, Geraldine?" dedim yapmacık bir şokla. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum!"

Kahkahaları ulumaya dönüştü. Bu hâlleri bir bakıma bulaşıcıydı, Darcy'yle göz göze geldiğimizde ben bile kendimi tutamayıp güldüm.

O kadar ki K.İ.Ç. masalarının arasından sıyrılan oğlanı neredeyse fark etmeyecektim. Terra Evi'nden gelen çocuk bana kankaymışız gibi gülümserken ona baktım.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedim kaşlarımı çatarak. Sohbetimizi neden böldüğünü merak ediyordum.

"Sana bir mesaj getirdim," dedi keyifle. Siyah cübbesini şüpheyle süzüp kalkanımı güçlendirdim.

"Peki..."

"Caleb iki dakika diyor."

"Ne?" Bakışlarım arkasındaki kırmızı kanepeye kaydı. Caleb kolçağa tünemişti ve diğer Vârisler de yanındaydı. Muhtemelen biz yemeğe dalmışken gelmişlerdi.

Mesajını ileten oğlan yanımızdan uzaklaşırken Caleb'ın gözleri benimkilerle buluştu.

Yüzüne yayılan imalı sırıtış içimde ufak bir sıcaklık dalgası yarattı. Cebinden Atlas'ını çıkarıp bir şeyler yazdı. Birkaç saniye sonra kendi Atlas'ım ötünce cihazı çantamdan çıkardım.

Caleb
Vakit tükeniyor.

Önce yarım kalan patates kızartmalarıma, ardından da kardeşime baktım.

"Ne?" diye sordu yüz ifademi görünce.

Atlas'ımı ona uzatarak mesajı gösterdiğimde kaşları çatıldı. Caleb'la Acrux Malikânesi'nde seks yapmamızla sonuçlanan olaylar silsilesini ona anlatmıştım, dolayısıyla mesajın altındaki imayı anlamıştı.

"O deli saçması oyunu gerçekten *şu an* oynamanızı beklemiyor, değil mi?" dedi.

"Ne oyunu?" diye araya girdi Sofia merakla. Diego bile hâlâ yüzünden çekmediği elinin parmakları arasından bize baktı.

Darcy kaşını kaldırarak benden izin istedi. Kısa bir tereddüdün ardından onu başımla onayladım. Madem bu düzenli aralıklarla tekrarlanacak bir şeydi, onlardan saklamanın anlamı yoktu.

"Acrux Malikânesi'nde partideyken Caleb'la ufak bir kovalamaca oynamışlar. Caleb, Tory'yi on beş dakika içinde yakalayamazsa onu ısırmayacakmış," diye açıkladı.

"Peki sana bir *Vampir*'den kaçmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüren neydi?" dedi Diego tiksintiyle.

"Hey, yargılama, dostum," diye tersledim. "Bir ilmek yığını uğruna ağlayan ben değilim."

"Affedersin, öyle demek istemedim," diye mırıldandı. Bence tam da öyle demek istemişti.

Bakışlarım tekrar kanepeye kaydı ve Caleb'ın gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu gördüm. İşaret parmağıyla bileğindeki saate vurarak bana verdiği avantajın dolmak üzere olduğunu hatırlattı.

Aniden sandalyemi geriye itip ayağa kalktım.

"Oynayacak mısın?" diye sordu kardeşim şaşkınlıkla.

"Orion artık ısırılmaya öylece göz yummamamız gerektiğini söyledi. Caleb beni yakalayamazsa ısıramaz," diye kılıfına uydurdum. Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı.

"Profesör'ün bunu kastettiğini pek sanmıyorum." Sofia kaşlarını çattı.

"Neyse ne. Caleb, Solaria'daki en güçlü Vampir. Isırılmaktan kaçmak için en iyi şansım bu. Ve hemen kaçmaya başlamazsam bana verdiği avantaj heba olacak."

"Ders on dakika içinde başlıyor," dedi Darcy yarım ağızla.

"Bir bahane uydur. İşim bitince geleceğim!" Arkamı dönüp çıkışa doğru koşmaya başladım.

Kapıdan çıkmadan hemen önce salonun ortasındaki kırmızı kanepeye bir bakış attığımda dört Vâris'in de beni izlediğini fark ettim.

Caleb gülümseyerek onlara bir şey söylüyordu. Max ve Seth biraz meraklanmış gibiydi. Darius ise düpedüz köpürüyordu. Sert bakışları benimkilerle buluştuğunda gözlerinde gördüğüm öfke kalbimi tekletti. Nemflerle savaştığımızdan beri onunla doğru düzgün konuşmamıştım ve doğrusunu söylemek gerekirse konuşsak bile ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. O anda aramızda tuhaf bir bağ oluşmuştu. Ben onun, o da benim hayatımı kurtarmıştı. Kollarımda ölürken ağlamıştım bile. Fakat sonra Orion gelip onu iyileştirmiş, bir an için beni ele geçiren ve bana onu önemsediğimi düşündüren delilik kaybolmuştu. Kim olduğunu hatırlamak için tek yapmam gereken beni o çukura atışını düşünmekti. Darius benim düşmanımdı. Bana attığı bakışlar, onun da aynı şekilde hissettiğini söylüyordu.

Küre'den çıkıp hızlıca etrafıma göz gezdirerek saklanacak en ideal yeri bulmaya çalıştım. Pek fazla seçeneğim yoktu ve Caleb'ın bana verdiği sürenin büyük kısmını boşa harcamıştım, bu yüzden yolu aşıp doğruca Venüs Kütüphanesi'ne ilerledim.

İçeri girdiğimde kütüphaneci masasında değildi. Aceleyle en yakınımdaki koridora dalıp Fae biyolojisi kitaplarının arasında koşarak sola döndüm.

Üst katlara çıkan sarmal metal merdivenlerden birine tırmanmaya başlayıp dördüncü kata kadar durmadım.

Kütüphanenin geri kalanına bakan dar balkona çıktım. Tam korkuluğun üzerinden aşağıya bir bakış attığım sırada Caleb içeri girdi.

Ferforje zeminde yankılanan ayak seslerimi duyup ânında başını kaldırdı, gözleri benimkilere kilitlendi.

Avını bulmasıyla yüzüne içimi sızlatan bir gülümseme yayıldı ve kaçmaya devam ederken kendimi tutamayıp bir kahkaha patlattım. Artık ondan kaçışım olmadığının farkındaydım ama yine de Vampir güçlerini kullanmadan bana yetişmek zorundaydı.

O kitaplıkların arasında kaybolurken bir kat aşağı inen bir merdiven buldum ve basamakları hızlıca indim.

Üst kata çıkmak için kullandığım merdiveni koşarcasına tırmanan Caleb'ın ayak sesleri içeride yankılanırken etrafıma bakınıp başka bir kaçış yolu aradım. Parmak uçlarımda yükselerek hem çıt çıkarmamaya hem de elimden geldiğince hızlı ilerlemeye çalıştım. Gözüme öbür köşede, iki kitaplık arasına gizlenmiş bir merdiven ilişti.

Zemin kata indim ve rafların arasından koşarak yine ön kapıya dönmeye çalıştım.

Fakat ben daha yolu yarılayamadan Caleb aşağı atlayıp önüme indi, bana yetişmek uğruna aramızdaki dört kat yüksekliği katetmesine yardım eden sarmaşıkları bıraktı.

Kayarak durdum. Suratında büyük bir gülümsemeyle bana yaklaşmaya başladı.

"Yakalandın."

Ağzımı açıp bir şey söyleyemeden ileri atıldı ve beni kollarının arasına alıp Vampir hızıyla kütüphaneyi aşarak bizi binanın arka kısmındaki özel çalışma odalarından birine götürdü.

Kapıyı ayağıyla tekmeleyerek kapattı ve beni duvara yaslayıp dişlerini boynuma geçirdiğinde dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası kaçtı.

Kolu belimi canımı yakacak kadar sıkınca onu geri itmeye çalıştım ama o hırlayarak buna engel oldu.

"Ah," diye sızlandım sinirle. Nihayet mahcup bir sırıtışla geri çekildi.

"Affedersin, Nemflerle savaştığımızdan beri büyüm bitik ve başka kimseden beslenmek istemiyorum."

"Orion seni başımdan defetmek için daha fazla çaba göstermem gerektiğini düşünüyor," dedim dişlerini geçirdiği, sızlayan yere dokunarak. "Bence haklı."

Caleb yavaşça yanıma biraz daha yaklaştı, bana uzandığında ona izin verdim. Parmaklarını hafifçe boynuma sürttü ve büyüsü yaraya nüfuz edip onu iyileştirdi.

Öylece durdu, eli tenimde, gözleri gözlerimdeydi.

"Bana öyle bakma," diye mırıldanıp onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım ama bir adım bile gerilemedi.

"Nasıl bakmayayım?"

"Nemf saldırısından önce ahmak arkadaşlarınla beni çukura atmamışsın gibi. Hiç istemediğim bir kavganın iki farklı tarafında değilmişiz gibi," dedim tükürürcesine. Ona karşı duyduğum öfke beni bile şaşkına çevirdi.

"Ama *öyleyiz,*" dedi. Sesinde özre dair tek bir emare yoktu, sadece kabulleniş vardı. "Ama kahretsin, seninle bu oyunu oynamaktan ne kadar zevk aldığımı tahmin bile edemezsin, Tory. Dariusların evindeki partiden döndüğümüzden beri başka hiçbir

şey düşünemiyorum. Kollarımın arasındaki vücudun, dudaklarımdaki kanının tadı, sen benden kaçarken her bir hücremi ele geçiren heyecan..."

Sözleri istemsizce nabzımı hızlandırdı, biraz daha yakınıma sokulduğunda onu geri itmedim.

"Pişman bile değilsin yani?" diye fısıldadım.

"Olamam. Sorumluluklarım var. Diğer Vârislere, aileme, Solaria'ya karşı... Hepsi için en iyisini düşünmek zorundayım ve tahta sizin çıkmanız, Nemflere bu savaşı kazanmak için ihtiyaç duydukları avantajı verebilir. Bunun olmasına izin veremeyeceğimi bilmen gerek." Beni bırakmamıştı, ben de bırakmasını istemiyordum.

"Pisliklere zaafım var," dedim usulca. "Ama birbiri ardına yalanlar söylemelerine alışkınım. Hiç değilse sen dürüstsün."

"Öyleyim," dedi sırıtarak. Elini ağır ağır boynumdan yukarı kaydırdı. "Sonuna kadar dürüst bir pisliğim. Benimle oynamaya devam etmek istiyor musun, Tory?"

"Belki," diye mırıldandım. Şu an artık ne istediğimi bile bilmiyordum.

Ondan ve psikopat arkadaşlarından olabildiğince uzak durmalıydım ama hayatlarımız öyle ya da böyle iç içe geçmeye mahkûm gibiydi. Ve hiç değilse Caleb bana yalan söylemiyordu. Bana dünyaları değilse bile özgürlüğümü vadediyor, ondan ne beklemem gerektiğini söylüyordu. Belki ikisini birbirinden ayrı tutabilir, yalnızken bir Vâris ile kayıp bir prenses olduğumuzu unutabilirdik. Kalan zamanlarda da bu saçma düşmanlığın karşı saflarında olmaya devam ederdik. Bu, kulağa tam bir felaket senaryosu gibi geliyordu ama belki canım biraz asilik yapmak istiyordu.

"Belkiyle yetinebilirim." Dudaklarıma doğru eğildiğinde ona yine engel olmadım.

Ağzı sıcak ve talepkârdı, aramızdaki aniden alevlenen tutku bana cesaret veriyordu.

Nabzım hızlandı. Caleb saçlarımı kavrayıp dudaklarımdan bir inilti koparmaya yetecek kadar sertçe çekti.

Beni daha fazla kışkırtmasına izin vermeden onu ittim. "Derse yetişmem gerek," dedim. "Element Sınavları'ndan önce olabildiğince çok şey öğrenmem gerek."

"Hesaplaşma'da başarısız olmanı hiç istemeyiz, değil mi?" diye takıldı dudaklarını çeneme sürterek. Beni burada kalmaya ikna etmek için elinden geleni yapıyordu.

"Ciddiyim," dedim gülüp bu kez onu daha sertçe iterek.

Caleb dudaklarını bükerek geri çekilmeyi reddetti.

"Bu akşam Terra Evi'ne gel o hâlde," dedi. Masmavi gözleri sayısız vaatle parlıyordu.

"Akşamları hiçbir yere gidemiyoruz. Yasağı unuttun mu?"

"Kurallar bana işlemez. Hem seni güvende tutarım. Tek yapman gereken sabaha kadar benimle kalmak."

Gözlerimi devirdim. "Kendi güvenliğimi sağlayabilirim, teşekkür ederim. Ama beni bırakmazsan derse geç–"

"Seni sınıfına götürürsem bu akşam gelir misin?" diye sordu. Ağzını boynuma indirmesiyle omurgamdan bir ürperti geçti.

"Zamanında götürürsen düşünürüm," diye yanıtladım.

Saatine bir bakış atıp küfretti, beni kucağına alarak hızla küçük odadan dışarı fırladı.

Hız trenine binmiş dokuz yaşındaki bir kız gibi avaz avaz bağırmamayı başarsam da üzerindeki okul ceketine hayatım pahasına tutundum. Bir bulanıklık hâline gelmiş dünya etrafımda o kadar hızlı akıp gidiyordu ki hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Caleb, Ateş Arenası'ndaki soyunma odalarının önünde durup beni indirdi. Ardından eğilip kulağıma fısıldadı.

"Dersin başlamasına bir dakika kala geldik. Akşam seni bekliyorum, tatlım." Dudaklarımız buluştu ve bunu herkesin görebileceği bir yerde yapması kalbimi tekletti.

Tüm okulun beni ona yamamasını istemediğimden hızla geri çekildim, kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafı

kolaçan ettim. Neyse ki dersin başlamasına çok az kalmıştı da herkes çoktan Arena'ya çıkmıştı. Gereksiz bir skandaldan kurtulmuştum.

"Kendini hemen kaptırma," dedim kızların soyunma odasına girerken. "Sadece düşüneceğimi söyledim."

Kapı arkamdan kapanırken gülümsememi bastırdım. Bir an dersin gerektirdiği aleve dayanıklı kıyafeti giymeyi reddetmeyi düşünsem de bugünün Profesör Pyro'yla bu konuyu tartışmak için doğru gün olmadığına karar verdim. Bu lanet şeyin içindeyken ateş büyümü normal kıyafetlerimle olduğu kadar iyi kontrol edemeyeceğimi kabullenmek zorundaydım. Yine de ona haklı olduğumu kanıtlayana dek bildiğim gibi antrenman yapmaya devam edecektim.

Sadece dersi atlatmaya bakmalı ve Darius'la nihayet pratik yapabildiğim için memnun olacağını ummalıydım.

Ignis Vârisi'ni düşünmek bile beni tedirgin ediyordu. Eninde sonunda onunla yüzleşmem gerektiğinin farkındaydım. Umarım ders yoğun geçerdi de bu konu hakkında başka bir gün endişelenmek zorunda kalırdım.

Kilitli dolaplarımıza vardığımda Darcy ile Sofia'nın beni beklediğini gördüm, ikisi de çoktan giyinmişti.

"Yakalandın mı?" diye sordu Sofia fal taşı gibi açılmış gözlerle.

"Evet," diye iç geçirdim. Gerçi Caleb'ın öpücüğü ısırığının acısını hafifletmişti. Belki de Orion bundan hoşlanmaya başladığım konusunda haklıydı. Bir dahaki sefere boğazına bir yumruk geçirmeyi düşünmeliydim.

"Her hâlükârda seni yakalayacaksa oyun oynamanın anlamı ne?" dedi Darcy ben üniformamı çıkarmaya başlarken.

"Bana kaçma fırsatı veriyor," diye yanıtladım. "Ayrıca... çok ateşli bir şey."

"Al işte," dedi kardeşim gözlerini devirerek. Sofia güldü.

Sırıtarak ateşe dayanıklı kıyafetimi hızlıca giydim ve birlikte dışarı çıktık. Arena'ya yürürken sinirle kumaşı çekiştirdim.

Bu kıyafetin ateş büyümü şekillendirme yetimi etkilediğinden adım gibi emindim ama Pyro bir türlü bana kulak vermiyordu.

Saçlarımı atkuyruğu toplayıp kardeşimle Sofia'ya odaklanarak içeri girdim, öğrenci kalabalığının arkasında dikilen iki Vâris'e bakmadım.

Diğer birinci sınıflara katıldık ve Pyro hepimizden büyümüzle bir çember oluşturup içine ateş topları atmamızı istedi.

Sofia kendine denk kişilerle pratik yapmak için yanımızdan ayrılırken Darcy'yle ben de kimseye zarar vermemek için diğerleriyle aramıza yeterince mesafe koyduğumuzdan emin olduk.

Antrenmanımıza başlar başlamaz büyüm kontrolden çıktı, irademe boyun eğmiyor, kendi kafasına göre kabarıp sönüyordu.

Darcy'nin de durumu benden farksızdı. Sinirle iç geçirip bu sorunun üstesinden ateşe dayanıklı giysimi çıkarmadan gelmenin bir yolunu bulmak için kafa patlattım.

Profesör Pyro asık suratıyla bize doğru gelmeye başladığında kendimi alevlerin özünü nasıl kavrayamadığımıza dair yeni bir nutuk dinlemeye hazırladım.

"Roxy özel derslerimizde şu an olduğundan çok daha iyiydi, Profesör," dedi Darius, Pyro yanımıza varamadan. Şaşkınlıkla ona baktım.

Semavi Gazete'deki makaleye verdiği röportajdan sonra birbirimizden nefret etmeye geri döndüğümüzü sanmıştım. Gerçi Gus Velpecula'nın yazdığı her şey safsataydı, belki söylediklerine bu kadar çok takılmamalıydım.

Darius'u süzerek ruh hâlini kestirmeye çalıştım. Yumrukları ve kolları alevlerle kaplıydı ve bu etkileyici büyü gösterisine hayran kalmamak elde değildi.

"Öyleyse ona tekrar yardımcı olmak istersin belki?" dedi Pyro.

İtiraz etmek üzere ağzımı açtım ama ne diyebilirdim ki?

"Elbette, Profesör," dedi Darius, bu gelmiş geçmiş en iyi fikirmiş gibi yüzüne kocaman bir gülümseme kondurarak.

"Belki Bay Altair de Darcy'ye yardımcı olmak ister?" diye ekledi Pyro, eliyle Vâris'e yaklaşmasını işaret ederek.

Caleb bana bakıyordu ama onu görmezden gelerek Darius'un yanına yürüdüm. Tartışarak kendimi kurtarmaya çalışmak anlamsızdı, üstelik Darius'a yakınında olmaktan tedirgin olduğumu belli etmek istemiyordum.

"Bakalım şu kıyafet teorinde haklı mısın?" dedi Darius yaklaştığımda. Gözleri daracık üstüm ve pantolonumda gezinirken kollarımı göğsüme kavuşturma isteğine direndim. Vücudumu saran bu kumaş her nasılsa açık saçık bir kıyafetten çok daha müstehcen geliyordu.

"Benimle aynı fikirde olursan Pyro bize kulak vermek zorunda kalır," diye mırıldandım.

"Hatayı işte burada yapıyorsun, Roxy. Ondan farklı bir şey giymene izin vermesini istiyorsun fakat Faeler istediklerini yapmak için kimseden izin istemez. Özellikle de onlara hayır diyen kişiden daha güçlülerse."

"Ne yani? Öğretmenime onunla hemfikir olmadığımı söyleyip kafama esen her şeyi yapmamı mı öneriyorsun?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Kesin başımı belaya sokmaya çalışıyordu.

"Sadece yerinde olsam ben ne yapardım onu söylüyorum," diye karşılık verdi omuz silkerek.

Ben bir cevap veremeden elimi tuttu ve gücü bir tsunami gibi vücuduma çarptı. Kendi büyüm içgüdüsel olarak buna karşılık verip onu dışarı iterken dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası kaçtı.

Darius sinirle homurdandı. "Geçen sefer beni içeri aldın," diye hatırlattı alçak sesle. "O zaman neden bana güvendin de şimdi güvenmiyorsun?"

Rahatsız olarak boğazımı temizledim. "O zaman da sana güvenmiyordum. Sadece kendimi sosyopatlardan koruma dürtümü zorla bastırmam gerekmişti. Alışmam için bana biraz zaman vermelisin."

Darius gücünü benimkine daha sert bastırdı ve elimi çekerek beni ona doğru bir adım atmaya zorladı. "Beni içeri al, Roxy," dedi usulca. Bir an büyümüzden fazlasını kastettiğini düşündüm.

Neden bunun için el ele tutuşmak zorundaydık? Avuç içim karıncalanıyordu ve bunun büyüyle hiçbir ilgisi yoktu. Hepsi karşımda duran saçmalık derecesinde çekici pislik yüzündendi. Başparmağıyla hafifçe eklemlerimi okşadığında içim kıpır kıpır oldu. Bunu bilerek yaptığından emindim ama beni etkilemesine izin vermeyecektim.

Koyu renk gözlerine bakıp derin bir nefes vererek büyümün etrafındaki kalkanları indirdim.

Gücü, ayak tabanlarımdan göğsümün derinliklerine kadar her yanımı dolduran bir coşkuyla benimkine karıştı. Sırtım istemsizce gerildi ve istemeye istemeye ona biraz daha yaklaştım. Darius öteki elimi de tuttu, ben büyüsünün içimde yarattığı hisse alışmaya çalışırken gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadı.

"İt," dedi boğuk bir sesle.

Tam ne demek istediğini soracaktım ki duraksadım, güçlerimiz birbirine öyle karışmıştı ki ne istediğini hissedebiliyordum. Enerji hızlı bir akıntı gibi ellerimizin kavuştuğu noktadan ona geçti.

Büyüm ona doğru akarken bir an bile direnmedi ama gözlerinin içine baktığımda, gücümü içine almanın verdiği o ani coşkuyla göz bebeklerinin büyüdüğünü gördüm.

Ellerimi daha sıkı tutunca dudağımı ısırdım, ona bakarken göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyordu.

"Birbirinizi güçlerinizle becermeyi kesin de Pyro'nun söylediğini yapmaya başlayın," diye seslendi Caleb. İrkilerek kendime geldim, büyümü geri çekerek ona ve Darcy'ye döndüm.

"İlgisini senden çalarım diye mi korkuyorsun, Cal?" diye sordu Darius belli belirsiz bir gülümsemeyle.

"Bunu yapabileceğini sanmıyorum," diye karşılık verdi Caleb. Sesini umursamaz tutmaya çalışsa da gözleri kısıldı.

"Hâlâ buradayım," diye hatırlattım sinirle. "Ayrıca ikiniz de ilgimi uzun süre üzerinizde tutacak kadar ilginç değilsiniz, bu yüzden canınızı boş yere sıkmayın. Dersimize dönelim."

Darius, Caleb'a kışkırtıcı bir sırıtışla baktığında gözlerimi devirdim.

"Beni yalnız bırakmak istiyorsan sana hiç engel olmam," dedi Darcy, elini pek de incelikli sayılmayacak bir şekilde Caleb'ınkinden çekmeye çalışarak.

"Merak etme, tatlım. Söz veriyorum sana nazik davranacağım," dedi Caleb, kardeşimin özgür kalma çabasını görmezden gelerek.

Kardeşimin bu antrenmana dair kendi çekinceleri vardı elbette, onu suçlayamazdım. Bana Caleb'ın elini tutmak dışında her şeye razı olduğunu söyleyen bir bakış attığında başımla Darius'u işaret edip, *Hangimizinki daha beter?* dercesine kaşlarımı kaldırdım. Darcy'nin genzinden alaycı bir ses döküldü ve Vârislerin gözleri ne konuştuğumuzu çözmeye çalışıyormuş gibi aramızda gidip geldi.

"Hadi, Roxy, marifetlerini görelim," dedi Darius, büyü yapabilmem için bir elimi bırakarak.

Beni Darcy'yle Caleb'dan uzaklaştırmaya başladı ve kum alanın öteki ucuna ilerlerken özür dilercesine kardeşime baktım.

Darius yürürken büyüsünü yavaş yavaş bana aktarıyor, gücü göğsümü ısıtıyordu.

Beni arenanın en uzak ucuna götüreceğini anladığımda elimi çekiştirip onu durdurmaya çalıştım. Onunla yalnız kalmak istemiyordum ve hâlihazırda durduğumuz yer istemediğimiz kadar geniş bir alandı.

Darius sırıttı ve sonunda pes ederek durdu. Zaten ya bunu yapacak ya da elimi bırakacaktı ki anladığım kadarıyla ikinciyi seçmeye pek niyeti yoktu.

"Pekâlâ, Roxy. Neden benim için tekrar bir motosiklet yapmıyorsun?" dedi.

"İyi de sen motosikletler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, yanlış bir şey yaparsam hatamı nasıl düzelteceksin?" diye karşılık verdim küçümseyici bir tavırla.

Motor sevdamı öğrenmiş olması hiç hoşuma gitmiyordu. Eline bana karşı kullanabileceği bir koz verdiğimi hissediyordum ve hakkımda daha fazlasını öğrenmesine, hatta bu tutkunun benim için ne kadar kıymetli olduğunu görmesine izin vermeyecektim.

"Motorlar hakkında bir sürü şey bilirim," dedi. "Tanıdığım herkesten daha hızlı sürmeyi mesela."

"Contayla benzin deposunu ayırt edemeyen biri için büyük laflar ediyorsun." Omuzlarımı silktim.

"Sana bir teklifim var o hâlde. Ateş büyünle bir tane yaratmayı başarırsan iddianın altını bir yarışla doldurmana izin vereceğim. Ne dersin?"

Bir an tereddüt ettim. Bu hiç iyi bir fikir değildi. Öte yandan... biraz hız yapmayı çok istiyordum. Son birkaç haftadır motor kükremesini deli gibi özlemiştim ve Darius'un üst düzey hız makinelerinden oluşan koleksiyonu bir hayli cezbediciydi.

"Kazanırsam motor bende kalır ama," dedim.

"Kazanamayacaksın," diye karşılık verdi küçümseyici bir tavırla.

"O hâlde şartımı kabul etmekten korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok demektir."

"İyi. Ben kazanırsam ne alacağım?" diye sordu.

Ona baktım, zihnim dört dönerek ona sunabileceğim bir şey bulmaya çalışıyordu. Fakat altınla dolup taşan bir sarayda yaşayan zengin bir pisliğin neye ihtiyacı olabilirdi ki?

"Motorlarından birini modifiye edeceğim. İhtiyacı olmadığını sandığın geliştirmeleri yapıp sana ikinci kez yanıldığını kanıtlayacağım," dedim.

"Ama haklıysam ve motorlarımın o sözde geliştirmelerine ihtiyacı yoksa hiçbir ödül kazanmamış gibi olacağım. Değil mi?" diye mırıldandı.

Gözlerimi devirdim. "Haklı falan değilsin ama sana bunu itiraf ettirmek imkânsıza yakın bir şey. Ne istiyorsun sen söyle o zaman."

Darius diliyle yanağını şişirip düşündü, bakışları üzerimde gezindiğinde huzursuzca ağırlığımı bir ayağımdan ötekine verdim.

"Bir şeyler bulurum," dedi.

"İyi madem. Canın ne isterse. Bir şey fark etmez, zaten ben kazanacağım."

Ona arkamı dönüp büyüsüne asılarak alevlerden bir motosiklet yaratmaya koyuldum.

Tam da beklediğim gibi büyüm üzerimdeki aptal kıyafet yüzünden sapıttı ve Darius'un yardımına rağmen onu kontrol altına almakta çok zorlandım.

Son denememde motoru kazara bir ateş topuna çevirip Marguerite'in kaşlarını kül etmekten kıl payı kurtuldum. Kız bize dönüp sert bir bakış attı. "Çıkar gitsin," dedi Darius bunun üzerine.

"Olmaz," dedim yarım ağızla.

Pyro çabalarımdan etkilenmemişe benziyordu. Sinirim tepemde olmasına rağmen dilimi tuttum. Kollarımı sıvayıp ateşe dayanıklı tişörtümün altını kıvırarak belimi ortaya çıkardım.

Gözlerimi önümden ayırmadan Darius'a, "İki elimi de kullanacağım," dedim.

İtiraz etmeden yanıma yaklaşarak daha önce de yaptığı gibi belimi kavradı. Bu kez vücudumu onunkine bastırmak yerine büyüme söz geçirmeye odaklandım.

Hırsım bu iş için gerekenden çok daha fazla güç harcamama, dolayısıyla da Darius'un büyüsünü daha fazla sömürmeme neden oluyordu.

Önümdeki alevlerin arasında nihayet bir motosiklet belirince zaferin coşkusuyla onu arenanın etrafında gezdirmeye başladım.

Pyro bile işini bırakıp beni alkışladı, birkaç sınıf arkadaşım da ona katılınca kendi kendime sırıttım.

Motoru ogrencilerin arasına yonelttiğimde Darius kulağıma eğildi, elleri hâlâ belimdeydi.

"Tebrik ederim, Roxy. Görünüşe bakılırsa çarşamba akşamı bir randevumuz var."

Buna randevu demesiyle pır pır eden kalbimi görmezden geldim. Bu bir randevu falan olmayacaktı. "Belki çarşamba günü planlarım vardır," dedim.

"Var zaten. Benimle."

Belimi bırakmasıyla büyümün üzerindeki kontrolüm tekledi, motor cok gecmeden binlerce kıvılcıma bölündü ve hepsi onları diri tutacak bir şey olmadığından sönüp gitti.

Az önceki sözüne karşılık vermek üzere Darius'a döndüm ama çoktan arenayı aşıp soyunma odalarına dogru yürümeye baslamıştı. Sınıfın geri kalanı da dağılmıştı. Alev geçirmez tişortümü düzeltirken Darcy'yi aradım.

Bana doğru geldiğini görünce yanıma varmadan yüzümdeki ifadeye çekidüzen verdim. Ders sırasında ona ve Caleb'a attıgım birkaç bakış güçlerini birleştirmekte pek de başarılı olmadıklarını anlamama yetmişti.

Çarşamba gecesi planlarım arasında Darius Acrux'la zaman gecirmek yoktu. Fakat şimdi geri adım atarsam onun kazanmasına izin vermiş olurdum. Ve ona bu zevki tattırmak hiç ama hiç hoşuma gitmezdi.

DARCY

BEŞİNCİ BÖLÜM

Orion'ın ofisinin önünde rehberlik görüşmemizi beklerken midemin her yanında kelebekler kusuyor gibiydi. Aynı ortamda olmamızın tuhaflığını kaldırabileceğimden emin değildim.

Belki beni başka bir profesöre devredebilir. Evet, bunu kesinlikle önermeliyim. Hem bu, birbirimizden uzak durmayı da kolaylaştırır.

Kulağıma birkaç Aer öğrencisinin birinci sınıflara büyük bir saldırı düzenlemeyi planladığı çalındığından erkenden buraya gelmiştim. Hedefleri olmamak için altı kırk beşte ofisin kapısına dikilmiştim. *Ve gelmiş geçmiş en kötü fikir ödülünün sahibi...*

Orion her zamanki kirli Pitbol forması ya da gömlek ve pantolonlarının aksine üzerine kusursuz oturan takım elbisesiyle koridorun sonunda belirdi. *Pitbol sahası hâlâ kapalı sanırım.*

Zamanında geldiğini fark edince neye uğradığımı şaşırdım. Hayır, zamanında gelmemişti. *Erkenciydi.* Bir yanım hemen arkasını dönüp gitmesini ve daha geç gelmesini bekliyordu fakat o bana doğru yürümeye devam etti. Atlas'ı elindeydi ve

gözleri ekrana kilitlenmişti. Bana bakmaması daha mı iyiydi yoksa daha mı kötüydü bilmiyordum. Bildiğim tek şey attığı her adımla nefeslerimin sığlaştığı ve ciğerlerime daha az hava girdiğiydi.

Nihayet önümde durup Atlas'ını yanına indirerek bana baktı.

Aramızdaki sessizlik kulaklarımda çınladı.

Sakalını kaşıyarak dönüp kapısının kilidini açtı, bu esnada kolu benimkine çarptı. Hızlıca çekilip arkasına geçerken bu acı dolu görüşmelere bir son verme zamanının geldiğinden emin oldum. Bunca zamandır ilk kez olması gereken saatte başlayacaktık. *Neden bugün? Neden bugün erken gelmeye karar verdi?*

"La– *Efendim?*" diye düzelttim. *Bu nereden çıktı şimdi? Neredeyse ona adıyla hitap edecektim!*

"Fransızca bilmiyorum, Bayan Vega."

Çok komik.

İçeri girip kapıyı açık bıraktı ama ben bir süre koridorda dikilmeye devam ettim. En sonunda eşiğe doğru küçük bir adım attım.

"Aslında... Yeni bir rehberlik öğretmeni bulmamın iyi bir fikir olacağını düşündüm," dedim. Sözlerim bittiğinde aramıza yine dayanılmaz bir sessizlik çöktü.

Orion sandalyesine oturdu ve bir kez olsun viski şişesine uzanmadı. "Hayır, hiç gerek yok. İçeri gel. Kapıyı kapat."

Masasının üzerinde kalın, deri ciltli bir kitap duruyordu ve söylediğini yaparken gözüm başlığına takıldı. *Fae Zümreleri.*

Kapıyı kapatmamla çıkan ses kulaklarımda yankılandı. Kese kâğıdına dönmüş ağzımı ıslatmak için yutkunarak halıyı geçip karşısındaki sandalyeye oturdum.

Duvardaki saatin sesi o kadar yüksekti ki sol gözüm seğirecekti.

Orion kitabı kendine doğru çekti, uzun mavi bir tüyle işaretlenmiş sayfayı açıp yazılanları sessizce okumaya koyuldu. O bunu yaparken ben de yüzünü inceleyip aklından neler geçtiğini

çözmeye çalıştım. Gözlerim ağzına kaydı ve zihnime hücum eden öpücüğümüzün anısı ben–

"Ejderha." Orion başını kitaptan kaldırdı. "Kardeşinle birer Ejderha olabileceğinizi düşünüyorum. Nesli tükendi sanılan bir tür."

"Ah," dedim kitaba bakmak için öne eğilerek.

Sözleri kafamda sayısız soru işareti oluşturdu. Darius, Zümre formunda çok vahşi görünüyordu. *Kocamandı.* Vücudumun öyle bir şeye dönüşmesinin nasıl görüneceğini hayal bile edemiyordum. Canım yanar mıydı? Kanatlarımı nasıl kullanacağımı, nasıl ateş püskürteceğimi içgüdüsel olarak bilir miydim?

Bu öylesinde çılgınca ve sindirilmesi zor bir şeydi ki aramızdaki gerginlik aklımdan uçup gitmişti. Ben kitabı kendime çekmek için hamle yaptığımda Orion da okumam gereken paragrafı işaret edince ellerimiz birbirine değdi. Her yanımı yakıcı bir enerji sarınca elimi hemen geri çektim.

Arkama yaslanıp dikkatimi dağıtmak için parmaklarımla saçlarımı taradım. "Demek... şey, Ejderha?"

"Ejderha," diye tekrarladı boğazını temizleyerek. "Muhtemelen bu." Kitabı bana doğru itip paragrafı bir kez daha işaret ettikten sonra geri çekildi.

Yeniden kitaba doğru eğildim ve yazılanları merakla okudum.

> *Soyu uzun zaman önce tükenmiş olan Ismene Ejderi bir zamanlar kudretli bir Zümre'ydi. Ejderha Zümrelerinin en büyüğü olan bu türün alevleri daha küçük akrabalarınınkinden üç kat daha güçlüydü. Genelde koyu mavi renkte olan bu Ejderha, çatallı dili ve zehirli nefesiyle on beş metre ötedeki bir Fae'i bile öldürebilirdi.*

Başımı kitaptan kaldırdım, zihnimde düşünceler dört dönüyordu.

"Bu ejderha ne kadar büyük?" diye sordum, Darius'u ve kocaman Ejderha'sını düşünerek. Sahiden birer Ismene Ejderi'ysek ondan bile büyük olacaktık. Böylesine devasa bir şeye dönüşme ihtimali biraz ödümü koparsa da Darius Acrux'tan daha iri ve korkutucu bir şey olma fikri kulağa hiç de fena gelmiyordu. O ve diğer Vârisler bir daha asla bize bulaşamazdı.

"Sıradan Ejderhaların iki katı büyüklüğüne ulaşabiliyorlar sanırım. Yani..." Sözlerinin gerisini getirmedi, kitabı önümden çekip kapağını kapattı. Ayağa kalktı ve cildi duvarın ortasındaki kapının üzerindeki kitaplığa koydu.

"O kapının ardında ne var?" diye sordum sırf sessizliği bozmak için.

"Depo," diye yanıtladı Orion. Raftan başka bir kitap alıp masanın üzerine bıraktı.

"Ah," dedim. "İlginç bir şeyler saklıyor musun?"

Orion'ın kaşları sertçe çatıldı. "Bayan Vega—"

Gözlerimi devirdiğimde duraksadı, boğazından alçak sesli bir hırıltı yükseldi.

"Ne var?" diye homurdandım. "Hiçbir şey olmamış gibi benimle konuşmaya devam etmen çok aptalca. Sanki hiç öp—"

"Sakın," diye sözümü kesti. İç geçirerek bakışlarımı masanın üzerindeki yeni kitaba çevirdim.

Ejderha Olmanın Güzellikleri

Adını okuyunca alaycı bir ses çıkardım. Öte yandan Orion sırıtmamak için öyle direniyordu ki neredeyse dişini kıracaktı.

"Oku bunu. Seni yarınki Ejderha Zümre Gelişimi dersine dâhil edeceğim." Huysuz hâline geri dönmüştü. Başımla onaylayarak kitabı alıp çantama koydum.

"Perşembe günü başlayacak Element Sınavları yetmiyormuş gibi bir de bununla mı uğraşacağım? Hazırlıklı olmamı istemiyor musunuz?"

"Zümre'ni keşfetmek her şeyden önemlidir," dedi Orion kararlılıkla. "Ne olduğun her an ortaya çıkabilirmiş gibi hissediyorum. Hazırlıklı olmak istemez misin?"

Bir süre sözlerini düşünüp başımı aşağı yukarı salladım. Devasa bir Ejderha'ya dönüşeceksem ne olacağını önceden bilmek *isterdim.*

Duvardaki saate göz attığımda henüz yediyi çeyrek geçtiği gördüm. Midem kasıldı, görüşmemizin bitmesine daha kırk beş dakika vardı.

Orion bakışlarımı takip etti ve kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi.

Derin bir iç çekti. "Sikeyim görüşmeyi. Kalk hadi, biraz yürüyelim." Ayaklandığında şaşkın şaşkın ona baktım.

"Yürüyelim mi?" diye sordum yerimden kalkarak, kafam karışmıştı.

"Evet, belki şu gizemli alevleri tekrar kullanmak istersin, ha?"

"Kulağa *neredeyse* eğlenceli geliyor," diye takıldım.

"Eh, ara sıra ben de eğlenceli biri olabiliyorum. Özellikle de bu takım elbiseyi giymiyorken."

Ne dediğini fark etmesini ve gözlerinin fal taşı gibi açılmasını izledim.

"Mesai saatlerimin dışındayken demek istedim," diye ekledi hızlıca.

"Evet, tabii." *Ya da bir yüzme havuzuna daldığında. Bir de vücudunu benimkine bastırıp dilini ağzıma kaydırdığında.*

Kapıya yöneldiğimde o da bir adım geriledi ve birbirimize çarptık. *Tanrım, neden bu dünyanın en tuhaf şeyi değilmiş gibi davranmaya çalışıyoruz ki?*

Jüpiter Binası'nın ıssız koridorlarına çıktığımızda biraz olsun rahatladım. Dışarıdaki akşam kuşlarının cıvıltısı, sohbet

eden öğrencilerin uğultusu ve Küre'den gelen müzik sesi aramızdaki gerginliği bir nebze olsun yumuşattı.

Orion kararlı adımlarla yolda ilerlerken birbirimize bakmak zorunda kalmayalım diye biraz gerisinden yürümeye özen gösterdim.

Hava buz gibiydi, batmaya yüz tutmuş güneşin koyu turuncu ve açık şeftali tonlarına bürünmüş gökyüzü berraktı. Kışın keskin soğuğu yadsınamazdı, nefesim yüzümün önünde buhar bulutları oluşturuyordu.

Orion, Ağlayan Orman'a doğru ilerlemeye devam ederken uzun adımlarına yetişebilmek için neredeyse koşmak zorunda kaldım.

Nihayet Uğultulu Çayırlar'a vardık. Esen rüzgâr uzun otları dalgalandırıyordu.

Orion aralarına bir adım attığında kendi kendime gülümsedim, birlikte çayırın göbeğine yürüdük. O tuhaf ateşi tekrar yaratıp yaratamayacağımı merak ederek içimdeki büyü kaynağına uzandım. Onu hissedebiliyordum ama derin uykuya dalmış bir canavarı andırıyordu. Nasıl uyandıracağımı bilmiyordum.

Orion'ın önüne geçtiğimde rüzgâr şiddetlendi, koyu renkli saçlarımı hiddetle uçuşturdu. Gergin çenesi biraz olsun gevşedi ve gözleri kendimi çırılçıplak hissetmeme neden olan bir yoğunlukla üzerimde gezindi.

Dudaklarının ve ellerinin anısına dalmamak için derin bir nefes alıp kafamı çevirdim.

Kalkıp ıssız bir çayırın ortasına gelmenin neresi iyi bir fikirdi acaba?

"Ellerini gökyüzüne kaldır, tüm otları yakmayalım," dedi Orion. Söylediğini yaptım. "Zümre güçleri, Element güçlerinden farklıdır. Vücudunun farklı yerlerinde dolaştıklarını hissediyor olmalısın."

Gözlerimi gökyüzünden ayırmadan onu başımla onayladım.

Vücudum cayır cayır yanıyor ama nedeni Ejderha Ateşi değil.

"Büyümü hissedebiliyorum, başka bir parçanın varlığını da seziyorum ama uykuda gibi," diye açıkladım.

"Stadyumda o alevleri kullanırken ne hissediyordun?" diye sordu. Orion'ın tepesine dikilmiş iki Nemf tarafından öldürüleceği anı hatırlamamla nefesim kesildi.

"Korkuyordum."

"Güzel. Korkuyu halledebiliriz," dedi. Sözünü bitirir bitirmez beni yerden otuz metre yükseğe fırlatıp çığlık atmama neden oldu.

Büyüsüyle giderek yükselirken yüreğim ağzıma geldi. Çığlık çığlığa zirveye ulaştım, gözlerim alabildiğine uzanan gökyüzünden başka bir şey görmüyor, kollarım iki yanımda pervane gibi dönüyordu.

Büyü yap!

Ellerimi güç bela açıp çığlıklarımı bastırarak korkumu kontrol altına almaya çalıştım. Ama sonra düşmeye, kesin ölümüme doğru son sürat ilerlemeye başladım.

Avuçlarımdan kopan hava, zemine sadece birkaç santim kala çakılmama engel oldu. Büyümü dikkatlice bozdum ve dizlerim yere değdiğinde rahatlamanın etkisiyle inleyerek yüzüme düşen saçlarımı çektim.

"Uyandı mı?" diye sordu Orion umursamazca.

Ona sert bir bakış attığımda kahkahalarla gülmeye başladı.

Öfkeyle hırlayarak üzerine atladım. Sonuçlarını düşünmeden göğsünü ittim, Orion bir adım geriye sendelerken gözleri keyifle parıldadı.

"Ah, kavga etmek mi istiyorsun? Peki o hâlde ama fiziksel temas yok, Bayan Vega." Dokunuşum ardında iz bırakmış gibi gömleğini temizledi.

"Bunu sürekli hatırlatıyorsun zaten," dedim alaycı bir tavırla.

Sözlerime karşılık kaşları çatıldı.

Ellerimi kaldırdım, bunun düpedüz delilik sayıldığının, aptalca bir fikir olduğunun farkındaydım ama beni sürekli alt etmesinden bıkmıştım.

Daha az önce ufak bir el hareketiyle seni otuz metre yükseğe fırlattı.

Bu düşünceyi zihnimden kovdum. Güçlüydüm, büyümü incelikle kontrol edemesem de tüm gücümü kullanıp onu çayırın öbür ucuna gönderebilirdim.

Orion birkaç adım geriledi, gözlerindeki şeytani parıltıyla ellerini kaldırdı. Etrafındaki otlar bir fırtına yaklaşıyormuşçasına şiddetle hışırdamaya başladı.

Eyvah.

"Hazır mısın?" dedi parmaklarını açıp kapatarak.

Büyümü avuçlarıma yönlendirip yere sağlam bastım ve kararlılıkla başımı onaylarcasına salladım.

"Belki *bu* canavarı uyandırır." Kolunu savurmasıyla üzerime girdap gibi dönen bir su fırlattı.

Sağa kaçıp etrafıma bir hava kalkanı oluşturdum, saldırısı savunmamın yanından geçip yere isabet etti.

Toprağın gücünü lehime kullanarak arkasındaki otlara uzayıp kollarına dolanmalarını emrettim. Bu, bir an için işe yaramış gibi görünse de Orion bağlarından kolayca kurtuldu. Kararlılıkla dişlerimi sıktım.

Elini tekrar savurduğunda kasırga gücünde bir hava akımı kalkanıma çarptı. Baskı karşısında geriye kaymaya başladım ve topuklarımı öyle bir yere bastırdım ki botlarım altımdaki toprağı kaldırdı. Elimden geldiğince direnseme de kalkanım sonunda parçalandı ve birden savunmasız kalmamla şaşkınlık dolu bir ses çıkardım. Sert bir yumruk yemiş gibi sızlayan göğsümle çayırın öteki ucuna fırladım ve otların arasına sırtüstü çakıldım. Toparlanmak için derin bir nefes aldım.

Ayağa kalk. Karşılık ver.

Düştüğüm yerden onu göremiyordum, etrafım uzun otlarla çevriliydi.

Çıt çıkarmadım ve bu taktik işe yaradı. "Hey, iyi misin?" diye seslendi Orion.

Dönüp ellerim ve dizlerim üzerinde doğruldum ve pis pis sırıtarak emeklemeye başladım.

Seni yere serdiğimde iyi olacağım.

"Darcy?" dedi Orion endişeyle. Attığı adımlarla çıkan hışırtı sesleri yaklaşıyordu.

Adımı söyleyiş şekli kalbimin teklemesine neden oldu. Vega İkizleri'nden birini öldürdüğünü sanarak gerçekten endişelenmiş miydi merak ettim. *Bu kesin her gazeteye manşet olurdu.*

"Siktir," diye küfretti düştüğüm noktayı boş bulunca. "Çok zekice, Bayan Vega."

Kılımı bile kıpırdatmadım, o beni ararken kollarıma sürtünen uzun otları hareket ettirmemeye çalışıyordum.

"Yağmur yağması çok yazık." Sözünü bitirir bitirmez çayıra sağanak yağmur indirdi, buz gibi su her yanımı sırılsıklam ederken yüzümü buruşturdum.

Sağıma doğru ilerlediğini duydum, titreyen vücudumla uzun sapların arasından bakarak doğru ânın gelmesini bekledim. Yağmur perdesinin ardında ceketi gözüme ilişti̇ğinde hızla doğrularak ellerimi önüme uzattım. Ne var ki bunun *sadece* ceketi olduğunu fark etmem uzun sürmedi, büyüsüyle içi doluymuş gibi gösterdiği kumaş parçasını bir esintiyle otların üzerinde gezdiriyordu.

Korkuyla etrafıma bakındım ama çok geç kalmıştım. Hiddetli bir rüzgâr yine ayaklarımı yerden kesti. Bir kasırga içinde dönmeye başladığımda çığlık attım, ben ne tarafın yukarı, ne tarafın aşağı olduğunu anlamaya çalışırken dünya gökyüzü ve yerin karşımı bir bulanıklığa dönüştü.

Başım zonkluyordu, midem ağzıma gelmişti ve öfkem içimi kavuruyordu. Çaresizce etrafımdaki rüzgârı kontrol altına al-

maya çalıştım, bir hava akımı yaratıp onu Orion'ın kasırgasının aksi yönünde dönmeye zorladım. Büyüsü nerede olduğumu anlayabileceğim kadar sakinleştiğinde Orion'ın üç metre aşağımda durduğunu gördüm. Ona bir su patlamasıyla karşılık verdim, saldırım koluna isabet edip konsantrasyonunu bozdu.

Kasırganın bıçak gibi kesilmesiyle son sürat yere düşmeye başladığımda ağzımdan şaşkınlık dolu bir çığlık koptu, büyümü toplayamadan Orion'ın üzerine çakıldım. İkimiz de yere yuvarlandık, altına sıkışan bileğim ağırlığıyla kırılınca acıyla haykırdım.

Orion ansızın doğrulunca kıçüstü yere düştüm. Kolumu göğsüme bastırıp dişlerimi sıkarak soludum. Acı tenimi delip geçiriyor gibiydi, tekrar çığlık atmamak için dudağımı ısırmak zorunda kaldım.

"Elini uzat," dedi Orion önümde dizlerinin üzerine çökerek. Bileğime uzanıp parmaklarını nazikçe etrafına doladı.

Bir acı dalgası kolumu yine ele geçirince yüzümü buruşturdum ama parmaklarının arasında oluşan sıcaklık tenime nüfuz ederek sızımı dindirdi. Yarama sıcacık balmumu döküyor gibiydi.

Derin bir nefes alıp avucunun içinde parlayan yeşil ışığa baktım. Acım giderek azaldı ve kırığın yerine oturarak kemiğin kaynadığını hissettim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Bir o yana bir bu yana kıvırarak bileğimi yokladım ve büyüsüne içten içe hayran kaldım.

"Eh, kıran bensem iyileştiren de ben olmalıydım," dedi topuklarının üzerine oturarak.

"Bir bakıma benim hatamdı," diye takıldım. Gülümsediğinde kalbim umutla sıkıştı.

Küçük bir kozanın içinde gibiydik, altımızdaki otlar düzleşmişti ve etrafımızdaki saplar o kadar uzundu ki tepemizden uçmadıkça kimse bizi göremezdi. Gerçi bu akademide üzerimizden birinin uçması o kadar da imkânsız sayılmazdı.

"Ben kazandım, değil mi?" dedim kocaman bir sırıtışla. Orion tek kaşını kaldırdı.

"Sen öyle san. Beni beş saniye hareketsiz bırakman lazımdı. Oyun hâlâ devam ediyor."

Öyle mi?

Onu sırtüstü devirmek için ellerimi öne uzatıp üzerine güçlü bir hava akımı gönderdim. Orion o kadar hızlı tepki verdi ki saldırımı ona yaklaşmadan engelledi. Üzerime atıldığında küfrettim ve sürünerek kaçmaya çalıştım ama yeterince hızlı değildim. Ağırlığını üzerime verip cüssesiyle beni yere mıhladığında ona karşı koymaya çalışmadım.

"Büyü kullanman gerekiyordu," dedim nefes nefese. Dudaklarımız arasında bir nefeslik mesafe vardı, yutkunmasıyla boğazının kasılıp gevşemesini izledim. Tarçın kokusu her yanımı sardı ve içimdeki ateş iyice körüklendi. Bir an uzanıp onu öpmeyi düşündüm. Birbirimizden uzak durmaya karar versek de daha şimdiden kendimizi bu hâlde bulmuştuk. *Harika gidiyoruz.*

"Bazen kaba kuvvet de çok etkili olabilir," dedi. Gümbürtülü sesi göğsümü titretip bütün bedenimin ürpermesine neden oldu.

"Fiziksel temas yok demiştin," diye fısıldadım. Orion'ın kasları gerilse de beni altında esir tutmaya devam etti. Aklımı kaçıracaktım. Onu itmeye çalışmalıydım ama hiçbir yere gitmesini istemiyordum. Üstelik gözlerindeki yoğun bakıştan kendi koyduğu sınırı aşmaya ne kadar yakın olduğunu anlayabiliyordum.

"Ya fikrimi değiştirdiysem?" diye mırıldandı.

"Kararsızın tekisin," dedim. "Ve kafa karıştırıcısın."

"Öyle olmak istemiyorum." Başını eğip ağzını kulağıma yaklaştırdı, tekrar konuştuğunda nefesinin sıcaklığı tüylerimi diken diken etti. "Senin yanındayken doğru düzgün düşünemiyorum," dedi boğuk bir sesle, başımın yanındaki toprağı avuç-

layarak sıktı. "Stadyumdaki savaşta seni kaybedebilirdim ya da bunun nasıl bir şey olacağını hiç bilmeden ölüp gidebilirdim."

Boğazım düğümlendi, içimde yükselen arzuya teslim olmanın eşiğindeydim. Fakat bunun bedeli anlık bir şehvet uğruna riske atılamayacak kadar ağırdı. Bu aptallık olurdu. O işini kaybedip itibarsızlaştırılırdı, ben de akademideki yerimden olurdum.

"Sana hayatımı borçluyum," diye fısıldadı. Dudaklarını yanağıma bastırdığında kalbim patlayacak gibi oldu. "Teşekkür ederim."

"Solaria'nın geri kalanı senin kadar minnettar değil," dedim geri çekildiğinde. Dudaklarının değdiği yer hâlâ için için yanıyordu. "Şu Vulpecula denen adamın makalesi pek yardımcı olmadı."

"Yazdıklarını siktir et," diye homurdandı. Ardından bunu söylememesi gerektiğini fark edip kaşlarını çattı.

"Hakkımızda yalanlar uydurmasına sevinmelisin. Vârisler Takımı'nın en büyük destekçisi değil misin?" Gözlerimi onunkilerden ayırmadan çenemi kaldırdım.

"Haklısın," diye mırıldandı. "Öyleyim."

Bunu onaylaması kalbimi sızlattı. Öğretmenim olması yetmiyormuş gibi bir de asla tatlıya bağlanmayacak bir husumetin karşı saflarında duruyorduk. İç geçirerek ellerimi omuzlarına koyup onu geri ittim. Orion itiraz etmeden üzerimden kalktı ve doğrulup benim de kalkmama yardım etti. Ellerimizin ayrılmasıyla aramızda yükselen duvarlar kalınlaştı.

"Yeni bir rehberlik öğretmenine ihtiyacım var," dedim boğazımda büyüyen yumrunun arasından.

Sert bir baş hareketiyle beni onayladı, kafasını yere eğdiğinde gözüme bir an çocuksu ve incinmiş göründü.

Havayı beni ona çekmeye çalışan manyetik bir enerji sarmıştı sanki. O kadar güçlüydü ki ona kapılmamak için kendimi bir adım gerilemeye zorladım.

"Bunun sona ermesi gerek," dedim kararlı bir sesle. Sonra arkamı dönüp yanından uzaklaştım, kalbim acıyla sızlasa da arkama bakmaya cesaret edemedim.

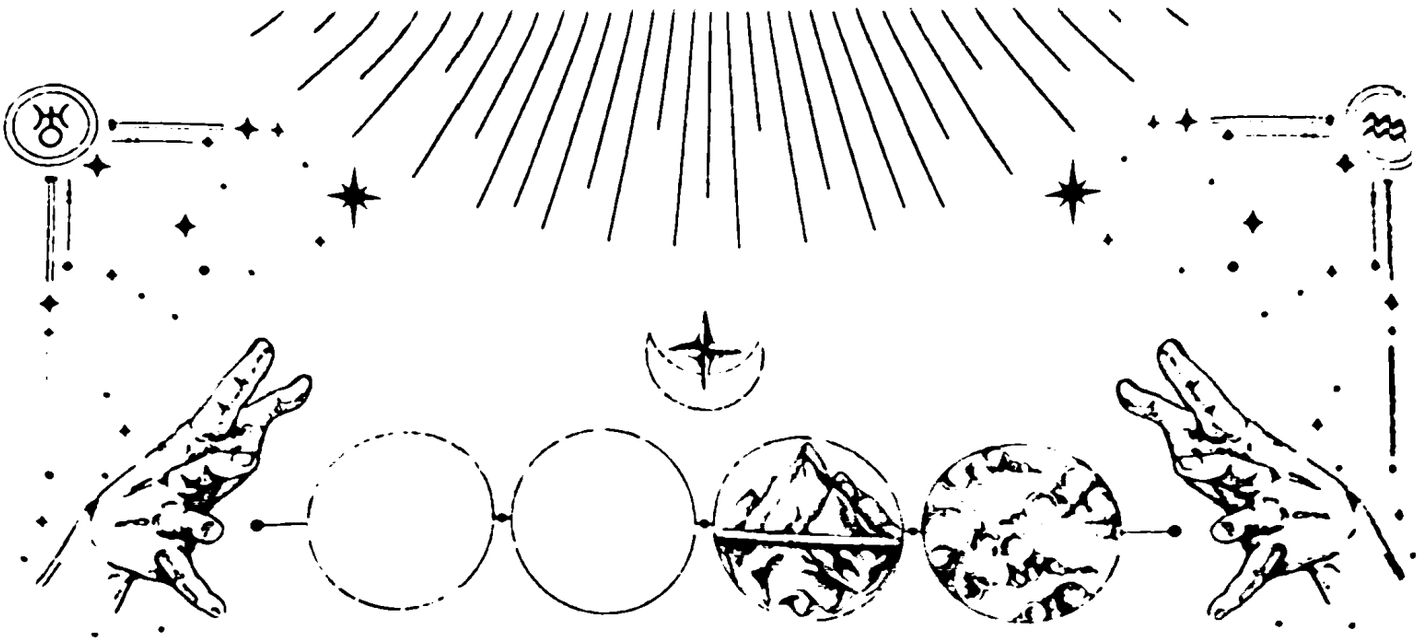
Ormana döndüğümde Aer Evi'ne doğru koşmaya başladım, kalbimdeki bu umutsuz özlemi bastırmayı başarana dek saklanmam gerekiyordu.

Odama vardığımda nefes nefeseydim, hızlıca içeri girip kapıyı kilitledim. Sırtımı yüzeyine yaslayıp yere çöktüm ve yerinden çıkacakmış gibi atan kalbim durulurken başımı ahşaba vurdum.

Atlas'ımdan bir bildirim sesi yükseldiğinde onu çantamdan çıkardım. Orion'ın gönderdiği özel mesajı okuyunca ruhum parçalandı.

Lance
Ya sona ermesini istemiyorsam?

@ayisigikitap

SETH

ALTINCI BÖLÜM

Ay Sosyal Tesisi'nin erkekler soyunma odasında kıyafetlerimi çıkarıp spor çantama tıkıştırdım. Aklım Ashanti'ye kayınca göğsüme bir sızı saplandı. Sürüden birini kaybetmek kalbimizden bir parça kopması gibiydi. Acımız ortaktı ve bunu geçirmek benim sorumluluğumdu.

"Capella, Castro, Cray, sıra sizde!" diye seslendi Profesör Prestos kapının ardından.

Kulağımın arkasını sertçe kaşıyarak soyunma odasından çıktım, diğer iki Kurt da hemen arkamdaydı. Onlar benim sürümden değildi. Okuldaki en yüksek rütbeli Alfa ben olsam da tek Alfa değildim. Kolaylık olması için sürülerimizi Evlerimizdeki Kurtlardan kurardık. Ara sıra başka bir sürüdeki Beta dikkatimi çektiğinde Alfa'sına meydan okumak zorunda kalırdım. Her seferinde galip gelen ben olurdum.

Beyaz duvarlı koridorda ilerlerken burnuma nane kokusu geldi. İyice yoğunlaşınca birden çocukluğuma döndüm. Kurt Adamlar, Zümre formlarına kalanlardan daha hızlı dönüşürdü. Sekiz yaşımdan beri pire ilacı kullanmak zorunda kalmamış-

tım ve bunu şimdi yapmak fena hâlde utanç vericiydi. Bir anlığına bembeyaz bir yavruydum yine; burnumu sızlatan, gözlerimi yaşartan naneli karışımla dolu bir küvette kardeşlerime su sıçratıyordum. Sorumlulukları da itibarını koruma derdi de olmayan bir çocuktum.

Bu anıyı zihnimden kovup kapıları iterek parlak cam tavanlı havuz salonuna girdim. Sıcak hava tenimi sardı ve nane kokusu iyice yoğunlaştı. Havuzun suyu boşaltılmış, yerine serinletici, kıvamlı karışım doldurulmuştu.

Fiziksel Gelişim öğretmeni Profesör Prestos, elinde Atlas'ıyla yanıma geldi. Dar şortunun açıkta bıraktığı bronzlaşmış bacaklarını süzmeden edemedim. Koyu renk saçlarını balıksırtı örgüyle toplamıştı. Prestos'un zevzekliğe tahammülü yoktu. Ben de bugün şaklabanlık yapacak havada değildim zaten.

"Dönüş ve havuza gir, Capella. On beş dakika içeride kalacaksın," dedi Atlas'ındaki adımın yanına bir işaret koyarak.

Bir grup Kurt havuzdan çıktı ve aralarında Frank'i görünce kalbim sızladı. Koca siyah bedeni, pire ilacıyla ıslanıp üzerine yapışmış tüyleri yüzünden normalden daha küçük görünüyordu.

Sürüm bir şekilde bu lanet pireleri kaptığımdan beri odamda yatmamıştı. Darcy'nin beni görmeye geldiği geceden beri. Sürümün bir üyesini kaybettiğimden içgüdülerim eskisinden de güçlüydü, bana onu derhâl aramıza katmamı söylüyorlardı. Darcy bir Kurt bile değildi. Bu içgüdüler saçmalıktı. Ama içimdeki vahşi duyguları onu sürümün resmî bir üyesi yapmaktan başka ne dindirirdi bilmiyordum.

Belki Profesör Canis'e bir sormalıyım. Zümre Gelişimi öğretmenim türümüz hakkında çok şey bilirdi. Darcy Vega'yla aramdaki bağı koparmanın bir yolu varsa bunu öğrenmeliydim. Onu Omega'm yaptığımdan beri Darcy'ye zarar verme düşüncesine bile katlanamıyordum. Niyetim ona bağlanmak bile değildi. O gün odasına sadece ona haddini bildirmek için gitmiştim. Fakat benim olanı korumak doğamda vardı. Dahası,

onu sürüme kabul ettiğim için süreci uzatmak sadece daha da delirmeme yol açacaktı.

Saçını kestim. Kalbini paramparça ettim. Artık dayanamıyorum.

Kurt formuma dönüşüp patilerimi altımdaki açık mavi fayanslara bastım. Havuzun kenarına yaklaşıp sığ kısmından içine girdim, diğer iki Kurt da hemen arkamdan geldi. Bu esnada içeri birkaç kız girdi, aralarında Alice de vardı. Ashanti'yle yakınlardı. Sürümün geri kalanını teselli etmeyi her şeyden çok istesem de onlar hâlâ benimle vakit geçirmek istemiyordu. Gerçi hiçbirini suçlayamazdım; Kurt Adam piresi veba gibiydi. Isırıkları teninin en derinlerine işlerdi. Tedaviden sonra her şeyin normale döneceğini umuyordum çünkü geceleri yalnız kalmak beni mahvetmeye başlıyordu.

Karışım boyun hizama kadar geliyordu, tenimi karıncalandıran yoğun sıvının içinde hareketsiz durmak zorundaydım.

Alice benekli gri Kurt formuna dönüşüp havuza girdi. Onu yanıma çağırmak için burnumu kaldırdım ama bana arkasını dönüp tedaviye gelen diğer kızlara katıldı.

Kalbim tekledi. Neden hâlâ beni görmezden geliyorlardı? Alt tarafı pire kapmıştım, tedaviden sonra hepsi geçecekti. Onlara bunu yaşattığım için bana öfkeli miydiler? *O* kadar da abartılacak bir şey değildi, can sıkıcı, ufak bir aksilikti sadece. Beni dışlamaya değmezdi. Özellikle de Alfaları olduğum düşünülünce.

Sertçe havladığımda çıkan ses cam tavanda yankılandı. Alice bana dönüp dişlerini göstererek ondan uzak durmam konusunda uyardı. Diğer iki erkeğin de yanımdan uzaklaşmasıyla havuzun köşesinde korkumla bir başıma kaldım.

Bunu neden yapıyorlar!?

Yine geçmişe sürüklendim, bu kez kendimi hayatımın en berbat haftasında buldum. Minik, ıslak burnumda eriyen kar tanelerini, kürkümün altına sızan soğuğu hisseder gibiydim.

İnleyip gözlerimi kırpıştırarak anıyı zihnimden kovdum ve uzunca bir süre yeniden ortaya çıkamayacak şekilde derinlere gömdüm.

"Vakit doldu!" diye bağırdı Prestos sonunda. Havuzdan çıkıp diğerlerini takip ederek geniş duş bölümüne girdim. İçgüdülerim isyan ediyordu. Ben başkalarını *takip etmezdim*, onlara liderlik ederdim.

Alice'in patilerini ısırıp onu hizaya sokmaya çalışarak grubun önüne geçtim. Arkada kalmaya itiraz etmese de yanından geçerken bana dönüp bakmadı.

Ne oluyor böyle?

Tepedeki duşlardan akan sıcak suyun altına girdim, süt rengi sıvı üzerimden süzülerek patilerimin etrafındaki giderlere aktı. Kürküm temizlendiğinde Fae formuma geri dönüp bölmenin sonundan bir havlu kaptım.

Diğerleri de Fae formlarına dönüşmüştü ve Alice bir havlu almak için yaklaştığında kolunu kavrayıp ona dişlerimi gösterdim.

"Derdin ne senin?" diye hırladım. O da bana aynı şekilde karşılık verdi.

Kolunu sertçe çekerek elimden kurtardı ve yumuşacık beyaz havlulardan birini alıp etrafına sardı. "Sürüyle biraz konuştuk."

"Ee?" dedim sertçe. Kalan Kurtlar odadan dışarı çıktı.

"Franky, Darcy Vega'yı bir Omega yaptığını söyledi," dedi koyu mavi gözlerini öfkeyle kısarak. "O bir Kurt bile değil."

"Bunu bilemezsin. Zümre'si henüz ortaya çıkmadı," diye çıkıştım ama Pitbol sahasında etrafa savurduğu cehennem ateşini görmüştüm. Kurt değildi ve bunu herkes biliyordu. Hatta tüm okul bunu konuşuyordu. Başka bir Zümre mensubunu sürüye katmak yaşam tarzımıza hakaret sayılırdı.

"Seni seviyoruz, Alfa. Ama ondan kurtulman gerek. Bunu yapana dek seni dinlemeyeceğiz."

Sonra beni yalnız bırakıp çıktı. Omuzlarım titredi, oda birden gözüme çok büyük görünmeye başlamıştı. Çok boş.

"Alice!" diye seslendim arkasından. Sesim tiz çıktı.

Darcy'den kurtulmak o kadar kolay değildi. Onu çoktan sürüme katmıştım ve bu onu korumak *zorunda* olduğum anlamına geliyordu. Onu sürgün edebilmem için bana meydan okumak zorundaydı. Benimle savaşır ve kazanan ben olursam onu aramızdan kovabilirdim. Fakat bu meydan okuma ondan gelmek zorundaydı; bu kısmı değiştiremezdim. Üstelik kalbimin sessiz, inatçı bir parçası bunu yapmasını istemiyordu. Onun Alfa'sı olmak açıkçası biraz fazla hoşuma gidiyordu.

Kahretsin, boku yedim.

Hızlıca soyunma odasına döndüm, kurulanıp kot pantolonumla gömleğimi üzerime geçirdim ve spor çantamı omzuma attım. Kaşıntının nihayet kesilmesinin tadını çıkararak ıslak saçlarımı topuz yaptıktan sonra Atlas'ımı kontrol ettim.

Beni bekleyen mesaj deli gibi atan kalbimi sakinleştirdi.

Max
Bu gece Kral Kovuğu'nda kalacağız.
Sokağa çıkma yasağı başlamadan
gelmiş ol. Orion Ev puanlarımızı
düşürmek için fırsat kolluyor.

Yıldızlara şükür kardeşlerim var. Onlar da olmasa gerçekten yalnız kalırdım.

Daha fazla oyalanmadan Ay Sosyal Tesisi'nden çıkıp Ağlayan Orman'a yöneldim, buz gibi rüzgâr tenimi ısırıyordu. Hiç değilse kendime gelmiştim ve şu pire meselesi kapanmıştı. Artık sokak köpeği gibi kaşınıp durmuyordum. Fakat Kurt'umun ihtiyaçları ihmal edildiğinden çaresizce sevgi görmeyi arzuluyordum.

Kral Kovuğu'na giden yolun son bir kilometresini koşarak katettim, dev meşe ağacını çevreleyen savunmaları aşıp ka-

pıya ilerledim. Gövde açıldığında dolambaçlı merdiveni hızlı adımlarla tırmanarak ahşap mobilyalar ve kürklerle dolu geniş salona çıktım.

Bir köşede ateş yanıyordu ve Darius çıplak gövdesiyle hemen yanındaki koyun postunun üzerine uzanmış, avuncunda yarattığı alevlerle oynuyordu. Bakışlarım bir süre karın kaslarında oyalandı, ardından sertçe gözlerimi kırpıştırıp kafamı çevirdim.

Geniş kanepeye kurulmuş Max, Atlas'ıyla meşguldü. Caleb ise ortalıkta görünmüyordu.

"Nane kokuyorsun." Max kafasını atlasından kaldırarak sırıttı.

"Pire banyosu," dedim aynı şekilde sırıtarak. "Daha fazla kaşınmak yok. Senin döküntülerin ne âlemde?" Görünürde hiçbir şey olmasa da tişörtünü kaldırmasıyla karnı boyunca uzanan hafif kabartılar ortaya çıktı.

"Hemşire birkaç gün içinde geçeceğini söyledi, kalanlarsa çoktan kayboldu. Şimdiye dek gördükleri en kötü Griffon döküntüsü vakası olduğumu söyledi."

"Eh, hassas bir cildin var," dedi Darius kaşlarını çatarak. Yattığı yerden kalktığında ateşin ışığı geniş, kaslı omuzlarında dans etti. Tam bir yarı tanrı gibi görünüyordu, dövmeli teni ve–

Dilimi ısırdım. *Tanrım,* acilen biriyle yatmam gerekiyordu.

"Caleb nerede?" diye sordum.

"Sence?" diye karşılık verdi Darius. Odanın öbür ucundaki kapıyı işaret edip tekrar postun üzerine uzandı.

"Gidip ona bir bakayım." Yanlarından uzaklaştım ve kapıdan geçip kısa merdiveni tırmanarak dışarı çıktım. Önümde, dallarının arasında parıldayan Faesineklerinin uçuştuğu karşı ağaca kadar uzanan bir halat köprü vardı. Karşıya geçtim, şiddetlenen rüzgâr ayaklarımın altındaki köprünün sallanmasına neden oldu. Yakınlarda bir baykuş öttü, ardından da uzaklarda uluyan Kurtların sesi duyuldu.

Birden donakaldım, kalbim sıkıştı. Bensiz koşan sürümün aşina olduğum seslerini dinledim. Sanki ay bana sırt çevirmiş gibi canım yandı.

Kendimi devam etmeye zorladım ve Caleb'ı en sevdiği yerde otururken buldum. Bu taraftaki ağaç evin etrafında bir veranda vardı ve çatısında bir salıncak asılıydı. Caleb elinde Atlas'ıyla salıncağa oturmuştu ve yüzünde öfkeli bir ifade vardı.

"Selam, dostum. N'aber?" Sürümün bensiz koştuğu gerçeğini bir kenara bırakıp yanına oturdum. *Onlara kim liderlik ediyor? Siktiğimin Maurice'i mi? Öyle olmasa iyi olur.*

"Tory Vega az önce beni geri çevirdi. Ondan bu akşam odama gelmesini istemiştim ama az önce gelmeyeceğini ve bu fırsatı *karakterimi geliştirmek* için kullanmam gerektiğini söyleyen bir mesaj attı." İç çekti ve başparmağını hışımla savurarak FaeBook gönderilerini dalgın dalgın kaydırmaya devam etti. Sonra ayağıyla korkuluğa vurarak bizi salladı.

"Vegalarla uğraşılmaz." Homurdanarak başımı geriye attım.

Caleb bana meraklı bir bakış attı. "Beni yargılamıyor musun yani? Çünkü ne zaman Darius'un önünde Tory'nin adını ansam patlayacakmış gibi görünüyor."

"Eh, benim de kendime has Vega sıkıntılarım var. Seni yargılayacak pozisyonda değilim."

"Öyle mi?"

Darcy'yi sürüme kattığımı onlara söylememiştim. Normalde Vârislere her şeyimi anlatırdım fakat bu, bilerek yapmış olmasam da gözüme bir ihanet gibi görünüyordu.

"Darcy'yi kazara bir Omega yaptım."

"*Ne* yaptın?" diye bağırdı Caleb. Kaşlarımı çatarak başımla onayladım. Gözlerim ağzında olması gerekenden biraz daha fazla oyalanınca boğazımı temizledim. *Off. Lanet Kurt ihtiyaçları.*

"Biliyorum, başıma iş açtım. Onu düşünmeden duramıyorum. Ya bana resmen meydan okuması ya da beni memnun edip sürüme katılması gerekiyor. Gidişatın nasıl olduğunu az

çok tahmin edersin herhâlde? Ah, Zümre'mizden bile olmayan birini aramıza katmak zorunda olduğum için sürüm tarafından dışlandığımdan bahsetmiyorum bile."

"Hasiktiiiiir," dedi Caleb.

"Aynen öyle."

Gözüme açık duran FaeBook anasayfasındaki bir gönderi ilişince Atlas'ını elinden kaptım. Maurice'in yazıklarının altına iliştirdiği üstsüz selfie midemi bulandırdı.

Maurice Galaxi: Yeni sürümle koşmaya çıkıyorum. Böyle karın kaslarım varken bir Alfa'yı kim ne yapsın? #birnumara #sethdekimmiş? #kampüstekiyenialfa

Yorumlar:

Alice Telesto: Arkanı kolla, tatlım, yeni pozisyonun için sana meydan okuyabilirim 😉

Maurice Galaxi: Belki yakında ona meydan okuruz. Gerçi önce sürünün tadına doğru düzgün bakarak buna değip değmeyeceğini görmek istiyorum.

Lina Canis: Bay Capella'ya ne oldu?

Maurice Galaxi: Bize ihanet etti, Profesör 😕 #hain #bazıkurtlaryalnızdahaiyidir

Lina Canis: Hadi ya #asıksurat

Öfkeyle hırlayarak Maurice'in bana meydan okuyacağını söylediği yoruma hışımla cevap yazdım.

Seth Capella: BEN SENİN ALFA'NIM. BANA MEYDAN OKUMAYA CÜRET EDERSEN SENİ MAHVEDERİM!!!!!!!

Arka arkaya sıraladığım ünlemlerin sonunu getirip yorumu gönderemeden Caleb, Atlas'ı elimden aldı.

"Sakin ol," dedi. "Soğukkanlılığını kaybettiğini kimse görmemeli. Basının kulağına gidebilir."

"*Cal.*" Atlas'a uzanmaya çalıştım. "Alfa'sı olduğumu kafasına sokmak zorunda. Ashanti'nin ölümünü atlatmaları için onlara zaman verdim ama–"

"Seni kışkırtmaya çalışıyor," diye üsteledi Caleb cihazı benden uzaklaştırarak.

Gözlerimi ekrana çevirdiğimde haber akışının kaydığını ve ekranda artık Caleb'ın geçen yıl Yükselen Ay dergisinde yayımlanan fotoğraflarından birinin durduğunu fark ettim. Çıplak göğsü deniz suyuyla parıldarken kameraya sırıtıyordu. Orijinal çekimde elinde yalamak üzere eğildiği bir dondurma tutuyordu ama biri onu kesip yerine simli bir Pegasus penisi koymuştu.

Caleb bakışlarımı takip ederek kafasını çevirdi ve ben Atlas'ı elinden alamadan fotoğrafı gördü.

"Şerefsizler!" Cihazı öyle sert sıktı ki bir an onu kıracağını sandım.

"Sakin ol," dedim iç geçirerek. "Kendi tavsiyene kulak ver."

"İyi, tamam. Hepsini siktir et." Suratını asıp Atlas'ı bir kenara fırlattı.

Ormandan yine bir uluma sesi yükseldi ve kalbimi saran reddedilme hissi dudaklarımdan hüzünlü bir iniltinin dökülmesine neden oldu.

Caleb koluma hafifçe vurdu ama dokunuşu canımı daha beter yaktı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Sadece birine...

Ona sokulup kişisel alanını işgal ederek burnumu çenesine sürttüm. Bunun elimde olmadığını biliyordu ve Zümre'si temas bakımından benimkine taban tabana zıt bir görüş benimsemiş olsa da sesini çıkarmadı. Bunu yapmam gerektiğinin, yoksa aklımı kaçıracağımın farkındaydı. Fakat bu gece ihtiyacımı dindirmekten fazlasının peşindeymişim gibiydi. Teninin kokusu ve vücudunun sıcaklığı her bir duyumu harekete geçiriyordu.

Ağzımı kulağına doğru kaydırdığımda, "*Seth,*" dedi uyarırcasına.

"Geçen sene Parıldayan Kaplıca'daki o günü hatırlıyor musun?" Ellerimi saçlarının arasına geçirdiğimde boğazından derin bir hırıltı yükseldi.

"O tek seferlik bir şeydi. Ayrıca yanımızda bir kız vardı," dedi.

"Bir kısmında," diye karşılık verdim sırıtarak. Dudaklarımı çenesine sürttüm. Hâlâ beni itmemişti. Bundan cesaret bulup öteki elimi göğsüne koyarak sert karın kaslarına doğru indirdim. "Ne dersin?"

Caleb hırladı, pantolonunun kemerine ulaşan elimi tutarak beni itti. Boğazımdan bir inilti yükselse de üstelemedim. Daha ileri gitmek istemiyorsa yapabileceğim bir şey yoktu. Tek ihtiyacım biraz ilgiydi. *Herhangi* bir ilgi.

"Kız arkadaşın olduğunu unuttun mu?" dedi Caleb. "Canın oral seks istiyorsa ona git."

Ah, doğru ya. Artık bir kız arkadaşım var. Son birkaç gündür yapayalnızdım ve Ashanti'nin ölümünü kabullenmekte zorlanıyordum. Buna rağmen biraz teselli için Kylie'ye gitmek aklımın ucundan geçmemişti. Aramızdaki bu saçma şeye bir ara son vermem gerekiyordu.

Kylie'yle komşu evlerde büyümüştük ve o, Zodyak'a başlamadan önceki yaz bir afete dönüşmüştü. Evi ziyarete gelmemle sürümden uzakta kaldığım dönemde geçirdiğimiz bir dizi ateşli gece oldukça tatmin ediciydi. İkimiz de bundan zevk almıştık ve birkaç kez ona kız arkadaşım olduğunu söylemiş olabilirdim çünkü o zamanlar öyleymiş gibi gelmişti. Fakat şimdi... İstediğim tek kız Darcy Vega'ydı. Bu imkânsız bir hayaldi. Ona yaptıklarımdan sonra bana tırnağının ucunu sürmezdi. *Bir şekilde kendimi ona affettirmeyi başaramazsam yani...*

Caleb'a dönüp hainliğimi dile getirmeye hazırlandım. Gerçi o da Tory'yle düşüp kalkıyordu, beni anlayacağından emindim. "Sence Darcy beni affeder–"

"Hey, Vegaları mı konuşuyorsunuz?" dedi Max. Kafamızı çevirdiğimizde onu köprünün üzerindeki alçak bir dalda barfiks çekerken bulduk. Gözlerim kaslarında gezindi, vücudunu takdirle inceledim. Normalde arkadaşlarıma sulanmazdım ama bu gece normal falan değildi.

"Sayılır." Omzumu silktim.

"Her birlikte konuşmalıyız. İçeri gelin." Max dalı bırakıp köprüye indi, ağırlığının etkisiyle halatlar sallandı. Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

Salıncaktan kalktım, Caleb'ın arkamdan geldiğini hissedebiliyordum. Henüz iki adım atmıştım ki kolumu tutup beni döndürerek sıkıca kucakladı.

"Sürün sana geri dönecek." Omzuma sertçe vurdu.

Kollarına teslim oldum, şu an bu kucaklaşmaya dünyadaki her şeyden daha çok ihtiyacım vardı.

"*Ashanti,*" dedim boğuk bir sesle. Caleb omuzlarımı biraz daha sıktı.

"Biliyorum," dedi usulca. "Nemfleri sikeyim. Günün birinde hepsinin kökünün kazıyacağız."

Başımla onayladım, o da beni bıraktı. Birlikte köprüyü geçerken kendimi buraya gelirken olduğundan çok daha iyi hissediyordum. Kardeşlerim yanımda olduğu sürece bunu atlatabilirdim. Birlikte olduğumuz sürece üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yoktu.

"Çaresizlikten seni öpmenin eşiğine gelmem," diye mırıldandım kapıya doğru yürürken.

"Rüyanda görürsün," diye fısıldadı Caleb.

"Ya da anılarımda," dedim kaşımı kaldırarak. Arkadaşım dudaklarını büzdü.

"Öyle bir şey olduğunu hiç hatırlamıyorum," diye yalan söyledi.

"Kendini kandırmaya devam et." İçeri girerken omzuna yumruk attım.

Darius postun üzerinden kalkmış, ellerini şömine rafına yaslamış vaziyette alevleri izliyordu. Kendi endişelerime o kadar kapılmıştım ki ne kadar stresli olduğunu fark etmemiştim bile.

Doğruca yanına gidip ona arkasından sarıldım, yüzümü omzuna sürttüm.

Darius'un vücudu gerildi. "Dostum," diye homurdandı.

"Öfkelisin," dedim. İç geçirerek onu rahatlatmama izin verdi.

"Öyle ama hepsini alıp geçirmeme izin vermiyor," dedi Max, Caleb'la kanepeye otururak.

"Geçmesini *istemiyorum,*" diye karşılık verdi Darius. Arkasını dönebilmesi için onu bıraktım. Yanımdan geçerken koluma vurunca başımı aşağı yukarı salladım. Ardından birlikte Max ve Caleb'a katılıp kendimize yer açmak için onları kenara ittik.

Max omzunu benimkine yasladı, Ashanti için duyduğum hüznü kısmen aldığını fark ettim. Ona minnet dolu bir bakış attığımda sessizce başıyla onayladı.

Darius kollarını göğsünde kavuşturup bakışlarını üzerimizde gezdirdi. "Az önce babam aradı. Taht iddiamızın resmen tehdit altında olduğunu düşünüyor. Vega İkizleri pazar gününden önce kolay avlardı. Solaria tahtını hak ettiklerini düşünmek bile gülünç bir şaka gibiydi fakat şimdi..."

"O günkü ateş büyüleri manyak güçlüydü," dedi Max. Öne eğilip dirseklerini dizlerine koydu.

"Taht hâlâ umurlarında değil," diye ekledi Caleb.

"Pitbol maçında öyle demiyorlardı," diye hatırlattım hırlayarak. Caleb ciddi bir baş hareketiyle beni onayladı.

"Öyle olsa bile Semavi Gazete'deki makale yaptıklarını önemsiz göstermeyi başardı. Bizim arkamızdaki desteğe asla sahip olamayacaklar," diye itiraz etti Caleb.

"Alt tarafı bir gazete, Cal," diye karşılık verdi Darius başını iki yana sallayarak. "Haklarında başka haberler de yapılacak. İnternette yeni bir makale yayımlandı bile."

"Asıl meseleye gelelim," dedi Max kasvetli bir sesle. Gözlerini Darius'a dikti. "Ejderha Zümresi'nden olacaklarmış gibi görünüyor."

Nefes verdiğinde Darius'un burun deliklerinden dumanlar çıktı. Omuzları titremeye başladı. Ejderha'sına teslim olup göklerde süzülerek öfkesini atmayı her şeyden çok istediğini düşündüm.

"Derin nefesler al," dedi Caleb. Darius başını ağır ağır sallayarak onu onayladı.

"İyi yanından bakalım," dedim. "Dişlek kuzenin yerine onlardan biriyle evlenebilirsin."

Darius hızla bana döndü, öfkesi bir anda yok olmuş gibiydi. "Fena fikir değil aslında. Roxy Vega'nın birkaç kez bana sürtünmüşlüğü var, biraz uğraşsam muhtemelen onu yola getirebilirim."

"Umarım şaka yapıyorsundur," dedi Caleb tehlike dolu alçak bir sesle. Sırıtarak ona döndüm.

"Birileri kıskandı," diye takıldım bacağımla onunkine vurarak. Arkadaşım dudaklarını sertçe birbirine bastırdı.

Darius, Caleb'ın tepkisine sırıttı. "Onu hizada tutarım. Oyuncağını elinden almama kızmazsın herhâlde. Zaten onunla gönül eğlendiriyorsun, değil mi?"

"Öyle," dedi Caleb sıktığı dişlerinin arasından. Omuzları gerildi. Ona baktım, yalan söylediğinin farkındaydım.

Caleb genelde tek bir kızla sınırlı kalmazdı ama Tory'yle bunu deniyor gibi görünüyordu. Bu da onu önemsediği anlamına geliyordu. Benim de Darcy konusundaki karmaşık duygularım ortadaydı ve içimden bir ses ikimizin de bu duyguları kontrol altında tutmakta ciddi sorunlar yaşayacağımızı söylüyordu.

"Bu hayatımda duyduğum en boktan yalandı," diye sataştı Max. "Ayrıca kıskançlığını ta buradan hissedebiliyorum, dostum. Kimse numaranı yutmuyor."

"O benim Kaynak'ım, sahiplenici olmam çok normal. Bu, onu önemsediğim anlamına gelmez," diye diretti Caleb, Max'in çenesini kapatmak için ona sert bir bakış atarak.

Didişmeleri beni huzursuz etti, Max'e hırlayarak konuyu uzatmamasını söyledim. Teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdığında rahatladım ve kanepeden kalkıp Darius'un yanına geçtim.

Darius birden ciddileşti. "Madem Vegaların gerçek güçleri ortaya çıkıyor, herkese bizim daha kudretli olduğumuzu hatırlatmamız gerek."

"Ama daha kudretli değiliz. Eğitimlerini tamamladıklarında bize fark atacaklar," dedi Caleb.

Max kötücül bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. "Biz o eğitimi *çoktan* aldık. Dört yıl önlerinden gidiyoruz. Ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar bu farkı kapatamazlar, bunu hepiniz biliyorsunuz." Zodyak'ta henüz ikinci yılımız olsa da on beş yaşımızdayken güçlerimiz erkenden Uyanış'a erdiğinde özel dersler almaya başlamıştık. Aramızdaki farkı kapatmaları mümkün değildi.

"Peki ne öneriyorsun?" diye sordum.

"Okula gerçek hükümdarlarının kim olduğunu hatırlatacağız," dedi Max heyecanla. "Vegaları çıktıkları deliğe tekrar sokmanın zamanı geldi."

Bir an Caleb'la göz göze geldik, sırlarımız aramızda yankılanıyordu.

Her bir zerrem bana onu korumamı söylerken Darcy'ye haddini nasıl bildireceğim? Peki Caleb ona birtakım hisler beslediği gün gibi ortadayken Tory'ye nasıl zarar verecek?

İç çekerek Max'e döndüm, bunu söylemek zorundaydım. "Kusura bakma, dostum. Artık öyle işlere kalkışamam. Darcy benim Omega'm."

"Ne?" diye çıkıştı Max. Darius'un boğazından alçak sesli bir hırıltı yükseldi.

Ellerimi masum masum önüme kaldırdım. "Kazara oldu."

"Hatanı düzelt o zaman," diye tersledi Darius.

"Üzerinde çalışıyorum," diye iç geçirdim. Gerçekten bunu yapıyor muydum?

"Ben de Tory'yle eğleniyorum," dedi Caleb omuzlarını silkerek. Darius ölümcül bakışlarını ona yöneltti. "Bence Hesaplaşma'da başarısız olup yarıştan kendi kendilerine elenecekleri umalım."

"Ya başarısız olmazlarsa?" dedi Max.

"O zaman düşünürüz," dedim. Caleb da başını aşağı yukarı sallayarak bana katıldı. "Bir hafta içinde her şey netleşecek zaten."

"İyi," dedi Max ve homurdanarak arkasına yaslandı. "Ama Hesaplaşma'yı geçerlerse son seferkinden daha iyi bir plan yapmamız gerekecek."

"Hallederiz," dedim yarım ağızla. Bunu kendime bile itiraf etmek istemesem de Darcy'yi sürümden kovmayı kasten ertelediğimin farkındaydım.

Darius etrafına ısı yayıyordu, ortada hâlâ içine sinmeyen bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum.

"Ne oldu?" Onu dürttüğümde kaşları daha da çatıldı.

"*Gerçekten* birer Ejderha olduklarını öğrenirsek babam onlarla başa çıkmanın farklı yollarını düşünmeye başlayacaktır."

"Sahiden ikisinden biriyle evlenebileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Caleb endişeyle.

"Hayır... sorun da bu." Başını iki yana salladı. "Birer Ejderha olduklarına ikna olursa bunu öylece kabulleneceğini hiç sanmıyorum. Aksine, Zümreleri ortaya çıkmadan onları öldürmeyi tercih eder."

TORY

YEDİNCİ BÖLÜM

Ejderha Zümre Gelişimi dersi, Ateş Bölgesi'nin güneybatısında, Su Bölgesi'yle sınırdaki kaplıcaların yakınındaki bir düzlükte yapılıyordu.

Havada yoğun bir kükürt kokusu vardı. Gayzerlerden ve sığ havuzlardan yükselen buhar bulutları kıvrılarak etrafa yayılıyordu. Parıldayan Kaplıca'yı merakla inceledim, kampüsteki ilk günlerimde Sofia'nın oraya yüzmeye gitmemizi önerdiğini hatırlıyordum. Ne var ki su hâlâ içimde küçük bir korku uyandırıyordu ve durum böyleyken kaplıcalara girmeye kalkışmanın pek de rahatlatıcı bir deneyim olacağını sanmıyordum.

Yine de bir düşününce sıcak termal su muhtemelen korkumla yüzleşmek için iyi bir yol olurdu. Hiç değilse üşümez, aklıma arabayla uçtuğum nehir ya da Vârislerin dondurduğu havuz gelmezdi. Korkumu gelecekte tekrar bana karşı kullanmalarına engel olmak istiyorsam bunu yenmek için çaba göstermek zorundaydım. Dahası, soğuk ve derin su korkumla Su Sınavı'na girmek daha başlamadan başarısız olmam anlamına gelebilirdi.

Bu düşünceyle birlikte daha sonra kaplıcalara tekrar gelip hiç değilse derin sulara baktığımda içimde beliren dehşeti yenebilecek miyim görmeye karar verdim. Belki de kendimi, sınavı geçmeme yetecek kadar alıştırabilirdim buna. Gerçi birkaç günün bunu başarmama yetip yetmeyeceğinden emin değildim.

Darcy'yle birlikte Atlas'ımdaki dersin yapılacağı yeri gösteren işarete doğru yürüyorduk ve hangimizin daha çok ayak sürüdüğünü söylemek zordu. Darius Acrux'la bir saat geçirmek ikimizin de eğlence anlayışına sığmıyordu ve hâlâ omuz omuza savaştığımız Nemf saldırısı konusunu konuşmamıştık. O esnada Ejderha formuyla oldukça içli dışlı olmuştum ve Orion'ın neden bizi kankasının kertenkele formuyla daha fazla zaman geçirmeye zorladığına akıl sır erdiremiyordum.

Dersin yapılacağı yere vardığımızda karşımızda sadece altı öğrenci bulduk. Beşi erkekti. Aralarındaki tek kızı, Geradine'in arkadaşı Angelica'yı görünce yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. Diğer dört erkekle birlikte duruyordu, Darius ise daha uzaklarındaydı. Angelica oğlanları hüsrana uğratarak yanlarından ayrıldı ve gülümseyerek bize doğru gelmeye başladı.

"Selam! Bize katılacağınızdan haberim yoktu," dedi, Darius'a bir bakış atarak. Vâris omuzlarını silkti.

"Önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim," dedi.

"Hiç değilse grup sohbetine iki satır yazabilirdin," diye sızlandı Angelica. "Elin kopmazdı ya."

"Grup sohbetinden çıkıp durmamın bir sebebi var," diye homurdandı Darius sinirle.

"Benim de seni geri eklememin bir sebebi var," diye karşılık verdi Angelica. "Bunu akademideki Ejderhaların kaynaşması için yapıyoruz ve en büyük–"

"Hepsinin tek derdi seni kendi gelinleri yapmak," diye sözünü kesti Darius, itiraz etmeye bile tenezzül etmeyen dört erkeği işaret ederek. "Ayrıca pullarının binlerce yıldıza taş çıkaracak kadar güzel parladığına ya da ıslak rüyalarına konu

olacak kadar etkileyici alevler püskürttüğüne dair ardı arkası kesilmeyen mesajları okumak zorunda değilim."

"Islak rüyalarında sadece kendi alevlerini mi görüyorsun yani?" diye sordum düz bir sesle.

Bakışları bana kaydı ve bir an bile duraksamadan cevap verdi. "Eh, alevlerim onunkinden çok daha güçlü. Başka ne göreceğim?"

Kendimi tutamayıp güldüğümde Darcy bana dönüp kaşını kaldırdı.

Diğer Ejderhalar aralarına iki yeni kızın daha katılması fikrini çok çekici bulmuş gibi bizi ilgiyle izliyordu. Kendi Zümrelerinden biriyle üremeyi önemsediklerini bildiğimden bu ihtimalin bile onları mutluluktan havalara uçurduğuna emindim. Ne var ki gerçekten bir Ejderha olsam bile kendi Zümre'mden biriyle evlenmeye hiç niyetim yoktu. Bilhassa da Darius Acrux Zümre'sinin erkekleri için örnek teşkil ediyorsa. Kafamı karıştıran yakışıklılığını bir kenara bırakıyordum tabii.

"Profesör geç mi kaldı?" diye sordu Darcy etrafına bakınarak.

"Öğretim kadrosunda bir Ejderha yok," diye yanıtladı Darius. "Zümre'min Okuldaki en büyük ve güçlü temsilcisi olduğumdan dersleri ben veriyorum."

"Biraz daha kasılırsan öyle kalacağından korkuyorum," dedim. Angelica gülmemek için dudağını ısırdı. Diğer Ejderhalar sessiz kalsa da gözleri bir tenis maçı izler gibi Darius'la aramızda gidip geliyordu.

"Gerçeği inkâr edemezsin, Roxy," dedi Darius, her zamanki kendini beğenmiş hıyarlığından zerre ödün vermeden. "Nemflerle dövüşürken üzerime bindiğinde ne kadar büyük olduğumu kendi gözlerinle gördün."

"Hayatını kurtardığımda mı demek istedin? Bunun için bana ne zaman teşekkür edeceğini merak ediyordum."

"Ben de senin hayatını kurtardım, ödeştik," diye karşılık verdi. O gün yaptıklarım için bana minnettarsa bile hiç gös-

termiyordu. Gerçi ne bekliyordum ki? Bay Kendini Beğenmiş, o anda bana ihtiyacı olduğunu ölse itiraf etmezdi.

"Orion teorisinde haklı çıkarsa senden daha büyük olacağımızı düşünüyor," diye araya girdi Darcy, ben bu küçük sohbeti kavgaya dönüştüremeden.

"Orion birçok şeyi olduğundan büyük görmeyi sever," diye takıldı Darius. Bu sözünün üzerine kardeşimin gözlerinden geçen minik öfke dikkatimden kaçmadı. "Dahası, bir Ejderha olmak sadece büyüklükten ibaret değildir."

"Neyden ibarettir?" diye sordum.

"Biz var olan en güçlü Zümre'yiz. Sayımız diğerlerine kıyasla az olabilir ama Zümre formuna dönüşmüş tek bir Ejderha'ya kafa tutmak için bile koca bir Kurt Adam sürüsü gerekir. O zaman bile kazanan taraf muhtemelen Ejderha olur."

Sözleri üzerine diğerlerinin göğsü gururla kabarırken içimden onlardan biri olmanın o kadar da kötü olmayacağını geçirdim.

"Ee, ne yapıyoruz peki?" dedi Darcy. "Sırtına falan mı bineceğiz yoks–"

"Hayır," dedi Darius sertçe. "Ejderhalar yük hayvanı değildir. Başkalarının sırtımıza binip bizi sürmesine izin vermeyiz. Asla."

"Ama savaş esnasında Orion'ın sırtından aşağı atladığını gördüğüme yemin edebilirim," diye itiraz etti Darcy.

"Onu aldım ve Nemfler sizi öldürmesin diye sahayı hızlıca aşmasına yardım ettim. Büyünüzü ele geçirmeleri felaket olurdu. Orion beni *sürmedi.*"

Diğer Ejderhalar başlarını kararlılıkla sallayarak onu onayladı. Görünüşe bakılırsa bu, benimsedikleri bir kuraldı. Yani Darius'un pisliğin teki olmasıyla ilgili değildi.

Hayal kırıklığımı çaktırmamaya çalıştım. Bir Ejderha'nın sırtında bulutların arasında süzülmek, bu derse dair beni heyecanlandıran tek şeydi.

"Nemfleri öldürdüğünüz o ateşi tekrar yaratmak ister misiniz? Bizimkine denk olup olmadığını bir görelim," dedi Darius.

"Deneyebiliriz." Omuzlarımı silktim. Saldırıdan beri ikimiz de o kırmızı mavi ateşi tekrar çağıramamıştık ama denemekten zarar gelmezdi.

Angelica geniş bir gülümsemeyle diğer Ejderhaların oluşturduğu sıraya katıldı. Darius eliyle yanına, sıranın sonuna katılmamızı işaret etti. İma ettiği şeyi yapsam da aramızdaki mesafeyi korumaya özen gösterdim.

İlk Angelica başladı. Ellerini havaya kaldırarak gökyüzüne bir ateş dalgası püskürttü, alevleri o kadar sıcaktı ki ters yönde olmasına rağmen ayaklarının altındaki otlar bile kurudu. Ardından sıra oğlanlara geldi ve her biri başlarının birkaç metre yukarısına Ejderha Ateşi saldı.

Sıra Darius'a geldiğinde ayaklarını yere sertçe bastırdı, alevlerini gökyüzüne doğru ucunu göremeyeceğim kadar uzağa püskürttüğünde neredeyse bir adım geri kaçacaktım. Sıcaklığı her yanımı sarmaladı, içimdeki büyü havuzu alevlerine karşılık verircesine kabarıyor gibiydi. Bu, bir Ejderha olmakla mı ilgiliydi yoksa sadece Darius'un gücünün yoğunluğuna gösterdiğim fiziksel bir tepki miydi kestiremedim.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, güç gösterisinden etkilendiğimi inkâr edemezdim.

Darius sırıtarak kardeşimle bana döndü ve bir eliyle maharetlerimizi göstermemizi işaret etti.

Darcy'ye bir bakış attığımda bana omuzlarını silkerek karşılık verdi. Aynı anda ellerimizi yukarı kaldırdık.

Nemflerle savaşımız sırasında uyanmış o diğer varlığa uzanmaya çalıştım. Fakat camdan bir duvarın ardına saklanmış gibiydi, orada olduğunu biliyor ama aradaki bariyeri aşamıyordum.

Birkaç dakikalık debelenmenin ardından denemekten vazgeçtim. Darcy de ellerini indirerek yüksek sesle iç çekti.

"Belki sadece etrafta Nemfler varken ortaya çıkıyorlardır?" diye mırıldandım yarım ağızla.

"Belki de birer Ejderha değilsinizdir," dedi Darius. Buna seviniyor muydu üzülüyor muydu anlayamadım.

"Ee, şimdi ne olacak peki?" dedim.

"Evlerinize geri dönebilirsiniz," diye yanıtladı Darius. Tişörtünü çıkarmasıyla kasları ortaya çıktığında onu kesmeden edemedim. Ne yaptığımın gayet farkındaydı. Sırıtarak kemerini çözmeye koyuldu, kalan Ejderhalar da soyunmaya başlamıştı. "Biz uçmaya gidiyoruz."

"Iyy, yine aletine maruz kalmadan gidiyorum," dedim pantolonunu indirmeden arkamı dönerek.

"Senin kaybın, Roxy."

Darcy de arkasını döndü ve yere atılan giysilerin hışırtısı eşliğinde yanlarından uzaklaşmaya başladık.

"Sonra görüşürüz, kızlar," diye seslendi Angelica. "Umarım yakında siz de göklerde bize katılırsınız!"

Yürümeye devam ettim ama fazla uzaklaşamadan arkamızdan şiddetli bir kükreme duyuldu ve başımızın üzerinde devasa bir ateş topu patladı.

Kardeşimle bir çığlık koparıp korkuyla kendimizi yere attık. Tam da bu sırada tepemizden altın renkli, devasa bir Ejderha süzüldü, kanatları yerde dertop olmuş vücutlarımızı kıl payı sıyırıp geçti.

Darius dönüp yoluna devam ederken ayağa fırladım ve ellerimi uzatarak pullu kıçına buz gibi su püskürttüm. Güçlü kuyruğunu sallayarak saldırımı savuşturdu ve tekrar kükreyerek sert bir dönüşle bulutlara doğru yükseldi.

Onun ve diğer Ejderhaların giderek yükselmesini izledik.

Angelica'nın kırmızı pulları güneş ışığının altında parıldıyordu ve diğer dört Ejderha bulutların arasında bir belirip bir kaybolurlarken şakacı tavırlarla ona sataşıyordu.

Darius arayı açtı ve güçlü kanatlarını çırparak kuzeydeki Toprak Bölgesi'nde gözden kayboldu. Anlaşılan dersin kalanını onlarla geçirmeye hiç niyeti yoktu.

"Ejderha olduğumuz ortaya çıkarsa bile hiç değilse bu dersleri o pislikle geçirmek zorunda kalmayacağız," dedim Darius'un arkasından bakmaya devam ederek. "Belli ki kendi türüyle vakit geçirmektense yalnız kalmayı tercih ediyor."

"Böyle bir şeye dönüşmek çılgınlık," diye mırıldandı Darcy, gözleri tepemizde birbirini kovalayan Ejderhalardaydı. "Ama bir o kadar da eğlenceli görünüyor."

Oyunlarını izlerken yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Evet," dedim. "Bir Ejderha olmak çok havalı olurdu."

"Cehennem Haftası şakacıları gelmeden Küre'ye gidip öğle yemeğimizi erkenden yiyelim mi?" dedi Darcy.

"Olur, çantamı alayım." Yanından ayrılıp düzlüğün öbür ucunda bıraktığım çantama doğru yürümeye başladım ama Darcy arkamda inleyince durdum.

"Aman Tanrım, çişim geldi!" diye bağırdı.

"Tamam, sık dişini biraz. Çantamı alır almaz birlik–"

"Hayır, oyalanamam! Küre'de görüşürüz!" Başka bir şey söylememe fırsat vermeden dönüp koşmaya başladığında arkasından şaşkın şaşkın bakakaldım.

"Eh, çişini tutmak zararlıdır zaten, değil mi?" dedi Max. Parmaklarının arasında tembel tembel çevirdiği su damlacıklarıyla bir kaya parçasının arkasından çıktı.

"Bu senin marifetin miydi?" diye sordum her ihtimale karşı büyümü avuçlarıma toplayarak.

"Karşımdaki insanın vücudundaki suyu manipüle etmek benim kadar güçlü biri için oldukça kolaydır," dedi omuzlarını silkerek. "Benden yeterince uzaklaştığında o kadar da sıkışmadığını fark edecek."

"Bunu neden yaptın ki?" dedim.

"Seninle konuşmam gerek. Onu altına da işetebilirdim ama kibarlık edeyim dedim. Kötü bir niyetim yok." Parmağıyla kalbinin üzerine çizgi çekerek yemin etti ve önümdeki havada sudan parıldayan bir haç belirdi. Yüzünde samimi bir ifade vardı.

"İşim var," dedim soğuk bir sesle. İlerleyip çantamı aldım ve ona arkamı dönerek kardeşimin peşinden gitmek üzere bir adım attım.

Sert bir hava duvarına toslayınca arkamı dönüp Max'e kötü bir bakış attım. Bana sırıttı. "Söyleyeceklerimi dinle işte," diye üsteledi.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü ikimiz de çıkmazdayız. Sen benim sırrımı biliyor, saklıyorsun ve ben de sana borçlu olmaktan hoşlanmıyorum."

"O ürkütücü güçlerini benden ve kardeşimden uzak tut yeter," dedim. Nemfler etrafta kol gezerken sırrını ifşa edip Semavi Konsey'i zayıflatmak gibi bir derdim yoktu.

"O söylediğin böylesi büyük bir borcu kapatmaya yetmez. Sana iyilik borçluyum. Ve bunu istemiyorum. Aleyhine komplolar kurmamı zorlaştırıyor. Bu yüzden sana bir teklifim var." Teklif edeceği şey her neyse karşı konulamaz olduğunu düşünüyormuş gibi gülümsedi. Dudaklarımı büzdüm.

"İyi, söyle bakalım."

"Sana istediğin herhangi bir büyüyü öğretmeye hazırım."

"Bir büyü okulunda olduğumuzun farkında mısın, dostum? Profesörler bunun için maaş alıyor ve bu işte senden daha iyi olduklarından eminim." Yine bir adım atmaya yeltendim ama bu kez kolumu tuttu.

"Yardıma ihtiyaç duyduğun hiçbir şey yok mu? Artık korkmak istemediğin bir şey?" diye sordu. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Siren gücüyle ağzımdan bir cevap kopardı.

"Derin sulardan korkmak istemiyorum," diye fısıldadım.

Kolumu sertçe çekerek elinden kurtuldum ve öteki yumruğumu suratına savurdum. Fakat Max ikinci kez aynı numa-

ranın kurbanı olmayacaktı. Yumruğumu havada yakalayıp bir oyun oynuyormuşuz gibi bana sırıttı.

"Bunu halledebilirim. Boğulma korkunu yok etmeme ne dersin?" diye sordu.

"Kafamın içine girmeni istemiyorum," diye homurdandım ve bir adım geri çekilerek yumruğumu indirdim.

"Kafanın içine girmeyeceğim. Sirenler birinin korkusunu öylece yok edemez. Bunu düşünmek bile aptalca. Gücümüzün etki alanından çıktığın an seni manipüle edemeyiz."

"Bildiğim iyi oldu," dedim. "Ne yapacaksın o zaman?"

"Sen de havaya ve suya hükmediyorsun. Sana suyun altında nefes almayı öğretebilirim. Bir daha asla boğulmaktan endişelenmen gerekmeyecek." Pis pis sırıtarak teklifini kabul etmemi bekledi. Tereddüt ettim. Bu iyi bir teklifti ama ona zerre kadar güvenmiyordum.

"Bunun bir tuzak olmadığını nereden bileceğim?" diye sordum temkinli bir tavırla.

"Bana güvenmen gerek."

"Avucunu yalarsın." Arkamı döndüğümde tekrar bana yaklaşmaya kalktı.

Ellerimden fışkıran alevlerle ona dik dik baktım.

"Çok şüphecisin, küçük Vega. Bunun üzerinde çalışman gerek. Ama iyi niyetli olduğumu görmen için kafamın içine bir kez daha bakmana izin verebilirim." Önüme uzattığı eline bakıp kaşlarımı çattım.

"Yine seni öpmemi mi bekliyorsun?"

"Bu kez zorunda değilsin. Ama çok istiyorsan öpüşebiliriz." Kaşlarını hızlı hızlı kaldırıp indirince gözlerimi devirdim.

Havada kalan elini temkinli gözlerle süzmeye devam ettim. Bir yanım ona siktirip gitmesini, bana borçlu olduğu gerçeğiyle huzursuzluktan kıvranmaya devam etmesini söylemek istiyordu. Fakat öte yandan teklifi kulağa çok cazip geliyordu.

Ona hâlâ tam anlamıyla ikna olmadığımı göstermek için iç geçirerek elini tuttum.

Bu, Kapılmış'ken onu öptüğüm zamanki kadar yoğun bir his değildi ama bir an için zihninin kapılarının bana açıldığını hissettim. Max teklifinde samimi olduğunu hissetmeme izin verdi ve beni kapı dışarı etmeden art niyeti olmadığına ikna oldum.

Elini bırakmaya yeltendim ama izin vermedi. Gözlerinde kötücül parıltılar belirdi. "Darius'u becermek istiyor musun?" diye sordu pat diye.

"Ne?" diye çıkıştım elimi hışımla geri çekerek. "Tabii ki istemiyorum."

"Aranızda çok yoğun bir nefret var, küçük Vega," dedi. "Ama şehvet de var. Belki de üzerine atlaman ona duyduğun öfkeyi geçirir."

"Seni kafamı kurcalamaman konusunda uyarmıştım," diye homurdandım.

"Hiçbir şey kurcalamadım," dedi Max tüm masumluğuyla. "Sadece senin hissettiklerini hissettim."

"Bana şu büyüyü öğretecek misin öğretmeyecek misin? Burada seninle vakit geçirmektense yapmak isteyeceğim bir dünya şey var. Bir uçurumun tepesinden bok çukuruna atlamak mesela," diye çıkıştım.

"Güzel. Belki şu öfke sorunlarına da bir el atarız," diye önerdi sırıtarak. Gözlerimi kıstığımda teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Tamam, Siren gücümü kendime saklayacağım," dedi. "Gel hadi, bilmen gereken her şeyi sana göstereceğim."

Max, Parıldayan Kaplıca'ya uzanan yolda yürümeye başladı ve kısa bir tereddüdün ardından ben de peşine takıldım.

Kaplıcaya yaklaştıkça kükürt kokusu güçlendi, kayaların arasında parlak mavi renkli havuzlar belirdi ve etrafımız duman altı oldu. Çok güzel görünüyorlardı ve ilerledikçe fokurdayan suyun sesinden başka hiçbir şey duyamaz oldum.

Max sonunda yaklaşık on kişiyi alabilecek genişlikte bir havuzun yanında durdu ve dizlerinin üzerine çöktü. Bana da aynısını yapmamı işaret ettiğinde merakım çekincelerime ağır bastı ve ben de dizlerimin üzerine çöktüm.

"Normalde bunu üçüncü sınıfta öğretiyorlar ama ben kendi dönemimin ilerisindeydim, bu büyüde çoktan ustalaştım ve senin kadar güçlü birinin de aynısını yapabileceğinden eminim. Bunu başarmanın en kolay yolu ağzının ve burnunun etrafında bir hava baloncuğu oluşturmak. Bu, karada etrafına bir kalkan yaratmaktan daha zor tabii, su üzerine sürekli bir basınç uyguluyor sonuçta. Ama su büyünle bu sorunu çözebilirsin. Gücün düşünüldüğünde bir kez alıştıktan sonra baloncuğu bir saat, belki daha bile uzun süre diri tutabilirsin."

"Gerçekten mi?" dedim. Açıklaması kulağa çok mantıklı ve bariz geliyordu ama havuzun altında mahsur kaldığım sırada kendime bir hava kaynağı yaratma fikri aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Bu kadar basit. Önce beni izle, sonra sen dene." Max elini ağzına ve burnuna sürterek yüzünün etrafında bir hava baloncuğu oluşturdu, ardından öne eğilip başını kaplıca suyuna daldırdı.

Su o kadar berraktı ki kabarcığın yerinde kaldığını net bir şekilde görebiliyordum. Bunu yapabilme düşüncesiyle yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Max doğruldu ve sıranın bana geldiğini işaret etti.

Derin bir nefes alıp tıpkı onun yaptığı gibi elimi yüzüme sürttüm. Profesör Perseus'un Hava Elementi dersinde öğrettiği kalkana benzer ama ondan çok daha küçük bir hava baloncuğu oluşturmaya çalıştım. Başardığıma ikna olduktan sonra eğilip kafamı suyun altına soktum.

Bir yanım Max'in beni kaplıcaya itmesini bekliyordu ama bana dokunmadı. Ben de bu sayede hava baloncuğuna konsantre olabildim.

Aldığım ilk nefes çok tuhafıma gitti. Su gözüme ve boynuma baskı yapsa da baloncuğum işe yarıyordu.

Su basıncının baloncuğumu zorladığını hissedebiliyordum, büyümle onu uzaklaştırmaya çalıştım. Aynı anda iki büyü yapmak bir hayli konsantrasyon gerektiriyordu ama birkaç dakika içinde ne yapmam gerektiğini kavramış gibiydim.

Nihayet doğrulduğumda kaplıcada tek başıma olduğumu fark ettim. Kafa karışıklığıyla etrafıma bakındım ama Max gitmişti.

Ayağa kalktım ve Atlas'ımın bildirim sesini duyunca onu çantamdan çıkardım. Darcy'nin nerede kaldığımı sorduğunu düşündüm fakat karşımda Max'ten bir mesaj buldum. Anlaşılan iki dakika bekleyip yüz yüze konuşmak Su Vârisi'ne zor gelmişti.

Max
Artık ödeştik, küçük Vega.
Bundan böyle yine düşmanız.

Gözlerimi devirdim ve ona bir cevap yazmaya bile zahmet etmedim. Bu yeni beceriyi öğrendiğime çok mutluydum, dolayısıyla kendini bana borçlu hissetmesinden şikâyet edecek değildim. O, Siren güçlerini kendine sakladığı müddetçe sırrını her hâlükârda saklayacaktım zaten.

Atlas'ım tekrar öttü, bu kez yazan gerçekten Darcy'ydi. Nerede kaldığımı soruyordu. Ona hızlı bir cevap yazıp yolda olduğumu söyledim ve Küre'ye doğru koşmaya başladım. Vârisleri aynı gün içinde haddinden fazla görmüş ama bir şekilde kazasız belasız kurtulmuştum. Belki de şans nihayet yüzüme biraz olsun gülmeye başlamıştı.

DARCY

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Öğle yemeğinin ardından Tory'yle Toprak Elementi dersi için yola koyulduk. Ağlayan Orman'da sakince yürüdük. Ormanın kuzey ucuna yaklaştığımızda bir *pişştt* sesi duyulunca ikimiz de durduk.

Tyler bir ağacın arkasından eğilip elini hışımla sallayarak bizi yanına çağırdı.

Kaşlarımı çatarak temkinli bir tavırla ona yaklaştım. "Ne yapıyorsun?"

Çamurlu yolu işaret edip, "*Son sınıflar,*" dedi ağzını oynatarak.

"Şu Cehennem Haftası saçmalığından şimdiden bıktım," diye mırıldandı Tory, Tyler'a katılmak için ağaçların arasına girerken.

Aralarında Kylie'nin de bulunduğu birkaç birinci sınıf yanımızdan geçip gitti. Tyler bizi gölgelerin daha da derinliklerine götürünce hepten gözden kaybolduk.

Zemin bir depremle sarsıldığında az önceki gruptan çığlıklar yükseldi.

Nabzım hızlanırken Tory'nin koluna tutundum.

Tyler kıyafetlerini çıkarıp hepsini sırt çantasına koymaya başladı. "Sizi oraya ben götüreyim mi?" diye sordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim.

"Size borçluyum." Omuzlarını silkip son kıyafet parçasını da çantasına tıktı.

Ben önümüzde çırılçıplak kalmasına bir tepki vermeye fırsat bulamadan Tyler öne atıldı ve vücudu gümüş renkli güzel bir Pegasus'a dönüştü. Kanatlarını iki yana açıp kaşlarını bir at için tuhaf kaçacak biçimde kaldırınca güldüm.

"Hey... Şunu duydun mu?" dedi biri ağaçların arasından. "Taze et!" Birkaç çift ayak sesi hızla yaklaşmaya başlayınca korkuyla inledim.

Tory'yle birlikte hızla Tyler'ın sırtına tırmandık ama bir şey bacağıma dolanınca midem ağzıma geldi. Sertçe geriye çekildim ve öfkeli bir haykırışla otların arasına yuvarlandım.

Tyler yüksek sesle kişnedi, şaha kalkınca kardeşim yelesine dört elle sarıldı.

Bacaklarıma dolanmış sarmaşıkları tepmekle boğuştuğum esnada ağaçların arasından siyah cübbeler giymiş, ürkütücü beyaz maskeler takmış bir grup üst sınıf çıktı.

"Acı çekmeye hazır olun!" diye bağırdı grubun başındaki kız.

Nal sesleri kulaklarımı doldurdu, Tyler öfkeyle kişneyerek üzerimden atladı ve başını eğerek parlak boynuzunu üst sınıflara doğrulttu.

Öğrenciler etrafına dağılıp onu yakalamak için sarmaşıklar yaratmaya başladı. Ayak bileğime dolanmış bitkileri ateş büyümle yakıp ayağa kalktığım sırada Tyler kanatlarını iki kez çırparak havalanmaya başladı.

"Darcy!" diye bağırdı Tory. Tyler'ın dikkatini çekmek için boynunu dürttü.

Üst sınıflardan biri bana döndü ve daha fazla sarmaşıkla bana saldırmasından saniyeler önce etrafımda bir hava kalkanı oluşturmayı başardım.

Tyler döndüğünde başı ağaçların tepelerine sürtündü, turuncu yapraklar ve bir sim bulutu üst sınıfların üzerine yağmur gibi yağdı. Bana yöneldiğinde Tory eğilerek elini uzattı.

Zafer dolu bir haykırışla kardeşimin elini kapıp altıma hava püskürterek zıpladım ve arkasına yerleştim. Tyler ağaçların üst yapraklarını yarıp geçerken bacaklarımı gövdesine sımsıkı bastırdım. Arkada kalan son sınıfların kahkahaları eşliğinde güvenli bir yere uçtuk.

Yine bir Pegasus'un sırtında tehlikeden kaçıyordum. Tory'nin beline sarıldım ve Ağlayan Orman'ın üzerinden süzülerek Toprak Mağarası'na giderken kendi kendime pis pis sırıttım.

Pegasus Zümresi'nin zayıf olduğunu düşünenler çok yanılıyordu. Güzel olmaları onları daha aşağı kılmıyordu.

Tyler altımızdaki kayalık zemine doğru alçalmaya başladı ve bir daire çizerek ders için gelmiş, meraklı gözlerle bizi süzen öğrencilerin toplandığı Toprak Mağarası'nın önüne indi.

Kylie'nin arkasında birkaç öğrenciyle ormandan çıktığını gördüm, hepsi baştan aşağı çamur içindeydi. Yılanlara dönüşmüş saçları etrafında kıvrılıyordu ve göz bebekleri iki çizgiden ibaretti.

Tory'yle birlikte hâline kahkahalarla gülmeye başladık. Tyler da kişneyip toynaklarını yere vurdu. Kylie bize öfkeli bir bakış attı, kafasındaki yılanlar bize tısladı. Ardından tekrar yürümeye başlayıp küfürler yağdırarak mağaraya girdi.

Tyler'ın sırtından indik ve Fae formuna geri döndüğünde Tory ona çantasını uzattı. Çırılçıplak bedeni kelimenin tam anlamıyla hayal gücüne hiç yer bırakmıyordu. Kocaman bir sırıtışla çantasını kardeşimden alıp giyinmeye başladı.

"Teşekkür ederiz," dedim.

"Gerçekten, bir iyiliğe ihtiyacın olursa söylemen yeter," diye ekledi Tory, Tyler kemerini bağlarken.

"Aslında... benim için yapabileceğiniz bir şey var." Elini sarı uçlu saçlarının arasından geçirdi.

"Ne istersen," dedim omuzlarımı silkerek.

"Arkadaşınız Sofia... tatlı biri. Beni ona... biraz övebilir misiniz? Bir kahraman gibi süzülerek imdadınıza koştuğumu ve kızınızı kurtardığımı falan anlatırsınız belki?" Umutla parıldayan kahverengi gözleri aramızda gidip geldi.

"Ah, aslında Sofia'nın görüş–" diye söze başladım. Ona Diego'dan bahsedecektim ama Tory dirseğini kaburgalarıma geçirdi.

"Tabii ki anlatırız," dedi neşeyle. Tyler'ın yüzünde güller açtı, teninin bir an için sahiden parladığına yemin edebilirdim.

"İçeride görüşürüz." Başıyla mağarayı işaret etti. Biz içeri girerken o arkada kalıp giyinmeye devam etti.

Tory'nin koluna girip üzerine eğildim. "Neden öyle söyledin? Diego'yla Sofia..."

"Diego'yla Sofia ne? İlişkilerine bir isim koymak için dünya kadar vakitleri vardı."

"Haklısın sanırım... belki bir rakibi olduğunu bilirse Sofia'ya çıkma teklifi eder."

Başıyla onayladı. "Aynen öyle. Sofia her şekilde kazanan olacak. Canı hangisini isterse onu seçebilir."

Pis pis sırıttım. "Madem öyle, akşam yemeğinde Diego da yanımızdayken Sofia'ya çıtlatalım."

Tory usulca kıkırdadı. "Aklını kaybedecek."

"Sence o da Tyler'dan hoşlanıyor mu?" Omzumun üzerinden arkama baktım ama Pegasus hâlâ görünürde yoktu.

"Kim bilir? Tyler çekici biri. Karın kaslarını görmemiş olamazsın."

Başımla onaylayıp gülmemek için dudağımı ısırdım. "Saçlarının uçları da sarı olmasa on üzerinden rahat sekiz alırdı. Doksanların erkek müzik grubu üyelerine benziyor."

"Umarım benden bahsetmiyorsunuzdur." Seth'in sesi neredeyse yüreğime indirecekti.

Önüme döndüğümde onu tünelin sonunda dikilirken buldum. Caleb da yanına geldi ve bize gülümsediler. *Gerçekten* gülümsediler.

Ben ağzımı açıp bir şey söyleyemeden Seth bir Backstreet Boys klasiği olan "I Want It That Way" şarkısını söylemeye başladı.

İlk dizenin ardından mikrofonu Caleb devraldı ve Seth parmaklarını şıklatarak ritim tutmaya başladı. Dans ederek bize yaklaşmalarını şaşkınlıkla izledim. Seth, Caleb'a döndü ve ikisi de ellerini kalplerine koyarak nakaratın son kısmını birlikte söyledi.

"Aman Tanrım, *kusacağım*," dedi Tory. Kahkaha attım. "Bize şarkı söylemeye devam ederseniz Max gibi yumruğumun tadına bakacaksınız."

Caleb göz açıp kapayıncaya dek kardeşimin yanında bitip kolunu omzuna attı. "Ah, bana ne güzel şiirler yazıyorsun, tatlım. Aletimi dimdik ediyorsun."

Tory kolunun altından çıktı ve ikimiz de ona *geri çekil* bakışları attık. Tory'nin ondan hoşlandığını biliyordum ama bunu herkesin önünde göstermezdi. Caleb'ın o haylaz gülümsemesi ve kaslı vücuduna kandığı için onu suçlayamazdım. Dahası, kendi sivri dişli takıntımı düşününce onu yargılayacak konumda olduğumu da pek sanmıyordum.

Caleb, Tory'nin yanında kalırken Seth bana yanaştı. Birden etrafımız sarılmış gibi hissettim ve nabzım hızlandı.

"Biraz konuşabilir miyiz, bebeğim?" diye fısıldadı Seth. Şaşırtıcı bir şekilde bana hâlâ dokunmamıştı.

"Hayır," dedim hemen.

Seth, Caleb'a dönüp başını salladı. Terra Vârisi kardeşimi omzuna atıp mağaranın derinliklerine doğru koşmaya başlayınca yüreğim ağzıma geldi. Çığlıklarının yankısını dinlerken ağzım bir karış açık kaldı. Seth sırıttı ve tam Tory'nin peşinden gitmek üzere hamle yapacağım sırada bileğimi kavradı.

Dans ediyormuşuz gibi beni döndürdü, göğsüne çekip kolunu belime attı. "Onun için endişelenme, ikimiz de takıldıklarını biliyoruz. Caleb'ın kardeşini keyiflendireceğinden eminim."

"Ne güzel. Şu pis patilerini üzerimden çekersen ben de bayağı keyifleneceğim." Onu ittiğimde direnmeden beni bıraktı.

Birkaç adım geri çekildim, hâlâ üzerime atlamamış olmasına şaşırıyordum. Arkamı dönüp gideceğim sırada Seth'in gözleri yumuşadı, yüzüne kalbimi eriten ve adımlarımı durduran bir ifade yayıldı.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum kendimi tutamayıp. *Lanet olsun sana ve yavru köpek bakışlarına.*

"Sadece bir dakikanı alacağım. Söyleyeceklerim hoşuna gitmezse arkanı dönüp gider, benimle bir daha hiç konuşmazsın."

"İkinci kısım hoşuma gitti," diye mırıldandım. Seth'in gözleri genişledi. Omuzlarına dökülen saçları parıldıyor gibiydi, kaşınıp durmadığını fark ettiğimde kaşlarım çatıldı. "Pirelerin ne âlemde?"

"Hepsi gitti," dedi keyifle. "Prestos, Solaria'daki gelmiş geçmiş en iyi pire ilacını satın aldı. Ben de sürüm de tertemiziz." Sürüsünden bahsetmesiyle yüzü düştü ve boğazından alçak sesli bir inilti döküldü.

Sürüsünün üyesi Ashanti'nin çatışma alanındaki boş bakan gözlerini anımsayınca boğazım düğümlendi.

"Arkadaşın için üzgünüm," dedim nazik bir sesle. O gün kimse ölmeyi hak etmemişti ve her ne kadar bir pislik olsa da bunun canını yaktığını görebiliyordum.

"Evet..." Boğazını temizleyip gözlerini kaçırdı.

İç geçirdim. "Sadece bir dakika mı?"

"Sadece bir dakika." Bana dönüp tekrar gülümsedi ve kaslı omuzlarını geriye atarak bir adım yaklaştı.

Kaşlarımı kaldırarak konuşmaya başlamasını bekledim. Bu esnada yanımızdan geçen Tyler başıyla bana ufak bir selam verdi.

Tekrar yalnız kaldığımızda bakışlarımı Seth'in yakışıklı yüzünün keskin hatlarında gezdirdim. Söyleyeceği şeye hazırlanır gibi derin bir nefes almasını bekledim. "Sana bir teklifim var."

"Şu an evlilik düşünmüyorum," diye takıldım. Yüzüne şeytani bir sırıtış yayıldı.

"Öyle bir teklif değil. Ama sen söyleyince..." Sırıttığında gözlerimi devirdim.

"Otuz saniyen geçti bile."

"Tamam tamam. Bak... hemen hayır deme ama bu akşam benimle buluş–"

"Hayır," diye sözünü kestim. "Hayatta olmaz."

Topuklarının üzerinde sallanıp bana dokunacakmış gibi uzandı. Hızlıca geri kaçıp ona engel oldum. Boğazından bıkkınlık dolu bir hırıltı yükseldi ve havadaki elini saçlarının arasından geçirdi. "İşimi çok zorlaştırıyorsun, bebeğim."

"Hiç umurumda değil," diye karşılık verdim omuzlarımı silkerek.

Gözleri karardı. "Bak, zorlamaya geçmeden önce sana bir seçenek sunuyorum. Alfa olmamı hafife alma. Bu ruhumun en derinlerine işlemiş bir şey. Sen de sürümün bir parçasısın. Seni aramıza katmak *zorundayım.* Bunun kaçışı yok, tamam mı? Beni oyalamaya devam edersen ne olacak biliyor musun?"

"Hayır..." dedim ufak bir endişeyle.

"Kontrolümü kaybedeceğim. Ne istediğine bakmaksızın seni buna zorlayacağım. Tavırlarım pek de sevimli ya da nazik olmayacak."

"İyi de sürünün bir parçası olmak istemiyorum," dedim. Beni aralarına zorla katmasını da istemiyordum.

"Biliyorum, biliyorum. Bunu bir protokol gibi düşün. Önce seni resmen aramıza katacağım, sonra da birkaç ayrıntıyı halledip sürüden kovacağım. Böylece hepimiz normal hayatlarımıza döneceğiz."

Kaşlarımı çatıp sözlerini düşündüm. Günün birinde gerçekten aklını kaçırıp beni sürüsüne zorla katacaksa pek bir seçeneğim yok demekti.

"Tam olarak ne yapmam gerekiyor?" Gözlerinde yine o aç bakış belirince içimde ufak bir korku uyandı.

"Akşam yemeğinden sonra yalnız başına benimle buluş."

"Tabii, oldu bil." Ben kollarımı göğsümde kavuştururken o da dişlerini sıktı.

"Darcy," diye hırladı. "Söylediklerimi anlamıyor musun?"

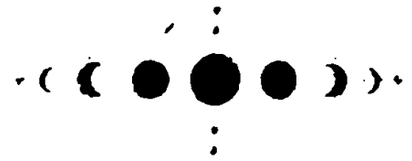
"Gayet iyi anlıyorum. Sana güvenmiyorum, Seth Capella. Bana yaptıklarından sonra seninle yalnız başıma buluşacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

Kaşları çatıldı ve cebinden Atlas'ını çıkardı. "Böyle söyleyeceğini tahmin etmiştim, bu yüzden..." Ekranda bir şeylere dokundu ve her ne gönderdiyse cihazımdan bir bildirim sesi yükseldi.

Atlas'ımı çıkarmak üzere uzandım ama Seth önc atılıp ciddi bir ifadeyle bileğimi tuttu.

"O e-posta sadece senin okuman için. Çaresizim, o yüzden bunu yapıyorum. Yazdıklarım bu konuda ne kadar ciddi olduğumu sana gösterecek. Sana zarar vermek istemiyorum. Ama bu gece benimle buluşmayı reddedersen birkaç gün içinde kendimi kaybedeceğim." Kolumu sıktı, sesindeki ciddiyet nabzımı hızlandırdı. "Eline bana karşı kullanabileceğin bir silah verdim. Bunu yapmayacağına güveniyorum. Ama bu gece seni herhangi bir şekilde incitirsem benden intikam almak için bir fırsatın olacak. Anlaştık mı, bebeğim?"

Başımla onayladım ve elini saçlarımın arasına geçirdiğinde kaskatı kesildim. Sırtımdan korku dolu bir ürperti geçerken büyümü çağırarak onu itmeye hazırlandım. Fakat Seth bir çırpıda dudaklarını alnıma bastırıp sınıfa koşmaya başladı. Öpücüğünün geride bıraktığı sıcak iz ben dönüp arkasından bakana dek soğudu.

Akşam yemeğinde arkadaşlarım ve K.İ.Ç. üyelerinden oluşan kalabalık bir grupla Küre'de oturuyordum. Dersler bittiğinden beri yalnız kalmadığımdan Seth'in gönderdiği e-postaya hâlâ bakmamıştım.

Diego ve Sofia karşımızda oturuyordu. Tory bana imalı bir bakış atıp dirseklerini masaya koydu. "Bugün kiminle karşılaştık, biliyor musun, Sofia?"

"Bilmem. Vârislerle mi?"

"Hayır, Tyler Corbin'le. Aniden ortaya çıkıp bizi Cehennem Haftası'nı sonuna kadar yaşatmaya ant içmiş bir grup son sınıfın elinden kurtardı," dedi kardeşim kocaman bir gülümsemeyle. Sofia onu başıyla onaylasa da neden bundan bahsettiğimi anlamamış gibi duruyordu.

"Ne hoş," diye karşılık verdi gülümseyerek.

"Senin hakkında da bir şeyler söyledi," diye ekledim sırıtarak.

"Ne söyledi?" diye lafa atladı Diego. Kaşlarını çattı ve bakışları aramızda gidip geldi.

"Sofia'dan hoşlanıyormuş," diye fısıldadım, salonun öteki ucunda birkaç Pegasus'la birlikte oturan Tyler'a bir bakış atarak.

"Yalancı!" diye ciyakladı Sofia, yanakları al al olmuştu.

"Hayır, doğru söylüyor," dedi Tory.

Diego omzunun üzerinden Tyler'a sert bir bakış attı. "O *pendejo*[2] mu?" diye mırıldandı. "Ona güvenmiyorum."

"Ben güveniyorum," dedim neşeyle. Diego bana dönüp dudaklarını büzdü. Tory'nin yanımda kahkahalara boğulmamak için kendini zor tuttuğunun farkındaydım, ben de kendimi güç bela zapt ediyordum. Fakat Diego, arkadaşımızla aralarındaki

2 (İsp.) Ahmak. –*ç.n.*

ilişkiyi resmiyete dökmeyecekse Sofia neden elindeki diğer seçenekleri değerlendirmesindi ki?

"Bence yanına gitmelisin," dedi Tory cesaret verici bir sesle.

Geraldine konuşmamızı dinliyor olacaktı ki yanımıza sokuldu. Angelica'nın da Sofia'ya gülümsemesi dikkatimden kaçmadı.

"Doğru mu duydum?" dedi Geraldine. "Bir talibin mi var, Sofia?"

"Ben öyle demezdim," dedi Sofia kıkırdayıp yüzünü ellerinin arasına gömerek.

"Derhâl yanına koşmalısın! Aşkın yolunu gözlüyor!" diye bağırdı Geraldine, Pegasus grubunun ve diğer pek çok masanın dikkatini çekecek kadar yüksek sesle.

Tyler bir süre umutla Sofia'ya baktı, ardından onu dürtükleyip dirsek atan arkadaşlarına döndü.

Tyler birden ayağa kalktı. "Aman Tanrım," dedim heyecanla.

"Ne?" diye fısıldadı Sofia gözlerini ardına kadar açarak.

"Buraya geliyor," diyerek güldüm. Tyler arkasına yaklaştığında hemen kendime çekidüzen verdim. Diego çatalını sımsıkı kavramıştı.

K.İ.Ç. üyeleri sessizliğe gömülüp olacakları izlemeye koyuldu.

"Selam, Sofia," dedi Tyler boğazını temizleyerek. Tüm dikkatlerin üzerinde olması hafifçe kızarmasına neden oldu.

"Selam, Tyler," dedi Sofia arkasını dönerek.

Kendini âna fazla kaptıran Geraldine yerinden kalktı, parıldayan gözlerini Tyler'dan bir an bile ayırmıyordu.

"Şey... Pazar günü Tucana'da bir karnaval var. Belki... sabahki Toprak Sınavı'mdan sonra... birlikte gideriz diye düşündüm."

"Evet de," diye fısıldadı Geraldine ellerini ağzının iki yanına koyarak.

"Güzel olur," dedi Sofia utangaç bir gülümsemeyle. Tyler alt dudağını ısırıp onu başıyla onayladı.

"Sonra görüşürüz o zaman." Masasına dönecekmiş gibi geri adım attı ama sonra eğilip Sophia'nın yanağına bir öpücük kondurdu.

Tyler bu kez gerçekten arkasını dönüp masasına ilerlerken Pegasus grubu ellerini masaya vurup kişnemeye başladı. Kıpkırmızı kesilen Sofia ise aptal aptal sırıtıyordu. Öte yandan Diego, Tyler'ı çatalıyla şişlemeye hazır gibi görünüyordu. Fakat Sofia o kadar mutluydu ki ona çok da üzülmedim.

Fırsatın varken ona çıkma teklifi edecektin, Diego.

Portakal suyumu yudumlayarak şimdiden Sofia'yla pazar günü ne giyeceğini kararlaştırmaya çalışan kardeşime gülümsedim. Yaklaşan internet alışverişinin kokusunu alabiliyordum ve bir an onun da benim gibi bağımlılık kazanmaya başlayıp başlamadığını merak ettim.

"Kızarmış ekmek üzerine boca edilen gravy sos aşkına, bu bir kutlamayı hak ediyor!" dedi Geraldine, Küre'nin öteki ucundaki büfeye yönelerek.

Birkaç dakika sonra elinde pespembe bir kokteyl dolu büyük bir sürahiyle geri döndü. Masanın ortasına koyup herkesin bardaklarını doldurdu.

"Bir içki oyununa var mısınız?" dedi Diego, keyfi biraz daha yerine gelmiş gibiydi. Sofia'ya dönüp onu dürttü.

Arkadaşım kokteyli süzüp kıkırdadı. "Varım."

"Ben de varım." Tory bardağını kaldırdı.

Geraldine kendi içkisinden kocaman bir yudum aldı. "Ben ne yazık ki yokum. Tek kadehle yetinmem gerek yoksa vahşi ve hergele yanlarım gün yüzüne çıkıyor. Henüz salı gününde olduğumuzdan o Geraldine'i sımsıkı kilit altında tutmam lazım."

"Hadi ama, onunla tanışmak istiyorum," diye sızlandı Tory.

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim. "Ben de oynamayı çok isterdim ama Seth bu gece onunla buluşmam için bana yalvardı. Anlaşılan bunu yapmazsam kuduz bir Kurt gibi üzerime atlayacakmış."

"Hayıırrrr." Tory tüm dramatikliğiyle bana sarıldı. "Gitme."

"Geri geleceğim," dedim.

Eğilip kulağıma fısıldadı. "Tamam ama dikkatli ol. Ben ve K.İ.Ç. birliği destek için hazır bekleyeceğiz. Ah, bir de şu e-postayı okur okumaz ne yazdığını bana söylemek zorundasın."

Serçe parmağımı onunkine geçirdim. "Söz veriyorum." Sandalyemden kalktım. "Sonra görüşürüz, millet."

K.İ.Ç. birliğinden vedalar yükselirken onlara el salladım.

Bir parçam yanlarında kalıp e-postayı açmak istemişti ama bunu onca K.İ.Ç. üyesinin önünde yapmak doğru olmazdı. Seth'e hiçbir şey borçlu değildim fakat mağaradaki hâli bana yazdıklarını tek başıma okumanın daha iyi olacağını söylüyordu.

Küre'den çıkıp Ateş Bölgesi'nden geçen dolambaçlı yola koyuldum. Aer Kulesi'ne buradan gitmek biraz daha uzun sürüyordu ama yol üzerinde Cehennem Haftası şakacılarıyla karşılaşma ihtimalim daha azdı. Kendi kendime gülümseyerek gece havasını içime çektim ve aylak aylak Ateş Bölgesi'nin kuzeyine doğru ilerledim. Ağlayan Orman'dan kaçınmak için doğuya döndüm.

Sokağa çıkma yasağının başlamasına daha bir saat vardı ama güneş çoktan batmıştı, yol meşalelerle aydınlanıyordu. Atlas'ım ötünce çantamdan çıkardım, Seth'in buluşmamızı hatırlattığını düşünüyordum.

Gerçekten tek başıma onunla buluşmaya gidecek miydim? Bu, bana gönderdiği e-postada ne yazdığına bağlıydı sanırım.

Mesajın ondan değil, Orion'dan geldiğini görünce kalbim tekledi. Dün gece yazdığı şeye cevap vermemiştim. Verememiştim. Benden ne istediğini bilmiyordum. Kafamı allak bullak ediyordu. Yanımdayken doğru düzgün düşünemediğini söylemişti ve ben de aynı dertten mustariptim. Fakat sırf libidom onu her görüşümde sıfırdan yüze çıkıyor diye fevri bir karar veremeyeceğimin de farkındaydım. Bu yola girersek, kendimizi bu dürtüye bırakırsak sonu tam bir felaket olabilirdi. Kahretsin, bu şimdiye dek direnmeye çalıştığım en cazip şeydi.

Derin bir nefes alıp mesajı açtım.

Lance
Adamı merakta bırakmaya
bayılıyorsun, değil mi?

Darcy
Yüzme havuzlarının dışında ne olup
ne olmayacağı konusunda keskin
sınırlar çizdikten sonra son soruna
hâlâ bir cevap beklemene şaşırdım.

Lance
Peki ya ondan önceki sorum?
Yeşil mi mavi mi?

Ne yazacağımı düşünürken dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Darcy
Neden bu kadar ısrarcısın? Saçımı
boyamam kardeşimle beni ayırt
edebilmenden başka ne işine yarayacak?

Lance
Mavi benden hoşlanıyorsun demektir.

Boğazıma şaşkınlık dolu bir kahkaha yükseldi. Aer Kulesi'ne yaklaşırken gözlerimi devirdim.

Darcy
Hiç mantıklı değil. Ayrıca mavinin bir
zamanlar benim için özel bir anlamı
vardı, artık ona ihtiyacım yok.

Aer Kulesi'ne vardığım sırada Atlas'ım tekrar öttü ama bu kez ekrana bile bakmadan onu bir kenara kaldırdım. Kapının üzerindeki üçgen sembolünü hava büyümle aydınlatıp içeri girdim. Orion'ın ne yazdığına dair içimi kemiren merakla merdiveni tırmandım ve odama girdiğimde kendimi daha fazla tutamadım.

Kapımı kapatıp çantamı yatağa atar atmaz Atlas'ımı tekrar elime aldım. Ceketimi çıkararak masama oturdum ve eskiz defterimin yanındaki lambayı yaktım. Gelen kutumu açtığımda karşımda ondan gelmiş iki mesaj buldum.

Lance
Ne anlama geldiğini biliyorum. Darius dans partisinden sonra anlatmıştı. Ama mavinin benim ve Solaria için de bir anlamı var. Daha iyi bir anlamı.

Not: Adını benimle paylaştığın an o herifin bacaklarını kırmaya hazırım.

Anlaşılan yine ölüm sessizliğine gömüldün. Ben yine de söyleyeyim...

Solaria için mavi kraliyet demektir.

Benim içinse mavi sen demek.

Son mesajını yüzlerce kez okudum. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, nabzım kulaklarımda uğulduyordu. *Mavi sen demek.*

Gözlerim ilk mesaja geri döndü ve yanaklarım alev aldı.

Kapımın çalınmasıyla daldığım hayallerden sıyrıldım ve sandalyemden kalkıp açtım.

Karşımda mahcup mahcup dikilen Seth'i bulmamla büyüm doğruca parmak uçlarıma hücum etti.

"Ne var?" diye sordum yanan avuçlarımla.

"Hâlâ izlemedin mi?" diye sordu tuhaf bir gülümsemeyle.

Kaşlarımı çattım. "Neyi izlemedim mi?"

"Sana gönderdiğim videoyu. Bana karşı kullanabileceğin silahı."

"Ah... Hayır, izlemedim." Masamda bıraktığım Atlas'ıma bir bakış atmamla hemen arkasında parıldayan Kova Aytaşı'nı gördüm. Yüreğim ağzıma geldi. *Kahretsin!*

"Hemen izleyeyim." Kapıyı suratına kapatıp masama koştum ve Aytaşı'nı üst çekmeceye tıktım. Seth ne yaptığımı öğ-

renirse beni öldürürdü. Çağırdığım pireler yüzünden sürüsünü kaybetmişti. Bu, benim açımdan güzel bir artıydı ama şimdi öfkesi eskisinden de hiddetli olacaktı.

"Kapı cidden yüzüme çarptı, farkında mısın?" diye sızlandı koridordan. Buna karşılık güldüm. "Burada bekliyorum."

"Ne yaparsan yap, köpek," diye mırıldandım. Bana gönderdiği e-postayı bulup videoyu açtım.

Karşımda Seth'in odası belirdi, okul üniformasıyla kadraja girince kaşlarımı çattım. Tom Jones'un "You Can Leave Your Hat On" şarkısı çalmaya başladı ve Seth müstehcen müziğin ritmiyle dans ederek ceketini çıkardı, kafasının üzerinde döndürüp yatağına fırlattı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. Striptiz gösterisini izlemekten kendimi alamadım.

Kasten dramatik davranıyordu. Saçlarını çözüp etrafa savurduktan sonra gömleğini yırtarak düğmelerin dört bir yana fırlamasına neden oldu.

Gülmeye başladım, Seth'in de kapının ardından kıkırdadığını duyabiliyordum. Videodaki Seth yatağının üzerine çıktı ve striptizci bir Tarzan misali aşağı atlayıp dizlerinin üzerinde kameranın önüne doğru kaydı. Pantolonunun düğmesini açmaya başladığında şovu son noktasına kadar götüreceğinden şüphelenip ekranıma dokunarak videoyu kapattım. Ayağa kalktım, gülerek başımı salladım ve kapıya dönüp açtım.

Kollarımı göğsümde kavuşturup ciddi bir ifade takınmaya çalışarak kapı çerçevesine yaslandım. "Gönderdiğin video tam olarak ne işime yarayacak? Bu, bir silah falan değil, Kurt'a dönüşmek için günde on kere soyunuyorsun zaten."

"Evet ama sonuna kadar izledin mi?" diye sordu kaşını kaldırarak. Başımı iki yana salladım. İznimi almadan içeri daldı, yanımdan geçerken parmakları koluma sürtündü. Atlas'ımı alıp videoyu tekrar açtı ve son sahneye ilerleterek ekranı bana çevirdi.

"Karşımda aletini bulmasam iyi olur," diye homurdandım cihazı alırken. Seth burnundan güldü.

"Onun için geniş açılı bir lens gerekir."

"Tabii, kendini kandırmaya devam et." Bakışlarımı ekrana çevirdiğimde aletinin üzerinde, *Solaria tahtındaki tüm haklarımdan feragat ediyorum*, yazılı bir kâğıt tuttuğunu gördüm.

"Bunu basına satacak olursan ayvayı yerim," dedi kasvetli bir sırıtışla.

"Seth," dedim şaşkınlıkla ona bakarak. "Neden bana böyle bir koz verdin?"

"Eh, sadece önümüzdeki..." Saatine baktı. "Dört saat boyunca orada olacak. Gece yarısında otomatik silinecek. Yani hayatımı mahvetmek istiyorsan dört saatin var."

Boğazım düğümlendi. Uzunca bir süre ona baktım ve en sonunda başımı aşağı yukarı salladım. Böyle bir videoyu basına verebileceğim riskini göze aldığına göre bu sürüye kabul saçmalığı onun için gerçekten önemli olmalıydı. İçgüdülerim bana güvende olduğumu söylüyordu.

"Bana güveniyor musun, bebeğim... hiç değilse bu geceliğine?" diye sordu umutla.

"Sana asla güvenmeyeceğim," dedim usulca. "Ama bu video elimde olduğu müddetçe uslu duracağını biliyorum."

"Güzel, plan da buydu zaten," dedi neşeyle.

"Ee, ne yapmam gerek?" diye sordum temkinli bir tavırla. Bu konuyu son tartıştığımızda her yerime sürtünmüştü.

"Daha önce de söylediğim gibi, ya beni memnun edeceksin ya da bana meydan okuyacaksın. İkincisini yapamazsın çünkü ben kazanırım. Kendimi kasten tutamam yoksa meydan okuman geçersiz sayılır."

"Bunu ilkine tercih ederim ama," dedim burnumu kırıştırarak.

Bana dokunmak için uzandı ama sonra elini geri çekti, patilerini benden uzak tutmakta çok zorlanıyormuş gibi yerinde

huzursuzca kıpırdandı. "İşe yaraması için benimle yatmak zorunda değilsin. Sürümle genelde öyle yapmayı tercih etsek de beni memnun etmenin tek yolu bu değil."

"Güzel, daha önce de söylemiştim, seninle–"

"Benimle yatacağına ömrünün kalanı boyunca seks yapmazsın. Evet, hatırlıyorum, bebeğim. Bir adam böyle bir lafı kolay kolay unutmaz." Kaşını kaldırdığında dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı. Bunu onun ağzından duymak kulağıma daha da güzel gelmişti.

"Ne yapacağım o zaman, sana hediye falan mı alacağım?" diye takıldım.

Seth bir kahkaha patlattı. "Hayır." Elini uzattı. "Benimle gel, bir maceraya atılacağız."

Elini havada bırakıp montumu ve Atlas'ımı aldım. E-postayı Tory'ye iletip altına, *Saat 23.30'a kadar dönmemiş olursam bunu basına gönder,* yazdım. Seth tüm bu süre boyunca beni izledi, bana engel olmaya çalışmadı.

Atlas'ımı cebime atıp ona döndüm. "Gidelim hadi," dedim. Bu iş bir an önce bitsin istiyordum.

Seth şeytani bir gülümsemeyle elimi kapıp beni koridora çekti. Arkamı dönüp kapıyı hızlıca kilitlememe bile zar zor sabretti. İşim biter bitmez beni de peşinden sürükleyerek merdivene koşmaya başladı.

"Yasak neredeyse başlamak üzere," dedim ona ayak uydurmaya çalışırken.

"Evet." Aer Kulesi'nden çıkarken Atlas'ımdan bildirim sesi yükseldi.

Tory
Vay be. Dikkatli ol, Darcy!

Hâlâ Küre'de bir şeyler içiyoruz.
İşin bitince yanımıza gel.

Gülümseyerek başımı kaldırdım ve Atlas'ı cebime attım. Seth hâlâ beni koşmaya zorluyordu.

"Ne yapıyoruz?" diye sordum gülerek. Soğuk hava tenimi ısırıyor, neredeyse dolunay sayılacak ay tepemizde parıldıyordu.

Seth başını kaldırıp gök cismine uludu. Çıkan ses nabzımı hızlandırdı, ensemdeki tüyleri diken diken etti. "Benimle koşacaksın."

Elimi bırakıp soyunmaya başladı. Kıyafetlerini sırt çantasına tıkıştırıp bana attı. Çantayı yakalayıp sırtıma taktım. Bu esnada Seth arkasını dönüp devasa Beyaz Kurt'a dönüştü. Tüyleri esen şiddetli rüzgârla dalgalandı. Başını tekrar yukarı kaldırdı ve boğazından gerçek bir uluma yükseldi. Bu keskin ses karşısında sırtımdan bir ürperti geçti, kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı.

Sırtına binmem için eğildiğinde ufak bir heyecanla bacağımı üzerine attım. Elime verdiği koz sayesinde tepemi bir kez olsun attırmayacağına inancım tamdı.

Doğrulduğunda dizlerimi gövdesine bastırdım ve parmaklarımı ipeksi tüylerinin arasına geçirdim. Doğu uçurumuna uzanan düzlüklerde koşmaya başladığında ona daha sıkı tutundum, ne kadar büyük olduğunu tamamen unutmuştum.

Esen rüzgâr beraberinde denizin tuzlu kokusunu getiriyordu. Kayaları döven dalgaların sesi gittikçe yükseldi. Seth sertçe sağa dönüp dik uçurumun kıyısında hızla ilerlemeye başladığında bir şaşkınlık nidası patlatıp kürkünü daha sıkı kavradım. Dalgalara vuran ay ışığı azgın okyanusun elmas gibi parıldamasına neden oluyordu.

Boğazımdan heyecan dolu bir haykırış koptu, adrenalin son sürat damarlarıma karışıyordu.

Seth, Hava Koyu'na uzanan dik basamaklara döndü ve hızından biraz bile ödün vermeden aşağı inmeye başlayınca yüreğim ağzıma geldi. Son birkaç basamağı sıçrayarak aşmaya karar verdiğinde kürküne hayatım pahasına sarıldım. Sahile inmemizle patileriyle etrafa kumlar saçarak denize doğru koşmaya devam etti.

"Dur, dur, dur!" diye bağırdım dalgalara fazla yaklaştığımızda. "Seth!" diye haykırdım. Buna karşılık sertçe havladı. çıkan ses fena hâlde bir kahkahayı andırıyordu.

Son saniye etrafa sular sıçratarak döndü ve sahilin öbür ucuna yöneldi. Ara sıra aya doğru uluyarak son sürat koşmaya devam ederken dünyam bulanıklaştı.

En sonunda yavaşlayıp durdu, yüzümden silemediğim gülümsememle sırtından indim ve her yanımı uyuşturan adrenalinin etkisiyle büyük bir kaya parçasına yaslandım.

Seth, Fae formuna geri döndüğünde ona sırt çantasını geri uzattım. O giyinirken arkamı döndüm. Birkaç dakika sonra boğazını temizledi, önüme döndüğümde onu kumların arasındaki düz bir kaya parçasında otururken buldum.

"Bana katılacak mısın?"

"Sokağa çıkma yasağı başlamak üzere," dedim tereddütle. Tory'yle diğerlerinin beni beklemek için Evlerimizden birine gidip gitmediğini merak ediyordum.

"Beş dakikacık," dedi usulca inleyerek. "Profesörlere yakalanmadan döneriz."

Dudağımı dişledim, az önceki heyecanım henüz geçmemişti. Dahası video hâlâ elimdeydi ve artık eskisi kadar savunmasız sayılmazdım. Bir şeye kalkışırsa belki yeni keşfettiğim ateş büyümle ona haddini bildirirdim.

Aramızda mesafe bırakmaya özen göstererek kayanın kenarına iliştim ve karanlık okyanusa baktım.

"Sürüye resmen katıldım mı?" diye sordum ona dönerek.

"Henüz değil," diye mırıldandı.

"Daha ne yapmam gerekiyor?" dedim şüpheyle. Koşumuzun heyecanı solmaya başlıyordu.

"Biraz bağ kurmamız gerek," dedi gergince.

Gözlerimi kıstım. "Nasıl bir bağ?"

"Cinsel bir şey değil, bebeğim. Hadi ama. Sana bir söz verdim, değil mi?"

"Daha önce yalan söylemişliğin var," diye hatırlattım.

"Biliyorum." İç geçirdi. "Bu öyle bir şey değil."

"Nasıl bir şeydi o zaman?" dedim soğuk bir sesle.

"O işti. Bu zevk." Yüzüne yayılan hınzır sırıtış öfkemi bir nebze azalttı. Tamamen geçirmedi ama. Akşamım şu âna dek keyifli geçmişti fakat Seth'ten konuşamayan devasa, tüylü bir Kurt'ken hoşlanmak kesinlikle daha kolaydı.

Ne yapmam gerektiğini açıklamasını bekledim ama o sadece yanıma yaklaştı. Dönüp bana dokunmayı aklından bile geçirmemesini söyleyen bir bakış attığımda hiçbir şeye kalkışmadı.

İç geçirerek tepemizdeki yıldızlara baktı. "Seks bundan çok daha kolay."

Göz ucuyla onu süzdüm, buna nasıl bir karşılık verebilirdim bilmiyordum.

"Bir hikâye dinlemek ister misin?" diye sordu. Kaşlarım havalandı.

"Olur," dedim. Başını indirdi ve gözlerini bu kez okyanusa dikti.

"Ailemin Dövme diye bir geleneği vardır. Her yavru Kurt sürünün bir parçası olacak kadar güçlü olduğunu kanıtlamak için bu testten geçmek zorundadır."

Bakışlarımı ona çevirdim, merakım kabarmıştı. "Ne tür bir test bu?"

Sertçe yutkunup devam etti. "Solaria'nın kuzeyindeki Fable Dağı'nda yalnız başına bir hafta hayatta kalman gerek." Bana döndü. "Kulağa berbat geliyor muhtemelen ama Kurt gelenekleri böyle. Annemle babamı çok yargılamamaya çalış."

"Peki," dedim. Sesindeki gerginlik tüylerimi diken diken ediyordu.

"Yavrulara testi geçtikten sonra isim konur çünkü birçoğu geri dönemez. Amaç zayıfları ayıklayıp sürüyü güçlü tutmaktır. Nesillerdir süregelen bir gelenek olsa da birçok Kurt Adam bunu çok acımasız bulduğu için yapmaktan vazgeçti."

Onu başımla onayladım, ebeveynlerinin çocuklarını geri dönemeyebileceklerini bile bile yalnız başlarına bırakması fikri boğazımı kuruttu.

"Nasıldı peki?" diye sordum.

"Daha beş yaşındaydım," dedi Seth. "Babam hafta boyunca Kurt formumda kalmamı, böylesinin daha kolay olacağını söylemişti. Aradan çok uzun zaman geçti ama her detayı çok net hatırlıyorum." Boğazını temizledi, yüzünde savunmasız bir ifade belirdi. "Ailemle, hayatımda gördüğüm en kalın kar tabakasıyla kaplı o dağa çıktığımızı hatırlıyorum. Beni yanımda yiyecek, su ya da herhangi bir şey olmadan bir mağaraya bıraktıklarında gerçek kafama dank etmişti."

Onu yalnız başına kalmış küçücük, beyaz bir Kurt yavrusu olarak hayal ettiğimde kalbim sızladı.

"Bu korkunç bir şey," diye fısıldadım buz kesmiş parmaklarımı birbirine kenetleyerek.

"Onları suçlamıyorum. Annemle babamı seviyorum. Beni güçlendirdiler," dedi kararlılıkla. Sözlerinde samimi olduğunu hissedebiliyordum.

"Nasıl hayatta kaldın?" diye sordum.

"Neredeyse ölüyordum," diye mırıldandı. "O hafta bir fırtına çıkmıştı. Kar öyle bir yağıyordu ki mağaranın dışına adım atar atmaz bembeyaz bir sisin içinde kayboluyordum. Bu yüzden bir köşeye sindim. Açlıktan ölüyordum, iliklerime kadar donuyordum ve... yapayalnızdım." Çenesi gerildi. "O güne dek hiç yalnız kalmamıştım. Ailem çok kalabalıktı. Sürekli birlikte uyurduk ve bir anda yalnız başıma kalmış olmamın canımı bu kadar yakacağını hiç düşünmemiştim." Yüzünü ovuşturup iç geçirdi. "Geçen hafta bana ne demiştin hatırlıyor musun? Seni paramparça etmediğimi... güçlendirdiğimi söylemiştin." Midem kasıldı, başımla onayladım. "Sözlerin annemle babama ne kadar benzediğimi fark etmemi sağladı. Dağdaki o bir haftayı atlattıktan sonra günün birinde kendi ailemi kurarsam çocukla-

rıma asla böyle bir şey yaşatmayacağıma yemin etmiştim. Ama bir noktada kendime verdiğim bu sözü unuttum."

Aramıza bir sessizlik çökünce bu acımasız dünyada büyümenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştım.

Kral ve Kraliçe tarafından yetiştirilmiş olsaydım ben de Vârisler kadar taş kalpli olur muydum?

"O haftayı nasıl atlattın?" diye sordum.

"Ah... Mağaranın ağzına o kadar çok kar birikti ki bir noktadan sonra rüzgârı engelledi. Su ihtiyacımı da karla karşıladım ama boğazımdan tek lokma geçmedi. Annemle babam gelip karı küreyerek beni mağaradan çıkardığında çok güçsüzdüm ama yaşıyordum. Yani... testi geçmiştim."

Uzanıp elimi koluna koydum, zihnimde canlanan korkunç görüntü gözlerimi yaşarttı. Seth'in kaşları çatıldı, boğazından alçak sesli bir inilti yükseldi. İçimi tuhaf bir güdü sardı, buna kulak vermeli miydim emin olamadım. Fakat şu an kucaklanmaya her şeyden çok ihtiyacı varmış gibi duruyordu. Bu hisse teslim olup usulca ona yaklaştım ve kollarımı etrafına doladım.

Seth yüzünü boynuma gömdü ve geri çekilmeye çalıştığımda bana izin vermeyip kalbimi tekletti.

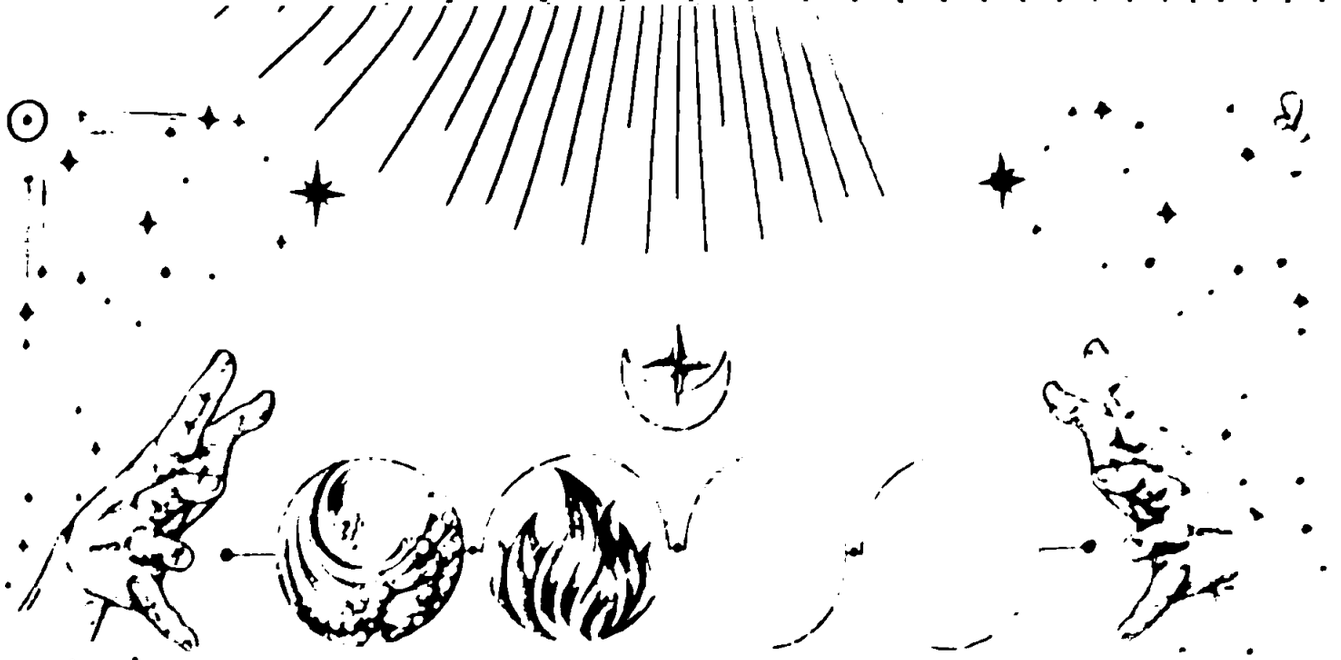
"Seth," dedim onu uyarırcasına. Bunun üzerine beni hemen bıraktı.

Boğazıma oturmuş yumruyla ondan tekrar uzaklaştım. Bu Alfa Kurt olayını anlamaya başlıyordum. Aurası etrafındakilere hükmetmek için tasarlanmıştı. Ona boyun eğmek, onu memnun etmek istememe neden oluyordu. Fakat ben bir Kurt değildim. Öyleymiş gibi de davranmayacaktım.

Seth ansızın şaşkınlıkla elini göğsüne götürdü. "Ah, şükürler olsun."

"Ne oldu?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Sürüme hoş geldin, bebeğim. Artık resmen bizden birisin."

DARIUS

DOKUZUNCU BÖLÜM

Başım zonkluyor, nabzım kulaklarımda öyle yüksel sesle uğulduyordu ki dikkatimi toplayamıyordum.

"Beni dinliyor musun?" diye sordu Lance. Dinlemediğimi fark ettim.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp başımı iki yana sallayarak sersemliğimi üzerimden atmaya çalıştım.

"Tekrar et," dedim derin bir nefes alıp yavaşça vererek.

Lance kolumu tutunca durdum. Hava Bölgesi'ndeki uçurumların tepesindeydik, Küre'ye giden yolda yürüyorduk. Sokağa çıkma yasağı başlamıştı ama bu, bir engelden çok kolaylıktı. Etrafta bizi görecek kimse yoktu.

"Seni çok mu zorladım?" dedi ufak bir endişeyle.

"Hayır." Başımı iki yana sallayıp okyanus havasını bir kez daha ciğerlerime doldurdum. "Akşam yemeğini es geçmiştim, o yüzden–"

Endişesi bir çırpıda öfkeye dönüştü. "Sana bunu yapmamanı söylemiştim," diye homurdandı. "Bunu yapmak için enerjinin

yerinde olması gerek. Hatta buluşmalarımızdan önce *daha* fazla yemek yemelisin. Yoksa–"

"Tamam, anladık. Xavier'la konuşmaya daldım ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim." Başımı gökyüzüne kaldırıp tepemizdeki yıldızlarla bezeli siyah örtüye bakarak kafamı toplamaya çalıştım.

"Nesi olduğunu bana söyleyecek misin?" diye sordu Lance.

İç çektim. Xavier'ın sırrını paylaşmak bana düşmezdi ama konuşacak birine ihtiyacım vardı. Üstelik Lance onu tanıdığımdan beri tek sırrımı bile kimseye açık etmemişti. Ona bu konuda bile güvenemeyeceksem her gece hayatımı ne diye ona emanet ediyordum ki?

"Zümre'si ortaya çıktı," dedim gözlerimi gökyüzünden ayırmadan. Kardeşimin kaderinden sorumlu o takımyıldızı arıyordum. "O bir... Pegasus."

Hakkını yiyemezdim. Sadece bir kere küfretti.

"Lionel'ın haberi var mı?" diye sordu.

"Var. Sanırım bunu kimse öğrenmesin diye onu öldürmeye kalkışmış ama annem araya girmiş. Kendisine ya da Xavier'a bir şey olursa devreye girecek bir plan hazırlamış. Bir hikâye basına sızacakmış. Yani kardeşim... eh, güvende diyemem ama şimdilik yaşamaya devam edecek muhtemelen." Bir nefes verip zor da olsa dostuma bakmaya çalıştım.

"Onu korumak istediğini biliyorum ama bu senin görevin değil," dedi.

"Clara'yı korumak da senin görevin değildi ama elinden geleni yaptın, değil mi?" diye karşılık verdim.

Lance'in çenesi gerildi. "Yeterli olmadı."

"Evet, onu babamdan kurtarmaya yetmedi. Üstelik Clara'nın ölmesini istememişti. Xavier'ın onun gibi bir adamın karşısında ne şansı var ki?"

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım ve baş dönmemin nihayet geçtiğini fark ettim. Lance kıstığı gözleriyle beni süzdü ve

iznimi almaya tenezzül etmeden ensemi kavradı. Şifa büyüsü içime dolarken sabırla işini bitirmesini bekledim.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

"Evet."

Yeniden yürümeye başladık, camdan bakan biri bizi görürse diye Acr Kulesi'ne fazla yaklaşmamaya özen gösteriyorduk.

"Xavier'ın benliğini saklamasına yardım etmek istiyorsun ama belki de olaya yanlış açıdan bakıyorsundur," dedi Lance. "Bir Pegasus olduğu duyulursa bunun geri dönüşü olmaz. Herkes öğrenirse Lionel ne yapabilir ki? Sadece gerçekle yüzleşmek zorunda kalır."

"Aynı şeyi ben de düşündüm ama Xavier sırrı ortaya çıkarsa olacaklardan çok korkuyor. Babamızın hıncını annemizden çıkaracağını düşünüyor. Zaten onu başka biriyle ilişki yaşamakla suçladığını söyledi."

"Eh, annen de baban da başından beri birbirilerine sadık bir çift olmadı zaten. Bunu herkes biliyor," diye mırıldandı Lance. "Catalina için pek çok şey söylenebilir ama aptal bir kadın değil. Hamile kalma ihtimalini ortadan kaldırmak için bir büyü yapmıştır."

"Biliyorum. O da biliyor. Yoksa babalık testi isterdi. Ama nasıl biri olduğunu biliyorsun. Acruxlar asırlardır safkan Ejderha soyu olarak biliniyor. Bu yüzden kuzeninin kızı olmasına, bir yaban domuzuyla bulaşık makinesinin aşkından doğmuş gibi görünmesine rağmen beni Mildred'la evlendirmek istiyor. Soyumuza saf olmayan bir damla kan karışacak diye ödü kopuyor. Zavallı Xavier... Şimdiye dek gördüğüm en tatlı Pegasus olduğunu biliyor musun?" Sinirle inleyerek yüzümü ovuşturdum. "Bir hayat memat meselesi olmasaydı buna kahkahalarla gülerdim."

Lance bu boktan mevzuyu enine boyuna düşünürken aramıza bir sessizlik çöktü.

"Lionel onun bir sürüye katılmasına da izin vermeyecek tabii," dedi en sonunda.

Genzimden alaycı bir ses döküldü. "Yatağına kelepçeli sayılır. Sanırım çoğu gün güneşi bile görmüyor. Basın yokluğunu fark etmesin diye Vegalarla katıldığımız partiye yarım saatliğine inmesine izin verdiler ama onun dışında kardeşimi herkesten saklıyorlar."

"Kurt Adamlar gibi Pegasusların da bir sürüye ihtiyacı vardır. Kimliğini kabullenmesi ve ona kucak açması gerek. Zümre'sinden Faelerle tanışması lazım," dedi Lance.

"Görünüşe bakılırsa önümüzdeki yıl akademiye başlamasına bile izin vermeyecekler. Doğrusu babamın onu sonsuza dek kilit altında tutmayı planladığını ve dünyanın geri kalanının ikinci bir oğlu olduğunu unutacağını umduğundan şüpheleniyorum. Ona yardım etmek için ne yapabilirim bilmiyorum, kendimi... işe yaramaz hissediyorum."

"Bir şeyler düşüneceğim," dedi Lance. "Belki bir Pegasus sürüsü ayarlayıp parayla susturur, ailenin malikânesinde vakit geçirmelerine bir kılıf uydur–"

"Babamın buna izin vereceğini gerçekten düşünüyor musun? Çimlerin üzerine bulaşacak simleri düşün. Öfkeden kafası patlar."

"Bunu görmeyi çok isterdim," dedi Lance gülerek. "Daha iyi bir fikir bulacağım. Xavier, Lionel'ın bu hafta yaptıklarına dair bir şey söyledi mi?"

"Malikâneden çok sık çıktığını söyledi ama nereye gittiğini bilmiyormuş. Ay Tutulması sırasında gölge büyüsü için kimi kullanmayı planladığını bulmamıza yardımcı olacak hiçbir şey söylemedi. Ondan evi araştırmasını istemeyi düşündüm ama babama yakalanırsa..."

"Anlıyorum. Xavier'ı ateş hattından olabildiğince uzak tutmak en iyisi. Bu hafta malikâneyi ziyaret etmek için bir ba-

hane bulabilir misin peki? Çok geç olmadan kimi kullanmayı planladığını öğrenmemiz gerek."

"Aslına bakarsan bahanem hazır bile," dedim sırıtarak. "Yarın akşam gidip daha fazla bilgi edinmeye çalışacağım. Nemf sorunuyla ilgili büyük bir konsey toplantısı var, yokluğunda ofisini rahat rahat karıştırabilirim. Şansım yaver giderse ihtiyacımız olan cevaplarla dönerim. Hiç değilse fal için kullanabileceğimiz kişisel bir şeyini bulurum."

"Güzel," dedi Lance, üzerindeki yükün hafiflediğini görebiliyordum. "Tutulma'dan önce bu işi çözmemiz gerek."

Bir süre sessizce yürüdük, babamın planlarını yakında anlamazsak yüzleşeceğimiz sonuçları düşünmeye daldık. Fakat binbir türlü ihtimale kapılamazdım. O kadar ileri gitmeden onu durduracağımızı varsaymalıydım."

Yol ayrımına vardığımızda vedalaşmak için duraksadık.

"Ev'ine dönmeden önce bir şeyler ye. Yakalanırsan kıçını kurtarmam. O FSB pisliği herkese hakkımızda sorular soruyor zaten," dedi Lance.

"Duyan da karanlık çöktükten sonra öğrencilerle buluşup onları kuytu köşelerdeki mağaralara götürmekten utanıyorsun sanır," diye takıldım.

"Daha çok o öğrenci sensin diye utanıyorum," dedi. "Çekici bile değilsin."

"Kıçımı ye," dedim şakayla.

"Beni kışkırtma."

Ona alıcı gözle baktım ve gözlerinin altındaki torbaları fark ettim. "Belki de sevgili Vega'nı ziyaret etmelisin," dedim.

"Sevgili Vega'*m* mı?" dedi sertçe.

"Gwendalina işte." Kaşlarım çatıldı. "Kaynak'ın o değil mi? Beni ısırmayı mı planlıyorsun?"

"Ah, evet. Şimdi olmaz, onu sabah yakalarım," dedi ağaçlara bakarak. "Uyumadan önce seni ısırırsam yine rüyalarıma dadanırsın."

"Hadi ama, Profesör. İkimiz de her hâlükârda rüyanda beni göreceğini biliyoruz." Kaslarımı şişirerek geri geri yürümeye başladığımda Lance gözlerini devirdi.

"Sokağa çıkma yasağını çiğnediğin ve bir öğretmene saygısızlık ettiğin için Ev'inden iki yüz elli puan düşmemi mi istiyorsun?" dedi.

"Asıl sen cebindeki şey bir hançer mi yoksa beni gördüğüne çok sevindiğin için sertleştin mi onu söyle," diye takıldım.

Bana orta parmağını göstererek arkasını döndü ve Asteroit Yerleşkesi'ne doğru koşmaya başladı.

Kendi kendime sırıtarak Küre'ye doğru yürümeye başladım. Odama dönmeden önce bir şeyler yiyip Xavier'la konuşmaya dalarak kaçırdığım yemeği telafi edebilirdim. Gerçi Lance'in şifa büyüsünden sonra buna pek gerek kalmamıştı. Yine de haklıydı; böyle gereksiz risklere girmem aptalcaydı. Bir dahaki sefere buluşmamızdan önce karnımı doyurduğumdan emin olacaktım.

Yasak başladığından başka öğretmenlere görünmemeliydim ama bir Vâris olmak beraberinde pek çok avantaj getiriyordu ve yakalansam bile ceza alacağımı sanmıyordum.

Küre ağaçların arasından göründü ve tam yola ayak bastığım sırada Ay Sosyal Tesisi'nin gölgelerinden sıyrılan silüet yoluma çıktı.

"Ne ayıp, Bay Acrux. Sokağa çıkma yasağını mı çiğnedin? *Yaramaz* çocuk." Washer parmağını sallayarak bana yaklaştı. Önüme geldiğinde durdum.

"Halletmem gereken küçük bir işim vardı," dedim suyuna gitmek için sesime dostane bir tını katarak.

Göz kırpıp, "Kız meselesi mi?" dedi imalı bir tonla.

Yüzüme onu buna inandıracak bir gülümseme kondurdum.

"Bana şu şehvetten bir fırt verirsen bu küçük ihlali görmezden gelebilirim belki. Maceralarına hızlıca bir göz atmam

eminim beni tüm gece idare eder," diye mırıldandı biraz daha yaklaşarak.

Sanki sana seks hayatımı izleterek mastürbasyon malzemesi verirmişim gibi.

"Bu gece olmaz," dedim sertçe. "Kendi büyüm de azaldı." Yalan söylüyordum ama onu zihnime sokacağımı düşünüyorsa siktirip gidebilirdi.

"Ah, hadi ama. Sessizliğim karşılığında ufak bir bedel. Sen keyfine bakarken ben burada devriye geziyordum. İki erkek arasında sır olarak kalır." Gücünün üzerime aktığını hissettim: güven, dostluk ve biraz şehvetle duygularımı kendi zevklerine göre çarpıtmaya çalışıyordu.

Etrafıma sıcak bir enerji duvarı örüp omuzlarımı dikleştirdim.

"*Hayır* dedim, Profesör," diye hırladığımda bir adım geri çekildi. Gözlerinden geçen korku parıltısını hızlıca bastırdı.

Aramıza çöken gerginlik dolu kısa bir sessizliğin ardından kıkırdadı. Duvarımı indirdiğimde gözle görülür şekilde rahatladı.

"Eh, gücünden bir parça istediğim için beni suçlayamazsın," dedi başını saygıyla hafifçe eğerek. Güç üstünlüğümü sık sık öğretmenlerin yüzüne vurmazdım ama ara sıra onlara kim olduğumu hatırlatmak gerekirdi. Diğer Vârisler dışında hiçbir paraziter Zümre'ye yem olmayacaktım. Dostlarım bile rızamı almadan büyümle beslenmezdi.

"Ev'ine dön, haylaz çocuk, sokağa çıkma yasağını çiğnediğin için bu seferlik sana ceza vermeyeceğim."

"Teşekkür ederim, Profesör," dedim sanki az önce birbirimizle didişmemişiz gibi keyifle.

Etrafından dolanıp geçtim, Washer da hafif düşmüş yüzüyle devriyesine devam etmek için ağaçların arasına girdi.

Geç kaldığım akşam yemeğimi yemek ve odama götürmek için bira almak üzere Küre'ye girerken aklım yine Xavier'la olan konuşmama kaydı.

Babamızın onu *düzeltmenin* bir yolu olabileceğine dair bir şeyler söylediğini duymuştu ve bu fikir Xavier kadar beni de endişelendiriyordu.

Birden tenim karıncalandı. Etrafıma bakındım, kimseyi göremesem de yakınlarda birinin olduğunu hissedebiliyordum. Kaşlarımı çattım ve büyüme uzanıp üzerime çöken tuhaf hisse yönelttim. Serap aniden kayboldu ve geniş salonun öbür ucunda üç kişi belirdi.

Gürültülü kahkahalar kulaklarımı doldurdu. Masaya tırmanan Roxy Vega'yı ve heyecanla onu izleyen iki ezik arkadaşını gördüm. Üniforması hâlâ üzerindeydi, bozduğum büyüyle ne zamandır burada saklandıklarını merak ettim. Bunun Ev'de devam eden Cehennem Haftası kaosundan kaçmak için akıllıca bir yol olduğunu inkâr edemezdim ama yasak başlamasına rağmen dışarıda olmaları aptallıktı. Gerçi onlara laf etmem pek doğru olmazdı, ben de hâlâ dışarıdaydım.

"Gerçekten bunu yapmayacağımı düşünmen... *benim* buna cesaret edemeyeceğimi sanman..." Kelimeleri yuvarlıyordu. Ayağında düz taban ayakkabı olmasına rağmen sendeledi, neredeyse masadan düşecekti.

Oğlan yerinden fırlatıp onu belinden yakaladı, eli Roxy'nin kıçına değince kan beynime sıçradı. Dilimi ısırarak arkamı döndüm ve biramı almak için salonun öteki ucuna ilerledim. Hiç bu kadar sarhoş olduğunu görmemiştim, üstelik bunu yapmak için bir salı akşamını ve Küre'yi seçmesi tuhaftı. Gerçi ne yaptığı beni hiç ilgilendirmezdi.

"Gerçekten kaybedeceğini düşünmediğim için bunu istemiştim!" diye sızlandı kız.

"Genelde kaybetmem, Sofia," dedi Roxy. "*Ama* bir meydan okumadan asla kaçmam. Striptiz şovu istedin ve istediğini alacaksın."

Buzluğa birkaç adım kala duraksadım ve tekrar onlara bakma isteğime direnmeye çalıştım. Roxy Vega hayatımda gör-

düğüm en sinir bozucu, kaba ve inatçı kız olabilirdi ama fena ateşliydi. Ben ona ateş büyüsünü kullanmayı öğretmeye çalışırken oynadığımız aptal oyunlar yüzünden benim için soyunduğunu birkaç kez hayal ettiğimi inkâr edemezdim.

Oğlan İspanyolca bir şeyler mırıldandı ve ses tonu bana Roxy'nin soyunmaya başladığını düşündürdü.

Dişlerimi sıkarak kendimi tuttum ve biramı almak için buzluğun önüne geçtim. Yemek yiyerek vakit kaybetmemeye karar verdim. Buzun içinden altılı bir paket aldım ve çıkmak için arkamı döndüm.

Lanet aletim Roxy'ye son bir bakış atmadan gitmeme izin vermeyecekti elbette. Ondan kurtulmam gerektiği ya da şimdiye dek hayatımdan gelip geçmiş her kadından daha beter tepemi attırması umurunda değildi.

Ceketini çoktan çıkarıp yere atmıştı ve gömleğinin düğmeleriyle boğuşuyordu. Parmakları alkolün etkisiyle sakarlaşmıştı. Salladığı kıçı ve savurduğu uzun, siyah saçlarıyla fena çekici görünüyordu. Uyluklarının ortasına gelen eteği diz üstü çoraplarıyla arasındaki çıplak tenini açıkta bırakıyordu. Masanın üzerinde durduğu açı, bronz bacaklarını sonsuzluğa kadar uzanıyormuş gibi gösteriyordu.

"Neden bunun yerine başka bir şey yapmıyoruz?" dedi oğlan. "Ağlayan Orman'da koşuya çıksak ya?"

"Delirdin mi sen?" diye çıkıştı Sofia. "Ağaçların arasında bir Nemf saklanıyor olabilir."

"Striptizcilere taş çıkaracak hareketlerimden şüphe etmeyi kes artık," dedi Roxy alayla. Hâlâ düğmeleriyle debeleniyordu.

Tam bakışlarımı üzerinden ayırmak üzereydim ki bir küfür savurup kumaşı kavradı ve sertçe asılarak tüm düğmeleri kopardı.

Kusursuz memelerini daha dik tutan ve onu bir Ejderha'nın ıslak rüyalarından fırlamış gibi gösteren altın renkli sütyeni ortaya çıktı.

Bir kahkaha patlatarak başını geriye attı ve arkadaşlarına şakadan reverans yapmaya kalkıştı ama ayağı kayınca dengesini kaybetti.

Farkında bile olmadan ona doğru koşmaya başladım fakat birkaç adım sonra ne yaptığımı fark edip durdum. Tam da bu esnada oğlan yerinden fırlayıp onu yere çakılmadan yakalamıştı.

"Tory?" dedi. Roxy bilincini kaybetmiş gibi kollarından sarkıyordu. "Kahretsin! Bir el atsana."

Roxy'nin Sofia dediği kız hızlıca yardımına koştu ve biraz uğraşsalar da el birliğiyle onu oturdukları masanın yakınlarındaki minderli sandalyelerden birine taşımayı başardılar.

Roxy'nin altın rengi sütyenli görüntüsünü kafamdan kovmak için başımı iki yana salladım ve arkamı dönerek çıkışa yöneldim. Odama vardığımda muhtemelen kendimi soğuk duşun altına atmam gerekecekti.

Tam kapıya ulaştığımda kulaklarımı dolduran çığlık beni duraksattı. Arkamı döndüğümde arkadaşlarının Roxy'nin yanından panikle uzaklaştığını fark ettim. Bilinçsizce yattığı yerden etrafına kalın bir buz tabakası yayıyor, yoluna çıkan her şeyi buz mavisine boyuyordu.

"Uyan, Tory!" diye bağırdı Sofia çaresizce.

"Belki de bir öğretmen çağırmalısın," dedi oğlan. "Ben de onu ayıltmaya çalışırım."

Sofia çıkışa doğru koşmak üzere döndü ama yanlarına yürüdüğümü fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Nesi var?" diye sordum sertçe.

"Şey..." Sofia tereddüt etti, bir yandan arkadaşının durumunu benimle paylaşmak istemiyor, diğer yandan da söylediğimi yapma dürtüsüyle mücadele ediyordu. "Bayıldı ve uykusunda büyü yapıyor. Yardım edecek kadar yakınına yaklaşamıyoruz."

Roxy arkasından inledi. Ona daha yakından bakmak için Sofia'nın etrafından dolandım. Güçleri ilk kez Uyanış'a erdiğinde diğer Vârisler de birkaç kez aynı sorunu yaşamıştı. O

kadar güçlüydük ki sarhoş olduğumuzda bazen büyümüzün kontrolünü kaybediyorduk. Roxy sadece sarhoş değil, düpedüz zom olmuştu.

"Bir şey yok, onunla biz ilgileniriz," dedi oğlan kararlılıkla ama onu duymazdan gelerek sandalyeye yığılmış Roxy'ye doğru yürümeye devam ettim.

Henüz ona fazla yaklaşmamış olmama rağmen sıcaklık düşmeye, botlarımın altında buz parçaları çatırdamaya başlamıştı.

Ateş büyümle buzun birazını eritmeye çalıştım ama Roxy'nin gücü benimkine direndi, dudaklarından bir inilti daha döküldü.

Karşısına geçip, "Roxy," diye homurdandım. Buz yayılıp kalınlaşmaya devam ediyordu. Sandalyenin üzerindeki bedeni titriyordu ve yanaklarından aşağı süzülen birkaç damla gözyaşı da dikkatimden kaçmamıştı.

"Bir daha asla," diye fısıldadı. Dertop olup yumruklarını sıktı.

"Roxy, uyan!" diye bağırdım. Kolunu tutup onu sarstım.

Uyanmadı ama etrafımızdaki buz daha da kalınlaştı. Arkadaşları birer çığlık koparark biraz daha geri çekildi. Nefesim önümde buhar bulutları oluşturuyordu. Elimdeki altılı birayı sandalyesinin yanına bırakıp onu daha sertçe sarsabilmek için önüne çömeldim.

Roxy öksürmeye başladı, ağzından boğuluyormuş gibi sular fışkırdı. Onu kendime doğru çekip sırtına vurarak hepsini kusmasına yardım ettim. Göğsüme yasladığım vücudu titredikçe benimkini sarstı. Panikle haykırdıkça daha fazla su kustu, üstü başı sırılsıklam oldu. Onu kendime daha sıkı bastırdım.

"Uyanman gerek," dedim sertçe.

"Böyle ölmek istemiyorum," diye fısıldadı. Etrafımızdaki buz tekrar kalınlaşırken kalbim tekledi.

Bu rüya değil, bir kâbustu. Ve içimde tam olarak ne gördüğünü bildiğime dair korkunç bir his vardı.

Buz iyice kalınlaşmıştı, artık ben de titriyordum. Roxy bir an önce ayılmazsa kendine zarar verebilirdi ve bu benim suçum olurdu.

"Kahretsin," diye homurdandım. Elini tutup soğuk parmaklarını sıkarak büyümü onunkine ittim.

Büyüsü ilk kez amansız bir hiddetle yanmıyordu. Belli ki gün içinde rezervlerinin büyük kısmını tüketmişti, bunun için yıldızlara şükrettim. Etrafına saçtığı buzlar onu tüketiyordu ve kendi gücümü ders bittikten sonra tazelemiştim. Onunkini kontrol altına alabileceğime inancım tamdı.

Büyümü ona akıttım, birlikte antrenman yaptığımız zamanki gibi bana direnmesini bekliyordum fakat şaşırtıcı bir şekilde bana eski bir dost misali kucak açtı. Güçlerimizi ne zaman birleştirsek hissettiğim müthiş heyecan yine içimi sardı ama bu seferki hiç olmadığı kadar güçlüydü. Bu kez o da bunu istiyordu. İçinde bulunduğumuz anda bana bir bakıma tamamen güveniyordu.

Bunun ne kadar iyi hissettirdiğine değil, Roxy'nin büyüsünü yeniden şekillendirmesine yardım etmeye odaklandım. Onu her şeyi beter eden su büyüsünden uzaklaştırmak için biraz uğraşmam gerekse de kollarımda kıvranmaya, onu saran panikten bir kaçış yolu aramaya başladı.

İlk güdüm onu ateşe yöneltmekti ama o Element'le benimkini bastırırsa sonuç felaket olabilirdi. Güç birliği konusunda diğer Vârislerle birkaç pratik yapmışlığım vardı ve kolay olmasa da gücünü taşımadığım Elementleri kullanmalarına yardım etmeyi başarmıştım. Gücü bizzat şekillendiren ben olmadığımdan bu mümkündü, yani yapmam gereken tek şey onu buna teşvik etmekti. Kontrolünü bu denli kaybetmişken en güvenli seçeneğin toprak olacağına karar verdim ve Roxy'yi ona yönlendirdim.

Vücudunu daha sıkı kavradım ve gücümü kendisi için doğal olmayan bir yöne çevirirken dişlerimi sıktım. Ama Roxy aniden teşvikimi kabul etti ve büyüsü etrafına akmaya başladı.

Gözlerimi açıp çevreme baktığımda Küre'nin rengârenk çiçeklerle dolduğunu gördüm.

Roxy hıçkırıp kollarımda yavaşça gevşerken büyüsünü kontrol altında tutmaya devam ettim. Onu koruyabilecek biriymişim gibi yüzünü göğsüme bastırdığında nabzım hızlandı.

Bedeni tamamen gevşediğinde etrafına akan büyü kesildi. Ben de gücümü onunkinden çekip elini bıraktım.

Roxy birden uzanıp kolumu tuttu, parmaklarını pazuma batırdı.

"Beni bırakma," dedi yalvarırcasına. Ona bakıp boğazımı temizledim.

Gözleri hâlâ kapalıydı ve kendine gelmiş gibi durmuyordu. Kimin kollarında yattığının farkında olduğundan şüpheliydim. Farkında olsaydı bana ellerimi derhâl üzerinden çekmemi söylerdi. Ama onu bırakmamamı istemişti ve ben de bunu yapmaya pek istekli değildim. Hem o kâbusu görmesi Max'le benim suçumdu. İstediği buysa belki de ona yardım etmekle yükümlüydüm.

"Bırakmayacağım," dedim. Onu göğsüme bastırıp kucağıma aldım.

Doğrulup çıkışa yöneldim. Küre'nin her bir köşesi buz ve çiçeklerle kaplıydı. Yarın etrafı temizlemeye gelecek personel muhtemelen bundan pek memnun olmayacaktı. Onu burada bırakıp yakalanmasına izin veremezdim. Bilinçsizce yatarken Nemfler için kolay bir av olacağından bahsetmiyordum bile. Kampüsün her yanında ekstra güvenlik önlemleri alınmış olsa dahi bir tanesinin daha savunmaları aşmayacağını bilemezdik.

Son birkaç haftamı onu korumak için kampüste takip ederek geçirdikten sonra şimdi savunmasız bırakamazdım. Nemfler onunki gibi bir gücü ele geçirirse boku yerdik. Onu buradan götürmemin tek nedeni buydu. Onu kollarıma almamla pır pır eden kalbimin bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Arkadaşları Roxy'nin kontrolsüz büyüsü yüzünden kapıya kadar kaçmak zorunda kalmıştı ama iyi olduğunu görünce yanıma geldiler.

"Onu ben taşırım," dedi oğlan sertçe.

Sıska kollarını şöyle bir süzüp şüpheyle kaşımı kaldırdım. Roxy'yi iki adım öteye taşıması bile imkânsızdı.

"Gerek yok," dedim küçümseyici bir tavırla. "Onu Ev'imize ben götürürüm. Sen Ignis'ten bile değilsin. Neden kendi Ev'ine gitmiyorsun?"

Yanlarından dolaşmak üzere hareket ettiğimde Sofia önüme geçip omuzlarını dikleştirerek benimle tartışmaya hazırlandı. Onu Ignis'te ve Vegaların etrafında gördüğümden simasına az çok aşinaydım ama gücü kayda değer olmadığından pek umurumda değildi. Boyu bir elli falan olmalıydı, ona neredeyse yarım metre tepeden bakıyordum ama bu, onu yıldırmaya yetmemişti.

"Yardımın için teşekkür ederiz ama Tory onu kucağında taşımanı istemezdi," dedi sertçe. "Diego'yla ben geri–"

"Onu Ev'e götürdüğümü söyledim," diye sözünü kestim. "Diego'yla beni durdurabileceğinizi düşünüyorsanız denediğinizi görmek isterim." Alaycı alaycı gülüp yanından geçmek üzere adım attım.

Sofia tekrar karşıma dikildi, öfkelenmişti ve teni özgür kalmaya çalışan Zümre formunun etkisiyle soluk pembe simlerle parıldamaya başlamıştı. Hakkını yiyemezdim, aşağı bir Pegasus için oldukça taşaklıydı.

"Ona ne yapacağımı sanıyorsun?" dedim. "Canavar değilim."

Sofia'nın kaşları aksini düşünüyormuş gibi çatıldığında bıkkınlıkla oflayıp etrafından dolandım.

Hızlı adımlarla Ev'e doğru yürümeye başladım, arkamdan gelen ayak seslerini ve fısır fısır konuşarak ne yapacaklarına karar vermeye çalıştıklarını duyabiliyordum. Cam binaya yaklaştığımızda oğlan Darcy'yi bulacağını söyleyerek yanımızdan

ayrıldı, yeri döven ayak seslerinden koşmaya başladığını anladım. İkisini de görmezden gelmeye devam ederek doğruca Ignis'e ilerledim, içeri girip merdivenin basamaklarını ikişer ikişer tırmanarak ortak salona vardım.

İçeriden geçerken birkaç meraklı göz bana döndü ama öğrencilerin çoğu odalarına çekilmişti ve kalanlara attığım bakış fotoğrafımı çekmelerini ya da soru sormalarını engellemeye yetti.

Tam yatak odama varmıştım ki Sofia bana yetişti, uzanıp kolumu tutacak kadar cesurdu.

"Ne var?" diye çıkıştım hafiften tehditkâr bir tonda.

Sofia sesimden ürkse de geri çekilmedi. Bu küçük, önemsiz Fae'in kollarımdaki kıza duyduğu bağlılığa hem şaşırmış hem etkilenmiştim.

"Onu neden kendi odana götürüyorsun?" diye sordu. "Çantası da anahtarı da yanımda ve–"

"Bu hâldeyken tekrar kontrolünü kaybedip Ev'i başımıza yıkabilir," diye yanıtladım. "Ona içirdiğiniz alkolün etkisi geçene dek yanında kalmam gerek." Sesimdeki suçlama azımsanmayacak kadar belirgindi ama kız bu kez hiçbir tepki göstermedi.

"Hepsi bu mu?" dedi. "Ona bir tür oyun oynamayacağını, zarar vermeyeceğini ya da..." Sözlerinin gerisini getirmese de bakışları Roxy'nin çıplak uyluğundaki elime kaydı.

"Tecavüzcü pisliğin teki değilim," diye çıkıştım. "İstediğim her kızı dilediğim an yatağa atabilirim. Neden benden ölümüne nefret eden bilinçsiz birini taciz edeyim ki?"

Sofia birden geri çekildi, omuzları hafifçe çöktü. Gözlerimde gördüğü şey onu ikna etmiş gibiydi.

"Tamam, öyle olduğunu söylemedim. Sadece... ona göz kulak ol," dedi. Kaşlarını çatıp Roxy'ye endişeli bir bakış attıktan sonra çantasını bana verip yakamdan düştü.

Tam içeri girecektim ki aklıma bir fikir geldi.

"Bir saniye... Sofia'ydı, değil mi?" diye sordum, kulağa arkadaş canlısı geldiğini umduğum bir sesle. Bu pek sık kal-

kıştığım bir şey değildi ve çatılan kaşlarına bakılırsa bu konuda berbattım.

"Evet."

"Şey, yakın zamanda kuzenimin... *çok uzaktan* bir kuzenimin Pegasus olduğu ortaya çıktı."

"Ne güzel, kızın adına sevindim. Bunu neden bana anlatıyorsun?" diye sordu şüpheyle.

"Erkek aslında. Adı da... Phillip."

"*Phillip* mi?" Bana dünya üzerinde bu isimde biri yokmuş gibi tuhaf tuhaf baktı. Eh, onu suçlayamazdım, şu hayatta tek bir Phillip'le tanışmamıştım. *Kahretsin. Başka isim mi kalmadı?*

"Evet. Tahmin edebileceğin gibi Phillip, safkan Ejderhalarla dolu bir ailede bu utançla başa çık–"

"Tam olarak *ne* utancı?" dedi, bakışlarıyla bana meydan okuyordu. Zümre'sini aşağılamak onu bana yardım etmeye ikna etmenin en iyi yolu sayılmazdı sanırım.

Roxy'nin ağırlığını öteki koluma verip iç geçirerek bu fikri bir kenara bırakmayı düşündüm. Ama karşımdaki kız zayıflığına rağmen beni etkilemeyi başarmıştı ve bu konuyu konuşabileceğim başka kimse yoktu.

"Dürüst olacağım. Zümre'ni utanç verici bulmam ailemin bu konu hakkındaki düşüncelerinin yanında iltifat kalır. Onu odasına kilitleyip dünyadan saklıyorlar. Hatta babası gerçek doğasını gizlemek için onu *öldürmeyi* bile aklından geçirmiş. Phillip... çok yalnız. Kendi Zümre'sinden biriyle konuşmanın ona iyi geleceğini düşünüyorum sadece." Boğazım düğümlendi. Bunun berbat bir fikir olup olmadığından emin değildim ama telefonla konuştuğumuzda Xavier'ın sesi o kadar üzgün, o kadar çaresiz gelmişti ki ona bir şekilde yardım etmek istiyordum. Belki konuşabileceği başka bir Pegasus olması benliğinin iyi yanlarını görmesine yardımcı olurdu.

Sofia bön bön suratıma baktı. Başımı iki yana salladım ve göğsüme doğru bir şeyler mırıldanan Roxy'yle birlikte kapıma döndüm.

"Unut gitsin," diye mırıldandım. Kardeşimi yine hayal kırıklığına uğratıyor olmak içimi burktu.

"Biliyor musun?" dedi Sofia usulca. "Herkes Darius Acrux'un tıpkı Ejderha'sı gibi kalpsiz ve soğuk olduğunu söylüyor. Ama öyle değilsin. Yanılıyor muyum?"

Omzumun üzerinden ona düz bir bakış attım fakat o konuşmaya devam etti.

"Başkalarını gerçekten önemsiyorsun, değil mi? Onları korumak, herkese göz kulak olmak istiyorsun..." Bakışları bunun kanıtıymış gibi kollarımdaki baygın kıza kaydı.

"Bu yanlış analizinin amacı ne?" diye homurdandım.

Bana o lanet gözlerini devirme cüretini gösterdi. "Sana numaramı mesaj atarım. *Phillip*'e ne zaman isterse bana yazabileceğini söylersin."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. Sofia kollarımdaki arkadaşına son bir bakış atıp arkasını döndü ve koridorda gözden kayboldu.

Bir yandan Roxy'yi tutup diğer yandan kapımın kilidini açmak biraz zor olsa da başarıp içeri girdim. Kapıyı ayağımla kapattım ve çantasını yere bırakıp yatağa yöneldim.

Roxy'nin başı omzuma düştü, saçları kolumdan aşağı dökküldü. Hâlâ sırılsıklamdı, buraya gelirken fark etmemiştim ama tir tir titriyordu. Su büyümle kıyafetleriyle saçlarındaki nemi çektim ve vücudumdan onunkine biraz sıcaklık aktardım.

Titremesi durdu ve kollarımda kıpırdanıp yanağını göğsüme yaslayarak anlamsız bir şeyler mırıldandı.

Kalbim normalden daha hızlı atıyordu. Boğazımı huzursuzca temizleyip onu yatağa bıraktım. Roxy'nin kaşları çatıldı ve ben doğrulurken tekrar bir şeyler mırıldandı.

Ayakkabılarını çıkarıp yere attığımda beni tekmelcyerek geri çekilmeye zorladı.

"Kendim yapabilirim, Darcy," diye geveledi, sözcükleri hâlâ yuvarlıyordu. "Bana bebekmişim gibi davranmana gerek yok."

Ben ne olduğunu bile anlamadan kalçasını yataktan kaldırıp eteğini çıkararak üzerime fırlattı. Gözleri hâlâ kapalıydı ve kendine geldiğinden şüpheliydim. Üzerindeki altın rengi külot, düğmelerini kopardığı gömleğinin altından görebildiğim sütyeniyle takımdı.

Ona bakmamaya çalıştım. *Gerçekten* denedim ama gözlerimi bronz teninden, dar belinden, aldığı her nefesle yükselip alçalan dolgun memelerinden alamadım.

Siktir. Sanki biri en derin arzularımı ve şimdiye dek kurduğum tüm fantezilerimi alıp onu yaratmış.

Neden o olmak zorundaydı? Neden tüm Solaria'da asla benim olamayacak birkaç kişiden birine şehvet beslemek zorundaydım? Eninde sonunda bir Ejderha'yla evlenmek zorunda olduğumun farkındaydım ama bu, beni diğer kadınlarla düşüp kalkmaktan alıkoymamıştı. Fakat yatağımda yatan kadın hiçbir şekilde benim olamazdı. Muhtemelen benden kimsenin etmediği kadar çok nefret ediyordu. Üstelik onu suçlayamıyordum bile. Yerinde olsam ben de kendimden nefret ederdim. Ona yaptıklarımız, *benim* yaptıklarım... Hepsi gerekliydi ama yine de hoşuma gitmiyordu.

Diğer Vârislerle ondan ve kardeşinden kurtulmam gerekirken kafayı yemiş gibi onu koruyordum.

Bir adım geri çekildim ve eğilip yorganımı üzerine örttüm. Geceyi şöminenin yanındaki berjerde geçirmeyi planlıyordum ancak Roxy ben doğrulamadan elimi tuttu.

Ona döndüm ve gözlerini açtığını, bakışlarının benimkilere kilitlendiğini fark edince afalladım.

"Gitme," diye fısıldadı elimi sıkarak.

"Ne dediğinin farkında olduğunu sanmı–"

"Lütfen beni yalnız bırakma," dedi yalvarırcasına. Sesindeki kırılganlık dilimin ucuna kadar gelen tüm itirazları yok etti.

Hafifçe doğrulup koluma asılarak beni yanına çekmeye çalıştı. Onu yatağıma atmayı birkaç kez düşündüğümü inkâr edemezdim. Elbette bu hâldeyken ona dokunacak değildim ama onu odamda, altınlarımın arasında yarı çıplak vaziyette görmek bile içimi bir hoş ediyordu.

Kolumu tekrar çekiştirdiğinde direnmeyi bırakıp ayakkabılarımı çıkararak yanına uzandım.

Bana gülümsedi, bu sefer alaycı ya da kışkırtıcı değildi. Bu fark bir an nefesimi kesti.

Sırtımı yastıklara dayadım ve Roxy bana doğru dönerek yarı çıplak vücudunu benimkine yasladı. Bu ufacık temasa rağmen aletimin sertleştiğini hissedebiliyordum. Onu uzaklaştırmaya çalıştım ama o, iyice kollarıma sokulup dolgun memelerini bana bastırdı. Sütyenini nasıl zorladıklarını tüm netliğiyle görebiliyordum.

"Siktir, Roxy. Sen bu hâldeyken yanında uyuyamam," dedim onu sertçe iterek.

Bir an gözlerini şaşkın şaşkın kırpıştırdıktan sonra doğrulup üzerine baktı.

"Ah, affedersin," diye mırıldandı ve hiçbir yerini örtmeyen gömleğini çıkarıp yere attı. "Daha iyi mi?"

Ağzım kurudu, içimdeki Ejderha kıpırdandı ve boğazımdan bir hırıltı yükseldi.

"Daha fazla *giyinmelisin,* soyunmamalısın," dedim gerginlikle.

Saçmalayan benmişim gibi burnundan güldü. "Üzerindekini bana ver o zaman," dedi ve siyah tişörtüme uzandı.

"Ben de soyunmaya başlarsam her şey daha beter olur," dedim ona engel olmak için bileğini kavrayarak.

"Her şeye de bir itirazın var," diye mırıldandı. Her zamanki hırçınlığı yavaş yavaş geri dönmeye başlamıştı. "Bir kez olsun sana söyleneni yap."

Ona cevap vermeye fırsat bulamadan elimden kurtulup tek hamlede kucağıma çıktı. Öyle afalladım ki bir an öylece kalakaldım. Bunu fırsat bilip tişörtümü çekiştirerek başımın üzerinden çıkardı.

Ellerim beline kaydı, başparmaklarım kalça kemiklerini okşarken omzuna dökülen koyu renk saçlarıyla bana baktı. Bir günah kadar çekici iç çamaşırı ona dokunmam için âdeta yalvarıyordu.

Tişörtümü gururla suratıma sallayarak bana güldü, ufak bir zafer dansı yaptığında ereksiyonuma sürtünerek beni çılgına çevirdi.

Bir şey yapacak ya da söyleyecek kadar kendime gelemeden tişörtümü üzerine geçirdi. Ondan çok daha iri olduğumdan kumaşın eteği uyluklarının etrafına toplandı, çıplak tenindeki ellerim tişörtün altında kaldı.

Gözlerimiz buluştu ve bir an o boktan olayların hiçbiri yaşanmamış gibi hissettim. Sadece biz vardık, baş başa... yatağımda.

"Sana bir sır vereyim mi?" diye fısıldadı baştan çıkarıcı bir sesle.

"Neymiş o?" Bana söylemek istediği her şeyi duymaya dünden hevesliydim.

Üzerime eğildi, uzun saçları tenimi gıdıkladı.

"Sanırım," dedi usulca. "Kusacağım."

Üzerimden öyle hızlı kalktı ki altımdaki yatak sarsıldı. Doğruca banyoya koştu.

Aletim pantolonumu öyle bir zorluyordu ki fermuarımın patlayacağını sandım. Peşinden gitmeden önce ereksiyonumu düzeltmem gerekti.

Banyoya girdiğimde çoktan tuvalete kusmuştu. Sifonu çekip yalpalayarak lavabonun başına geçti ve ağzını çalkaladı. Ardından lanet bir hayvan gibi diş fırçamı çaldı. Kapı çerçevesine yaslanarak dişlerini fırçalamasını izledim ve musluğa

eğildiğinde kıçını süzmemeye çalıştım. Elbette pek başaralı olamadım.

Kişisel alanıma dalıp eşyalarımı kullandığı için ona öfkelenmeliydim ama nedense hiç umurumda değildi.

İşini bitirdiğinde elini saçlarının arasına geçirerek bana doğru yürümeye çalıştı. Başaramadı.

Fayanslara yüzüstü düşmeden onu yakaladım ve kollarımın arasına alıp yatağa götürdüm. Yine beni yanına çektiğinde itiraz etmeden yatağa uzandım.

Başı yastığı bulur bulmaz gözleri kapansa da bana dönüp kolunu belime doladı.

Işıkları kapattım, içeriyi yalnızca şöminemde usul usul yanan ateş aydınlatıyordu.

"İnanılmaz birisin, biliyor musun?" diye mırıldandı.

"Ne açıdan?" diye sordum. Yoksa aramızdaki bu gerilimi hissettiğini mi itiraf etmek üzereydi?

İyice sokulup başını göğsüme koyduğunda onu kendime çektim. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Bizi buraya getiren tuhaf olaylar silsilesine inanamıyordum. Roxy uzunca bir süre sessiz kaldı. Tam uyuduğunu düşünmeye başladığım sırada tekrar konuştu.

"Banyonda hayatımda gördüğüm en *büyük* jakuzi var," dedi. Konuşmanın gidişatına güldüm.

"Hoşuna mı gitti?" diye sordum.

"Hayır. Sadece inanılmaz. Senin gibi. Sen... tam bir... götsün." Nefes alıp verişleri yavaşladı ve bu kez sızdığından emin oldum.

Son sözleri karşısında yüzüme ufak bir gülümseme yayıldı. Beni ne kadar çekici bulduğunu söylemesi egomu okşardı ama o sivri dili olmasa Roxy, Roxy olmazdı.

Ve tıpkı ona dair diğer birkaç şey gibi bunu da biraz fazla sevdiğimi fark etmeye başlıyordum.

@ayisigikitap

TORY

ONUNCU BÖLÜM

Çocukluğumda sürekli aynı rüyayı görüp dururdum, öyle ki bir noktadan sonra kendimi gerçek olduğuna inandırmaya başlamıştım. Rüyam çoğu kişi için çok özel bir şey sayılmazdı. Yatakta, anne ve babamın sevgi dolu kollarında kıvrıldığımı hayal ederdim. Hiç tanımadığım ebeveynlerimin arasında, sıcacık, güvende ve sevgiye boğulmuş vaziyette. Bu, Darcy'den bile sakladığım bir sırrımdı. Hayatımızda bir şeylerin eksik olduğunu ona itiraf etmek istememiştim. Bir ikizim olması büyük lütuftu, büyürken bir an bile yalnız kalmamıştım ama seni ne yaparsan yap seven, duygusal açlığını gideren ve koruyan otorite figürleri olmadan büyümek bir çocuk için zordu.

Büyüdükçe rüyalarım kendiliğinden kaybolup gitmişti. Destek ve sevgi için kendimle kardeşime bel bağlamayı öğrenmiş, bir anne babanın sonsuz korumasını göremeyeceğimi kabullenerek sert bir mizaç benimsemiştim. Bu eksikliği bir erkekle gidermeye hiç çalışmamıştım.

Bu yüzden şu an gördüğüm rüya hem tuhaf bir şekilde tanıdık hem de tamamen yabancıydı. Yine bir yatakta yatıyor,

bir çift güvenli kolun arasında dünyanın karşıma çıkaracağı her şeyden ve herkesten korunuyordum. Ama hiç tanımadığım sevgi dolu ebeveynlerimin arasında değildim, başım güçlü kollarını beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi sımsıkı etrafıma dolamış adamın göğsüne yaslanmıştı.

Kalbi kulağımın hemen altında atıyordu. Kolumu ve bacağımı üzerine atmıştım, onun da eli kalçamın üzerinde duruyordu. Vücudu teninin altında ateş yanıyormuş gibi sıcacıktı, ruhumu güç ve huzurla dolduruyordu.

Gözlerim kapalı olduğundan onu göremiyordum ama tuhaf bir şekilde evimde, olmam gereken yerdeymişim gibi hissediyordum.

Elim sert karın kaslarının üzerinde duruyordu, parmak uçlarımı yavaş yavaş aralarındaki oyuklarda gezdirdim. Henüz gözlerimi açıp bu güzel rüyayı bozmak istemiyordum.

Derin bir nefes aldı, başımın altındaki göğsü şişerken etrafıma doladığı koluyla beni kendine bastırdı.

Karnını tembel tembel keşfetmeye, parmaklarımı derin oyuklardan aşağı indirmeye devam ettim, ta ki sert bir kumaşa ulaşana dek. Kaşlarımı çatıp hissettiğim bu sert kumaşın kot olduğunu fark ettim. Kim kot pantolonuyla uyurdu ki? Bilinçaltım nasıl bir adam yaratmıştı?

Parmaklarım kotun belinde gezindi, kumaşın dokusu aklıma bir şeyler getirdi ama zihnim henüz ayılmadığından ne olduğunu çözemedim.

"Biraz daha devam edersen centilmenliği bırakmak zorunda kalacağım."

Elim duraksadı, sesi duymamla donakaldım. Rüya gören Tory bile kendini *onun* kollarında güvende hissedecek kadar aptal olamazdı.

Kalbim panikle göğsümü dövmeye başladı. Gözlerimi hafifçe araladım ve odanın karanlığında kırpıştırdım. Başım çatlayacak gibiydi, ağzım dilim kupkuruydu. Yüzümü buruşturarak

etrafıma odaklanmaya çalıştım ve bunun bir rüya olmadığı yavaş yavaş kafama dank etti.

Odanın öbür ucundaki şöminede için için yanan akkorlara baktım. Önünde siyah bir ızgara, yanındaysa krem renkli rahat görünen bir berjer duruyordu. Bu odayı biliyordum. Bir keresinde yakmıştım. Ve bir şekilde kendimi Darius Acrux'un lanet yatağında bulmuştum.

Öyle dehşete düşmüştüm ki hareket edemiyordum, beynim alkol sisinin arasında cevaplar arıyordu. Küre'de, Sofia ve Diego'yla bir şeyler içiyordum. Sofia, Cehennem Haftası şakalarına maruz kalmayalım diye davetsiz misafirlerin dikkatini bizden uzağa çekecek bir büyü yapmıştı. Hem sokağa çıkma yasağına rağmen dışarıda olduğumuzu da kimse fark etmeyecekti. Birlikte doğruluk mu cesaret mi oyununun tuhaf Fae versiyonunu oynamaya başladığımızı hatırlıyordum. Shotlar su gibi akıyordu ve Diego beresini Orion'dan geri almak için ortaya bir sürü fikir atıyordu. Sonra... Sonrası yoktu. Kendimi Darius Acrux'un kollarında nasıl bulduğumu açıklayacak tek şey hatırlamıyordum.

Bakışlarım berjerin kolundan sarkan eteğime kaydı. Boğazımdaki yumruğu yutarak ne giydiğimi ya da ne giymediğimi görmek için üzerime baktım. Benim olmadığı her hâlinden belli olan geniş tişörtü çekiştirip boynundan içeri baktım. Sütyenimin hâlâ yerinde olduğunu görünce bir an rahatladım ama beni henüz bırakmadığından külotumun akıbetinden emin değildim.

Darius elini kalçamdan yukarı kaydırdı, tişörtün üzerinden geçerek saçıma ulaştı ve bir tutamı parmağına doladı. Bu çok tuhaftı. Bana neden böyle dokunuyordu? Dün gece ne yapmıştık da buna hakkı olduğunu sanıyordu? Ben neden ona izin veriyordum?

Hâlâ kımıldamamıştım; başım güm güm atan kalbinin üzerinde, parmaklarım kotunun belindeydi.

"Sakın bana..." Gerisini getirmeye cesaret edemedim ama bilmem gerekiyordu. Hiçbir şey hatırlamıyordum.

"Daha az sarhoş ve biraz daha istekli kızları tercih ederim," dedi Darius. "Ayrıca seni becermiş olsaydım bunu hayatta unutamazdın."

Sözleri karşısında her yanım alev aldı ama bunu görmezden gelip içimi dolduran rahatlamaya odaklandım.

"Küçük mucizelere şükürler olsun," diye iç geçirdim ama her nedense göğsünde yatmaya devam ettim.

"Bu kadar sevindiğini belli etme bari," diye homurdansa da sesi kulağa muzip geliyordu.

"Neden buradayım peki?" diye sordum. Odasında, yatağında olmama hâlâ akıl sır erdiremiyordum ve bilinmeyen bir nedenden ötürü olduğum yerde donakalmış gibiydim.

"Çok sarhoş olmuştun. Sızdın ve uykunda büyü yapmaya başladın."

Kaşlarım çatıldı. Sarhoş olduğumu ben de biliyordum ama alkole dayanıklıydım. Sık sık ortalık yerde sızıp kalmazdım ve *o kadar* içtiğimi sanmıyordum... İçmemiştim, değil mi?

Sessiz kaldığımda Darius açıklamaya devam etti. "Büyümle seninkini kontrol altına almam gerekti. Sonra da gecenin bir vakti odanı yakma diye seni buraya getirdim."

Birden benimkinin etrafında kıvrılan büyüsünün farkına vardım, muhtemelen akşamın başından beri birlikteydiler. Darius onu benimkine katmaya çalışmıyordu ama büyüsü sanki izin istiyormuş gibi benimkinin çevresinde dolanıyordu. İçgüdüsel olarak gücümün etrafındaki bariyeri kaldırıp onu içeri aldım.

Büyüsü içime dolarken Darius keskin bir nefes aldı, o müthiş heyecan tepeden tırnağa her bir kasımın kısa süreliğine gerilmesine neden olunca dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Güçlerimizi her birleştirişimizde ortaya çıkan bu coşku bağımlılık yapıcıydı. Isısı her bir zerremi dolduruyordu ve sanki için için yanmayayım diye onunla mücadele etmek zorunda kalıyordum.

Kendimi bu hisse kaptırmadan önce büyüsünü geri ittim ve uzunca bir süre boyunca sessizce yatmaya devam ettik, iki-

miz de az önce yaptığım şeye dair tek kelime etmedik. Yine de tenim ara sıra büyüsünün hatırasıyla karıncalanıyordu.

Darius'un parmakları saçlarımın arasında hareket etmeye devam ediyordu. Kaşlarım çatıldı, bunu neden yaptığını, neden hâlâ üzerinden kalkmadığımı merak ediyordum. Bir barış büyüsünün etkisinde gibiydik ve ani bir hareketin bunu bozacağını ikimiz de biliyorduk.

"Beni sen mi soydun?" diye sordum usulca. Bunun düşüncesi bile sırtıma bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu.

Darius alaycı bir nefes verirken hafifçe geri çekildim, başımı göğsünden kaldırıp yastığa koydum. Yan dönüp elini çıplak uyluğuma attı. Hareket etmeden öylece dursa da içimde yangınlar kopuyordu.

"Küre'de arkadaşlarına striptiz gösterisi yaptığını hatırlamıyor musun?" diye sordu gözlerimin içine bakarak.

Hafifçe kaşlarımı çattım. Bir içki oyunu oynadığımızı, kuralları unuttuğumu ve bu yüzden çok fazla el kaybettiğimi, dolayısıyla haddinden fazla içtiğimi hatırlıyordum. Biri böyle bir istekle bana meydan okusaydı geri adım atmazdım ama bu, yine de şu anki durumumuzu tam olarak açıklamıyordu.

"Hayır," dedim en sonunda.

"Eh, sızmadan hemen önce gömleğini açmak için tüm düğmelerini kopardın. Seni buraya göz kulak olayım diye getirdim. Gerçi küçük Pegasus arkadaşının bana epey zorluk çıkardığını da söylemeden geçemeyeceğim."

"Sofia mı?" Bana yaşattığı onca şeyden sonra beni odasına götürmesine karşı çıkması anlaşılırdı. Gerçi belli ki Darius ona kulak asmamıştı.

"Sana çok sadık," dedi. "Ama bana kafa tutamayacağı için seninle benim ilgileneceğimi kabul etmek zorunda kaldı. Kıyafetlerinin kalanını da buraya geldiğimizde çıkardın. Kucağıma oturup tişörtüme zorla el koymadan önce."

İtiraz etmek üzere ağzımı açtım ama duraksadım, bunu hayal meyal hatırlar gibiydim.

Darius çok ilginç görünüyormuşum gibi öylece beni izliyordu. Koyu kahverengi gözlerine baktım. Başparmağı hafifçe kıpırdandığında ardında sıcacık bir iz bıraktı, kalbini biraz daha hızlı atmaya başladı.

"Sonra da... uyuduk mu?" diye sordum emin olmak için.

"O kadar sarhoşken sana dokunmazdım," dedi. Gözleri yüzümde gezinip dudaklarımda duraksadı.

Ama şimdi ayıldım...

Yavaşça uzanıp avucumu göğsüne bastırdığımda kalbinin tıpkı benimki gibi son sürat attığını duydum. Bana nasıl baktığını görmemek için gözlerimi elime indirdim.

Avucumun altındaki teni, büyüsü alev alev yanıyordu. Kafamı kaldırıp tekrar gözlerinin içine bakmak istedim ama buna yeltenirsem ne olacağını biliyordum. Karşımdaki bu karanlık cazibe bir adamdan çok canavardı.

Vücudunu süsleyen dövmeleri şimdiye dek hiç alıcı gözle inceleme fırsatım olmamıştı. Bakışlarımın loş ışıkta omuzlarını ve göğsünü kaplayan desenlerde gezinmesine izin verdim. Sırtındaki göremediğim bir dövmeden kaburgalarına doğru tüyleri ateşten kanatlar uzanıyordu. Ön kolundaki kırmızı renkli Terazi sembolü pazusunu kaplayan takımyıldızlar ve burçlar ağının bir parçasıydı ama içlerinde tek renkli olan o olduğu için fazlasıyla göze çarpıyordu. Sırtındaki ejderha dövmesinin ağzından püskürttüğü alevler sol omzunu süslüyordu. Görebilseydim ejderhasının beni büyüleyeceğinden emindim ve bir an ondan arkasını dönmesini istemeyi düşündüm. Ama sonra bunun fazla özel olduğunu düşünüp kendimi tuttum.

Gözlerimi o bölgede hiçbir dövme bulunmayan kalbine, üzerindeki elime geri çevirdim. Sessizlik uzayıp bir beklentiyle dolmaya başlarken ona sorabileceğim başka bir soru düşünmeye

çalıştım. Hâlâ beni izlediğini, başımı kaldırıp aramızda asılı duran sorunun cevabını vermemi beklediğini hissedebiliyordum.

"Peki beni büyü kullanmaya iten rüyam neymiş?" diye sordum akşamın eksik parçalarını bir araya getirmeme yardımcı olacağını umarak. "Bir peri ormanı mı büyütmeye çalışıyordum yoksa bir kapkek fırtınası yaratmaya mı?"

"Hayır, aslında bir rüyadan çok... kâbus görüyordun," diye itiraf etti Darius alçak sesle.

"Görüp durduğum tek bir kâbusum var ve..." Kaşlarımı çatıp duraksadım, bunu neden ona anlatmak istediğimi merak ettim. Sanırım akşamdan kalma olmam yüzündendi, belki de hâlâ sarhoştum. Doğrusu bu, kalkıp gitmek yerine neden onunla kaldığımı açıklardı.

Fakat Darius haklıysa ve kâbus gördüysem ağaçlar yetiştirmemiş ya da rüzgârda süzülmemiştim demekti. Su, buz ve panikle boğuşmuşum demekti.

"Etrafındaki her şeyi donduruyordun," dedi Darius usulca. "Sonra öksürmeye başladın, ağzından sular fışkırdı."

"Evet." Dudaklarımı büzüp başımla onayladım.

Aramızdaki sıcaklık birden buz kesti, kollarının arasından çıkmaya çalıştığımda damarlarıma yayıldı. Darius kolunu belime atıp bana sıkıca sarıldı, kalkmama engel oldu.

"Gitme," dedi. Sesindeki yalvarışı andıran tını tuhafıma gitti.

Onu daha sert ittim, dün gece etrafıma yaydığımı söylediği buzun aynısı uzuvlarımı sarmaladı. Darius irkilip göğsündeki elime baktı, sonra beni bıraktı.

Doğrulmayı başardığımda Darius da aynısını yaptı, geriye doğru sürünmeye başladığımda elimi tuttu.

"Anlat bana," diye yalvardı. "Öylece çekip gitme."

"Ne anlatayım?" dedim tekrar gözlerine bakarak. Aramızdaki büyü bozulmuştu neyse ki.

"Kâbusunu. Sürekli aynı şeyi gördüğünü söyledin, ne olduğunu biliyorsundur." Avucunun arasındaki parmaklarımı sıktı.

"Artık eskisi gibi değil," dedim soğuk bir sesle. Ona bunu anlatmaya neden zahmet ettiğimi bile bilmiyordum. Sanırım bilmesini istiyordum. Her ne kadar kendini kötü hissedeceğini düşünmesem de bana ne yaptığını anlamasını istiyordum. "Eskiden o araba kazasını tekrar tekrar yaşıyordum. Nehrin dibine batarken kemerimden kurtulamıyordum. Su hızla içeri doluyordu. Eski sevgilim Zane yüzüp kendini kurtarmış, beni ölüme terk etmişti. Onun tanıdığım en kötü insan olduğunu düşünüyordum. Ama aslında sadece bir korkaktı. Kendi kıçını kurtarmış, benim için riske girmek istememişti. Ölecektim ama bu, teknik olarak onun suçu olmayacaktı."

Darius'un yüzü kardardı, Zane'den bahsetmem onu kızdırmış gibi boğazının derinliklerinden alçak sesli bir hırıltı yükseldi. Ne gülünçtü, şimdi de o şerefsizden bin kat daha kötü biriyle aynı yatakta oturuyordum.

Beni teselli ediyormuş gibi tutmaya devam ettiği elimi avucundan çektim.

"*Şimdi* kendimi aynı kâbusta bulduğumda arabadan çıkıp yüzmeyi başarıyorum," diye devam ettim gözlerinin içine bakarak. "Ama yüzeye ulaştığımda suyun donduğunu fark ediyorum. Elimden hiçbir şey gelmiyor. Boğuluyorum, enerjimin son kırıntıları da tükenirken nefesimi tutmaya çalışıyorum. Ölmek üzere olduğumu biliyorum... Çığlık atarak uyandığımda bu dünyada Zane'den daha kötüleri olduğunu hatırlıyorum."

Yaşlı gözlerimle geriye doğru sürünerek ayağa kalktım. Her hareketimle zonklayan başım yüzünden suratımı buruşturdum. Loş odadaki kıyafetlerimi toplamaya başladım, içten içe hepsini bırakıp bu hâlde odama koşsam mı diye düşünüyordum. Hakkımda seks bağımlısı olduğumu iddia eden bir makale yayımlanmıştı, bir adamın odasından üzerimde onun kıyafetleriyle çıkmamın itibarımı daha fazla zedeleyebileceğini sanmıyordum.

"Max sana en büyük korkunu itiraf ettirdiğinde bunun nedenine etraflıca bakmamış," dedi Darius. "Bunları bilseydim—"

"Ne?" diye bağırdım hışımla ona dönerek. "O gece hakkında söyleyebileceğin ne seni farklı bir gözle görmemi sağlayabilir ki? Hem neden umurunda ki?" dedim.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Darius bıkkın bir nefes vererek. Gözlerindeki bakış beni bir an duraksattı. "Ama bir Fae için korku zayıflık demektir. Ailelerimiz güçlenmemiz için bizi korkularımızla yüzleşmeye, onların üstesinden gelmeye zorlar. Başarısız olmamız yeterince iyi olmadığımızın kanıtı olarak görülür. Sadece herkese korkularınla yüzleşecek kadar güçlü olmadığını göstermek istedik... Bunun seni nasıl etkileyeceğini, sonuçlarını düşünmedik."

"Ne için yeterince iyi olmadığınızın kanıtı olarak görülür?" diye sordum sözlerinin kalanını duymazdan gelerek. Yaptıklarının beni nasıl etkileyeceğini, sonuçlarını düşünmesi gerektiğini fark etmesi umurumda değildi. Olan olmuştu. "Herkesin korkuları vardır. Bazen onlarla yüzleşmek iyidir ama arkadaşlarınla bize yaptığınız şeyler bizi güçlendirmek için değildi. Özenle planlanmış zalimliklerdi. Düpedüz şerefsizlikti."

"Biliyorum."

Bahane uydurmaya kalkışmamasını taktir etsem de bundan duyduğu acıyı görmeyi reddediyordum. Bana öyle bakmaya hakkı yoktu.

"Aferin sana, götün teki olduğunu çok iyi biliyorsun artık. Bir dahaki sefere beni kâbusumla baş başa bırak olur mu? Bunun sebebi olan canavarın yardımına ihtiyacım yok." Işık düğmesini bulup bastım fakat içeriyi dolduran ışık kafatasımı bir bıçak gibi yarıp geçti.

Kapının yanında duran çantamı görmemle rahat bir nefes verdim. Anahtarımın orada olup olmadığını görmek için açıp elimi içine daldırdım.

Parmaklarımın çalıntı hançere sürtünmesiyle o tuhaf enerji, onu avucuma alma isteği vücudumu sardığında dudaklarımdan bir nefes kaçtı. Gücünün etkisiyle bir an donakaldım. Dün

gece Nemfler tekrar saldırırsa işime yarayacağını düşünerek onu da yanıma almıştım. Fakat şimdi dönüp bakınca bu fikir benden değil de hançerin kendisinden çıkmış gibi hissettim. Ona bakarken neden böyle bir şey yaptığıma anlam veremedim.

Darius yatağından kalkıp bana yaklaştığında yüreğim ağzıma geldi, hançeri hızlıca bırakıp çantayı kapattım.

"Güçlerim akademiye gelmeden üç yıl önce Uyandı. Bu süreyi diğer Vârislerle birlikte çeşitli öğretmenlerden ders alıp büyülerimde ustalaşarak geçirdim," dedi, bir anda çok şey anlatırsa beni korkutacağını düşünüyormuş gibi yavaşça. "Eğitimim sırasında babam korkularımla yüzleşmem için binlerce şey yaptı. Beni alevlerin içinden geçirdi, uçurumdan aşağı attı, dar alanlara kilitledi, dövdü, boğdu, kırbaçladı. Korkusuz bir adama dönüşene dek aklına gelebilecek her şeyi yaptı. Yaptığımız şey bu. Biz buyuz."

"Seni tebrik ederim o zaman," diye mırıldandım. Arkamı dönüp kapı koluna uzandım. Kıyafetlerim umurumda değildi, bu odada bir saniye daha kalmam söz konusu bile olamazdı. "Artık sen de onun gibisin."

Darius'un yüzü sanki ona yumruk atmışım gibi düştü.

Kapıyı açıp koridora çıktım ve merdivene koştum. Odama varana kadar durmadım. Yol boyunca diğer öğrencilerle karşılaşmamam bir mucizeydi.

İçeri girip kapıyı arkamdan kilitledim ve sırtımı pürüzsüz ahşaba dayayarak uzun bir nefes verdim. Darius dün gece beni odasına götürerek neyi kanıtlamaya çalışmıştı bilmiyordum ama bunun için ona teşekkür edeceğimi sanıyorsa delirmiş demekti. Yardımına ihtiyaç duymamın tek nedeni o yüzme havuzunda bana yaptıklarıydı. Belki biraz da alkol söz konusu olduğunda nerede duracağımı bir türlü öğrenememiş olmamdı. Yine de ona farklı bir gözle bakmaya hiç niyetim yoktu.

Bir geceliğine bana tuhaf bir şekilde nazik davranmış olabilirdi ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Geçmiş öyle tek ka-

lemde silinip atılamazdı. Söyleyeceği hiçbir şey yaptıklarını haklı çıkarmazdı.

Keşke yerinden çıkacakmış gibi atan kalbim de benimle aynı fikirde olsaydı.

Kapıyı kilitlemiş olmama rağmen komodinimi önüne sürükledim, kendimi dış dünyadan ayırmak için somut bir bariyere ihtiyacım vardı.

Kalbim nihayet sakinleşmeye başladığında, "Kahretsin," diye mırıldandım. Neden kendimi bu hâllere düşürüyordum? İyi ki aramızda başka bir şey geçmemişti. Öylesi tam bir felaket olurdu.

İçinden Atlas'ımı çıkarıp çantamı yere bıraktım. Ekrana dokundum ama şarjı bitmişti. İç geçirerek cihazı şarja takıp duşa girmek için banyoya yöneldim.

İçeri adım atar atmaz inledim, parlak ışıklar yüzünden başım çatlayacak gibi oluyordu. Hafta ortasında bu kadar çok içerken aklımdan ne geçiyordu acaba? Sadece biraz keyiflenmek istemiştim, bu kadar bokunu çıkaracak ne vardı sanki? Çakırkeyif olduğumu anımsasam da gerisi koca bir karanlıktan ibaretti. Aradaki çizgiyi nasıl hiç fark etmeden aşmıştım?

Isınması için suyu açıp aynada kendime baktım. Saçlarım darmadağınıktı ve göz kalemim hafiften gözlerimin altına akmıştı ama yansımama dair en korkunç şey gözlerimdeki bakıştı. Gördüğüm şey utanç değildi. Hâlâ Darius'un büyüsünün heyecanıyla parıldıyorlardı.

"Sen adam olmazsın," diye saydırdım kendime. Darius'un tişörtünü çıkardım. Sedir ve is kokusu duyularımı ele geçirdi ve bir an kollarının arasına geri dönmüş gibi hissettim.

Kendimden tiksinerek kumaşı bir çırpıda fırlattım, yatak odamın ortasına düştü. İç çamaşırlarım da onu takip etti ve çıplak kaldığımda bedenimi Darius Acrux'tan arındırmak için suyun altına girdim. Musluğu neredeyse en sona kadar çevirip saçlarımı iki kez yıkadım. Ama ne yaparsam yapayım ellerinin

tenimde bıraktığı histen kurtulamadım ve en sonunda tenimi kendi hâline bırakmaktan başka çarem kalmadı.

Hızlıca kurulanıp dolaptan yeni bir okul üniforması çıkarıp giydim. Sıra ayakkabılarıma geldiğinde botlarımın kayıp olduğunu fark ettim. Bir yandan Darius'a sövüp diğer yandan odamın parlak ışıklarına karşı gözlerimi kısarak makyajımı yaptım. Orion'la Temel Büyü dersi bu hâlimle bir kâbustan farksız olacaktı.

Şarja takılmasıyla açılan Atlas'ım birbiri ardına gelen bildirimlerle ötmeye başladı. Beynimi delen sesi durdurmak için ona uzandım. Ekrana bakmamla karşımda burç yorumum belirdi.

> Günaydın, İkizler!
>
> Yıldızlardan seni bekleyen gün hakkında havadisler var.
>
> Çalkantılı bir başlangıcın ardından günün geri kalanında yaşadığın olaylara farklı bir gözle bakmaya başlayabilirsin. Bazen her şey sadece siyah ve beyazdan ibaret değildir. Bazı konularda ilk varsayımlarına bağlı kalmak istesen de kendini değişim olasılığına açarsan hoş bir sürprizle karşılaşabilirsin. Terazi ve Balık burcundan birileri bugün canını sıkmaya çalışacak fakat sakın cesaretini kaybetme. Zorlu kısmı atlatırsan günün geri kalanında talihin senden yana olacağını görebilirsin.

İçimden bir ses canımı sıkacak Terazi'nin Orion olduğunu söylüyordu. Harika.

Burç yorumumu kapattım ve Darius'un beni kaçırmasının ardından Sofia, Diego ve Darcy'den gelmiş, nasıl olduğumu soran endişe dolu sayısız mesajı okudum.

Grup sohbetimize Ejderha'nın elinden sağ kurtulduğumu ve en kısa sürede Küre'de bir kahve eşliğinde her şeyi onlara anlatacağımı söyleyen bir mesaj attım. Yine Darius'la karşılaşmadan kendimi Ignis'ten dışarı atmak istiyordum.

Dolabımdan bir çift stiletto çıkarırken ayakkabılarımı Darius'un odasında unuttuğum için kendime bir kez daha kızdım. Ama botlarımı almak için kapısını çalmaktansa tüm günümü bu topukların tepesinde geçirmeyi tercih ederdim. Onun kapısına gitme düşüncesi bile içimde dertop olup çığlık atma isteği uyandırıyordu. Ayaklarımın ağrıması onunla tekrar konuşmak zorunda kalmaktan çok daha iyiydi.

Neden Vârislerin bize yaptıklarını unutmaya başlıyordum? Pitbol maçından beri intikamımız için yeni bir plan yapmamıştık.

Bunu değiştirme vakti geldi.

Dolabımın dibine sakladığım torbayı alıp kararlılıkla çantama tıktım.

Komidinimi kapının önünden çektim ve üzerime kalın bir mont geçirip dışarı çıktım.

Koridora adım atmamla tökezlemem biri oldu. Bakışlarımı yere indirdiğimde kapımın yanında duran katlanmış giysi yığınını gördüm. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle onları da alıp hızla içeri döndüm. Ayağımdaki stilettoları botlarımla değiştirdim ve Darius'un eşyalarımı getirmiş olmasını fazla düşünmemeye çalıştım. Hâlâ yüzde doksan beş oranında şerefsizdi. Beni öldürmeye kalkışan yüzde doksan beş oranında bir şerefsizdi, dolayısıyla ona bir teşekkür kartı falan göndermeyecektim.

Kulaklıklarımı taktım ancak başım müzik kaldıracak durumda değildi, bu yüzden hiçbir şey açmadım. Sadece benimle konuşmaya kalkışacakları caydırmak istiyordum.

Kahveye, Darcy'ye ve kahveye ihtiyacım vardı. Tam olarak bu sırayla. Midem bulanıyordu ve Küre'deki yemekleri düşünmek bile kusacak gibi olmama yetiyordu ama Ignis'ten bir an önce çıkmam lazımdı.

Ortak salon hıncahınç doluydu. İçeri girer girmez Darius'u fark ettim. Etrafını sarmış hayran grubunun ortasında, her zamanki yerinde oturuyordu. Saçları nemliydi ve üniforması-

nın üzerine şu siyah cübbelerden giymişti. İçeriden geçerken bakışları beni takip etti. Bense kafamı yarıp geçmeye çalışan parlak ışıklardan saklanmak için kapüşonumu taktım.

"Taze et!" diye bağırdılar birden. Arkamdan ayak sesleri duyulunca midem kasıldı.

Bir siz eksiksiniz! Sakın bana çatmayın!

Ellerimi kaldırıp etrafıma şiddetli bir hava dalgası püskürttüm. Yine gücümün dozunu ayarlayamadığım için öğrenciler ve mobilyalar geriye savruldu. Sadece Darius ve etrafındakiler zamanında kalkanlarına davranabildikleri için ayakta kaldı.

Dudakları belli belirsiz bir tebessümle kıvrıldı ama kafamı çevirip Cehennem Haftası hıyarları tekrar harekete geçmeden merdivene doğru koşmaya başladım.

"Bırakın gitsin." Darius'un sesi kulağıma geldi, sözleri karşısında sırtımdan aşağı bir sıcaklık yayıldı ama bunu neden yaptığını bir saniyeliğine bile olsa düşünmeyi reddettim. Muhtemelen sadece halıya kusmamı istememişti.

Dışarıda hava güzeldi, soluk mavi gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Güneş parlıyordu ve kuşlar neşeyle cıvıldıyordu. Kaşlarımı çattım.

Aptal güneş.

İçinde bulunduğum ruh hâline kasvetli bir gün yakışırdı çünkü bu parlak ışıklar günümü cehenneme çevirecekti. Çantamdan güneş gözlüğümü çıkarıp homurdanarak taktım.

Bu kadar çok içecek ne vardı sanki? Neden beni bula bula o buldu? Uyandığında dağınık saçı ve çıplak gövdesiyle neden bu kadar iyi görünmek zorunda?

Nihayet Küre'ye vardığımda kapı eşiğinde kalakaldım, şaşkınlıkla içeriyi kaplayan rengârenk çiçeklere baktım. Çok geçmeden hepsinin kavisli duvarların arasına sızan ışıkların altında parıldayan kalın bir buz tabakasının içinden büyüdüklerini fark ettim. Bilinçsiz yatarken yaptığım büyü bu olmalıydı.

Yarattığım şeye ufak bir hayranlık duymadan edemedim. O kadar ki bir an başımın ağrısını bile unuttum. Ancak yemek kokuları burnuma geldiğinde yine midem çalkalandı.

Henüz etrafta çok fazla öğrenci yoktu ama birkaç öğretmen buz tabakasına ve çiçeklere bakıp aralarında alçak sesle bir şeyler tartışıyordu.

"Bence olduğu gibi bırakalım. Biraz değişikliği kim sevmez?" dedi Washer ellerini heyecanla birbirine sürterek.

"Ya her şeyi yakacağız ya da buzun eriyip çiçeklerin solmasını bekleyeceğiz," dedi Pyro. "Küre'yi bu hâlde bırakamayız. Fakat büyü o kadar güçlü ki bana mısın demiyor. Bu şakanın Vârislerin başının altından çıktığından şüpheleniyorum. Sorumlunun hangisi olduğunu bulup Ev puanlarından düşmeliyiz. Hiç değilse arkalarını temizlemeleri gerek."

"Hadi ama, bunu yapan o haylazlardan biriyse bile asla itiraf etmezler," dedi Washer parmağını sallayarak. "Buzu eritmeyi deneyeyim mi? Herkesi ıslattım diye bana kızma ama."

Pyro'nun cevabını beklemeden yanlarından geçip gittim. Etrafımı kolaçan edip kimsenin bana bakmadığından emin olduktan sonra Sofia'nın dün gece bana öğrettiği büyüyü yaptım. Serap etrafımı sarmalayıp beni çevremdeki gözlerden saklarken tenim karıncalandı. Bu büyü özünde diğerlerini bana bakmamaya teşvik ediyordu fakat biri yeterince odaklanırsa bozulabilirdi. Yani elimi çabuk tutmalıydım.

Salonu geçip Vârislerin ölüp bittiği kırmızı kanepenin başına dikildim ve kendi kendime sırıtarak çantama tıktığım torbayı çıkardım. Önce içindeki mor renkli, simli, Pegasus boynuzu şekilli vibratörü alıp hızlıca minderlerin arasına sıkıştırdım. Ardından üzerine gümüş harflerle *Caleb Altair* yazdırarak kişiselleştirdiğim at kırbacını alıp adrenalinden titreyen ellerimle her zaman oturduğu yere bıraktım.

İşimi bitirdiğimde hızlıca kahve makinesine yöneldim. Kendi kendime pis pis sırıtarak serap büyümü bozdum ve

kimsenin bunu görmediğinden emin olmak için bir kez daha etrafı yokladım. Bir tepsi kapıp altı fincan kahve doldurdum ve Vârisler geldiğinde onları net görebilmemiz için köşedeki kıvrımlı kanepelere geçtim.

Kardeşime bir mesaj atıp ne yaptığımı haber verdim. Etrafımız kalabalıkken ona vibratörü ve kırbacı açıklayıp birinin bizi duyması riskine girmek istemiyordum. Mesajı da gönderdikten sonra çaresizce kahveme uzandım.

Sıcak sıvının ilk yudumu bile kendimi biraz daha iyi hissetmeme yardımcı oldu. Boğazımdan aşağı kayarken alçak sesli bir inilti çıkardım.

"Tanrım, Tor, dün gece ne yaşandı öyle?" diye sordu yanıma koşan Darcy. Kollarını etrafıma sarıp beni sımsıkı kucaklamadan önce kahvemi son saniye masaya bırakmayı başardım. "Diego odama gelip kapımı kıracakmış gibi yumrukladı, sonra Sofia arayıp Darius'un seni kaçırdığını söyledi. Ama şu sokağa çıkma yasağı yüzünden Aer'in önünde öğretmenlerden biri geziniyordu ve yardımına koşamadım!"

"Sakin ol, kötü bir şey yapmadı," diye sakinleştirdim kardeşimi. "Bok gibi görünüyor olmamın tek sorumlusu benim."

Darcy karşımdaki konforlu koltuğa oturdu ve ben ikinci bardağıma geçerken kendi kahvesini aldı. Hâlâ pisliğin teki gibi güneş gözlüğümle oturuyordum ama çıkarmaya cesaretim yoktu.

"Hafta ortasında sarhoş olduğuna inanamıyorum," dedi Darcy gözlerini devirerek.

"Eh, bizi bırakıp giden sendin. Senin hakkını da içmek zorundaydım," diye takıldım.

"Bırak şimdi şakayı, asıl Darius'la ne oldu?"

Derin bir nefes verdim. Darius'la ne *olmamıştı* ki? Ben ona Ignis Vârisi'nin odasında yaşananları anlattım, o da bana Sofia ve Diego'nun ona söylediklerini özetledi. Ne var ki konuştuklarımız Darius'un yaptıklarını anlamlandırmama zerre fayda etmedi.

Seth'le olanları anlatmaya başladığında kaşlarım neredeyse tavana kadar kalktı.

"Kesin yıldızlarda bir şeyler var," dedim en sonunda. "Dört Vâris'in de son yirmi dört saat içinde götlüğü bırakmasının başka açıklaması olamaz. Doğal bir şey olmadığı kesin."

Darcy kahkaha atıp başını iki yana sallayarak arkasına yaslandı. "Haklısın. Belki Neptün olaya el atmış, kişiliklerini bir süreliğine yüz seksen derece değiştirmiştir."

"Umarım elini üzerlerinden hiç çekmez," diye mırıldandım üçüncü kahveme geçerken.

"Buna içilir," dedi kardeşim.

Kahve fincanlarımızı tokuşturduk, çıkan şıngırtı karşısında yüzümü buruşturdum. Vârislerin nesi vardı bilmiyordum ama böyle devam etmesini umuyordum.

Söz konusu dört pislik tam da bu ânı bekliyormuş gibi içeri girdi. Darcy'ye haber vermek için kaşımı kaldırdığımda onları daha iyi görmek için yerini değiştirip yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Onları tekrar kızdırmak iyi bir fikir miydi?" diye mırıldandım. Gerçi artık çok geçti.

"Peh. Bu, bize yaptıklarının yanında hiçbir şey," diye karşılık verdi Darcy, fincanından büyük bir yudum alarak.

Seth yerine kurulup başını geriye atarak herkese geldiğini duyurmak için uludu. Her sabah tüm gözler iki saniyeliğine üzerinde olmazsa ölecekti sanki.

Darius kanepeye otururken bana baktı ama herhangi bir tepki vermedim, gözlerimi gizleyen güneş gözlüğüm sayesinde ona baktığımı anlayamazdı.

Darcy, Atlas'ında bir şeyler kaydırmakla meşgulmüş ayağına yatıp saçlarının arasından onları izliyordu. Bense olacakları beklerken sırıtmamak için canla başla mücadele ediyordum.

Max'le Caleb aynı anda kanepeye oturdu ve kıçı minderi bulur bulmaz kıpırdanıp altına uzanarak boynuz şekilli vibratörü minderin arasından çıkardı.

Yanlarından geçen Geraldine duraksadı ve Max'in elinde tuttuğu şeyi görünce avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

"Hijyenik sosisler aşkına, sakın bana sapkın hobilerinizi karnımızı doyurduğumuz bu yere getirdiğinizi söylemeyin! Bir Griffon'a göğsüne pislemesi için para ödemen rezaletin dik alâsı değilmiş gibi bir de kahvaltımızı o azgınlık roketinle lekeleme!"

Max'e yönelik suçlamasını duymamızla kardeşimle kahkaha krizine girdik. Geraldine bir dâhiydi.

Herkes ağzı açık kalmış hâlde Max'e bakarken içeriye bir sessizlik çöktü. Max şaşkınlığını üzerinden atıp ona cevap veremeden Geraldine arkasını dönüp gözlerinde dans eden muzip parıltılarla yanımıza geldi. Küre kahkaha sesleriyle inlemeye başladı.

"Bu benim değil!" diye çıkıştı Max ayağa fırlayarak.

"Evet, kesin Caleb'ındır!" diye bağırdı biri salonun arkasından. Diğer Vârisler de yerlerinden kalkmaya başladı.

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldüğünde kendine güç bela hâkim olan kardeşim kolumu sıktı. Geraldine karşımıza oturup tepsiden bir fincan kahve aldı.

Caleb kalkarken dizi kırbaca çarpıp yere düşmesine neden oldu.

Darius eğilip onu aldı ve sapını sıkıca kavrayıp diğerlerinin de görebilmesi için havaya kaldırdı.

"Bu ne böyle?" diye homurdandı. Bakışları hızlıca içeride gezindi, neyse ki bize odaklanmadı.

"Gerçekten bir Griffon'a göğsüne sıçması için para mı ödedin, Max?" diye sordu bir kız. "Ben bedavaya yapabilirim!"

Max'in yüzü mosmor kesildi, öfkesi Küre'nin her yanından hissediliyordu. Boynuz şekilli vibratörü var gücüyle salonun öteki ucuna fırlattı. Cihaz metal duvara çarpıp tangırdayarak yere düştü ve titreyip zıplamaya başladı.

Caleb, Darius'un elindeki at kırbacını alıp sertçe kırarak, "Bu saçmalıkların kimin başının altından çıktığını bulduğumuzda onu doğduğuna pişman edeceğiz!" diye bağırdı.

Kahkahamı bastırmaya çalışmaktan göğsüm ağrıyordu. Dudağımı neredeyse kanatacak kadar sertçe ısırıyordum ama boşunaydı, salonun her yanında ayrı bir şamata kopuyordu, en sonunda daha fazla dayanamayıp kendimi salarak kardeşime tutundum.

Vârisler kahkahalar eşliğinde hışımla dışarı çıktı.

"Dörtnala koşan gargoylelar adına, bu şimdiye kadar gördüklerimin en iyisiydi," dedi Geraldine keyifle. Katıla katıla gülmek başımı daha beter ağrıtsa da ona katılmamak elimde değildi.

DARCY

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Orion, Temel Büyü dersine gözlerinin altındaki morluklar ve büyüsünün azaldığını gösteren kireç gibi bir yüzle girdi. Vampir hızıyla tepeme dikildiğinde kafamda iki düşünce birbiriyle çelişti. Bir: Ona ihtiyaç duyduğu enerjiyi vermek. İki: Bir Fae olduğumu hatırlayıp ona karşı koymaya başlamak.

Beni sıramdan kaldırdığında kalbim tekledi, hızlıca kararımı verip avuç içimi çenesine vurarak beni ısırmasına engel oldum.

Tory bir tezahüratla bana destek olurken Orion gülerek kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. Adrenalin damarlarıma karışırken parmaklarımı açıp kapatarak ateş büyüme uzandım fakat o bir çırpıda bileğimi kavrayıp dişlerini tenime geçirdi. Zehri büyümü saniyesinde etkisiz hâle getirdi. *Kahretsin.*

Sıcak ağzı ve beni vücuduna bastırması her yanımı karıncalandırdı. Dudaklarımdan dökülen ses zevk dolu bir inilti-den farksızdı. Neyse ki sınıfın geri kalanı hâlâ çene çalmakla meşguldü de kimse bunu duymamıştı. Orion'ın kalp atışlarını göğsünde duran boştaki elimin altında hissedebiliyordum.

Büyümü sandığım kadar sömürmedi. Dişlerini tenimden çıkardı ve başparmağını ısırdığı yere sürterek yarayı iyileştirdi. Tek kelime etmeden beni bırakıp sınıfın karşısına döndü ve ceketini çıkarıp masasının ardındaki sandalyesinin sırtına astı. Bense elleri ve ağzının tenimde bıraktığı hisle allak bullak olmuş hâlde sırama geri oturdum.

Orion boğazını temizledi ve yüzünde beliren muzip bir gülümsemeyle arkasını dönüp bugünkü dersin ilham verici sözünü tahtaya yazdı.

HEPİNİZ BİR AVUÇ AZGIN ERGENSİNİZ.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Arkamdan biri içeceğini püskürtmüş gibi bir ses duyuldu.

"Nihayet!" Tyler heyecanla elini sırasına vurdu. Orion alaycı bir sırıtışla tekrar sınıfa döndü.

Sandalyemde kaykılıp tahtaya bön bön bakan Tory'ye döndüm.

"Lütfen konumuz cinsel eğitim olmasın," diye fısıldadım.

"Konumuz Fae cinsel eğitimi," dedi Orion. Hava büyümle kendimi bir esintiye dönüştürüp pencereden dışarı süzülmeyi dileyerek sandalyemde biraz daha kaykıldım.

Bu dersi verecek başka profesör mü kalmadı?

Sabahki burç yorumum aklıma geldi ve okuduğum satırlar birden anlam kazandı. Umduğum şey bu değildi. *Bugün Terazi burcundan biri yüzünü hiç olmadığı kadar çok kızartacak.* Yatakta on dakika oyalanıp söz konusu Terazi'nin bunu nasıl yapacağını boşu boşuna mı hayal etmiştim? Böylesi aklımın ucundan geçmemişti. Neden *bu* olmak zorundaydı?

Bakışlarım Orion'ın masasına kaydı ve Diego'nun beresini takan karpuzun yanına bir yığın muz, şeftali ve bir ananastan oluşan yeni arkadaşların katıldığını fark ettim.

Orion kollarını göğsünde kavuşturup meyve tezgâhının başına geçti. Keyfine diyecek yok gibiydi. "Ay Tutulması'nın gelişiyle–"

"Gümbür gümbür geliyor!" diye araya girdi Tyler. Orion bir su patlamasıyla onu sırasıyla birlikte yere düşürdü.

Bakışlarını bize meydan okur gibi içeride gezdirdi. "Ders sırasında şaka yapan herkes ıslanacak. Tıpkı Tyler gibi. Başka kimi ıslatıyorum?" Yüzümü utançla ellerimin arasına gömdüm.

Etrafımızdan birkaç boğuk kıkırtı yükseldi. Ben de onlara katılmamak için kendimi zor tutuyordum. Bu dersi yetişkince karşılamam mümkün *değildi.*

Parmaklarımın arasından ona baktığımda Orion'ı saklamaya pek uğraşmadığı bir sırıtışla bana bakarken yakaladım. "Konumuza dönelim. Pazartesi günü gerçekleşecek Ay Tutulması Zümrelerimizin daha şehvetli yanlarını ortaya çıkarak."

Bir bu eksikti. Umarım Zümre'm henüz ortaya çıkmadığından bana bir şey olmaz.

"Müdire Nova libidolarınızın kontrolden çıkması ihtimaline karşı hazırlıklı olmanız gerektiğini düşündü. Hiçbirinizin daha ilk dönem bitmeden kazara çocuk sahibi olmak istemeyeceğinden eminim." Tahtaya dokunmasıyla ekranda bir başlık belirdi ve sınıf kendine çekidüzen verip daha dik oturmaya başladı.

FAELER İÇİN CİNSEL EĞİTİM

"Akşamdan kalma kafamla ihtiyacım olan *tek* şey buydu," diye homurdandı Tory alçak sesle. Orion ona döndü.

"Akşamdan kalma mısın, Bayan Vega?" diye mırıldandı. Hatasını fark eden Tory iç geçirdi.

"Evet, efendim. Biraz şifa büyünüze hayır demem."

Orion'ın yüzünde şifa büyüsünden zırnık alamayacağını söyleyen karanlık bir gülümseme belirdi.

"Şansına küs. Dersime böyle geliyorsan sonuçlarına katlanmak zorundasın." Göz açıp kapayıncaya dek Tory'nin sırasının yanında belirip kulağına, "DEĞİL Mİ AMA?" diye bağırdı. Ben bile yerimden sıçradım. Tory ise saf acıyla yüzünü buruşturdu.

Hemen kulaklarını tıkadı. Orion kıs kıs gülerek tahtanın başına döndü. Ekrana bir kez daha dokundu ve bu kez karşımızda hayatımda okudum en tuhaf liste belirdi.

- *Pegasus Simi*
- *Pembe Kristaller*
- *Ay Kayası*
- *Efsunlu Burç Taşları*

"Kuzenim bir keresinde Kurt Adam sperminin yalnızca Pegasus simiyle öldürülebileceğini söylemişti," diye atladı Kylie.

Orion ona boş bir bakış attı. "Kuzenin aptalmış," dedi tüm ciddiyetiyle.

"Bende işe yarıyor," diye üsteledi Kylie. "Sethy'yle hiç sorun yaşamadık."

"Iyy. Simi nereden buluyor ki?" diye fısıldadı Sofia, saçlarını omzuna toplayıp burnunu kırıştırarak.

Orion parmaklarını göz pınarlarına bastırıp başını yere eğdi. "Bu bir safsatadan ibaret, Bayan Major. Hâlâ hamile kalmamış olmamanı Bay Capella'nın aldığı önlemlere borçlusun. Fakat iki taraf da korunmadığı müddetçe risk yüzde yüz ortadan kalkmaz. Bu yüzden bir dahaki sefere karşıma karnında bir Kurt sürüsüyle çıkmak istemiyorsan anlatacaklarımı iyi dinle."

Tyler güldü. "Kylie'nin bacaklarının arası disko topu gibi parlıyor!" diye bağırdı. Orion hava büyüsüyle kafasına vurdu.

Tekrar tahtayı işaret etti. "Bu gördüklerinizin ortak noktası nedir?" Ön sırada oturan bir kızı işaret etti ama kız başını iki yana sallayarak yüzünü Atlas'ına gömdü.

Sofia elini kaldırdı ama Orion, gözüne Diego'yu kestirmişti. "Bay Polaris?"

"Şey... İşe yaramamaları mı?" diye tahmin yürüttü.

"Doğru," diye şakıdı Orion. "Aslına bakarsanız doğum kontrolü için tek bir büyüye ihtiyacınız var."

Muzları erkeklere, şeftalileriyse kızlara dağıtmaya başladı. İçlerinden birini sırıtarak bana fırlattı, biraz zor olsa da meyveyi yakalamayı başardım ve al al olmuş yanaklarımla sıramın üzerine bıraktım.

"Etkisinin devam etmesi için büyüyü her otuz günde bir yenilemelisiniz. Beyler Mars'a, hanımefendilerse Venüs'e dönmelidir. Yerlerini Atlaslarınızın yardımıyla bulabilirsiniz. Büyü yalnızca her iki –ya da daha fazla– taraf da yapmışsa yüzde yüz etkilidir. Aynı zamanda sizi Faemidya, Kenrengi, Griffonore ve Mantikor biti gibi cinsel yolla bulaşan hastalıklardan da koruyacağından yalnızca partnerinize bel bağlamamanızı şiddetle tavsiye ederim."

"Umarım bize büyüyü uygulamalı olarak gösterir," diye fısıldadı arkamdaki kız. Birkaç kişi kıkırdadı.

Elimdeki şeftaliyi sıktım. Birden ateş basmıştı.

Orion masasından bir muz aldığında herkes ne yapacağını görmek için pürdikkat ona döndü.

"Ananas ne için?" diye mırıldandım Tory'ye.

Yüzüne yayılan sırıtışa bakılırsa Orion yine bizi duymuştu. Bakışları benimkilere kilitlendiğinde nabzım hızlandı. "O ananas öğle yemeğime eşlik edecek, Bayan Vega."

"Ah," deyip güldüm.

Kapı tıklatıldı. Orion muzunu masaya bıraktığında içeriye bir hayal kırıklığı çöktü. Kimin geldiğini görmek için sınıfın öteki ucuna ilerledi.

Kapıda güzel Francesca belirince kalbim tekledi, yüzüne bir gülümseme yayılınca hepten durdu. "Selam, Lance. Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Nemf saldırısına dair anılarına bakmam

gerek. Daha fazla bekleyemem. Dersc on dakikalığına ara verebilir misin? Profesör Washer yerine bakabileceğini söyledi."

Washer aniden dibine girince Francesca ondan kaçmak için Orion'a sokuldu, elini koluna koydu.

Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle onlara baktım ve bu afet kadının onun için sandığımdan daha büyük bir anlam ifade edip etmediğini çözmeye çalıştım.

Tyler'ın zevzek sorusu şüphelerimi iyice körükledi. "Bu kadın kız arkadaşınız mı, efendim? Muzunuzun hakkını veriyordur umarım."

Orion ona bakmaya bile tenezzül etmeden bir esintiyle onu tekrar yere düşürdü.

Francesca'nın gözleri herkesin sırasının üzerindeki meyvelerde gezindi, ardından tahtadaki başlığa kaydı.

"Affedersiniz, çocuklar. Onu en kısa sürede geri göndereceğim." Kocaman bir gülümsemeyle Orion'ın elini tutup onu dışarı sürükledi. Gidişlerini izlerken ağzım çöl gibi kurudu.

Kimseyle beraber olmadığını düşünerek dünyanın en büyük aptallığını mı yaptım?

"On dakikaya dönerim, Brian. Sınıfımla ilgilenmene gerek yok," diye homurdandı Orion koridordan.

"Lafı mı olur? Benim için bir zevk," diye karşılık verdi Washer. "Franny bu sabah uğrayacağını haber vermişti, yerine bakmaya hazırdım zaten. Hemen de unutmuşsun. Sen daha o sıralarda otururken cinsel eğitim dersini ben veriyordum. Sana *içli dışlı* olmanın tüm ayrıntılarını ben öğrettim. Bunun için ne kadar teşekkür etsen az."

Washer, Orion'ın başka bir şey söylemesine izin vermeden içeri girip kapıyı sertçe kapattı. Kolunun altına büyük bir çanta sıkıştırmıştı. Üzerimizde gezdirdiği gözlerindeki heyecan hepimizin tüylerini diken diken etti.

Tanrım, al canımı.

Gıcırdayan deri pantolonuyla masanın başına geçerken midem ağzıma geldi. Tory yüzünü buruşturdu. Bronz göğsünü ortaya çıkarmak için birkaç düğmesini açık bıraktığı beyaz gömleğini o suç sayılması gereken pantolonun içine sokmuştu.

Açgözlü bakışlarından bir an bile ödün vermeden diliyle dudaklarını ıslattığında arkama bakmadan kapıya koşmak istedim.

"Ay Tutulması hızla yaklaşırken eminim çoğunuz *kıpırtıları* şimdiden hissetmeye başlamışsınızdır."

"*Pervertido*[3]," diye mırıldandı Diego.

"Eminim partneriniz olsun ya da olmasın hepiniz içinizdeki bu kıpırtıları nasıl dindireceğinizi bilmek istiyorsunuzdur." Çantasını masanın üzerine koyup fermuarını açtı, bu sıradan hareketi bile müstehcen gösterebilmesi akılalmazdı.

"Aslında, efendim," diye araya girdi Kylie. "Profesör Orion bize doğum kontrol büyüsünü gösteriyordu. Gerisi pek önemli değil açıkçası." O da hepimiz gibi o çantanın içinde ne olduğunu öğrenmemek için her şeyi yapmaya razıydı.

"O büyü iki dakikalık iş. Zamanı geldiğinde onu da anlatırım," dedi Washer. Çantanın içinden spiral şekilli, siyah plastikten yapılmış, boynuzu andıran bir şey çıkardı. Onunla ne yapmamız gerektiğini anladığımda dehşetle Tory'ye döndüm.

"O bir Minator boynuzu mu?" diye fısıldadı Sofia. Gözleri siyah nesneye kilitlenmiş, ağzı bir karış açık kalmıştı.

Washer, Orion'ın masasını aralarında sahte bir Kurt Adam kuyruğu, bir yığın tüy, pullarla kaplı, pençeli bir eldiven ve bir dizi sahte Vampir dişinin de bulunduğu türlü türlü tuhaf seks oyuncağıyla donattı.

"Fetişler son derece olağandır," dedi keyifle. "Zodyak'ta Zümre zorbalığına müsamaha göstermeyiz. Yani Kurt Adam

---

3 (İsp.) Sapık. –*ç.n.*

kürkünc ya da Vampir ısırıklarına karşı özel bir ilginiz varsa kimsc sizi yargılamaz. Aslına bakarsanız..."

Gıcırdayan pantolonu ve elindeki Minator boynuzuyla sıraların arasında yürümeye başladı. "Bu süreci arzularınızı keşfetme fırsatına dönüştürebilirsiniz." Uzun boynuzu Diego'nun önüne bıraktı ve üzerindeki bir düğmeye basıp oyuncağın şiddetle titreyerek sıradan aşağı yuvarlanmasına neden oldu.

"Utanacak hiçbir şey yok. Al ve elden ele gezdir," diye teşvik etti. Diego boynuzu iki parmağıyla tutup onu hastalıklıymış gibi çabucak arkasındakine fırlattı.

Washer ellerini omuzlarımıza sürterek önümüze daha fazla seks oyuncağı bıraktı. Ejderha pençesi şekilli eldiven Tory'nin masasına geldiğinde kardeşim kalemiyle onu itti.

"Kesin hepsi kendi koleksiyonundandır," diye fısıldadı kulağıma. Bu düşünceyle içimi yepyeni bir dehşet sardı.

Washer bize doğru yürümeye başladığında onula göz göze gelmemek için bakışlarımı çaresizce yere diktim. Ne var ki bu sefer de önümüze geçtiğinde pantolonundaki şişkinlikle göz göze geldik.

Aramıza olabildiğinde mesafe koymak için sandalyemin el verdiği ölçüde arkama yaslandım ve ellerimi masanın altına, ulaşamayacağı bir yere koyup kafamı kaldırdım.

"Cinsellik son derece normaldir. Hepimiz hoşumuza giden şeyleri utanıp sıkılmadan konuşmalıyız. Hadi, en derin arzularımızdan bazılarını birbirimizle paylaşalım." Tory'ye uzandığında kardeşim geri çekildi fakat yeterince hızlı davranamadığından Washer onu bileğinden yakaladı. "Belki Bay Altair seni sarmaşıklarıyla bağlamayı seviyordur, ha?" Kaşlarını hızlıca kaldırıp indirdi. Kardeşimin anılarını kurcalamaya koyulmasıyla büyüm ellerimi karıncalandırdı, tüylerim diken diken oldu.

"Kovalamaca oynamaya bayılıyoruz. Feci seksi bir şey," dedi Tory boğuk bir sesle. Hemen araya girip kolunu çekiştir-

dim. Ellerimin ortaya çıkmasıyla Washer bu kez bana atıldı. parmaklarını benimkilere kenetleyip gülümsedi.

"Senin en edepsiz anın ne bakayım?"

Panikledim. Orion'la olanları öğrenemezdi. Büyüsüyle paniğimi dindirdiğini, en karanlık sırrımı bulmak için etrafı kurcaladığını hissettim. Onu saklamak için elimden geleni yaptım ama Washer daha da derinlere daldı, beni sakinleştirmeye devam ederek sırrımı çekip almaya çalıştı. Zihnimi daha da zorladı ama çaresizlikten inşa ettiğim duvarım bir şekilde ayakta kaldı, bir yanma hissi damarlarımı ele geçirdi.

"Eh, madem görmemi *bu kadar* istemiyorsun." İç çekerek elimi bıraktı. Yanımızdan uzaklaşırken rahat bir nefes aldım.

"Ona karşı mı koydun?" diye fısıldadı Tory fal taşı gibi açılmış gözleriyle.

"Evet," dedim. "Ama nasıl yaptığımı hiç bilmiyorum."

"Kahretsin. Çözdüğünde bana da öğret." Uzattığı serçe parmağıyla sözümüzü mühürledim.

Washer sınıfta yürüyerek onu görmezden gelmeye çalışan Kylie'ye yanaştı. Elini omzuna koyduğunda kız bir an yüzünü buruşturdu fakat sonra gücünün etkisine kapılıp gevşedi. "Seth Capella yatakta felaket bir şey olmalı. Sınıfla paylaş da hepimiz Kurt Adamların çiftleşmesi hakkında birkaç şey öğrenelim."

Her ne kadar Kylie'ye ölüp bitmesem de kimse Washer'ın sapıklığına maruz kalmayı hak etmiyordu. Ağzı konuşmak üzere aralandığında yüzümü buruşturdum. "Köpek pozisyonunu çok seviyor ve bazen... benden ulumamı istiyor."

"Bunu yapmak hoşuna gidiyor mu peki, Bayan Major?" dedi Washer sinsice. Bakışlarımı Tory'ye çevirdim, araya girip girmememiz gerektiğini merak ediyordum ama bunu yaparsak Washer'la cezaya kalacağımızdan emindim. Dünyadaki hiçbir şey buna değmezdi.

"Evet," diye iç geçirdi Kylie. "O da aynı şekilde uluyarak karşılık verdiğinde daha da çok hoşuma gidiyor."

Washer onu bıraktı ve dikkatini çekmemek için her şeyi yapan öğrencilerin arasında gezinmeye geri döndü. Yüzünde gergin bir ifadeyle masasının arkasında dikilen Elijah'ya yaklaştı. Elini tutup ona gülümsediğinde oğlan rahatladı. "Peki ya sen, Bay Indus? Seks hayatında sıkıntılar yaşıyor musun?"

"Şey..." Elijah dişlerini sıkarak ona karşı koymaya çalıştı.

"Utanmanı gerektirecek bir şey yok," diye üsteledi Washer.

"Erkek arkadaşımla ne zaman yapsak... sürekli—" Gözlerini sertçe kırpıştırarak direnmeyi sürdürdü.

"Sürekli ne?"

"Benden..." Elijah kızarmaya başlarken huzursuzca dudağımı dişledim. "Benden Darius Acrux gibi giyinmemi istiyor," dedi bir nefeste. "Duman makinesi kullanıp bir Ejderha gibi kükrememi, ona kabadayılık taslamamı söylüyor. Bir de ona..."

"Ee?" diye diretti Washer.

"Söyleyemem," dedi Elijah başını hışımla iki yana sallayarak. Biraz olsun kendine gelmiş gibiydi.

"Burada güvendesin," dedi Washer. "Erkek arkadaşın başka ne istiyor?"

"Ona Prens Caleb diye seslenmemi," diye yanıtladı oğlan. Tory yanımda kahkahasını bastırmaya çalıştı.

Washer'ın beti benzi atmış Elijah'nın yanından sırıtarak uzaklaşmasını ağzım bir karış açık vaziyette izledim.

"Bunun gibi rol yapmacalar çok olağandır," dedi Washer sırıtarak sınıfın ön tarafına yürürken.

Tyler, Atlas'ında harıl harıl bir şeyler yapıyordu. Herkesin karanlık sırlarını FaeBook'a döktüğünden emindim. Bu yüzden Washer elini onun omzuna koyup ifşasını böldüğünde ona pek üzülemedim. Tyler korkuyla başını kaldırdı ama saniyeler içinde gözleri donuklaştı ve yüzüne hayranlık dolu bir ifade yayıldı.

"Pegasuslar yatak odasında bir hayli vahşi olmalarıyla ünlüdür. Simli dostlarımızdan payıma düşeni aldığımdan maharetlerine bir hayli aşinayımdır. Aslına bakarsanız hâlâ çar-

şaflarımdaki simleri temizlemeye çalışıyorum," diye kıkırdadı Washer. Ruhumun bir parçasının öldüğünü hissettim. "Sen kimi arzuluyorsun, Bay Corbin?"

"Sofia Cygnus," diye yanıtladı biraz bile tereddüt etmeden. Sofia'nın suratı kıpkırmızı oldu, yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Demek öyle," diye mırıldandı Washer keyifle, omzunun üzerinden söz konusu Pegasus'a baktı. "Peki Bayan Cygnus'a ne yapmak isterdin?"

"Yok artık," diye araya girdi Tory ama Washer onu takmadı.

"Ona kendini iyi hissettirmek, tenini parıldatmak istiyorum," dedi Tyler hülyalı hülyalı iç geçirerek. Sırıtarak Sofia'ya baktım.

"Acaba o da bunu istiyor mu?" Washer onu bırakıp doğruca yanımıza yöneldi, Sofia'nın sırtı dimdik oldu.

"İstiyorum," deyiverdi onu cevabını zorla alma zahmetinden kurtararak. Washer tek kaşını kaldırarak yanından geçip gitti.

Tyler, Sofia'ya bir bakış atıp yanağının içini ısırdı. O da utangaç bir gülümsemeyle oğlana karşılık verdi. *Yürü be, Sofia.*

Washer daha fazla öğrencinin özel hayatını ihlal ettikten, tüm seks oyuncaklarını bu iğrenç gösterinin ve dersin bir parçasıymış gibi hepimize zorla inceletip pis ellerini her yanımızda gezdirdikten sonra nihayet tahtanın başına geri döndü. Artık sınıf arkadaşlarımın seks hayatlarını en ince detayına kadar biliyordum. Washer'ı Müdire Nova'ya şikâyet etsek bunu ciddiye alır mıydı yoksa profesörün Zümre'sini öne sürüp geçiştirir miydi merak ettim.

"Şimdi sizlere Tutulma sırasında gönül rahatlığıyla haylaz kaçamaklar yapabilmeniz için doğum kontrol büyüsünü öğreteceğim." Orion'ın masasında bıraktığı muzu alıp kasıklarına koyarak parmaklarını etrafına sardı.

Onu sıvazlamaya başladığında yüzümü buruşturdum, buna daha fazla maruz kalmamak için sıramın altına saklanmayı düşündüm.

Kapı açılıp Orion içeri girdiğinde herkes rahat bir nefes verdi. Washer'ın elindeki muzu görünce vahşi bir hayvan gibi hırladı. "Seks oyuncaklarını al ve sınıfımdan defol." Sıralarımızın üzerinde duran oyuncakları işaret etti. Washer gözlerini devirerek onları toplamaya başladı.

"Biraz gevşemen lazım, Lance. Yılların tecrübesiyle öğrencilerin ufkunu açıyorum sadece. Dersi senin yerine ben bitiririm."

"*Defol*," diye hırladı Orion. Çıkan ses karşısında ürperdim.

Washer oyuncaklarını çantasına doldurup oflayarak dışarı çıktı. Nihayet gitmesiyle sınıf gözle görülür şekilde gevşedi.

Orion bir hava patlamasıyla kapıyı arkasından kapattı ve çatık kaşlarıyla bize döndü. Öğrencilerinin dehşet içindeki yüzlerine bakıp iç geçirdi. "Elimden geldiğince çabuk geldim," dedi. "Büyüyle devam edelim." Washer'ın bıraktığı muzu aldı ve kasıklarının çok daha üzerine yasladı. "Büyünüzün herhangi bir şekle bürünmesine izin vermeyin. Bilhassa da Ateş Elementi'ni taşıyorsanız," diye uyardı. Birkaç kişiden gergin kıkırtılar yükseldi. "Erkekseniz Mars'a, yani... bu tarafa, kadınsanız da Venüs'e dönün," dedi parmağıyla yönü işaret ederek.

Yüzüm ısınmaya başladı, hiçliğe karışıp bunu izlemek zorunda kalmaktan kurtulmak istedim. *Bunun bir hapı falan yok mu?*

"Bir kalkan oluşturun ve... hepsi bu kadar." Elinin altında ufak bir parıltı belirdi ve muza yayıldı. Meyveyi masaya bırakıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şimdi siz deneyin."

Kaşlarımı çatarak şeftalimi aldım. Yardım için Tory'ye döndüm ama kafasını sırasına yaslamıştı.

"Ahh, buz gibi. Çok güzel," diye iç geçirdi.

"Şeftalinin etrafına bir kalkan oluşturman gerek," dedim onu dürtükleyerek. Kardeşim başını kaldırıp avucundaki çekirdeği gösterdi. "Onu çoktan yedim."

Hâline güldüm ve o hayata tutunmaya çalışırken yeni bir şeftali istemek için Orion'a döndüm. Onu Tyler'ın sırasının

önünde buldum, çatık kaşlarıyla oğlanın muzunun etrafına dolanan sarmaşıkları izliyordu.

"Meyvesine yapabilene kadar kimse büyüyü kendi üzerinde denemesin," dedi. Kimseden itiraz gelmedi.

"Efendim?" diye seslendim. Orion bana dönüp tek kaşını kaldırdı. "Tory'ye bir şeftali daha verir misiniz?"

Masasına dönüp bir şeftali aldı ve Vampir hızıyla Tory'nin tepesine dikildi. "AL BAKALIM, BAYAN VEGA!" diye bağırdı. Kardeşim başını kollarının arasına aldı.

"Nedennnn?" diye sızlandı.

Kendimi tutamayıp güldüm. Orion bana göz kırpıp olduğu yerde durmaya devam etti.

"Görelim bakalım."

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Git başımdan.

Orion yanağının içini ısırdı, gözlerini üzerime dikmişti. Beni kasten huzursuz etmeye çalıştığının farkındaydım.

İç çekerek şeftalime döndüm, göz ucuyla Diego'nun muzuyla cebelleştiğini görebiliyordum.

Bir nefes alıp pürdikkat beni izleyen çekici öğretmenimi görmezden gelmeye çalıştım ve şeftalimi elime alarak gözlerimi kapattım.

"Venüs'e dönük değilsin," dedi. Gözlerimi geri açtım ve ona bakarak dudağımı ısırdım.

"Ah... doğru." Atlas'ımdan yıldız haritasını açıp yerimde döndüm, şeftalimi sıramın kenarına koyarak büyümü parmak uçlarıma çağırdım. Farklı Elementler damarlarıma karışıp duruyor, derinlerindeki saf enerjiyi bozmaya çalışıyordu. Onları tekrar tekrar geri iterek büyüyü yapmaya hazırlandım.

Kafamda bir kalkan canlandırıp onu şeftalinin etrafına sarmaya çalıştım. Avucumdan bir rüzgâr çıktığında meyve havaya fırlayıp tahtanın ortasına çarptı, turuncu bir pelte hâlinde kayıp yere düştü.

"Tüh," diye mırıldandım. Tory yanımda kahkahalara boğuldu.

"Aman Tanrım, Darcy, *sakın* bunu kendi üzerinde deneme."

"Tekrar," diye emretti Orion. Bir bulanıklık hâlinde masasına gidip bana yeni bir meyve getirdi. "Odaklan."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Kafanızı falan çevirmez misiniz?" Elimle onu kovduğumda kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Hayır, burada keyfim yerinde." Acımasızca gülümsediğinde dişlerimi sıktım.

Bunların hepsi mesajını yine cevapsız bıraktım diye mi, Profesör İşle Özel Hayatı Ayırmayı Bilmem?

"İyi," dedim omuzlarımı dikleştirerek. *Canı cehenneme, onun nerede olduğunun bir önemi yok çünkü bunu yapacağım.*

Dikkatimi tekrar topladım ve Elementleri dizginlemeye çalışarak enerjiyi avucuma doldurdum. Parmaklarımın arasında bir ışık parıldadı ve şeftaliye süzülüp etrafını sardı. Zaferle gülümsedim ama havaya çok erken girmiştim. Avucumda alevler patladı ve meyve yine pelteye dönüştü.

Orion bir kahkaha patlatıp bana yeni bir şeftali getirmeye gitti. Dönerken meyvelerini mahvetmiş diğer öğrencilere de birer tane fırlattı. Yanımıza geldiğinde Diego'nun muzu kabuğundan fırlayıp Orion'ın başının üzerinden uçtu.

Kollarını kavuşturarak tekrar denememi işaret etti, ben de ona gözlerimi kısarak kötü kötü baktım.

Artık cidden beni rahat bırakıp başkasına dadanabilir mi? Neden kafayı bana taktı?

Nihayet beni yalnız bıraktığında büyünün püf noktasını kapmaya başladım. Dersin sonuna geldiğimizde birkaç şeftaliyi pelteye çevirmeden kalkanla sarmalamayı başarmıştım ama yine de büyüyü kendi üzerimde deneyecek cesaretim yoktu. Riski göze almaya *hiç* değmezdi. Ay tutulsun ya da tutulmasın yakın zamanda biriyle seks yapmaya hiç niyetim yoktu zaten. Bir gök cismi beni kontrol edemezdi.

Zil çaldığında sınıf rezil hâldeydi. Herkes dışarı çıkmaya başladı.

"Bayan Vega." Kapıya doğru yürürken Orion bileğimi yakalayıp beni geri çekince vücudumu bir sıcaklık sardı. "Etrafı temizlememe yardım et."

Başımla onayladım, kalbim üç kat daha hızlı atmaya başladı. Onunla yalnız kalacağım için hem korkuyordum hem de heyecanlanmıştım.

"Ben size yetişirim," dedim Tory'yle diğerlerine. Bana el sallayıp sınıftan çıktılar.

Daha sonra pratik yapmak için kenara ayırdığım şeftaliyi ceketimin cebine koydum. Son öğrencilerin de gitmesiyle içerisi sessizleşti. Gerçekten temizlik için kalmamı istediğini düşünüyormuşum gibi çöp kovasını aldım ve tahtanın önüne geçtim, üzerindeki meyve kalıntılarını temizlemeye başladım. Orion'ın bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ama yerinden çıkacakmış gibi atan kalbime rağmen istediğini yapmaya devam ettim.

"Mesajıma cevap vermedin," dedi. Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Çöp kovasını yere bırakarak, "Yeni favori lafın bu mu?" dedim umursamazca.

Birden arkamda belirdi, bir elini boğazıma, diğeriniyse karnıma koyarak beni göğsüne çekti. Dişleri kulağıma sürtündüğünde tepeden tırnağa zevkle ürperdim.

"Direnmen gerekiyor," diye homurdandı.

"Beni ısırmaya kalkarsan direnirim ama niyetin bu değil." Kollarının arasında döndüm ve kirpiklerimin ardından ona baktım. "Yanılıyor muyum?"

Yutkunduğunda âdemelması yukarı aşağı hareket etti. "Ay Tutulması yaklaşıyor. Böyle zamanlarda Faeler kendini kaybeder. Kimse beni suçlayamaz." Ağzının köşesi belli belirsiz yukarı kıvrıldı, sağ yanağındaki gamze ortaya çıktı.

"Kuralları çiğnemek için çok haklı bir bahane," dedim. Kapıya bir bakış atıp tekrar ona döndüm. "Kız arkadaşın buna ne diyecek?" Yüzüme sert bir ifade kondurup cevabını beklerken midem kasıldı.

"Ne kız arkadaşı?" diye sordu keyifle.

"Francesca," diye yanıtladım. Geri çekilmeye çalıştım ama bana daha sıkı sarıldı.

Pis pis sırıttı. "Kıskanıyorsun."

Ayaklarımı yerden kestiğinde ani bir nefes aldım, beni döndürerek masasının kenarına oturttu. Bacaklarımın arasına girdiğinde içime bir arzu dalgası yayıldı.

"O benim kız arkadaşım değil." Başparmağıyla uyluklarımın iç kısmını okşadı, dokunuşu tüy kadar hafifti. Geldiği gibi kaybolmuştu ama etkisi müthişti. Teni bir silahtı ve ben de ölümcül dokunuşunun kurbanıydım.

"Değil mi?" diye sordum. Başını iki yana salladı.

Yavaşça nefesini verdi. Gözleri aşağıya, eteğimin yukarı sıyrıldığı ve parmaklarının tenime değdiği noktaya kaydı.

Kaşlarını çattı ve kafasını gergince kapıya çevirdi. "Gitmen gerek," dedi ama sesi tam aksini kastediyormuş gibi yumuşaktı.

Başımla onaylayıp masadan inmeye yeltendim ama Orion kıpırdamayınca kokusunda tutsak oldum.

Masadan inip onu kenara iteceğim ve aptalca bir şey yapmadan sınıfı terk edeceğim.

Ellerimi göğsüne koymamla teninin sıcaklığı benimkine aktı. Daha sert ittim ama Orion yine kımıldamadı.

"Bu kötü bir fikir," dedi.

Elimi aşağı kaydırdım, sert kaslarını, usulca yükselip alçalan göğsünü, derslerde incelediğim her çizgiyi hissettim. *Off, neden bu kadar karşı konulmaz olmak zorunda?*

"Gidiyorum," dedim onunkine denk bir kararlılıkla.

"Öyle mi?" dedi. Elini belime sarıp parmaklarını kıvırdı, beni kendine çekti ve aynı anda iyice bacaklarımın arasına sokuldu.

"Evet," dedim nefes nefese. Çaresizdim. Gitmek için değil. Okul içinde bu sınırı aşarsak ne olacağından korkmadan ona dokunmak için. Biri öğrenirse ikimizin de başına açılacak belalardan korkmadan.

"Gidiyorum," diye fısıldadım. Orion'ın göz kapakları ağırlaştı, baştan çıkarıcı bakışlarıyla beni tamamen kendine esir etti. Birbirimizi kışkırtıyorduk. Bu kaçınılmazdı. İkimiz de biliyorduk. İkimiz de hâlâ o yasak bölgeye girmediğimizi söyleyerek kendimizi kandırıyorduk.

Hareketlerimiz yavaş ve narindi. Yeterince yumuşak olursak bunu yapmadığımıza inanabilirdik sanki.

Elimi sağ pazusuna kaydırıp şişkin kaslarını takip ederek boynuna çıktım. Orion sertçe yutkundu. Boynuyla kulağının arasındaki, sıcak teninin sert sakallarıyla buluştuğu kıvrıma uzandım.

Gözlerim parmaklarımdaydı ama onun dikkatinin bir an bile üzerimden ayrılmadığını hissedebiliyordum.

"Beni öpmezsen aklımı kaçıracağım." Sesi göğsümde yankılandı, manyetik bir sıcaklık beni doğruca ona çekti.

Karar bana aitti. Onu öpüp dünyamızı başımıza yıkmak ya da dönüp giderek asla arkama bakmamak.

Ben mantıklı kararlar veren kardeşim.

Şeytanla oyun oynamam.

Ama işte buradayım ve kendi ellerimle onu baştan çıkarıyorum.

Kapı çaldı. Aramıza mesafe koymak için telaşla masanın üzerinde geriye kayıp öteki taraftan yere indim. Kalbim az önce yerinden çıkacakmış gibi atıyor sanmıştım ama o, şu anki paniğimin yakınından bile geçemezdi. Eteğimi düzeltip üstüme çekidüzen verdim. Az önce yaptığım şeyin izlerini saklamaya çalışsam da yüzüm alev alev yanıyordu.

Orion kravatını düzelterek bana, *Hiçbir şey olmadı,* dercesine bir bakış attı. Gerçekten bir şey söyleyeceğimi mi sanıyordu?

Boğazını temizleyip sandalyesine oturdu. "Gel," dedi bıkkın bir sesle.

Kapı açıldı ve Müdire Nova içeri girdi. Gözleri Orion'a kilitlendi, varlığımın farkında bile değil gibiydi. "Sokağa çıkma yasağı konusunda ofisimde bir toplantı yapacağız. Öğrencilerin hiçbiri umursamıyor. Öğle yemeğini es geçmeyi sorun etmezsin, değil mi?"

Orion'ın çenesi seğirdi. Öfkesinin tek belirtisi buydu. "Pekâlâ. Bayan Vega da gitmek üzereydi."

Nova başıyla onayladı, ayıp olmasın diye bana üstünkörü bir bakış attı. Gözlerinin altındaki çizgiler uykusuz gecelerin, ellerini ovuşturup durmasıysa gerginliğinin kanıtıydı. Nemf saldırısının başını fena ağrıttığını düşündüm. Muhtemelen FSB'nin baskısı da hiç yardımcı olmuyordu.

Bana başıyla ufak bir selam verip arkasını döndü ve sınıftan çıktı. Orion sandalyesinden kalktı ve elini belime koyarak bana kapıya kadar eşlik etti.

Parmakları kısacık bir an için ceketimin üzerinde daireler çizdikten sonra Vampir hızıyla Nova'yı takip etti. Uzun bir an boyunca onun varlığını hissetmeye devam ettim ve sonra acı verici bir yokluğa düştüm.

TORY

ON İKİNCİ BÖLÜM

Cehennem Haftası şakalarından kaçınmayı başarıp öğle yemeği için Küre'ye girdim. Gözümdeki güneş gözlüğü ve guruldayan karnımla masaların arasından geçip Geraldine ve K.İ.Ç. topluluğunun yanına ilerledim.

"Majesteleri!" diye bağırdı Geraldine beni görür görmez. "Ne oldu? Hortlak gibi görünüyorsunuz! Kedinin teki yastığınıza mı pisledi?"

Genzimden alaycı bir ses döküldü. İç geçirerek kendimi yumuşacık koltuğa bıraktım. "Acı içindeyim, Geraldine," diye itiraf ettim. "Ama bunda bir kedinin suçu yok. Hepsi Bay Jack Daniels ve kankaları yüzünden. Dün gece yanlarında çok vakit geçirdim ve şimdi sonuçlarına katlanıyorum."

"Ah! Kutsal muzlu ekmekler yardımcımız olsun! Neden söylemediniz? Sizi her türlü musibetten kurtaracak şahane bir tarifim var. Mantikor totosunu üç kez sallayana dek hazırlayıveririm! Siz olduğunuz yerde kalın, ben de gidip biraz somon sümüklü böceği ve fısıldayan soğan çiyi bulmaya çalışayım."

Geraldine hızla yanımızdan ayrıldı ve arkasından yüzümü buruşturdum.

"İçinde sümüklü böcek olan bir şeyi ağzıma sürmem," diye sızlandım. "Şöyle vıcık vıcık yağlı bir şeye ihtiyacım var."

"Büfeye bir bakayım," dedi Sofia yerinden kalkarak. "Zaten kendimi suçlu hissediyorum."

"Kocaman kızım, kendi kötü kararlarımı kendim verebilirim," dedim ama bu kadar sarhoş olmama kendim bile şaşırmıştım. Sanırım bir noktada yuvarladığım kadehlerin hesabını kaçırmış ve hiç yapmadığım şey olsa da işlerin kontrolden çıkmasına izin vermiştim. "Ama sana engel olmayayım, beni beslersen seni sonsuza dek severim."

Gözlerim Darcy'yi aradı fakat hâlâ ortada yoktu. Orion'ın ona tüm gün şeftali ve muz artıklarını temizlettiğini tahmin edebiliyordum ve bu angaryayı bana kakalamadığına seviniyordum. Sınıfta emekleyip vıcık vıcık meyve parçaları aramak zorunda kalsaydım kesin kusardım.

Göz ucuyla yanımdan bir bulanıklığın geçtiğini gördüm ve bir an sonra Caleb yamacımdaki sandalyeye oturduğunda yüreğim ağzıma geldi. Başından beri oradaymış gibi ayaklarını masanın üzerine uzatıp arkasına yaslandı.

"Günaydın, tatlım," dedi sırıtarak.

Görünen o ki sabahki utancını çabuk atlatmıştı. *Bir dahaki sefere daha iyi bir şey bulmamız gerek.*

Karşımda oturan Diego sırtını dikleştirip temkinli gözlerle Terra Vârisi'ni süzdü.

"Hayır, hayır," dedim elimle Caleb'ı kışkışlayarak. "Bu sabah neşeye hiç tahammülüm yok. Kendimi leş gibi hissediyorum. O pasparlak gülümsemeni de alıp beni rahat bırak lütfen."

"Ah," dedi Caleb, onu incitmişim gibi kalbini tutarak. Bu tavrını umursamadan kafamı sandalyenin sırtına yaslayıp bir anlığına gözlerimi kapattım.

"Git ötede acı çek," dedim.

Konuştuğunda sesini baştan çıkarıcı bir tınıyla alçaltıı ama başkalarının duymayacağı kadar fısıltıyla söylemeye zahmet etmedi. "Benim de canım biraz oyun oynamak istiy–"

Diego ağzındaki kahveyi püskürtünce masamız sırılsıklam oldu.

"Kahretsin! Dikkat etsene biraz!" diye çıkıştı Caleb. Onu göz ucuyla süzerek üniformasını temizlese de üzerine bir damla kahve gelmediğinden emindim.

Diego özür diledi, telaşla yerinden kalkıp peçete aramaya giderken Caleb kıstığı gözleriyle arkasından baktı.

"Washer cinsel eğitim dersimizi bastı," diye açıkladım, Caleb arkadaşımdan intikam almaya karar vermeden önce. "Merakını kabartmışız, tüm sınıfın önünde bana kovalamaca oyunumuzu itiraf ettirdi." Sözlerimin ardından yüzümü buruşturdum. Caleb kaşlarını çatarak bana doğru eğildi.

"Merakını kabartmışız derken anılarına bakıp bizi gördüğünü mü söylüyorsun?" diye sordu kötücül bir sesle.

Sesindeki tehditkâr tını kalbimi hızlandırdı, elimden sadece başımı aşağı yukarı sallamak geldi.

"Ben hallederim, tatlım. O sapık moruğa kime çattığını göstermek lazım." Aniden ayağa kalktı ama Vampir hızıyla gitmesine fırsat vermeden elini tuttum.

"Ne yapacaksın?" diye sorduğumda şaşkın şaşkın bana baktı.

"Ona kafandan uzak durması gerektiğini öğreteceğim," dedi. "Bu esnada sen de karnını doyurup oyunumuz için enerji topla."

Beni öpecekmiş gibi üzerime eğildiğinde geri kaçtım. Kulaklarımdaki çınlamayı şiddetlendirmesine rağmen kafamı iki yana sallayarak, "Bugün oyun falan oynayamam," dedim. "İçten içe ölüyorum. Dün akşam çok içtim."

"Hepsi bu mu? Artık benden hoşlanmadığını düşünmeye başlamıştım," diye takıldı. Uzanıp avucunu yanağıma koyduğunda ağzım bana herkesin içinde böyle dokunmamasını söyle-

mek üzere aralandı ama tek kelime edemeden sıcacık bir büyü damarlarıma aktı.

Beynimdeki zonklama azaldı, hemen ardından da mide bulantım ve bana işkence eden diğer tüm akşamdan kalma belirtileri kayboldu.

Şaşkınlıkla ona bakarken Caleb eğilip kulağıma fısıldadı. "Şimdi benimle oynar mısın?"

Birkaç santim çekildiğinde sakalları yanağıma sürtündü.

"Ya bugün canım istemiyorsa?" diye fısıldadım.

Caleb dudaklarını büzünce hafifçe gülümsedim. "O zaman seni burada ısırmam gerekecek sanırım." Saçlarımı omzumun arkasına atıp dudaklarını boynuma değdirdi. Teması tenimi karıncalandırınca dudağımı dişledim.

Boynuma bir öpücük kondurdu, ardından birkaç santim yukarı bir tane daha.

Boğazımı temizleyip vücudumun ona gösterdiği tepkiyi çaktırmamaya çalışarak onu bir adım geri ittim. Gerçi kalbimin yerinden çıkacakmış gibi attığını muhtemelen duyabiliyordu, onu kandırabileceğimden şüpheliydim.

"Önce karnımı doyurmak istiyorum," dedim. "Bire yirmi kala başlarız, böylece zaferimin ardından derse gitmek için beş dakikam kalır."

"Kazanamayacaksın," dedi ve parmaklarını usulca dizime sürterek doğruldu.

Konuşmamıza kaç kişinin şahit olduğunu görmek için güneş gözlüğümün ardından etrafa bakındım. Onun kız arkadaşı değildim ve kimsenin böyle bir düşünceye kapılmasını istemiyordum.

Bakışlarım Vârislerin kanepesine takıldığında Darius'un gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm ve kalbim tekledi. Bakışlarının altında yatan anlamı tam olarak çözemiyordum ama bir şey içimi huzursuz etti. Kafamı eğdim ve güneş gözlüğümü çıkarıp çantamın içine attım. Parmaklarımla saçlarımı yüzüme doğru şekillendirip çaktırmadan onunla arama küçük bir barikat çektim.

Sofia ve Diego birlikte döndüklerinde masaya birkaç büyük pizza ve birkaç kâse patates kızartması koydular. Kocaman bir gülümsemeyle onlara teşekkür ederek yemeklere yumuldum.

"Kan emici nereye kayboldu?" diye sordu Diego açık bir tiksintiyle. Bu hisleri Caleb yanımızdayken hiç göstermemişti.

"Sanırım Washer'a kafamdan uzak durmasını söylemeye gitti," dedim. "İlk defa bir işe yarayacak. Edepsiz düşüncelerim tekrar bana kalacaksa bir itirazım yok."

"Karşılığında kesin bir şey isteyecek," dedi Diego kasvetli bir sesle. "Vârisler böyle şeyleri iyilik olsun diye yapmaz."

Omuzlarımı silktim, Diego'yla bu konuyu tartışmak istemiyordum. Vârislerden uzak durmam gerektiğinin farkındaydım ama Caleb her seferinde beni kendine çekmeyi başarıyordu. Hiç değilse benden ne istediği konusunda kafam netti. Bedenim ve kanım. Gerçi bazen hangisini daha çok istediğinden emin olamıyordum.

Ben ikinci dilim pizzamı mideye indirirken Darcy yanımıza geldi ve iç geçirerek sandalyesine oturdu.

"Orion yine götlük mü yaptı?" diye sordum ruh hâlini çözmeye çalışarak.

"Ne zaman yapmıyor ki?" diye yanıtladı. Gözlerini kaçırarak pizzadan bir dilim aldı. İçimden bir ses bir şeyler sakladığını söylüyordu ama etrafımızda başkaları varken üzerine gitmemeye karar verdim. Konunun Orion'ın şerefsizlikleri olduğundan emindim.

"Yarınki Hava Sınavı hakkında ne hissediyoruz?" diye sordu Sofia. Ortaya attığı, seks hayatımı içermeyen konuya balıklama daldım.

Yemeğimizin kalanını sınavda karşımıza çıkabilecek şeylere dair teorilerimizi tartışarak geçirdik. Bir gözüm saatteydi.

Caleb'a söylediğim saat yaklaştığında kalkıp arkadaşlarıma veda ettim. Nereye gideceğimi açıkça söylemediğimden kardeşim bana imalı bakışlar atınca yirmi dakika içinde onunla Tarot sınıfının önünde buluşacağıma söz verdim.

Caleb hâlâ dönmemişti ama avımızı kaçırmayacağından emindim. Bu sefer geçen seferki hatamı tekrarlayıp kapalı bir alana saklanmayacaktım, sessizlik kalp atışlarımı duymasını, dolayısıyla da beni bulmasını kolaylaştırıyordu. Bugün hava rüzgârlıydı, dalların ve yaprakların hışırtısının vücudumun seslerini gizleyeceğini düşünerek ormana koşmaya karar verdim.

Hızlıca Ağlayan Orman'a girdim ve ana yoldan çıkıp yarısı çürümüş, gövdesinde geniş bir oyuk açılmış kocaman bir ağaç buldum. İçine girip ateş büyümle etrafı kuruttum ve beklemeye başladım.

Saati takip etmek için Atlas'ımı çıkarırken kendi kendime sırıttım.

Bakalım beni bu sefer de bulabilecek misin, Altair?

FaeBook'u açıp son gönderilere bir göz attım. Caleb bir dünya Pegasus pornosuna etiketlenmişti. Bunu görmek beni keyiflendirse de herhangi birine tıklamayı reddettim.

Max Rigel'ın fotoğraflarıyla dolu *#üzerimesıç* etiketi trend olmuştu. Favorim başında kovboy şapkasıyla bir Griffon'a bindiği korkunç bir fotoşop ürünü olandı. Geraldine'in başlattığı Pitbol maçında Griffon dışkısıyla kaplı olduğuna dair söylenti son sürat yayılmıştı.

Ekranı kaydırırken ana sayfamda yeni bir gönderi ve altındaki yorumlar belirdi. Yazılanları okurken kahkahalarla gülmemek için kendimi zor tuttum.

Max Rigel: Burada hakkımda atıp tutanlar bir daha karşıma çıktıklarında su işkencesine maruz kalacak. #kimolduğumuaklınızdançıkarmayın #tatlıintikam

Yorumlar:

Tyler Corbin: Evet, millet, çocuğa bok atmayın. #boktanmevzular #bokunuçıkardınız

Katie MacKenzie: Benliğinden sakın utanma! Seni seviyor ve destekliyorum, Max. #griffonukokla #kendinol

Okumayı bırakmak zorunda kaldım yoksa Caleb'ın duyabileceği kadar yüksek sesli kahkahalar atarak yerimi ele verecektim.

Dakikalar geçmek bilmiyordu ama son düzlüğe yaklaştıkça heyecanım daha da tırmandı. Oyunun bitmesine bir dakika kalmıştı ve hâlâ Caleb'tan ses seda yoktu.

Tam zafer havasına girmiştim ki rüzgârla taşınan adım sesleri kulağıma geldi. Çok geçmeden ilerideki ağaçların arasında beni arayan Caleb görüş alanıma girdi. Oyuğun gölgeleri arasındaydım ve çok yakınıma girmedikçe beni göremeyeceğinden emindim.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ve hareketsiz kalmak için büyük çaba sarf ediyordum. Rüzgâr şiddetle esmeye, yaprakları hışırdatıp dalları sarsmaya devam ediyordu. Kalp atışlarımın ve usul usul alıp verdiğim nefeslerimin sesini bastıracaklarından emindim. Caleb iyice yaklaşmıştı ama belli ki iyi bir saklanma yeri seçmiştim. Sürenin sonra ermesine birkaç saniye kalmıştı.

Üç, iki, bir...

"*Hay sikeyim!*" diye bağırdı Caleb patikanın yakınlarından.

Büyük bir gümbürtü koptu ve saklandığım oyuktan dışarı baktığımda bir ağacın yere devrildiğini gördüm. Ayaklarımın altındaki zemin sarsılırken irkildim ve bir an ortaya çıkıp çıkmamam gerektiğinden emin olamadım.

En sonunda yavaşça oyuktan çıktım ama ona yaklaşmakta tereddüt ettim. Çok öfkeli görünüyordu. Aptalca bir oyunu kaybetmiş biri için fazla öfkeliydi.

Bu öfkenin ne kadarının bana karşı olduğunu öğrenmek isteyip istemediğime karar veremeden Caleb döndü ve beni gördü.

Ona pişkin pişkin sırıttım.

Hâlâ öfkeyle yanan gözleri beni görünce zaferle parladı.

Ben ağzımı açamadan Vampir hızıyla üzerime atılıp beni koca bir ağacın gövdesine doğru iterek dudaklarıma yapıştı. Beni itmek için uyguladığı kuvvetle sırtım sızladı ve geri çekilip koluna bir tane patlattım.

"Hayvan herif," diye homurdandım. Bir an yüzünde heyecanlı bir ifade belirdi ama sonra özür dilercesine başını eğdi.

"Affedersin," diye mırıldandı ve boynuma kondurmaya başladığı öpücüklerin arasından konuşmaya devam etti. "Ama sabahtan beri bunun hayalini kuruyordum. Sen kazanacak gibi olunca da kontrolümü kaybettim ve–"

"Kazanacak *gibi* olmadım," diye araya girdim. "*Kazandım.* Zaman doldu. Kaybettin. Ödülüne veda et."

Ellerimi göğsüne koyup ittim. Caleb bir an dirense de sonunda geri çekildi.

"Ama..." Kaşları çatıldı ve bana öyle bir açlıkla baktı ki dudaklarımı ısırmak zorunda kaldım. Her ne kadar kararlılığımı sürdürüp onu reddetmek istesem de beni çağıran vücudu bunu ciddi ciddi sorgulamama neden oluyordu.

"Beni ısıramazsın," dedim kararlı bir sesle. Geri kalanına dair kararımı henüz tam olarak vermemiştim.

"Hadi ama, Tory, neredeyse elimdey–"

"Neredeyse. Beni neredeyse bulman kazandığın anlamına gelmez." Bakışları yine de boynuma kayınca gözlerimi kıstım. "Kazanmama rağmen beni ısırırsan bu oyunu rüyanda görürsün," diye ekledim üzerine basa basa. "Kurallara uymayacaksak ne anlamı var?"

Caleb kaşlarını çattı, bir an için yine de üzerime atlayıp kanımı emeceğini sandım.

Ama sonra dönüp parmaklarını saçlarının arasına geçirdi ve volta atmaya başladı. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi öfkeyle homurdanmasını izlerken sırıttım. Etrafına yaydığı gerginliği hissedebiliyordum, onu defetmek için illa zor kullanmam mı gerekecek acaba diye merak ettim.

Caleb aniden durdu ve kötücül bir gülümsemeyle bana döndü.

"Peki. *Senin* ödülün ne olacak?" diye sordu, sesi alçak ve çekiciydi.

Ağzım aralandı ama ona verecek bir cevabım yoktu. Önceki seferlerde tek derdim ısırılmamaktı, ödülümü düşünecek fırsatım olmamıştı.

"Bence şöyle güzel bir ödüle ihtiyacın var," diye üsteledi Caleb yanıma geri dönerek.

Beni yavaşça öptü, dudakları benimkilerle acı verici derecede yumuşak bir dansa tutuştu. Vücudumu geriye itip dudaklarımı nazikçe araladı ve dilini ağzıma kaydırarak benimkine sürttü. Kendimi ona bırakırken boğazımdan özlem dolu bir inilti kaçtı, Caleb elini yanağıma koyarak beni kendine çekti.

Hafifçe geri çekilip gözlerimin içine baktı, ardından ufak bir gülümsemeyle önümde diz çöktü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum nefes nefese ve panikle etrafıma bakındım. Ağlayan Orman'ın ortasındaydık, durduğumuz yerden Küre'den Aer Kulesi'ne giden yolu görebiliyordum. Biri geçecek olsa bizi kesin görürdü, burası işlek bir yoldu.

"Ne oldu, Tory? Tırstın mı?" Gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadan ellerini dizlerime koyup eteğimin altından uyluklarımı okşamaya başladı.

Parmakları yukarı tırmandıkça hassas tenim karıncalandı, kıvılcımlar bacaklarımın arasına hücum ederken nabzım hızlandı. Her hareketiyle içimdeki özlem körüklendi, vahşi yanım ona teslim olmak istiyordu.

Külotuma ulaştığında nefesim kesildi. Kumaşın yanlarından tutup ağır ağır aşağı çekmeye başladı.

Bakışlarım tekrar yola kayarken bileklerini tutup onu durdurdum.

"Biri bizi görebilir," dedim tereddütle.

"Merak etme, tatlım," diye karşılık verdi Caleb. "Birinin geldiğini duyarsam hemen dururum... Senin gelişini duyarsam o başka tabii."

Kendimi tutamayıp güldüm ve Caleb bundan cesaret alıp külotumu bileklerime kadar indirip ayaklarımdan çıkardı.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken tekrar gergin gergin etrafı kolaçan ettim. Yine itiraz etmek üzere ağzımı açtım. Terra Evi'ne yakın sayılırdık, odasına gidip–

Caleb dizlerimi tutup aralayarak yüzünü bacaklarımın arasına gömünce keskin bir nefes aldım.

Kafamdaki tüm itirazlar dilini girişimde gezdirdiğinde bir iniltiyle uçup gitti.

Aynı hareketi birkaç kez tekrarladıktan sonra daireler çizmeye, emmeye, hatta ısırmaya başladı. Haykırma dürtümü bastırıp beni darmadağın ederken ayakta durmaya devam edebilmek için arkamdaki ağacın sert kabuğunu kavradım.

"*Siktir*, Caleb–"

Elini popoma kaydırıp sıkıca kavramasıyla dilinin baskısı arttı. Beni oyuna başladığımızda beklediğimden bambaşka bir şekilde yalayıp yutarken gözlerim kapandı, başım geriye düştü.

Siktir, ağzı başlı başına bir günah, dili işkencelerin en güzeli için bilenmiş şeytani bir aletti.

Kendimi yüzüne bastırıp diline sürtündüm, tırnaklarımı ağacın kabuklarına geçirip küfürler yağdırdım. Artık beni ayakta tutan tek şey popomdaki elleriydi.

Dilini içime sokup klitorisime doğru sürükledi, keskin dişlerinin uçlarını hassas çıkıntıya sürttü. Dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası döküldü ama beni ısırmadı, dilini klitorisimin üzerinde gezdirip fiskeler vurarak beni ağzıyla becerdi. Ormanın ortasında olduğumuz gerçeği kafamdan uçup gitti.

Tüm dikkatim bacaklarımın arasındaki dilindeydi. Her hareketiyle kasıklarımı yüzüne bastırdım, beni zevkin doruğuna sürüklerken gözlerim yuvalarında döndü. Tüm dünyam dilinin hareketleri etrafında dönüyordu.

Çıkardığım seslere hâkim olamıyordum, saf mutlulukla haykırırken artık bizi kimin duyabileceği umurumda değildi. Caleb kötücül bir kahkaha attı, titreşimi bacaklarımın arasında yankılandı.

Elimi saçlarına geçirip altın renkli buklelerini kavrayarak onu kendime bastırdım, Caleb isteğimi yerine getirip klitorisimi emerken gözlerimi onunkilere kilitleyip yüzüne sürtündüm.

Bacaklarımın arasındaki baskı giderek artıyordu. O arzumu körükledikçe esiri oluyordum, vücudum taleplerine boyun eğiyordu. Nefeslerim kesik ve sığdı, arzum her şeyi gölgede bırakıyordu.

Caleb popomu daha sıkı kavrayıp parmaklarını etime gömdü. Ağzının usta hareketleri beni paramparça ediyor, çok yaklaştığım o coşku dolu hiçliğe itiyordu.

Yavaşlayıp bu işkenceyi uzattığında bir küfür savurdum. Beni yalayıp yutmaya devam ederken mavi gözleri üzerimdeki gücünün heyecanıyla parıldıyordu.

"*Lütfen,*" diye inledim, beni bu ıstıraptan kurtarmasını istiyordum. Dilini bir kez daha boylu boyunca üzerimde gezdirmesiyle gözlerimin önünde yıldızlar patladı, zevk her bir zerremi ele geçirdi ve dudaklarımdan dökülen adıyla boşaldım.

Caleb ayağa kalkıp belimi kavradı ve beni ağaca mıhlayıp sertçe dudaklarıma yapıştı, kendi tadım onun şehvetine karıştı.

"Çok ateşlisin, Tory," diye homurdanıp beni tekrar öptü.

Gömleğinin önünü kavrayarak onu kendime çektim, derse geç kaldığımın farkında olsam da vücudum daha fazlasını istiyordu. Kalçasını benimkine batırdığında taş gibi olduğunu hissettim. Kalın aleti bana çok daha fazlasını vadediyordu ve ben de bu vaadini yerine getirmesini istiyordum. Onu istiyordum.

Dudakları boynuma kaydı, dişleri beni ısırmayı düşünüyormuş gibi tenime sürtündü. Nefes nefeseydi, benimkine yaslanmış göğsü hızla inip kalkıyordu.

Nefesimi toplayıp, "Kuralları mı çiğneyeceksin?" diye sataştım.

Caleb bir süre öylece kaldı, kasları gergindi ve dişleri tenimi delmenin eşiğindeydi.

Özlemle inleyip güç bela geri çekildi.

"Bir dahaki sefere ben kazanacağım," dedi.

Meydan okuması karşısında gözlerim parıldadı, aramızdaki mesafeyi kapatıp elimi pantolonunu zorlayan aletinin üzerine koydum. Onu kumaşın üzerinden birkaç kez sıvazlayıp dudaklarından arzu dolu bir hırıltının kopmasına neden oldum. "Belki o zaman borcumu öderim."

"Külotumu alabilir miyim?" dedim elimi uzatarak.

Caleb alaycı bir gülümsemeyle kırmızı kumaşı cebinden çıkardı. "Hiç değilse teselli için bende kalsaydı," diye sızlandı.

Gözlerimi devirerek onu elinden almaya çalıştım ama hız avantajını kullanarak külotu tekrar cebine tıkıştırdı.

"Sonra görüşürüz, Tory." Dudağıma hızlı bir öpücük bırakıp ben yaptığı şeye itiraz etme fırsatı bulamadan gözden kayboldu. Onun yüzünden Tarot dersine hem geç hem de külotsuz gidecektim.

Lanet Vampir.

Titrek bir nefes verip ağaçtan uzaklaştım ve saçlarımı düzelttikten sonra sınıfa doğru koşmaya başladım.

Merkür Odası'na vardığımda neredeyse on beş dakika geç kalmıştım. Kendimi Washer'ın cezasına hazırlayarak yer altındaki sınıfın kapısını açtım.

"Affedersiniz, Profesör," dedim içeri girerek. Washer sözünü yarıda bırakıp bana döndü. "Geciktim çünkü–"

"Bay Altair geç kalacağını haber verdi, merak etme. Kaynak'ını... şey... kullanmasını anlayışla karşıladığımı ona da söyle lütfen," dedi bir çırpıda, bakışlarını hemen kaçırıp ellerini önünde kavuşturdu. Bir an titrediklerine yemin edebilirdim ama ben emin olamadan yumruklarını sıktı.

"Ah... tamam o zaman." Hızlıca Darcy'nin yanındaki yerime geçtim. Otururken kafa karışıklığıyla ona kaşlarımı çattım.

"*Efendim!*" diye seslendi Kylie, öfkesi yüzünden okunuyordu. "Ben derse bir dakika geciktim diye Ev'imden on puan düştünüz ama! Adalet bunun neres–"

"Dediğim gibi, Bay Altair'in Kaynak'ına ihtiyacı vardı. En etkileyici ve umut vadeden öğrencilerimizden birinin... nazik ricasını geri çeviremem. Vârislerin, Solaria'nın gelecekteki liderleri olacağını unutma, Bayan Major. Artık dersimize devam edebilir miyiz lütfen?"

Kylie'nin yüzü düşse de konuyu uzatmadı.

Darcy bana sorgularcasına bir bakış atınca omuzlarımı silktim. Caleb'ın Washer'ı uyaracağını biliyordum ama artık her ne yaptıysa adamın ödünü koparmış gibiydi.

Çantamdan kitaplarımı ve Tarot destemi çıkardım, ardından sınıfa dalarak kestiğim Washer'ın sözünün gerisini dinlemek için arkama yaslandım.

"Şey... Pekâlâ. Bu ne yazık ki benimle yapacağınız son Tarot dersi olacak," dedi. Yüzüme yayılan sırıtışı gizlemeye tenezzül etmedim. "Müdire Nova, Hesaplaşma'dan sağ çıkanların gelecek haftadan itibaren derse yakın zamanda öğretmenliğe atılan Profesör Nox'la devam edeceğini belirtti. Kendisi gerçek görü yeteneğiyle kutsanmıştır, bu da zaman zaman gelecekten kesitler *gördüğü* anlamına geliyor. Üstelik genç yaşına rağmen döneminden birincilikle mezun oldu. Uzun lafın kısası yokluğumu aratmayacağından eminim. Gerçi çoğu kişi gençlikten çok tecrübeyi tatmin edici bulur, belki tıpış tıpış gelir ve dersi tekrar devralıp sizi tatmin etmem için bana yalvarırsınız." Göz kırptığında yüzümü buruşturdum, neyse ki bana bakmıyordu.

Darcy'ye doğru eğilip, "Ondan başka herkes kabulüm," dedim diğerlerinin de duyabileceği bir fısıltıyla.

"Gençse belki Orion gibi yakışıklıdır," diye takıldı Sofia.

"İki tane taş gibi öğretmenle kutsanmamız imkânsız," dedi Darcy alaycı bir nefesle.

"Bir de Washer'a *pervertido* diyorsunuz," diye homurdandı Diego. Ona gözlerimi devirdim.

"Profesör Prestos'la Fiziksel Gelişim dersine başladığımızda bunu sana hatırlatırım ama," dedim. "Hâlâ bereni geri alamadın diye hıncını bizden çıkarıyorsun."

"*Abuela*[4] o bereyi ölmeden önce örmüştü," diye mırıldandı.

"Kendini şanslı say, benimkiler ölmeden önce onu bile yapamadı," diye karşılık verdim.

Darcy dudağını ısırarak gülümsemesini saklamaya çalıştı ve kaşlarını kaldırıp bana kabalığın sınırlarında gezindiğimi işaret etti. Bu sınırda sık sık gezinirdim ve çalınan berelere duyulan üzüntü gibi şeyler de genelde bunu değiştiremezdi.

"Artık kartları doğru düzgün okumayı öğrenmeye hazır olduğunuzu düşünüyorum," dedi Washer. "Kendinize bir eş bulup destelerinizi karıştırmaya başlayın, yanınıza gelip hepinize kartları nasıl dizeceğinizi ve birbirleriyle ilişkilerini nasıl okuyacağınızı anlatacağım. Çekildikleri sıra ve desteyi karıştırırkenki enerjiniz pek çok şeyi değiştirebilir."

Washer sınıfın öteki tarafından başlamaya karar verdi. Darcy desteyi karıştırırken arkama yaslandım.

Diego, İspanyolca bir şeyler mırıldanıp yerinden kalkarak Washer'dan tuvalet izni istedi. Çıkıp kapıyı arkasından kapattığında Sofia uzun bir ıslık çaldı.

"Cehennem Haftası başladığından beri hiç çekilmiyor," dedi.

"Lafı ağzımdan aldın, beresini önüne koyup bir düşünmesi gerekiyor," deyip kendi şakama güldüm.

Sofia da bana katılırken Darcy sadece sırıtmakla yetindi ama kendini tutmaya çalıştığını görebiliyordum.

"O ahşap kutuyu kırdığından beri Orion dedin mi delleniyor," dedi.

"Eh, onun bu ruh hâli değişimlerine katlanacak enerjim yok," diye iç geçirdim. "Beni yoruyor."

---

4 (İsp.) Büyükanne. –*ç.n.*

"Seni yoran Caleb sanıyordum," diye takıldı Sofia. Yine güldüm.

"Rüyasında görür." Masanın altında bacaklarımı çaprazladım ve külotumun hâlâ onda olduğunu hatırlayınca dudaklarımı büzdüm. Çektiği numaradan pek etkilendiğim söylenemezdi.

"Bence Diego beresine kavuşursa–" Darcy sözünü yarıda kesip hayret dolu bir ses çıkardı, destenin arasından bir kart çekmişti.

"Sakın yine başka bir mesaj deme," diye homurdandım ve kartı aramıza bıraktığında üzerine eğildim.

Üzerindeki güllerle kaplı elbisesi ve başındaki yıldızlardan tacıyla koltuğuna kurulmuş İmparatoriçe bize bakıyordu. İçime bir şey kaçmış gibi elimi uzatıp işaret parmağımı boylu boyunca karta sürttüm. İçindeki büyü beni çağırırken sırtımdan bir ürperti geçti ve imalı gözlerle Darcy'ye baktım.

"Astrum ölmeden önce tüm bunları nasıl ayarladı?" diye sordum. "Gölge'nin onu yakalayıp öldürmesini beklemiyormuş gibiydi ama kartlardan biri ne zaman ortaya çıksa onları hâlâ hayattayken bulmamız niyetiyle sakladığını düşünüyorum."

"Öyle olmak zorunda değil," diye araya girdi Sofia. "Özel, anlamlı nesneler sahipleri öldükten sonra bile ruhlarıyla bağlantısını sürdürebilir. Perde'nin ardından mesaj göndermeyi başaran pek çok güçlü Fae var."

Uzun bir nefes verip bu yeni bilgiyi sindirmeye çalıştım.

"Mesajları illa böyle bulmaca gibi olmak zorunda mı?" diye sızlandı Darcy. "Neden milyonlarca farklı şeye yorulabilecek üstü kapalı uyarılar ya da kendi başımıza bir araya getiremeyeceğimiz bilgi kırıntıları vereceklerine dertlerini açık açık söylemiyorlar?"

"Belki bazı kısımlar süreç içerisinde kayboluyordur," diye fikir yürüttü Sofia.

"Bize çevirmenlik yapmaya gönüllü bir hayalet bulursak bu işi çözeriz yani," dedim. "İmparatoriçe'nin anlamı ne?"

"İmparatoriçe anaçlıkla ilişkilidir," diye açıkladı Sofia. "Genellikle yaşamın yaratılışını, hamileliği, aşkı–"

"Umarım bu yaklaşan bir şeyin habercisi değildir," dedim dramatik bir tavırla ürpermiş gibi yaparak. "Şu an ihtiyacım olan son şey ayak bileklerimi ısırıp duran bir bebek Vampir."

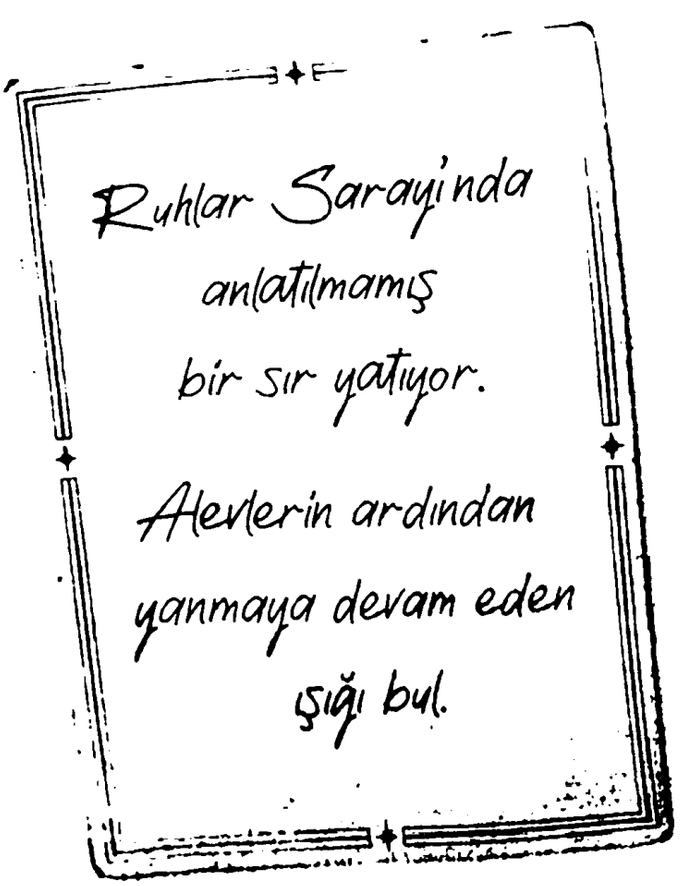
Darcy güldü. "Caleb'la tekrar görüşmeden önce Orion'ın öğrettiği büyüyü iyice kavrasan iyi olur. Önüne gelen ısıran çocuklara bakıcılık yapamam."

"Kocaman yeşil gözlerimin ve Caleb'ın sarı buklelerinin ortaya bir şaheser çıkaracağını inkâr edemezsin ama," diye takıldım.

"Iyy, o zaman Vârislerden kurtul kurtulabilirsen." Darcy çantasına kusuyormuş gibi yapınca kahkaha attım.

"Tamam tamam, mesaj alınmıştır. İşimi şansa bırakmamak için büyüyü iki kez yapacağım. Bakalım arkasındaki mesaj İmparatoriçe'ye bir ışık tutacak mı?" dedim kartı şüpheyle süzerek.

Kardeşim başıyla onaylayıp kartın arkasını çevirdi.

"Her zamanki gibi çok açık," diye homurdandım arkama yaslanarak. Hepsi böyle gizemli olacaksa bu mesajları bize göndermenin ne anlamı vardı?

"Sence günün birinde, *yanı başınızda aradığınız tüm cevaplarla dolu bir dosya duruyor,* gibi bir mesaj alır mıyız?" dedi Darcy.

"Öyle umuyorum, bundan hiçbir şey anlamadım çünkü," dedim kartı tiksintiyle uzaklaştırarak. İmparatoriçe görünmez bir rüzgâra kapılmış gibi süzülerek önümüze geri kondu. Kaşlarımı çattım.

Lanet olası hayalet kartları.

"Eh, ilk kısım yeterince açık," dedi Sofia, bize bakıp kaşını kaldırarak.

"Hayır, değil," diye itiraz ettim.

"Ruhlar Sarayı ailenizin eviydi," dedi alçak sesle. "Vahşi Kral ve Kraliçe öldürülmeden önce orada yaşıyordu işte."

"Bunu bilmiyordum," diye mırıldandı Darcy arkasına yaslanarak.

"Onlara dair elle tutulur hiçbir şey bilmiyoruz," diye ekleyip dudaklarımı büktüm. "Ama öğrenmenin zamanı gelmiştir belki. Saray artık kimin?"

"Yani..." Bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "*Sizindir* herhâlde."

Genzimden alaycı bir ses çıkarken Darcy tekrar kartı aldı. "Prenses olduğumuzu unutup duruyorum," dedi başını iki yan sallayarak.

Ona döndüm, ağzımın bir köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. "Sadece prenses değiliz, koca bir sarayımız da var. Bir ara ziyarete gitsek mi?"

Kardeşimin gözleri bir an heyecanla parıldadı. "Bunu yapabilir miyiz?" diye sordu. "Belki ebeveynlerimizden kalan eşyalar hâlâ oradadır."

Bu düşünce karşısında boğazım düğümlendi. Bu ihtimal daha önce hiç aklıma gelmemişti. Daha çok içi altın yığınlarıyla dolu kasalar hayal ediyordum, bizi dünyaya getiren Faelerden kalan eşyaları değil. Aniden oraya gitme fikri göğsümü sıkıştırdı ve henüz yapmadığımız plandan kaçmanın yollarını düşünmeye başladım.

"Önce Hesaplaşma'yı geçmeye odaklansak daha iyi olabilir," dedim, ailemiz hakkında daha fazla bilgi edinme düşüncesinin beni rahatsız ettiğini çaktırmadığımı umarak.

Darcy bana kafamdan geçenleri okuyormuş gibi manidar bir bakış atınca hafifçe omuz silktim. "Haklısın sanırım," dese de sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum. "Yine de sonrasında Nova'yla konuşup ziyaret edip edemeyeceğimizi bir soralım."

"Olur," dedim başımla onaylayarak. Cesaretimi toplayıp saraya gitmek zorundaydım. Neden bu kadar geriliyordum ki? Kral ve Kraliçe hiç tanımadığım iki ölü Fae'di. Sarayın hâlâ eşyalarıyla dolu olması bunu değiştirmezdi.

Dersin kalanı çabucak geçti. Diego tuvaletten döndükten sonra bana trip atmaya devam etti. Bir an ondan özür dilemeyi düşünmüştüm, ona kaba davrandığımın farkındaydım ama sonra onun da bana kaba davrandığını fark edip ödeştiğimize karar vermiştim. Eminim yakında bunu atlatırdı.

Sınıftan çıkarken Washer'ın ders boyunca bir kez bile yakınıma gelmediğini fark ettim ve Caleb'a olan kızgınlığım bir nebze olsun uçup gitti. Pislik bir külot hırsızı olabilirdi ama Washer'ı benden uzak tutmasının karşılığı külotumsa bu bedeli seve seve öderdim.

Fakat sıradaki dersimiz Ateş Elementi'ydi ve o koruyucu giysiyi külotsuz giymek istemiyordum.

Diego'yla vedalaştıktan sonra Darcy ve Sofia'yla Ateş Bölgesi'ne giderken yolda onlara sıkıntımı anlattım. Kahkahaları durulduğunda benimle koşmaya başladılar ve külotumu ders başlamadan alabilmem için Ateş Arenası'na erkenden vardık.

İçinde bulunduğum durumu çok komik bulan kardeşimle kapının önünde Caleb'ı beklemeye koyulduk. O gülmemeye, ben de ona kızgınmış gibi görünmeye çalışıyordum.

"Külot hırsızı göründü," dedi Caleb görüş alanımıza girdiğinde.

Gözlerimi devirerek, "Sana anlatanda kabahat," diye mırıldandım. Buna karşılık alaycı alaycı güldü.

"Sence geri verecek mi?" diye sordum.

"Zorla alacağım," dedim kendimden emin bir sesle. Caleb'a doğru yürümeye başladım. Beni görünce gülümsedi.

Kollarımı göğsümde kavuşturup önüne dikilerek, "Sende bana ait bir şey var," dedim suçlayıcı bir tavırla.

"Öyle mi?" diye karşılık verdi sahte bir şaşkınlıkla. "Neymiş ki?"

"Ne olduğunu gayet iyi biliyorsun."

"Söyle de hatırlayayım," diye meydan okudu bir adım yakınıma girerek.

Tam da bu sırada Darius göründü. Doğruca yanımıza gelirken bakışlarını üzerime dikince yanaklarım kızardı. Dün geceden sonra kendimi etrafında çok tuhaf hissediyordum ve şu an onunla konuşmaya hiç niyetim yoktu.

"Unut gitsin," dedim. Darius tepemize dikilmeden tüymek üzere arkamı döndüm.

"Bu akşamı Terra Evi'nde benimle birlikte geçireceğine söz verirsen geri alabilirsin," diye seslendi Caleb.

Kafamı çevirip kaşlarımı çattım. "Hayır," dedim düz bir sesle, sonra da bunu bir orta parmakla taçlandırdım. Başka bir şey söylemesine izin vermeden tekrar arkamı dönüp kardeşimin yanında gittim ve birlikte soyunma odasına girdik.

"Tanrım, ona sırtını döndüğünde yüzünün hâlini görecektin," dedi gülerek. "Sanırım onu fena kızdırdın."

"Kudursun. Sayesinde takıldığımızı duymayan kalmadı. Ben onun kız arkadaşı değilim ve ne yaptığımız kimseyi ilgilendirmez. Ayrıca külotumu çaldı yani..." Omuz silktim, asıl Darius'tan kaçtığımı itiraf etmek istemiyordum.

"Eh, eninde sonunda seni bir Pegasus uğruna terk edeceğini biliyordun zaten. Boynuz gördü mü dayanamıyor," dedi. Sırıttım. Bu şakadan asla bıkmayacaktım.

DARCY

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sağanak yağmurdan kaçıp Plüton Ofisleri'ne sığındım ve sular montumdan parlak zemine damlarken kapüşonumu çıkardım. Fırtına denizden geliyor, her geçen saat biraz daha şiddetleniyordu ama paketim teslim edilmişti ve büyük kavuşmamızı ertelemem söz konusu bile olamazdı.

Üzeri yanıp sönen ışıklarla dolu, tavana kadar uzanan koca koca makinelerin uğuldadığı kargo alanına yöneldim. Atlas'ımdaki kodu girdim ve makine paketimin durduğu bölme önüme gelene dek hareket etti. Kutumu aldım.

"*Esta lluvia de mierda*[5]." Diego'nun sesini duymamla kafamı çevirdiğimde asık suratı ve sırılsıklam olmuş kıyafetleriyle içeri girdiğini gördüm. Beni fark etmesiyle gözleri parladı. "Ah, selam, *chica*. Yağmur berbat, değil mi?" dedi.

Yanıma geldi ve yüzüne yağmur suyu damlamasın diye buklelerini geriye itti. "Yağmurdan nefret ediyorum. Büyüdüğüm yerde hiç yağmazdı."

---

5 (İsp.) Şu lanet yağmur. –*ç.n.*

"Ben seviyorum," dedim omuz silkerek. "Fırtınaya dair bir şey beni... heyecanlandırıyor."

"Delisin sen," deyip güldü. Gözleri paketime kaydı. "Ne aldın?" diye sordu. Ardından makinenin başına geçip çantasından Atlas'ını çıkardı.

Kutuyu çantama tıkıp, "Sır," dedim tüm gizemimle.

"Sırları severim," diye üsteledi. Kendi paketini almak için kodu girdi. Bölme önüne geldiğinde içindeki küçük kutuyu alıp yırtarak açtı.

"*Sen* ne aldın asıl?" Kutunun içinden üzerinde *Minator Gücünde Yapıştırıcı* yazan küçük bir tüp çıkardı. "Ne yapacaksın onunla?"

"*Abulea*mın kutusu için," dedi kaşlarını çatarak. "Parçaları yapıştırmaya çalışacağım ama o *bastardo*[6] profesör onu sağlam dağıtmış."

"Bir şeyleri onarmak için bir büyü vardır belki. Sofia'ya sordun mu?" dedim nazikçe. Orion'ın Diego'ya yaptıklarını hatırlayınca kalbim cız etti. Bazen götlükte bir dünya markası oluyordu.

"Hayır." Yapıştırıcıyı cebine koydu ve bana doğru bir adım attı. "Sıra sende. Şu gizemli kutuda ne varmış görelim." Şakayla üzerime atıldığında güldüm ve çantamı arkama itip dönerek ondan kaçtım.

Çantama uzanmak için kollarını etrafıma doladığında muzip bir sesle, "Olmaz! Sürpriz!" diye bağırdım. Kahkahalarım içeride yankılandı ve Diego çantanın kayışını çekiştirince tezgâha doğru sendeledim.

"Hadi ama! Göster artık, Darcy," diye üsteledi, sırıtarak elini çantama soktu.

"*Diego,*" dedim onu uyarırcasına. Aslında sinirli falan değildim. Ne aldığımı o kadar çok merak ediyorsa ona gösterebilirdim.

---

6 (İsp.) Piç/piç kurusu. –*ç.n.*

Eli tam kutuyu bulmuştu ki birden geriye savrulup sertçe yere çakıldı. Kutum da onunla birlikte uçup yerde kaydı. Diego'nun başında Orion'ın dikildiğini görünce az önceki keyfim yerini hızla şoka bıraktı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye çıkışıp onu ayağa kaldırmak için hemen arkadaşımın yanına koştum. Diego başını ovuşturarak çatık kaşları ve öfkeli gözleriyle Orion'a bakıyordu.

Orion yaptığı şeye kendisi bile şaşırmış gibi geri çekildi ve kutumu yerden aldı. Neyse ki aldığım şey hâlâ içindeydi de ne olduğunu öğrenmemişti. Doğrulup onu elinden almaya yeltendiğimde Diego elimi tutup koruyucu bir tavırla beni geri çekti. Orion için için yanan gözlerini ellerimize dikti, kasları sanki arkadaşıma tekrar saldıracakmış gibi seğirdi.

"Bana zarar vermeyecek," dedim Diego'ya ama pek ikna olmamış gibiydi.

"Aer'e eksi on puan," diye hırladı Orion, kutumu ayaklarımın dibine atarak.

"Ne yaptık ki?" diye itiraz etti Diego.

Orion onu bakışlarıyla eritmeye çalışıyormuş gibi gözlerini üzerine dikti. "Bana cevap mı veriyorsun, Polaris?" diye homurdandı.

Elimi Diego'nunkinden çekip paketimi aldım. Onu çantama geri koyarken yüzüm cayır cayır yanıyordu. Ayağa kalkıp dudaklarımı büzdüm. Orion dönüp profesörler için olduğunu tahmin ettiğim yan yana sıralanmış posta kutularına doğru yürüdü. Üzerinde, *Orion, 3, Asteroit Yerleşkesi,* yazanı açıp içinde birikmiş bir yığın mektubu aldı.

"Yürü hadi," diye mırıldandı Diego. "O *sanguijuela*[7] ne hâli varsa görsün."

Tam kapıya varmıştık ki Orion'ın tehditkâr sesi duyuldu. "Bana ne dedin sen?"

---

7 (İsp.) Sülük. –*ç.n.*

Diego gerildi, omzunun üzerinden ona bir bakış attı ve hemen yanıma sokuldu.

Eyvah.

Arkamı döndüğümde Orion'la burun buruna geldim, elindeki mektuplar sıktığı yumruğunun arasında buruşmuştu.

"Kan emici dedim," diye açıkladı Diego, sesi az öncekine kıyasla kendinden biraz daha emindi. "Hakaret değildi, olanı söyledim sadece."

Orion ona dişlerini gösterdiğinde aralarına girdim. "Profesör," dedim nazikçe. "Kötü bir şey kastetmedi, değil mi, Diego?"

İnadından şimdi bile vazgeçmiyordu. Dudakları seğirdi ama yalan olduğu apaçık ortada olan o sözcükleri söyleyemedi. Orion'dan ne denli nefret ettiğini görebiliyordum ama önce büyükannesinin kutusuna yaptıkları, ardından da günlüğünü yüksek sesle tüm Ev'e okuduktan sonra onu suçlayamazdım.

Orion omuzlarını geriye atıp yavaş bir nefes verdi. Etrafımdan dolanarak Diego'nun üzerine eğilince arkadaşım gözle görülür şekilde titreyip yerine sindi.

"Sevgili günlük," dedi Orion. "Bugün pislik Temel Büyü profesörüm beni neredeyse öldürüyordu. Bir daha ona karşılık vermeyeceğim çünkü yaparsam kendimi bir ceset torbasında bulacağım." Geri çekilecekmiş gibi doğruldu ama sonra durakşayıp pis pis sırıtarak tekrar eğildi. "Not: Darcy Vega'ya fena tutuldum ama o bunun farkında değil gibi. Öğrendiğinde ne düşünecek acaba?" Kapıdan çıkıp fırtınaya döndüğünde şok içinde arkasından bakakaldım.

"D-Darcy, ö-öyle bir şey y-yok," diye kekeledi Diego, başını iki yana sallayarak.

"Biliyorum," dedim hemen. Orion'ın yanıldığından emindim. "Yine canı sıkılmış belli ki. Sofia'dan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"*Sí*[8]," diye iç geçirdi. "Ama o artık Tyler Corbin'den hoşlanıyor." Başını eğdi ve ben de suçlulukla kaşlarımı çatıp elimi sırtına koydum. Diego bir süredir zor zamanlardan geçiyordu ve onu neşelendirecek bir şey yapmak istiyordum. Aklıma gelen fikirle pis pis sırıttım. "Ne yapacağımızı biliyorum."

"Ne?"

Atlas'ımı çıkarıp Tory ve Sofia'yla kurduğumuz gruba benimle Jüpiter Binası'nda buluşmalarını söyleyen bir mesaj attım.

"Yürü hadi," dedim neşeyle. "Bereni almaya gidiyoruz."

"İyi de Orion..." Gözleri korkuyla açıldı.

"O tarafa gitmedi," dedim. "Ayrıca sana meydan okuyan oydu."

"Öyle sanırım," dedi başıyla onaylayarak, gözlerinde ufak bir cesaret parıltısı belirdi. "Elimizi çabuk tutalım o zaman."

Ben kapüşonumu başıma geçirirken Diego da montunun fermuarını çenesine kadar çekti ve birlikte dışarı çıktık. Tepemizde çakan şimşekler gökyüzünü aydınlatıyordu ve sağanak yağmurun altında koşmaya başladığımızda kalbim daha hızlı atmaya başladı. Etrafımıza bir kalkan oluşturdum ama dikkatim ne zaman dağılsa damlacıklar içeri sızdı. Jüpiter Binası'na vardığımızda pes ettim ve kendimizi kapıdan içeri attık. Tory'yle Sofia çoktan gelmişti. Arkalarında da Geraldine ve Angelica duruyordu, dışarıda çakan şimşeklerin ışığı heyecanlı yüzlerini aydınlatıyordu.

Bize katılan fazladan ellere şaşırarak, "Ah, selam, kızlar," dedim.

"Neden hepiniz buradasınız?" diye sordu Diego, onları gördüğüne üzülmüş gibi. Bazen onu hiç anlamıyordum. Belki hâlâ Tory'ye kızgındı ve Sofia'nın Tyler'la çıkacak olmasına bozuktu. Ama ikisi de hâlâ *arkadaşıydı*. Onlara mesaj attığımı fark etmemişti herhâlde.

---

8 (İsp.) Evet. *–ç.n.*

Geraldine hemen söze atıldı. "Atıldığın bu macerada sana yardım etmek için buradayız, genç Diego. Yıldızların yoldaşı bizim de yoldaşımızdır." Göğsünü kabarttı, arkadaşı Angelica da ona destek olmak çenesini kaldırdı.

Tory'yle bana dönüp abartılı bir reverans yaparak, "Kraliçelere İtaat Çemberi'nin üyesi olarak gerçek kraliçelerimize ve sadık müttefiklerine yardım etmek üzere yemin ettim," dedi gururla.

"I... peki. Profesör Sayko gelmeden gidelim hadi," dedi Tory sırıtıp cebinden birkaç tel toka çıkararak. Kendince Diego'dan özür dilemeye çalıştığı ortadaydı ve oğlanın yüzünün yumuşamasına bakılırsa işe yaramıştı.

Temel Büyü dersinin yapıldığı sınıfa gitmek için mermer basamakları aceleyle tırmanmaya başladık. Ayak seslerimiz içeriyi inletiyordu.

"Reçelli çörekler aşkına!" dedi Geraldine. "Etrafımıza bir sessizlik balonu oluştursam iyi olacak, tap dansı yapan bir Pegasus sürüsü gibi yaygara koparıyoruz." Avucunu açtı ve büyüsü grubumuzun etrafını sardı.

Kapıya geldiğimizde Tory dizlerinin üzerine çöktü ve Sofia dikkatleri bizden uzaklaştıracak büyüyü yaptı. Bir öğretmen fazla yakınımıza girerse bunu hissederdi ama hiç yoktan iyiydi.

"Kahretsin, olmuyor," diye iç geçirdi Tory. "Kilit büyülü sanırım."

"Büyülü tabii ki. Orion tam bir ruh hastasıdır," dedim. "Buradan gitmeye niyetlendiğimizde yıldız tozunu almak için masasını parçalamam gerekmişti."

"Kapıyı kırarsak bizim yaptığımızı anlar," dedi Diego panikle saçlarını çekiştirerek.

"Hayır, anlamaz," dedi Angelica bir adım öne çıkarak. "Tamir büyülerinde çok iyiyimdir. Bana bırakın."

Diego umut dolu bir gülümsemeyle ona döndü. "Öyle diyorsan, *chica*. Belki bir ara *abuela*mın kutusuna da el atarsın?"

"Hay hay!" Angelica'nın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

Geraldine hepimizi kenara çekip Tory'yi ayağa kaldırdı ve bacaklarını açıp yere sağlamca bastı. "Bir Grus'un gücü karşısında dağ bile duramaz! Biz kraliyet soyunun koruyucularıyız!" Avuçlarından devasa bir dalga fışkırarak kapıyı menteşelerinden söküp odanın öteki ucuna fırlattı.

Araya birkaç sıra da kaynayınca hepimiz keskin bir nefes aldık.

"Mavi memeler aşkına," dedi Geraldine nefes nefese. "Bazen fena cozutuyorum. Yoldaşlar, ileri!" İçeri koştuğunda güldüm. Hep birlikte Orion'ın masasının başına toplandık.

Karpuz bizi bekliyordu. Sofia onu almak için uzandı ama birden elektrik çarpmış gibi kolunu hızla geri çekti.

"Üzerine bir tür koruma büyüsü yapmış," dedi şaşkınlıkla.

Masaya yaklaştım, ardından Tory'ye döndüm. "Ateş?" diye önerdim elimi uzatarak. Kardeşim ellerimizi birleştirdi, güçlerimiz ânında birleşip içgüdüsel olarak birbirine karışırken sırıttı.

Boştaki ellerimizi kaldırdık ve parmaklarımızdan fışkıran alevler birbirine karışarak karpuzun etrafındaki kalkanı sarmaladı. Bir süre devam etsek de boşa uğraştığımızı anlayınca ellerimizi indirdik.

"Hay sıçayım," diye homurdandım. Sıraları onarıp yerdeki suyu temizleyen Angelica'ya baktım.

Hepimiz masaya eğilip kaşlarımızı çatarak bereyi nasıl alacağımıza dair kafa patlatmaya koyulduk.

"Belki benim yapmam gerekiyordur?" dedi Diego. Grubun önüne çıkarak avucunu kaldırdı, kalkana bir hava akımı gönderdi ama yine hiçbir şey olmadı.

"Sokağa çıkma yasağı başlamak üzere," dedi Sofia gergin gergin. "Elimizi çabuk tutmamız lazım."

Geraldine karpuzun arkasını işaret ederek, "Burada bir şey yazıyor," dedi heyecanla. Hepimiz masanın arkasına doluştuk ve kabuğun arkasına bırakılmış mesajı okudum.

Faeler istedikleri şey uğruna kan döker.
Bir Fae olduğunu kanıtla, Polaris.

Diego ne yapması gerektiğini anlayınca dudaklarını büzdü. Kaşlarımı çattım. "Bunu yapmak zorunda değ–"

Elini ısırıp dişlerini tenine kanatacak kadar sertçe bastırınca yüzümü buruşturdum.

Ben olsam hayatta böyle yapmazdım.

Kanını kalkanın üzerine damlattığında Tory, "Hasiktir, Diego!" diye bağırdı. Büyü bozuldu ve Diego beresini karpuzun üzerinden kapıp kafasına geçirdi.

"Sen gerçek bir Fae'sin, Diego Polaris," dedi Geraldine yaşlı gözlerle. Angelica hemen yanına koşup arkadaşının sırtını sıvazladı.

Ejderha dostumuz sayesinde sınıf –kayıp bere dışında– el değmemiş gibiydi, içeri girdiğimize dair tek bir kanıt yoktu. Geraldine sınıfın öteki ucuna gidip kapıyı aldı. Hepimiz dışarı çıkarken onu yerine oturttu ve Angelica büyüsüyle menteşeleri düzeltip son kanıtı da yok etti.

"Teşekkürler, *amigas*[9]," dedi Diego kocaman bir gülümsemeyle.

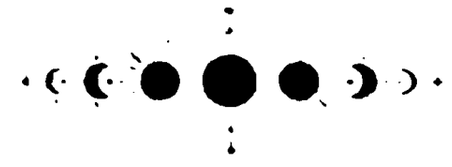
"Lafı bile olmaz," diye karşılık verdim onu hafifçe dürterek. Basamakları hızlıca inip tekrar şiddetli fırtınaya döndük. Birbirimizle vedalaştık ve yasak başlamadan Evlerimize doğru yola koyulduk. Aer Kulesi'ne giderken Diego neredeyse yanımda seke seke yürüyordu. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

---

9 (İsp.) Arkadaşlar. –ç.n.

Kuleye girmemizle kalbim başka bir nedenden dolayı pır pır etmeye başladı. Merdiveni hızlıca tırmandım. On birinci kata vardığımızda Diego'ya iyi geceler dileyip kendimi odama attım ve ıslak montumu, sonra da üniformamı çıkardım. Üzerimde iç çamaşırlarım ve elimde kutumla banyoya girdim.

Yeni bir ben olma zamanı gelmişti. Fae kız. Kraliyet mensubu kız. Artık başkalarına güvenmekten korkmayan kız.

Fae saç boyaları inanılmazdı. Saçlarım ışık vurduğunda yıldız gibi parıldıyordu ve mavinin tonu alacakaranlık vaktindeki gökyüzü kadar koyuydu. Bu kez sadece uçlarını değil, her bir teli tamamen boyadım. Parmaklarımı yumuşacık tutamların arasından geçirirken kalbim yeniden pır pır etti.

Mavi benden hoşlanıyorsun demektir.

Ondan hoşlanıyordum. Ve bunu ona cesurca, gururla göstermek istiyordum. Tek nedeni bu değildi tabii. Böylesi daha doğru geliyordu. İçimdeki o derin yaraya kucak açıyor, nihayet onu iyileştiriyordum sanki. Artık bir yara bile değildi. Bir savaş iziydi. Savaşçı bir prenses gibi onu gururla taşıyordum.

Gök gürlediğinde tüylerim diken diken oldu, derin bir nefes aldım. Orion'a saçlarımı gösterme isteği dayanılmazdı. Bu gece içim içime sığmıyordu ve nedeni Ay Tutulması mıydı yoksa sadece benimle alakalı bir şey miydi merak ediyordum.

Odama dönüp beyaz askılı pijama üstümü ve şortumu giyerek yatağa uzandım. Atlas'ımı elime aldığım sırada dışarıda şimşek çaktı, içeriyi yarım saniyeliğine beyaza boyadı.

Alt dudağımı dişleyerek arzuyla kıvrandım, bu tuhaf his giderek güçleniyordu.

Bu gece havada ne var böyle?

Günlük burç yorumumu açıp belki satır aralarında bir mesaj bulurum diye tekrar okudum.

Günaydın, İkizler!

Yıldızlardan seni bekleyen gün hakkında havadisler var

Önemli bir karar verme zamanı geldi ve bu karar beraberinde köklü bir değişiklik getirecek. Büyüyüp serpilme dönemindesin ve yeni yeni filizlenen yanlarına kucak açarsan yakında bunun meyvesini yiyeceksin.

Yıldızların bugün Terazi burcu biriyle mükemmel uyum içinde ve bu aranızdaki meseleleri çözmek için bulunmaz bir fırsat. İçgüdülerine kulak verirsen harika bir gün seni bekliyor.

Atlas'ımı çıplak uyluğuma koyup son cümleyi düşündüm. *İçgüdülerine kulak ver.*

Yataktan kalkıp pencerenin önüne yürüdüm, sırtımdan bir ürperti geçti. Yağmur damlaları camı dövmeye devam ediyor, ne zaman şimşek çaksa hepsi minik kar kürecikleri gibi parlıyordu.

Su büyüm tenimin altında kabardı ve içten içe fırtınanın ortasında olmak, gücümü gökyüzüne salarak ona denk olup olmadığımı görmek istedim.

Aşağıdaki yolun ilerisinde bir ışık parlıyor, bir öğretmen tepesinde uçan ışık küresi ve etrafına oluşturduğu kalkanıyla devriye geziyordu. Ağlayan Orman'ın ilerisinde başka bir ışık daha vardı, kalkanı mor renkle parıldıyordu. Nemf saldırısı yüzünden herkes hâlâ diken üstündeydi ve o yaratıkların hâlâ buralarda bir yerde saklandığı düşüncesi kanımı donduruyordu.

Yatağıma dönüp Atlas'ımı aldım ve Orion'a bir mesaj yazdım, adrenalin dalga dalga vücudumu ele geçiriyordu.

Darcy
Ne yapıyorsun?

Cevabını bekledim ve bana kalbimi neredeyse bir daha atmamak üzere durduran bir fotoğraf gönderdi.

Yatağında oturmuş elinde bir Nümeroloji kitabı tutuyordu, gövdesi çıplaktı ve kameraya yandan yandan sırıtıyordu. İçimi bir fena... *ah*. Arkasından bir mesaj geldi.

Lance
Kitap okuyorum...

O fotoğrafı silmeni söylememe gerek yok sanırım. Sen ne yapıyorsun? (kuru mesajlardansa fotoğraf tercih edilir)

Ahmak ahmak sırıttım, ardından iç geçirip fotoğrafı ve gönderdiği son birkaç mesajı sildim.

Darcy
Ne yapıyorum? Cevabı ben de bilmiyorum. Çünkü ateşle oynuyormuşum gibi hissediyorum ve yanmam tek bir dikkatsizliğe bakıyor.

Nedenini bilmesem de Orion'a güveniyordum. Gözüme mantıksız görünüyordu ama görünüşe bakılırsa bugün yıldızlar bile arkamdaydı.

Darcy
Arkadaşıma yaptığın kabalıktan sonra fotoğrafı hak etmiyorsun.

Lance
Polaris belasını arıyordu. Ayrıca elleri her yerindeydi, şikâyetlerini Vampir Kanunu'na ilet. Kaynak'ımı korumak zorundayım.

Not: Bir fotoğrafı hak etmek için ne yapmam gerek?

Bunun Vampir Kanunu'yla *ufacık* bir ilgisi olmadığını fark etmemle vücudumu ateş bastı. Diego bana tehdit oluşturacak bir şey yapmamıştı.

Darcy
Diego'ya saldırmanın gerçek nedenini
söylersen bir düşünürüm.

Gönder tuşuna bastım ve gülümseyerek yastığıma sarıldım. *Neden bu kadar heyecanlanıyorum?*

Lance
İyi, tamam.

Başka bir erkeğin sana dokunduğunu
gördüğümde bir daha sana bakamasın
diye gözlerini oymak istiyorum.

Darcy
Bu korkunç bir şey.

Muhtemelen yapmamam gerektiğinin farkındaydım ama kıkırdamaya başladım. Diego yere itilmeyi hiç hak etmemişti ama Orion'ın beni böyle sahiplenmesinin hoşuma gittiğini inkâr edemezdim.

Lance
Doğam böyle, bebeğim ☺

Fotoğrafım nerede kaldı? :

Kısa bir tereddüdün ardından yastık kılıfımı çıkarıp saçlarımı örtecek şekilde başıma geçirdim. Dilimi çıkarıp bir *selfie* çektim ve sırıtarak gönderdim. Neredeyse ânında cevap geldi.

Lance
Siktir, yastık kılıfı fetişimi kimden duydun?

Dudaklarımı birbirine bastırarak cevap yazdım.

Darcy
Saçımla ilgili kararımı verdim.

Görmene izin yok.

Lance:
Ne, o nedenmiş?

Yeşil mi mavi mi?

Yoksa beni şaşırtacak mısın?

Lütfen Max Rigel gibi mohawk yaptırmadığını söyle. Gerçi muhtemelen seni her zamanki kadar istemeye devam ederim. O sik kafalı Capella'nın saçını kesmesi hiçbir şey değiştirmedi sonuçta.

Nefeslerim düzensizleşti, gülümsemekten yüzüm acımaya başladı. Böyle mesajlaşmak çok olağan geliyordu. O sadece hoşlandığım ve bir mucize eseri duygularıma karşılık veren sıradan bir oğlandı sanki.

Aklım ilk erkek arkadaşıma kaydı, aramızdaki şeyin aşk olduğunu sanacak kadar naif olduğumu düşündüm. Orion'a âşık değildim ama ona karşı eski sevgilime hiç hissetmediğim kadar güçlü bir çekim hissettiğimi inkâr edemezdim. Sorgusuz sualsiz kendimi bu arzunun kollarına bırakmak istememe neden oluyordu. Bu, ödümü kopardığı gibi kendimi hiç olmadığım kadar canlı hissetmemi de sağlıyordu.

Parmaklarım ekranın üzerinde öylece asılı kaldı, düşünebildiğim tek şey o yarı tanrıları aratmayacak vücudunu bir başına yatarak boşa harcadığıydı. *O kaslara arkadaşlık edecek biri lazım... geceyi bir başlarına geçirmeleri çok yazık olur.*

Tanrım, bunu ciddi ciddi düşünüyor muyum?

Beni sap gibi ortada bırakabilir.
Ama bırakmayabilir de.
Tanrım, nerede yaşadığını da biliyorum.

Mektupları aldığı posta kutusunda yazan adresini hatırladım, ruhumun derinliklerinde bir yerde bunun bir tesadüften ibaret olmadığını biliyordum. Tıpkı burç yorumumun söylediği gibiydi. Bu gece yıldızlar bizim için *hizalanmıştı* ve bir süre daha arkamı kollayacaklarından emindim.

Yataktan fırlayıp spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim, ardından yağmurluğumu giydim. Bacaklarımın açıkta olması umurumda bile değildi.

Bu gece hiçbir şey düşünmek yok, sadece yapacağım. Pişmanlığını yarın çekerim.

Kapıdan usulca çıktım. Kule sessizliğe gömülmüştü. Öğretmenler etrafta pasparlak kalkanlarıyla gezdiğinden yaklaştıklarını kilometrelerce öteden görebilirdim.

Kendime tereddüde düşüp vazgeçme fırsatı vermeden merdiveni koşarak inmeye başladım.

Zemin katı aceleyle aştım ve kapıyı hafifçe aralayıp dışarıyı kolaçan ettim.

Yağmur damlaları üzerime sıçradı, gece gök gürültüsüyle yarılınca ürperdim. Bu gümbürtülü sese dair bir şey beni heyecanlandırdı. Etrafta herhangi bir profesörden iz yoktu, dışarı süzülüp kapıyı arkamdan kapattım.

Kulenin etrafından dolanarak Ağlayan Orman'a doğru ilerledim. Gece karanlığında ormana girmek beni biraz tedirgin etse de Asteroit Yerleşkesi'ne giden en hızlı yol buydu.

Aklıma bir hava kalkanı oluşturmak geldiğinde çoktan donuma kadar ıslanmıştım ama adrenalinin etkisiyle ağaçların arasında koşarken soğuğu neredeyse hiç hissetmiyordum bile. Yeri döven spor ayakkabılarım bacaklarıma çamur sıçratıyordu. Bir an aklımı kaçırıp kaçırmadığımdan şüphe ettim. Fakat delirmek böyle bir şeyse aklım istediği yere kaçabilirdi.

Koşmaya devam ettim. Saçlarımın uçlarından sular damlıyordu ancak boyam sanki yağmurla can bulmuş gibi daha bir parlak görünüyordu.

Bu boya cidden çok iyiymiş.

Korku ve heyecan güç birliğiyle kalbimi ele geçirmişti.

Bu düpedüz delilik. Beni karşısında görünce ne yapacak?

En sonunda Asteroit Yerleşkesi'ni çevreleyen yüksek ferforje çitin önünde durdum. Öğrencilerin buraya girmesi kesinlikle yasaktı, bunu odamdan çıkarken da biliyordum. Ama artık geri dönüş yoktu.

Şiddetli rüzgâr ve sağanak yağmurun altında yeniden doğmuştum sanki. Artık kendi hayatının dizginlerini elinde tutan, güçlü bir kızdım ve o kız bu çiti aşacaktı.

Ferforjenin tepesine bakıp avuçlarımdan bir hava akımı yarattım. Vücudum yukarı doğru fırladı, fazla yükseğe çıkınca çığlığı basmamak için kendimi zor tuttum. Öteki taraftaki beton zemine çakılırken bir mucize eseri ayaklarımın üzerinde durmayı başardım ve yağmur spor ayakkabılarımdaki çamuru yıkarken gülümsedim.

Gergin bir nefes vererek sağımda uzanan sıra sıra dizilmiş kulübeleri ve aralarından geçen sokakları inceledim. Önlerinde yüzeyi yağmur damlalarıyla çalkalanan kocaman bir havuz yer alıyordu.

Görebildiğim her pencerenin ya perdesi çekilmişti ya da panjuru kapatılmıştı ama hızlı adımlarla üçüncü ve dördüncü kulübenin arasındaki sokağa doğru ilerlerken kalbim korkuyla sıkışıyordu.

Dördüncü kulübenin verandasındaki ışık beni kabak gibi ortaya çıkarıyordu. Üçüncü kulübenin kapısının önüne vardığımda artık güç bela nefes alıyordum.

Şimdi vazgeçemezsin.

Buraya kadar geldin.

Elimi kaldırdım ve öylece durdum, buz gibi su yağmurluğumun içine damlıyor, boynumdaki tüyleri diken diken ediyordu. Bir saniye daha tereddüt edersem arkamı dönüp kaçacağımı ve buraya hiç gelmemişim gibi yapacağımı biliyordum. Fakat ben bir Fae'dim ve bu pervasız yanıma, saf coşkuya kucak açacaktım.

Yap şunu, Darcy Vega.

Parmak eklemlerimi kapıya vurdum, diğer profesörleri rahatsız etmekten korktuğumdan çok ses çıkarmamaya özen gösterdim. Orion'ın Vampir kulakları ufacık bir tıkırtıyı bile duyardı.

Midemin kasılıp büzüştüğü, tüm vücudumun soğuktan tir tir titrediği iki saniyenin ardından kapı açıldı. Orion altındaki siyah eşofmanı ve çıplak gövdesiyle gecenin bu saatinde kapısını çalan kişiyi azarlamaya hazır vaziyette ortaya çıktı.

Ağzı açıldı, âdemelması kıpırdadı. Yanaklarıma yapışmış ıslak mavi saçlarımla kapısının önünde dikilmemi sindirmeye çalışıyor gibiydi.

"Mavi," dedim. Sormaktan yılmadığı sorusunun cevabı bir buhar bulutuyla dudaklarımdan döküldü. Bu, öylesine bir cevap değildi. Az önce onu istediğimi, bu tehlikeli ilişkiye hazır olduğumu söylemiştim.

Yağmur başımdan aşağı yağmaya devam ederken Orion hiçbir şey söylemedi, göğsümü saran korku keskin pençelerini kalbime geçirdi. "Ben... bunu söylemeye gelmiştim."

Kahretsin, kapıyı suratıma çarpacak. Yılın geri kalanı boyunca cezaya kalacağım.

Bir adım geri çekildiğimde nihayet hareket etti ve elimi tutarak beni içeri çekti. Kapıyı kapatıp beni kollarıyla kafese aldığında nefesim kesildi. Bir elini kapıya koymuş vaziyette öylece durunca tarçın kokusu duyularımı ele geçirdi.

"Bunun delilik olduğunu biliyorum," diye fısıldadım. Diğer kulübenin ne kadar yakınımızda olduğunun farkındaydım.

Orion ucundan sular damlayan saçlarıma uzanıp parmaklarını aralarından geçirdi, üflediği sıcak havayla onları saniye-

ler içinde kuruttu ve yumuşacık bukleler omuzlarımın üzerine döküldü. Hava vücudumun aşağısına doğru ilerlemeye devam etti ve her santimimi kurutarak tenimi karıncalandırdı.

Bakışlarım kaslı göğsüne kaydı, aramızdaki mesafeyi kapatıp ihtiyacım olanı almak için can atıyordum. Ama Orion hâlâ bir şey söylememişti ve buraya hiç gelmemiş olmam gerektiğine dair endişem giderek tırmanıyordu.

"İçeri gel." Arkasını dönüp sağımdaki mutfağa girdi.

Peki...

"İçecek bir şey ister misin?" diye seslendi.

"Şey, su alabilirim." Yağmurluğumu çıkarıp kapının arkasına astım ve ayakkabılarımı çıkardım. Çıplak ayaklarımla yumuşak halıya basıp önümdeki geniş odayı inceledim. Her şey krem ve gri tonlarındaydı, düzenli ve temizdi. Ne yapacağımı bilemediğimden L koltuğun yakınlarında gezinmeye başladım. Kapıyı çaldıktan sonrasını planlamamıştım ama şimdi içerideydim ve durumun gerçekliği suratıma çarpıyordu.

Parmaklarımı kanepenin sırtına atılmış battaniyede gezdirdim, gözlerim karşıdaki açık kapıya, ardındaki büyük yatağa takıldı. Dilim damağım kuruyunca hemen kafamı çevirdim. Orion'ın mutfak tezgâhına dayandığını, kaslı kollarının gerildiğini fark ettim.

Kahretsin, belki de bu büyük bir hataydı. Onu zora sokmak istemiyorum.

Boğazımı temizledim, çıkan ses içeride silah sesi gibi yankılandı.

Sızlayan kalbimle kapıya doğru bir adım attım.

Olacağı buydu işte.

"Aslında... gitsem iyi olacak sanırım."

Ben bir adım daha atamadan Orion Vampir hızıyla önümde belirdi ve beni koltukla arasına sıkıştırdı. Elinde iki bardak su vardı, birini bana uzattı.

"Hayır," dedi. "Kal."

Başımla onayladım, bardağı elinden alırken boğazım düğümlendi ve bacaklarım onunkilere sürtündü. Suyu dudaklarıma götürerek gözlerimi onunkilerden ayırmadan iki yudumda bitirdim. O da aynısını yaptı.

Bitirdiğimde bardağımı aldı ve arkama uzanıp onu kendisininkiyle birlikte koltuğun ucundaki sehpaya bırakırken omzu benimkine sürtündü.

"İçmiyor muydun?" diye sordum usulca.

"Hayır." Hafifçe yaklaşıp ellerini iki yanıma, koltuğa yasladı.

"Önceden de mi içmedin?" Kaşlarımı kaldırdım ve nihayet dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Hayır." Parmaklarını benimkilere kenetleyip biraz daha eğildi, vücudu benimkine yaslandı yaslanacak gibiydi. Aramızdaki o birkaç santimlik mesafe enerjiyle çıtırdıyor, onu kapatma arzusunu dayanılmaz hâle getiriyordu. Ama bu kararı onun yerine almak istemiyordum. Henüz o sözleri söylememişti ve bunu gerçekten yapacaksak onları duymaya ihtiyacım vardı.

"Buraya gelmeme kızdın mı?" diye sordum, yüzündeki maskenin ardına gizlediği ruh hâlini çözmeye çalışarak.

Orion başını omzuma eğdi, dudakları tenime değdiğinde vücudumun en derinlerine bir sıcaklık hücum etti. "Hayır."

Başını kaldırıp elini yanağıma koydu, parmakları saçlarıma dolandı. "Söyleyeceklerin bu kadar mı?" dedim sinirle.

"Hayır," dedi sırıtarak.

"Kes şunu," diye çıkıştım göğsünden iterek ama o beni kendine çekerek aramızdaki mesafeyi kapattı. Sıcacık teni benimkini sarmaladı ve Tanrım, o kadar *harika* bir histi ki bu.

"Ne dememi istersin?" diye sordu. Çaresizce boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım.

"Buraya gelmeme hiçbir yorum yapmadın," dedim. Kapıya bir bakış daha attım. Bütün vücudum yanıyordu. Orion çenemi tutup ona bakmam için kafamı çevirince kalbim tekledi.

"İzin ver de kendime geleyim. Az önce sana burada olmanı istediğimi yazıyordum ve şimdi..." Eğilip ağzımın köşesine bir öpücük kondurduğunda eridim. Daha doğrusu öylesiymiş gibi hissettim. Vücudumdaki her bir organ pelteye dönmüştü sanki. "Karşımdasın."

Dudaklarımı dudaklarıyla doyurmak yerine ardında öpücükler bırakarak kulağıma ilerledi. Parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi, dokunuşu damarlarımda akan bir uyuşturucu gibiydi ve tadını doyasıya çıkarmak için gözlerimi kapattım.

"Başını belaya sokmak istemiyorum," diye fısıldadım, ellerimi kollarından yukarı kaydırıp omuzlarına koyarak. Hâlâ buna teslim olmakla direnmek arasındaki çizgide durduğumuzu hissediyordum. Hâlâ arkamı dönüp gidebilir, onu işini ve çok daha fazlasını kaybetme riskinden koruyabilirdim. Ama aramızdaki bu bağın gücü inkâr edilemezdi ve beni açıkça reddetmediği sürece gidebileceğimi sanmıyordum.

Orion elini pijama üstümün altına kaydırıp belime koydu. Teni tenimle buluştuğu sırada dişleri kulağıma sürtünerek bacaklarımın arasının arzuyla sızlamasına neden oldu.

"*Orion,*" dedim uyarırcasına, cevabımı almaya kararlıydım.

"Lance," diye düzeltti. "Risklerin farkındayım." Eli sırtımdan yukarı tırmanmaya başlayınca pijama üstümün önü hafifçe yukarı sıyrıldı, ten temasımızın artmasıyla zihnim bulanıklaştı. "Ya sen?"

Saçımı omzumdan geriye atıp dudaklarıyla tehlikeli bir yolculuğa çıktı. Nefes nefese inleyerek başımı yana eğdim, nazik işkencesi dışarıdaki fırtınadan daha güçlüydü.

"Ben de," dedim soluk soluğa. Tenimde gezinen ağzı şimdiden beni mahvediyordu ve beni bu ıstıraptan kurtarmasını çaresizce istiyordum.

Parmağını pijama üstümün sol askısına takıp duraksadı, başını kaldırıp endişeli bir ifadeyle bana baktı. "Bunun geri dönüşü yok."

Elimi ensesine koyup onu kendime çekerek dudaklarımızı birleştirdim. Cevabını öpücüğümle verdim. Buna otların yağmura ihtiyacı olduğu kadar ihtiyacım vardı. Yoksa solup gidecektim.

Orion öpücüğümüzü derinleştirdi, dili tereddütle benimkine sürtündü ve aramızdaki bariyerler bir çırpıda yıkıldı. Dili ağzımın derinliklerine ilerlerken büyülerimiz temas ettiğimiz her noktadan birbirine karıştı, Orion'ın dudaklarından dökülen çaresiz iniltiler benimkilerle birleşti. Titreyen bacaklarımı kavrayıp beni kanepenin sırtına oturttu ve dizlerimin arasına girdi. Parmak uçları şortumun altında gezindi. Dokunuşu, kanıma karışan büyüsü kadar sahipleniciydi. Tüm bu güç başımı döndürüyordu. O beni, ben de onu sahipleniyordum.

"Durmamı istiyorsan söyle," dedi nefes nefese. Bacaklarımı beline doladım.

"Tamam, sakın durma," dedim boğuk sesimle. Beni sımsıkı vücuduna bastırdığında dudaklarımdan bir kahkaha döküldü.

"Seni canımı yakacak kadar çok istiyorum, Mavi."

Bana taktığı bu eski lakap yüzümü güldürdü. O sinir bozucu sızı vücudumun her bir hücresini ele geçirirken ellerimi omuzlarına koyup tırnaklarımı tenine batırdım.

"O zaman al beni," dedim.

Ellerini uyluklarıma koyup beni kucağına aldı ve yatak odasına taşıdı. Kapıyı ayağıyla kapattığında çıkan ses karşısında irkildim. Dönüp beni kapının yüzeyine bastırdı ve dudaklarımızı öyle hızlı buluşturdu ki öpüştüğümüzü algılamam biraz vakit aldı.

Göğsümdeki inatçı mıknatıs nihayet öteki yarısına kavuştuğundan sırtımdan aşağı zevk dolu bir ürperti geçti.

Daha da yakınımda olmasına ihtiyacım var. Buna doyamıyorum.

Uyluklarımdaki elleri giderek ısınırken omurgamın dibinde arzu filizlendi, iliklerime kadar yayıldı. Yüzme havuzunda bı-

raktığımız şeye kaldığımız yerden devam ettiğimizin farkındaydım. Sanki bu her şeyi tüketen özlem pusuya yatmış, tekrar kurbanı olacağımız anı kolluyordu.

Kalçamı daha sıkı kavrayıp sertleşmiş aletini bacaklarımın arasına bastırdı. İnleyip kasıklarımı istemsizce ona sürtmeye başladım.

"Kahretsin, Mavi," diye homurdandı Lance ve beni daha sert öptü.

Üzerimdeki her bir giysiyi parçalamak, bizi ayıran kuralları çiğnemek istedim. Hepsini birlikte çiğniyorduk, çıplak ellerimizle parçalıyorduk. Her dokunuşumuz bir isyan, her öpücüğümüz bir meydan okumaydı.

Geri çekilip beni ayaklarımın üzerine bıraktığında her yanım yokluğuyla sızladı. Elini saçlarımın arasına geçirdi, komodinindeki loş ışıkla parıldayan tutamlarımı hayran hayran izledi. Ardından elini indirdi ve artık aşina olduğum bir hareket yaptı. Sessizlik büyüsü. Böylece kimse bizi duyamayacaktı.

Bir adım gerilediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bakışlarım, taştan yontulmuş gibi duran göğsünde ve karın kaslarında gezindi. Onun da bakışlarının üzerimde gezindiğini hissettim. Uzanıp şortumun bağcıklarıyla oynadı ve açlık dolu bir sesle beni kendine çekti.

"Hâlâ vazgeçebilirsin," diye hatırlattı. Sırıtarak başımı iki yana salladım.

Yüzüne yayılan çocuksu gülümseme kalbimi tekletti. Elimi göğsüne koyup onu yatağa doğru ittim. Odasının geri kalanına doğru düzgün bakmakla vakit kaybetmedim bile. Şu an önemli olan tek şey vardı.

Lance yatağın kenarına oturduğunda onu omuzlarından iterek kucağına tırmandım. Kasıklarını benimkine bastırarak sürtünmeye başladı ve her bir santimini bacaklarımın arasında hissedince nefesim kesildi.

Ensemi kavrayarak dudaklarımızı buluşturdu. yavaş öpücüğü bütün bedenimi sızlattı.

"Şeftalini getirmişsindir umarım," dedi Lance. Geri çekilirken dudaklarımdan bir kahkaha döküldü.

"Tam bir pisliksin," diyerek omzuna vurdum. Kıkırdayarak elini şortumun arkasından içeri kaydırdı.

"Biliyorum," diye karşılık verip sırıttı. Onu öpmek için eğildim ama Lance geri çekildi, gözleri aklına bir şey gelmiş gibi parıldadı.

Birden ayağa kalkıp beni yatağa bıraktı. "Şu tarafa uzan," dedi işaret ederek. Kaşlarımı çatarak yatağa çaprazlamasına uzandım.

"Neden?" diye sordum gülerek.

Sorumu cevapsız bırakıp sırıttı. Gözlerim geniş omuzlarında, sert göğsü ve karnında, sağ dirseğinin içindeki kırmızı renkli Aslan dövmesinde dolaştı. Lance beni tek lokmada yutacakmış gibi gözleriyle yerken kıpırdandım, ayak parmaklarım kıvrıldı.

Eğilip sağ ayağımı tuttu, koca elini bileğimin etrafına doladı. Tabanımdaki hassas deriyi okşamaya başlamasıyla delirmiş gibi kıvrandım ve katıla katıla gülmeye başladım.

"Gıdıklanıyor musun, Mavi?" diye sataştı. Parmağı topuğumda gezinince çığlık attım ve elinden kurtulmaya çalışırken sırtım yay gibi gerildi.

Lance pis pis güldü, ayağımı rahat bırakıp baldırıma geçince rahat bir nefes aldım. Eli giderek yukarıya tırmandı ve yatağa çıkıp sürünerek üzerime dikildi. Yoğun bakışları benimkilerle buluştuğunda kahkahalarım bıçak gibi kesildi. Dizini bacaklarımın arasına bastırdı. Gözlerinde yine aynı sorgulayıcı ifade belirdi.

"Durma," dedim kararlılıkla, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sesini duyabildiğinden emindim. "Bunu istiyorum."

Sözlerim karşısında gözleri parıldadı ve dudağını yaladı. "Ne kadar istediğini göster bana," diye homurdandığında sırtımdan aşağı elektrik akımları geçti.

Cesaretimi topladım ve elini tutup dudaklarıma götürerek parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. Kan yanaklarıma hücum ederken avucunu aşağı kaydırmaya başladım. Boğazımı, memelerimi, karnımı aştım ve elini şortumun belinin altına, onu en çok istediğim yere yönelttim.

Islaklığımı hissedince küfretti. Parmakları ağır ağır üzerimde gezinirken uzanıp ensesini kavradım. Hareketlerinin hızlanmasıyla bacaklarımı biraz daha açtım, dudaklarımdan nefes nefese bir inilti döküldüğünde Lance dudaklarıma yapıştı. Klitorisimin etrafında mükemmel daireler çizen başparmağı her zerremi saf bir zevkle doldurdu. Daha fazlası için yanıp tutuşuyordum.

Enfes işkencesini sürdürürken, "Kımıldama," diye emretti gür sesiyle.

Başımla onayladım. Çok geçmeden elinin altından tenime bir sıcaklık yayıldı, bir yangın gibi yayılıp her yanımı karıncalandırdı. Sınıfta bize öğrettiği büyüyü yaptığını fark ettim.

Yaşasın.

Onu kendime doğru çektiğimde isteğime hemen boyun eğdi, ağırlığını üzerime vererek elini şortumdan çıkardı. Pijama üstümü çekiştirip çıkardım. Lance zevkle inleyerek mememi avuçladı, dilini sertleşmiş meme ucumda gezdirdi. Ağzıyla bana işkence ediyor, tenime sürtünen dişleri tepeden tırnağa tüm tüylerimi diken diken ediyordu. Dili sert meme ucumla oynamaya devam ederken dudaklarımdan bir küfür döküldü.

Öteki eli diğer mememi bulduğunda saf mutlulukla doldum. Dokunuşu sıcak bir havuza atılan taş gibiydi, yarattığı zevk dalgaları doğruca klitorisime hücum ediyordu.

Bacaklarımı iki yanına koydum, Lance aşağı doğru inerken ellerim kasılan kürek kemiklerine kaydı. Günahkâr ağzı memelerimin arasından geçip çıplak karnımı aştı. Öpücükleri alev alevdi, nefesimi kesecek kadar aşağılara inerken ardında sonsuza dek yanacak izler bırakıyordu. Parmaklarını şortuma

geçirip bacaklarımdan aşağı çekti, artık tereddüt etmeyi bırakmış, kendini tamamen bu işe adamıştı. Kumaşı bir kenara atıp dizlerinin üzerinde doğrulduğunda aç bakışları altında ürperdim.

Bunu ciddi ciddi yapıyoruz.

Günahkâr bir sırıtışla yüzünü bacaklarımın arasına gömdü ve sıcacık dilini baştan uca klitorisimin üzerinde kaydırdı.

Haykırdım ve bana sunduğu bu zevki doyasıya tatmak için kalçamı kaldırdım. Dili o hassas çıkıntıyı ustalıkla yalıyor, ağzının her hareketi beni mahvetmeyi amaçlıyordu. Bunu binlerce kez yapmış gibi, tam olarak ne zaman yavaşlayacağını ve ne zaman hızlanacağını biliyormuş gibi beni darmadağın olmanın eşiğine getirdi. Kontrol tamamen ondaydı ve tek isteğim paramparça olmakken beni sürekli saf zevkin kıyısında tutuyordu.

"*Lance,*" diye yalvardım, istesem de bundan fazlasını söyleyemezdim.

Beni çaresiz hâlde bırakıp geri çekilerek boynunu esnettiğinde gözlerimi kapattım. Ne var ki bana çok daha iyisini bahşetmek üzereydi. Bacaklarımın arasına sokulup aletinin kalın başını girişime bastırarak sert bir hamleyle içimi doldurdu.

Haykırarak yay gibi gerildim, dolgunluk hissine alışmaya çalışırken tırnaklarımı sırtına batırdım, dişlerim omzuna sürtündü. Lance saçlarımı kavrayıp ona bakabilmem için başımı geriye çekti. Çok büyüktü, kadınlığımı sonuna kadar gerip taş gibi olmuş aletinin etrafında zonklamama neden oluyordu. Beni beklentide bırakırken dudaklarımdan serzeniş dolu bir inilti döküldü.

Tanrım, şu saniye hareket etmeye başlamazsa aklımı kaçıracağım.

Gözleri bir süpernovaya taş çıkaracak sıcaklıkla yanıyordu. Bacaklarımı etrafına doladım, tırnaklarım hâlâ sırtına gömülüydü.

"Tanrı aşkına," dedim nefes nefese. "Kımılda artık."

Kıs kıs gülüp burnunu benimkine sürttü. "Sadece emin olmak istedim."

"Oldun işte," dedim boğuk bir sesle. Kalçamı hareket ettirdiğimde nihayet bana istediğimi verdi. Neredeyse boylu boyunca geri çekildi, ardından yavaş yavaş, her saniyeyi aklına kazıyormuş gibi hiç acele etmeden tekrar içime gömüldü. Kıvranıp hevesli öpücüklerle onu teşvik etmeye çalıştım. Onu her şeyiyle hissetmek istiyordum ve içimden bir ses kendini tuttuğunu söylüyordu.

Hareketleri sertleştiğinde güçlü omuzlarına sarıldım. Dudaklarımızı buluşturarak kalçasını oynattı ve içimdeki hassas noktaya sürtündü. Yüksek sesle inlediğimde aynı hareketi tekrarladı, her darbesiyle o noktaya vuruyordu. Hızlanarak beni delirten bir tempo tutturdu. Yeterli değildi, vücudum yay gibi gerilmişti ve kadınlığım kalın aletini sımsıkı sarıyor, o beni paramparça ettikçe daha da ıslanıyordu.

İçimdeki baskı sanki uzun zamandır bu ânı bekliyormuş gibi hızla büyüyordu. Sadece onun vücudu bunu özgür bırakabilirdi.

İniltilerim giderek yükselip şiddetlenirken etrafımızdaki sessizlik balonuna minnettar oldum.

Lance elini sol uyluğumun arkasına doladı, yavaşlayıp kışkırtıcı darbelerle beni zevkin doruğuna sürüklemeye başladı. Kaslarım etrafında gerilince alçak sesle bir küfür savurdu, kasları gerildi ve aletini tekrar en derinlerime itti. Kendini tutmak için harcadığı eforla ürperdi. Karşımdaki adamın benim yüzümden mahvolduğunu izlemek başımı döndürüyordu.

"Senin yüzünden aklımı kaçıracağım," dedi nefes nefese, içime gömülüp o hassas noktaya tekrar sürtündüğünde her şey çok daha yakıcı hâle geldi.

Derin bir nefes alıp dağıldım, kendimi şimdiye dek tattığım en tatlı hiçlikte kaybettim. Onun da peşimden geldiğini hissettim, aleti içimde nabız gibi atarken elleri iki yanımdan

çarşafı kavradı. Vücuduyla beni yatağa bastırdı, kalçası benimkine sımsıkı kilitlendi. Üzerimdeki gücün etkisiyle inleyip kıvrandım.

Zevk dalgaları daha da derinlerime ilerleyip ardından geri çekilirken beni yorgun ve çok ama çok mutlu bir hâlde bıraktı.

Lance'in başparmağı alt dudağımı okşayınca göz kapaklarımı titreşerek açıldı. Karşımda bulduğum derin karanlıkta kayboldum. Şimdiye dek fark etmemiştim ama gözleri aslında siyah değildi, mavinin en koyu tonundaydı ve içlerinde âdeta bir galaksi barındırıyordu.

Elini ağzıma koyup dudaklarıma nazik bir hava akımı üfledi. Hava ciğerlerimin derinliklerine kadar indi ve birden nefes nefese olmadığımı fark ettim. İçimden yavaşça çıktı ve yanıma uzandı, bense yanan karnıma elimi koyup tavana baktım.

Yatmaya devam ettikçe elimin altındaki endişe düğümü gitgide büyüdü.

Akademiye gelmemin üzerinden daha bir dönem bile geçmedi ve çoktan bir öğretmenle yattım.

Sessizlik yoğunlaşırken cesaret edip ona bakamadım. Görecek lerimden korkuyordum. Ne görecektim?

Panik mi?

Utanç mı?

Pişmanlık mı?

Ya merakını dindirdiyse ve ben Zodyak'taki kalan zamanımı bunu unutmaya çalışarak geçirmek zorunda kalırsam?

Sakin ol, Darcy. Abartıyorsun.

Birden elimi tutup beni kendine çektiğinde korkularım rüzgâra kapılarak uçup gitti.

"Bir şey söyle, Mavi," dedi.

Dönüp göğsüne yaslandığımda kolunu etrafıma sarıp beni kendine bastırdı.

"Hata mı yaptık?" diye fısıldadım. Yüzünü buruşturduğunda bunu sorduğuma pişman oldum.

"Ben yapmadım," dedi endişeyle. "Sen?"

"Hayır," dedim hemen, elimi yanağına koyup özenle kesilmiş sakallarında gezdirdim.

Belimdeki eli de yanımdaki vücudu da gevşedi. Parmaklarıyla tenimde usul usul daireler çizerek tüylerimi diken diken etti.

"Böyle devam etmesini istiyorsak dikkatli olmamız gerekecek," dedi.

"Biliyorum." Dudaklarına nazik bir öpücük kondurduğumda başımı kavradı ve hemen geri çekilmeme izin vermedi.

"Kimseye söyleyemezsin."

Başımla onayladım.

"Kardeşin de dâhil," diye ekledi.

İç çekerek başımı aşağı yukarı salladım. Kardeşimin sırrımı mezara götüreceğinden emindim ama henüz ben bile Orion'la aramdaki bu çılgınca şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Bunun aramızda kalması, birinin kulağına gitmesi ihtimalini sıfıra indirirdi. Saçma sapan kararlar almadığımız müddetçe elbette. *Masmavi saçlarımla öğretmenlerin yerleşkesine gelmek gibi kararlar mesela.*

Bıkkınlıkla inleyerek yüzümü omzuna gömdüm ve teninin, artık benim de üstüme sinmiş tarçın kokusunu içime çektim.

"Yakalanırsak okuldan atılmaman için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi ciddi bir sesle, kaşlarının arasındaki derin kırışıklıklar ortaya çıktı.

Parmağımı o kırışıklıkların üzerinde gezdirirken nabzım hızlandı. "Planlarımızı yakalanmamak üzerine kuralım."

"Yıldızlar planlara götleriyle güler," dedi Orion muzip bir sırıtışla.

"Eh, istedikleri kadar gülsünler." Gülümsediğimde gözleri ağzıma kaydı, yüzünde yine o baş döndürücü şehvet belirdi.

Parmağını kolumda gezdirerek, "Kal," dedi usulca.

"Kalamayacağımı sen de biliyorsun," diye iç geçirdim. "Çok riskli."

Bıkkınlıkla nefesini verip kalçasını kaldırarak altımızdaki yorganı çekti ve bir koza gibi üzerimize örttü. Bir yerlere yuvarlanan Nümeroloji kitabının patırtısını duyunca güldüm.

Boğazından vahşi bir ses yükseldi. "Beş dakika daha, sonra seni geri götüreceğim," dedi. Hemen ikna oldum, onunla daha fazla vakit geçirmeye itiraz edemedim.

"Sert pazarlık ediyorsunuz, Bay Orion." "Profesör" demekten bilerek kaçındım, bu kadar yakınken bunu duymaktan hoşlanmayacağını biliyordum. Hiç *bu kadar* yakın olmamıştık gerçi.

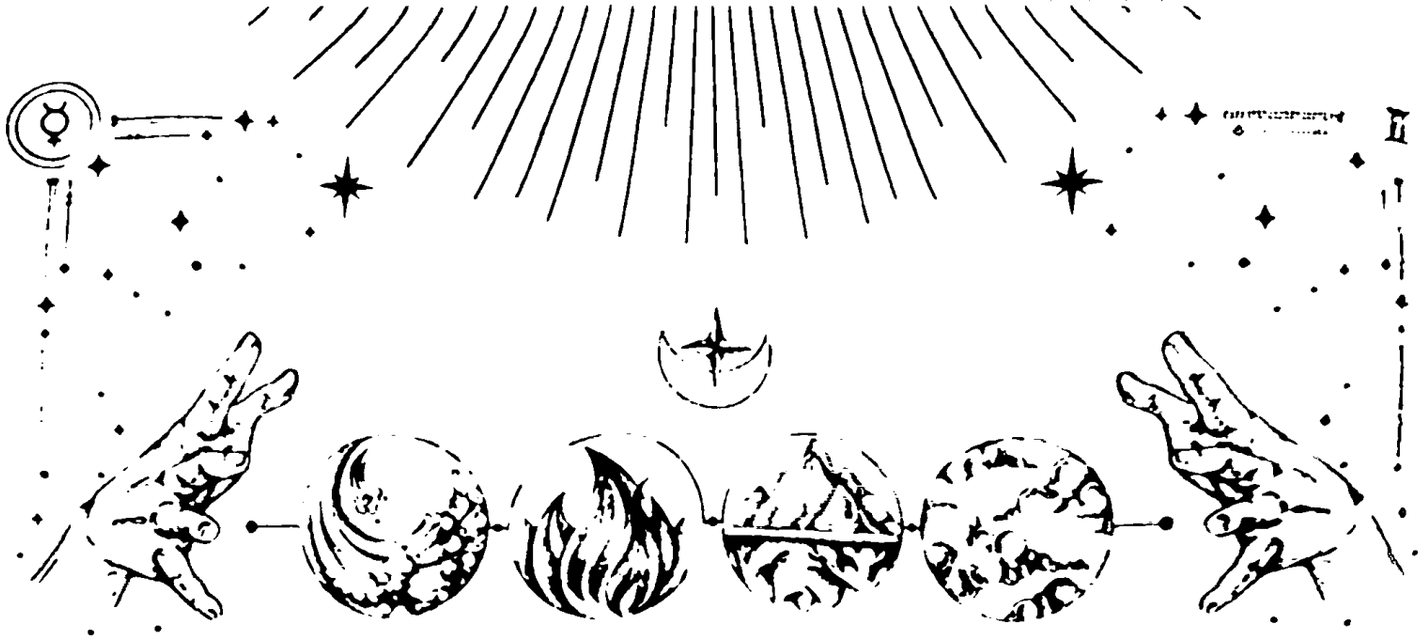
Dudakları kötücül bir sırıtışla kıvrıldı. "İstersen daha da sert pazarlık edebilirim."

"Cazip bir teklif ama beş dakikanın *sert* pazarlığına yeteceğini sanmıyorum."

O gülerken kollarına sokuldum ve başımı omzuna yaslayarak aramızdaki bu mükemmel huzurun tadını çıkardım.

Fırtına içeri girmek istiyormuşçasına pencereleri zorluyordu ama buradayken hiçbir şey bize dokunamazdı. Ne uymamız gereken kurallar ne onun Vârislerin tarafında benim de kız kardeşimin tarafında durmam. Burada yalnızca birbirini tabiat anayla yarışacak bir güçle arzulayan iki Fae'den ibarettik. Ve ben artık bu gücün çağrısına direnemiyordum.

@ayisigikitap

TORY

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Darius
Yarım saat içinde odandayım.
Sürüşe hazır ol.

Kendinde bana böyle bir mesaj atacak cüreti nereden buluyordu? Akşamın başından beri ondan haber alamamış, yarış konusunda şaka yaptığını düşünmeye başlamıştım ve şimdi kalkmış saat onda bana hazırlanmamı mı söylüyordu?

Kabalık timsali bir cevap yazıp parmağımı gönder tuşuna götürdüm.

Gönder gitsin, Tory. Birinin ona gecenin –hem de Hava Sınavı'mdan önceki gecenin– bir vakti kafasına esen saçmalıklarını nereye sokacağını söylemesi gerekiyor.

Bunu kasten yaptığından adım gibi emindim. Yarın başarısız olmam için beni uykumdan etmeyi planlıyordu. Uykusuz gecelerin benim için nefes almak gibi bir şey olduğundan haberi yoktu tabii. Sabah erken kalkmak bu hayattaki en ezeli düşmanımdı ama sınav saat dokuzda olduğundan ve dersler

iptal edildiğinden uyumaya bolca vaktim kalırdı. Tabii teklifini kabul *edersem.* Mesajım aksini söylüyordu.

Kaşlarımı çatıp yazdıklarımı sildim. Beni böyle kolay korkutamazdı. Fakat oyununa gelmeyi de reddediyordum. O benim odama gelmeyecekti, ben onunkine gidecektim.

Müzik dinleyerek Temel Büyü ödevimi yaptığım yatağımdan kalkıp dolabımın başına geçerek siyah bir kot pantolon ve lacivert göbeği açık bir üst çıkardım. Üzerimi değiştirip deri ceketimi giydim ve ayağıma kış için yeni aldığım botları geçirdim. Dayanıklı ve rahattılar, tam da Şikago'da bir şeyler çalmaya çıktığımda giyeceğim türden parçalardı. Bu küçük gezintiyi de bir iş gibi görüyordum. Bu aptal yarışı kazanırsam Darius'un motosikletlerinden birini alacaktım. Kazanmaya kararlıydım. Hem bu sefer o güzel canavarı satmak yerine kendime saklayabilecektim. Darius sözünü *tutarsa* tabii. Gerçi içimden bir ses nedense bunu yapacağını söylüyordu.

Aynanın karşısına geçtiğimde "Joey'nin barına giden Tory" olmaya karar verdim ve kalemle gözlerime normalden daha kalın bir eyeliner çektim, koyu renkli bir ruj sürdüm ve saçlarımı kasten hafifçe dağıttım.

Yansımamı şöyle bir süzüp dramatik etki için kaşlarımı çattım. Ben olsam karşımdaki bu asi kıza çatmazdım. Darius'un da öyle düşüneceğini umdum.

Yanıma sadece Atlas'ımı aldım. Parmaklarım üzerine sürtündüğünde komodinimdeki aptal hançer beklentiyle uğuldadı ama onu yanıma alma isteğime karşı koyarak odamdan çıktım.

Basamakları hızlıca tırmanıp en üst kata çıktım ve koridorun sonuna, Darius'un odasına doğru ilerledim.

Kapının önüne varamadan sağımdaki başka bir kapı açıldı ve dışarı Marguerite çıkınca bir küfür savurdum.

"Yolunu mu kaybettin?" diye sordu.

"Belli ki kaybetmemişim. Sıkıcı sürtüklerin ve vasat şerefsizlerin koridorunu arıyordum, karşıma çıktığına göre doğru

yere gelmişim." Yüzüme tatlı bir gülümseme kondurup vücudumun etrafına bir hava kalkanı oluşturdum ve zihnimi de Telkin büyüsüne karşı korudum.

"*Bana neden burada olduğunu söyle,*" diye emretti Marguerite, sesi tam da beklediğim gibi Telkin'le dolup taşıyordu.

Gücü zihinsel kalkanıma çarptı ama büyüsünün etkisinde olduğuma inanması için yüzümdeki küçümseme dolu ifadeyi silip gözlerimi hafifçe açtım.

"Buradayım çünkü boş zamanlarımı seni izleyerek geçiriyorum. Senin gibi olmak istiyorum ama sen bana çok kötü davranıyorsun ve isteğimin aksine sonsuza dek en yakın arkadaşım olmayacaksın. Bu yüzden de direkt sen olmaya karar verdim. Sırf seni zırlatmak için Darius'u baştan çıkarıp onu yarınlar yokmuşçasına becereceğim. İşim bittiğinde de saçlarımı bulabildiğim en ucuz, en boktan kırmızı tonuna boyayıp ponpon kızların kaptanı olacağım çünkü etrafa neşe saçmayı çok seviyorum. Dediğim gibi, kafayı seninle bozmuş, hayatını mahvetmeyi kafasına koymuş psikopat bir kaltağım işte." Tatlı gülümsememi yüzüme yeniden kondurduğumda Marguerite'in elinden alevler püskürdü.

Bir çığlık koparak onları üzerime fırlattı ama alevler hava kalkanımdan sekip duvarlara savruldu.

"Pis, ucuz orospu!" diye bağırdı alevli elleriyle üzerime yürürken. "Sen ve o aptal kardeşin okulun sahibiymiş gibi ortalıkta geziniyorsunuz. Bir bok çukurunda sefalet içinde kimsesiz büyüdüğünüzü bilmesek havalarınızı yutacağız. İki dünyadaki aileniz de sizinle uğraşmaktansa ölmeyi tercih etti. Sizi sevecek, yanlarında tutacak tek bir ezik fani bulamadınız. İstenmeyen bir çöp gibi oradan oraya gezdiniz. Neden *burada* da istenmediğinizi anlayamıyorsunuz?"

Gözlerimi kısıp içimde kaynayan öfkeyle ona doğru bir adım attım. Söylediği her şey doğruydu ve bunları duymak canımı yakmıştı ama canımı asıl sıkan başka bir şeydi.

"Kardeşime ne dedin sen?" diye çıkıştım.

Marguerite üzerime tekrar alevler yağdırdı, göz kamaştırıcı güç gösterisi yine kalkanıma tosladı. Bir arada tutmaya çalıştığım büyümün titreştiğini hissettim ve bir elimle savunmamı güçlendirirken diğer elimle su büyümü kullanarak göğsüne doğru bir akıntı gönderdim.

Marguerite dengesini kaybetti ve suya kapılarak sırılsıklam olan odasına savruldu.

Peşinden içeri girip tepesine dikildim. "Bir daha bana bulaşmadan önce bunu hatırla. Çünkü içimden bir ses az önce tüm gücünü kullandığını söylüyor. Bu gördüğünse benimkinin küçücük bir parçasıydı."

Marguerite kıçüstü oturduğu su birikintisinden bana öfkeyle baktı ama bir şey söylemedi. Çıkıp kapıyı arkamdan kapattım ve diğer öğrencilerin odalarının önünde bizi izlediğini gördüm. Azımsanamayacak kadar çoğu bana takdirle bakıyordu, hatta içlerinden biri başını eğip odasına bile döndü.

"Beni yarınlar yokmuşçasına becerme kısmında ciddisindir umarım." Darius koridorun sonunda, kapı çerçevesine yaslanmış vaziyette duruyordu. Marguerite'i kendi bokunda boğulmaya bırakıp ona doğru yürüdüm.

Karşısına geçtiğimde gözlerimi devirdim. "Rüyanda görürsün."

"Her gece hem de," dedi. Sesi o kadar ciddiydi ki yanaklarımın ısındığını hissettim.

Kendimi topladım. "Gidiyor muyuz?" dedim son yorumunu duymazdan gelerek.

"Seni almaya geleceğimi söylemiştim," dedi usulca. Üzerinde kot pantolon ve beyaz bir tişört vardı, buradan bakıldığında çıkmaya hazır görünüyordu. Sorun neydi anlayamadım.

"Öyle mi?" diye karşılık verdim tüm masumiyetimle. "Mesajın çok uzun ve detaylıydı, o kısım gözümden kaçmışsa demek."

Buna karşılık dudakları seğirdi. "Madem buradasın, gidelim o zaman." Başıyla onu takip etmemi işaret ederek odasına girdi.

Eşikte kalıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Çantanı almanı burada da bekleyebilirim. Yine odana girmeye hiç niyetim yok."

"Buradan gideceğiz," dedi sabırsızca gelmemi işaret ederek. İsteksizce içeri girdim.

Darius yaklaşıp kapıyı arkamdan kapattı ve işini garantiye almak için kilidi çevirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, yüzünü bana döndüğünde geri çekilerek.

"Yıldız tozuyla gideceğiz. Xavier'la konuştum. Babamla annem Semavi Konsey'in diğer üyeleriyle savaşı tartışmak için birkaç geceliğine şehre gitmiş, yani onlarla karşılaşacağız diye endişelenmemize gerek yok."

"Bir saniye, ne? Beni hiçliğin orta yerindeki havalı malikânene mi götürüyorsun? Yürüme mesafesinde bir yere gideceğ–"

"Ne oldu, Roxy? Seni alıkoyacağımdan mı korkuyorsun?" diye takıldı Darius.

"Sadece planının detaylarını daha açık belirtebileceğini düşünüyorum."

"Yenilmekten tırstın da yarıştan çekilmeye mi çalışıyorsun yoksa?" diye sordu.

"*Hayır.* Ama–"

Darius elini kaldırdı ve ben sözümü bile bitiremeden yüzüme siyah renkli parlak yıldız tozunu üfledi.

Dünya dönmeye, dört bir yanımda yıldızlar parıldamaya başladığında midem ağzıma geldi. Etrafım tekrar netleştiğinde botlarım Acruxların çakıllı garaj yoluna indi ve ciğerlerimi serin gece havasıyla doldurdum.

"Haber verseydin bari," diye çıkıştığımda sırıttı.

"Tırsmadığını söyledin."

Tepemizde gök gürledi ve sağanak yağmurun altında durduğumuzu fark edince irkildim. Darius etrafımıza bir ısı kalkanı oluşturmuştu ve üzerine düşen her damla bize ulaşamadan

cızırdayıp buharlaşıyordu. Böyle etkileyici büyüyü kılını bile kıpırdatmadan yapması karşısında gözlerim hafifçe genişledi. Aynı şeye kalkışsam kesin rezil olurdum. Ama yıldız tozunun içinden çıktığımız an, tek yağmur damlası bile kıyafetlerimizi ıslatmadan kalkanını oluşturmuştu ve onu ayakta tutmaya odaklanıyormuş gibi görünmüyordu bile.

"Bu havada mı yarışacağız?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Tırsıyorsan söyle de bilelim. Yarıştan çekildiğini ve benim kazandığımı söylemek için hâlâ geç değil. Ödülümü yine de alırım ama," dedi.

"Ne istediğini hâlâ söylemedin," diye hatırlattım.

"Kazandığımda söylerim. Ya da sen yarıştan çekil—"

"Bunu kırk kere söylemen hiçbir şey değiştirmeyecek." *Görünen o ki fırtınanın ortasında yarışacağım.*

"Önce içeri girip Xavier'ı görmem gerek. Aç mısın? Jenkins'i bir mesajla uyandırıp sana bir şeyler hazırlamasını söyleyebilirim. Bir de güvenlik görevlilerine motorları alacağımı haber vermem gerek, peşimize takılmalarını istemeyiz." Atlas'ını çıkarıp bir yandan mesaj yazarken diğer yandan malikânenin devasa ön kapılarına doğru yürümeye başladı.

"Pek aç değilim." Karnımı doyurma teklifi nereden çıkmıştı ki? "Jenkins kim?" diye sordum aramıza tuhaf bir sessizlik çökmesin diye.

"Kâhyamız. Geleceğimizi babama yetiştirmesini istemediğimden ona haber vermedim. Şansımız yaver giderse işini bırakıp dönemez. Pitbol felaketi yüzünden tepesi hâlâ atık. Neyse ki her şey Nemf saldırısının gölgesinde kaldı da haberlere düşmedik. Böylece başarısızlığımız onun için fazla utanç verici olmadı ve ziyaretime gelmeye gerek duymadı. Ama evde olduğumu öğrenirse..." Sessiz kaldığımda Darius sözlerini yarım bıraktı.

Ne dememi istediğini bilmiyordum. Baba Acrux'a yakalanmak ister miydim? Hayatta istemezdim. Geleceğimizi kimseye

haber vermemesine sevinmiştim sanırım ama ailesi hakkında bunun ötesinde bir yorum yapmanın doğru olacağını sanmıyordum. Kuvvetli bir aile bağları olduğu söylenemezdi ama kimse anne babasına yönelik hakaretler duymaktan hoşlanmazdı.

"Evet, Pitbol maçı gerçekten çılgıncaydı," dedim, bir tartışmanın fitilini ateşlemeyecek tek konuya değinerek. "Solaria'nın en iyi takımı olduğunuzu söylüyorlardı ama öyle kaybedince..."

Darius'un çenesi seğirse de konuştuğunda sesini sakin tutmayı başardı. "Oyuna kendimizi veremedik, hepimizin farklı sorunları vardı," diye mırıldandı. "Ama aynısı tekrarlanmayacak."

Tüh be! Neden ki? Gülmemek için kendimi zor tuttum ve cevabımı gözlerimi botlarıma dikerek verdim. "Bir sonraki maçı kazanmanızı izlemeyi dört gözle bekliyorum o zaman."

"Belki kazandığımda bir sonraki maçta Geraldine'inki yerine benim formamı giymeni isterim," dedi.

"Bu kadar mı?" Burnumdan güldüm. "Ben gıcır gıcır bir motor için yarışırken hem de?"

"Asıl isteğimi kabul etmezsin muhtemelen," dedi omuzlarını silkerek.

Ona bakıp ne demek istediğini sormaya niyetlendim ama gözlerindeki bakış beni tereddüde düşürdü, cevabını bilmek isteyip istemediğimden emin olamadım.

Darius'un yüzüne içimi burkan bir gülümseme yayıldı ve malikânenin kapısını açtı, kibarlık timsali gibi önden buyurmam için kenara çekildi.

Yanından geçip içeri girdiğimde peşime takıldı, o kadar yakınımdaydı ki nefesini ensemde hissettiğimde sırtımdan bir ürperti geçti.

Önümdeki devasa girişe ve kıvrımlı merdivene bakarken dudağımı ısırdım. Kendimi fıstık dolu bir kâsenin içindeki bezelye gibi hissetmekten alamadım. Buraya ait değildim. Yokluk bile denemeyecek kadar kötü şartlarda büyümüştüm ve Darius o kadar zengindi ki eski Tory dahi onu soymaya cesaret edemezdi.

Kendimi daha da rahatsız hissetmem mümkün değil sanırken Jenkins üzerinde frakıyla merdivenin altındaki gizli bir kapıdan dışarı çıktı.

Elini uzatıp resmî bir tavırla, "Ceketinizi alabilir miyim, Bayan Vega?" diye sordu.

"Ah, şey... tabii." Deri ceketimi çıkarıp ona uzatmamla kâhyanın kaşları çatıldı ve gözleri bir an için çıplak karnıma kaydı. Her şey o kadar hızlı olup bitti ki bir an bunu hayal ettiğimden şüphelendim. Her hâlükârda Acruxların oğullarının eve getirmesini isteyeceği türden bir kız olmadığımı düşündüm. Gerçi Darius'u zaten kuzeniyle evlendirmeyi planlıyorlardı, yani ortada endişelenmelerini gerektirecek bir şey yoktu sanırım.

Jenkins, Darius'a dönüp eğilerek, "Hanımefendiyi nerede ağırlayacaksınız, Efendi Acrux?" diye sordu.

"Odamda olacağız," diye yanıtladı kolunu belime dolayıp beni merdivene doğru çekerek.

"İkramları hemen getiriyorum." Jenkins tekrar eğildi ve ceketimle birlikte yanımızdan ayrıldı. Atlas'ımın cebinde kaldığını fark ettiğimde kâhya çoktan gitmişti. Eh, ona pek ihtiyacım olmayacaktı sanırım.

Darius yanımdan ayrılmadan beni merdivene yönlendirdi, büyüsü aramızda asılı kalmış bir sorunun cevabını arıyormuş gibi benimkini dürtüyordu.

Sırtımdan bir sıcaklık tırmanmaya başlarken kollarından uzaklaştım.

Şüpheci gözlerle onu süzüp, "Neden bunu yapıyorsun?" diye sordum.

"Bu sabah beni içeri aldın," diye hatırlattı usulca. "Neden o zaman bana kolayca güvendin de şimdi güvenmiyorsun?"

Huzursuzca boğazımı temizledim. "O zaman da sana güvenmedim. Yarı uyku mahmuru yarı sarhoştum ve otuz saniyeliğine götün teki olduğunu unutuverdim. Sen de bunu bana hatırlatmakta hiç gecikmedin."

"Ama hoşuna gitti. Beni içeri aldığında yine coşkuya kapıldın," diye üsteledi. Haklı olduğunu inkâr edemedim. Büyümü onunkiyle birleştirmek bir günah gibiydi, içime akın ederken hissettiğim coşku baş döndürücü ve bağımlılık yapıcıydı. Vücudumun her bir zerresini harekete geçiriyor, içimde ona itiraf etmeyi inatla reddettiğim arzular uyandırıyordu. Tam da bu yüzden aynı şeyi tekrar yapmayacaktım.

"Görünüşe bakılırsa asıl senin hoşuna gitmiş," dedim alayla ve ona istediğini vermemekten duyduğum keyifle yürümeye devam ettim.

Darius konuyu kapatsa da dudaklarındaki belli belirsiz tebessüm onu kandıramadığımı söylüyordu.

Etrafta yankılanan ayak seslerimizle devasa malikânede ilerlemeye devam ettik ve en sonunda sessizliğin daha da rahatsız edici hâle gelmesine izin vermektense konuşmaya karar verdim.

"Böyle bir yerde büyümek nasıl bir şeydi?" diye sordum, yanından geçtiğimiz duvardaki devasa portreye bakarak. Tabloda bir sandalyeye oturmuş, ona bakan herkese sert gözlerle karşılık veren Baba Acrux daha genç ve acımasız görünüyordu.

"Çocukluğumuzun büyük kısmı dadılar ve özel öğretmenlerle geçti, anne babamızı genelde sadece yemek saatlerinde görürdük. Hemen hemen herkesinki gibi bir çocukluk sayılırdı sanırım. Malikânenin bize ait kanadında kalırdık, bir dediğimiz iki edilmezdi."

"Bir dediğinin iki edilmemesi herkese nasip olacak bir çocukluk deneyimi değildir," diye mırıldandım.

"Karşılaştırma yapabileceğim başka bir örnek olmadığından kesin bir şey söyleyemem ama haklısın sanırım. Yine de mutlu sayılırdık. Çocukluğumuzda yani."

"Peki sonra?" diye sordum çünkü görünen o ki karşımda her an ağzından alevler saçabilecek bir Ejderha dururken bile burnumu üzerime vazife olmayan şeylere sokmadan duramıyordum.

"Büyüdükçe sorumluluklarımızı öğrenmemiz gerekti. Babamla daha fazla vakit geçirerek Semavi Konsey'deki yerini aldığımda beni neyin bekleyeceğine aşina olmak zorunda kaldım. Çocuk olmaya ayıracak vaktim azaldı. Peki seninki? Fani dünyada büyümek nasıldı?" Yüzüme cevabı gerçekten merak ediyormuş gibi baktı.

"Bizim de çocuk olmaya ayıracak pek vaktimiz yoktu," diye mırıldandım, o boktan zamanları detaylandırmak istemiyordum. Başımızı döndürecek kadar sık yer değiştirdiğimizi, sosyal hizmet görevlilerinin şu ya da bu çiftin bizi evlat edinmek, bize gerçek bir yuva sunmak istediğine dair verdiği ama asla gerçek olmayan sözleri, Noelleri aile fotoğrafından kolayca kesilip atılabilmemiz için masanın ucunda, son dakika eklenmiş sandalyelerde geçirdiğimizi anlatmak istemiyordum.

Sarmal merdiveni tırmanırken Darius'un bana attığı bakışları kasten görmezden geldim.

"Solaria'ya anlam veremediğin bir özlem duydun mu hiç?" diye sordu.

"Varlığından bile haberdar olmadığımız bir şeyi nasıl özleyebilirdik ki?"

"Fani dünyayı ziyaret etmişliğim var. Orada geçirdiğim süre boyunca içten içe yanlış yerde olduğumu biliyormuş gibi göğsümde bir sızı hissetmiştim. Büyünün yokluğu boğucuydu. Şehirler o kadar büyüktü ki geceleri gökyüzünde tek yıldız görmek imkânsızdı."

Dudaklarımı büzerek söylediklerini düşündüm. Belki de haklıydı, büyürken kendimi hiçbir yere ait hissetmediğim bir gerçekti ama bunu içinde bulunduğumuz duruma bağlamıştım. Kendimi bildim bileli benimle olan bu his, ilk kez Orion'ın bizi Solaria'ya getirdiği gece kaybolmuş ve o zamandan beri geri dönmemişti.

"Belki özlemişimdir. Akademiye gelmeden önce hiçbir yeri evim gibi görmemiştim," diye itiraf ettim. Buraya ayak bastığı-

mızdan beri bunu bizden almak için elinden geleni ardına koymamıştı. Ona dair her şey dönüp dolaşıp aynı yere varıyordu.

Darius benim için bir kapıyı açtı ve kendimi kavisli duvarları olan devasa bir odada buldum. Kocaman yatağı hatırı sayılır miktarda yer kaplıyordu ve dekorasyonun tamamı koyu mavi tonlarındaydı. Oda bir yetişkine aitti ama çocuk odalarını andıran detaylar da vardı. Yüksekteki rafta yer alan kitap yığınının üzerinde ahşap bir tren duruyordu.

Bir diğer rafın üzerine Pitbol kupaları sıralanmıştı. Yavaş adımlarla onlara doğru yürüdüm.

Gözlerim duvardaki çerçeveli fotoğraflara takıldı. Hepsinde aynı dört oğlan vardı. Vârislerin hayatlarının her evresi karşımdaydı; aynı beşikte yan yana yatan dört bebek her karede biraz daha büyüyordu. Muhtemelen altı yaşlarında, pasparlak güneşin altındaki bir dere kenarında oynarlarken çekilen fotoğraf dikkatimi cezbetti.

Dizlerine kadar suya girmiş Caleb, altın sarısı bukleleri ve gülümsemesiyle küçük bir meleği andırıyordu. Seth yüzünde çamur, dizlerinde çim lekeleriyle kıyıda oturuyordu. Max'in gülümsemesi o kadar kocamandı ki etrafına saçtığı mutluluğu buradan bile hissedebiliyordum. Darius ise büzdüğü dudaklarıyla karenin dışında kalan bir şeyi işaret ederken o kadar ciddi duruyordu ki kendimi tutamayıp güldüm.

"Huysuz olan senmişsin," dedim fotoğrafı işaret ederek. Darius arkama yaklaşıp omzumun üzerinden çerçeveye baktı.

Alayla güldü. "Bazen. Seth bütün sabah uğraşıp kurduğumuz kampın tam göbeğinde koca bir Kurt yavrusuna dönüşerek her şeyi mahvetmişti. Zümre'si ilk ortaya çıktığı zamanlar o kadar sakardı ki olmadık yerde Kurt'a dönüşür ya da heyecandan elini ayağını kontrol edemeyip her şeyi kırar dökerdi."

Güldüm. "Bilmez miyim?" Kafamı çevirdiğimde gözleri benimkileri esir aldı. "Darcy hep..." Kaşlarım çatıldı. Neden

ona çocukluğumuzdan bahsediyordum ki? Darius gözlerini benimkilerden ayırmayı reddederek biraz daha yaklaştı.

"Hep ne?" dedi dünyanın en ilginç şeyini söyleyecekmişim gibi.

Dudaklarım aralandı, bir yanım ona bunu anlatmak istiyordu. Kaşlarım daha da çatılırken başımı iki yana salladım, bu hissin nereden çıktığını bilmiyordum.

Darius bana uzandı, eli benimkine sürtündü. Parmağını başparmağıma geçirip avucumun içine sürtünce içim bir hoş oldu.

O küçücük temasla yayılan enerji tüm vücudumu sarstı, geri çekilmeyi başaramadığım için şaşkınlıktan kalbimi tekletti.

Çok yakınımdaydı, sedir ve is kokusu tüm duyularımı işgal ediyordu. Hareket etmem, geri çekilmem gerekiyordu. Ben—

"Bir sesler duyduğumdan emindim." Xavier'ın sesi duyulduğunda sanki iş ortasında basılmışız gibi hızla Darius'tan uzaklaştım. Kafamı çevirdiğimde odanın arka tarafındaki kapıdan içeri giren kardeşini gördüm. "Ah, affedersin. Misafirin olduğundan haberim yok—"

Tam kapıdan geri çıkmak üzereydi ki Darius doğruca yanına gidip ona sımsıkı sarıldı. Bense duvarın yanında boş boş dikilmeye devam ettim.

Xavier kollarından sıyrılarak abisine gülümsedi ve birlikte bana döndüler.

"Roxy'yle partide tanışmıştın," diye hatırlattı Darius. "Motor yarışında bana kaybetmeye geldi."

Genzimden alaycı bir ses döküldü, ona cevap vermeye zahmet etmedim.

"Evet, hatırlıyorum. Unutması kolay biri değilsin," dedi Xavier utangaç bir gülümsemeyle.

"Sen de öyle," diye karşılık verdim. "Darius'un itici olmayan bir akrabası olduğuna hâlâ inanamıyorum."

Xavier kahkaha attı, Darius ise gülecek gibi oldu. Bu hâli çok tuhaftı.

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu Darius, odanın öteki ucundaki sehpayı işaret ederek. Jenkins'in sözünü ettiği ikramları getirdiğini hiç fark etmemiştim. Adamın eli çabuktu.

"Olur." Xavier sehpaya ilerleyip içeceklerden birini aldı. Ben de daha fazla boş boş dikilmemek için onu takip ettim.

Bir kola alıp, "Malikânede hayat nasıl geçiyor?" diye sordum. Başka ne söyleyebileceğimi bilmiyordum.

Kardeşler birbirlerine imalı bakışlar attıktan sonra Xavier omuzlarını silkti.

"Babam bu aralar biraz meşgul, genelde yalnızım," dedi.

"Önümüzdeki sene bu havalı malikânenin sıkıntısından kurtulup Zodyak'a gelmeyi dört gözle bekliyorsundur herhâlde?" dedim.

"I... Evet," dedi Xavier, Darius'a tekrar bakarak.

"Bana katılman güzel olacak," dedi abisi kararlılıkla.

"Evet," dedi Xavier ama heyecanlı değil, aksine canı sıkkınmış gibi görünüyordu.

"Akademide okumak istemiyor musun?" diye sordum merakla.

"İstiyorum tabii ki." Gözlerimi kıstığımda Xavier kolasını bir dikişte bitirdi, Darius ise benden başka her yere bakıyordu. Bilmediğim bir şey döndüğünden emindim.

"Babamdan duyduğuma göre kardeşinle bir Ejderha olma ihtimaliniz varmış," diyerek konuyu değiştirdi Xavier.

"Kim bilir?" diye karşılık verdim omuz silkip bardağımı dudaklarıma götürerek.

"Bir Ejderha olursan belki Darius'la evlenip onu Mildred'dan kurtarırsın," dedi.

İçtiğim kola boğazıma kaçtı ve bir öksürük krizi eşliğinde bardağı sehpaya bıraktım.

"Ölsem onunla evlenmem," dedim toparlandığımda. "Darius, Mildred'ı hak ediyor. Düğünlerini en ön sıradan izleyip yarılana kadar gülmek istiyorum. Sırf bunun için geleceğim."

Darius konuşmanın gidişatı hiç hoşuna gitmemiş gibi kaşlarını çatarak kardeşine baktı. "Roxy tanıdığım en sinir bozucu kız olmasaydı ve karakterindeki kusurları onunla evlenmeyi düşünecek kadar uzun süre görmezden gelebilseydim bile bir şey değişmezdi," dedi düz bir sesle. "O safkan değil. Annesi bir Harpy, babasıysa bir Hidra'ydı. Kafadan kontak olduğundan bahsetmiyorum bile. Babamın bunu bir an bile düşüneceğini sanmıyorum."

"Çok haklı," dedim hemen. Bir konuda Darius Acrux'la aynı fikirde olduğuma inanamıyordum ama ikimiz de birbirimizle evlenme fikrinin tiksinç olduğunu düşünüyorduk. Gözlerim bir an için dar tişörtüne, tişörtün kollarının altından görünen dövmelere takıldı. Yani, seks hayatımız feci ateşli olurdu tabii ama geri kalan hiçbir şey çekilmezdi. Hayır, bu işin oluru yoktu.

"Safkan değilim," diye tekrarladım. "Bana dair hiçbir şey saf ve temiz değil. Bir prensesim belki ama tacım altın ve mücevherlerle bezeli değil, kırık dökük, çirkin şeylerden olurdu. Asla Baba Acrux'a layık olmazdım. Zaten layık falan olmayı da istemiyorum."

Darius buna karşılık sırıttı, Xavier da eğlenmişe benziyordu.

"Yarıştan önce aşağı inip bir şeyi kontrol etmem gerekiyor. Ben dönene dek Roxy'ye eşlik eder misin?" diye sordu Darius kardeşine, çoktan kapıya ilerlemeye başlamıştı.

"Ah... Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" dedi Xavier gerginlikle. Bana bir bakış atıp abisine döndü. "Ya..."

"Bir şey olmayacak," dedi Darius kendinden emin bir sesle. "Kontrol sende. Hem ne kadar pratik yaparsan o kadar iyi olur. İşim uzun sürmez zaten." İkimiz de başka bir şey söyleyemeden kapıdan çıktı. Xavier'a tuhaf tuhaf gülümsedim. Neydi bu şimdi?

"Demek," dedi odanın öteki ucuna doğru yürüyerek. "Darius'la artık arkadaşsınız, ha? Ondan nefret ettiğini sanıyordum?"

"Iyy," dedim burnumu kırıştırarak. "Ondan nefret ediyorum zaten. Buraya sırf gıcır gıcır motorlarından birini almak ve o zırlarken kahkahalarla gülmek için geldim."

"Ama içeri girdiğimde..."

Sertçe çatılan kaşlarımı görünce sözlerini tamamlamaktan vazgeçti ve bir kahkaha attı.

"Tamam tamam. Darius'la aranızda hiçbir şey yok," dedi hemen. "Ama istediğin bu değilse yandın. Sana olan bakışlarını gördüm. Darius bir şeyi kafasına koydu mu onu elde edene dek durmaz."

"Giderek iğrençleşiyorsun, şimdi şuracığa kusacağım," dedim yüzümü buruşturarak. "Güven bana, abinle aramızdaki nefret karşılıklı. İkimiz de birbirimizden başka hiçbir şey istemiyoruz."

Ne var ki bunu söylerken aklım onun kollarında uyandığım ve birkaç dakika boyunca kendimi gerçekten ait olduğum yerdeymiş gibi hissettiğim gerçeğine kaydı. Elbette hepsi akşamdan kalma olmamın ve kafa karışıklığımın suçuydu, bir anlamı yoktu ve bunun neden deli saçması bir düşünce olduğunu hemen hatırlamıştım.

Boğazımı temizledim.

"Ee, Darius saçlarını ördürtürken biz ne yapacağız?" diye sordum.

"Bilmem ki... Odama gelip Xbox oynamak ister misin?" Xavier kapıya doğru bir adım attığında omzunun üzerinden içeriye baktım.

"Kusura bakma, dostum ama içerisi tam bir ergen yuvası gibi duruyor. Yıkanmamış çorapların kokusunu durduğum yerden bile alır gibiyim. Zaten Xbox oynamayı da pek bilmem." Bir ara şu eski model konsollarla oynamayı denemiştim ama pek benlik değildi.

Xavier güldü ve kollarını göğsünde kavuşturarak duvara yaslandı. "Ne öneriyorsun o zaman? Bir süredir odamdan dışarı çıkmadım ve eğlence nedir unutmaya başlıyorum."

"Gerçekten de kuleye hapsedilmiş Rapunzel'sin," diye takıldım. "Ama upuzun altın rengi saçların yerine Xbox'ın ve bolca boş vaktin var."

"Tahmin bile edemezsin," diye mırıldandı.

"Eh, çocukken bu malikânede eğlenmek için ne yapardın? Pis ergenin teki olmadan önce yani?"

Xavier bir süre aklına hiçbir şey gelmiyormuş gibi boş boş yüzüme baktıktan sonra dudaklarına bir sırıtış yayıldı. "Eskiden merdivenden tepsiyle kayardık," dedi. "Gerçi artık bunun için çok büyüğüz sanırım."

"Peh. Şişkin kasları ve koca kafasıyla Darius öyle olabilir ama *biz* bir yolunu buluruz bence," dedim.

Bir an için Xavier'ın gözleri hınzır bir parıltıyla doldu ama sonra sönüverdi ve başını iki yana salladı. "Aptalca bir fikir."

"Hadi ama, Rapunzel, sal saçlarını aşağı," diye yalvardım. "Bir yarış sözüyle buralara kadar sürüklenip sonra öylece ortada bırakıldım. Hem abin daha az önce beni eğlendirmeni söylemedi mi?"

"Sana eşlik etmemi söylediğinden emin–"

"Buna eğlence de dâhil," dedim. "Darius'un suratı sürekli mahkeme duvarı gibi olduğundan anlamak zor sadece. Satır aralarında bunun da olduğuna eminim."

Xavier gülümsedi, pes etmesiyle yüzümde güller açtı.

"İyi, tamam. Bir yarış. Ama söylemedi deme, tepsilerin şampiyonu benim. Kaybetmeye hazır ol."

"Göreceğiz," diye meydan okudum.

Xavier odasına gitti ve çok geçmeden muhtemelen küçük bir araba ederinde iki büyük gümüş tepsiyle geri döndü.

İkisini de bana verip sırıtarak, "Neyse ki hizmetçiler henüz akşam yemeğimden kalanları toplamaya gelmedi," dedi. Darius'un yatağına doğru yürüdü ve yorganla yastıkları yere attıktan sonra döşeği kaldırdı. Vücudu abisi kadar yapılı ol-

masa da güçlü olduğu ortadaydı, döşeği kolayca dışarı sürükleyip koridora çıkardı.

Onu takip ettim ve bana beklememi söylediğinde döşeği sarmal merdivenden aşağı indirmesini izledim.

Birkaç dakika sonra sırıtarak yanıma döndü, koyu renk buklelerini geriye itip tepsisini almak için elini uzattı.

"Bunu yıllardır yapmamıştım," dedi. "Adamı kötü yola sürüklüyorsun."

"Öyle derler," diye sırıttım.

"Darius'un senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum."

"Iyy, hayır. Kes şunu," dedim ürpermiş gibi yaparak. "Kazanacağımı bildiğin için moralimi bozmaya çalışıyorsun."

Elimizdeki tepsilerle merdivenin başına geçtiğimizde nabzım beklentiyle hızlandı.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu Xavier ufak bir gerginlikle. "Güvenli bir iniş için yatağı aşağıya koydum ama eskiden sürekli duvarlara çarpardık. Bir yerini incitebilirsin ve–"

"Eh, iyi yanından bak. Vega İkizleri'nin tekini öldürmeyi başarırsan Baba Acrux'un göz bebeği olursun," dedim.

Xavier sırıtarak tepsisini koyup üzerine oturdu. Ben de aynısını yaptım ve üst basamağın kenarında dengede dururken yanımdaki tırabzana sımsıkı tutundum.

"Üç, iki, bir–" Xavier öne doğru eğildi ve heyecan dolu bir haykırışla basamaklardan kaymaya başladı.

Ben ondan biraz daha temkinliydim ama tepsimin aşağı kayıp birden hızlanmasıyla çığlığımı bastıramadım.

Geriye savrulan saçlarımla fırıl fırıl döndüm ve kahkahalar eşliğinde merdivenin bitimindeki yatağa yuvarlandım.

Xavier elimi tutup beni ayağa kaldırdı, yüzünde öyle kocaman bir gülümseme vardı ki teni parıldıyor gibiydi.

"Tekrar," dedi. "Bu sefer başlarken ödleklik etme."

Bir kahkaha patlatıp tepsimi aldım ve birlikte merdivenin tepesine döndük.

Yerlerimizi alırken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Öyle eğleniyordum ki.

Bu kez ağırlığımı onunla aynı anda öne verdim ve basamaklardan yan yana kaydık, katıla katıla gülerek yatağa çakıldık.

"Bu sefer ben kazandım," diye bağırdım. Xavier başını iki yana salladı.

"Hadi oradan."

"Ne oyunbozan çıktın sen be. Bu kez bahsi artıralım." Tepsimi aldım. Birlikte yukarı dönerken Xavier sırıttı, teni yine parlıyor gibiydi. Kaşlarımı çatarak gözlerimin bana oyun oynayıp oynamadığını sorguladım. Bir Ejderha'nın böyle parladığını hiç görmemiştim.

Bir kez daha yerlerimizi aldığımızda bir elimi arkama uzattım.

"Bizi iteceğim," dedim pis pis sırıtarak.

Xavier'ın kocaman gülümsemesi beni de güldürdü. Onda beni ona çeken bir şey vardı. Abisinden o kadar farklıydı ki gerçekten akraba olduklarından şüphelenmeye başlıyordum. Onu pek tanımasam da kırk yıllık arkadaşımla vakit geçiriyor gibiydim.

"Sıkı tutun." Hava büyüme uzanıp arkamıza yönlendirdim.

Heyecandan büyümün dozunu biraz kaçırdım ve tepsilerimiz yerden havalanınca çığlık attım.

Xavier da bağırdı. Sarmal merdivenden o kadar hızlı indik ki her şey bir bulanıklığa dönüştü.

Tepsim son basamaktan kayıp doğruca duvara uçmaya başladığımda çığlığım iyice tizleşti. Ellerimi önüme uzattım ve yere çakılmak yerine hava büyümle oluşturduğum bir yastıktan sekip yatağa fırladık.

O kadar çok gülüyordum ki nefes alamıyordum. Kafamı çevirip Xavier'a baktığımda parıltısının etrafını aydınlatacak kadar arttığını fark ettim.

"Vay canına," dedim kahkahalarımın arasından. "Parıldıyorsun."

"Ne?" dedi Xavier şaşkınlıkla, telaşla elleri ve dizlerinin üzerine kalktı. "Hiç de parıldamıyorum!"

Kahkahalarım şiddetlendi. "Bal gibi de parlıyorsun! Bilmesem bir Pegasus'a dönüşmek üzere olduğunu düşünürdüm."

Xavier'ın gözleri panikle fal taşı gibi açıldı, başını iki yana sallayarak doğrulmaya çalıştı ama buna fırsat bulamadan titremeye başladı, kıyafetleri parçalandı.

Önümde beliren leylak rengi, ışıl ışıl Pegasus'a bakarken ağzım bir karış açık kaldı. Yırtılan tişörtü boynundan sarkıyordu ve at gözleri panikten fırıl fırıl dönüyordu.

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. Sanırım gördüğüm en güzel Pegasus'tu.

"Bak sen şu işe," dedim usulca. "Sana kanımın neden bu kadar çabuk kaynadığı şimdi anlaşıldı. Pislik Ejderha genleri sana uğramamış!"

Ayağa kalktım ve sırıtarak dar koridorda gökkuşağı renkli kanatlarını vücuduna yaslamış, toynakları üzerinde huzursuzca kıpırdanan Xavier'a doğru yürüdüm.

"Sanırım fani yanım ortaya çıkmaya çalışıyor çünkü şu an at kulaklarını kaşımayı her şeyden çok istiyorum," diye takıldım adım adım yanına yaklaşırken.

Xavier beni temkinli gözlerle süzdü, kulakları seğirdi. Ardından başını eğdi ve yavaşça yanıma sokuldu.

"Ciddi misin?" diye sordum. Söylediğim şeyi yapmama müsaade ediyor gibiydi.

Usulca kişnedi. Uzanıp burnunu okşarken ağzım kulaklarıma vardı.

Xavier derin bir nefes verdi ve bana öyle bir baktı ki içim cız etti.

"Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?" diye fısıldadım parmaklarımı kulaklarına götürüp onları söz verdiğim gibi kaşıyarak.

Burnunu omzuma sürttü, samimi bir temas için yanıp tutuşuyor gibiydi. Kollarımı boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldım ve neden salya sümük ağlamak istediğimi anlamaya çalıştım.

"Kahretsin," diye homurdandı Darius arkamda bir yerden. Şaşkınlıkla kafamı çevirip ona baktım. "Roxy..." Ağzı aralandı ve bir süre öylece bana baktı, gözleri az önce Xavier'ınkilerde gördüğüm paniğin aynısıyla doluydu.

"Ne var?" dedim parmaklarımı Xavier'ın yelesinde gezdirerek.

"Bunu... Bunu kimseye söylemeyeceğine söz ver lütfen," dedi yalvarırcasına. Bana doğru uzandı ama sonra ne yapacağını bilmiyormuş gibi elini geri indirdi.

"Neyi kimseye söylemeyeceğim?" dedim kafa karışıklığıyla.

"Ölümüne neden olabilecek bir sırrı ancak sen fark etmezsin zaten," diye mırıldandı. "Kimse Xavier'ın bir Ejderha olmadığını bilmemeli."

"Neden ki?" diye sordum şaşkınlıkla. "Şu güzelliğine bak. Huysuz bir Ejderha olacağıma göz kamaştırıcı bir Pegasus olmayı tercih ederim."

Xavier birden Fae formuna geri döndü ve ansızın kendimi çırılçıplak bir oğlanı kucaklarken bulunca tiz bir çığlık kopardım. Bana öyle sıkı sarıldı ki nefesim kesildi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı kulağıma.

"Ne için?" Kafam iyice allak bullak olmuştu. Çıplak olduğundan kucaklaşmamız tek taraflıydı. Beni bırakmaya niyeti olmadığını anlayınca huzursuzca sırtını sıvazladım.

"Bunu normal karşıladığın için. Her şeye rağmen bu durumun iyi yanını gördüğün için." Geri çekildiğinde kırgın bir oğlana baktığımı düşündüm.

"Xavier," dedim usulca. Elimi yanağına bastırdım, gözlerindeki acıya nasıl bir tepki vermem gerektiğini bilemedim.

Başımın üzerine bir öpücük kondurup beni bıraktı ve ben başka bir şey söyleyemeden hızlıca üst kata çıktı. Yatak odasının kapısı kapandı ve bize ninni söylemesi için Ay'ı gökyüzünden indirmişim gibi hayretler içinde suratıma bakan Darius'la bir başıma kaldım.

"Bana şöyle bakmayı kes," dedim ve nedense onun da bana sarılmak gibi tuhaf bir fikre kapıldığını düşünüp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Darius derin bir nefes alıp yavaşça verdi.

"Xavier'ın Zümre'si ortaya çıktığından beri yaşadıklarını hayal bile edemezsin. Babam..." Başını iki yana salladı, görünen o ki fazla detaya girmemeye karar vermişti ama Baba Acrux'un şerefsizliğinden bir kez daha ödün vermediğini tahmin etmek pek zor değildi. "Teşekkür ederim," diye ekledi. "Xavier'ın onu olduğu gibi kabul edecek birine çok ihtiyacı vardı."

"Önemli değil," dedim gözlerimi kaçırarak. İçinde bulunduğumuz anda benden biraz bile nefret etmediğini hissediyordum ve bu çok tuhaftı. "Ee, rujunu tazelemeyi bitirdin mi? Artık yarışabilir miyiz?"

Darius'un genzinden alaycı bir ses döküldü. Arkasını dönüp eliyle onu takip etmemi işaret etti.

"Kaybetmeye o kadar heveslisin, ha?" dedi.

"Kendini kandırmaya devam et." Omuz silktim. Sözlerimle Darius'u aşağılamama gerek yoktu, ona nal toplatacaktım ve gıcır gıcır motorumun tozunu yutarken sözlerinin hepsini geri alacaktı.

Koridorlarda sessizce yürümeye başladık. Darius düşüncelere dalmış gibiydi, bense dışarıdaki fırtınanın biraz olsun sakinleşip sakinleşmediğini merak ediyordum.

Merdivenden inerken, "Xavier'ın sırrını saklaman gerektiği konusunda ciddiydim," dedi Darius. "Yoksa babam—"

"Merak etme," dedim sözünü keserek, bunu kabul etmem için beni tehdit etmesine gerek yoktu. "Bu kadar büyütülecek ne var anlamıyorum ama Xavier'a zarar verecekse kimseye tek kelime etmeyeceğim. Onu cidden sevdim, benim yüzümden acı çekmesini istemem."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Darius. Bakışlarını üzerimde hissettim ama ona dönmeden omuz silkmekle yetindim. Bunu onun için yapmıyordum zaten.

Jenkins merdivenin önünde deri ceketimle bekliyordu, teşekkür ederek onu elinden aldım.

Darius ön kapı yerine beni öteki uçtaki, ardında yer altı otoparkına inen merdivenin uzandığı kapıya götürdü.

Soğuk garaja doğru inerken etrafımızdaki ışıklar bir bir yandı. Lüks araçlarla dolu yankılı garajı geniş adımlarla aşarken burayı soysam köşeyi nasıl döneceğimi düşünmekten kendimi alamadım. Bunun yerine evin pek kullanılmayan bölümlerinden birkaç altın çerçeve ve ıvır zıvır alsam bile hayatımın kalanına yetecek kadar servetim olurdu. Soyulduklarını ruhları bile duymazdı muhtemelen.

Darius'un peşinden asansörün solundaki metal anahtar dolabına gittim ve kilidi açacak şifreyi girerken onu dikkatle izleyip aklımın bir köşesine yazdım. *1678#43.*

Ne yaptığı umurumda değilmiş gibi esneyerek cebimden Atlas'ımı çıkardım. Şifreyi notlarıma kaydedip son bir saat içinde gelen mesajlarıma göz attım.

Caleb
Bu gece büyüm yerlerde, tatlım. Bu aç çocuğa bir el atmak ister misin?

Ben de sana bir el atarım...

Ardından da Terra Evi'ndeki yatağında üstsüz vaziyette uzanırken çekilmiş bir fotoğrafını göndermişti.

Tory
Şansına küs, bu gece için daha ilgi çekici bir teklif aldım. Ama başka birini sömürmekten hiç çekinme. Hem bugünkü oyunumuzu kaybettin, kazanana kadar dişlerini bana geçiremezsin.

Caleb
Daha ilgi çekici bir teklif mi? Madem dişlerimi geçiremiyorum başka bir şeyimi geçirmeme ne dersin? ☺

Alt dudağımı dişleyip gülümsememi bastırarak cevabımı yazdım.

Tory
Bu gece olmaz. Ama yarın beni yakalamak istersen sana engel olamam...

Caleb
Ben öldüreceksin kadın. Neden hemen Ignis'e uğrayıp yarınki Hava Sınavı'ndan önce biraz stres atmana yardımcı olmuyorum?

Tory
Dedim ya, daha iyi bir teklif aldım. Okulda bile değilim.

Atlas'ımı cebime koyup başımı kaldırdığımda Darius'un beni izlediğini gördüm.

"Seni arkadaşlarından alı mı koyuyorum?" diye takıldı.

"Aslında *senin* arkadaşlarından biriyle uğraşıyorum. Fena ısrarcı biri."

Çenesi gerildi, beni şöyle bir süzdü. "Hangisini istiyorsun?"

"Ne?" dedim kaşlarımı çatarak.

Başıyla motorların sıra sıra dizili olduğu otoparkın öteki ucunu işaret etti. "Seç birini."

"Ah, doğru." Dudaklarımı büzerek süper motosikletlere doğru yürüdüm, parıldayan yüzeylerini hayranlıkla incelerken uzuvlarım adrenalin ve beklentiyle karıncalandı.

Atlas'ımdan bir bildirim sesi yükseldi, sonra bir tane daha. Ardından Darius sinirle homurdandı. Kendi Atlas'ını alıp bir şeyler yazmaya başladı ama benim dikkatim hâlâ motorların üzerindeydi.

İçlerinden en pahalısını seçmek çok cazipti ama gözüm şimdiye dek üretilmiş motosikletler arasında en yüksek hıza ulaşanlardan biri olduğunu bildiğim simsiyah bir Hondusa'ya takıldı. Doğruca yanına ilerleyip parmak uçlarımı şık gövdesinde gezdirirken dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve nabzım hızlandı.

Bu güzelliği süreceğime inanamıyordum. Darius'a döndüm. Yüzümdeki kocaman gülümsemeyi silemiyordum.

Darius Atlas'ını cebine koydu ama benimki ötüp duruyordu. Bildirim seslerini görmezden gelerek ona bakmaya devam ettim.

Çatık kaşları gevşerken gülümsememe aynı şekilde karşılık verip yanıma geldi.

"Bunu mu beğendin?" diye sordu. Gözleri motosikletin üzerinde gezinip bana geri döndü.

"Evet," diye yanıtladım. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan motorun selesine oturup onu sahiplendim. "Bunu elinden almak çok hoşuma gidecek."

"Kaybettiğinde yüzündeki o gülümsemenin solması da benim çok hoşuma gidecek," diye karşılık verdi alaycı bir tavırla.

Biraz daha yanıma sokulup ellerini oturduğum selenin iki yanına koyarak beni vücuduyla sarmaladı.

"Kazanırsan ne isteyeceğini söyleyecek misin artık?" diye sordum.

"Satın alamayacağım bir şey," dedi hafifçe eğilerek. "Kendi isteğinle bana vermeyeceğini düşündüğüm bir şey."

"Ne?" O kadar yakınımdaydı ki sıcaklığının aramıza sızdığını hissedebiliyordum.

Gözleri bir an için ağzıma kayınca kalbim tekledi. "Kazandığımda öğreneceksin."

Geri çekilip arkasını döndü ve kendi motorunu seçmeye koyuldu.

Derin bir nefes alarak zihnime çöken sisi dağıtmaya çalıştım. Atlas'ım tekrar öttü.

Cihazı cebimden çıkarıp gelen mesajlara göz gezdirdim. Caleb birkaç üstsüz fotoğraf atmış ve benimle yapmak istediği şeyleri anlatmıştı. Bir de Darius'la olup olmadığımı soruyordu. Tek kaşımı şaşkınlıkla kaldırıp Darius'a baktığımda bana pis pis sırıtıyordu.

Kırmızı bir Yamaharpy'yi yerinden çıkarırken, "Bir sıkıntı mı var?" diye sordu keyifle.

"Caleb'a birlikte olduğumuzu mu söyledin?" dedim.

"Bu bir sır mıydı?" diye karşılık verdi.

"Hayır. Yarın herkese kıymetli motorlarından birine nasıl konduğumu anlatacağım ama onu sinirlendirmiş gibisin."

Darius elini Atlas'ıma uzattı. Cihazı avucuna bıraktım, Caleb'ın gönderdiği mesajları okuması pek umurumda değildi.

Birkaç saniye mesajları inceledikten sonra Atlas'ımı bana geri uzatıp kendisininkini çıkardı.

Elimi tutup beni selenin üzerinde doğrulttu, ardından kolunu omzuma atıp kamerayı havaya kaldırdı ve başımın üzerine bir öpücük kondururken fotoğrafımızı çekti. Ben kendimi tutamayıp gülerken fotoğrafı hemen Caleb'a gönderdi.

Kolunun altından çıkarken, "Tam bir pisliksin," dedim yarım ağızla.

"En azından tutarlıyım," diye karşılık verdi gülerek.

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım ve birden şaşkınlıkla Darius'la vakit geçirmekten gerçekten keyif aldığımı fark ettim. Atlas'ımı kilitleyip cebime attım. Caleb'la yarın ilgilenecektim.

"Motorunu kaybetmeye hazır mısın bakalım?" diye sordum.

"Maharetlerini görmeye hazırım, Roxy," dedi. Motorların üzerindeki raftan iki kask alıp birini bana attı.

"Fırtına yarışı çok ilginç hâle getirecek," diye mırıldandım.

"Büyümle kendimi koruyabilirim ama sen henüz aynısını yapamıyorsun sanırım?" dedi.

Kaskı ellerimde çevirerek başımı iki yana salladım. Aynı anda hem yarışı kazanmaya hem de hava kalkanını sürdürmeye odaklanamayacağımı biliyordum. "Neyse ki seni yenmek için büyü numaralarına ihtiyacım yok."

"Ben de kendimi korumayacağım o zaman. Avantajım olduğu için kazandığımı düşünmeni istemem." Darius kaskını takınca ben de aynısını yaptım. Vizörün sol alt köşesinde küçük bir ekran belirirken kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

"Kaskın kendi GPS'i var, haritayı ayarladım," dedi. Sesi kaskın içinde yankılanınca irkildim. "Sol alt köşedeki talimatları takip et yeter. Adil olsun diye rasgele bir rota seçtim ama alışmak istersen önce ana pistte turlayabiliriz."

"Rastgele rotalara alışkınım. Pratiğe ihtiyacım yok," dedim. Bunu polislerden kaçarken sık sık ara sokaklara ve kaldırımlara dalmama borçlu olduğumu bilmesine gerek yoktu.

"Peki o zaman. Rota yaklaşık 25 kilometre, başlangıç noktasına kadar beni takip et. Turu ilk tamamlayan kazanır."

"Umarım kaybedince fazla zırlamazsın," diye takıldım.

Darius motorun anahtarını fırlattığında onu ustalıkla yakaladım. "Bilmem. Hiç kaybetmişliğim yok."

Gözlerimi devirdim ve bir bacağımı selenin öteki tarafına atarak motoru çalıştırdım. Bunu bir kez olsun anahtarla yapmak tuhaf bir değişiklikti.

Motor hasretini çektiğim heyecan vaadiyle kükrediğinde mutlu mutlu iç geçirdim, gözlerimi kapatarak altımdaki bebeğin keyfini sürdüm. "*Siktir.* Bunu çok özlemişim."

"Fani dünyada bıraktığın motorun nasıldı?" diye sordu Darius. Gözlerimi açtığımda bana gördüğü en ilgi çekici şeymişim gibi baktığını fark ettim.

"Hiç motorum olmadı," dedim ve hemen ardından bunu itiraf etmenin muhtemelen bir hata olduğunu düşündüm.

"Sürmeyi nasıl öğrendin peki?" diye sordu kafası karışmış gibi. Motorun gürültüsüne rağmen sesini rahatça duyabiliyordum, kulağımın yanındaki hoparlör onunla konuşmamı kolaylaştırıyordu.

"Motoru olan bir erkek arkadaşım vardı. Birkaç tane daha doğrusu. Bu, bir erkekteki en önemli kıstaslarımdan biri hâline gelmişti. Özellikle de arabalara duyduğum güven sarsılınca."

"Motosikletin bir tavanı olmadığından içinde kapana kısılamazsın diye mi?" diye tahmin yürüttü.

"Buzun dibini boylarsam onun da bir önemi kalmaz, değil mi?" diye tersledim onu. Üzerine vazife olmayan şeyler sormasını, hele de arkadaşmışız gibi konuşmasını istemiyordum. Bana yaptıklarını neden unutup duruyordum? "Oyalanmayı bitirdin mi? Yarışı kaybetmeye hazırlan artık," dedim.

Darius başıyla onayladı, vizörü yüzünden gözlerini göremiyordum ama küçük sohbetimize nokta koymamdan hoşlanmadığını hissettim. Benden ne istiyordu ki? Tanıştığımız ilk andan beri bana bok gibi davranan bir adama sırf birdenbire *ne* değil, kim olduğumla ilgilenmeye başladı diye tüm sırlarımı açmayacaktım.

Motora gaz verip debriyajı bıraktım ve öne fırlayıp rampayı tırmanmaya başladım.

Garaj yoluna çıkmamla yağmur damlaları üzerime düşmeye başladı. Çakılların üzerinde ilerlerken hızımı azalttım.

Darius bana yetişince öne geçmesine izin verdim, birlikte malikânenin önünden geçip arazinin batısındaki karanlık ormana doğru kıvrılan asfalt yola girdik.

Darius durdu ve ayağını yere koyarak soluna yanaşmamı bekledi.

Gök gürültüsü geceyi yarıp geçti, ardından gelen parıltı etrafımızdaki ağaçları ve önümde uzanan yolu aydınlattı.

Bu havada yarışmak da deli işi.

Vizörümün sol alt köşesindeki GPS ilk virajın yaklaşık bir kilometre sonra sağda olduğunu söylüyor, bu da oraya kadarki düz yoldan en iyi şeklide faydalanmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Hazır mısın, Roxy?" diye sordu Darius keyifle.

"Toz yutmaya hazır ol, göt herif," diye homurdandım. Gözlerimi önümdeki yola, daha doğrusu karanlıktan görebildiğim kadarına diktim.

"Üç. İki. Bir..."

Debriyajı bırakıp gazı kökleyerek başımı eğdim ve fırtınanın ortasına doğru bir roket gibi fırladım.

Darius hemen yanımdaydı, hızım arttıkça yüzüme çılgın bir gülümseme yayıldı. Yağmur damlaları vizörümü dövse de düşer düşmez kayıp gidiyorlardı.

Darius'un kahkahası hoparlörden kulağımı doldurdu, egzozu önümde belirirken gülümsemem genişledi.

Arayı biraz açtığı anda ağırlığımı sağa verdim, aynı anda gidonu kırıp vitesi düşürdüm ve gazı kökleyerek iç şeritten viraja girdim.

Dizim neredeyse yere sürtünecek kadar eğildim ve virajı almamla doğrulup önümde uzanan düzlüğü tam gaz aşmaya başladım. Öne geçmemle Darius'un savurduğu küfür kulaklarımı doldurdu.

Yol beni ormandan çıkarıp fırtınanın bir oyana bir yana savurduğu çayıra soktu. GPS'in yönergelerini takip ederken Darius hemen kıçımdaydı.

Yüreğim ağzımdaydı ve altımdaki motor açlıkla kükrüyor, ben liderliğimi sürdürmeye çalışırken altımızdaki zemini parçalıyordu.

Önce sağa, sonra sola döndük, Darius iç şeritte hızlanarak öne geçmeye çalışırken dirseğim onunkine sürtündü.

Göz ucuyla ona bakıp vites değiştirdim ve eğilerek ondan kurtulmaya çalıştım. Bir an için geride kalsa da sonra hemen yanımda bitti, bir U dönüşü yaparken iç şeritteki hâkimiyetini korumayı başardı.

Ben virajı aldığımda Darius çoktan önümdeydi. Kaskımın içinde coşku dolu kahkahasını duyduğumda hırsla homurdandım.

Bir kez daha gök gürledi, gökyüzü bir şimşekle aniden ikiye yarılınca irkildim. Fırtınanın ortasındaydık, yol kaygan ve ölümcüldü. Bunlar yetmezmiş gibi motorlarımızın sınırlarını zorluyorduk.

Pistte son sürat ilerlemeye devam ettik, motorlar kükrüyor, kalbim saf ve dizginlenemez bir neşeyle çarpıyordu. Özgürlük buydu işte. Dünyadaki hiçbir şey bu hisle kıyaslanamazdı.

Ormana geri döndük. Motorum Darius'unkine o kadar yakındı ki tekerimin birkaç kez onunkine değdiğinden emindim. İyiydi. Bunu inkâr edemezdim. Fakat benim kadar iyi değildi.

Uzun bir düzlüğe girdiğimizde dişlerimi sıktım, aerodinamiği artırmak için elimden geldiğince aşağı eğildim.

Darius'a yaklaştım, ön tekerim onunkiyle aynı hizaya geldi.

Malikâne ileride görünüyordu ve GPS bana bitiş çizgisine üç yüz metreden az kaldığını söylüyordu. Kazanmasına izin veremezdim.

Motoru biraz daha zorladığımda tekerlerin altındaki suların dengemi bozduğunu hissettim.

Gökyüzü öyle bir hiddetle kükredi ki zeminin sarsıldığına yemin edebilirdim. Büyük bir yıldırım sağımızdaki ağaçlara düşerek dallarını tutuşturdu.

Alevleri umursamadan gaz kolunu biraz daha çevirdim, motorum nihayet Darius'unkini geçti. Sesi kaskımın içinde yankılansa da ne söylediğini duyamayacak kadar odaklanmıştım.

Bitiş çizgisi çok yakındaydı, son sürat çakıllı garaj yoluna ilerlerken yağmur damlaları vizörüme öyle hızlı çarpıyordu ki önümü zar zor görüyordum.

Sağ tarafımdaki bir hareketlilik dikkatimi çekti, bir an sonra yıldırımın çarptığı devasa, yanan ağaç önüme devrildi.

Frene asıldım ama bu, ıslak zemin için çok sert bir hareketti. Ânında arka tekerin kaydığını hissettim.

Motorum savrulurken çığlık attım, başımı eğip hayatım pahasına gidona tutundum. Göz ucuyla Darius'un da benimle aynı durumda olduğunu görür gibi oldum. Motosikletimin devrilen ağaca çarpmasıyla havaya fırladım.

Müthiş bir panik içimi sardı, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Kollarımı hızla önüme uzattım ve büyüm kontrol edilemez bir dalga hâlinde içimden boşandı. Elimden bizi kurtarması için ona yalvarmaktan başka bir şey gelmedi.

Bir rüzgâr girdabına kapıldığımda hızım biraz olsun azaldı ama sonra kendimi bu kez Acrux Malikânesi'nin önündeki geniş bahçeye uçarken buldum.

Sertçe yere çakıldım fakat toprak kaplı zemin süngerimsi ve yumuşak olduğundan canım çok yanmadı. Bir saniye sonra Darius üzerime çullandı, devasa vücudunun altında kalmak yere çakılmaktan daha acılı oldu. Kaskı benimkine çarptı ve vizörümü çatlattı.

Birbirine dolanmış vücutlarımızla yerde yuvarlandık ve en sonunda o üstte, ben altta kalacak şekilde durduk.

Uzuvlarımı saran sızıyla inleyip nefes almaya çalıştım. Ne var ki kaburgalarım buna karşı çıkıp gözlerimi kör eden bir acıyla doldu, dudaklarımdan ufak bir feryat döküldü.

"Roxy?" dedi Darius. Üzerimden kalkıp kaskını çıkararak bir kenara attı. "İyi misin?"

Sorusuna karşılık inledim. Her şeye rağmen hayatta olmam mucize sayılırdı ama iyi olduğumu söylemek abartıya kaçardı. Her yanım acıyordu ve çığlık çığlığa bağırmamak için kendimi

zor tutuyordum. Tekrar nefes almamla kaburgalarıma bıçaklar saplandığında bu dürtüye karşı koymak iyice zorlaştı.

Yağmur Darius'un ıslak saçlarını yüzüne yapıştırıyordu ama o bunu umursamadan uzanıp benim kaskımı da çıkardı.

Göğsümdeki acıyı görmezden gelmeye çalışarak dişlerimi sıktım ama yan tarafıma dokunduğunda ona öyle küfürler yağdırmaya başladım ki kaşları havalandı.

"Sık dişini," dedi sert avucunu yanağıma yaslayarak.

Büyüsünün sıcaklığı içime yayıldı ve uzuvlarımda biriken gerginlik gevşemeye başladı.

Derin bir nefes aldım, fırtınalı gökyüzünün altında sere serpe yatıp kesik nefeslerle acımın geçmesini beklerken yağmur damlaları yanaklarımdan akıp gitti.

Darius beni iyileştirmeyi bitirdi ve omzumdan tutarak beni yerden kaldırıp karşısına oturttu. İkimiz de nefes nefeseydik, sağanak yağmurun altında öylece birbirimize bakıyorduk. Bakışlarım yavaşça hurdaya dönmüş motosikletlere ve bizi öldürmesi gereken devrilmiş ağaca kaydı, dudaklarım şaşkınlıkla açıldı.

"Hasiktir," dedim usulca. "Nasıl hâlâ hayattayız?"

"Sen söyle," dedi Darius, ben alevlere baksam da onun gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. "Ben havanın ya da toprağın gücünü taşımıyorum."

Şaşkınlıkla ona döndüm. "Bizi *ben* mi kurtardım?" diye sordum. Bunu onun ağzından duymam gerekiyordu, o esnada bunu bilinçli olarak yapacak kadar net düşünemiyordum.

"Evet," dedi.

Alevler içindeki motosikletime bakıp kahkahayı bastım. Kısa bir duraksamanın ardından Darius da bana katıldı. Durulduğumda ona yaslandım, ağzım hâlâ kulaklarımdaydı.

Bu düpedüz delilikti ama bir o kadar da heyecan vericiydi.

"Jenkins yarattığımız enkazı görmeden gitsek iyi olur," dedi Darius. Geniş bir gülümsemeyle elimi tutup beni ayağa kaldırdı.

"Baban motorları umursamayacak mı?" diye sordum. Darius cebinden yıldız tozunu çıkarıp hazırlamıştı, eli hâlâ elimdeydi.

"Hepsini kendi harçlığımla aldım, umursamayacaktır," diye yanıtladı kayıtsız bir tavırla. Parıltılı tozu üzerimize serpiştirdi.

Fırtına ve yangın bir çırpıda kayboldu, yıldızlar ve sonsuz bir galaksi etrafımızı sardı. Sonra dünya geri döndü ve kendimi Ignis Evi'nde, Darius'un yatak odasında buldum.

Ayaklarımızın etrafında yağmur suyundan bir gölcük vardı, çamurlu botlarımız yeni halısını mahvetse de biz yaramaz çocuklar gibi sırıtıyorduk.

"Ne çılgıncaydı," dedim. "Fırtınanın ortasında yarıştığımıza inanamıyorum."

"Ben de beni neredeyse yenecek olmana inanamıyorum," dedi bana doğru bir adım yaklaşarak.

"Neredeyse mi?" Alaycı bir nefes verdim. "Bitiş çizgisine gelmiştik. Seni yendiğimi bal gibi biliyorsun."

"Önüne geçmek üzereydim ama ciddi ciddi kazandığını düşünmen çok tatlı." Ellerini belime koyunca şaşkına döndüm.

Büyüsü tenimi sardı, saçımla kıyafetlerime işlemiş suyu çekip kendi üzerindekilerle birleştirdi ve hepsini banyosuna göndererek giderden aşağı bıraktı.

Suyun gidişini izledim, belimi bırakmadığında sertçe yutkundum.

Bana doğru bir adım daha attığında geriledim. Ona döndüğümde belli belirsiz gülümsediğini fark ettim. Bana doğru bir adım daha attığında yine geriledim. Sonra bir adım daha. Uyluklarım yatağına çarptı.

Başka bir hamle yapmasına izin vermeden elimi göğsüne koydum. "Gitmem gerek," dedim alçak sesle.

"Kal," dedi bir anda.

Aramıza bir sessizlik çöktü, yüzünün kusursuz hatlarına, çenesini gölgelendiren kirli sakalına ve dipsiz kuyuları andıran koyu renk gözlerine bakarken nabzım hızlandı. Bir an tüm

sırlarını bilmek, tüm sırlarımı onunla paylaşmak istediğimi hissettim ama göğsündeki elim hâlâ onu uzak tutuyordu. Kendime çekmeye yeltenmedim.

"Yarın Hava Sınavı'm var," dedim. "Biraz dinlenmem ve–"

"Burada dinlen. Dün geceki gibi. Başka bir şey yapmak zorunda değiliz."

Kaşlarım çatıldı, bunu neden istediğini ya da neden ona evet demek istediğimi anlayamıyordum.

"Alt kattaki yatağımın seninkinden aşağı kalır yanı yok," dedim başımı hafifçe iki yana sallayarak. "Hem neden kalmamı istiyorsun ki?"

Ne diyeceğini bilmiyormuş gibi kaşları çatıldı ama yine de bana doğru küçük bir adım daha attı. "Çünkü doğrusu buymuş gibi geliyor," diye fısıldadı.

İnkâr etmek istedim ama haklı olduğu gerçeği nabzımı hızlandırdı. Daha bu sabah kollarında uyandığımda kendimi güvende, huzurlu hissetmemiş miydim? Bunun sonsuza dek sürmesini dilememiş miydim? Fakat diğer yandan kiminle aynı yatakta olduğumu fark ettiğimde dehşete kapılmış, biraz da korkmuştum. Hâlâ korkuyordum. Karşımdaki adam buraya geldiğimden beri bana sayısız kötülük yapmış o canavardı.

Başımı yavaşça iki yana salladım, göğsündeki elimle onu itip bir adım geri çekilmeye zorladım.

Bakışları elime kaydı, sonra belimi bıraktı.

Ondan uzaklaşıp geri geri yürümeye başladım.

Kapıya vardığımda minik bir gülümsemeyle, "Kazandığımı kabul edecek misin artık?" dedim.

"Asla," diye yanıtladı gidişimi izlerken.

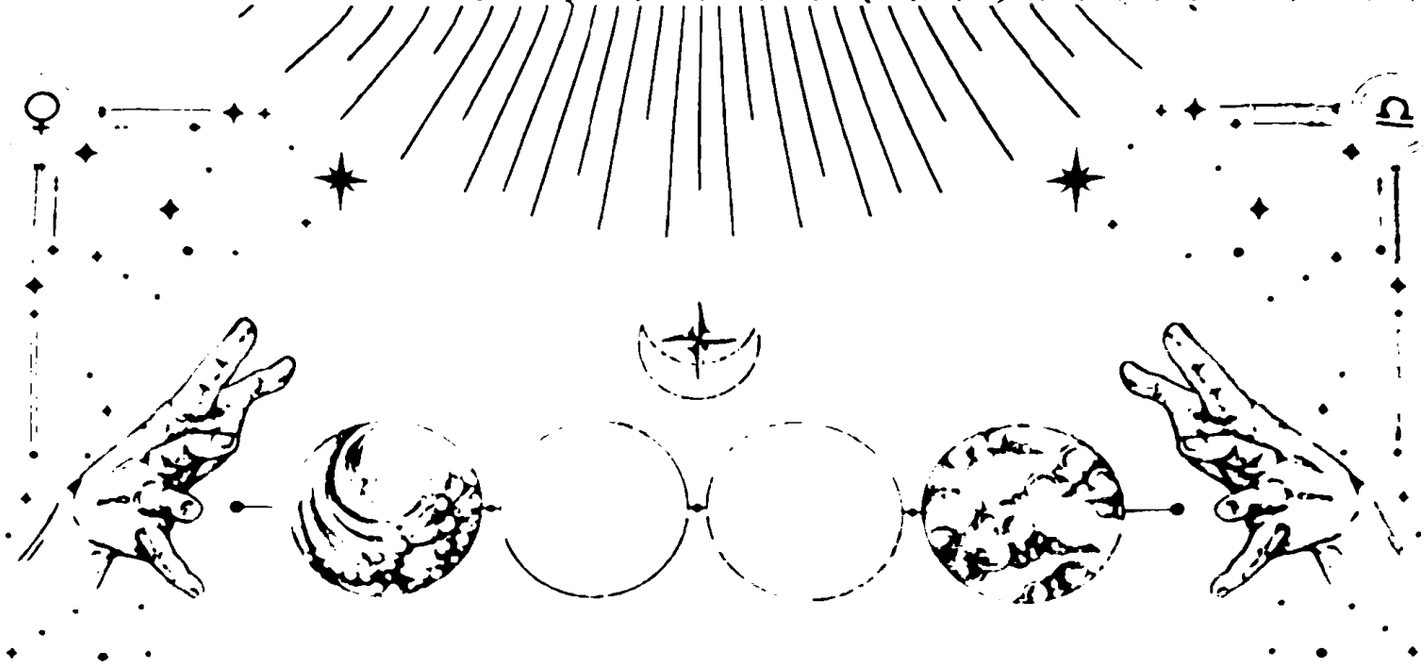
"O zaman sana iyi geceler." Kapıyı açıp hızlıca dışarı çıktım ve arkamdan kapattım.

Odama doğru yürümeye başladım. Saat neredeyse ikiydi ve yarınki sınavdan önce biraz dinlenmem gerekiyordu.

Odama girdiğimde hızlıca pijamalarımı giyip yatağıma girdim, fırtınanın iliklerime işlemiş soğuğunu kovmak için yorganıma sarındım.

Atlas'ımı alıp alarmımı kurdum. Tam gözlerimi kapatacağım sırada kulağıma bildirim sesi geldi. Cihazı tekrar yanıma çekip gelen mesajı okudum ve yüzümü ele geçirmeye çalışan gülümsemeyi bastırmak için dudağımı ısırdım.

Darius
Berabere kaldık diyerek
orta yolu buluruz belki.

ORION

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Beş dakika bir saate dönmüştü ve bunun tek suçlusu bendim. Darcy kollarımın arasından sıyrılıp yataktan kalktığında huysuzca inledim. Kıyafetlerini toplamasını izlerken gözlerimi vücudunun kıvrımlarında, bronz teninde ve yıldızlar gibi parıldayan saçlarında gezdirdim.

Bu kız benim için yaratılmış.

"Bir saatçik daha." Yataktan kalkıp onu kendime çektim.

Ellerimi kadifemsi karnında gezdirirken, "Lance," dedi gülerek. Teninin tenimde bıraktığı hisse doyamıyordum. "Yarın Hava Sınavı'm var."

"Sınav öğleden sonra," dedim, yılın öğretmeni olmama yolunda son sürat ilerliyordum.

Saat ikiyi geçmişti ve ısrar etmeye devam edersem onu kimseye görünmeden Ev'ine götürmek ciddi bir sorun hâline gelecekti. Dürüst olmam gerekirse, giderse bir daha dönmeyeceğinden korkuyordum. Dönmek istese bile elimize bir daha ne zaman böyle bir fırsat geçeceğini kim bilebilirdi? Sabırlı biri sayılmazdım ve onunla her adımın dikkatlice planlanması

gerekiyordu. Bu planlar canımı sıkacaktı ve henüz bunlarla yüzleşmeye hazır değildim.

Saçının bir tutamını parmağıma dolayıp öteki elimi köprücük kemiğinde gezdirdim.

Siktir. Gitmesine izin vermek *zorundaydım*. Onun iyiliği için. Ben çoktan boku yemiştim. Kapıdan çıktığı an acı çekmeye başlayacaktım.

Darcy geri çekildi ve hiçbir yerini örtmeyen pijamalarını üzerine geçirip saçlarını topuz yaptı.

"İyi, tamam," dedim iç geçirerek. Baksırımı alıp giydim. "Seni geri götüreyim."

Penceremden bir tıkırtı geldiğinde ikimiz de kardan adam gibi donakaldık. Gecenin bir vakti evime gelecek tek bir kişi vardı. Gerçi artık buna Mavi de eklenmişti sanırım.

"*Kim o?*" diye sordu Darcy ağzını oynatarak, gözleri dehşetle açılmıştı.

"Darius," dedim. İçimden bir küfür savurarak yanına yürüdüm. "Bizi duyamaz, sessizlik balonunu hâlâ bozmadım."

"Ah," dedi ama ikna olmamış gibiydi. "Bu saatte burada ne işi var?"

Sorusuna verecek bir cevabım olmadığından omuz silktim. Cam bu kez daha yüksek sesle tıklatıldı. Biraz daha oyalanırsam ne olacağını biliyordum, dikkatimi çekmek için–

"Orospu çocuğu," diye fısladım, kendini bağımız aracılığıyla canımı yakacak kadar sertçe çimdiklediğinde.

"Lance, uyanık olduğunu biliyorum. Pencereyi aç," diye çıkıştı Darius.

"Ben önden çıkarım," diye fısıldadı Darcy. Onu başımla onayladım ve peşinden koşar adım yatak odasından çıkarken içimden Darius'a küfürler yağdırmaya devam ettim.

Darcy doğruca ön kapıya yönelip ayakkabılarını ve montunu giydi. Kapıya doğru uzattığı kolunu yakalayıp onu kulü-

benin arka kısmındaki kış bahçesine götürdüm. Kilidi açarken kulağına eğildim.

"Şu tarafta doğruca çite giden bir yol var, veranda ışıklarıyla aydınlanmıyor." Parmağımla yolu işaret ettim. Beni başıyla onaylayıp kapıdan çıkmak üzere hamle yaptı ama onu tekrar kendime çekip dudaklarına yapışarak gitmeden önce söylemeyi planladığım her şeyi öpücüğümle iletmeye çalıştım.

Onu nihayet bıraktığımda dışarı çıkıp karanlığın arasına daldı, gidişini izlerken ruhum ikiye bölünüyormuş gibi hissettim. Darius'u severdim ama yıldızlar aşkına, ziyaretime gelmek için bula bula bu geceyi mi bulmuştu?

Kahretsin... Ya daha erken gelseydi? Ezeli düşmanlarından biriyle yaptıklarımı öğrense kafayı yerdi.

Düşüncesi bile boğazımın düğümlenmesine neden olunca bunu hızlıca zihnimden kovdum.

Darcy'nin gittiğinden emin olduktan sonra çıplak ayaklarıma aldırmadan yağmurdan sırılsıklam olmuş yola çıktım ve etrafımda bir hava kalkanı oluşturarak evin ön tarafına dolandım.

"Hoş geldin," diye homurdandım. "Geç içeri, pis röntgenci."

Sırıtarak uzun adımlarla yanıma geldi, birlikte hızlıca kış bahçesine döndük. Kapıyı arkamızdan kilitleyip onu oturma odama götürdüm. Aydınlığa çıkmasıyla bir yığın altın madalyon, kalın yüzükler ve bilezikler, bu kadarı yeterli değilmiş gibi bir de beline toka kısmı som altından yapılmış ejderha figürlü bir kemer taktığını gördüm.

Kahkaha koyverdim. "Bu ne kılık böyle?"

"Çok komik," dedi düz bir sesle. "Büyüm tükendi. Gücümü tazelemem gerek ve bu gece gözüme uyku gireceğini sanmıyorum, yani altınların arasında yatmam mümkün değildi."

"Peki, artık sana Ejdo D falan dememi de isteyecek misin? Bu yeni imajını kotarabilir misin emin olamadım," dedim kıkırdayarak. Darius da sırıttı.

Gözüm kanepenin yanındaki sehpaya bıraktığım iki bardağa takılınca bir an kalbim tekledi, yüzümdeki gülümseme soldu. *Hay sikeyim.*

"Kapıyı açman neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu Darius. Bir sessizlik balonu yarattığında benim zaten çoktan bir tane yarattığımı fark etti. Kaşları çatıldı. "Evde yalnızken neden sessizlik balonu yarattın ki?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup bir bahane üretmeye çalıştım. "Eh, Washer hemen yan kulübemde yaşıyor. Pis kulaklarının beni..." Saçma sapan cümlemin sonuna bir şey uyduramadım.

"Seni ne?" Darius gözlerini kıstı, ardından yatak odama yönelip kafasını kapıdan içeri uzattı. Dikkatinin dağılmasını fırsat bilip bardaklardan birini minik bir hava akımıyla sessizce lavabonun içine uçurdum.

"Ne? Hovardalık yaptığımı mı sanıyorsun?" Genzimden alaycı bir ses çıktı. Darius bana dönerek tek kaşını kaldırdı.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu ve bunun kısmen ona yalan söylememden kaynaklandığını biliyordum. Şimdiye dek ona daima dürüst olmuştum ve böyle devam etmesini isterdim. Midem huzursuzca çalkalanınca bağımızın bunu ona yansıtmayacağını umdum.

"Belli ki hayır. Nümeroloji kitabına bakıp mastürbasyon yaptığını varsayıyorum. Yine."

"Sayılara karşı koyamıyorum," dedim sırıtarak. "Ama bu kez annene bakıyordum. Bana birkaç müstehcen fotoğraf gönderdi. Yine."

Darius bir kahkaha patlatıp kendini kanepeme attı. "Neyse ne, dostum. Gecenin ikisinde elini beceren ben değilim. FSB'deki şu ateşli kız arkadaşınlasın sanmıştım."

Bunu nasıl akıl edemedim? Daha sağlam bir yalan olurdu.

"Hayır... Ayrıca o benim kız arkadaşım değil." Yanına oturup içgüdüsel bir hareketle onu kendime çekip sarıldım. Darius iç geçirerek bana sokuldu ve bir an aramızdaki bağ kükredi.

Geri çekilip memnun bir gülümsemeyle arkasına yaslandı ve elini saçlarının arasından geçirdi. "İhtiyacımız olan şeyi buldum." Elini cebine daldırıp bana bir şey fırlattı. "Mesajlarına baksaydın bunu bilirdin."

"Mastürbasyon yaparken rahatsız edilmeyi sevmem." Attığı şeyi yakaladım ve bir süs eşyası olduğunu fark ettim, zümrütten oyulmuş, gözleri altın renkli ejderha bir bibloyu andırıyordu. "Bu ne?"

"Babama ait bir şey bulacağımı söylemiştim, değil mi? Önemsediği bir şey. Elinde tuttuğun o bayağı zımbırtı kendi Ejderha formuna benzeyecek şekilde yaptırdığı bir kâğıt ağırlığı. Aynısının gerçek boyutta olanını şu an arka bahçemize yaptırıyor."

Ah, Darius'un bu gece malikâneye gideceği tamamen aklımdan çıkmıştı.

Kâğıt ağırlığını evirip çevirdim. "Evet, mantıklı görünüyor." Aklıma bir şey gelince sırtımı dikleştirdim. "Babanla karşılaşmadın, değil mi? Yarım saat kadar önce sağlam bir dayak yemişim gibi hissettim." Seksin ortasında avaz avaz bağırdığımda Darcy kendimden geçtiğimi sanmış olmalıydı, ki geçmiştim, sadece yatak odasında pek konuşkan biri değildim.

"Babam yüzünden değildi," dedi. Birden gerildim. "Motorla kaza yaptım."

Farkında bile olmadan ona uzanıp elimi dizine koydum. Darius parmak eklemlerimi okşayınca hemen geri çekilip huzursuzca boğazımı temizledim. *Siktiğimin Muhafız Bağı.*

Ejderhayı elime alıp hızlıca konuyu değiştirdim. "Yokluğunu fark etmeyecek mi?"

"Birkaç gün evde olmayacakmış. İşimiz bitince yerine koyarım."

"Harika." Esnememi bastırmaya çalışarak ayağa kalktım. Fena yorgundum ama bu bekleyemezdi. "Giyinip geliyorum." Odama girip üzerime bir şeyler geçirdim ve Atlas'ımı aldım.

Darius
Malikâneye gidiyorum, sonra
görüşür müyüz?

Roxy Vega da yanımda.

Sana geliyorum. Beni görmezden
gelme, göt herif.

Kapının önündeyim.

Yağmur yağıyor.

Yavaşça nefes verdim. Tory Vega, ha? Bak şu işe.

Omzumun üzerinden arkama bir bakış atınca Darius'un odama girdiğini gördüm, dalgın görünüyordu.

Atlas'ımı bırakıp gömleğimin düğmelerini iliklemeye koyularak, "Tory Vega'yı da yanında mı götürdün?" diye sordum. "Onunla yatıyor musun?" *Lütfen evet de ki sana Darcy'den bahsedeyim.*

"Siktir oradan," dedi ama sesi yeterince ikna edici değildi. Ensesini ovuşturdu. "Motor yarışı yaptık, hepsi bu."

"Kaza yaptığına göre yarışı kaybettin o zaman?"

"Hayır, ikimiz de kaza yaptık. Berabere kaldık... Tamam, belki kısmen o kazanmış olabilir." Bundan zerre kadar şikâyeti yokmuş gibi gülümseyip iç geçirdi. "Onu Xavier'la bırakmam gerekti ve döndüğümde kardeşimi Pegasus'a dönüşmüş vaziyette buldum. İyi anlaşmışlar gibiydi, gördüklerini kimseye söylemeyeceğine söz verdi ama yüzünü görecektin. Önce bir şaşırsa da sonra buna çok sevindi."

"Ona güveniyor musun?"

"Evet," dedi gergince. "Neden bilmiyorum ama..." Omuz silkip bana doğru bir adım attı.

Seni o kadar iyi anlıyorum ki.

Aramıza kısa bir sessizlik çöktü ve bir an Vegaların içeride bizimle olduğu hissine kapıldım. Hayatımın en harika gecelerinden birini geçirmiştim ve bunu en yakın arkadaşıma anlatmak istiyordum. Fakat bu öyle basit değildi. Hiç değildi. Darius'un yüzündeki ifadeye bakılırsa o da kendi *hiç basit olmayan* meseleleriyle boğuşuyordu. Ama ikimiz de ağzımızı açıp tek kelime etmedik.

"Gidelim hadi," Üzerime bir mont geçirip dolabımın derinliklerinde sakladığım Pitbol kartı koleksiyonu kutusunu çıkardım. "Seni taşırsam daha çabuk gideriz." Bir sırt çantası çıkarıp kutuyu içine tıkıştırdım. "Tak şunu."

Söylediğimi yaptı ve birlikte arka kapıya yöneldik, durmak bilmeyen yağmura çıktık. Etrafımıza bir hava kalkanı oluşturdum, gecenin karanlığı bizi yeterince gizliyordu. Arkamı döndüğümde Darius sırtıma atlayıp bacaklarını belime doladı. "Deh."

Gülerek Vampir hızımla koşmaya başladım, minik bir hava büyüsüyle çitlerin üzerinden atladım ve ayaklarım tekrar yeri bulunca yoluma devam ettim. Keskin görüşüm her bir ışık zerresini yakaladığından Fae ışığı yaratmamıza gerek yoktu. Ağlayan Orman'a dalıp Hava Bölgesi'nin doğu uçurumuna ilerledim, rüzgâr kalkanıma çarpıyordu.

Çok geçmeden Hava Koyu'na vardım ve dar basamakları elimden geldiğince hızlı inerken Darius bana daha sıkı sarıldı. Son basamağı da aştıktan sonra kumları etrafıma savurarak koşmaya devam ettim, Darius da su büyüsüyle ardımda bıraktığım ayak izlerini yok ediyordu.

Gizli mağaraya yaklaşmamla koruma büyüm tenimi karıncalandırmaya başladı, yavaşlayıp durdum ve Darius'u yere indirdim. Sırt çantama uzandı ve Pitbol kartı kutusuna sakladığım soğurma hançerini çıkarıp bana uzattı. Bir baş hareketiyle ona teşekkür edip uçurumun kaya duvarına doğru ilerledim. Arkamızda kabaran dalgalar hava kalkanımı dövüyordu.

Hançeri kaldırdım ve gizli mağaraya girebilmek için el yordamıyla koruma büyüsünü bularak onu yardım. Duvar kaybolup gidiyormuş gibiydi fakat dışarıdan bakan biri kayadan başka bir şey göremezdi. İçeri girerken rüzgârın içeri dolmasını engellemek için kalkanımı genişlettim.

Darius büyük bir ateş yakarak içeriyi turuncuya boyadı. Mağaranın ortasına çömeldiğimizde Darius kutuyu ve zümrüt ejderhayı aramıza koydu. Kutunun kapağını açıp sıra sıra dizili Pitbol kartlarının altındaki gizli bölmeyi açarak yapmak üzere olduğum büyüye yardımcı olacak dört Element kemiği çıkardım. Kutuyu bir kenara itip kemikleri yan yana dizdim ve ejderhayı ortalarına bıraktım.

Kanım heyecanla kaynadı, kara büyünün çağrısı hep nabzımı hızlandırırdı zaten.

Yaptıklarım artık bir alışkanlık gibi olmuştu. Hançerin ucunu bileğime koyup avucuma doğru çektim. Gölgelerin fısıltısı etrafımı sararken acı yerini hızla zevke bıraktı. Arzuladığı kana kavuşan hançer tatlı tatlı mırıldandı. Üzerimdeki çekimini, daha fazla kan talep eden etkisini hissedebiliyordum ama kendimi tutup onu Darius'a uzattım.

İçinde bulunduğum saf mutluluk hâliyle Darius'un da aynı şeyi yapmasını bekledim. Kanı avucunun içine süzüldüğünde uzanıp elini tuttum, yaralarımızı ve kanımızı birleştirdim. Damlalardan biri kemiklere düştüğü an coşku dayanılmaz hâle geldi, her yanımı sarıp beni bedenimden koparark gölgelerin derinliklerine sürükledi.

Kara büyü gelmiş geçmiş en iyi uyuşturucu gibiydi ancak hep daha fazlasını isterdi. Darius'u bu yolda eğitmem vakit almıştı fakat artık o da gölgelerin cazibesine karşı koyma sanatında ustalaşmıştı. Bunu yıllardır yapıyor olmama rağmen hâlâ onlara katılmak istiyordum. Her seferinde. Bu arzu hiçbir zaman kaybolup gitmeyecekti ama onlara hükmetmek kendi zihnime hükmetmekten geçiyordu.

Karanlığın ortasında asılı kaldım, fısıltılar kafamın içinde yankılanıyor, onlara teslim olmam için bana yalvarıyordu. Kanımdan fazlasını, vücudumu ve ruhumu istiyorlardı. Kalbim bana açtıkları kollara koşmak için yanıp tutuşuyordu. Tüy kadar hafif dokunuşları her yanımı karıncalandırıyordu.

Eğitimime odaklanıp onlara sırt çevirdim ve Darius'un varlığını yanımda sürükledim. Lionel'a ait eşya aramızda dururken özüne tutunup onu tüm Solaria'da arayabilirdim. Geçmiş, şimdiki zaman, gelecek, hangisini göreceğimizi kontrol etmek zordu. Öğrenmem gereken şeye odaklandım. Ay Tutulması'na dair planlarını bilmek zorundaydım.

Dudaklarımın kıpırdadığını hissettim, konuştuğum karanlık ve kadim dil beni istediğim şeye adım adım yaklaştırıyordu.

Karanlık perdesi aralandı ve ayaklarım sert bir zemine bastı. Darius da yanımda belirdi, altın zemini olan, öbür ucunda üç yöne uzanan kocaman bir merdivenin yer aldığı devasa bir salonda duruyorduk. Salonun her iki yanı boyunca uzanan oniks sütunlar parlak camdan yapılmış geniş tavanı ve üst katımızı çevreleyen büyük balkonu ayakta tutuyordu.

Solaria Sarayı'nda, Semavi Konsey'in parlamento binasındaydık. İçerisi resmî kıyafetler içinde oradan oraya koşuşturan adamlar ve kadınlarla doluydu. Tavanın ortasından süslü, küp şekilli bir saat sarkıyordu, üzerindeki tarih bana geçmişe yolculuk yaptığımızı söylüyordu. Düne gelmiştik.

İri bir adam içimizden geçip gitti, bu boyuta geçen bedenlerimiz somut değildi. Lionel Acrux'u hemen tanıdım.

Derhâl peşine takıldık, her adımla gözümün önüne gölgeler sızıyordu. Lionel merdiveni tırmandı ve sola dönerek salona bakan tarafında maun korkulukların, duvara bakan tarafındaysa sıra sıra siyah kapıların uzandığı balkona çıktı.

Balkonun sonuna ilerledi ve kapıyı açıp içeri girdi. Kapı biz ona yetişemeden kapandı ama önemi yoktu. Ahşabın içinden geçtim. Karşıma bir masa ve ardında oturan fazlasıyla ciddi

görevli çıktı. Lionel çoktan kadının arkasındaki merdivenin basamaklarını tırmanmaya başlamıştı. Onu kocaman bir apartman dairesi boyutundaki ofise kadar takip ettik.

Odanın bir ucunda aşağıdaki giriş salonuna bakan uzun bir pencere yer alıyor, önündeyse tamamen altından yapılmış geniş bir masa duruyordu. İçerideki hiçbir şeyin gösteriş bakımından evinden aşağı kalır yanı yoktu. Kendi büstünü bile yaptırmıştı. Bir duvara koyu yeşil bir ejderha çizilmiş, üzeri avizenin altında parıldayan zümrütlerle bezenmişti.

Pencerenin başında duran Lionel'ın yanına ilerledik, ellerini beline koymuş astlarını izliyordu.

Tiz bir ses duyulduğunda masasına dönüp telefonu aldı. "Alo?"

Vampir kulaklarım hattın diğer ucundaki kişinin sözlerini duydu. "Bayan Orion sizinle görüşmek istiyor."

"Gönderin," dedi Lionel. Ahizeyi yerine bıraktı. Cübbesini çıkarıp koltuğunun arkasına astı, kravatını hafifçe gevşettiğinde tüylerim diken diken oldu.

"Anneni becermeye kalkarsa direkt kaçarım," dedi Darius yüzünü buruşturarak.

"Al benden de o kadar," diye karşılık verdim ifadesini taklit ederek.

Stella daracık siyah elbisesiyle içeri girdi. Koyu renkli kısa saçları yüzünün ön kısmına geldikçe uzuyordu.

"Lionel," dedi kocaman bir sırıtışla. "Harika haberlerim var."

Darius'un babası gülümsedi ama herifin gülümsemesi bile ürkütücüydü. "Bir içki eşliğinde anlat o zaman."

Odanın öbür ucundaki bir dolaba ilerleyip bir şişe porto şarabı çıkardı ve iki küçük kadehe doldurdu.

Birini Stella'ya uzattığında parmakları onunkilere sürtününce midem ağzıma geldi. İstediği her kadınla birlikte olabilecekken neden annemle düşüp kalkmak zorundaydı? Gerçi

Stella'nın bundan bir şikâyeti olmadığı belliydi, gözlerindeki arzu apaçık ortadaydı.

Lionel bir sessizlik balonu oluşturdu ve altın kanepede yan yana oturdular.

"Madam Monita'ya haritalarımızı incelettim," dedi Stella keyifle. Bu ismi duymamla kulaklarımı dört açtım. Madam Monita, Solaria'nın en iyi astroloğuydu, onunla bir seans ayarlamak bir servete mal olurdu. "Tutulma'da yıldızlar bizden yanaymış, Lion. Doğru seçimleri yaptığımız müddetçe tabii. Saf birini seçmemiz gerek. Görünen o ki kızım yeterince iyi değilmiş, bunun için hâlâ çok utanıyorum..." Başını yere eğdiğinde içim güneş kadar yakıcı bir öfkeyle doldu.

Lionel yanağını okşayıp yeniden ona bakması için başını kaldırdı.

"Davamız uğruna yaptığın fedakârlıklara minnettarım, Stella. Yaptıklarının karşılığını ödemek istediğimi bilmelisin."

Stella onu başıyla onaylayıp gözyaşlarını sildi ve elini göğsüne koydu. "Yine yanlış kişiyi seçemeyiz."

"Xavier saf kanlı," diye homurdandı Lionel. Kalbim buz kesti. "Yakın zamanda ortaya çıkan Zümre'sinin doğumu esnasında etkili olan takımyıldızdan kaynaklandığına emin olabilirsin. Bunun ne benim ne de Catalina'nın soyuyla bir ilgisi var."

Darius'un hırıltısı kulağımı doldurduğunda dehşet içinde ona döndüm.

Stella kararlılıkla başını sallayıp, "Kutsal yazıtları tekrar gözden geçireceğim," dedi. "Yüzde yüz emin olmadıkça bir Acrux'u riske atmayacağım."

"Sana güveniyorum," diye mırıldandı Lionel, onu kendine çekerek.

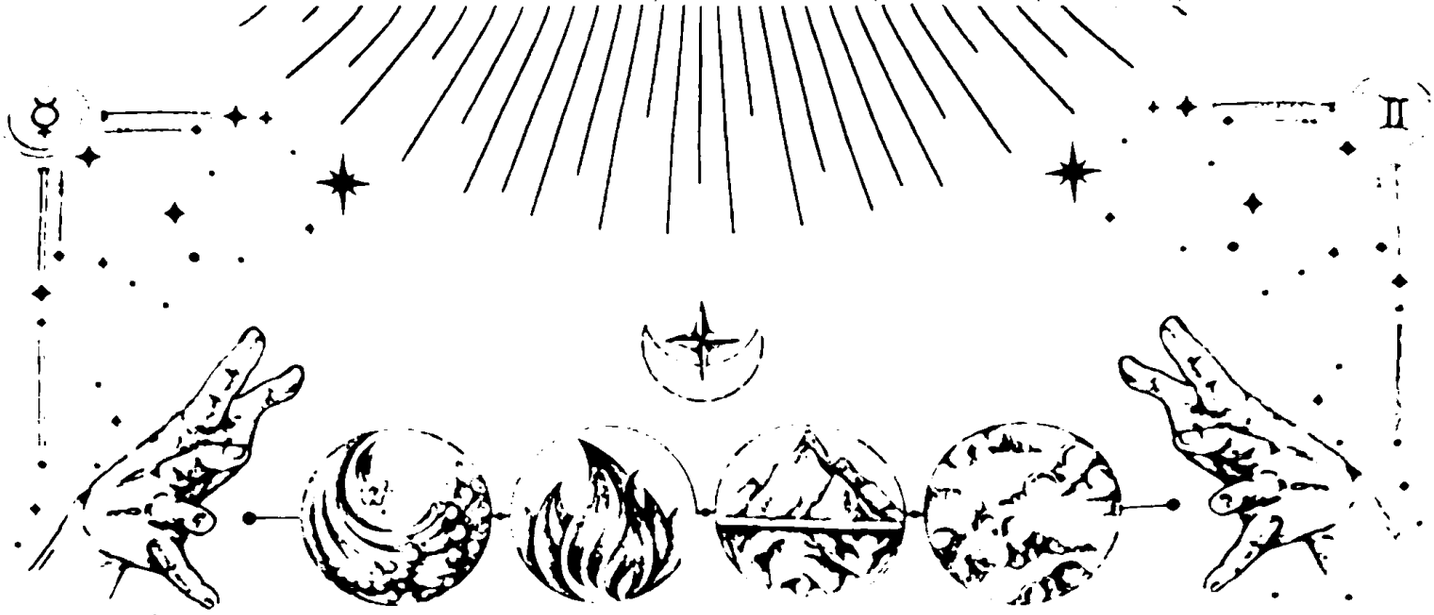
Bir an öpüşeceklerini sandım ama o, ona sunabileceği en samimi şey buymuş gibi pantolonunun fermuarını açtı. Daha fazla oyalanmadan bir enerji dalgasıyla Darius'u ziyaret ettiğimiz bu boyuttan dışarı sürükledim.

Yeterince şey duymuştuk ve ikimiz de orada bir saniye daha kalmak istemiyorduk.

İrkilerek bedenime döndüm. Darius da arkamdan geldi. Tutmakta olduğum elini bıraktım. Göğsüm panikle sıkışıyordu ama hissettiklerim Darius'un gözlerinde gördüğüm dehşetle boy ölçüşemezdi.

"Kardeşimi kullanacak," diye fısıldadı korkuyla.

"Hayır," diye hırladım kendimden emin bir sesle. "Onu durdurmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Yıldızlar üzerine yemin ederim, Darius. Lionel'ın ablama yaptığı gibi Xavier'a da zarar vermesine müsaade etmeyeceğiz."

DARCY

ON ALTINCI BÖLÜM

Ertesi sabah geç uyandım ve beni kendine çekecek sıcak bir vücut bulma umuduyla yorganın arasına uzandım ama aklım başıma gelince yalnız olduğumu hatırladım. Elim Atlas'ımı buldu ve bir saniye sonra alarmımın rüzgâr çanı sesi duyuldu.

Yorganımı başımın üzerine çekip parmaklarımı Orion'ın ellerinin dokunduğu yerlerde gezdirerek dokunuşlarını, öpücüklerini düşündüm. İçimde kabaran duygular kalbime fazla geliyordu. Daha önce kimseye karşı böyle hissetmemiştim ve içimde kopan bu güçlü fırtına biraz gözümü korkutuyordu.

Günaydın, İkizler!

Yıldızlardan seni bekleyen gün hakkında havadisler var.

Bugün zorlu bir göreve atılacaksın fakat gün içinde karşına çıkacak tek zorluk bu olmayabilir.

Öngörülemez ve kargaşaya meraklı Uranüs burcuna giriş yaptı, bu yüzden her an beklenmedik şeyler yaşamaya hazırlıklı olmalısın.

Biri kapımı sertçe çalınca irkildim.

"Kim o?" diye seslendim ama gelen her kimse sesini çıkarmadı, kapımı alacaklı gibi çalmaya devam etti.

Yataktan çıktım ve kilidi açıp kapıyı hışımla kendime çektim. Seth etrafı kolaçan ederek içeri daldı, neredeyse beni yere düşürecekti.

"Ne halt ediyorsun?" Hava büyüme uzanıp bir esintiyle onu koridora geri itmeye çalıştım. Ne var ki Seth elinin tek hareketiyle buna engel olarak bakışlarını bana çevirdi.

"Kimi beceriyordun?" diye sordu.

"Ne?" dedim şaşkınlıkla, suçlaması karşısında kalbim deli gibi atmaya başladı. *Tanrım, nereden biliyor?*

"Bana yalan söyleme, bebeğim," diye hırladı. "Dün gece Cehennem Haftası için tüm birinci sınıflara eziyet ediyordum, hepsini zorla yataklarından kaldırdık. Senin odan boştu."

Bakışları üzerimde gezindi, ardından saçlarımda duraksadı. Yaklaşıp beni göğsüne çekti ve burnunu saçlarımın arasına daldırdı. "Hımm, bunlarla koca bir bileklik dükkânı açabilirim."

"Saçımdan uzak dur!" Elimden bir sarmaşık fırlayıp boğazına dolanarak onu odamın kapısına mıhladı. Boğazını sıkıp onu boğmaya başlarken bile Seth zevzek zevzek sırıtmaya devam etti. Bu beklenmedik güç gösterim karşısında keyifle sırıttım. Seth bıçak kadar keskin bir hava darbesiyle sarmaşığı keserken yüzündeki sırıtış daha da genişledi.

"Biraz sakin ol, bebeğim. Alfa'n seni koruyup kolluyor sadece." Yine yakınıma sokuldu. "Sürümün kimlerle yatıp kalktığını bilmeyi severim. Gerçi genelde bunun takibini yapmak daha kolay oluyor çünkü ya beni ya da birbirlerini beceriyorlar."

"Kimseyi becerdiğim yok." Kollarımı göğsümde kavuşturup ona dik dik baktım. Seth'in gözleri şüpheyle kısıldı.

"O zaman dün gece neredeydin?"

"Tory'nin yanındaydım."

"Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz," dedi melodik bir sesle. "Darius, Caleb'a Tory'yle olduğunu söylemiş. Caleb da kafasından dumanlar saça saça benim yanıma geldi."

Tory, Darius'la mıymış? Neden ki?

"Evet, öyleydi," dedim hiç bozuntuya vermeden. "O Darius'la gidince odasında sızmışım. Bir saat önce döndüm."

Seth dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Öyle diyorsan öyle olsun, bebeğim. Sırların sana kalsın. Ama istediğin sapına kadar bir erkekse her zaman bana gelebilirsin. Caleb'la Tory iyi bir düzen tutturdu, bizim de aramızda benzer bir şey olabilir." Bir adım yaklaştığında kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Çok sağ ol. Kendi işimi kendim görebilirim."

"Görmeden inanmam." Bakışları bir an çıplak bacaklarıma kayıp tekrar gözlerime döndü. "Sürüm hâlâ bana yüz vermiyor. Bu gece yine benimle bir gezintiye çıkmak ister misin?" Kalkık kaşlarıyla gerçekten çok ümitli görünüyordu.

"Hayır, Seth. Beni kovabilmek için süreye aldığını söylemiştin. Kov da kurtulalım."

"Üzerinde çalışıyorum, Omegacık. Sana O-Vega demeye mi başlasam acaba?" O kıkırdarken bön bön suratına baktım. "Hadi ama, sen de bunu istiyorsun. Üzerime oturmak eğlenceli değil mi?"

"Neden bu edepsiz imalarınla kız arkadaşının beynini yemiyorsun? Kylie'nin seni sahiden önemsediğinin farkındasın, değil mi?"

Seth başıyla onaylayıp gözlerini yere dikti. "Ayrılık kaygısıyla boğuşuyorum." İçeride volta atmaya başladı. "Ayrılık Kurtlar, özellikle de Alfalar için zordur. Eşimi bulana dek her çiçekten bal almam gerek. Bu bizim doğamızda var, gen havuzumuzu genişletmenin en iyi yolu bu. Anlarsın ya?"

"Kylie'den çocuk sahibi olmak istemiyorsun herhâlde?" dedim şaşkınlıkla.

"*Ben* istemiyorum ama Alfa beynim laftan anlamıyor." Bana bakıp alçak sesle inleyerek içeride volta atmaya devam etti.

"Eh, bana laf düşmez ama onu habire yedekte tutarak Kylie'ye haksızlık ettiğini düşünüyorum."

"Kıskandın mı yoksa?" diye sordu umutla. Genzimden alaycı bir ses kaçtı.

"Hayır. O kadar kıskanmıyorum ki anlatamam."

"Hadi be," diye iç geçirdi. Sırtını kapıya yasladı. "Ee... biraz takılmak ister misin peki?"

"Hayır," diye yanıtladım bıkkınca. "Tabii ki istemiyorum."

"Doğru, haklısın..." Kaşlarını çatıp başını eğdi, boğazından acı dolu bir inilti döküldü. "Hiç değilse sana sarılabilir miyim?"

"*Senden nefret ediyorum* dememin tam olarak hangi kısmını anlamadın? Saçlarımı kestin, Seth. Benim için anlamını bile bile hem de." Bir an Seth'in ayaklarının dibine çöktüğüm geceye geri döndüm, saçlarım elinde, kalbim paramparçaydı.

Çenesi gerildi, beni başıyla onayladı. Keskin bakışları benimkilerle buluştu. "Bizden biri olmak nasıl bir şey bilmiyorsun. En ufak bir fikrin bile yok. Bir avuç saç tahtımın yanında hiçbir şey, Darcy. Asıl onu kaybetmek sonum olur."

"Ama sadece saçımı benden almakla kalmadın, değil mi? Benden hoşlandığına inanmam için de her şeyi yaptın." Üzerine yürüdüm, aramızdaki mesafe kapandıkça omuzlarım öfkeyle biraz daha gerildi. "Gözlerimin içine baka baka bana yalan söyledin. Beni arkadaş, hatta belki bundan daha fazlası olduğumuza inandırdın."

Seth'in sırtı ben yaklaştıkça dikleşti, onunla boy ölçüşemeyeceğimi bilsem de onu öyle ya da böyle odamdan çıkaracaktım.

Avuçlarımda alevler parlarken yaslandığı kapıdan doğruldu ve kusursuz burnunu dikleştirerek bana delici bakışlar attı. "Ya sana ciddi olduğumu söylersem? O kısmın bir oyundan ibaret olmadığını?"

Dudaklarım aralandı, başımı iki yana salladım. Sözlerine kanmayı reddediyordum ama o elimi tutup parmaklarını benimkilere kenetledi.

"Hayır." Elimi hışımla geri çektim, dişlerimi göstererek kapıyı işaret ettim. "Defol."

Burnundan yavaşça nefes alıp arkasını döndü ve dışarı çıktı. Koridoru dolduran alçak sesli uluması içimi huzursuzlukla kapladı.

Yalancı şerefsiz.

Söyledikleri doğruysa bile ona tırnağımı sürmezdim. Gözüm yalnızca tek birini görüyordu, ısırmayı seven ve öğretmenlikle uğraşan birini.

Tory'ye bir mesaj atıp Darius'la geçirdiği gecenin ardından iyi olup olmadığını sordum. Hava Sınavı'nın başlamasına az kalmıştı ve buna hazır olduğunu umuyordum.

Esnerken asıl *kendimin* buna hazır olup olmadığımı sorguladım.

Nihayet bir cevap yazdığında rahat bir nefes alıp mesajını okudum.

Tory
İyiyim. Darius'la motor yarışı yaptık. Ben kazandım.

Darcy
Aferin sana! Kahvaltı eşliğinde her şeyi anlatmak ister misin?

Tory
Daha çok erken.

Darcy
Saat dokuz!

Tory
Şşş...

Bir kahkaha patlatıp hazırlanmaya başlamak üzere banyoya girdim. Ne giyeceğime bile karar vermemiştim. Bugün

dersimiz yoktu ve sınavda neyle karşılaşacağımı bilmediğimden her duruma gidebilecek bir kot pantolon, atlet, bir çift bot ve krem rengi bir hırkada karar kıldım. Atlas'ımı cebime atıp montumu da aldıktan sonra odamdan çıktım.

Merdiveni hızlıca inip rüzgârlı havaya adım attım. Neyse ki fırtınanın öfkesi dinmişti. Bazısı hâlen yeşil olan yapraklar etrafımda uçuşuyordu. Dün gece dallarından kopmuş olmalıydılar.

Küre'ye doğru yürürken her adımımla biraz daha gerildim. *Ya Orion'la karşılaşırsam?*

Bir yandan onu görmek istiyor, diğer yandan dün gece hiç yaşanmamış gibi davranmaktan biraz korkuyordum. Aramızda geçenler benim için o kadar değerliydi ki bunu kimseyle paylaşamıyor olmak beni üzüyordu. Böylece dönüp dolaşıp yine geleceğin ne getireceğine geliyor ve endişelenmeye başlıyordum. Nasıl devam edebilirdik ki? Bir noktada elbet durmak zorunda kalacaktık.

Bunu düşünmeyeceğim.

Küre'ye girdim ve K.İ.Ç. üyeleriyle dolu geniş masaya doğru ilerledim. Gözlerim öğretmen kadrosunun her zaman oturduğu yere kaydı. Orion kahvaltıya nadiren gelirdi, neden bugün burada olmasını beklediğimden emin değildim. Onu göremeyince omuzlarım hafiften düştü. Arkadaşlarımın yanına vardığımda Sofia'yla Diego'nun arasına oturdum. Yokluğu içimi mi rahatlatmıştı yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım karar veremiyordum. Belki her ikisini de hissediyordum.

Sofia şaşkınlıkla, "Vay canına," dedi.

"Ne oldu?" Geraldine'in önündeki yığından bir bagel aşırdım.

"Yaban mersinleri aşkına!" diye haykırdı Geraldine. Yaygaralarının nedenini anlayınca güldüm.

"Ah, evet. Saçımı boyadım." Kafamı iki yana salladım, tutamlarımın parıltısını göz ucuyla gördüm.

"Mükemmel olmuş," dedi Sofia.

"*Fantastico*[10]," diye ona katıldı Diego.

Geraldine saçlarımı hayran hayran izlerken ellerini kahverengi buklelerinin arasına daldırdı. "Sizce böyle şahane bir renk bana da gider mi?"

"Kırmızıyı tercih ederim," dedi ansızın arkasında beliren Max. Eğilip masanın ortasındaki yığından bir bagel yürüttü.

Geraldine eline öyle bir patlattı ki Max bagelı bırakmak zorunda kaldı. Dönüp ona pis pis baktı.

Nefesimi tuttum, avuç içlerim büyüyle karıncalanmaya başladı fakat Geraldine, Max Rigel'a pabuç bırakacak değildi. Pitbol sahasında bile hafife alınmaması gereken bir güçken gerçek bir kavgada neler yapabileceğini hayal dahi edemiyordum.

Max doğrulup alaycı bir gülümsemeyle ona bakarken Geraldine ayağa kalktı.

Göz göze geldiler, Geraldine neredeyse onunla aynı boydaydı. "O sefil ellerin gevrek bagellarıma dokunmaya layık değil," diye tersledi. Max onu paramparça edecekmiş gibi durmasa buna gülebilirdim.

"O büfedeki her şey istersem benim olur, Grus," diye homurdandı. "*Gevrek bagelların* bile."

"Madem öyle, görelim bakalım," diye karşılık verdi Geraldine kollarını sıvayarak. Küre'deki diğer öğrenciler bir kavga çıkacağını fark edince tezahüratlara başlayıp ıslıklar çaldılar.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin, Geraldine?" diye sordu Diego endişeyle.

"Hem de salı sabahında çaya atılmış bir kesme şeker kadar," diye yanıtladı çenesini kaldırarak.

"Bu çok emin demek oluyor sanırım," diye fısıldadı Sofia. Kendimi tutamayıp kıkırdadım.

Angelica heyecanla ellerini çırpıp, "Göster ona gününü!" diyerek arkadaşına cesaret verdi.

---

10 (İsp.) Harika. –*ç.n.*

Diğer Vârisler de yanımıza geldi, Geraldine ve Max'in etrafına toplanmış kalabalığı yararak ön saflara geçtiler.

Darius arkadaşının karşısında Geraldine Grus'u görmeyi beklemiyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi. Dün gece Orion'ın evine geldiğini hatırlamamla midem kasıldı. Gecenin ikisinde orada ne işi vardı? Aralarındaki bağ böyle düzenli aralıklarla bir araya gelmelerini mi gerektiriyordu yoksa bu işte başka bir bit yeniği mi vardı? Bundan Tory'ye bahsedemiyor olmam bir kez daha sinirimi bozdu.

Seth kolunu Caleb'ın omzuna attı ve topuklarının üzerinde zıplayarak heyecanla uludu.

"Burada kimin sözünün geçtiğini göster ona, kanka," dedi Caleb, birbirlerini tartan Max'le Geraldine'e kocaman sırıtarak.

Max ellerini savurduğunda endişeye kapıldım. Avuçlarından fışkıran su Geraldine'in etrafından dönerek arkasına yöneldi. Geraldine yoktan var ettiği sert bir toprak parçasıyla onu savuşturduktan sonra avucunu hışımla öne iterek Max'in suratına bir çamur yığını fırlattı. Vâris bir hava kalkanıyla kendini koruyup çamuru ona geri fırlattı. Geraldine yana doğru kaçınca olan kalabalığın arasındaki Milton Hubert'a oldu. Oğlan derin derin iç geçirip bıkkınlıkla yüzünü sildi.

Hâlini görünce istemsizce güldüm. Herkes biraz açılıp hedefini şaşan büyülerden korunmak için kalkanlarını oluşturdu. Bu esnada havada zarifçe dönen Geraldine kendinden emin tavırlarla Max'in arkasına inerek su büyüsüyle ayaklarına saldırdı. Max suyun ortasından ona doğru koştu, bir an üzerine atlayacağını sandım ama Geraldine suyu aniden dondurunca Vâris dengesini kaybetti ve bir küfür savurarak dizlerinin üzerine çakıldı.

"Vega yalakası!" diye bağırdı Max, avuçlarından boşanan havayla doğrulurken.

"Griffon boku müptelası!" diye karşılık verdi Geraldine. Küre ben dâhil pek çok kişinin kahkahalarıyla inledi.

Max üzerine güçlü bir hava girdabı salınca Geraldine ona kapılıp fırıldak gibi dönmeye başladı. Ama sonra güçlü bir su akımıyla kendini girdabın ortasından kurtardı.

Etrafımdaki herkesle birlikte ıslanınca dudaklarımdan şaşkınlık dolu bir çığlık koptu, yanaklarımdaki su damlalarını sildim. Max rüzgârın şiddetini artırarak Geraldine'i sertçe yere düşürdü. Kız öfkeyle hırladı ve su büyüsüyle Vâris'in ayaklarını yerden kesti.

Max sırtüstü yere düştüğünde Geraldine bir savaş narasıyla üzerine atıldı, Pitbol maçındaymış gibi tüm ağırlığını göğsüne verdi. Biri geri saymaya başlayınca Max'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Beş, dört, üç–"

Çıplak kollarını kavrayıp Siren gücünü üzerine saldığında Geraldine keskin bir nefes aldı.

"Bırak onu!" diye bağırdı Diego ama aralarına girmek için herhangi bir hamle yapmadı.

Geraldine'in bakışları yumuşadı, ellerini Max'in göğsünden çekip yüzüne götürerek yanağını okşayınca midem kasıldı.

"Kaygan kavunlar aşkına," diye mırıldandı. "Sen çok, çok kötü bir canavarsın, değil mi?"

Max onu üzerinden itip zaferle sırıtarak ayağa kalktı. Siren gücünün yarattığı şehvetin etkisinden kurtulan Geraldine ona şaşkın şaşkın baktı. Max ayaklarının dibindeki suya bir tekme savurup onu ıslatınca kaşlarım sinirle çatıldı. Yüzünü buruşturarak Geraldine'in üzerine eğildi.

"Hem de çok kötüyüm, tatlım. Bir daha tepemi attırmasan iyi olur." Doğrulup masamıza döndü ve birkaç bagel alarak kırmızı kanepelerine doğru yürümeye başladı.

Tory kalabalığın arasından fırlayıp yanımıza gelerek bir sandalyeye oturdu. "Yok artık. Max'le mi dövüşüyordun, Geraldine?" diye sordu. Kız onu başıyla onayladı ve bagellardan bir tane alıp sertçe ısırdı. Görünen o ki gururu incinmişti.

"Sıcak yaz güneşi altında kokuşmuş kabuklu bir deniz ürünü kılıklı herif. Rezil rüsva oluşunu izlemek için neler vermezdim." Vârislerin kanepesine sert bir bakış attı, gözleri Max'inkilere kilitlendi.

"Belki *bunu* ayarlayabiliriz," dedim. Bir K.İ.Ç. üyesinin getirdiği kahveyi yudumlayan Tory birden dimdik oldu.

"Aklından ne geçiyor?" diye sordu heyecanla. Geraldine yanımıza eğildi.

Dudağımı ısırarak masayı inceleyip elimizdeki seçenekleri tarttım, kafamda bir plan oluşmaya başlıyordu. Boş bir kâse alıp sesimi alçalttım. "Millet, kalan yemeklerinizi buraya boşaltın."

Geraldine geniş bir gülümsemeyle yulaf lapasının kalanını kâseye boşaltı. "Ne yapıyoruz?"

"Griffon kakası," diye fısıldadım. Tory kıkırdayarak kahvenin bir kısmını karışımın içine döktü. Sofia kemirdiği hamur işinin kalanını, Diego ise kıs kıs gülerek son yumurtasını kattı.

K.İ.Ç. topluluğunun geri kalanı da yiyecek artıklarını çaktırmadan bize doğru uzattı. Kâseye krep, kruvasan ve çeşit çeşit mısır gevreklerini ekleyip hepsini karıştırdım. En sonunda ben çikolata sosunu alırken Tory de masanın ortasında duran akçaağaç şurubuna uzandı, ikisinden de bol bol ekledikten sonra kâseyi tekrar karıştırdım. Ortaya kaşığı içinden zorlukla çıkardığım kahverengi, yapış yapış bir şey çıktı.

Tory, etrafları ağızlarından çıkan her lafa kıkır kıkır gülen kızlarla çevrili Vârislere bakarak, "Üzerine nasıl dökeceğiz?" diye fısıldadı.

"Hımm..." Ben bir yol düşünürken Geraldine elini sertçe masaya vurdu.

"İzniniz olursa bu sorumluluğu *seve seve* üstlenirim, Majesteleri. Su büyümle yarattığınız fevkalade karışımı doğruca başından aşağı boca edebilirim."

"Olur tabii ki," diye karşılık verdim yerimde zıplayarak.

"Yap gitsin," dedi Tory.

"Ben de dikkatleri dağıtayım," diye fısıldadı Sofia ve gözleri üzerimizden uzaklaştıracak büyüyü yapmak için dikkatini topladı.

Geraldine kâseyi masaya döküp elini üzerine uzattı ve avucundan akan su karışıma katıldı. Parmaklarını kıpırdatarak onu bir sümüklü böcek gibi masanın üzerinde süründürmeye başladı.

"Tanrım, *iğrenç*," diye fısıldadım.

"Bu güzelliği tavana kaldırabilmem için hava büyünüzü biraz ödünç alabilir miyim, Majesteleri?" diye sordu Geraldine keyifle parıldayan gözleriyle.

Tory'nin elini tuttum, güçlerimizi birleştirirsek büyümüzün daha dengeli olacağını biliyordum. Karışımın altındaki havayı itmeye odaklandık. Yapışkan sıvı ahşap yüzeyden zorla çekilmiş vantuzları andıran bir sesle ayrıldı ve doğruca tavana fırlayıp oraya yapıştı. Büyümüzü bozmamıza rağmen orada kalınca güldüm.

"Büyüyü boz, Sofia. Bunu hissedebilirler," dedi Geraldine. "Herkes bir balinanın kuyruğuna yapışmış salyangozlar gibi doğal davransın."

Etrafımdaki herkes sohbete dalarken Sofia büyüyü bozdu. Dirseğimi sandalyemin kolçağına koyup kaşığımla oynadım.

"Yıldızlar aşkına, *inanılmaz* komiksin," dedi Max'in yanındaki sarışın. Seth'in yanında oturan Vâris sırıttı. "Ağzından çıkan her şey nasıl *inanılmaz* komik olabiliyor?"

"Yatak odamda pratik yapıyorum," dedi Max. "Bir ara gelip izlemelisin."

Kendimi tutamayıp hızlıca tavana baktım, Geraldine'in büyüsüyle tavanda sürüne sürüne ilerleyen balçığı görünce gülmemek için kendimi zor tuttum. Vârislerin kanepesine giderek yaklaşıp Max'in başının üzerinde durunca heyecandan içim kıpır kıpır oldu.

Geraldine ellerini yumruk yaparak büyüsünü bozdu ve balçığın tavandan aşağı düşmesini beklerken masaya derin bir sessizlik çöktü.

Max arkasına yaslanıp elini başının arkasına götürerek kıza havalı havalı sırıttı. "Hatta belki bu planı hemen şu an hayata geçirmeliyiz."

"Şu an mı?" diye mırıldandı kız saçının bir tutamını parmağına dolayarak.

Balçıktan kopan bir damla suratına düşünce Max irkildi, kaşlarını çatarak yanağını sildi. "Bu ne böy–"

Kahverengi, yapış yapış karışım birden başından aşağı boca oldu. Üzerine karışımdan sıçrayan Seth tiz bir çığlıkla geri kaçarken Max'in konuştuğu kız şaşkınlıkla bağırarak arkadaşlarıyla kanepeden uzaklaştı.

"Ah!" diye haykırdı Max ayağa fırlayarak. Kalan Vârisler de onu izledi, Küre'deki herkesle savaşmaya hazır gibi görünüyorlardı. Seth yüzünden aşağı akan balçığı silmek için Max'e uzandı.

"Bunu hanginiz yaptı?!" diye kükredi Max, yiyecek parçalarını toplayıp hışımla etrafına fırlatarak.

Tüm öğrenciler kahkahalarla gülüyordu, en sonunda kontrolümü kaybettim, gözümden yaşlar akarken Tory'ye yaslandım.

"Yıldızlar aşkına, Griffon boku bu!" diye bağırdı biri. Max kafasını hışımla bir o yana bir yana çevirerek sesin sahibini aradı.

"Değil!" diye bağırdı. Su büyüsüyle üzerini temizlemeye çalıştı ama karışımın içinde o kadar çok şurup vardı ki hiçbir şey yapamadı. "Griffon boku değil!"

Seth parmağını arkadaşının gömleğine sürttü ve ağzına götürüp tadına baktı. "Çikolata bu."

"Yok artık, Seth Capella bok yiyor!" diye bağırdı Tyler. Herkes Atlaslarının kameralarına davranırken Seth öfkeli bir hırıltıyla salona döndü.

"Hay sikeyim. Yürüyün gidelim," dedi Caleb, Seth'in kolunu tutarak. Darius çoktan Max'i peşinden sürüklemeye başlamıştı. Max fotoğrafını çeken herkesi geberteceğine dair tehditler savururken Küre'den çıktılar. Tory'yle gülmekten karnımıza ağrılar girmişti.

Diego ve Tory'yle Hava Koyu'na doğru yola çıktık. Diğer birinci sınıflarla dolu plaja vardığımızda fena hâlde gergindim. Küre'deki eğlencemizin yerini gireceğimiz ilk sınavın stresi almıştı.

Kumun ilerisine bir dizi tribün kurulmuştu. Öğrenciler onları izlemeye gelen ailelerinin yanına koştu. Anne babalarının kollarına atlayanların sayısı arttıkça kalbimi uzun zamandır hissetmediğim bir sızı sardı. Çok geçmeden geriye bir tek Tory, ben ve Diego kaldık, herkesin ailesiyle hasret gidermesini beklerken boş boş dikildik.

Diego ayağıyla kumu eşeleyip tribünlere umutlu bakışlar atıyordu. Çok geçmeden koyu renkli, bukle bukle saçları ve ince bir bıyığı olan uzun boylu bir adam görüş alanımıza girdi. Koyu kahverengi bir takım elbise giymiş, soğuktan korunmak için boynuna kalın bir yün atkı sarmıştı. Kaşları çatık, suratı asıktı. Yüzündeki çizgiler bu ifadenin varlığını daima koruduğunu söylüyordu. Başıyla Diego'ya yanına gelmesini işaret etti.

"Bu dayım Alejandro," dedi Diego gergin bir gülümsemeyle. Ardından onu karşılamak için hızlıca yanımızdan ayrıldı.

"Dünyalar tatlısı birine benziyor," diye mırıldandı Tory.

Alejandro, Diego'nun omzuna vurup kollarını göğsünde kavuşturdu ve Diego konuşurken sessizce onu dinledi.

"Ailesinde bir örgü fetişi falan mı var dersin?" diye fısıldı Tory. Genzimden alaycı bir ses kaçtı.

"Bunu sakın Diego'nun yanında söyleme. Aramızda kalsın ama bence beresi uğruna hiç çekinmeden bir keçi kurban eder," diye takıldım. Kardeşim ona meydan okumuşum gibi pis pis sırıttı.

Sınavın başlamasını beklerken kumu eşeleyip durdum ve bizi neyin beklediğine dair bir fikir edinebilme umuduyla okyanusu inceledim. Bulutlar toplanmıştı, su dalgalı ve griydi.

Açıkta, okyanusun yüzeyinde yükselip alçalan geniş ahşap bir platformu güç bela seçebiliyordum.

"Babişko!" Kylie'nin tiz çığlığını duydum, yanımızdan fırlayıp geçerek kendini koyu sarı saçlı ve koyu yeşil gözlü yakışıklı bir adamın kollarına attı. Gözüm annesini aradı ama akraba olduklarından şüphelenebileceğim başka kimseyi görmedim. Kylie de babasını bırakırken başka kimseyi aramadı.

"Sakın boğulayım demeyin, kızlar." Max'in sesini duymamla panikledim ve dönüp baktığımda dört Vâris'in peşlerinde hayranlarıyla yanımıza gelmekte olduklarını gördüm. Yapışkan karışımdan arınmıştı ve diğerlerinin de dayanışmalarını göstermeye çalışıyormuş gibi üstlerini değiştirdikleri dikkatimden kaçmadı. Yüzündeki ifadeden başına gelenlerden sorumlu olduğumuzu bildiğine dair bir şey anlaşılmıyordu ama etrafına saçtığı öfkeyi hissetmemek mümkün değildi. "Gözümüz üzerinizde."

"Evet, sakın akademiyi bırakıp hepimize bir iyilik yapmaya kalkışmayın," diye alay etti Darius ama sesinde o her zamanki şevkten eser yoktu. Gözleri kalabalığa kayınca yanındaki Seth'i dirsekledi. "Bir bu eksikti. Herkes imza isteyecek."

Caleb'ın bakışları Tory'ye kilitlendi, ona doğru yürümeye başladığında kardeşim huzursuzluğa kapılmış gibi dudağını dişledi.

"Atlas'ın mı bozuldu, tatlım?" diye sordu kaşlarını hafifçe çatarak.

"Hayır," diye yanıtladı kardeşim umursamazca ama yalan söylediğini anlayabiliyordum. "Neden sordun ki?"

"Sana birkaç mesaj attım ama hepsini cevapsız bıraktın. Sonra bütün gece arkadaşlarımdan biriyle fink attığını öğrendim. Bundan ne anlam çıkarmalıyım?"

Darius, Caleb'ın arkasından pis pis sırıtıyordu. Max huzursuzca kıpırdanıp kollarını göğsünde kavuştururken Seth alçak sesle inledi.

Hepsinin bakışlarının üzerinde olduğunu fark eden Tory'nin ifadesi sertleşti, ağzını açıp bir şey söylemeden yüzümü buruş-

turdum. Caleb ondan bir özür bekliyorsa muhtemelen büyük hayal kırıklığına uğrayacaktı. Kardeşim erkeklerin ondan hesap sormasına asla göz yummazdı ve tam da bunu yapan Caleb'a karşı giderek kabaran öfkesini görür gibiydim.

"Dürüst mü olayım?" dedi Tory tek kaşını kaldırarak. "Tek cevap almamışken üst üste on beş mesaj gönderecek kadar yılışık erkeklerle pek işim olmaz. Benden cevap istiyorsan şu buram buram hissettirdiğin çaresizliğine bir ayar çekmelisin. Ayrıca ben senin kız arkadaşın değilim, akşamımı nerede ya da kiminle geçirdiğime dair sana hesap verecek hâlim yok."

Caleb'ın kaşları daha da çatıldı, dişleri birden uzadı ve kardeşimin üzerine atıldı, niyeti bariz bir şekilde onu ısırmaktı. Tory bir adım geriledi ama Darius araya girip arkadaşını kolundan tuttu, boğazından alçak sesli bir hırıltı yükseldi.

"Onu sınavdan hemen önce ısırırsan herkes büyüsünü emerek onu sabote etmeye çalıştığını düşünecek," diye homurdandı. "Hesaplaşma'yı geçmelerinden korktuğumuzu sanacaklar."

Caleb ona bir cevap vermek üzere ağzını açtı ama Max araya girdi. "Darius haklı, Cal. Boş ver."

"Sınavı şuradan mı izlesek?" Seth plajın öteki ucunu işaret etti, bakışları bir an Kylie'yle babasına kaydı. "Hem bu boktan kalabalıktan uzakta oluruz."

"Haklısın, aynı gün içinde bu kadar bok fazla gelir," dedim keyifle. Seth öfkeyle bana baktı.

"Sethy!" Kylie nihayet onu fark etti. "Gel de bir merhaba de!"

"Merhaba, Kylie!" Hevesle ona el salladı.

"Gel yanıma!" Eliyle onu çağırdı.

"Ne? Sesin hiç gelmiyor! İyi şanslar!" Seth, Kylie'yle babasının aksi istikametine döndü ve kolunu Caleb'ın omzuna atıp onu da peşinden sürükleyerek yürümeye başladı, kalan ikili ve arkadaşları da peşlerine takıldı. Etrafıma bakınınca kalabalığın arttığını fark ettim. Tepeden tırnağa ponpon kız üniformasını kuşanmış Marguerite bile takımının geri kalanıyla sahildeydi.

"İsteyen herkesin gelip sınavları izleyebileceğinden haberim yoktu," diye mırıldandım Tory'ye. "Sofia'yı da çağırırdık."

"Eh, vaktini burada, bir dünya sik kafalıyla öldürmemesi muhtemelen onun için daha iyi," diye karşılık verdi kardeşim. Sanırım haklıydı.

"Tory, Darcy, gelip dayımla tanışmak ister misiniz?" diye seslendi Diego. Yanına giderken bize sunduğu bu dikkat dağınıklığından memnundum.

Diego, yeğeninin sınavına değil de bir ceza törenine gelmiş gibi görünen söz konusu dayının yanında öylece dikiliyordu.

"İyi günler, adım Alejandro Calabozo," dedi belli belirsiz bir İspanyol aksanıyla, gri gözleri merakla ikimiz arasında gezindi.

"Atkınız çok güzelmiş," dedi Tory fazla coşkulu bir sesle. Gülmemek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Alejandro atkısını gururla okşadı. "*Mi madre*[11] ördü."

"Ah, Diego'nun *abuela*sı mı?" diye sorduğumda Diego kıstığı gözlerini üzerimize dikti.

"*Sí*, huzur içinde uyusun." Parmaklarının ucuna bir öpücük kondurup gökyüzüne kaldırdı. "Artık yıldızların arasında. Hiç değilse burada olup torunu tarafından hayal kırıklığına uğratılmaktan kurtuldu." Dudakları gerildi.

"Eminim hayal kırıklığına uğramazdı," dedim ama Alejandro beni duymazdan geldi.

"Yeğenim arkadaşı olduğunuzu iddia ediyor. Bozuntuya vermemeniz için size ne kadar para ödedi? Ona heba ettiğiniz vaktin karşılığını layıkıyla aldığınızdan emin olmak isterim."

"*Dayı*," diye homurdandı Diego.

"Bize para falan ödemedi tabii ki," dedim gülerek. Ne var ki Alejandro son derece ciddi duruyordu, o kadar ki cüzdanını çıkarıp paralarını saymaya bile başlamıştı.

"Gayet ciddiyiz," dedi Tory. "Diego bizim arkadaşımız."

---

11 (İsp.) Annem. –*ç.n.*

Göz kenarlarındaki belli belirsiz kırışmayı saymazsak Alejandro'nun yüz ifadesi hiç değişmedi. "Ah, ne şahane bir haber," dedi dümdüz bir sesle. "Diego sefil hayatında nihayet elle tutulur bir şey yapmayı başarmış."

"Bizimle arkadaş olmak pek de büyük bir başarı sayılmaz," dedim Diego'yu savunmaya çalışarak. Bunun kulağa nasıl geldiğini fark ettiğimde iş işten geçmişti.

"Haklısın, değil," dedi Alejandro iç geçirerek. Diego'nun başının arkasına bir şaplak patlattı. "Bugün anne babanı hayal kırıklığına uğratacak mısın? Sadece sınavı geçip geçmediğin haberini onlara iletmek için burada olduğumu biliyorsun. Öğleden sonramı seninle heba etmeyi hiç ama hiç istemedim ama annen çok ısrar etti. Mecburen geldim."

Diego başını yere eğdi. "Çok kızgın mı?"

"Hem de nasıl," dedi üzerine basa basa.

"Neden ki? Sınav henüz başlamadı bile," dedi Tory şaşkınlıkla.

"Büyü yapmakta sıkıntı yaşadığım için kızıyor," diye açıkladı Diego. "Her hafta onu gelişmelerden haberdar ediyorum."

Ne söyleyeceğimi bilemeyip Tory'ye bir bakış attım.

"Bugün başarısız olursan dönecek bir evin olmayacağını sana iletmemi istedi," dedi Alejandro. Ağzım bir karış açık kaldı. "*Herhangi* bir temel büyüyü kaptın mı yoksa beklentilerimi bu kadar düşük tutmakta haklı mıyım?"

"Kaptım. Sınavı geçeceğim," diye homurdandı Diego, omuzları gerildi ve gözleri kararlılıkla doldu.

"Aynen öyle, geçeceksin tabii," dedim kendimden emin bir sesle. Bana küçük bir tebessümle karşılık verdi.

"Hava Elementalleri, lütfen çadırlara geçip üzerinizi değiştirin!" diye duyurdu Nova, tribünlerin ardına erkekler ve kızlar için kurulmuş iki çadırı işaret ederek.

Elli kadar birinci sınıf kumları aşıp çadırlara ilerlerken Tory'yle Diego'nun buz gibi dayısının yanından ayrıldık. Ale-

jandro'nun Diego'yu bırakmadan önce ona son kez sert bir sesle İspanyolca bir şeyler söylediğini duydum.

"Solaria'da ailemiz olmamasının bir lütuf olduğunu düşünmeye başlıyorum," dedi Tory. Ne var ki gözleri tribünlerdeki gururlu yüzlere kayınca bunun doğruluğundan emin olamadım.

Bir an annemizle babamızın da aralarında olduklarını hayal ettim, gözümde koyu saçlı ve bronz tenli bir çift canlandırdım ve sınavımız başlarken bize tezahüratlar ettiklerini düşündüm. Acı bir iç çekişle bu hayali bir kenara bıraktım. Bazen imkânsız hayallere kapılmamak daha iyiydi. Hem Tory hâlâ yanımdaydı.

İçeri girdiğimizde ahşap bir bankın üzerine serilmiş beden beden dalgıç kıyafetleri bulduk. Tory ikimiz için de küçük bedenlerden birer tane kaptıktan sonra üzerimizi değiştirmek için bir köşeye geçtik. Soyunup kıyafetlerimi katladım ve dalgıç kıyafetini üzerime geçirdim. Tory sırtımdaki fermuarı çekerken kaşlarımı çatarak üzerimdeki dar kıyafeti inceledim. "Hava Sınavı'na girdiğimizi sanıyordum."

"Görünüşe göre okyanusta olacağız," dedi Tory şiddetle ürpererek. "Zaten üşüyorum. Sudan nefret ettiğimi söylememe bile gerek yok."

"İyi olacak mısın?" diye sordum endişeyle. Başını kararlılıkla sallayıp onaylarken ben de onun fermuarını çektim.

"Max Rigel bana hava baloncuğu yaratmayı öğretti, sorun olmayacak."

Haklı çıkmasını umarak başımı aşağı yukarı salladım. "Keşke şu sıcak hava numarasını yapabilsem." Elimi kaldırıp hava büyümü parmaklarıma yönelterek onu ısıtmaya çalıştım ama birden elimden gürül gürül alevler fışkırdı.

"Artık pratik yapmak için çok geç," diye güldü Tory. "Kıyafetini yakacaksın."

"Eh, mecbur üşüyüp ıslanacağız o zaman." Diğer kızların peşinden çıplak ayaklarımızla sahile döndük.

Erkekler çoktan jüri masasının önüne toplanmıştı, kızların da onlara katılmasıyla herkes öğretmenlerin talimatlarını beklemeye koyuldu.

"Pekâlâ," dedi Nova keyifle. "Son jüri üyemizi bekliyoruz, o da aramıza katıldığında başlayacağız." Plajın öteki ucuna bıkkın bir bakış atınca kimi beklediğini hemen anladım.

Nabzım hızlandı, Orion'ı görme umuduyla sahile uzanan basamaklara bakıp durdum.

Nova saatini kontrol edip sinirle başını iki yana salladı, ardından Atlas'ını çıkarıp harıl harıl ekrana dokunmaya başladı. Orion'a elini çabuk tutmasını söyleyen bir mesaj attığını düşündüm.

"İyi misin? Biraz solgun görünüyorsun," dedi Tory.

"Gerginim sadece," dedim. Ki öyleydim de. Titreyen ellerim ve kupkuru ağzım bunun kanıtıydı.

Beklemeye devam ederken esinti hızlandı, herkesin sabrı tükenmeye başlıyordu.

"Bay Dünya Yansa Umurumda Değil nihayet teşrif etti," dedi Tory. Sanki erkenciymiş gibi hiç acele etmeden kumları aşan Orion'a bakıp dudağımı ısırdım.

Üzerindeki kot pantolonu ve tişörtüyle oldukça gündelik giyinmişti ama yanımıza yaklaşır yaklaşmaz tişörtünü çıkardı. Gözlerim ânında göğsüne kilitlendi. Çok da uzun sayılmayacak bir zaman önce o sert kasların çıplak bedenime yaslandığını hatırlamamla boğazım düğümlendi. *Ne yapıyor bu adam?*

"Ne oyalanıyorsun, Perseus? Sınavı geciktirmek istemeyiz, değil mi?" dedi Hava Elementi profesörümüze sırıtarak.

Profesör Perseus ayağa kalkıp telaşla yanına koştu. Orion ayakkabılarını çıkarıp pantolonunun kemerini çözdü. Tüm izleyicilere görsel bir şölen sunmaya kararlıydı anlaşılan.

Daha neler? Donuna kadar mı soyunacak?

Etrafıma bir göz gezdirdim, kızların çoğunun ve birkaç oğlanın pürdikkat onu izlediğini fark edince göğsümdeki vahşi yaratık canlanıp, *Benim,* diye kükredi.

Kaşlarımı çatarak bu tuhaf histen sıyrıldım. Hiç de sahiplenici bir karakterim yoktu ama söz konusu Orion olunca içimde ilkel, hayvani hisler uyanıyordu. Onu bu kadar çok istemek biraz ödümü koparıyordu. Uzunca bir süredir güven sorunlarıyla boğuşuyordum fakat o, sanki kapılar ardına kadar açıkmış gibi kolayca içeri süzülmüştü. Saldırı sırasında bir an bile tereddüt etmeden güçlerimizi birleştirmiştik ve aynısını Ateş Elementi dersinde Caleb'la deneyene dek bunu kardeşimden başka biriyle yapmanın ne kadar imkânsız olduğunu hiç fark etmemiştim.

Perseus da önce gömleğini, ardından da pantolonunu çıkardı. Vücudu şaşırtıcı derecede yapılıydı. Ama benim gözlerim sadece Orion'ı görüyordu. Pantolonuyla çoraplarını da bir kenara attıktan sonra lanet bir Bond filmindeymişiz gibi doğruca suya girdi.

"O vücudu... vay be," diye mırıldandı Tory. Kıs kıs güldüm.

Kahretsin, keşke ona dün geceyi anlatabilsem.

Perseus da Orion'ı takip etti ve birbirlerinden yaklaşık altı metre uzaklıkta, bellerine kadar gelen suyun içinde durdular.

Nova yerinden kalktı, birden ciddileşmişti. "Pekâlâ, suyun açıklarındaki platforma ulaşmak için bir saatiniz var." Parmağıyla söz konusu platformu işaret etti. "Yaklaşık doksan metre uzaklıkta, derin sularda süzülüyor. Yalnızca hava büyünüzü kullanmanıza izin var. Onunla neler yapacağınız tamamen size kalmış. Başlangıç çizgisini geçtikten sonra ıslanmayın yeter." Orion'la Perseus'un hemen önünde parlayan yeşil çizgiyi işaret etti.

"Islanırsak başarısız mı oluyoruz?" diye sordu Kylie şokla. Ona hak vermemek elde değildi. Kuru kalmak imkânsızdı.

"Elbette hayır." Nova dilini şaklattı. "Suya dokunacak olursanız Profesör Orion ve Profesör Perseus sizi başlangıç çizgisine geri sürükleyecek ve sil baştan başlayacaksınız. Süre dolana dek

platforma ulaşamazsanız sınavdan kalırsınız. Tek başınıza ya da birlikte çalışabilirsiniz, canınız nasıl isterse. Platforma *ulaşırsanız* performansınız, kaç kez başarısız olduğunuz ve kullandığınız süre ben ve diğer profesörlerce notlandırılacak. Sorusu olan var mı?"

"Havadan başka bir büyü kullanırsak ne olur?" diye sordu Kylie parmaklarının arasında dönen pembe çiçek yapraklarıyla.

"Diskalifiye edilirsiniz," diye yanıtladı Nova sertçe. Kylie yaprakları bir çırpıda bıraktı.

"Su Elemantali biri okyanusu ısıtabilir mi acaba?" diye sordu Diego sahici bir umutla etrafına bakınarak. Nova başını geriye atıp bir kahkaha patlattı.

"Pekâlâ. Soru faslı bitti." Ellerini kaldırdı ve avuç içlerinden devasa bir zamanlayıcı fırlayarak suyun üzerinde yükseldi, altmış dakikadan geri saymaya hazırdı. Pitbol maçındaki gibi kırmızı kırmızı parlıyordu. Kısa bir süre büyüyü hayranlıkla izledikten sonra gözlerimi ufka çevirdim.

"Deniz kenarına sıralanın!" diye bağırdı Nova. Arkamızdaki ebeveynlerden heyecanlı tezahüratlar yükseldi.

Aralarında bizi desteklemeye gelmiş kimse olmadığını bir kez daha hatırladım ve buna aldırmamaya çalıştım.

Kimsenin desteğine ihtiyacımız yok. Biz bize yeteriz.

Tory'yle sıranın en ucuna doğru koştuk. "Birlikte çalışıyoruz, değil mi?" diye sordu.

"Herhâlde," dedim. Suyu şöyle bir süzünce kaşlarımı çattım. "Sorun olmayacağından emin misin?"

Kararlılıkla başını aşağı yukarı salladı. "Birlikte başaracağız."

"Birlikte," diye tekrarlayıp ona sıkıca sarıldım. Ardından tekrar suya döndük.

"Peki tam olarak nasıl başaracağız?" diye mırıldandı. Ona cevap vermeye fırsat bulamadan keskin bir düdük sesi kulaklarımı çınlattı ve zamanlayıcı geri saymaya başladı.

Hep birlikte suya akın ettik. Dalgalar bacaklarıma vurur vurmaz soğuk dalgıç kıyafetimin altına sızdı, ânında üşüye-

rek yüzümü buruşturdum. Çabucak başlangıç çizgisine geçtik ve yanımızdaki öğrencilere baktım. Dikkatimi toplamak için dişlerimi sıktım, tüylerim diken dikendi.

"Bence doğruca oraya uçmaya çalışalım," dedi Tory ellerini dalgaların üzerine kaldırarak.

Tiz bir çığlık duymamla kafamı çevirdim ve Kylie'nin kendini beceriksizce havaya fırlattığını gördüm. Çok geçmeden büyüsünün kontrolünü kaybederek çizginin hemen önüne çakılıp suyun altında gözden kayboldu.

Perseus bir el hareketiyle onu suyun içinde geriye doğru sürükleyerek başlangıç çizgisine döndürdü. Kylie yuttuğu suyu tükürüp öksürdü, yüzünü buruşturarak altın sarısı saçlarını yüzünden çekti.

Birkaç öğrenci daha şanslarını denerken kendi planımıza odaklanmaya karar verip Tory'ye döndüm.

"Pekâlâ, yapalım hadi," dedim.

İkimiz de ellerimizden hava püskürterek kendimizi sudan yukarı ittik ve denizin üzerinde asılı kaldık. Avuçlarımı çevirerek ilerleyeme çalıştım ve başlangıç çizgisinin üzerinden geçmeyi başarınca sırıttım. Tory benden daha yüksekteydi, ayaklarından akan su üzerime düşünce ona baktım.

"Devam et, Tor!" diye bağırdım havamın basıncını artırarak.

Diego'nun sert bir esintiyle başlangıç çizgisine geri fırlatıldığını gördüm, dalgaları yarıp geçerken kollarıyla bacakları fırıl fırıl döndü ve en sonunda suyun altına gömüldü.

Diğer öğrencilerin bir kısmı bizim taktiğimizi deniyor, diğer bir kısmıysa suyun üzerinde küçük hava boşlukları oluşturup üzerlerinden sekerek platforma ulaşmayı deniyordu.

Avuçlarımdan biraz daha hava göndermeye çalıştığımda kontrolümü kaybettim. Bir çığlık koparak yana savruldum. Olan olmuştu, çoktan paniğe kapılmıştım. Altımdaki suya çakılmadan önce derin bir nefes aldım.

Buz gibi tuzlu su her yanıma hücum etti, yüzeye ulaşmak için ayaklarımı çırptım. Belime sımsıkı bir şey dolandı ve beni sertçe geriye çekince sudan dışarı fırladım.

Denizin üzerinde süzüldüm ve hiç de nazik sayılmayacak şekilde başlangıç çizgisinin yakınlarına atılırken midem ağzıma geldi. Bu kez belime bir kol dolandı, doğrulmama yardım etti ve kafamı kaldırmamla karşımda Orion'ın göğsünü buldum. Elimin pazusunda olduğunu fark edip hızla geri çekildim ve yerinden çıkacakmış gibi atan kalbime içimden küfrettim.

Ona hafifçe gülümsedikten sonra başlangıç çizgisine koştum. Tam da bu esnada Tory yanıma düştü. Ağzından sular püskürterek yüzeye çıktı, başını hışımla iki yana salladı ve gözlerine kaçan suyu silerken birbiri ardına küfürlerle hepimizin kulaklarını şenlendirdi.

Öğrenciler bir bir başlangıç çizgisine fırlatılırken çığlıklar etrafımızda yankılandı. Birkaçı platforma giden yolu yarılamayı başarmıştı. Tory'yle birlikte azimle parıldayan yeşil renkli büyülü çizginin ardına geçmeye hazırlandık.

Adrenalin üşüme hissimi bastırıyordu, dişlerimi sıkarak gözlerimi platforma diktim. Arkamdaki kalabalık tezahüratlarına devam ediyordu. Suyun açıklarındaki bir kız platforma çok yaklaşmasıyla heyecana kapıldı. Büyüsüyle suyun üzerinde koşuyordu ama sonra birden tökezledi, kolları fırıl fırıl döndü ve attığı çığlık bize kadar geldi. Okyanusa düştü ve Perseus onu gerisin geri yanımıza sürükledi. Onu yanımıza atmasıyla sıçrayan su üzerimize geldi. Kız nefeslenmek için yüzeye çıktı ve onun Jillian olduğunu görünce gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Oflayarak tekrar başlamak için çizgiye geçti.

Tory elimi tuttu, büyüsü içime aktı.

"Birlikte daha güçlüyüz," dedi. Onu başımla onaylarken birleşen büyümüzün yarattığı his nabzımı hızlandırdı.

"Altımıza hava üfleyip deli danalar gibi koşalım mı?" diye sorduğumda sırıttı.

"Koşalım gitsin."

Boştaki ellerimizle kendimizi yukarı ittik ve suyun yüzeyinin birkaç santim üzerinde süzülmeye başladık. Kardeşimin elini daha sıkı tuttuğumda bana güven verircesine parmaklarımı sıktı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Ona cevap vermeme kalmadan bir uluma duyuldu, ardından da Vârislerin sesi geldi. "Vegalar fos çıktı, havlu atma vakti geldi çattı!"

"Beyinsizler," diye homurdandı Tory. Ahmak arkadaşları da onlara katılınca sesleri uçurumun taşlarında yankılandı. Bazı ebeveynler bile bu saçmalığa ortak oldu.

"Hepsine ağzının payını veriyor muyuz?" diye fısıldadım. Tory de başıyla onayladı.

Başlangıç çizgisine geçtik ve kardeşim geri saymaya başladı. "Üç, iki, bir–"

Altımıza hava üfleyerek koşmaya başladık, denizin üzerinde duran platforma doğru ilerledik. Gittikçe hızlandık, mükemmel uyumu tutturmamızla altımızdaki kalkan neredeyse sert bir cisim hâline dönüşmüştü.

Tribünlerde attıkları slogan kulakları sağır ediyor, suyun üzerinde bizi takip ediyordu. Kaçmak imkânsızdı. "VEGALAR FOS ÇIKTI! HAVLU ATMA VAKTİ GELDİ ÇATTI!"

Dikkatimi parmak uçlarımdan boşanan büyüye vermeye çalıştım, daha da hızlanırken havayı hiddetle altımıza ittim. Platform görüş alanımıza girmişti ve yakınlarımızda başka hiçbir öğrenci yoktu. Sınavı ilk tamamlayanlar olma yolunda ilerlerken heyecanlı bağırışlar ve yuhalamalar birbirine karıştı.

"Kimse kazanmanızı istemiyor, ezikler!" Max'in sesi uğultuyu yarıp geçti, ardından Seth tekrar uludu.

"Kaybetmek artık senin olağan durumun olmuş, Roxy!" diye bağırdı Darius. Kardeşimin dikkatinin hafiften dağılmaya başladığını hissettim.

"Onlara kulak asma," dedim nefes nefese. Kardeşim başıyla onayladı.

"Dün akşam becerdiğin adam kafasını duvarlara çarpıyordur kesin, Darcy!" diye haykırdı Seth.

Kanım dondu. Tory bana bir bakış atınca büyümüz tekledi. Platforma sadece birkaç metre kala okyanusa düştük ve buz gibi su tekrar her yanımızı sardı. Suyun altına girmemle büyülü halatın belime sarılması bir oldu, dalgaların arasından geriye sürüklendim.

Yüzeye fırlayıp havada süzülerek başlangıç çizgisinin önüne çakıldığımda çığlığım boğazımda kaldı. Sertçe öksürerek boğazıma kaçan tuzlu suyu çıkarmaya çalıştım ve doğrulurken yalpaladım. Elim sert, sıcacık bir tene dokundu. Başımı kaldırınca yine Orion'ın yanında olduğumu gördüm.

Çenesi gergindi ve ona Seth'in sadece beni kışkırtmaya çalıştığını, hiçbir şey bilmediğini anlatacağını umduğum bir bakış attım.

"Odaklan," diye homurdandı beni başlangıç çizgisine iterek.

Kaş çatarak Perseus'un yanından uzaklaşan Tory'ye doğru sendeleyerek yürüdüm.

Diego aniden aramıza düşüp çaresizlik dolu bir ifadeyle ayağa kalktı.

Saçlarını yüzünden geriye iterek, "Buraya kadarmış. Olmuyor," dedi nefes nefese.

"Olacak," dedim sertçe. Tory'ye döndüm. Ne söyleyeceğimi anlayıp başını iki yana sallamaya çalıştı ama Diego omzunun üzerinden ona dönünce durdu.

"Birlikte başaracağız," dedim. Tory'nin dudakları gergin bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Evet, Diego," dedi, onu başlangıç çizgisine götürerek. "Birlikte."

Endişeli bakışlarına aynı şekilde karşılık vererek Diego'nun bize yük olmayacağını umdum. Daha fazla oyalanamazdık,

zamanımızın yarısı tükenmişti. Hiç değilse henüz kimse platforma ulaşamamıştı, debelenen yalnızca bizler değildik.

"Vegalar çok ezik, tahtı bırakın da çekin gidin!"

Kıyıya döndüğümde Marguerite ve ponponlarını bize doğru sallayan lacivert ve gümüş formalı kızları gördüm. Hep birlikte kumda ters takla attılar, bir bir eğilerek beyaz şortlarının kıçına yazılmış harflerle oluşturdukları *Vega Fahişeleri* yazısını ortaya çıkardılar.

"Hepsi bok yesin," diye homurdanarak okyanusa dönüp hava büyümü parmak uçlarıma yönelttim.

"Bir kalkana ne dersiniz?" diye önerdim.

Tory başını aşağı yukarı salladı. "Evet, bir top gibi platforma yuvarlanabiliriz belki," dedi keyifle.

"Kalkanları işlediğiniz dersi kaçırmıştım, *chicas*," dedi Diego hüzünle başını eğerek.

"Biz hallederiz," dedim bir çırpıda. Kardeşim de başıyla onayladı. Gözleri bir an sahildeki en büyük hayranlarımıza kaydı, ardından yanımıza sokulup elini Diego'nun koluna koydu.

"Kendini bize bırak," dedi kararlılıkla.

"Peki, emin misiniz?" diye sordu. İkimiz de başımızı aşağı yukarı salladık.

Başarısız olmasına göz yumamazdık. O bizim arkadaşımızdı.

Diego'nun ellerini tutup aynı anda büyüyü yaptık. Diego da bize katıldı ama işin büyük kısmını bizim birleşik büyümüz üstleniyordu. Bir kez daha suyun üzerine çıktık. Arkamızdan birkaç coşkulu tezahürat yükselince birkaç öğrencinin platforma ulaştığını gördüm. Bakışlarımı kıskaçlıkla onlara diktim. Aralarında Kylie ve arkadaşı Jillian'ı da gördüğümden emindim.

"Hadi, bu kadar oyalandığımız yeter," diye homurdandı Tory, etrafımıza sağlam bir kalkan oluşturarak.

"Vega fahişeleri çok sıkıcı, yattıkları erkekler bile bıkmış bayağı!" Marguerite yeni bir slogan başlattı ama bu, kararlılığımı körüklemekten başka bir işe yaramadı.

Kardeşimin büyüsüne kendiminkini kattım, etrafımızdaki küre sağlamlaştıkça tenimize vuran esinti kesildi. Gürültü bile azaldı.

"Üç," dedim heyecanla.

"İki," dedi Diego.

"Bir!" diye haykırdı Tory ve hep birlikte koşmaya, kalkanı bir top gibi altımızda döndürmeye başladık.

Bir ritim tutturup platforma doğru son sürat ilerlemeye başladığımızda heyecanla haykırdım.

"İşte böyle!" dedim. Daha da hızlandık, okyanusun üzerinde zahmetsizce süzüldük.

Mesafeyi öyle hızlı katettik ki birden platformun üzerine yuvarlandığımızda şaşkına döndüm. Büyüyü bozduk ve sevinçle zıplayarak birbirimize sarıldık.

Zamanlayıcıda hâlâ yirmi dakika vardı, göğsüm gururla dolarken yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. İlk sınavı geçmiştik.

"Başardık!" diye bağırdı Tory. Diego'nun mahcup gözleri aramızda gidip gelse de fark etmemiş gibi yaptık. Yancımız olduysa ne olmuştu yani? Bu akademide olmayı o da bizim kadar hak ediyordu.

Sürenin dolmasını beklemeye koyulduk, çok geçmeden platforma otuz sekiz kişi daha çıktı. Zamanlayıcı öttüğünde midem kasıldı.

Birkaç metre uzağımızdaki bir kız vaktinin tükendiğini fark edince dehşetle haykırdı. Hesaplaşma'ya daha düşük bir puanla girecekti.

Kalbim teklerken Tory'ye döndüm, onun da gözlerinde aynı şeyi gördüm.

"Bu sınavların hepsini tamamlamak zorundayız, elenme riskini göze alamayız," dedi. Ciddiyetle başımı aşağı yukarı salladım.

"Başaracağız, Tor. Biz Zodyak'a aitiz."

TORY

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Duşta kaynar suyun altında dururken Hava Sınavı'nı geçmenin coşkusu hâlâ damarlarımda dolaşıyordu.

Gözlerimi kapattım ve sıcak su omuzlarımdaki gerginliği biraz olsun alıp götürürken aklım dün geceye kaydı. Gardımı hafiften indirdiğimde Darius'un beni nasıl güldürdüğünü düşündüm. Bazen bu akademiye ayak bastığımdan beri bana etmediğini bırakmayan o şerefsiz gidiyor, yerine bambaşka biri geliyordu sanki.

Sonra kollarında uyanmanın hissini, parmaklarımın mermerden oyulmuş gibi belirgin kaslarında gezinmesini hatırladım. Dövmelerinin hatlarını takip ettiğimi hayal ettim ve bunu yapsam nasıl tepki vereceğini merak ettim. Bunun nereye varabileceğini düşünmeye başlamamla dudağımı ısırdım ve gelmiş geçmiş en büyük pislik olduğu için talihime küfrettim.

Gerçi öyle olmasaydı umurumda olur muydu? Dün gece onunla kalmamı isterken bana nasıl baktığını düşününce kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı, nefesim ağırlaştı.

"Biraz çaba sarf etseydin ya, tatlım." Caleb'ın sesini duymamla yerimden sıçradım. Bir çığlık koparıp geriye kaçtım ve duşun kapısını gümbürtüyle açtım.

"Odamda ne bok yiyorsun sen?" diye bağırdım, bir havlu kapıp vücuduma sıkıca sardıktan sonra hışımla kapıya yürüdüm.

Onu da başka bir gümbürtüyle açarak içeri daldım ve Caleb'ı sanki tüm dünya tapulu malıymış gibi masama yaslanmış hâlde buldum. Sarı saçları dağınıktı ve üzerinde kot pantolonla kaslı gövdesini sıkıca sararak onu tek lokmada yenilesi gösteren kırmızı bir tişört vardı. Odama elini kolunu sallaya sallaya girip ödümü patlatmasaydı tam da bunu yapmayı düşünebilirdim.

"Sana mesaj attım," dedi tüm masumiyetiyle. "On beş dakika oldu. Kaçacak vaktin vardı." Doğrulup bana doğru yürümeye başladı ama attığım pis bakışlar yüzünden tereddüt etti.

"Yeni kural. Mesajına cevap vermediysem oyun başlamamış demektir. Duştaydım. Aptal mesajını görmedim. Ayrıca içeri nasıl girdin?"

Caleb gerçekten tepemin attığını anlamış olacaktı ki duraksayıp ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı.

"Kapın kilitli değildi. Benim için açık bıraktın sandım."

İtiraz etmek üzere ağzımı açtım ama hemen sonra haklı olabileceğini düşündüm. İçeri alelacele girmiştim ve kapıyı kilitlemeyi unutmuş olmam muhtemeldi.

"Seninle bir ilgisi yoktu. Ayrıca bana kızgınsın sanıyordum?"

"Büyüklük bende kalsın diye düşünüp sana benden özür dileme fırsatı sunayım dedim." Beklentiyle kaşını kaldırınca burnumdan güldüm.

"Boşuna zahmet etmişsin. Birkaç kez takıldık diye sahibimmiş gibi davranan sensin. Aynısını bir kız sana yapsa ne tepki verirdin?"

Caleb dramatik bir tavırla iç geçirdi, dudakları bunu çok eğlenceli buluyormuş gibi seğirdi. "Belki de deneyip hoşuma gidip gitmeyeceğini görmeliyiz?" dedi.

Bön bön suratına baktım. Caleb bana doğru birkaç adım daha attı.

"Tamam tamam," dedi pes eder gibi ellerini kaldırarak. "Mesaj alındı. İzin ver de hepsini telafi edeyim."

Eğilip ağzımın kenarına bir öpücük kondurdu, parmağını çene hattımda yavaşça gezdirip ıslak saçlarımın arasına kaydırdı. Tenime bir sıcaklık yayıldı ve ona duyduğum öfke hızla uçup giderken dudaklarımda minik bir gülümseme belirdi.

"Giyinmeme izin verecek misin?" diye sordum. Caleb geri çekileceğine vücudunu benimkine biraz daha bastırdı, kaslarını kıvrımlarımda hissetmek kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu.

"Kalmamı istemiyor musun?" diye mırıldandı.

"Darcy ve arkadaşlarımla buluşacağım. Ayrıca açlıktan ölüyorum. Yani hayır." Ondan uzaklaşıp kapıyı işaret ettim ancak Caleb yılmadı.

"Ben sandım ki–"

Kapım tekrar açıldı ve kafalarımızı çevirdiğimizde Darius'u eşikte gördük.

"Ne bağırıyorsun? Biri seni öldürmeye geldi sandım." Gözleri ıslak saçlarımda, havlumda ve odamdan kovmaya çalıştığım Caleb'ın üzerinde gezindi ve göğsünden alçak sesli bir hırıltı yükseldi.

Tenim birden alev aldı.

"Sapasağlam olduğunu gördüğüne göre bizi rahat bırakabilirsin," dedi Caleb gideceğine daha da yakınıma sokularak.

"Ne münasebet? Odama paldır küldür dalan sizsiniz, ikiniz de siktirin gidin," diye çıkıştım, utanç içimi kemiriyordu.

"Sadece iyi olup olmadığına bakmak istedim," diye mırıldandı Darius yumuşak bir sesle, gözleri üzerimde olsa da duruşundaki gerginliği görebiliyordum.

"Gittiğinizde iyi olacağım." Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, kanım hızla yanaklarıma hücum ediyordu. Bu iki

göz alıcı adamla aramdaki tek engel inceccik bir havluydu ve içim utanç ve daha az gurur duyduğum bir şeyle dolup taşıyordu.

Onlar bana öylece bakarken kaşlarımı çatıp söylediğimi yapmalarını bekledim.

"Sınırı aştığım için üzgünüm, tatlım," dedi Caleb usulca. Yanağıma küçük bir öpücük kondurup Darius'un yanına yöneldi. "Gel hadi, Darius. Bir şeyler içelim."

Darius'un gözleri bir süre daha üzerimde oyalanırken tuzağına düşmüşüm gibi ona bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Caleb yanına vardığında koluna hafifçe vurdu ve Darius onu başıyla onaylayıp hızlıca arkasına döndü. Başka bir şey söylemeden çıkıp kapımı arkalarından kapattılar.

Hemen kapımı kilitledim ve yerinden çıkacakmış gibi atan kalbim durulurken titrek bir nefes verdim.

Geraldine K.İ.Ç. topluluğunun Küre'de bizim için kutlama yemeği düzenlediğini söyleyen bir mesaj atmıştı. Biraz özenmeye karar verip dolabımdan kan kırmızı mini bir elbise çıkardım ve saçımla makyajıma normalden daha fazla zaman harcadım.

Güneş batmaya başlamıştı ama hava soğuk değildi, bu yüzden deri ceketimi alıp Atlas'ımı cebine koydum.

Duş alırken odama dalan Vampir ve Ejderha yüzünden hâlâ diken üstündeydim ve sinirlerimi yatıştırmak için tatlı bir şeyler bulma umuduyla masamın çekmecelerini karıştırmaya koyuldum.

Orada bir şey bulamayınca komodinime geçtim ve çekmeceyi kurcalarken elime bir şeker ya da çikolata yerine Darius'un odasından aşırdığım hançerin kabzası geldi.

Göğsümü saran müthiş özlemle onu kavradım, parmaklarımı üzerinde gezdirirken iç geçirdim. Bir an için gözlerimi kapattım, sanki yanımda beni korumak isteyen eski bir dostum varmış gibi hissettim.

Bakışlarımı gümüş bıçağa indirerek dudağımı ısırdım, kabzasına oyulmuş kıvrımlı motifi başparmağımla okşadım.

Bugünkü burç yorumum hava karardığında başıma gelebilecek belalar konusunda beni uyarmıştı ve penceremin ardında batan güneşe bakarken hançeri yanıma almanın o kadar da kötü bir fikir olmayacağını düşündüm. Bir Nemf'le karşılaşır ve büyümü kullanamaz hâle gelirsem kendimi onunla koruyabilirdim. Stadyumdaki saldırıdan beri o mavi-kırmızı alevleri tekrar yaratamamıştım.

Omuzlarımı silkip hançeri de ceketimin cebine atarak fermuarını kapattım. Tenimle arasındaki deri kumaşa rağmen hançerin beni çağırdığını hissedebiliyordum ve bu kadar yakınımda olmasının içimi tuhaf bir şekilde rahatlattığını inkâr edemezdim. Zaten onu kullanmayacaktım. Sadece bir önlemdi. Ne olur ne olmaz diye.

Odamdan çıktım ve Sofia'yla buluşmak üzere ortak salona indim.

İçeri girdiğimde henüz gelmediğini gördüm ve gözlerim odanın öbür ucundaki pencerenin yanında oturan Milton Hubert'a takıldı. Kimse yüzüne bile bakmıyordu. Darius'un hazinesini çalma suçunu üzerine yıktığımdan beri onu ne zaman görsem yapayalnız ve çok mutsuzdu.

Midem huzursuzlukla kasıldı. Milton'ın daha ilk günümde çıplak fotoğraflarımı çekip tüm okula yaydığını unutmuş değildim ama onun dışında bana bir zararı dokunmamıştı. Darius'un kıymetli altınlarını çaldığı için ona kızacağını biliyordum, amacım içine onu en yakın çevresinden bile şüphelenmeye itecek güvensizlik tohumları ekmekti ama Milton'ı tamamen dışlayacağı ve herkese de aynısını yaptıracağı aklımın ucundan geçmemişti. Bu oldukça aşırı bir tepkiydi.

Dudaklarımı büzüp bunu değiştirmek istiyorsam muhtemelen bir şey yapmam gerektiğini düşündüm.

Kararlı adımlarla yanına gidip karşısındaki koltuğun arkasında duraksadım. Milton şaşkınlıkla kafasını kaldırdı, ona değil de başka birine gelmişim gibi etrafına bakındı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu tereddütle.

"Oturabilir miyim?" diye sorup cevabını beklemeden koltuğa yerleştim.

Gür kaşlarından tekini kaldırıp endişeli gözlerle tekrar etrafını kolaçan etti.

"Darius benimle konuştuğunu görürse bundan hiç hoşlanmaz."

"Hıh. Darius'un neyden hoşlanıp hoşlanmayacağı umurumda bile değil," dedim umursamaz bir sesle. "Fark ettin mi bilmiyorum ama bana yaptıkları da yenilir yutulur türden şeyler değildi. Yani bana kalırsa birbirimizden pek de farkımız yok."

"Ama ben ondan hiçbir şey çalmadım," dedi Milton kaşlarını çatarak. "Yemin ederim hiç–"

"*Ben* de o aptal tahtını istemiyorum ama ne yaptığını ya da istediğini umursamıyor, değil mi? Her neyse, konumuz o değil. Belki yeni bir başlangıç yapabiliriz diye düşündüm. Sen bana bazı şeyler yaptın, ben de sana..." *Seni bu duruma düşürmek gibi şeyler mesela.* "Ama sen de istersen temiz bir sayfa açabilir, arkadaş olmaya çalışabiliriz."

"Neden benimle arkadaş olmak istiyorsun ki? Darius yanımda gördüğü herkesin–"

"Darius beni yanında görüp istediği kadar kudurabilir. Ayrıca sevmediği bir sürü kişiyle arkadaşım. Hem inan bana seninle bir sorunum olmadığını söylersem K.İ.Ç. sana kucak açar. Seni o kış rozetlerini takmaktan bile kurtarırım."

"Bilemiyorum..." Milton heyheyleri tepesinde bir Ejderha'nın her an bir yerden fırlamasını bekliyormuş gibi gerginlikle etrafına bakındı.

"Karar senin, dostum. Ben sadece sana bir teklifte bulunuyorum. Hem şu noktada sana daha ne yapabilir ki? Önüne uzatılan zeytin dalını geri çevirip bir başına köş köş oturmak biraz saçma değil mi?" Sofia'nın içeri girdiğini görünce omuzlarımı silkerek ayağa kalktım.

Yanına yürürken heyecanla sırıtarak bana üzerindeki yepyeni daracık, siyah elbisesini gösterdi.

"Bu güzellik Diego için mi yoksa Tyler için mi?" diye sordum.

"İkisi için de desem beni yargılar mısın?" diye mırıldandı.

"Seni ayakta alkışlarım. Bırak senin için birbirlerini yesinler," dedim sırıtarak. Birlikte kapıya doğru yürümeye başladık.

Kararını verip vermediğini görmek için Milton'a bir bakış attım. Kendinden emin bir ifadeyle koltuğundan kalkıp yanımıza yürümeye başladı. Ona cesaret verici bir gülümsemeyle bakarken Sofia eğilip kulağıma fısıldadı.

"O da mı bizimle geliyor?" diye söylendi. "Darius görürse–"

"Darius'u ben hallederim," diye sözünü kestim. "Hem düşmanımın düşmanı dostum değil midir?"

Sofia pek ikna olmuşa benzemese de yanımızda Milton'la Küre'ye doğru yola koyulduğumuzda bir şey söylemedi.

İçeri girdik ve Milton'ın gözleri doğruca kırmızı kanepelerinde oturan Vârislere kaydı, etrafına yaydığı gerginliği hissetmemek imkânsızdı.

Kolunu tutup onu kalabalığın arasından geçirerek salonun sol yanına, K.İ.Ç. üyelerinin toplandığı masalara doğru götürdüm.

Milton, Darius'un dikkatini çekmemek için başını yerden kaldırmıyordu ama omzumun üzerinden bir bakış attığımda boşuna uğraştığını anladım. Darius ayağa kalktı ve kafesinden yeni kaçmış öfkeli bir kaplan edasıyla bize doğru yürümeye başladı.

"Hay sıçayım," diye mırıldandım ve Milton'ı K.İ.Ç. topluluğunun güvenli bölgesine doğru hızla sürükledim.

Geraldine bizi görür görmez ayağa fırladı. "Vay vay vay, bu ne kutlu bir gün böyle!" dedi heyecanla. "Yüksek müsaadenizle sizi kutlayan ilk–"

"Affedersin, Geraldine ama icabına bakmam gereken küçük bir mevzu var," diye sözünü kestim. "Yokluğumda Milton'a göz kulak olur musun?"

"Gözünüz arkada kalmasın!" dedi kasıla kasıla. Milton'ı hemen yanına çekerken ben de bakışlarıyla beni delip geçen pislik Ejderha'ya döndüm.

Salonu hızlı adımlarla aşıp Darius'un peşimden geldiğinin farkında değilmişim gibi bir içecek almak üzere buzdolabına yöneldim.

Tam pembe limonata şişesini kavradığım sırada Darius bileğimi tutup beni kendine çevirdi.

"Selam," dedim neden koca cüssesiyle tepeme dikildiğini bilmiyormuşum gibi tüm masumiyetimle.

Darius gafil avlanmış gibi kaşlarını çatarken şişemin kapağını açıp limonatadan bir yudum aldım.

Şaşkınlığını üzerinden atınca, "İçeri Milton'la girerek ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu alçak sesle.

"Kıskandın mı?" diye takıldım.

Dolaptan içecek almaya gelen öğrenciler kuyruk olmaya başlayınca kenara çekilmesi için ona yaklaştım. Onları beklettemek umurunda değilmiş gibi görünse de beni dolabın önünden uzaklaştırdı ve kaçmaya kalkışmamam için elini belime koydu.

"Milton'ın dışlanacağını açıkça belirtmiştim," dedi Küre'nin bir ucunda yanan alevlerin yanına vardığımızda. Sırtımı altın duvara yasladığımda elini başımın yanına koydu ama beni sindirme taktiklerine kanmayıp yüzüme bıkkın bir ifade kondurdum.

"Ben de bana söylenen hiçbir şeyi yapmadığımı açıkça belirttim," diye karşılık verdim omuzlarımı silkip elimdeki limonata şişesiyle oynayarak. "Beni cezalandıracak mısın yoksa?"

Darius bana hırladı ve uyarısı karşısında ürpermeme rağmen yüzüme bir gülümseme kondurdum.

"Önüne gelen herkese böyle hırlıyor musun yoksa ben sinirlerini diğer herkesten daha çok mu bozuyorum?"

"Sana özel," diye yanıtladı düz bir sesle. "Bazen tenimin altında neyin saklandığını unutuyormuşsun gibi geliyor."

Onu baştan ayağa şöyle bir süzüp omzumu silktim.

"Unutmuyorum," diye karşılık verdim. "Sadece daha korkutucusun diye beni itip kakmana göz yummuyorum. Seni öfkelendirmemeye çalışmanın bir faydasını görmedim, neden canımın istediğini yapmayayım ki?"

"Bu ukalalığın günün birinde başını belaya sokacak," diye uyardı.

"Tutamayacağın sözler verme."

Darius yavaşça üzerime eğildi ve hangimizin bakışlarını önce kaçıracağına dair bir yarışa tutuşmuşuz gibi gözlerimin içine baktı. Kalbim korku ve biraz da baş döndürücü bir duyguyla pır pır etse bile istifimi bozmadan ona karşılık verdim. Artık geri adım atamazdım ve onun da atmayacağından emindim.

"Milton'ı sefaletiyle baş başa bırakmanı istiyorum," diye fısıldadı tehditkâr bir sesle.

"Başkalarıyla arkadaş olmasına bile izin vermeyecek kadar acımasız mısın gerçekten?" diye sordum yumuşak bir sesle. "Tüm arkadaşlarını ve senin sevgini kaybetmesi yetmedi mi? Bırak diğer dışlanmışlarla takılsın."

"Neden? Fotoğraflarını tüm okula yaydığı için ondan nefret ettiğini sanıyordum. Yalnız kalmasını neden umursuyorsun?" dedi alçak sesle.

"Belki nefretten hoşlanmıyorumdur," diye karşılık verdim. "Belki onu affetmek ve olanları geçmişte bırakmak istiyorumdur."

"Sözlerinde ciddi misin?" Kaşlarını çatınca omuz silktim.

"Neden olmayayım? Alt tarafı birkaç fotoğraftı. Ona haddini bildirip hepsini sildirdim. Sonuçta kıyafetlerimi yakmadı

ya da beni incitecek bir dünya şey yapmadı, değil mi? Nefretimi onu asıl hak edenlere saklamak daha mantıklı."

"Nefretini *bana* mı saklıyorsun yani, Roxy? Yoksa beni hâlâ o kadar bile umursamıyor musun?"

"Senden nefret edip etmemem neden umurunda ki?" dedim çünkü artık ben bile ne hissettiğimi bilmiyordum. Sıcaklığı her yanımı sarmalıyor, kendimi ondan uzaklaşacağıma ona yaklaşırken buluyordum. Darius tehlike, güç ve berbat ama karşı konulamaz bir cazibeydi fakat yanmadan önce ona ne kadar yaklaşabileceğimi öğrenmek istiyordum.

Biri yanımızda boğazını temizleyince irkilip kendime geldim ve iş üstünde basılmışız gibi hemen Darius'tan uzaklaştım.

"Bir sorun mu var, Bay Acrux?" diye sordu Orion yumuşak bir sesle, bakışları üzerimde gezindi.

"İşimiz bitmedi," diye yanıtladı Darius ona bakmaya tenezzül etmeden. Boğazımdaki yumruyu yutup kararmış gözlerine baktım.

"İlla ceza süreni artıracağız yani?" diye karşılık verdi Orion, daha sert bir sesle.

Darius bıkkınlıkla ofladı ve kulağıma fısıldamak için üzerime eğildi. "İşimiz henüz bitmedi, Roxy." Göğsü göğsüme değdi, kirli sakalı çenemi çizdi. Geri çekilmeye yeltendiğinde kolunu tutup ona engel oldum ve aramızdaki bir nefeslik mesafeden benimkileri bulan meraklı gözlerine baktım.

"Evet, bitmedi," dedim ufak bir gülümsemeyle. "Hâlâ bana bir motosiklet borçlusun."

Darius ufak bir kahkaha atıp geri çekilerek etrafıma ördüğü kafesi bozdu. Vücudu beraberinde sıcaklığını da götürerek benimkinden uzaklaştı ve kavgamızın yarım kalmış olmasının hayal kırıklığıyla gidişini izledim.

Orion'ın tek kaşı kalktı ama yargılayıcı bakışlarına asık suratımla karşılık verdiğimde sırıtarak biricik Darius'unun peşine takıldı.

Hızlı adımlarla salonun öteki ucuna, arkadaşlarımın yanına döndüm ve Darcy'nin de geldiğini görünce gülümsedim.

Vârislerin kanepesine baktım ve Caleb'i kucağında siyah örgüleri sırtından aşağı dökülen güzel bir kızla otururken gördüm, parmaklarını boynunda gezdiriyordu. Gözlerimiz buluştuğunda yüzüne kışkırtıcı bir gülümseme yayıldı, ona aynı şekilde karşılık verdim. Başka bir kızı ısırarak beni kıskandırabileceğini sanıyorsa fena hâlde yanılıyordu. İlişkimizin ısırma kısmını başka birine devretmek beni dünyanın en mutlu kızı yapardı.

Darcy'nin karşısındaki yerime oturup tüm dikkatimi yemeklere verdim. Hava Sınavı çok yorucu geçmişti ve yarın bir başka Element'inkine girecek olmamız şimdiden beni korkutuyordu.

"Şu Hesaplaşma bittiğinde üzerimizden tır geçmiş gibi olacağız herhâlde," diye inleyip kremalı makarnamdan aldığım koca lokmayı kıtlıktan çıkmış gibi ağzıma tıktım.

"Hepsi Hava Sınavı kadar zor olur mu sence?" diye sordu Darcy.

"Toprak Sınavı'nda neredeyse altıma işeyecektim," diye araya girdi Geraldine. "Tüylerim öyle diken diken olmuştu ki ömrümün geri kalanını bir kirpi olarak geçireceğimi sandım."

Kıkırdadım, Milton da Geraldine'in yanındaki yerinden utangaç bir tavırla bana katıldı. Geraldine onu K.İ.Ç. topluluğunun her üyesiyle tanıştırıp aralarına resmî olarak katılmaya ikna etmeye çalışıyordu. Sudan çıkmış balık gibi göründüğünü söylemek hafif kaçardı ama hâlâ yanımızdan kalkıp bir köşede tek başına oturmaya gitmemişti ve bu bana hayran kulübümüzle olmayı yalnızlığa tercih ettiğini söylüyordu.

Herkes yemeğini yemeye daldığında Darcy, "Darius'un sıkıntısı neymiş?" diye sordu alçak sesle.

"Bilmem. Sadece gelemedi. Kâğıt üstünde Milton'la arkadaş olmamı istemiyor ama onunla ne zaman konuşsam bir türlü söylemediği başka bir şey olduğu hissine kapılıyorum."

Bunu başka nasıl açıklayacağımı bilmediğimden omuz silktim, Darcy de başını aşağı yukarı salladı.

Caleb ansızın aramızda bitti, masanın üzerine tüneyip tırnaklarını inceledi.

"Bir sorunumuz var, tatlım," dedi bakışlarını tırnaklarından çekmeden.

"Farkındayım. Akşam yemeğimizin üzerinde bir Vampir oturuyor," dedim. Darcy güldü.

"Beni öldürüyorsun, farkında mısın?" diye sordu elini indirip mavi gözlerini benimkilere dikerek. "Mesajlarımı takmıyorsun, mızıkçılık edip oyunlarımızı bozuyorsun, ziyaretime bir türlü gelmiyorsun ve en kötüsü de arkadaşlarımla gizli kapaklı randevulara çıkıyorsun."

"Gizli kapaklı randevu mu?" diye sordu Sofia.

"Dün akşam Darius'la olduğunu sana anlatmadı mı? Malikânesine gitmişler, bütün gece ne yaptıklarını yıldızlar bilir," dedi Caleb.

"Kraliçelerimizden birinin kıymetli vaktini o hödükle çarçur edeceğine hayatta inanmam," dedi Geraldine gururla. Huzursuzca boğazımı temizledim. Gecenin bir yarısı yaptığım Acrux Malikânesi kaçamağını ve nasıl gıcır gıcır bir motor kazandığımı onlara anlatacaktım ama bugünkü Hava Sınavı telaşı yüzünden fırsatım olmamıştı. Bu, birkaç cümleyle laf arasında geçiştirilebilecek bir şey değildi sonuçta.

"Sözüme inanmıyorsan bana attıkları fotoğrafı gösterebilirim." Caleb, Atlas'ını çıkarıp Darius'un dün gece çektiği fotoğrafı herkese gösterdi.

Kareye göz attığımda dışarıdan ne kadar mutlu bir çiftmişiz gibi göründüğümüzü fark edip şaşkına döndüm. Ben kocaman bir gülümsemeyle kameraya bakıyordum, Darius ise bir sırıtışla kıvrılmış dudaklarını başımın üzerine bastırmış, bir kolunu etrafıma dolamıştı.

"Gördüğün her şeye inanma," dedim durumu zerre kadar kurtaramadığımı bile bile. Darcy, Caleb'ın arkasından ağzını oynatarak, *Şaka mı bu?* diye sordu.

"Pek şahane bir yaramazlığa kalkışmışsınız gibi görünüyor, Majesteleri!" dedi Geraldine ânında taraf değiştirerek. "Seksi Ejderha Vâris'le bu kadar samimi olduğunuzdan hiç haberim yoktu!"

"Az önce Darius Acrux'a seksi mi dedin sen?" diye sordu Sofia hayretle. Geraldine'in suratı kıpkırmızı kesilirken genzimden alaycı bir ses döküldü.

"Gözün gördüğü şeyi inkâr mı edeyim?" dedi savunmacı bir tavırla. "*En* çekici Vâris olduğunu söylemedim."

"Herhâlde," dedi Caleb kendini beğenmiş tavrıyla.

"Hemen hâllenme. Faelerin tükürük bezlerini en çok çalıştırıp ağzının suyunu akıtan yakışıklı ünvanı, kokuşmuş bir canavar olsa bile, Max Rigel'ındır. Darius ikinci sıraya layık olabilir," dedi Geraldine hafifçe kızaran yanaklarıyla.

Sofia bir kahkaha patlatırken Darcy kendi sırıtışını elinin ardına gizledi. Diego ise bu sohbeti dinlemektense her şeyi yaparmış gibi görünüyordu.

"Daha neler?" diye çıkıştı Caleb sinirle kaşlarını çatarak. "Beni *üçüncülüğe* mi layık görüyorsun?"

"Pek tabii hayır!" diye haykırdı Geraldine hayretle, dehşete düşmüş gibiydi. "Üçüncülük Seth Capella'nın."

Katıla katıla gülerken karnımı tutup arkama yaslandım. Caleb gücendiğini belli edip karizmasını çizdirmemek için kıçını yırtıyordu.

Bir süre nutku tutulmuş gibi kalakaldı, sonra Geraldine'in sıralamasını umursamamaya karar verdi. Bunun yerine fotoğrafı bana çevirip tek kaşını kaldırdı.

"Madem öyle, bu küçük randevunu açıklamak ister misin, tatlım?" dedi. Bense hâlâ kahkahalarımı dindirmeye çalışıyordum.

"Randevu falan değildi," dedim gözlerimi devirerek. "Ayrıca biricik kankan eminim ne yaptığımızı sana anlatmıştır, neden benden bunu doğrulamamı istiyorsun?"

"Neden bu kadar mutlu görünüyorsun o zaman?" diye sordu.

Fotoğrafa bir bakış daha attım, haklı olduğunu inkâr edemezdim. Dışarıdan bakıldığında gerçekten de birlikte olmaktan çok mutluymuşuz gibi görünüyorduk.

"Haklısın, cidden öyle görünüyorum. Profil fotoğrafım mı yapsam?" dedim.

Caleb, Atlas'ını cebine atıp elini kalbine götürerek, "Amacın kalbimin üzerinde tepinmek mi senin?" diye sordu.

"Saçmalama. Üzerinde tepinebileceğim bir kalbin bile yok," diye takıldım.

İmalı bir gülümsemeyle üzerime eğildi. "Avazın çıktığı kadar adımı haykırdığını duymamış olsam benden hoşlanmadığını düşünürdüm."

Yanımızdaki Diego'nun ağzına attığı spagetti boğazına kaçtı, Sofia sırtına vururken Caleb kaşını kaldırarak ona döndü.

"Hep edep timsali bakirlerle mi takılırsın yoksa bu zavallı bir istisna mı?" diye sordu, bana fısıldıyormuş gibi yapsa da herkes sesini duymuştu.

"Pislik olmayan herkesle takılırım, asıl istisna sensin," deyip omuz silktim. Bana sırıttı.

"Bu gece bende kal," dedi yürek yemişçesine, gözlerimin içine bakıp cevabımı bekledi.

"Yarınki Su Sınavı'mdan önce dinlenmem gerek. Nedense içimden bir ses aklındaki son şeyin dinlenmek olduğunu söylüyor."

"Beni peşinde koşturmaktan zevk mi alıyorsun?" dedi.

"Nefret etmiyorum diyelim," diye karşılık verdim.

Caleb'ın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı, masadan aşağı atladı. "O hâlde durmak yok. Bu gece Cehennem Haftası şakalarına karşı arkanı kollasan iyi edersin, teklifimi kabul

edersen seni koruyabilirim tabii." Bana göz kırptı ve geldiği hızla yanımızdan ayrıldı. Darcy hemen masanın üzerine eğildi.

"Kalkıp gitsek mi?" diye sordu, Caleb'ın Seth ve Max'in yanına oturmasını izlerken. "Bir şeyler planladıklarına yemin edebilirim."

Üç Vâris kafa kafaya vermiş, etraflarına bakınıp mırıl mırıl bir şeyler konuşuyordu. Yüzlerindeki ifade de hiç iyiye işaret değildi.

"İyi fikir," dedim.

Arkadaşlarımıza veda edip Küre'nin arka kapısına yöneldik. Dışarı çıkarken üç Vâris'e bir bakış attığımda bizi izlediklerini fark ettim. Kardeşimle göz göze geldik ve adımlarımızı hızlandırdık. Bu Cehennem Haftası saçmalığı çığırından çıkmaya başlamıştı. Hesaplaşma'yı atlatıp normal düzenimize dönmek için sabırsızlanıyordum. Burada herhangi bir şey ne kadar normal olabilirse artık.

Küre'nin içinden bir uluma yükseldi. Hemen ardından Max, "Birinci sınıfları yakalayın!" diye haykırdı.

"Siktir," diye fısıldadım. Darcy'nin elini kaptım ve koşmaya başladık.

Birinci sınıflar çığlıklar atarak akın akın Küre'den kaçarken kendimizi Dünya Gözlemevi'yle Mars Laboratuvarı'nın arasındaki karanlığa attık. Siyah cübbelerini ve beyaz maskelerini kuşanmış üst sınıflar da hemen arkalarındaydı.

Jüpiter Binası'nın hemen arkasında bir ateş duvarı belirdiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı, derken ayaklarımızın altındaki zemin titremeye başladı. Deprem birinci sınıfları teker teker yere düşürürken etraflarından fırlayan sarmaşıklar onları kıskıvrak yakaladı.

Üst sınıflar saklandığımız yere yönelince, "Çabuk," dedim panikle, "Kimse bizi bulmadan topuklayalım!"

"Harika plan!" Darcy binaların arasında koşup Ağlayan Orman'ın güvenliğine yöneldi.

Peşinden koşarken vücudum adrenalinle dolup taşıyordu. Vârislerin ve diğer üst sınıfların şaka adı altında işkence ettiği birinci sınıfların çığlıkları hâlâ devam ediyordu.

"Vegalar nereye gitti?" diye bağırdı Seth. Sesini duymamla tempomu artırdım.

"Nereye?" diye sordum Aer Evi'ne giden patikada koşarken. "Odalarımıza dönersek bizi bulurlar." Vârislerin bizi ellerinden kaçırdıklarını kabullenip peşimizi bırakacaklarını umuyordum ama hayal kurduğumun farkındaydım. Hedef listelerinin en başındaydık ve bizi küçük düşürmeyi her şeyden çok istiyorlardı.

"Sahile ne dersin?" diye önerdi Darcy kesik nefeslerinin arasından. "Hava Koyu bu saatte bomboştur, bir köşeye saklanıp kaosun dinmesini bekleyebiliriz."

"İyi fikir," dedim.

Arkamızdan bir çığlık yükseldi ve patikayı döven ayak seslerini duymamızla ikimiz birden panikle arkamıza döndük.

Tek kelime bile etmeye cesaret edemedik, sadece adımlarımızı hızlandırıp arkamıza tekrar bakmadan kaçtık.

DARCY

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hava Koyu'na inen dik patikadan aşağı koştuk, takılıp düşmemek için nereye gittiğime odaklanmaya çalışırken dönüp arkama bakma isteğimle mücadele ediyordum. Öyle acele ediyorduk ki Tory bile birkaç kez tökezledi, yine de bir şekilde iki ayağının üstünde durmayı başardı. Kendimizi patikanın sonundaki sahile attığımızda nihayet duraksayıp takip edilip edilmediğimizi kontrol ettik.

"Bizi gördüler mi sence?" diye sordu Tory nefes nefese. Başımı iki yana sallayıp deniz havasını açgözlülükle içime çektim.

"Sanmıyorum," diye yanıtladım. Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. "Yine de işimizi garantiye alıp devam etsek iyi olur. Sahilin şu ucunda Ateş Bölgesi'ne giden başka bir patika var." Parmağımla gideceğimiz yönü işaret ettim, Tory de dönüp baktı.

Altımızdaki kum ayak izlerimizle doluydu, duraksayıp onlara baktım.

"Tory, bunları bir şekilde gizlememiz lazım."

Cevap gelmeyince omzumun üzerinden ona baktım ve kararlı adımlarla yürümeye başladığını gördüm.

"Tor!" diye seslcdim arkasından ama beni duymadı.

Nasıl duymaz? Rüzgâr o *kadar* da şiddetli değildi.

Vârisleri atlattığımızı umarak ayak izlerini boş verdim.

Kardeşimin yanına koşup kolunu tuttum. "Ne yapıyorsun?"

Bakışlarım ellerinc kaydığında Darius'un odasından çaldığı o tuhaf hançeri tuttuğunu gördüm.

"Beni bir yere götürüyor, bana bir şey göstermek istiyor sanırım," dedi Tory, beni kenara itip hızla yürümeye devam etti.

Nabzım hızlanırken peşinc takıldım. "Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında mısın?"

"Evet ama..." Sözünü yarım bırakıp adımlarını hızlandırdı.

Midem kasıldı ve arkasından koşmaya başladım. "Ürkütücü bir hançeri dinlemek hiç iyi bir fikir değil."

Bu kez bana cevap vermedi, uçurumun önüne geçip parmaklarını kayalarda gezdirmeye başladı. "Galiba bize bir şey gösterecek," diye mırıldandı.

"Ne gösterecek? Beni korkutuyorsun." Onu tekrar durdurmaya çalıştım ama Tory bir şey arıyormuş gibi hançeri uçurum boyunca gezdirmeye devam etti.

Aniden durduğunda bileğini yakaladım, niyetim o hançeri avucundan çekip almaktı.

"İşte," diye fısıldayıp hançeri kaldırdı ve sanki elini o yönlendiriyormuş gibi kayalara gelişigüzel sayılmayacak kadar özenli kesikler attı.

Uçurumun yüzeyi yok olunca ağzım açık kaldı. Karşımızda bir mağara duruyor, kubbeli tavanından elmaslar gibi parıldayan sarkıtlar iniyordu. Ama şaşkınlığımın asıl nedeni bu değil, içeride duran iki kişiydi. Darius ve Orion orada durduğumuzun farkında değilmiş gibi bir şeyler konuşuyordu. Denizden esen rüzgâr ne saçlarını ne de kıyafetlerini biraz olsun uçuşturuyordu.

"Bizi göremiyorlar," diye fısıldadı Tory, göz bebeklerinin kocaman olduğu dikkatimden kaçmadı. Hançeri hâlâ elinden

kapıp almak istiyordum ama Orion'ın Darius'la burada ne yaptığını öğrenme dürtüsüne karşı koymak zordu.

Darius'un alnı boncuk boncuk terle kaplanmıştı, elinin tersiyle hepsini silip Orion'ın önünde volta atmaya başladı. "Bir dahaki sefere başaracağım."

"Rahatlaman gerek," dedi Orion sabırla. "Sadece öfke yetmez. İradeni de kullanman gerek."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Darius sertçe, ayağının dibindeki bir taşı tekmeleyerek mağaranın öteki ucuna fırlattı.

Orion onu kendine çevirerek üzerine eğildi. "Ondan kurtulmak istiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye iç geçirdi Darius, omuzlarındaki gerginlik uçup gitti. "İstediğimi gayet iyi biliyorsun."

"Odaklan o hâlde." Orion onu hafifçe itti ve Darius boynunu esnetip bacaklarını açtı.

Orion birkaç adım geri çekilip yerden bir şey aldı. Beyaz ve parlak bir şeydi, fena hâlde bir kemiği andırıyordu. Ona bakmak bile tüylerimi diken diken etti. "Bu Fae'in gücünü kullanabilirsin. Bunu başarabileceğini biliyorum, daha önce de yaptın."

"Sadece bir dakikalığına," diye karşılık verdi Darius. Kaşlarım çatıldı, neyden bahsettiklerini çözemiyordum.

"Avantajı ele geçirmek için ihtiyacın olan tek şey o bir dakika olabilir," diye mırıldandı Orion. Darius'un gözleri kararttı. Bir an gözlerimi ondan ayıramadım. Öfkeden de öte, intikamla yanıp tutuşuyormuş gibi görünüyordu, etrafına yayılan derin, buz gibi nefret havaya karışıyordu.

"Tekrar göster," dedi Darius. Orion da onu başıyla onayladı.

Elini dalgın dalgın kemiğin üzerinde gezdirerek Latince olduğunu tahmin ettiğim sözcükler fısıldadı. "*Chiedo al buio di disturbare questo corpo dalla pace e di mettere la sua magia nel mio sangue.*"

Hava ansızın serinledi ve mağaranın dört bir yanındaki gölgeler yoğunlaşır gibi oldu. Sırtımdan bir ürperti geçti ve

Orion kemiği bir silah gibi önüne kaldırınca içgüdüsel olarak Tory'ye sokuldum.

Darius'un her şeyi pürdikkat izlemesi bana bunun bir tür özel ders olduğunu düşündürdü. Fakat bir mağarada saklandıklarına göre yaptıkları şeyin Zodyak müfredatının bir parçası olmadığı kesindi.

Kemik için için yanıyormuş gibi parıldadı ve birden alevlere boğuldu. Orion acıyla tıslasa da tenini yalayan alevlere rağmen onu elinden bırakmadı. Alevler kemik boyunca ilerledi ve Orion onu bırakıp avucunu yukarı çevirerek ateşin elinde titreşmeye devam etmesini sağladı. Çenesini sıktı, gözlerinde etraflarına kapanan gölgeler titreşti. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atsa da gözlerimi ondan alamadım.

"Yap şunu," dedi Darius, heyecandan yerinde duramıyormuş gibi ağırlığını bir ayağından ötekine geçirerek.

Orion avucunu kapatarak ateşi söndürdü. Bekledim, bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. Bir şeye hazırlanıyor gibiydiler.

Orion'ın etrafına dalga dalga yaydığı ısıya akıl sır erdiremedim. Ateş Elementi'nin gücünü taşımıyordu. Ellerini birden havaya kaldırdığında Darius avuçlarını önüne uzatarak etrafına devasa bir su kalkanı oluşturdu. Orion'ın avucundan püsküren ateş Darius'un kalkanına hücum ederken şok içinde bir adım geriye sendeledim. Alevler korkunç bir şiddetle su kalkanına çarptı ve en sonunda sönüp ardında buhar bulutları bırakarak kayboldu.

Orion ellerini indirip gözlerini ovuşturdu, omuzları sarsılıyordu. Onu böyle görünce kalbim sızladı, yanına gitmek için yanıp tutuştum. Düpedüz delilik olmasaydı yapardım da.

Benim yerine Darius yardımına koştu. Elini ensesine koyup, "Al," dedi. Gözlerini kapattı ve Orion hissedebildiğim ama göremediğim bir büyü yaparken büyülerini birleştirdiklerini düşündüm. Çok geçmeden gölgeler geri çekildi ve gözlerindeki karanlık kayboldu.

Tory'yle birbirimize baktık ve sözsüz bir anlaşmayla biraz daha kalmak istediğimize karar verdik. Neye şahit olduğumuz hakkında en ufak bir fikrimiz yoktu. *Orion Ateş Elementi'ni nasıl kullandı? Bu büyüyü ölü bir Fae'in kemiğinden mi aldı? Ölü bir Fae'in kemiğini nereden buldu?*

"Sıra sende." Orion kemiği uzatınca Darius başını hafifçe aşağı yukarı salladı, kararlılığı yüzünden okunuyordu. "Bu Fae yalnızca Ateş Elementi'nin gücüne sahipti ama oldukça güçlüydü. Senin alevlerine büyük güç katacak."

Darius onu başıyla onayladı ve Orion'ı taklit ederek elini kemiğin üzerinde gezdirerek Latince sözcükler mırıldandı. Gölgeler tekrar kabardı ve aynı karanlık Darius'un üzerine çöküp derisinin altına sızıyormuş gibi görünürken yine kalbim tekledi. Kemik tekrar alevlere boğuldu ve Darius onu avucunun içine alıp odaklanmak için gözlerini kapattı.

Orion sanki kötü bir şey olmasını bekliyormuş gibi kaldırdığı elleriyle onu izliyordu.

Darius bir kez sarsıldı, omuzları titredi.

"İçinde tut. Ne kadar anormal hissettirse de gücünle birleşmesine izin ver," dedi Orion.

Darius kusacakmış gibi karnını tuttu, kemik bir tıngırtıyla yere düştü.

"Darius?" Orion ona doğru bir adım attı.

Darius elini kaldırıp gözlerini ardına kadar açtı, bunu yapmasıyla içlerinde kopan gölge fırtınası ortaya çıktı. Yüzüne bir sırıtış yayıldı ve Orion, etrafında bir hava kalkanı oluşturur oluşturmaz Darius kobra şeklinde muazzam bir ateş patlamasını özgür bıraktı. Gözleri kıpkırmızı parlayan yılanın devasa gövdesi kıvrılıp mağaranın kenarlarından yukarı tırmanarak her yeri kapladı.

Orion ona bakarken alevden yaratık başını kaldırdı, ardından üzerine atılıp kalkanına çarptığında içim daha önce hiç hissetmediğim müthiş bir korkuyla doldu. Fakat Orion gülmeye

başladı. Kobra kalkanının etrafına sıkıca sarıldı, sonra binlerce kora dönüşerek ortadan kaybolduğunda rahat bir nefes verdim.

Alevlerin sönmesiyle hemen Darius'un yanına koşup elini omzuna koydu ve bu deliliği sonlandıran o büyü her neyse yine onu yaptılar.

"Başardın." Orion onu kendine çekip sıkıca sarıldı, Darius da kollarını onun etrafına dolarken aralarında bağın parıltısını görür gibi oldum. Bir Ejderha ve bir Vampir birbirine bağlanmıştı ama aralarında Muhafız Bağı'ndan daha derin bir şey olduğundan emindim.

Orion geri çekildiğinde Darius başını geriye yatırıp sevinçle çığlık attı, sesi mağaranın duvarlarında yankılandı.

"Bakalım şimdi kim kimin hakkından gelecek, ha, Lance?" Tekrar keyifle haykırdığında Orion güldü, çömelip yerdeki sırt çantasını önüne çekti.

"Bu daha ilkti. Ustalaştığına ikna olmam için aynısını en az elli kez daha yaptığını görmem gerek," diye karşılık verdi Orion sırıtarak.

Darius göğsünü şişirerek yanına çömeldi. "Ben de zor bir şey isteyeceksin sandım."

"Değil mi ama? Bunu başarman alt tarafı üç ayını aldı," diye takıldı Orion sırt çantasından bir şey çıkararak. Aralarına ahşap bir kutu koydu ve kapağını açtığında üstünde *Solaria Pitbol Ligi* yazılı bir yığın kart ortaya çıktı. Kutunun içine uzanıp tabanındaki gizli bölmeyi açtığında kaşlarım çatıldı. Gümüş renkli, ince bir hançer ve dört küçük kemiği çıkarırken nefesim hızlandı. Hançerin Tory'nin elinde tuttuğunun tıpatıp aynısı olduğunu fark edince şaşkınlıkla ona döndüm.

Kardeşim omuz silkti, tekrar önümdeki ikiliye döndüğümde ağzım kupkuru olmuştu.

Orion kutuyu bir kenara itip dört kemiği aralarına dizdi. Cebinden bir şey çıkarıp kemiklerin ortasına koydu ve bunun

zümrütten bir ejderha biblosu olduğunu fark ettiğimde kaşlarım çatıldı.

Elindeki hançeri evirip çevirerek Darius'a gergin bir bakış attı. "Sana verdiğim hâlâ kayıp mı?"

Yüreğim ağzıma geldi. *Hançeri Darius'a o mu vermiş? Bu ürkütücü şey ne işe yarıyor ki?*

"Evet. Milton hazinemin geri kalanını bir yere zulalamış olmalı ama hâlâ inatla masum olduğunu söylüyor."

"Belki sahiden öyledir," diye karşılık verdi Orion ve midem huzursuzlukla kasıldı.

"Bulduklarımı birinin gönderdiğini söylemişti. Büyükannesi mi ne. Yalan söylediğini düşünmüştüm ama..." Yüzünden bir şüphe geçip giderken Tory yanımda huzursuzca kıpırdandı. "Belki gerçekten birileri göndermiştir."

Orion, "Eh, o hançeri çalan her kimse onu bulduğumuzda buna pişman olacak," diye homurdanınca korkum iyice tırmandı.

Eyvah eyvah, her şeyden bizim sorumlu olduğumuzu asla öğrenmemeleri gerek.

Darius onu başıyla onaylayıp elindeki hançeri işaret etti. "Hadi, babamın neyle meşgul olduğunu öğrenmemiz gerek."

Orion hançerin ucunu bileğine dayayıp avucunun ortasına doğru çekerek eline bir kesik attı. Kanı boncuk boncuk birikmeye başlayınca yumruğunu sıkıp hançeri Darius'a uzattı. O da aynı işlemi tekrarladıktan sonra ellerini kemiklerin üzerine tuttular ve kanın damlaması için yumruklarını sıktılar. Zevk dolu bir nefesle ikisinin de gözleri kapandı ve elleri kucaklarına düştü.

"Ne oluyor?" diye mırıldandım şaşkınlıkla.

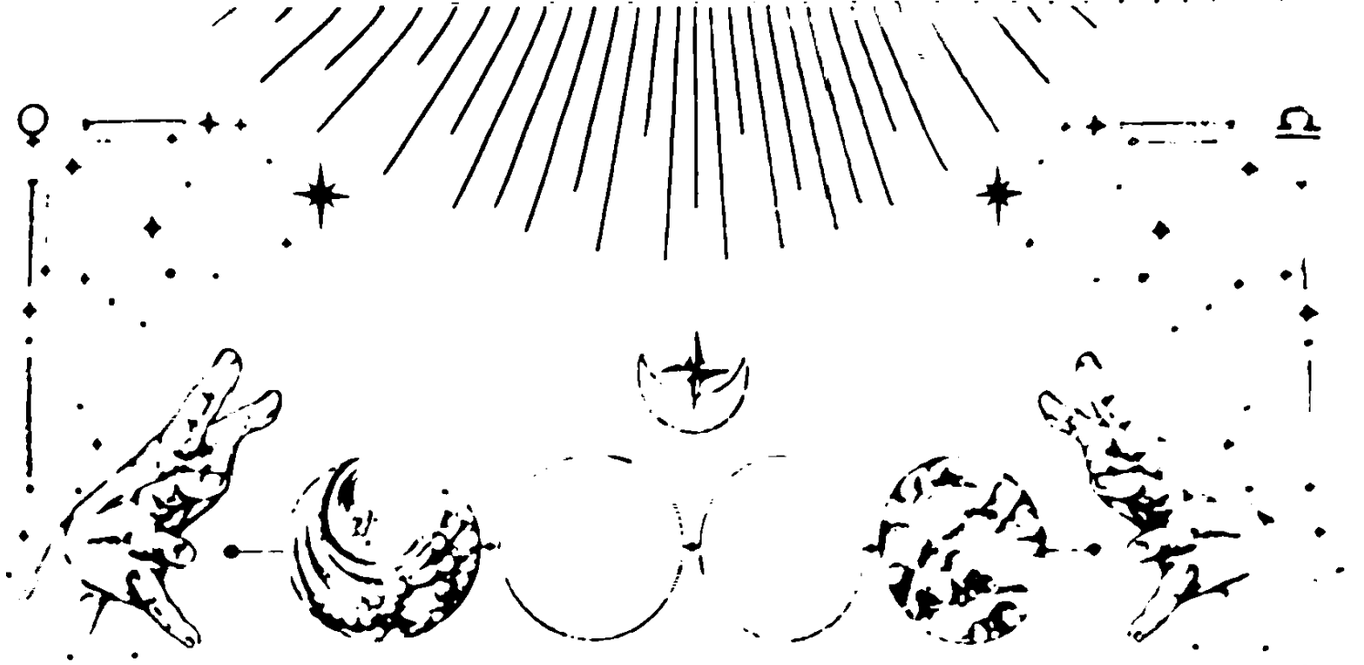
Tory de yanımda tıpkı onlar gibi zevk dolu bir nefes verince endişeyle ona döndüm. Elinde boylu boyunca uzanan kesiği görünce neye uğradığımı şaşırdım. Hançerle kolunun iç kısmına derin bir çizik attıktan sonra gözleri kapanmış, yüzü mest olmuş gibi gevşemişti.

Koluna ikinci bir kesik atmaya kalktığında üzerine atılıp hançeri kapmaya çalıştım, kanı ayaklarımızın dibindeki kuma damlıyordu.

"Tory!" diye bağırdım kendinden geçip yere yığıldığında.

Başını bir kayaya çarpmasına ramak kala onu tuttum ve kanamayı durdurmak için elimi kesiklerin üzerine bastırdım. Çok fazlaydı, teni, giysileri, hatta beni bile kırmızıya boyuyordu.

Korku her bir zerremi ele geçirip nefesimi kesti. "UYAN!"

ORION

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Siktir, kan büyüsü mükemmel hissettiriyordu. Yemin ederim her seferinde her bir zerremi ele geçiren haz daha da güçleniyordu. Asıl mesele konsantre olmaktı. Kara büyü kullanmak tehlikeliydi. Ne olduğunu bile anlamadan kan kaybından ölebilirdim.

Büyümü etrafımı saran karanlığa yönelterek beni alıp götürmek isteyen gölge duvarları ittim. Beni çekiştirip baştan çıkarıyor, saf mutluluk vaatleri mırıldanıyordu ama ona kulak verecek olursam bir daha geri dönemezdim.

Bariyeri geçerken Darius'un da arkamdan geldiğini hissettim. Tuhaf bir karıncalanma hissiyle bir an yanımızda başka birinin daha olduğunu düşündüm.

Damarlarımda akan coşkunun tatlı sızısı azaldıkça görüşüm netleşti ve kendimizi yüksek bir çitin yanındaki karanlık, parke taşlı bir sokakta bulduk. Geldiğimiz yeri tanıdığımda kalbim tekledi. Bu eski yolu biliyordum. Acrux Malikânesi'nin doğusunda, duvarlarının hemen ötesindeydik. Bu da Lionel'ın yıldız tozuyla yolculuk yapan bir ziyaretçi beklediği anlamına geliyordu.

Yakın geçmişte olduğumuzu hissedebiliyordum, o bayağı ejderha süsüyle arasındaki bağ ve Darius'la ne işler çevirdiğini öğrenme arzum bizi buraya sürüklemişti.

Geçmiş zamanın gölgesinde duruyorduk. Dünyanın kenarları sis misali bulanıktı ve bir noktaya çok uzun süre odaklanırsam kaybolup gidiyordu. Neyse ki Lionel'ı bulmak için burada beklememiz yeterliydi. Babası biraz ötemizdeki köşeyi döner dönmez Darius yanıma geldi. Lionel arkasında dalgalanan koyu renkli peleriniyle yürüdü, güçlü silüeti ay ışığıyla çevrelenmişti.

Önündeki hava yıldızlar gibi parıldadı ve aralarından uzun boylu bir adam çıktı, elini siyah buklelerinin arasından geçirdi. Bakışlarımı hemen yüzünde gezdirdim, incecik bıyığından kıvrımlı üst dudağına kadar her şeyi aklıma kazıdım. Üzerindeki koyu yeşil palto ve kırmızı örgü atkısı moda katliamına düşkün olduğunu gösteriyordu.

Başını eğse de hareketinde ufak bir alaycılık vardı. "Bay Acrux."

"*Yüce Lord* Acrux," diye homurdandı Lionel. "Getirdin mi? Seni o okula vaktimi boşa harcaman için sokmadım." Elini beklentiyle uzattı.

"Ben de bu ittifakı *kendi* vaktimi boşa harcamak için kurmadım," diye homurdandı adam aynı derecede tehditkâr bir tonla.

"İttifakımız sence de tek taraflı olmaya başlamadı mı, Alejandro? Sen ve beş para etmez ailen istediğimi yapmayacaksanız ne işime yararsınız ki?" diye karşılık verdi tüm kibriyle.

Alejandro cebine uzanıp kalın bir zarf çıkardı, bunun Vega İkizleri'nin dosyaları olduğunu fark ettiğimde gözlerim kısıldı. Onları bulmak üzere fani dünyaya gitmeden önce içindeki her şeyi baştan sona okumuştum. İçlerinden birinin üzerinde kahve fincanımın lekesi bile duruyordu. Doğuştan gelen haklarıyla ilgili her şey içindeydi. Lionel Acrux'un elinde olmamaları gerekiyordu. Nova'nın ofisinde kilit altında durmalıydılar.

"Al bakalım." Alejandro zarfı ona uzattı, Lionel alırken bir an aralarına girip ona engel olabilmeyi diledim. İçindeki belgelerden işine yarayacak ne elde edeceğini bilmiyordum ama hislerim bunun iyi bir şey olmayacağını söylüyordu.

Darius'a döndüm ve arkasında Tory Vega'nın dikildiğini görmemle yüreğim ağzıma geldi.

Bakışları benimkilerle buluştu, yüzü bir hayaletinki kadar solgundu. Öylece suratıma baktı, sonra Darius'a, ardından da önümüzde duran adamlara baktı. Neden burada olduğuna dair en ufak bir fikri yok gibiydi.

Senin mi benim mi?

"NE OLUYOR BURADA!?" diye bağırdım. Hem o hem de Darius yerinden sıçradı.

Anı sis gibi etrafımda döndü ve aniden yanağıma bir şey çarptı, kafatasıma bir acı saplandı.

Bir darbe daha yerken gözlerimi kırpıştırarak içinde bulunduğum anıdan sertçe koparıldım ve tepemde kıpkırmızı elini suratıma bir tokat daha indirmek üzere havaya kaldırmış Darcy'yi buldum.

"Hay sikeyim... Ne... Ne yapıyorsun?" diye bağırıp elini indiremeden yakaladım.

Gözleri yaşlarla parlıyordu ve birkaç damla yanağından aşağı süzülmüştü. İçeri girmesi imkânsız bir mağarada, üzerimde oturmuş vaziyette olduğunu fark edince içimi müthiş bir korku sardı. Buraya girmenin tek yolu...

İçeri girmenin tek yolunun yerde öylece durduğunu görünce dudaklarım dehşetle aralandı. Hançer. *Darius'un* hançeri. Yanı başında da kolu Darcy'nin ceketine sarılı, bir kan gölünün içinde yatan Tory duruyordu.

"Ona yardım et!" diye yalvardı Darcy, apar topar üzerimden kalkıp beni kardeşine doğru sürüklemeye başladı.

Darius'a bir bakış attım, anıdan sıyrılırken kolundaki Aslan işareti tuhaf bir şekilde nabız gibi atıyordu.

Kendine gelir gelmez bakışları Tory'yi buldu ve bir küfür savurup yanına koşarak onu kollarına aldı.

"Lance!" diye bağırdı.

Yanına çöküp sıktığım dişlerimin arasından kendimizi içinde bulduğumuz duruma söverek Darcy'nin ceketini çektim ve Tory'nin koluyla eli boyunca uzanan kesikleri ortaya çıkardım.

"Nasıl oldu bu?" diye bağırdım Darcy'ye. Elimi kardeşinin tenine bastırıp tüm büyümle onu iyileştirmeye çalıştım.

Bir Vega Vârisi benim ellerimde can vermeyecek. Burada olmaz. Bu siktiğimin mağarasında olmaz. Tek bir açıklaması olmayan bu yarayla hiç olmaz.

Darcy de diğer elini tutup nabzını hissetmek için parmaklarını boynuna bastırdı. Bir şey hissettiğinde öne doğru eğildi ama kalp atışlarının giderek yavaşladığını duyabiliyordum. Yüzündeki çaresiz acı göğsümü sıkıştırsa da onu görmezden gelmeye çalıp kardeşini kurtarmaya odaklandım.

"Hepsi o hançer yüzünden," dedi Darcy başını iki yana sallayarak. *Bana* bakarak.

"Bunu kendisi yaptı. O hançerin ne kadar tehlikeli olduğuna dair en ufak bir fikrin var mı?" diye tersledim. Darcy dişlerini sıkarak bana kötü kötü bakmaya devam etti.

"Ne kadar tehlikeli olduğunu görebiliyorum, göt herif," diye çıkışınca zor olsa da kendimi tutup ona karşılık vermedim.

Tory iyileştiğinde zaten elimden çekecekleri vardı. O hançere el sürdüklerine fena pişman olacaklardı.

Hançeri onlar çaldıysa bu demektir ki...

"Odaklan!" diye bağırdı Darius. Kafamı kaldırdığımda gözlerinin saf panikle dolduğunu gördüm, kollarındaki kızdan başka hiçbir şey düşünmediği ortadaydı.

"Odaklanıyorum," dedim, şifa büyüm gücümün son damlasını da tüketirken.

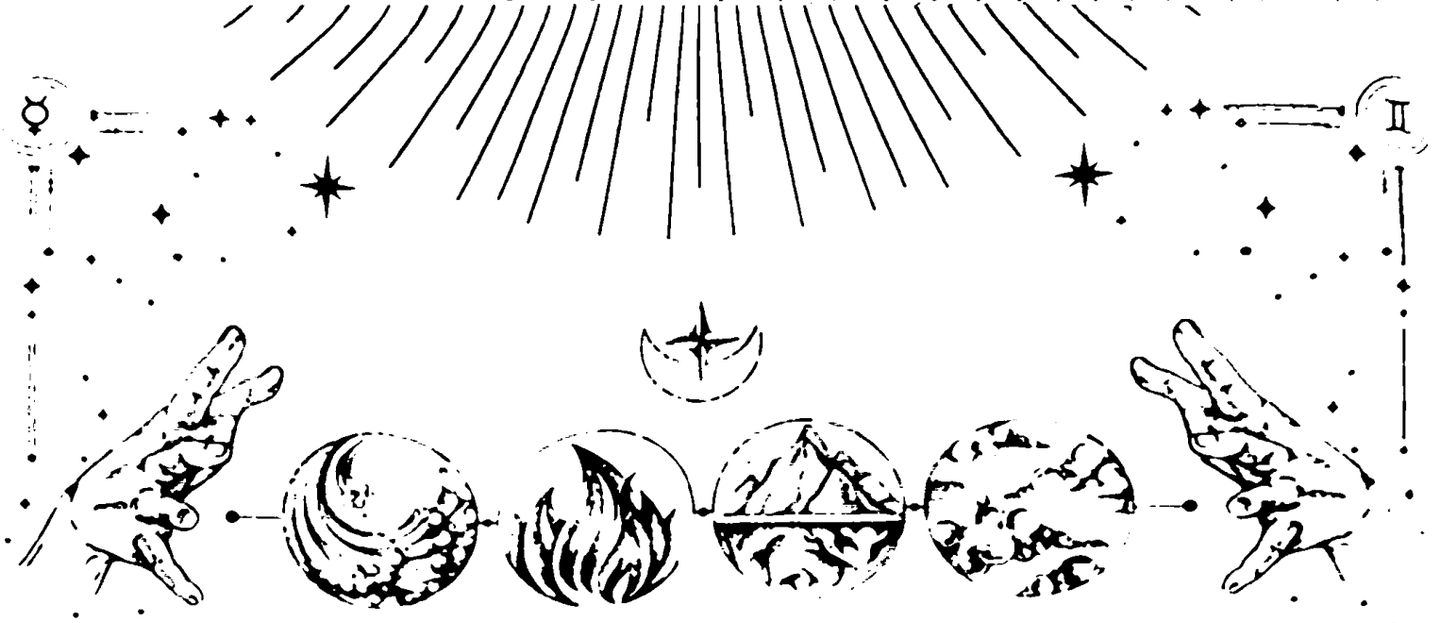
Avucumun altındaki yaraları kapanan Tory derin bir nefes aldı. Darcy'ye dönüp gözlerinin içine baktım.

"O hançeri nereden buldun, Mavi?" Tatlı mı tatlı sesim aldatıcıydı. Darcy gözlerini gerginlikle kaçırıp kardeşinin üzerine eğildi.

Darius, Tory'yi sımsıkı göğsüne bastırdı, gözlerini kapatıp bilincini yerini getirmeye odaklandı. Konuştuklarımızın tek kelimesini duymuyor gibiydi.

"Nereden buldun onu?" diye hırladım. Bakışları nihayet tekrar benimkilerle buluştuğunda alt dudağı titriyordu ama nedeni öfke miydi yoksa korku muydu emin olamadım. Belki de her ikisiydi.

"Onu nereden bulduğumuzu gayet iyi biliyorsun," diye fısıldadı. "Ama az önce gördüklerimizden sonra gerçekten bizi tehdit edecek konumda mısın, *Lance?*"

TORY

YİRMİNCİ BÖLÜM

Korku her şeyi tüketiyor, nefesimi kesiyordu. Düşünemiyor, yardım çığlıkları bile atamıyordum.

Hiçliğin kıyısında zangır zangır titrerken kalbim kaburgalarımı dövüyor, ölümcül bir zirveye yaklaşıyordu.

Karanlık beni çağırıyor, kokuşmuş nefesiyle adımı fısıldıyordu. Beni istiyor, benim için yanıp tutuşuyordu. Derinlerde saklı bir yanım da onu istiyordu. Kötülükten, dehşetten ve sönmeyen alevlerden ibaretti ama ruhumun ücra bir köşesi de tıpkı öyle olmayı diliyordu. Havaya karışan güç vaadi beni kendine çekiyor, cesaretlendiriyordu.

Ona uzandığımda kolum gözlerimi kör edecek kadar şiddetli bir acıyla sızladı. Benliğimin özü etimdeki en derin kesikten dışarı çekiliyordu sanki.

Gölgelerin arasında beni bekleyen bir şey vardı. Adımı bilen bir şey. Bana sahip olmak isteyen bir şey.

Ondan uzaklaşmaya çalıştığımda acı artsa da durduğumda dindi. Karanlıktaki dehşete biraz daha yaklaştım ve güç kıvrılarak derimin altına sızdı.

Gölgelerle flörtleşiyordum ve bir yanım bundan hoşlanıyordu, bunu istiyordu, buna... ihtiyaç duyuyordu.

Bunu neden yapmamam gerektiğini unutarak ona uzandım, gölgeler parmaklarımın etrafına kıvrıldı. Benimle bir olmak, onlara katılmamı, onlarla gitmemi istiyorlardı. Bir an bu çağrıya neden karşılık vermemem gerektiğini anlayamadım.

Karanlığın kıyısından içeri süzülmek üzere harekete geçtiğimde sırtıma bir sıcaklık yayıldı, zihnimde bir şey gün yüzüne çıktı.

Duraksadım, gölgeler kıvrılıp titreşti, bana kavuşmak için sabırsızlanıyorlardı. Fakat ateş beni geri çekiyordu.

Bakışlarımı karanlıktan güç bela ayırarak arkamı döndüm ve altın renkli, Ejderha şekilli, cayır cayır yanan alevleri gördüm.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken ona uzandım ve ağzıma dolan temiz, tuzlu havayla dünyaya geri sürüklendim.

Acı birden üzerime hücum edince inledim, gerçeklik üzerime çöktükçe kolumdaki sızı da şiddetlendi.

Darcy yanımda bir yerde ağlıyordu. Biri elimi tutmuş, şifa büyüsünü tenime aktarıyordu. Ama dikkatimin neredeyse tamamını beni kollarına alan adam işgal ediyordu.

Saçlarımı yüzümden çekerken Darius'un gözleri panik doluydu.

Bir şey söylüyordu ama kulaklarımdaki uğultuyu sesini duyacak kadar bastırabilmem biraz vakit aldı.

"...beni mahveder. Sakın onlara teslim olayım deme. Gerekirse seni gölgelerin arasına kadar takip eder çırpınmalarına, bağırışlarına aldırmadan seni geri sürüklerim. Seni alamazlar. *Alamazlar.*"

Tiradının sonuna gelmesi ve uyandığımı fark etmesiyle kaşlarımı çatıp, "Darius?" dedim şaşkınlıkla.

Parmaklarını yüzümün hatlarında gezdirerek, "Döndün mü?" diye sordu titreyen sesiyle.

Buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışırken kaşlarım daha da çatıldı. Bakışlarım arkasına kaydığında Darcy ve Orion'ın da endişeyle beni izlediğini gördüm.

Dalgalar ötelerindeki kıyıyı dövüyordu ve vücudumun bir yarısı ıslak kumun, diğer yarısıysa Darius'un üzerindeydi.

"*Ne* oldu öyle?" diye sordu Darcy panikle.

Buraya nasıl geldiğimi hatırlamak için biraz daha düşündüm ve aniden Darius'la Orion'ı mağarada gördüğümü, mırıldandıkları sözleri ve hançerin kulağıma fısıldayarak onu kullanmam için bana nasıl yalvardığını hatırladım. Gözümün önüne iki kişinin belli belirsiz yüzü de geliyordu.

"Lionel'ın Diego'nun dayısıyla ne işi vardı?" diye mırıldandım dalgın dalgın. Darcy'nin kaşları çatıldı.

Darius ve Orion birbirlerine baktılar, aralarında bizimle paylaşmadıkları sözsüz bir konuşma geçti.

Kolumu kaldırdım ve artık hafiflemiş olan sızıyla yüzümü buruşturdum. Tenim hâlâ kıpkırmızıydı ama yaralar gitmişti.

"O şey... bana kendimi kestirdi," dedim. Bunun kulağa ne kadar delice geldiğinin farkındaydım ama gerçek buydu.

"Ne şeyi?" diye sordu Darius. "Nasıl oldu da kara–"

"Bu şey," diye sözünü kesti Orion, Darius'un odasını yaktığım gece aldığım gümüş hançeri ona uzatarak.

"Bir hançer kimseyi kendini kesmeye zorlayamaz!" diye çıkıştı Darcy. "Neyin nesi bu?"

"Onu nereden buldun?" dedi Darius, kollarının rahatlatıcı baskısı artıp daha çok bir kafese dönüştü.

"Ben..." Bakışlarım Orion'la arasında gidip geldi, başıma iş açmadan bunu nasıl açıklayabileceğimi düşünüyordum ama Darius'un yaydığı öfke bana cevabı zaten bildiğini söylüyordu.

Geri kaçmaya çalıştım, Darius oturmama izin verdi ama beni bırakmadı. Bileğimi tutup delici bakışlarıyla beni yerime mıhladı.

"Hançeri nereden bulduğunu sordum, Roxy," diye hırladı.

Bileğimi canımı yakacak kadar sıkınca yüzümü buruşturup geri kaçmaya çalıştım. Ama Darius koluma sertçe asılarak bana engel oldu ve aniden beni yüzme havuzuna sürüklediği o geceye döndüm.

Korkudan tekleyen kalbimle tekrar elinden kurtulmaya çalıştım, yine bu canavarın insafına kalmış olmak kanımı dondurdu. Neden kollarında uyandığımda kendimi güvende hissetmiştim ki? Bana bunu o yapmıştı. Hançer onundu, ne olduğunu hâlâ bilmiyordum ama uğursuz bir şey olduğu kesindi. Gölgeler pençelerini üzerime geçirseydi hiçbir şeyin beni kurtaramayacağından emindim.

"Bırak beni," dedim, parmaklarını bileğimden zorla ayırmak için uzandığımda öteki bileğimi de yakaladı.

Beni kendine çekti, nefesi benimkine karışırken göğsünün derinliklerinden bir hırıltı yükseldi ve gözleri birer çizgi hâlini aldı.

"O hançeri nereden buldun?!" diye bağırdı. Korku her bir zerremi ele geçirdi.

"Bırak onu!" diye bağırdı Darcy ama Orion da onu tutup yanıma gelmesine engel oldu.

Herkes cevabımı bekliyordu ama korkuma boyun eğip ona istediği şeyi söyleyecek değildim. Daha az önce ölümle burun buruna gelmiştim. Üstelik bu, yine Darius'la ilgiliydi. Asıl ben kendi sorularıma cevap istiyordum.

"O lanet şey neyin nesi?" diye çıkıştım. "Hepsini bana o yaptırdı. Benden kolumu kesip o kâbusa teslim olmamı istedi. Böyle bir şeyin sende ne işi var? Derdin ne senin?"

Darius kolumu öyle bir sıktı ki dudaklarımdan acı dolu bir inilti döküldü. Fakat yine de geri adım atmadım.

Darcy, Orion'ın elinden kurtulmaya çalışıyor ama o, kardeşimin kollarının arasında çırpındığının farkında bile değilmiş gibi dik dik bana bakıyordu. Beni bir Ejderha'nın insafına bırakarak ne de harika öğretmenlik yapıyordu.

"Bana cevap ver, Roxy!" diye bağırdı Darius. "Onu odamdan mı çaldın? Yangını sen mi çıkardın?"

Öfkesinin şiddeti karşısında irkildim ve ondan kurtulmak için ani bir refleksle büyüme uzandım. Vücudumdan yayılan hava dalgası bir kasırga gücüyle üzerine çarparken Orion ve Darcy de yere yuvarlandı. Fakat Darius bir şekilde bana tutunmayı başardı, birlikte havaya savrulurken bir çığlık kopardım.

Darius yere, ben de üstüne çakıldım. Bir saniye bile kaybetmeden pozisyonlarımızı değiştirdi ve beni ıslak kuma mıhlayarak üzerime oturdu.

Tek eliyle bileklerimi kavrayıp başımın üzerine sabitledi. Boştaki elinde kıvılcımlanan alevler koluma dolanıp beni hareketsiz bırakırken hırlamaya devam ediyordu.

Ona bakarken kalbim çaresizlikle, panik dolu bir ritimle atmaya başladı. Gökyüzünde alçakta duran parlak ay yüz hatlarına gölge düşürüyordu.

Ağırlığını bacaklarıma vererek beni ıslak kuma daha da batırdı ve bir elini boğazıma doladı. Beni boğmuyordu ama tutuşu bile hayatımın onun elinde olduğunu anlamam için yeterliydi. İçimi saran saf dehşet beni büyüsünden bile daha etkili şekilde hareketsiz bıraktı.

Darcy, Orion'a bağırıp çağırarak onu bırakmasını söylüyordu ama beni ciddi ciddi öldürecekmiş gibi duran Ejderha'dan gözlerimi alamıyordum.

"Odama girip hançeri mi çaldın?" diye sordu, sesi alçak ve tehditkârdı.

Kalbim göğsümden fırlayacaktı sanki. Korku canlı bir varlıkmış gibi uzuvlarıma yayılıyordu ama ruhumun derinliklerinde hepsinden güçlü, cayır cayır bir isyan ateşi yanıyordu. Evet, onun insafına kalmıştım. Evet, beni alt etmişti. Ama beni asla paramparça edemeyecekti. Yaptığı onca şeyden sonra şimdi karşısında sinmeyi reddediyordum.

"Buradaki ilk günümde kıyafetlerimi yakıp küle çevirdin. Okuldaki her şerefsizi hayatımı cehenneme çevirmeye teşvik ettin. Eline geçen her fırsatta büyük bir keyifle bana işkence ettin. En büyük korkumu bana karşı bir silah olarak kullanıp beni o havuza sürükledin. Her şeyi bana sil baştan yaşatıp ölümün kıyısına getirdin," diye bağırdım, ona karşı beslediğim tüm nefret, tüm zehir açık bir yaradan sızan irin gibi vücudumdan boşanıyordu. "Evet, lanet odana girip o çok kıymetli hazineni ve psikopat hançerini çaldım. Sonra altınlarının bir kısmını eritip kalan kısmını da çıkardığım yangında bıraktım. Her şeyin küle dönmesini kahkahalar ata ata izledim. Bundan daha beterlerini hak ediyorsun. Yine olsa bir an bile düşünmeden aynısını yaparım."

İçeriye bir sessizlik çöktü, Darius'un ölümcül öfkesi havayı ağırlaştırıyordu. Boğazımı neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe sıktığında vücudum olacakların beklentisiyle yay gibi gerildi. Dehşetten kalp atışlarım durdu, beni tek lokmada yutup ıslak kumlara tükürecek bu adamın merhametine kalmıştım. Yine de gözlerinin içine bakmaktan geri durmadım. Zaten elimden onu durduracak hiçbir şey gelmezdi, hiç değilse korkumu gizleyebilirdim.

Darius dişlerini gösterdi, dudaklarının arasından duman bulutları yükselirken boğazından ölümcül bir hırıltı koptu.

"*Darius,*" diye uyardı Orion ama karşımdaki canavarın gözünü kan bürüdüğü için ona kulak asmayacağının farkındaydım.

Hiddetle kükreyip boğazımı sıktığı an Darcy'nin haykırışını duydum, Darius'un üzerimdeki ağırlığı aniden kayboldu.

Şaşkınlıkla inleyip kafamı çevirdim ve kontrolünü kaybeden Darius'un kardeşimin hava saldırısıyla uçurumun kaya yüzeyine çarpmasını izledim.

Darius ânında ayağa kalktı ve gürül gürül yanan alevleriyle bir top oluşturdu. Orion küfretti ve alev topu üzerime uçmadan yarım saniye önce yarattığı hava kalkanının bizi çevrelediğini hissettim. Etrafımız kırmızı ve turuncuya boyandı.

"Kendine gel!" dedi Orion sertçe, Darius'un yanına gidip elini göğsüne koydu.

Darcy hemen yanıma koştu, endişeli gözlerle ayağa kalkmama yardım etti. Omuz omuza verip ellerimizi önümüze kaldırarak olacakları bekledik.

Darius öfkeden titriyordu, teninin altındaki Ejderha'yı zapt etmekte nasıl zorlandığının farkındaydım.

Gözleri üzerime kilitlenmişti ve bedeninden buram buram taşan saf nefrete aynı şekilde karşılık verdim. Neden hakkında yanıldığımı düşünmeye başlamıştım ki? Bu bok herifin değişmeyeceğini bilmem gerekirdi.

Darius, Orion'ın etrafından dolanmaya çalıştı ama Orion buna engel olup Vampir gücüyle onu yerinde tuttu.

Tekrar hırlayınca irkildim, Darcy'ye sokulup elini tuttum. Büyülerimiz birbirine karışırken bir sonraki hamlesine hazırlandık.

Orion onu sıkı sıkı tutarken geçmek bilmeyen bir süre boyunca ikili birbirine dik dik baktı.

"Bir düşün, Darius," dedi Orion. "Hançeri geri aldık. Kimseye tek kelime edemez, ederse odana yaptıklarını da itiraf etmek zorunda kalır. Her şey bizim lehimize."

"Bizim lehimize mi? Odamı yakıp küle çevirdi, hazinemi çaldı!" diye bağırdı Darius. "Bunun yanına kâr kalmasına izin veremem!"

"Ona yaptıklarının bir karşılığı olmayacağını mı sanmıştın?" diye tersledi Orion. "Hepinizin hak ettiği cezayı henüz almamasına şaşıyorum."

Darcy'yle göz göze geldik, nabzım biraz daha hızlı atmaya başladı.

Orion bunu duymuş gibi etrafına bakındı. Darius parmağını bize doğrulttu. "Yaptıklarının bedelini ona ödeteceğim. Ben bir Fae'im. Semavi Vâris'im. Bunu öylece sineye çekem—"

"Çekersin ve çekeceksin! Tory'nin o hançerin senin olduğunu herkese duyurmasını istemiyorsan sakinleşeceksin. Bırak herkes altınları Milton'ın çaldığını düşünsün. Hançeri geri aldık ve—"

"Milton," dedi Darius birden. "Ona tuzak kurdun."

"Çıplak fotoğraflarımı tüm okula yaymıştı," diye tersledim. "Ayrıca yalaka arkadaşlarına duyduğun güven sarsılsın istedim."

Darius yine üzerime atıldığında Orion homurdanarak onu zapt etmeye çalıştı.

"Senin yüzünden arkadaşımı istenmeyen kişi yaptım!" diye bağırdı. "Bunu herkese nasıl açık–"

"Tek kelime etmeyeceksin!" diye bağırdı Orion. "Milton'ın yangından sorumlu olmadığını kimseye söyleyemezsin. Söylersen Tory'nin çenesini kapalı tutması için hiçbir nedeni kalmaz!"

"O hançerin ne olduğunu hâlâ söylemedin. Neredeyse Tory'yi öldürüyordu," diye araya girdi Darcy. "Sorularımıza cevap istiyoruz."

"Bilmen gereken tek şey o hançerin ve yaptıklarımızın zerre kadar bulaşmamanız gereken bir şey olduğu," diye uyardı Orion.

"Hem hiçbir açıklama yapmayacaksınız hem de biz küçük şaibeli sırrınız hakkında tek kelime etmeyecek miyiz yani?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Biz nasıl susacaksak siz de öyle susacaksınız." Sesi tartışmaya yer bırakmıyordu. Kardeşimle birbirimize baktık.

"Yarım yamalak açıklamanı kabul etmiyoruz," dedi Darcy.

"Elinizdekiyle yetineceksiniz, Mavi. Çenenizi kapalı tutarsanız biz de tutarız, bu kadar basit. Ya yetinirsiniz ya yetinirsiniz." Bana dik dik bakmaya devam eden Darius'a döndü. Darius tişörtünü çıkarıp Orion'a fırlattı. Pantolonu ve kalan kıyafetleri de onu takip etti. Çırılçıplak kaldığında bize arkasını dönüp var gücüyle kükredi ve Ejderha formuna dönüştü.

Altın renkli devasa sürüngen kumların üzerinde yürüyerek bizden uzaklaştı, neyse ki dönüp arkasına bile bakmadı. Ka-

natlarını ardına kadar açıp havalanmaya hazırlanırken Orion bize son bir kez bakıp Vampir hızıyla sırtına atladı.

Darius kanatlarını çırparak yerden yükseldi. Darcy'yle denizin üzerinde uzaklaşmalarını, gökleri inleten bir kükremeyle ağzından alevler püskürtmesini izledik.

Kardeşimin elini yavaşça bıraktım, korkunun etkisiyle uzuvlarım titremeye başlarken dudağımı ısırdım.

"Hay sikeyim," diye fısıldadım.

"Lafı ağzımdan aldın," dedi Darcy. Bir süre birbirimize az önce yaşananların dehşetiyle baktıktan sonra arkamızı dönüp Hava Koyu'ndan çıkmak üzere yürümeye başladık.

Gördüklerimden de duyduklarımdan da bir bok anlamamıştım ama kesin olan bir şey vardı. Bunu asla unutmayacaktım. Darius Acrux arkadaşım falan değildi. O acımasızın, kalpsizin tekiydi ve beni gözünü bile kırpmadan binlerce farklı şekilde yüzlerce kez incitirdi. Onu olduğundan farklı biri gibi görmeye çalışmak benim hatamdı. Ancak aynı hataya bir daha asla düşmeyecektim.

DARIUS

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Sırtımda Lance'le var gücümle kanat çırpıyordum. Yarım saat boyunca göklere alevler saçtıktan sonra öfkemin nihayet biraz olsun dinmesiyle yere inmeyi düşündüm. Kampüsten çoktan çıkmış, okyanusa açılmıştık ama geri dönmedim, aradığım şeyi bulana dek altımızdaki karanlık dalgaları taradım.

Arada bir geldiğimiz minik ada gözüme ilişince sertçe döndüm, sert rüzgâr her hareketime karşı koyarken daireler çizgim. Lance işimi kolaylaştırmak için büyüsüyle etrafımızdaki havayı sakinleştirdi. Kanatlarımı vücuduma yaslayarak adanın güney tarafındaki kumsala doğru alçalmaya başladık, cüssemi alacak kadar geniş tek alan burasıydı.

Pençelerim kuma saplandı, Ejderha'mın ağırlığı yüzünden hafifçe yere battım.

Ne yapması gerektiğini bilen Lance hemen sırtımdan aşağı atladı ve burnumun ucundan başlayıp kuyruğuma kadar uzanan bir ürpertiyle Fae bedenime geri döndüm. Öfkem Zümre formumda kalmamı arzularken bunu yapmak normalden daha zor olsa da direndim. Lance'le baş başa konuşma fırsatım varken ona içimi dökmem gerekiyordu.

Kemiklerim yerine oturur oturmaz ona dönüp hiçbir gücün engel olamayacağı tiradıma başladım.

"Şu lanet kızdaki cürete bak," diye homurdandım, ellerimi saçlarımın arasına öyle sertçe daldırdım ki kafa derimi çizdiğimden emindim.

"Koca çeneni açmadan önce kıçına bir şeyler geçirir misin?" diye mırıldandı Lance. Giysilerimi fırlatıp arkasını dönerek sahilde volta atmaya başladı.

Ben sabırsızca eşofman altımı bacaklarıma geçirirken o da birinin bizi gözetlemeye çalışması ihtimaline karşı her zamanki sessizlik ve dikkat dağıtma büyülerini yapmaya koyuldu. Gerçi okyanusun ortasındaki bir adada olduğumuz düşünüldüğünde bu pek mümkün değildi. Yine de Lance tedbiri asla elden bırakmazdı. Hareketleri gergindi ama öfkesi, hâlâ cayır cayır yanan benimkinin aksine, biraz olsun dinmiş gibiydi.

Dişimi ancak eşofmanı kıçıma çekene dek sıkabildim.

"Hem odama nasıl girmiş ki? Yangını söndürmeye gittiğimde kapım hâlâ kilitliydi. Ayrıca olanları öğrenmeden hemen önce onu Ignis'e kadar takip etmiştim. Kalabalığın arasında, hemen önümdeydi. Ne ara–"

"Vegalar, Astrum'un ölümünün ardından düzenlenen toplantıya gelmemişti," diye araya girdi Lance. "Tüm okul oradayken Darcy ofisime zorla gidip eve dönebilmek için biraz yıldız tozu çalmaya çalışmıştı. Görünen o ki Tory de biraz altın yürütmek için senin odana girmiş. Fani dünyadaki hayatlarının ne kadarını sana anlattım?"

"Oradaki hayatları neden sikimde olsun ki?" diye çıkıştım.

"Çünkü neler yaşadıklarını bilmek Tory'nin bunu neden yaptığını anlamana yardımcı olabilir. Öfkenin altında senden intikam almasından daha fazlasının yattığı gün gibi ortada."

"Bu ne demek şimdi?" diye sordum üzerine yürüyerek. Ne var ki dostum, karşısında tepesi atarsa dişleriyle kafasını koparabilecek bir Ejderha yokmuş gibi bön bön suratıma baktı.

"Meseleyi biraz kişisel algıladığını seziyorum sadece," dedi omuz silkerek. *Lanet* omuzlarını silkerek.

"Herhâlde kişisel algılıyorum. Altınlarımı çaldı, odamı yaktı!" diye bağırdım.

Lance alaycı bir tavırla gülünce hırlayarak üzerine atıldım, o aptal ifadesini bir yumrukla suratından söküp atmaya niyetliydim.

Vampir hızıyla gözden kayboldu, kafamı çevirdiğimde onu arkamda, yine ulaşamayacağım bir yerde buldum.

"*Demek istediğim,*" diye devam etti, az önce ağzını burnunu kırmaya kalkışmamışım gibi. "Fani dünyada boktan bir dairede yaşıyorlardı. Aslında duvarları küf kaplı, kırık penceresi yüzünden sürekli buz gibi olan virane bir oda demek daha doğru olur. İçerideki eski püskü kanepeyi yatak niyetine kullandıklarından ve kirayı güç bela ödediklerinden de eminim. Tory para için motosiklet çalıyordu ve ikisi de kasıtlı bir diyetten değil de daha çok açlıktan bir deri bir kemik kalmışlardı."

"Onlar adına üzülmemi mi bekliyorsun?" dedim hayretle. Yine de kafamda oluşan görüntüye engel olamadım. Böyle bir hayatı hayal bile edemezdim. Kendimi bildim bileli maddi sıkıntı çekmemiştim. Para, içine doğduğum hayat için önemsiz, sıradan bir şeydi çünkü daima ihtiyacımız olandan çok daha fazlasına sahip olmuştuk. Solaria Prensesleri'nin sefalet içinde yaşadığını düşünmek absürttü ama Lance'in bana yalan söylemeyeceğini biliyordum.

"Hayır, öyle bir şey beklemiyorum, sadece mantıklı davranıp onları anlamaya çalışmalısın diyorum. Zodyak Akademi'ye gelmelerinin tek nedeni miraslarını alabilmekti. Sonra sen ve diğer Vârisler çekip gitmeleri için elinizden geleni ardınıza koymadınız. Ama miraslarını almak için mezun olmaları gerekiyordu ve mezun olmadan giderlerse o yokluğa geri döneceklerdi. Parti gecesi yaptıklarınızın ardından akademiden kaçmaya karar verdiklerinde iki şeye ihtiyaçları vardı. Onları

fani dünyaya götürecek bir yol. Ve para." Söyledikleri o kadar mantıklıydı ki öfkem istemsizce durulmaya başladı.

"Ee... Ne yani? Sırf çaresizdiler diye yaptığını sineye mi çekeyim?" dedim alayla.

"Onlar da birer Fae, mücadele etmek tıpkı senin gibi onların da doğasında var. Asıl soru şu... Sence yaptığı şey senden daha güçlü olduğunu mu gösteriyor? Özellikle de senin ona yaptıklarınla kıyaslandığında?"

"Tabii ki hayır," dedim tükürürcesine. "Ama hayatıma nasıl hiçbir şey olmamış gibi devam edeceğim?"

"Bana kalırsa öfkenin boyutunu gayet net anladı," diye karşılık verdi alçak sesle. "Bir an karşımda asla onun gibi olmayacağına yemin eden adam değil de Lionel duruyormuş gibi hissettim."

Bu sefer ona kaçma fırsatı vermeden üzerine atıldım. Göğsünü sertçe ittiğimde geriye sendeledi. Gözlerinin içine bakarak ona meydan okudum.

"Bir daha söyle," diye hırladım.

Lance'in zerre kadar etkilenmemiş görünmesi tepemi daha da attırdı. "Onu yere mıhlayıp boğazına sarıldığında ne hissettin?" diye sordu. "İyi geldi mi? Ona haddini bildirdin mi?"

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım, utancım usul usul içimi kemirmeye başladı. "Onu boğmayacaktım. Boğazını sıkmadım bile. Sadece..."

"Sadece onu *boğabileceğini* düşünmesini istedin. Tanıdık geldi mi?"

Hızla kafamı çevirdim, gözlerindeki suçlayıcı bakışa daha fazla maruz kalmak istemiyordum. Babam gibi olduğumu kabul etmeyi reddediyordum ama kafamın içindeki küçük bir ses bana Lance'in haklı olduğunu söylüyordu. Boğazını kavradığımda Roxy direnmeyi bırakmıştı. Büyüm onu çoktan kıskıvrak yakaladığında kazandığımı biliyordu. Sonrasında yaptığım her şey zaferimi yüzüne vurmak içindi. Tıpkı babamın hep bana yaptığı gibi. Sadece yarasına tuz basıyordum.

"*Hay sikeyim.*" Volta atıp saçlarımı çekiştirerek onu yere mıhladığımda bana diktiği öfkeli bakışlarının hatırasını kafamdan atmaya çalıştım. "Elimde değil... Beni delirtiyor. Eline geçen her fırsatta bana dikleniyor. Başına ne gelirse gelsin yine ayağa kalkıp gözlerimin içine bakıyor. Her. Seferinde. Benden nefret ediyor, bunu suratıma söylüyor ama sonra, ara sıra bana öyle bir bakıyor ki..."

Lance aramızdaki mesafeyi tekrar kapatıp, "Nasıl bakıyor?" diye sordu merakla.

Derin derin iç geçirerek kuma çöktüm, sönen öfkem yerini adını koymak istemediğim farklı duygulara bırakıyordu.

"Ne bileyim... Beni çözmeye çalışıyormuş gibi. Ya da çözmek istiyormuş gibi. Ama sonra kalkıp bana hakaretler yağdırıyor, yaptığım en küçük şeyde bile bana meydan okuyor ya da gidip *Caleb'i* beceriyor."

"Bunun konumuzla ne ilgisi var?" diye sordu Lance yanıma otururak.

"Yok," dedim bir çırpıda. "Sadece onları gördükçe kan beynime sıçrıyor. Onun yaptığı her şeyi affediyor ama sıra bana gelince ayaklarına kapanıp ondan af dilememi bekliyor sanki."

Lance sessiz kaldı. Kafamı kaldırıp okyanusa baktım.

"Vegaları bu kadar konuştuğumuz yeter," diye mırıldandım.

"Sadece tek Vega'dan bahsediyorsun," dedi Lance.

"Roxy sürekli kıçımın dibinde çünkü. Benim Ev'imde yaşıyor, ateş büyüsünü kullanmayı öğrenmesi için ona yardım etmeye zorlanıyorum, arkadaşımı beceriyor ve–"

"Bu iki oldu."

"Nesin sen? Dostum mu eleştirmenim mi?"

"Çoğu zaman her ikisiyim de," diye takıldı.

"Şu an sadece dostuma ihtiyacım var. Kusurlarımı yüzüme vurmayı kes ve söylediğim her şeyde bana hak ver."

"Peki, madem kendini daha iyi hissedeceğini düşünüyorsun," dedi Lance. "Tory Vega sürtüğün önde gideni. Ona çok

yumuşak davrandın, umarım bir köşede yaptığı hataya yanıp hüngür hüngür ağlıyordur."

Dudaklarım ufak bir gülümsemeyle kıvrılırken Lance arkasına uzattığı kollarına yaslanıp devam etti.

"Hem duyduğuma göre yatakta da berbatmış, Caleb sırf ona acıdığından onunla düşüp kalkıyormuş. Zaten herkes en büyük hayalinin asıl Ateş Vârisi'yle yatmak olduğunu biliyor ama boyu onu aştığından her akşam ağlayıp zırlayarak uykuya dalıyor."

"Siktiğimin Vegaları," diye mırıldandım ufak bir sırıtışla.

"Siktiğimin Vegaları," diye tekrarladı Lance.

Bir süre sessizce oturup kıyıya vuran dalgaların sesini dinlerken Tory Vega'yı ve ona dair nefret ettiğim her şeyi düşünmeyi kesmeye çalıştım. Bir de ona dair o kadar da nefret etmediğim şeyleri.

Uzun bir nefes verip gözlerimi kapattım, Ejderha'm nihayet içimde uykuya dalmıştı. Roxy göz kapaklarımın ardındaki karanlıkta bile bana rahat vermedi. Elim boğazını kavrarken yeşil gözlerinin nasıl fal taşı gibi açıldığını gördüm. Başparmağımın altında hissettiğim nabzı o an aklından geçenleri açıkça ele vermişti. Onu öldürebileceğimi düşünmüştü. Onu öldüreceğime inanmıştı. Benden korkmasını istemiş ve kendimi bir canavar gibi göstermeyi başarmıştım.

Peki neden şimdi, birdenbire, bu gözüme o kadar da iyi bir şeymiş gibi görünmemeye başlamıştı?

Sertçe yutkunup gözlerimi geri açtım, zihnime kazınan yüzünü görmek istemiyordum. Ama oradaydı. Sürekli oradaydı.

Henüz gün yüzüne çıkmaya fırsat bulamadan suçluluk hissini bastırdım. Altınlarımı çalmıştı. Odamı yakmıştı. Gözlerimin içine baka baka benden nefret ettiğini söylemişti. Sebepleri umurumda değildi. Onu bütün bunları yapmaya benim itmiş olmam umurumda değildi.

O benden nefret ediyordu, ben de ondan.

Bu kadar basitti.

DARCY

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Günaydın, İkizler! Yıldızlardan **seni** bekleyen gün hakkın–

Bir yeni özel mesajın var, Darcy!

Bir yeni özel mesajın var, Darcy!

Bir yeni özel mesajın var, Darcy!

"Bozuldu mu bu?" diye homurdanıp esneyerek yatakta doğruldum. Yorganı üzerimden atıp gözlerimi tembel tembel kırpıştırarak Atlas'ımın ekranına baktım.

Normalden daha erken kalkmıştım. Tüm gece rüyamda Tory'yi sahilde kan revan içinde yatarken görmüş, soğuk terlerle uyanmıştım. Özel mesajlarıma tıkladım ve hepsinin Orion'dan geldiğini görünce dudaklarımı büzdüm.

Lance
Kahvaltıdan önce ofisimde buluşalım.

Lance
Şansımız yaver giderse
kahvaltımı seninle ederim.

Zaten ha bire geç kalıyorum, neden kahvaltı
sonrasını da dâhil etmiyoruz ki? ☺

Kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım. Ciddi olamazdı.

Teklifini reddetmek üzere bir cevap yazdım, öfkeden midem kasılıyordu. Ona kızgın olduğumun farkında bile değildi. Aramızın iyi olduğunu nasıl düşünürdü? Hiçbir şey olmamış gibi altına yatacağımı mı sanıyordu?

Gönder tuşuna basarken boğazımdan ciddi ciddi bir hırıltı koptu.

Darcy
Avucunu yala.

Mesajıma herhangi bir emoji ya da kararlılığımdan ödün verecek bir şey eklemedim. Geçen gecenin bir hata olduğunu düşünmek istemiyordum ama o şerefsiz arkadaşı kardeşimi boğarken yardımına koşmama engel olmasını kabullenemiyordum.

Öfkeden kuduruyordum. Orion'ın da Darius'un da boğazını parçalamak istiyordum. Kavgacı, fevri ikiz rolünü genelde Tory üstlenirdi ama bugün benim canım kan dökmek istiyordu.

Sakin nefesler almaya çalışıp Atlas'ımı açma nedenime, yani burç yorumuma odaklandım.

Günaydın, İkizler!

Yıldızlardan seni bekleyen gün hakkında havadisler var.

Bugün yoğun bir Mars etkisi altındasın, kendini normalden daha agresif hissediyor, belki kan dökmek istiyorsan nedeni bu olabilir.

Sorunlarınla yuzleşmek için harika bir dönemdesin. Kızıl gezegenin rehberliğini takip ettiğin müddetçe girdiğin her tartışmayı kazanacaksın. Ama dikkatli ol, doğum haritasında Mars etkisi olan bir Terazi burcuyla ters düşebilirsin. Tartışmanız şiddetli bir savaşa dönüşürse sonuçları felaket olabilir.

"Güzel, zaten öyle olmasını istiyorum," diye homurdandım. Tam da bu esnada Orion'dan bir mesaj daha geldi.

Lance
Konu kardeşin mi?

Gözlerimi devirerek Atlas'ımı kilitledim, ona cevap vermeye tenezzül etmek bile istemiyordum. Ayaklarımı sürüye sürüye banyoma ilerledim ve içimdeki huzursuz enerjinin bir kısmını boşaltma umuduyla neredeyse yarım saat boyunca duşta kaldım. Ama çıktığımda öfkem hâlâ cayır cayır yanıyordu. Yırtık dar kotumu ve üzerime oturan siyah kazağımı giyip makyajımı yaptım, saçlarımı ruh hâlimi yansıtan bir Viking örgüsüyle topladıktan sonra tüm okulun altını üstüne getirmeye hazırdım.

Çantamı omzuma atarak kapıya yöneldim. Merdivene doğru yürürken göz ucuyla seke seke yanıma gelen Seth'i gördüm. Adımlarımı hızlandırsam da etrafımdan dolaşarak benim ve diğer birkaç öğrencinin duraksamasına neden oldu.

"Çekil önümden," dedim. Geçmesine izin verdiği diğer öğrencilerin arasına karışmaya çalıştım.

Kaşları kalktı. "Yapma ama, bebeğim. Bu sabah mısır gevreğine hangi yıldızlar tükürdü?"

"Hepsi," diye homurdandım. "Çekilecek misin önümden?"

"Bana meydan mı okuyorsun yoksa?" Gözleri parıldarken dudaklarımı büzdüm.

Avucumdan kopan bir hava dalgası omzuna çarpıp onu kenara itti. Ne var ki Seth hiç bozuntuya vermeden hemen

dönüp kolunu belime attı. Onu itmeye tenezzül etmeden hızlı adımlarla yürüyerek bir noktada arkamda kalacağını umdum.

"Bu haşin tarafını sevdim galiba, tüm hıncını benden çıkarmak ister misin?" diye fısıldadı Seth kapıdan çıkıp yola ayak basarken.

Biraz ötemizde dikilmiş, gelen geçen her öğrenciden saçma sapan nedenlerle Ev puanı düşüren Orion'ı görünce midem kasıldı. Dikkatini çekmeden sıvışmaya çalıştım ama gözleri ânında bana kilitlendi, ardından Seth'e kaydı.

"Günaydın, Profesör," diye seslendi Seth. "Öğleden önce yataktan çıkmanızı neye borçluyuz?"

Orion yanımıza öyle bir hızla gelerek Seth'i sertçe uzaklaştırdı ki neredeyse dengemi kaybedecektim. Onu gerisin geri Aer Kulesi'ne fırlatırken, "Aer'e eksi on puan!" diye bağırdı.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken fırsatı değerlendirip kalabalığın içine karışmaya çalıştım. *Off, güzeller güzeli saçlarıma lanet olsun.*

Orion yine göz açıp kapayıncaya dek önümde bitti, o kadar ki doğruca göğsüne tosladım.

"Ne yapıyorsun sen?" diye çıkıştım. "Çekil önümden, pislik herif."

Etrafımdan dehşet dolu şaşkınlık nidaları yükselirken Orion'ın yüzüne keyifli bir gülümseme yayıldı. "Doğruca ofisime, Bayan Vega."

"Hayır!" dedim şaşkınlıkla, ne yapmaya çalıştığını şimdi anlamıştım. Beni yaramaz bir öğrenci gibi peşinden sürüklemesi için ona bahane vermiştim.

Yanından geçip gidecektim ama kolumu tutarak bana engel oldu. Etrafımızdaki öğrenciler dağılırken zehir dolu bakışlarımı üzerine diktim.

"Bırak beni," dedim buz gibi bir sesle.

Beni yol boyunca hışımla sürüklemeye başlarken, "Şansını zorlama," diye sertçe karşılık verdi.

Biraz daha itiraz edersem beni omzuna atacağını biliyordum ve bunun yaşatacağı aşağılanmayı deneyimlemek istemiyordum.

Beni ateş hattına atılacak bir savaş esiriymişim gibi Jüpiter Binası'na götürdü. Ofisine varmamızla kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı, kapısının kilidini açıp beni içeri itti.

Arkamdan içeri girip kapıyı çarparak kapatırken derin bir nefes aldım. Beklediği gibi yüzümü buruşturmak yerine dişlerimi sıkıp ona dik dik baktım.

Elinin bir hareketiyle sessizlik balonu oluştururken ona engel olmak için öne doğru bir adım atıp bileğini yakaladım. Ama çok geçti, hoşuma gitse de gitmese de bu konuşmayı yapacaktık.

"Siktir git," diye çıkıştım. "Beni zorla buraya kadar sürüklemeye hakkın yok."

"Bal gibi de var," diye homurdanıp bana doğru bir adım atınca sırtımdan bir ürperti geçti. "Ben senin öğretmeninim."

"Ne güzel ya," deyip kuru bir kahkaha attım. "Geçen gece hiç öğretmenimmiş gibi davranmıyordunuz, *efendim.*"

Beni masasıyla arasına sıkıştırıp ellerini iki yanıma koydu, kokusu ve nefesindeki kahve aroması duygularımı işgal etti.

"Konu kardeşin," dedi önceki mesajını tekrarlayarak. "Değil mi?"

Dişleri uzamıştı ve her ne kadar onlara odaklanmamaya çalışsam da dibimdeyken bunu yapmak çok zordu.

"Tabii ki öyle," diye karşılık verdim. Kafamı toplayıp içine sürüklendiğim ve onun direttiği şartlara göre yapacağımız tartışmaya hazırlandım. "O şerefsiz kardeşime zarar verirken yardımına koşmama engel oldun. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Biri ablanı gözünün önünde incitse ne hissederdin?"

Orion suratına bir tane patlatmışım gibi aniden geri çekildi, arkasını dönüp ensesini sıvazladı.

Kalbim tekledi, bir an bunun nasıl bir his olduğunu *bildiğinden* şüphelendim.

"Biliyorsun demek," dedim düz bir sesle. Masasından uzaklaştım.

Bana dönmeden sözlerimi onaylarcasına homurdandı. "İki Fae arasındaki meseleye müdahale edilmez," diye açıkladı. "Bunu şimdiye dek çoktan öğrenmiş olman gerek."

"O benim ailem," dedim hayretle. "Ne yapmam *gerektiği* umurumda bile değil, Lance. Ne olursa olsun daima Tory'nin yanında olacağım."

Orion beni başıyla onayladı ve yüzünü ovuşturarak koltuğuna geçti. En alttaki çekmeceyi açıp tam da ondan beklenileceği gibi bir viski şişesi çıkardı. Aniden gözlerim doldu. Bu yaşların nedeni öfkeydi ama en çok da içkiye ihtiyacı olmasından duyduğum üzüntüydü. Hissetmemeye çalıştığı şey her neyse onu bastırmaya yardımcı olacağını düşünmesiydi.

Hışımla yanına gidip kadehini dolduramadan şişeyi kaptım. "Duygularınla yüzleş." Şişeyi ona doğrulttum. "Hepsini istediğin kadar bastırmaya çalış, hiçbir yere gitmeyecekler."

Sanki kimse en ufak sorunda içkiye sığınma alışkanlığını yüzüne vurmamış, kimse ona durmasını söylememiş gibi bön bön suratıma baktı. Eh, öyleyse bile şimdi ben söylüyordum ve öyle ya da böyle sözlerimi dinleyecekti.

Doğruca pencerenin başına geçip camı açtım ve boynundan tuttuğum şişeyi dışarı sarkıtarak tehditkâr bakışlarımı ona diktim. Orion koltuğundan kalkmıştı, yüzünde şaşkınlık, öfke ve hayret karışımı bir ifade vardı.

"Mavi," diye fısıldadı ama benden ne istediğini anlamadım. Şişeyi atmamı mı yoksa atmamamı mı söylüyordu?

Bir çırpıda yanıma geldiğinde şaşkınlıktan nefesim kesildi, alkolün onun için ne kadar önemli olduğunu bilmek kalbimi sızlattı. Elimi tutup şişeyi aldı ve onu pencereden aşağıya kendisi attı. Kırılan camın sesi kulaklarımı doldursa da tuzla buz oluşunu göremedim, Orion beni kendine çekip sıcacık dudaklarını benimkilerle buluşturdu.

Hâlâ öfkeliydim, çok öfkeliydim ama ona karşılık vermekten kendimi alamıyordum. Kollarını tırmaladım, ardından kravatını elime dolayıp onu boğacak kadar sertçe çektim. Beni pencerenin başından uzaklaştırıp kapıya çarptı. Her bir zerremiz birleşmişti. Vücutlarımız, ağızlarımız, ruhlarımız. Öpücüğü telaşlı, çaresizlik dolu, *her şeye* bedeldi.

İnlerken bir yandan da tırnaklarımı ön kollarına batırarak canını yakmaya devam ettim, o da bana dudağımı ısırarak karşılık verdi. Birden çenemi yakalayıp başımı sertçe yana çevirerek dişlerini boynuma geçirdi. Büyüm ânında etkisiz hâle geldi ama zaten ona ihtiyacım yoktu. Lance'i paramparça edip kalbine ulaşmak, Darius'un kardeşime zarar verişini izlerken hissettiklerimin aynısını ona da hissettirmek istiyordum.

Dimdik olmuş aleti bacağıma sürtünüyordu ama işin *oraya* varacağını sanıyorsa çok ama çok yanılıyordu. Hâlâ burnumdan soluyordum ve elle tutulur bir özür bekliyordum.

Bir eli vücudumdan aşağı kaymaya başlayınca göğsünden ittim. Dişlerini boynumdan çekip hayal kırıklığıyla iç geçirdi. Göz bebekleri kocaman olmuştu ve bir öpücük daha almak için üzerime eğilirken gözlerinin ardında yanan heyecanı görebiliyordum.

Avucumu ağzına kapatıp başımı sertçe iki yana salladım. "Hayır."

Orion'ın kaşları çatıldı, elimi ağzından nazikçe çekip parmak eklemlerime birer öpücük kondurdu. "Çok mu sert davrandım?"

"Hayır." Kızarmamak için elimden geleni yapsam da yüzümün cayır cayır yandığını hissedebiliyordum.

"Yeterince sert mi değildim o zaman?" diye takıldı. Sırıtmamak için kendimi tutup aç gözlerine bakmayı reddettim.

"Sana hâlâ kızgınım," dedim kollarımı göğsümde kavuşturup bacaklarımın arasındaki arzu dolu zonklamayı görmezden gelmeye çalışarak. Prensiplerimi bir kenara bırakıp ona teslim olmayacaktım. Ofisinde seks yaptığımızı defalarca kez hayal

etmiştim ama böyle olmazdı. Giderek büyüyüp göğsümü saran bu öfkeyle olmazdı.

"Geçer gider." O başparmağını boynuma sürterek ısırık izlerini iyileştirirken ona dik dik baktım.

"Söyleyeceklerin bu kadar mı? Geçer gider mi?" diye homurdandım.

"Yani... Evet." Omuz silkti, bir an sahiden de başka ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibi göründü.

Onu itip yanında kalmam için yalvaran ruhuma sırt çevirerek kapıya doğru yürüdüm. Fakat Orion benden daha hızlıydı, yolumu keserek endişeli gözlerle bana baktı.

"Bekle," dedi. Kaşımı kaldırdım. "Benim için bir şey yapman gerek."

"Ciddi misin sen?" diye sordum, kulaklarıma inanamıyordum.

"Lütfen, Mavi. Önemli bir mesele," diye üsteledi kaşlarını umutla kaldırarak.

Hayret içinde *cık cık*layarak kapı koluna uzandım ama bu kez de elimi tutup beni kollarının arasına aldı. Avucunu sırtıma bastırıp tıpkı Seth gibi burnunu boynuma sürttü. "Hepsini telafi edeceğim. Ama şu an söyleyeceğim her şey nafile olacak."

Bir özür fazlasıyla yeterli olurdu ama zorla güzellik olmaz.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. Beni biraz daha kendine bastırıp ağzını kulağıma yaklaştırdı.

"Diego Polaris'le konuşman gerek. Dayısı Alejandro'nun Darius'un babasıyla yasa dışı faaliyetlere karıştığından şüpheleniyorum."

"Ne gibi yasa dışı faaliyetler?" dedim gözlerine bakmak için geri çekilerek.

Omuzlarını silkti. "Henüz bilmiyorum. Ama Diego ne bana ne de Darius'a güvenir. Dayısı hakkında bilgi edinmek için ona yakın birine ihtiyacım var. Nerede yaşadığı, neyle uğ-

raştığı, şaibeli işlere karışıp karışmadığı gibi şeyler. Ağzından alabileceğin her türlü bilgi işe yarar."

Ne diyeceğimi bilemeyip dudağımı ısırdım. "Diego benim arkadaşım, ona yalan söylemek istemiyorum."

"Söyleme o zaman." Başparmağıyla yanağımı okşadı. "Sadece sor."

Bakışlarım kararsızlıkla kapıya kaydı. Şu an Orion'ın yüzünü bile göresim yoktu ama kafasındaki şüphe her neyse bizden daha büyük bir şeymiş gibi geliyordu.

"Lütfen, Mavi. Başka çarem olsa senden bunu istemezdim. Lionel hepimiz için büyük tehlike arz ediyor." Gözleri benimkilerle buluştuğunda isteğini geri çeviremeyeceğimden emin oldum. Darius'un babası ödümü koparıyordu ve sahiden şaibeli işler çeviriyorsa ona engel olmak için elimden geleni yapmalıydım.

"İyi, tamam. Lionel'la neyin peşinde olduklarını düşünüyorsun?"

"Korkunç şeyler. Lionel'ın ne planladığını öğrenip Darius'u korumak zorundayım."

"Bir şey planladığını nereden biliyorsun?" Kollarının arasından sıyrılmaya çalıştım ama izin vermedi.

"Partide konuşmalarını duydum."

"Ne diyordu?"

"Darcy..."

"Bana karşı dürüst olmazsan sana yardım etmemi bekleyemezsin," dedim sertçe.

İç geçirerek kapıya yaslandı. "Ay Tutulması sırasında bir şeyler yapacak. Bildiklerimin hepsi bu."

Aklıma Astrum'un Acrux Malikânesi'nde bulduğum karta yazdığı uyarı gelince içim ürperdi.

Gölgen gibi peşinden ayrılmayan canavarı hafife alma.

O, senin ve diğer pek çok kişinin hayatını yöneten nihai güç.

Astrum, Lionel'ı mı kastetmişti?

Zilin tiz sesinin duyulmasıyla gerçekler üzerimize çöktü ve istemsizce birbirimizden uzaklaştık. Orion bir yandan beni inceleyip diğer yandan kapı koluyla oynuyordu.

"Su Sınavı'nda iyi şanslar," dedi samimiyetle.

"Teşekkür ederim." Öne doğru bir adım attım ama Orion kapıyı açmadı.

"Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Evet," diye yanıtladım ama bir yanım aksini diliyordu. İki gece öncesine dönüp yine kollarında yatmayı istiyordum. Aramızdaki her şey kırk sekiz saat içinde altüst olmuştu, Tory'ye yardım etmeme engel olmasını sineye çekemiyordum.

"Bırak gideyim," diye fısıldadım kapıyı açmaya niyeti olmadığını anlayınca.

Kolu çevirip kapıyı açarken bakışları sertleşti ve koridor öğrencilerin gürültüsüyle doldu. Yanından geçip omzumun üzerinden ona son bir bakış attığımda kapıyı çoktan kapatmak üzere olduğunu gördüm. Sertçe yutkunarak ofisinden uzaklaşırken her şey daha başlamadan bitmiş olabilir mi diye merak ettim.

Jüpiter Binası'ndan çıktığımda gözüme yakınlarda aylak aylak gezinen Seth ilişti.

"Selam. Sana mı sardı?" Çatık kaşlarıyla yanıma geldi.

"Orion'la başa çıkabilirim." Yanından geçerek yoluma devam etmeyi denedim ama kolumu yakaladı. Kaşlarımı çatıp ona sert bir bakış atarak geri basmasını ima ettim.

"Ben de aynısını düşünmeye başlıyorum, Omega," dedi çarpık bir gülümsemeyle. Hâlâ kolumda olan eli yukarı kayıp saçlarıma yaklaştı. "Ama hâlâ senin üstünüm."

Gözlerimi kısarak geri çekildim. "Büyüne benden daha iyi hâkim olabilirsin, Seth ama kimseden üstün değilsin."

"Faeler arasında işlerin nasıl yürüdüğünü hâlâ kavrayamadın, değil mi, bebeğim?"

"Gayet iyi kavradım," diye karşılık verdim alçak sesle. "Ama daha fazla güç seni başkalarından daha iyi yapmaz."

Bunu anlamakta zorlanıyormuş gibi kaşlarını çattı.

Kulaklarımı dolduran yüksek sesli bir hırıltı kalbimi tekletti ve kafamı çevirdiğimde Seth'in sürüsünün bize doğru geldiğini gördüm. Aynı anda hem yürüyor hem de ellerini, burunlarını birbirlerine sürtüyorlardı.

Koyu renk saçlı, renkli gözlü bir kız grubun başını çekiyordu. "Bize ihanet etmelere doyamadın mı, Seth? Yakında yeni bir Alfa için meydan okumalara başlamamız gerekecek." Sesi sıcaklıktan yoksun, üzerime diktiği gözleri çelik kadar sertti.

Seth boğazından yükselen bir hırıltıyla bana yaklaştı. "Asıl sen bana ihanet ediyorsun, Alice. Hepiniz ediyorsunuz." Bakışları grubun üzerinde gezinirken birkaç kişi başını eğdi.

"Belki de sorunu kendi başımıza çözmeliyiz." Alice bana yaklaştığında alevler saçan ellerimi havaya kaldırdım. Canı kavga istiyorsa tam gününü bulmuştu. Hem burç yorumum Mars'ın beni desteklediğini söylemişti, onu bir güzel benzetip rahatlardım belki.

Sürüden birkaç kişi öfkeyle uluyunca kanım dondu, yine de geri adım atmayı reddettim.

Seth önüme geçip Alice'in karşısına dikildi. "Ya onu aranıza kabul edersiniz ya da gözüme görünmezsiniz," diye hırladı.

"Süründe olmak bile istemiyorum," diye çıkıştım sinirle ama Alice dönüp suratıma hırlayınca bunun bir hata olduğunu anladım.

"Böyle konuşmasına göz mu yumacaksın?" diye sordu Seth'e.

"Sakın beni sorgulamaya kalkma." Seth sırtını dikleştirip ona dişlerini gösterdi.

Alice uzunca bir süre onun gözlerine baktı, ardından bıkkın bir hırıltıyla başını eğdi. Çenesiyle sürüye işaret verdi ve hep birlikte uzaklaştılar. Seth arkalarından bakarken alçak sesle inledi.

Üzüldüğü apaçık ortada olsa da kendimi kötü hissetmemeye çalıştım. Bana yaptıklarından sonra başına gelen her şeyi

hak ediyordu. Hâlâ Omega'sı olmak istemiyordum ama bunları yaşadığı için yüzde bir oranında üzgün hissediyor olabilirdim.

"Beni sürüden kov gitsin, Seth. Hepimizin istediği olsun."

Bana döndü, gözlerinde içime işleyen bir çaresizlik vardı. "O kadar basit değil."

"Basitleştir o zaman," dedim omuz silkerek. Ne olduğunu bile anlamadan kendimi kollarının arasında buldum, Seth inleyerek yüzünü saçlarımın arasına gömdü.

"Belki seni bırakmak istemiyorumdur." Dudakları şakağıma sürtündü, sonra geri çekilip yürümeye başlayarak beni yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle baş başa bıraktı.

Bunu itiraf etmekten hoşlanmasam da Seth'in bana karşı birtakım duygular beslediğine ikna olmaya başlamıştım. Ve bu, nedense beni nefretinden çok daha fazla korkutuyordu.

TORY

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kulaklığımı takmış, kulak zarımı patlatacak ya da hiç değilse hâlâ zihnimin ücra köşelerinde fısıldaşan gölgeleri bastıracak kadar yüksek sesle müzik dinleyerek Ağlayan Orman'da koşuyordum.

Bütün gece doğru düzgün uyumamıştım. Ne zaman dalacak gibi olsam kendimi vaatler ve beklentilerle dolu bir karanlığın ortasında buluyordum.

Beni alıp götürmesinden mi yoksa ona kendi isteğimle gitmekten mi daha çok korktuğumu bilmiyordum.

Gerçek olmadığının, sadece Darius'un hançerinin bana yaşattığı şeyin anısı olduğunun farkındaydım ama gözlerimi o sahilde açtığımdan beri tüylerim sürekli diken dikendi. Üşüyordum. İliklerime işleyen bir soğuktu bu. Ateş büyüm bile beni ısıtmaya yetmiyordu.

Kalbim son sürat göğsümü dövüyor, kendimi zorlarken nefeslerim hızlı ve kesik kesik çıkıyordu. Su Sınavı'na yirmi dakika kalmıştı ve bu vakti son saniyesine kadar kullanma niyetindeydim. Gölgeler kulaklarımı çınlatan güçlü bir mü-

zik ve sıkı bir egzersizle susacaksa onlarla anladıkları dilden konuşacaktım.

Güneye, Su Bölgesi'ne doğru döndüm ve yokuş aşağı inerken hızımı artırdım.

Ağaçlar seyrekleşmeye başladığında gözüme gölün parıltısı ilişti, hızlıca döndüm ve karşıma biri çıkınca bir şaşkınlık nidasıyla durmaya çalıştım. Tabii ki başaramadım, spor ayakkabılarım çamurda kaydı ve doğruca Darius Acrux'un göğsüne tosladım.

Kulaklığım kayıp boynumdan sallanırken dünya bir an üzerime çöktü.

Darius kollarımı tutup beni düşmekten kurtarırken şaşkın şaşkın suratıma baktı.

Nefesimi toplamaya çalıştım, boyumda asılı kalan kulaklıktan gürültülü bir death metal şarkısının mırıltıları duyuluyordu.

Darius gerçekten şaşkına dönmüş görünüyordu, dudakları bir şey söylemek istiyor da bunu nasıl yapacağını bilmiyormuş gibi aralanmıştı. Kolumu hafifçe sıktı, tıpkı dün sahilde boğazıma yaptığı gibi.

"Çek ellerini üzerimden," diye homurdanarak hışımla kollarımı geri çekmeye çalıştım.

Gözleri ruhuna bir duvar örülmüş gibi ânında karardı.

"Sana dokunmaya çok meraklıyım sanki," diye çıkıştı. Ama efendi gibi kollarımı bırakacağına beni sertçe itince dengemi kaybedip çamurun içine kıçüstü oturdum.

Kalçam acıyla sızladı, yaşlar gözlerimi yakarken göğsümde bir sızı hissettim.

Şok içinde aralanmış ağzımla ona bakakaldım, yerin soğuğu hızla kemiklerime işliyor, koşarken vücuduma yayılan azıcık sıcaklığı da yok ediyordu.

Bir an motosiklet kazamızdan bir şekilde tek parça hâlinde kurtulduktan sonra birlikte nasıl güldüğümüzü anımsadım ve aramızdaki o şeyi kaybettiğimizi düşünerek hüzünlendim. O

sıralar bambaşka biri gibiydi. Tepemde dikilen, bana acı çektirmeyi kafaya koymuş bu acımasız, sert bir kabuktan ibaret olan adam değildi.

Aniden yanımızda biten Caleb, "Vah vah!" dedi keyifle. Ağaçların arasında bir yerden Seth'in ulumasını duydum. "Düştün mü, tatlım?" Bana yardım etmek için elini uzattı ama kafamı çevirip yerden kendi başıma kalktım.

"Ait olduğu yere alışmaya çalışıyordu. Yani ayaklarımızın dibine," diye homurdandı Darius.

Caleb'ın bakışları ikimiz arasında gidip geldi, kendini bir tür münakaşanın ortasında bulduğunu fark edince kaşları çatıldı.

Darius'a cevap vermeye tenezzül etmedim, Su Sınavı'ma yetişmek için etrafından dolanıp yoluma devam ettim.

"Onu çamura mı ittin?" diye sordu Caleb hayretle.

"İttiysem de sana ne?" diye tersledi Darius.

"Sence de biraz..."

"Biraz ne?" diye çıkıştı.

"Ezikçe," diye karşılık verdi Caleb. Duraksayıp omzumun üzerinden onlara baktım.

Darius Caleb'ın karşısına geçip sırtını dikleştirerek aralarındaki birkaç santimlik boy farkını ona karşı kullandı.

"Tekrar söylemek ister misin?"

"Ancak sıradan bir pislik kızın tekini çamura itebilir, bunun senin ya da onun gücüyle bir ilgisi yok," diye homurdandı Caleb. "Düpedüz hödüklük ediyorsun."

Sözleri nabzımı hızlandırdı. Caleb daima Vârislerden yana olacağını açıkça belirtmişti, içlerinden birine karşı beni savunması bekleyeceğim son şeydi. Bunu, bana sataşmasından çok Darius'un beni küçük düşürme *şeklinden* hoşlanmadığı için yapıyor olsa bile.

"Hödüklük, ha?" diye tekrarladı Darius. "Biraz ilgi görmek için her saniyesini ona yalvararak geçiren zavallı bir it olacağıma hödük olmayı tercih ederim. İstediğini zorla almak

varken kelimenin tam anlamıyla kaçmasına izin verdin. Ne biçim bir Vampir'sin sen?"

"Defalarca kez *senin* kıçını tekmeleyen bir Vampir'im," diye hırladı Caleb. Dişlerinin uzadığını fark ettim.

Darius, "Şansını tekrar denemek ister misin?" diyerek ona meydan okudu.

Max horoz gibi öterek yanında Seth'le yolun gerisinde belirdi ama birbirine diklenen arkadaşlarını görünce duraksadılar. Darius Caleb'ın önce kafasını mı koparacak yoksa boğazını mı parçalayacak emin olamıyordum.

Bakışlarım diğer iki Vâris'e kaydı ama beni zerre kadar umursamıyor gibi görünüyorlardı.

Havadaki gerginliği hisseden Seth'in boğazından bir inilti koptu. "Ne oluyor yine?" diye sordu.

"Caleb küçük fahişesini itip kaktım diye zırlıyor," dedi Darius. Sözleri nedense canımı beni itmesinden daha çok yaktı.

Max gözlerini kısıp bana bakınca biraz daha uzaklaştım. Bu saçmalık her neyse oyalanıp sonucunu görmeyi bekleyemeyecektim. Yetişmem gereken bir sınavım vardı ve başladığında etrafımda ne kadar az pislik olursa o kadar işime gelirdi.

"Darius, Tory ona yüz vermedi diye kuyruk acısı çekiyor," diye çıkıştı Caleb.

Seth bana dönüp sanki hepsi benim suçummuş gibi dişlerini göstererek hırladı. Sadece biraz koşmak istemiştim. Darius'la karşılaştığıma ben de sevinmemiştim ama onlardan kaçış yoktu. Kampüsün dört bir yanından fırlayıveriyorlardı.

"Belki de sadece benim sikim daha büyük kavgasına tutuşmak istiyorsunuz ama bunu kanıtlayacak bir mikroskop bulamıyorsunuz," diye bağırdım.

Darius da Caleb da birbirlerini bırakıp bana dönerek dik dik baktı.

Evet, ben kaçar.

Arkamı dönüp tekrar koşmaya başladım. Nedeni hem beni oyalamaları yüzünden geç kalıyor olmam hem de hepsinden, özellikle de Darius'tan bir an önce uzaklaşmak istememdi.

"Akşam bana uğra, Tory!" diye seslendi Caleb arkamdan. Ona cevap vermeye tenezzül etmeyip koşmaya devam ettim.

Gölün etrafı çoktan kalabalıklaşmaya başlamıştı, seyirciler sınavı izleyebilsinler diye kurulan tribünlere doğru ağır ağır ilerliyorlardı.

Etraflarından dolanıp birinci sınıfların üzerini değiştirmesi için hazırlanmış çadırlara yöneldim. Tribünlerin yanında asılı duran büyülü zamanlayıcıya bakıp altı dakikam kaldığını görünce tempomu artırdım.

Çadırdan içeri daldığımda Darcy'nin gözleri rahatlamanın etkisiyle genişledi.

"Nerede kaldın, Tor?" diye sordu, giymem için siyah bir mayo uzatarak. Kulaklığımı hızlıca çıkarıp su büyümle ellerim ve yüzümdeki çamuru temizledim.

"Siktiğimin Darius'u," diye homurdandım taytımı çıkarırken. "Boş ver, geldim işte." Ona gölgelerden henüz bahsetmemiştim. Anlatacaktım ama dikkatini sınava vermesi gerekiyordu ve şu an gerçekten bunu konuşmanın hiç sırası değildi.

Kıyafetlerimi bir yığın hâlinde yere atıp mayoyu üzerime geçirirken belinde bir kemer olduğunu ve sağ kalçamdan ona bağlı büyük, metal bir halkanın sallandığını fark ettim. İşim bittiğinde Darcy'yle birlikte aceleyle çadırdan çıktık.

Hâlâ endişeli gözlerle bana bakıp duruyordu ama dişlerimi sıkarak başımı dikleştirdim. Kardeşim bundan tatmin olmuş gibi sırıttı.

"Başaracağız," dedi kararlılıkla.

"Şu hıyara kiminle dans ettiğini gösterelim," diye homurdandım.

"Şu *hıyarlara*," diye düzeltti alayla. "Dört kişi olduklarını unuttun mu?"

Genzimden alaycı bir ses çıktı. "Aslına bakarsan beş kişiler. Kıçlarını yalamaktan dili aşınan Orion'ı da unutma."

"Haklısın," dedi kaşlarını çatarak.

Gölün önünde toplanmış birinci sınıflara katılıp yerlerimizi aldık.

Profesör Washer kabarık kırmızı cübbesiyle kıyı boyunca yürüdü. Darcy'ye döndüm ve *Şükürler olsun, kırk yılın başı her yerini örtesi tutmuş,* dercesine bakıştık.

"Sınav!" diye bağırdı Washer, sesinin duyulmasıyla izleyiciler de öğrenciler de sessizleşti. "Oldukça basit. Tek yapmanız gereken suyun üç farklı hâline gizlenmiş renkli anahtarları bulmak. Biri buz kütlesi, diğeri azgın bir şelale. Üçüncüsüyse gölün derinliklerinde." Son sözüyle ürpermekten kendimi alamadım. "Sınavı başarıyla tamamlamak için bir saat dolmadan kırmızı, mavi ve sarı anahtarı almanız ve gölün ortasındaki platforma ulaşmanız gerek. Yalnızca su büyüsü kullanmanıza izin var. Gizli saklı Siren formuna dönüşmek yok, *Julian.*" Oğlanın adını harfleri uzata uzata söyleyip ona göz kırptığında midem ağzıma geldi.

"Asıl sınav Washer'dan kaçmaya çalışmak olmalı," diye fısıldadım Darcy'ye. "Öyle bir depar atardım ki beş saniyede kazanırdım."

Kardeşim gülmemek için elini ağzına kapattı. Washer'ın bakışları bizi buldu ve yüzüne nahoş bir gülümseme yayıldı.

"Diğer birkaç Siren'le sizi gözleyip hile yapmadığınızdan ve boğulmadığınızdan emin olacağız. Buz şu tarafta..." Solumuzdaki köprüyü işaret etti. "Şelale de şurada." Sağını gösterdi. "Bu kadar oyalandığımız yeter, biz seninle ıslanmak istiyoruz diyorsanız elinizi çabuk tutun ve bu kocaman, mavi..." Cübbesini yere atarak vücudunu kaplayan mavi pulları ortaya çıkarıp kalçalarını salladı. Üzerinde şimdiye dek gördüğüm en küçük kırmızı renk slip mayo vardı. O kadar ki bir tangadan farksızdı. Ağzım dehşetle aralandı. "Göle atlayın!" diye bitirdi

sözlerini. Tam da bu esnada çalan klakson sesi sınavın başladığını duyurdu.

"Önce hangisi?" diye sordu Darcy. Birinci sınıfların hepsi farklı yönlere dağılmaya başlamıştı, çoğu önce şelaleyi ya da buzu aradan çıkarmak istiyor gibiydi.

Göle baktım, en kötü kâbuslarım içimi kemirmeye başladı.

"Sakın boğulma, Roxy!" diye bağırdı Darius kalabalığın arasından.

"Yani yine!" diye ekledi Max.

Yüzlerce öğrencinin kahkahası kulaklarımı doldururken kan yanaklarıma hücum etti.

"Sikerler," dedim dişlerimi sıkarak. "Önce gölü halledelim!"

"Bence de," dedi Darcy ve birlikte göle doğru koşmaya başladık.

Su Elementi dersinde epeyce pratik yapmıştık. İşin püf noktası suya akabileceği başka bir yer sunmaktı. Suyu öylece ikiye yarıp içinden geçmek mümkün değildi, bir hendek açıp onu oraya akmaya teşvik etmek gerekliydi.

Soğuk göl suyu bacaklarıma sıçradı ve ayak parmaklarımın arasına giren sazların kaygan yüzeyi içimi bir hoş etti. Yine de durmadım.

Su derinleşene kadar yürüdük, ardından yüzmeye başladık ve dalmamız gereken yeri gösteren, suyun yüzeyindeki daire şekilli mavi ışık halkasına doğru kulaç attık.

Su derinleştikçe altımda uzanan sonsuzluk nabzımı hızlandırdı. Uzuvlarım yorulmaya başlamıştı ama korkuma boyun eğmek yerine onu enerji olarak kullandım.

Işık halkasına ulaştığımızda artık mavinin kopkoyu bir tonuna bürünmüş suya baktım. Bacaklarımdan ötesini güç bela seçebiliyordum.

Washer biraz ilerimizde bekliyor, gülümseyerek bizi izliyordu. "Nefesinizi ne kadar tutabilirsiniz?" diye sordu alayla. Neyse ki bir kez olsun Siren güçlerini kendine saklıyordu.

Ona gizlemeye yeltenmediğim bir tiksintiyle bakıp su büyüme uzandım.

"Üç deyince?" dedi Darcy, gözleri gücünün kudretiyle parıldıyordu.

"Üç," deyip suyun altına daldım.

Ellerimi yüzümün önüne uzatıp ayaklarımı gayretle çırptım, etrafımdaki suyu itmek için elimden geleni yaptım.

Bir hava akımı yüzüme çarpınca onu hemen içime çektim. Tekrar denedim. Sonra tekrar. Her seferinde yarattığım hava biraz daha uzun süre dayanıyor, su ok şeklindeki bir kozayla sarılıymışım gibi iki yanımdan akıp gidiyordu.

Önümde mavi ışıklar parıldarken büyüme üstün gelip suratıma hücum eden suya aldırış etmeden ayaklarımı daha hızlı çırptım. Aldığım her nefes bir başarıydı, mavi parıltı zaferin çok yakın olduğunu söylüyordu.

Darcy'nin bacağı benimkine sürtündü, yanımda olduğuna sevindim. Karanlıkta onu seçmek zordu ama orada olduğunu bilmek bana güç veriyordu.

Gölün dibine yaklaştığımda mavi ışığın kaynağının anahtarlar olduğunu gördüm. Onlardan birini avucuma alıp bir sevinç çığlığı attığımda yüzümün önü hava kabarcıklarıyla doldu.

Anahtarı belimdeki halkaya takarken bir an Darcy'yle göz göze geldim, o da aynısını yapıyordu.

Çok, çok yukarımızdaki yüzeyi işaret ettiğinde başımı aşağı yukarı salladım ve tekrar ayaklarımı çırpmaya başladım.

Yüzeye çıkmak, dibe dalmaktan çok daha kolaydı. Suyu kendimden uzaklaştırmak yerine hızlı hareket etmeye odaklandığımdan ciğerlerime dolan hava giderek azalıyordu ama sınırsız oksijen giderek yaklaşıyordu.

Kafam suyun yüzeyine çıkar çıkmaz bir zafer çığlığı atıp Darcy'ye beşlik çaktım. Washer hâlâ sırıtarak bizi izliyordu.

"Mavi anahtarın ilki oldun," dedi ve bir kez olsun iğrenç imasından tiksinmeyip güldüm.

"Buza gitmeye ne dersin?" diye sordu Darcy. Onu hızlıca onaylayıp kıyıya doğru yüzmeye başladım.

Kalabalıktan tezahüratlar yükseliyordu ama ne dediklerini anlayamıyordum. Böylesi muhtemelen daha iyiydi.

Kıyıya çıkıp Washer'ın işaret ettiği köprüye doğru koşmaya başladık.

"Vegalar sizi yenecek! Vegalar tahtı ele geçirecek! Vârisler ayaklarını denk alıp önlerinde eğilecek! Yoksa Vegalar onları yere serecek!"

Tezahüratı anlamamla gözlerim fal taşı gibi açıldı, etrafıma baktığımda bizi desteklemek için avazları çıktığı kadar bağıran K.İ.Ç. topluluğunu tam bir orkestra şefi gibi yöneten Geraldine'i gördüm. Elinde bir baton tutuyordu, önünde *Vega Prensesleri!* yazılı beyaz bir tişört giymişti ve ağzı kulaklarındaydı. Zamanla yarıştığımızdan ona bakmaktan fazlasını yapamasam da ikimiz de koşmaya devam ederken bir kahkaha patlattık.

Köprüyü hızlıca aştık ve karşımızda devasa bir buz kütlesi bulunca gözlerim yuvalarından fırladı. Aramızdaki mesafeye rağmen yaydığı dondurucu soğuğu hissedebiliyordum. İçinde kırmızı bir ışık parlıyordu. Artık bunun anahtarların emaresi olduğunu biliyordum.

"Kahretsin, anahtarı nasıl çıkaracağız?" diye sitem ettim. Hiçbiri kasıtlı olmasa da birkaç kez buz yaratmıştım ama su büyümle buz eritmeyi hiç denememiştim. Böyle bir şeye ihtiyaç duyacak olsam önce ateş büyüme uzanırdım.

Masmavi gözlü bir kız kütlenin biraz ötesinde duruyordu, iki elini de buzun içine daldırmıştı. Sevinçle bağırdığında anahtarı aldığını düşündüm, kollarını çıkardı ve avucundaki kırmızı anahtarla arkasını dönüp koşarak uzaklaştı.

Darcy ileri atılınca onu takip ettim, buza yaklaştıkça artan dondurucu soğuğu umursamamaya çalıştım.

Avuçlarımı buza, otuz santim kadar içinde parıldayan anahtarın tam üzerine bastırdım.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım ve suyun tenimin altında hareket ettiğini hissetmeye, buza sözümü geçirmeye çalıştım.

Parmaklarımın arasından bir su damlası akıp gitti. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Su sicim gibi tenimden süzülüp giderken bile konsantrasyonumu bozmamak için gözlerimi açmadım.

Avucum sonunda metale temas ettiğinde sevinçle haykırarak kırmızı anahtarı kapıp belimdeki halkaya geçirdim. Kafamı kaldırdığımda Darcy'nin de aynısını yaptığını gördüm.

"Kaldı bir tane," dedim heyecanla.

"Hesaplaşma'yı geçtiğimizde Vârislerin dilimden çekeceği var," dedi Darcy, haşin ses tonu karşısında gülmekten kendimi alamadım.

Köprüden dönüp Geraldine'in öncülüğünde bize tezahürat yapmaya devam eden kalabalığı arkamızda bıraktık.

Aksi yönde koşan bir grup öğrenciyle karşılaştık, içlerinden bir oğlan üzerime toslayınca dirseğim kaburgalarına çarptı.

Şelaleye vardığımızda durdum, karşımdaki manzaraya şok içinde bakakaldım. Son sürat patikaya akan su taştan bir duvar gibiydi, büyüyle sonsuz bir döngüye sıkışmışçasına başa dönüyordu. Tazyik o kadar kuvvetliydi ki büyümüzü kullanmadan içinden geçmek şöyle dursun, altında durmamız bile mümkün olmazdı.

Dudaklarımı ısırarak bir adım öne çıkıp ellerimi kaldırdım, etrafa sıçrayan su damlacıkları tenimde boncuk boncuk birikti.

Büyümün azalmaya başladığını hissedebiliyordum, harcadığım onca güç kaynağımı biraz tüketmişti. Ama biraz daha dayanmak zorundaydım. Birazcık daha.

İkinci haftamızdaki Su Elementi dersinde şelaleden nasıl geçeceğimizi öğrenmiştik, bu da aynı şeyin üst versiyonu gibiydi.

Derin bir nefes alıp irademi şarıl şarıl akan suya yönelttim, onu ortadan ikiye yarılmaya, sağımdan ve solumdan akmanın

onun için daha kolay olacağına ikna etmeye çalıştım. Darcy de ellerini kaldırıp büyüsünü kullandı ve su aniden bir perde gibi iki kenara çekilerek ardındaki üzeri parıldayan sarı anahtarla dolu kaideyi ortaya çıkardı.

Hemen içeri dalıp iki tanesini alarak halkalarımıza geçirdik ve oyalanmadan dışarı çıkıp büyümüzü bozarak göle doğru koşmaya koyulduk.

Bizi gördüklerinde tribünlerden çığlıklar yükseldi, titrek uzuvlarım adrenalinle dolup taşarken birlikte koşabilmemiz için Darcy'nin elini tuttum.

Gölün ortasındaki platform ulaşılamayacak kadar uzak görünüyordu, üzeri hâlâ boştu. Öndeydik, üç anahtarı da almayı başaran ilk öğrenciler olmuştuk.

Suya yaklaşırken sırıttım ve yeterince derine ulaşır ulaşmaz yüzmeye başladım, yorgun düşen bedenim için su büyümle kendime yüzeyde bir yol açtım.

Etraf birçok öğrenciyle doluydu ama hepsi hâlâ mavi anahtarı alabilmek için gölün dibine dalmaya çalışıyordu. Uzuvlarım sızlarken önce bunu aradan çıkarmaya karar verdiğimize memnun oldum. En fazla büyü isteyen kısım buydu ve göldeki diğer öğrencilerin de güç kaynaklarının azaldığından emindim.

Sanki günlerdir yüzüyormuşuz gibi hissetmeye başladım, etrafımdaki suyun şırıltısı kalabalığın gürültüsünü iyiden iyiye bastırmaya başlamıştı. Nihayet elim ahşap platformu buldu.

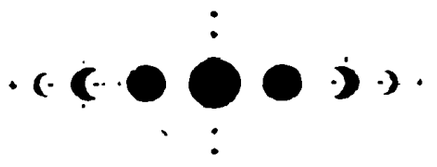
Üzerine çıkarken kollarım titredi, platforma oturduğumda Darcy'yi tutarak ona yardım ettim.

Ayağa kalktığımızda gölün kıyısında çığlıklar atan kalabalık çılgına döndü, onlara şöyle bir bakarken yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Başardık," dedi Darcy biraz rahatlama, biraz şok, biraz da saf bir sevinçle.

"Başardık tabii!"

Ona sarıldım ve hayatında ilk kez Disneyland'e giden bir çocukmuşuz gibi ciyak ciyak bağırdık. Korkunç bir gecenin ardından tam da böyle bir zafere ihtiyacım vardı ve bu o kadar iyi gelmişti ki...

Geraldine, Küre'deki akşam yemeği sırasında bize fazla abartılı bir kutlama düzenledi ve çatlamanın eşiğine gelene dek önümüze yemek dolu tabaklar koydu.

Sokağa çıkma yasağı yaklaştığında Sofia ve Ignis Evi'ndeki diğer K.İ.Ç. üyeleriyle birlikte odama dönüp kendimi yatağıma attım.

Yorgunluktan ölüyordum ve bir kâbusla uyandığımda henüz birkaç saat önce uykuya dalmıştım. Yüzümü ovuşturarak gördüklerimi kafamdan atmaya çalıştım ama odamın karanlık köşelerinden gelen fısıltıları hâlâ duyabiliyordum.

Atlas'ımı komodinimin üzerinden alıp saate baktım ve daha on bir buçuk olduğunu görünce kaşlarımı çattım.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ve zihnim bana rahat vermeyen saçma sapan düşüncelerle dört dönüyordu. Gözlerimi kapatıp hepsini bastırmaya çalıştım ama kâbusların tekrar üzerime çöktüğünü hissetmemle bundan vazgeçtim.

Öfkeyle nefesimi verip bu saatte hâlâ kimin uyanık olabileceğini düşünmeye başladım.

Yatağımdan çıkıp ortak salona bir göz atmaya karar verdim. Belki Sofia, hatta Milton bile ayakta olabilirdi.

Sıcacık yatağımdan sonra içerisi daha bir serin geldi. Hızlıca üzerime bir kot pantolon ve kırmızı bir kazak geçirip spor ayakkabılarımı giydim ve ortak salonun yolunu tuttum.

Yürürken bir yandan da FaeBook paylaşımlarını kaydırıyordum. Dikkatimi çeken bir paylaşımda duraksadım.

Tyler Corbin: Griffonlar, kıçınızı kollayın! Bugün pasparlak kuyruğuma sulanan bir Vâris'le bizzat uğraşmak zorunda kaldım. Max Rigel Siren güçleriyle sizi boktan zevklerine alet etmeye kalkarsa diye size de birkaç ipucu vereyim.

1. Gözlerine çok uzun süre bakmayın (Bunu yaptığımda Caleb Altair pantolonunun üzerinden aletini okşamaya başlamıştı.)

2. Zümre formunuzda sıçacaksanız kuytu bir yer bulun. Max'le karşılaşacak olursanız bodoslama üzerine koşun. (O azgın bir Vampir kadar hızlı değil.)

3. İlk iki madde işe yaramazsa üzerine bir güzel sıçın. Hem onun hoşuna gider hem sizin içiniz soğur. (Bunu yaptığımdan beri Caleb saçlarını simlerimden arındırmaya çalışıyor. Gerçi artık parıldadığını görmekten hoşlandığını düşünmeye başlıyorum.)

#sıçgitsin #maxfenabokabattı

Yorumlar:

Milly Badgerville: Iyy, bu gerçek mi?

Andy Brandy: Bu boktan zevklere nasıl dâhil olabilirim?

Max Rigel: Son nefesinin tadını çıkar.

Geraldine Grus: Ona elini sürecek olursan Kraliçelere İtaat Çemberi'nin gazabıyla yüzleşirsin, seni iğrenç bok düşkünü!

Milton Hubert: Hahaha Geraldine

Darius Acrux: @Miltonhuberts Hayaletler FaeBook kullanmaz. Gün bitmeden buradan kaybol.

Caleb Altair: Pegasuikastın eli kulağında.

Angelica Luevano: K.İ.Ç. gerçek kraliçelerimizin tüm dostlarını korur! Vegalar çok yaşa! Vegaların arkadaşları çok yaşa! #vârislerköyünüzedönün

Yorumları okumaya devam ederken kıs kıs güldüm ve ortak salona girdiğimde başımı Atlas'ımdan kaldırdım. İçeriyi tarayıp tanıdık bir yüz aradım. Kimseyi bulamadım. Burada en büyük şöminenin başında oturan Darius ve etrafına sandalyelerle devasa bir çember kurmuş hayranlarından başka kimse

yoktu. Tam arkamı dönüp geldiğim gibi odama dönecektim ki Darius kafasını kaldırdı ve gözleri bana kilitlendi.

Dudaklarımı büzdüm, artık burada olmak için hiçbir nedenim kalmamış olsa da gitmeyi reddettim.

"Yine gizli saklı Caleb'ı becermeye mi gidiyorsun?" diye sordu beni fark eden Marguerite alaycı bir tavırla. "Seni sadece gücün için kullandığının farkındasın, değil mi?"

Çenemi kaldırıp ona doğru yürüdüm, bana verdiği harika fikir için ona içimden teşekkür ettim. Caleb kâbuslarımı kafamdan atmak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Yanılıyorsun, Marguerite," dedim tatlı mı tatlı bir sesle. "Sadece gücümden değil, vücudumdan da faydalanıyor."

Darius'un boğazından bir hırıltı yükseldi ve kapının önünde çıkmamı engelleyen alevden bir duvar belirdi.

"Yasak başladı," dedi sertçe. Resmen ona karşı gelmem için bana meydan okuyordu.

"Farkındayım," dedim yanlarından ayrılarak. "Bu okulun bir dünya saçma sapan kuralı var. Hava Koyu'nda öğret–"

"Ne bok yediğin sikimde değil, enselenirsen Ev'ime puan kaybettirmeni istemiyorum sadece," diye sözümü kesti Darius. Alevden duvarını indirdi.

Ona kibirli bir bakış atıp kapıya yöneldim. Ne var ki ben oraya varamadan Darius koltuğundan kalkıp yoluma çıktı. Atlas'ımı elimden kaptığında bir an onu geri almayı düşündüm ama sonra dişlerimi sıkıp kendimi tuttum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Hakkındaki son haberi okuduğundan emin olmak istedim. Kaçırmanı hiç ama hiç istemem," dedi omuz silkip ekranda bir şeylere dokunarak.

Hayran kulübü merakla bizi izliyor, sessizce olacakları bekliyordu.

"Senin aksine ben manşetlerdeki adıma bakarak mastürbasyon yapmıyorum. Kendini boşuna yoruyorsun," dedim Atlas'ımı geri vermesi için elimi uzatarak.

"Ama öyle iyi noktalara parmak basmışlar ki. Bence okumak isteyeceksin."

Marguerite heyecanla kıkırdarken gözlerimi kısarak Darius'u süzdüm, bir haberi açmak neden bu kadar uzun sürüyordu?

Atlas'ımı bana doğru çevirip avucuma bıraktı. Haberin Gus Vulpecula tarafından yazıldığını görünce zerre kadar şaşırmadım. Manşet tabii ki yine bizi öve öve bitiremiyordu.

Vega İkizleri okul sınavlarında hile mi yapıyor?

O herifin hakkımızdaki zırvalıklarını okumak istemediğimden sayfayı hemen kapattım.

"Artık gidebilir miyim? Yine seks bağımlılığım depreşti." Ona bıkkın bakışlar attığımda çenesi gerildi.

Kenara çekilip, "Yerinde olsam Cal'e sürpriz yapmaya kalkmaz, geleceğimi haber verirdim. Onu son gördüğümde Milly Badgerville'le odasına dönüyordu. Hâlâ oradaysa rezil olmak istemezsin," dedi beni kışkırtmaya çalışarak.

Genzimden alaycı bir ses döküldü. "Ah, umarım hâlâ oradadır. Üç kişi daha da eğlenceli olur."

Yanından geçip gittim ama beni rahat bırakıp sıkıcı arkadaşlarına dönmemekte ısrarcı olan Darius arkamdan seslendi.

"Yakalanırsan seni buna pişman ederim."

Hayran kulübü kıkırdadı, Marguerite sanki bir şey kazanmış gibi bana kendini beğenmiş bakışlar atıyordu.

Gözlerimi devirerek kapıdan çıktım. "Sana da iyi geceler," diye mırıldandım. "Umarım arkadaşların arada bir kıçını yalamayı bırakıp nefes almayı hatırlar."

Dışarı çıktığımda kollarımı etrafıma dolayıp hızlı adımlarla Terra Evi'ne doğru yürümeye başladım, devriye gezen öğretmenlere yakalanmamak için ana yollardan uzak durmaya özen gösteriyordum. Asıl endişem muhtemelen başıboş bir Nemf'e

rastlamak olmalıydı ama gözlerimi kapatmamı bekleyen gölgelerden kaçmaya her şeyden çok ihtiyacım vardı.

Dahası, kampüste gezen onca öğretmen ve hâlâ okul arazisinin çevresinde nöbet tutmaya devam eden FSB varken bir Nemf'in tekrar içeri sızabilmesi düşük bir ihtimaldi. Yine de yolun bir an önce bitmesi için koşmaya karar verdim.

Terra Evi'ne varmam uzun sürmedi, büyük tepenin arkasına dolanıp Caleb'ın odasına açılan en yukarıdaki pencereye doğru parmak uçlarımda ilerledim.

Yaklaştığımda Vampir duyularına yakalanmamak için dizlerimin üzerine çöküp daha da yavaş ilerlemeye başladım.

Karnımın üzerine yatıp otların arasından Caleb'ın odasını görebilene dek usulca süründüm. Üstsüz vaziyette yatağına uzanmış televizyon izliyordu, bir elini başının arkasına atmıştı ve yorganını bacaklarına çekmişti.

Dudağımı ısırarak Atlas'ımı dikkatlice cebimden çıkardım ve harflere korka korka basarak ona bir mesaj yazdım.

Tory
15 dakika...

Pencerenin ardından yükselen bildirim sesini duydum ve Caleb'ın gözlerini yatağının ayak ucundaki televizyondan ayırmadan tembel tembel uzanıp cihazı yorganın arasından çıkarmasını izledim. Mesajı okumak için ekranı suratına tuttu ve aniden doğrulup bana cevap yazmaya başladığında sırıttım.

Caleb
Beş dakika içinde elimdesin ☺

Yatağından fırladı ve dönüp televizyonu kapattı, gardırobundan kaptığı kapüşonlu hırkayı üzerine geçirdikten sonra spor ayakkabılarını da giyerek kapıdan çıktı.

Koridorda iyice ilerlediğinden emin olmak için içimden otuza kadar saydım, ardından cebimdeki kalemi çıkarıp penceresinin

mandalını zorladım. Daha önce Pegaseks oyuncağını yerleştirmek üzere içeri girdiğimiz için bu kilide aşinaydım ve artık aynısını yapmak çocuk oyuncağıydı. Saniyeler içinde pencereyi açtım.

Kalemi cebime atıp içeri girebilmek için hafifçe doğruldum. Çerçeveden aşağı sarktım ve ellerimi bırakıp kıkırdayarak yatağının ortasına kıçüstü düştüm.

Hemen kalkıp ayakkabılarımı çıkardım ve tekrar yatağa dönüp üzerine oturdum. Atlas'ımı çıkarıp ona mesaj yazarken kalbim adrenalinden küt küt atıyordu.

Tory
Gittikçe soğuyorsun... İpucu ister misin?

Caleb
Dikkat et, tatlım, yoksa kaybetmek
istediğini düşünmeye başlayacağım.

Ama evet... tabii ki ipucu isterim.

Atlas'ımı başımın üzerine kaldırıp yatağını da kareye aldığımdan emin olarak bir selfie çektim ve ona gönderdim. Bunun oyunumuzu bile isteye kaybetmek anlamına geldiğinin farkındaydım ama bu gece onu o kadar istiyordum ki ısırılmak umurumda değildi. Sadece düşünmeyi bırakıp kendimi kaybetmeye ihtiyacım vardı ve bunu yapmak için Caleb Altair'in kollarından daha iyi bir yer olabilir miydi? Hem dün Darius'a karşı beni savunduğu için ona bir teşekkür borcum vardı.

Caleb'dan bir cevap bekledim ama gelmedi, parmaklarımı sabırsızca Atlas'ımın yanına vurmaya başladım.

Çok geçmeden kilit sesi duyuldu ve Caleb yüzünde kocaman bir gülümsemeyle içeri girdi.

"Nasıl?" diye sordu ve kapıyı kapatırken etrafına bakındı.

Sırıtarak başımın üzerindeki pencereyi işaret ettim. "Açık bırakmışsın," dedim tüm masumiyetimle. Gerçi yalan söylediğimi bildiğinden oldukça emindim.

Doğruyu söyleyip söylemediğim pek umurunda değil gibiydi. Gözlerini yatağın ortasına, oturduğum yere dikerek bana yaklaşmaya başladı.

"Bana kızgınsın sanıyordum," dedi alayla.

Omuz silktim. "Arkadaşına karşı beni savunduğun için bu seferlik büyüklük bende kalsın dedim."

Caleb duraksadı, kaşları çatıldı. "Hâlâ Vârislere sadık olduğumu biliyorsun ama, değil mi? Yalnızca kızları itip kakmanın boktan bir güç gösterisi olduğunu düşünüyorum."

"Evet, biliyorum. Merak etme, aniden beyaz atlı prensliğe terfi etmedin. Etmeni de istemiyorum, kendi savaşımı kendim verebilirim." Bakışlarım dudaklarına kayınca nabzım hafiften hızlandı.

"Bilemiyorum artık. Havuzdaki o saçmalığa karıştığım için beni cezalandıracağını söylemiştin ama hâlâ tık yok," diye takıldı.

"Öyle mi?" Sırıtmaktan kendimi alamadım. İntikamımızı Pegasus düşkünlüğüne dair dedikodularla aldığımızdan haberi bile yoktu ama üstünlüğün hâlâ kendinde olduğunu sanıyorsa hayallerini başına yıkmayacaktım. Sesimi alçaltıp vücudunu süzerek, "Belki aklımda bir şeyler vardır," dedim.

Caleb sırıtarak kararlı adımlarla yanıma yaklaştı.

"Bekle," dedim ve dizlerimin üzerine doğrulup yatağın kenarına ilerledim.

"Ne oldu?" diye sordu nefes nefese, aç gözleri üzerimde gezindi.

"Sana bir söz vermiştim," dedim kışkırtıcı bir gülümsemeyle.

"Ne sözü?"

Yataktan inip dudağımı dişledim ve belini tutarak sırtı duvara yaslanana dek onu birkaç adım geriye ittim.

Caleb çenemi kavrayıp sahiplenici bir tavırla dudaklarıma yapıştı. Öpücüğünün sıcaklığı nabzımı hızlandırdı, onun vücudu da benim için yanıp tutuşuyordu. Gölgeleri kafamdan

kovup her şeyi unutmam gerekiyordu ve dudakları bana hiçliği vadediyordu. Sonsuza dek sürmeyecek olsa bile.

Ona sertçe karşılık verdim, dilimi onunkine dolayarak taş gibi olmuş aletine ulaşabilmek için eşofmanının bağcıklarını çekiştirdim.

Elim pürüzsüz sertliğini bulunca inledi, dudaklarına doğru sırıtarak onu birkaç kez yavaşça sıvazladım.

Geri çekilip hırkasının fermuarını açtım ve çıplak teninin daha fazlasına dokunmak için kumaşı omuzlarından sıyırdım. Altına tişört giymediğinden bana kolaylık sağlamıştı.

Ağzımı boynuna, köprücük kemiğine, ardından da sert karın kaslarına doğru kaydırırken Caleb elini saçlarımın arasına geçirdi. Önünde dizlerimin üzerine çöküp eşofmanını aşağı sıyırdım.

"*Siktir,*" diye mırıldandı Caleb ne yaptığımı anladığında, sözcük kulağıma hem bir küfür hem de bir dua gibi geldi.

Onu tek hamlede ağzıma alıp dilimi ereksiyonunun üzerinde gezdirdiğimde ağız dolusu küfürler savurdu. Kalın aletini ağzımla keşfe çıkarken ayak parmaklarım beklentiyle kıvrıldı. Ben onu emip kışkırttıkça saçlarımı daha sert çekiştirerek içimdeki arzuyu körüklüyordu.

Bir ritim tutturup aletinin tek bir santimini bile ihmal etmeden ağzımı hareket ettirmeye başlayarak onu kontrolüm altına aldığımda inledi. Aletini boğazıma kadar alarak inledim. Meme uçlarım dimdikti, vücudum ona sunduğum zevkin karşılığını almak için sabırsızlanıyordu.

Caleb orgazma yaklaşırken küfretti, dilimi aletinin ucunda kaydırdığımda zevk suyunun tuzlu tadı ağzımı doldurdu.

Onu tekrar boğazıma aldığımda kasıkları hareket ederek bana karşılık vermeye başladı. Nefes alıp verişleri hızlandı, ben onu zevkten çıldırtmaya çalışırken o da giderek yükselen arzusuyla mücadeleye tutuştu.

Çaresizlikle saçlarımı sıkıca kavrayıp beni kendinden uzaklaştırdı. Elini çeneme koyup beni ayağa kaldırdı ve dudakla-

rımızı buluşturarak üzerimdeki kazağı çekiştirdi. Onu bir kenara attıktan sonra hızla pantolonumun düğmelerini açtı, telaşlı parmakları ben karşısında iç çamaşırımla kalana dek durmadı.

Aniden beni döndürdü ve kollarını belime dolayıp sırtımı göğsüne yasladı. "Beni her seferinde şaşkına çeviriyorsun, Tory," diye fısıldadı. "Konu sen olunca ne beklemem gerektiğini asla kestiremiyorum ve bu beni deli ediyor."

Dişlerini çeneme sürttüğünde inledim, elleri tenimde dolaşırken kendimi ona bastırdım.

Boynumu öpünce kıçımı ona doğru ittim. Parmaklarını sütyenimin altına kaydırıp sertleşmiş meme uçlarıma tatlı tatlı işkence etmeye başlayınca soluğum kesildi.

"Tam seni çözdüm diyorum, kalkıp bana bunu yapıyorsun. Aklımı kaçırmamı mı istiyorsun?"

Öteki elini külotumun içine kaydırdı ve onun için nasıl ıslandığımı fark edince arzuyla inledi. Bir parmağını doğruca içime itip onu ne kadar istediğimi hissetti. Kıçıma yaslanmış aleti o kadar sertti ki her santimini içimde hissetme arzusu ağzımı kurutuyordu. Buna ihtiyacım vardı. Kendini sakınmamasına, bana isteğimi en sert şekilde vermesine ihtiyacım vardı.

Caleb elini külotumun içinde gezdirmeye devam etti ve beni yatağa yürütürken klitorisimle oynadı. Ona direnmedim, tatlı işkencesi devam ettikçe nefes alıp verişlerim hızlanıyordu. Parmakları hem bana asıl isteğimin küçük bir fragmanını sunuyor hem de hevesimi kursağımda bırakıyordu.

Yatağın ayak ucuna ulaştığımızda ahşap çerçeveye tutundum, hiçbir şey söylemesine gerek kalmadan üzerine eğildim. Caleb elini külotumdan çıkardı ve kumaşı tutup aşağı çekti. Aletini girişime hizalarken göğsüm son sürat inip kalkıyordu. Buna, buraya gelirken düşündüğümden daha fazla ihtiyacım vardı.

Caleb'ın boğazından boğuk bir inilti koptu ve kalçasını sertçe iterek tek hamlede içime girdi. Haykırarak öne sendeledim, düşmemek için ahşaba tutundum.

Siktir. Hiç oyalanmaması işime geliyordu, en derinlerime gömülmüş aletinin verdiği hisle dudaklarımdan saf coşkuyla dolu bir inilti döküldü.

"Daha fazla," diye sızlandım. Sırtım yay gibi gerilirken kadınlığım kalın aletinin etrafında kasıldı.

Caleb bir küfür savurdu ve kalçalarımı kavrayarak içime girip çıkmaya başladı. Her hareketiyle dudaklarımdan bir inilti koparıyor, vücudumu çaresizce arzuladığı rahatlamaya sürüklüyordu.

Beni tam da ihtiyaç duyduğum gibi sertçe beceriyordu. Vampir gücü müthiş bir afrodizyak gibiydi, her acımasız darbesiyle boylu boyunca içime gömülürken kendimden geçerek çığlıklar atıyordum.

Yatak başlığı duvara çarpıyor, tırnaklarım amansız arzusu karşında beni ayakta tutan tek şey olan ahşap çerçevede çizikler bırakıyordu.

Tenim terden sırılsıklam olmuştu, hızlı nefeslerimizin sesi ve arzu dolu iniltilerimiz içeriyi dolduruyordu ama ben buna doyamıyordum.

Omzumun üzerinden arkama bakıp kendini kaybetmiş vaziyette beni beceren Caleb'ı izledim, her hareketiyle kasları gerilip şişiyordu. Manzara o kadar seksiydi ki dudağımı kanatacak kadar sertçe ısırdım.

Caleb bir elini bacaklarımın arasına, o mükemmel noktaya kaydırdı. Parmakları hemen klitorisimi buldu ve o hassas çıkıntının etrafında çizdiği dairelere sert kalça darbeleri eşlik etti.

Keskin bir nefes aldım, orgazma yaklaştıkça başım dönmeye başladı. Bana yaşattığı zevk öylesine yoğundu ki ona karşılık vermek için kalçamı güç bela hareket ettirebiliyordum.

"Benim için boşal, tatlım," diye homurdandı, aletini sert bir darbeyle daha derinlerime iterek. "Aletimin etrafına boşaldığını hissetmek istiyorum."

Bir küfür savurdum, isteğini yerine getirmemek elimde değildi.

Caleb son kez kalçasını geri çekti, parmaklarını klitorisime iyice bastırıp vücudumun dizginlerini eline aldı ve sertçe içime gömülerek her zerremi akılalmaz bir zevk dalgasıyla doldurdu. Dudaklarımdan dökülen haykırış onun verdiği keskin nefeslere karıştı ve peşimden o da doruğa ulaştı.

Bir an için üzerime yığıldı. Vücutlarımız terden sırılsıklamdı, aleti hâlâ içimdeydi ve kendimizi toplamaya çalışırken göğüslerimiz son sürat inip kalkıyordu.

Caleb enseme ve omzuma öpücükler kondurdu, dokunuşu hassaslaşmış tenimi karıncalandırdı.

Nefeslenerek geçirdiğimiz birkaç dakikanın ardından doğrulup beni kollarının arasına çekti.

Beni tekrar kendine çevirdi ve bir elini saçlarımın arasına kaydırıp dudaklarıma tatlı öpücükler kondururken beni becermek için duyduğu sabırsızlıktan çıkarmaya bile uğraşmadığı eşofmanını düzeltti.

Dudaklarına doğru gülümsedim, ayakta durabilmek için sert pazularını kavradım. Tüm bedenim tatmin dolu bir enerjiyle uğulduyordu.

"Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu tahmin bile edemezsin," diye mırıldandım ve beni yatağa götürürken onu tekrar öptüm.

"Beni günlerdir boşluyordun, tatlım," diye karşılık verdi gülerek. "Bence tahmin edebilirim."

Beni yatağına oturttu ve yakındaki sandalyeye attığı gömleği alıp bana uzattı. Gömleği üzerime geçirip düğmeleri iliklememi pürdikkat izledikten sonra yatakta bana katıldı.

"Kalıp benimle Rambo izlemek ister misin?" diye sordu utangaç bir gülümsemeyle. Bu, her zamanki kendini beğenmiş sırıtışlarından o kadar farklıydı ki bir süre ona öylece bakmadan edemedim.

"Olur," diye yanıtladım. Gülümsemesi genişlerken yastığa yaslandım. "Aslında bu... çok güzel olur."

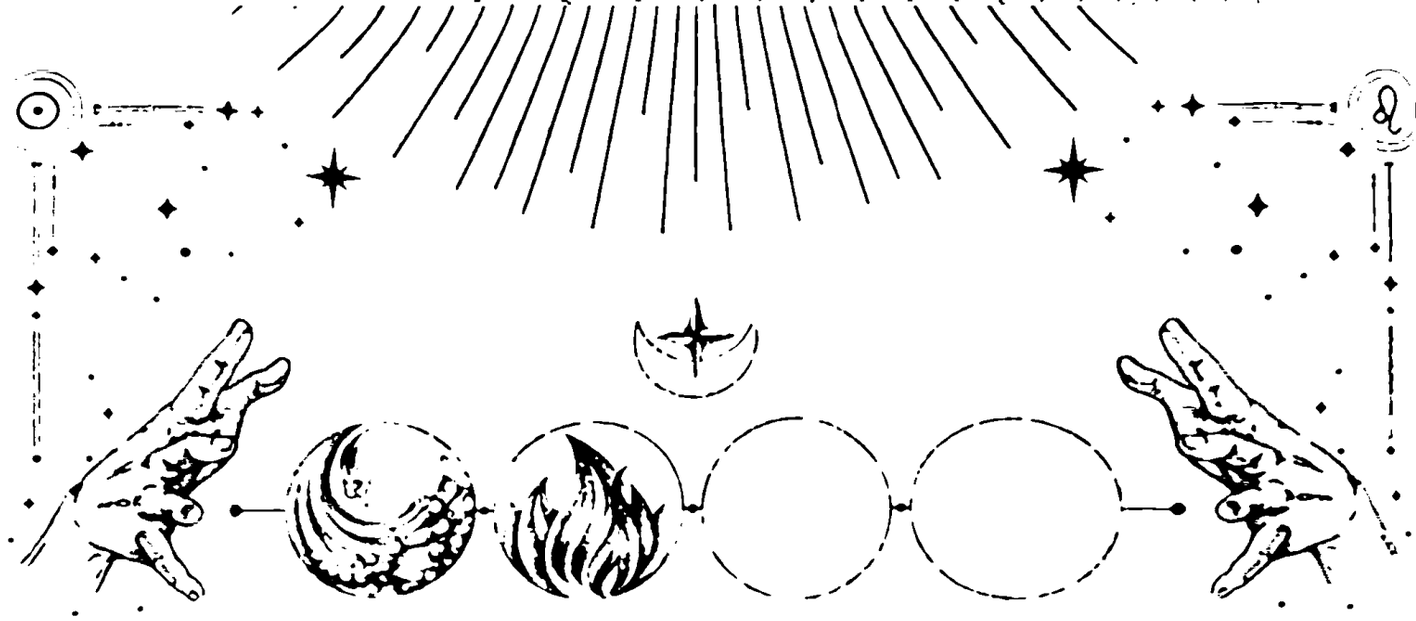
Caleb televizyonu açtı ve klasik aksiyon filmi başlarken başımı göğsüne yaslayabilmem için kolunu omzuma attı. Filmin üçte birine gelmişti, benim için başa almayı teklif ettiğinde başımı iki yana salladım. Sadece oturup konuşmaları dinlemekten, onun kollarında biraz gevşemekten memnundum.

Omzuma gevşekçe attığı kolu ve saçlarımı doladığı parmaklarıyla filmi izledik. Ardından yine vücutlarımızın cazibesine kapıldık ve ondan koparabileceğim her tür zevki açgözlülükle sömürdüm.

Kollarında yatarken gölgeler zihnimin biraz daha gerisine çekiliyor gibiydi ve istediğim tek şey de buydu.

O hayatımın kaosundan kaçıp kendimi atabileceğim mükemmel bir sığınaktı. Ve bir süreliğine onda kaybolmaktan şikâyet edecek değildim.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

DARIUS

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kampüsün üzerinde yüzüncü turumu atıyor, ara sıra kanatlarımı çırptıktan sonra kendimi tekrar rüzgâra bırakıyordum.

Ateş püskürtecek kadar öfkeliydim. Püskürtmüştüm de. Defalarca kez. Öyle ki Ejderha boğazım bile yanmaya başlamıştı.

Gözlerimi Terra Evi'nin yer aldığı devasa toprak yığınına diktim. Orada, Caleb'la birlikteydi. Bunu biliyordum. Bunun içimde uyandırdığı müthiş öfkenin öyle kolay kolay dinmeye niyeti yoktu.

Neredeyse şafak sökecekti. Tüm gece gökyüzünde süzülmüştüm ama hâlâ dışarı çıkmamıştı. Başta karşısına dikilip ona boyun eğdirtmeyi, ayaklarımın altında çiğnenmeye layık olduğunu kafasına sokmayı düşünmüştüm ama ilk anki öfkem geçince bunun kalıcı bir çözüm olmayacağını fark etmiştim. Her zamanki gibi yine ayağa kalkıp gözlerimin içine bakacak ve bana meydan okumaya devam edecekti.

Hayır. Vegalardan kurtulmak istiyorsak başka bir yol bulmamız gerekiyordu. Ondan kurtulmayı her şeyden çok istiyordum. Onu Ev'imde, kampüste görmekten bıkmıştım. Küre'de

kraliyet yanlısı topluluğuyla gülüşmesini izlemekten sıkılmıştım. Caleb'ı aptala çevirip onunla oynamasından usanmıştım. En çok da onu isterken aynı anda ondan nefret etmek canıma tak etmişti.

Birbiriyle çatışan içgüdülerim yüzünden midem kasılıyordu. Hem üzerinde tepinmek hem de ona sımsıkı sarılmak istiyordum. Sanki ona indirdiğim her darbe ondan çok beni incitiyordu.

Onu çamura ittiğimde dizlerimin üzerine çöküp vücudunu tekrar kollarımın arasına almamak için tüm irademi kullanmam gerekmişti. Sonra gözlerinin içine bakmış ve orada bir anlığına beliren incinmişliği görmüştüm; bunun ne fiziksel acıyla ne de aşağılanmayla ilgisi vardı. Tamamen benimle ve onun da bana karşı hissettiğini bildiğim şeyle ilgiliydi. Kendi kalbime bıçak saplayıp boydan boya yarmış gibi hissetmiştim.

Yaptığım her şeyle ona biraz daha zarar verdiğimin farkındaydım. Ne yaparsam yapayım duramayacağımı da biliyordum. Kendimi mahvetmeye karar vermiştim ve yanımda onu da götürmeye kararlıydım.

Vegaları paramparça edip bu okuldan postalamanın zamanı gelmişti. Bunu yapmak için önce kendimi paramparça etmem gerekiyorsa bile bu bedeli ödemeye razıydım.

Güneş ufukta belirirken tekrar Terra Evi'ne baktım. Hâlâ çıkmamıştı.

Kükreyerek öfkemi her şeyden bihaber bulutlara haykırıp Ağlayan Orman'nın kalbindeki Kral Kovuğu'na yöneldim.

Sertçe dönüp gözlerimi sığınak bildiğimi dev ağaç evin çatısına diktim ve kanatlarımı vücuduma sımsıkı yaslayarak dalışa geçtim.

Ağırlığım çatıya çöktüğünde ev altımda titredi, ahşap iskeleti gıcırdadı. Ama endişelenmedim, ev büyüyle yapılmıştı ve çatısına konan beş tonluk bir Ejderha'yı taşıyabilecek kadar güçlüydü.

Biraz zorlansam da Fae formuma döndüm. İçimdeki dinmek bilmeyen öfke sürekli Ejderha'mı istiyordu. İçimi kemiriyor, beni tüketiyordu. Ondan hemen kurtulmam gerekiyordu.

Çatıdan inip içeriye açılan kapıyı sertçe iterek geniş oturma odasına girdim.

Büyümü şömineye öyle hışımla savurdum ki alevler bir an bacanın yarısına kadar yükselip sonra normal boyutlarına döndü.

Odanın köşesindeki sandığa bir tekme savurdum. İçi Seth ve benim giyebilmem için yedek giysilerle doluydu. Böylece Zümre formumuzda buraya geldiğimizde gecenin kalanı boyunca aletimizi diğerlerinin gözüne sokmak zorunda kalmıyorduk.

Bacaklarıma siyah bir eşofman altı geçirip odanın köşesindeki küçük mutfağa geçtim.

Bir çekmeceyi açıp içinde sakladığım yedek Atlas'ı çıkardım.

Üçüne birden mesaj gönderdim.

Darius
Kral Kovuğu. Derhâl. Konuşmamız gereken bir şey var.

Cevaplarını beklerken parmaklarımla tezgâhın üzerinde ritim tuttum. Sabahın beşi olması umurumda değildi, tıpış tıpış geleceklerdi.

Seth
Geliyorum. Kahveyi hazırla.

Kahve makinesine anneme sövmüş gibi dik dik baktım. Kendi kahvesini kendisi yapabilirdi.

Max
İyi bir nedenin olsa iyi olur. Senin için sabah seksimden feragat ediyorum.

İkisine de cevap vermedim. Caleb'ın mesajını bekliyordum. Vampir kulakları olan, Roxy'yle siktiğimin Atlas'ının sesini du-

yamayacak kadar meşgul olduğunu düşünmek bile istemediğim Caleb'ın. Ekrana öfkeyle bakmaya devam ederken mesajımın yanında yazdıklarımı okuduğunu gösteren kırmızı tik işareti belirdi.

Bekledim. Biraz daha bekledim.

Cevap gelmedi.

Darius
Önemli bir meselemiz var, Caleb.

Bunu da okudu. Yine bir şey yazmaya tenezzül etmedi.

Darius
Yolda olduğunu söyle.

Güzellikle gelmezsen odanı basıp
seni buraya sürüklerim.

Siktiğimin mesajlarına cevap ver.

Dişlerimi sıktım, aralarından duman süzülüyordu. Gerekirse Terra Evi'ne uçup onu yaka paça dışarı sürüklerdim. Onu pençelerimden birine kıstırıp buraya taşır, bu topraklardaki her yaratığın kralı olduğumu kafasına sokardım. Kimse çağrımı görmezden gelemezdi.

Caleb
Meşgulüm.

Neredeyse Atlas'ımı kıracaktım. Öfkeyle kükreyip elimin altındaki bakır kahve demliğini odanın öteki ucuna, ahşap duvara saplanacak kadar sertçe fırlattım.

Kulağıma bir inilti geldi, ardından devasa bir Beyaz Kurt merdiveni tırmanıp hızla içeri girdi. Seth hemen Fae formuna döndü, endişeli gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Ne oluyor?" diye sordu ve bana sarılmaya niyetliymiş gibi kollarını iki yana açarak geniş adımlarla yanıma gelmeye başladı.

"Seth, sikin ortadayken bana sarılmaya kalkarsan yemin ederim onu koparıp atarım," diye hırladım. Alçak sesle inleyip duraksadı.

Hızlıca köşedeki sandıktan bir eşofman altı kapıp üzerine geçirdi.

Dikkatimi elimdeki Atlas'a çevirdim, sürekli yanlış tuşa basınca sakinleşip yavaş yazmaya çalıştım.

Darius
Kiminle meşgul olduğunu biliyorum. Konu o ve konuşacaklarımızı duymak isteyeceksin. Kaldır kıçını ve hemen buraya gel.

"Ne oluyor?" diye yineledi Seth temkinli bir tavırla. Tekrar yanıma yaklaştı. Elleri seğiriyor, bana sarılmamak için kendini zor tuttuğu yüzünden okunuyordu. Fakat buna kalkışırsa kollarını koparacağımın farkındaydı.

"Caleb onu çağıran kardeşlerine gelmektense Roxy'yle yatağında kalmayı tercih ediyor."

Seth yanıma geçip uzun saçlarını yüzünden çekerek Atlas'ımdaki mesajlara baktı. Tam da bu esnada Caleb'ın cevabı geldi.

Caleb
Bir saate gelirim.

Ya da iki.

☺

O emojiyi götüne sok!

Yumruğumu Atlas'a öyle sert indirdim ki altındaki tezgâh orta yerinden çatladı. Kırılan ekran parçaları elime batıp tenimi kanattı. Acıya kucak açtım. Ona ihtiyacım vardı. Öfkeden başka bir şey hissetmeye ihtiyacım vardı. Bakışlarımı aşağı indirdiğimde bir parçanın bileğime saplandığını gördüm, şelale gibi akan kana bakılırsa damarımı kesmiş olmalıydı.

"Kahretsin, Darius!" Seth kolumu tuttu ama tenim elini yakınca inleyerek geri kaçtı.

Omuzlarım titremeye başladı, kanatlarım özgür kalmak için debeleniyordu. Kendimi tamamen kaybetmeme ramak kalmıştı.

Tam göğsümde dönüşümün ilk belirtilerini hissetmeye başlamıştım ki üzerime aniden bir sakinlik çöktü.

"Tam olarak nereye düştüm böyle?" diye mırıldandı Max, bakışları parçalanmış Atlas'ın, Seth'in ve kanayan kolumun üzerinde gezindi.

Ona dişlerimi gösterdiğimde üzerimdeki etkisi güçlendi, içimdeki öfkeli canavarı zapt etmeye çalışırken kaşları çatıldı.

"Cal ona bir emoji gönderdi," diye söylendi Seth. Volta atmaya başladı, bir yanıma yaklaşıp bir uzaklaşıyordu. Gözleri yanımdaki gittikçe büyüyen kan gölüne kayıp duruyordu.

Max bileğimi işaret etti. "Hallet şunu, Seth."

İtiraz etmedim. Seth kaşlarını çatarak yanıma geldi ve koluma uzandı. Onu itmedim. İçimdeki öfke Max'in gücüyle biraz olsun azalsa da uçup gitmemişti.

Tenim onu yine yakınca Seth inledi fakat bu defa geri kaçmadı, canı yansa da bileğimin iç kısmına batmış cam parçasını çıkarıp kesiği iyileştirmek için avucunu üzerine bastırdı. Artık acısını bile hissetmiyordum.

İşi bittiğinde elimi tutup onu da iyileştirdi ve kesik kapanarak içinde kalan cam kırıklarını dışarı itti.

Tamamen iyileştiğimde parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi, hâlâ yansa da usulca inleyerek yanıma sokuldu.

Boğazımın derinliklerinden uyarı dolu bir hırıltı yükseldi ama o beni duymazdan gelerek yakınlaşmaya devam etti.

"Seth, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı Max, öfkemi zapt etmek için harcadığı güç yüzünden alnında ter damlaları belirmişti.

Seth ona da kulak asmayıp kollarını belime doladı, çıplak göğsünü benimkine bastırıp burnunu boynuma sürttü.

Patilerini üzerimden çekmesine yönelik uyarı dolu hırıltım daha da derinleşti, Max'in ona saldırmamı engellemek için canını dişine taktığını hissedebiliyordum.

"Kızma," dedi Seth. "Ben yanındayım. Max yanında. Cal de yakında gelec–"

Caleb'ın adını duymamla kontrolümü kaybettim. Seth'i üzerimden öyle sertçe ittim ki dolaba çarptı, dolabın kapağı kırıldı ve Seth içine düştü.

Dişlerimin arasından sızan dumanlarla ona hırladım. Max hızla aramıza girip elini bana uzattı.

Kafasını koparıp atmak istesem de kendimi tutup başımı sertçe aşağı yukarı salladım.

Eli pazuma değdiği an gücünün etkisi on katına çıktı.

Titreyen uzuvlarım duruldu, tenim soğudu ve Ejderha'mın tenimin altında durulduğunu hissettim.

Derin bir nefes aldım, ardından bir tane daha.

Seth dolabın enkazı arasından çıktı. Kızgın bile görünmüyordu. Aksine, hâlâ kendinden çok *benim* için endişeleniyor gibiydi. Neden olduğum yanıkları hızlıca iyileştirmeye koyuldu ama hâlâ ondan özür dileyecek kadar sakinleşmemiştim.

"Cal'i arayıp durumun acil olduğunu söyleyeceğim," diye mırıldandı Max, gergin çenesine bakılırsa o da Terra Vârisi'ne kızgındı. Hiç değilse yalnız değildim.

Beni temkinli gözlerle izleyerek elini üzerimden çekti, temasın kesilmesiyle öfkemin büyük bir kısmının geri döndüğünü hissetsem de kendimi tuttum.

Caleb'ı aramasını beklerken avuçlarımı tezgâha yasladım. Max, Atlas'ını aramıza koydu ve hoparlöre aldığında arama sesi içeriyi doldurdu.

Bekledik. Biraz daha bekledik.

Arama otomatik sona erdi.

Dişlerimi sıktım, diğerlerinin tedirgin bakışları bana döndü. Max arama tuşuna tekrar bastı.

İki kez çaldı ve nihayet Caleb'ın sesi duyuldu.

"Alo?" Sesi o kadar rahattı ki boğazını parçalamak istedim.

Konuşabileceğime inanmadığımdan bu görevi Max'e devrettim.

"Kovuk'ta seni bekliyoruz. Önemli bir meselemiz var, Cal, götlük etme. Kendi isteğinle gelmeyeceksen gelip seni zorla buraya sürükleriz ona göre," dedi Max alçak sesle.

Seth de ona katılırcasına inledi.

Caleb mantıksız davranan *bizmişiz* gibi uzun uzun iç geçirdi. "*İyi, tamam.*"

"*Hemen* geliyorsun, birkaç saat sonra değil," diye hırladım kendimi daha fazla tutamayıp.

"Tamam, anladık. Paramparça edilmemiş bir kıyafetim kalıp kalmadığını kontrol edip geliyorum. Kahveyi hazırlayın," dedi tembelce, tepemin tasını ne kadar attırdığının farkında değilmiş gibi.

"Hemen hazırlıyoruz," dedi Seth heyecanla. "Tam da sevdiğin gibi."

Ona ölümcül bir bakış attım.

"Sağ ol," dedi Caleb. Telefonu kapatmadan hemen önce arka plandan Roxy'nin alçak sesli mırıltısını duydum, kalbim öfkeyle sıkıştı.

Caleb'ı aptal yerine koyuyordu, onu parmağında oynattığının farkında bile değildi. Ama artık her şeyi öğrenmesinin zamanı gelmiş de geçiyordu.

Seth odanın öteki ucuna yönelip tek sorunumuz buymuş gibi kahve demliğini duvara saplandığı yerden çıkardı.

Ben de kanepeye doğru ilerledim ama son anda yolumu değiştirdim. Oturamazdım. İçimdeki huzursuz enerji bana rahat vermiyordu. Bunun yerine şöminenin başına geçtim, sırtıma vuran ateşin beni biraz olsun rahatlatacağını umuyordum. Alevler yuvamdı. Damarlarımda akıyorlardı. Bir parçamdı.

Derken Caleb geldi ve odanın sol tarafındaki koltuğa oturup bunca zamandır buradaymış gibi ayaklarını sehpaya uzattı.

Ona dik dik baktığımda onu hemen şu an geberteceğimden biraz bile kadar korkmuyormuş gibi bana sakince karşılık verdi.

Onu şöyle bir süzdüm. Sarı bukleleri darmadağınıktı, kafasının dört bir yanından fırlıyorlardı. Kendine çekidüzen vermekle uğraşmamıştı. Üzerine eşofman altıyla kırış kırış bir tişört geçirmişti ve yakasının hemen üzerinde bir morluk vardı.

Bakışlarım o noktaya kilitlendi. Neden kendini iyileştirmemişti ki? Orada olduğunun farkında mıydı? Ne zaman olmuştu bu? Dün gece Roxy yanına gittiğinde mi olmuştu? Bütün gece uyanık mı kalmışlardı? Onu aradığımda iş üstünde mi yoksa? Roxy'nin ağzı daha birkaç dakika önce Caleb'ın boynunda mıydı?

Ağzım dumanla doldu ama onu yutmaya çalıştım, tüm bu düşüncelerin tepemi nasıl attırdığını ona göstermeyi reddettim.

Seth elinde iki fincan kahveyle yanımıza geldi ve birini önce bana uzattı, teklifine çatık kaşlarımla karşılık verdiğimde fincanı sehpaya bıraktı.

Caleb ona teşekkür ederek ikinci fincanı aldı, eliyle ağzını kapatarak esnedi.

Seth kendisinin ve Max'in kahvesini de aldıktan sonra kanepenin Caleb'a yakın tarafına oturdu.

"Minik Vega seni yordu mu?" diye takıldı Max, her şey yolundaymış, daha az önce kendimi kaybedip oturma odasını dağıtmamışım gibi davranmak için büyük çaba sarf ediyordu.

Caleb arkasına yaslanıp kahvesinden bir yudum alarak, "Ona ayak uydurmakta zorlanıyorum," diye şaka yaptı.

"Evet. Seni parmağında oynattığının farkında bile değilsin," diye lafa atladım.

Caleb'ın bakışları yavaşça bana kaydı ama yüzünde en ufak bir öfke belirtisi yoktu. "O ne demek şimdi?"

"Onu kampüsün dört bir yanında kovalayıp herkese seni kendine köpek ettiğini gösterirken Roxy ve kardeşi sana arkandan kıçlarıyla gülüyor *demek.*"

Caleb kahvesini sehpaya bıraktı ve başparmağını dalgın dalgın boynundaki morluğun üzerinde gezdirdi. "Doğru düzgün bir açıklama yapacak mısın yoksa öfkeni kusmaya devam mı edeceksin?" diye sordu. "Çünkü buradan bakıldığında kıskançlıktan çatlıyormuş gibi görünüyorsun."

Seth keskin bir nefes alıp arkasına yaslandı, her an Caleb'ın üzerine atlamamı bekliyormuş gibi Max'e sokuldu.

İçimi rahatsız edici bir his sarınca dilimin ucuna kadar gelen cevabı yuttum. *Konumuz bu değil.*

Elimi uzatıp, "Atlas'ını ver, Max," dedim alçak sesle.

Max lafımı ikiletmeden cihazı bana attı. Hızlıca onun hesabından çıkıp kendiminkine girdim ve e-postalarımı açtım. Daha doğrusu dün gece Roxy'nin Atlas'ını aldığımda kendime ilettiğim tüm e-postaları içeren klasörü. Onları inceleme fırsatı bulduğumda gördüklerim beni hem şaşırtmış hem de şüphelerimde haklı olduğumu kanıtlamıştı. Biraz etkilendiğimi de inkâr edemezdim ama bundan kimseye bahsedecek değildim.

Gerçek boyutlu bir şişme Pegasus seks oyuncağı için verilen siparişin onayını ve Tory Vega adına kesilmiş faturasını açıp Atlas'ı Caleb'ın kucağına attım.

Caleb ekrana bakarken doğruldu. Bir an hareketsiz kaldı. Doğal sayılmayacak kadar hareketsiz. Ondan yayılan yeni duyguları hisseden Max yerinde huzursuzca kıpırdandı.

"Bu doğru mu?" diye homurdandı Caleb, çenesi seğiriyordu.

Seth, neyden bahsettiğimizi o ve Max de görebilsin diye eğilip Atlas'ı Caleb'dan aldı.

"Herhâlde doğru," diye tersledim. "Boynuz şekilli simli bir vibratör de sipariş etmiş. Üzerine gökkuşağı renkleriyle adının yazılı olduğu lanet bir binici kırbacı da var. Hakkındaki tüm bu söylentileri onlar başlatmış olmalı."

"İyi de kocaman bir seks oyuncağını odana nasıl soktular?" diye sordu Max. "Duştan çıktığında onu içeride bulduğunu söylememiş miydin? Büyülerine kısacık bir zaman dilimi içinde bir kapının kilidini kırıp sonra tekrar kilitleyecek kadar hâkim değiller. Tüm bunları sana duyurmadan yapmaları gerektiğinden bahsetmiyor–"

"Dün gece odama girdi," diye mırıldandı Caleb. "Beni dışarı çıkarmak için mesaj attı, iki dakika sonra da yatağımda otururken çekilmiş fotoğrafını gönderdi. Pencereyi açık bıraktığımı söyledi ama bırakmadığımdan emindim."

"Hasiktir," dedi Max alçak sesle.

"Sen de içeri nasıl girdiğini sorgulamak yerine onu becerdin mi?" diye sordum iğneleyici bir tavırla.

"O anki önceliğim bu değildi. Sadece yatağımda olması umurumdaydı, oraya nasıl geldiği değil," diye takıldı Caleb.

"Ciddi olamazsın," diye çıkıştım. Tam bir aptaldı.

Saçmalayan benmişim gibi içerideki üç çift göz de bana döndü. Gözlerimi devirdim. İyi, tamam, Roxy Vega gizemli bir şekilde yatağımda belirse ve beni becermek istese muhtemelen ben de hiçbir şeyi sorgulamazdı. *Kahretsin.*

"Peki. Yine de bu, her şeyin onun başının altından çıktığını ve Gwendalina'nın da suç ortağı olduğunu kanıtlar. Parti gecesi olanları aştıklarını sanıyorduk ama belli ki yanılmışız. Bunca zamandır zekice taktiklerle ruhumuz bile duymadan bizden intikam alıyorlarmış."

"Tamam, hadi Cal'e bunu onlar yaptı diyelim. Bundan fazlasını yaptıklarını gösteren başka kanıt var mı?" dedi Seth.

Caleb birden suspus olmuş, gözlerini odanın bir köşesine dikerek düşüncelere dalmıştı.

"Odamda çıkan yangının sorumlusu da onlar," dedim alçak sesle.

"Onu Milton yap–" diye başladı Seth ama sözünü kestim.

"Hayır, onlardı. Roxy, Orion'la bana her şeyi itiraf etti."

"Neden hâlâ nefes alıyor o zaman?" diye sordu Seth öfkeyle.

Sözleri karşısında damarlarımda akan ateş kaynadı, kısacık bir an için kendimi Roxy'nin önüne atıp onu Seth'ten korumak istedim. Sonra sinirle bu düşünceyi geldiği gibi kovdum.

"Onları öylece öldüremeyiz," diye çıkıştım ciddi olmadığını bilsem de. İkizler konusunda gerekeni yapmak için pek çok seçeneğimiz vardı ama tahttaki iddiamızı sürdürmek istiyorsak ölüm ve kalıcı bir sakatlama söz konusu bile olamazdı. "Ayrıca... yangını çıkarmadan önce odamdan kimsenin bende olduğunu öğrenmemesi gereken bir şey çaldı. Sessiz kalırsam aynısını yapacağına söz verdi, yani onu ifşa etmek de yok."

Vârisler bana meraklı bakışlar atsalar da soru sormadılar. Onlardan sakladığım sırlarım olduğunu biliyorlardı. Bunu onlara güvenmediğimden değil, onları korumak için yaptığımın da farkındalardı. Kimi kandırıyordum? Yediğim bokların yarısını muhtemelen uzun zaman önce çözmüşlerdi, yine de aramızda bunları dillendirmememiz konusunda yazılı olmayan bir kural varmış gibiydi.

"Cezaya kalıp Jüpiter Binası'nın çatısındaki Griffon boklarını temizlediğimizde Darcy de bizimleydi," dedi Max usulca. "Vücudumun onlara ne kadar kötü tepki verdiğini biliyordu. Kuzenimden Yıldız Işığı Akademi'yi konu hakkında soruşturmasını istemiştim. Herhangi birinin formamı sabote ettiğine dair tek bir söylenti olmadığını söylemişti. Bunu yapan şerefsizden intikam almak istiyordum ama... Belki de Yıldız Işığı öğrencilerinin hiçbir suçu yoktu."

"Vegalar formalara nasıl ulaştı peki?" diye sordu Seth. İçeri sadece takımdakiler gir–"

"Geraldine Grus gibiler mi mesela?" diye sözünü kestim.

Max'in gözleri öfkeyle parladı ve ayağa fırlayıp, "Onları geberteceğim!" diye bağırdı.

Seth de ayaklanıp hırlayarak Max'in kolunu tuttu. "Darcy'ye zarar veremezsin," dedi acı çeker gibi. "O benim Omega'm. *Hay sikeyim.* Bana meydan okumadığı sürece ona el süremem."

Max elinden kurtulup kapıya doğru yürümeye başlayınca Seth de peşine takıldı.

"Durun!" diye bağırdım kimse fevri bir şeye kalkışmadan. "Onlara tekrar saldırmamızın anlamı yok, bunu bir kere yaptık zaten. En kısa sürede toparlanıp başları dik bir şekilde ayağa kalktılar."

"Haklı," dedi Caleb koltuğundan. "İradeleri öyle kolay kolay kırılmayacak."

Max duraksadı, Siren güçleri somut bir varlık gibi içeriye yayılıyordu.

"Onunla arandaki şu bağı bir an önce kopar, Seth," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

"Koparacağım zaten," diye homurdandı Seth. "Henüz bana bir şey yapmadılar, sırada kesin ben vardım. Son zamanlarda başıma sadece..." Aklına kötü bir düşünce gelmiş gibi kafasının arkasını kaşıdı. "Pirelendim."

"Kaptığın Kurt Adam piresini de onlardan bilemeyiz," diye söylendi Caleb. "Bunu yapmaları imkânsız. Tabii... bir Kova Aytaşı'yla onları çağırmadıkça..."

"Bu, ikinci sınıf büyüsü," dedi Max. "Nereden bilecekler ki?"

"İçi büyü kitaplarıyla dolu kocaman bir kütüphanemiz var," diye araya girdim. Bundan da onların sorumlu olduğundan en ufak bir şüphem yoktu. O kızlardan her şey beklenirdi.

Seth uzunca bir süre bana öylece baktı. Gözleri ağır ağır dehşetle büyüdü ve en sonunda kafasını geriye atıp tavana doğru uludu. Sesi öfkeliydi, kana susamıştı, derhâl dindirilmesi gereken bir intikam arzusuyla doluydu.

"O lanet *kız* yüzünden bütün sürüm pirelendi ve beni terk etti. Buna göz yumamayız. Darcy bu gece bana meydan okuyacak!"

Seth dönüp doğruca kapıya koşmaya başladı ama önüne geçip kolunu tutarak onu durdurdum.

Çatık kaşlarıyla bana dönerken yüzüme kötücül bir gülümseme yayıldı.

"Evet," dedim. "Yumamayız. Ama geçen seferkinden çok daha iyi bir şey yapabiliriz."

"Aklından ne geçiyor?" diye sordu Max, karanlık duygularımdan beslenmek için yanıma sokularak.

"Bence Hesaplaşma'yı geçmeye çalışmalarına izin vermeliyiz. Başarısız olurlarsa sorun kendiliğinden çözülür, okuldan atılırlar. Olur da *geçerlerse* onları buna pişman ederiz."

Seth önerimi düşünürken gözlerinde şeytani parıltılar belirdi, elimden kurtulmaya çalışmadı.

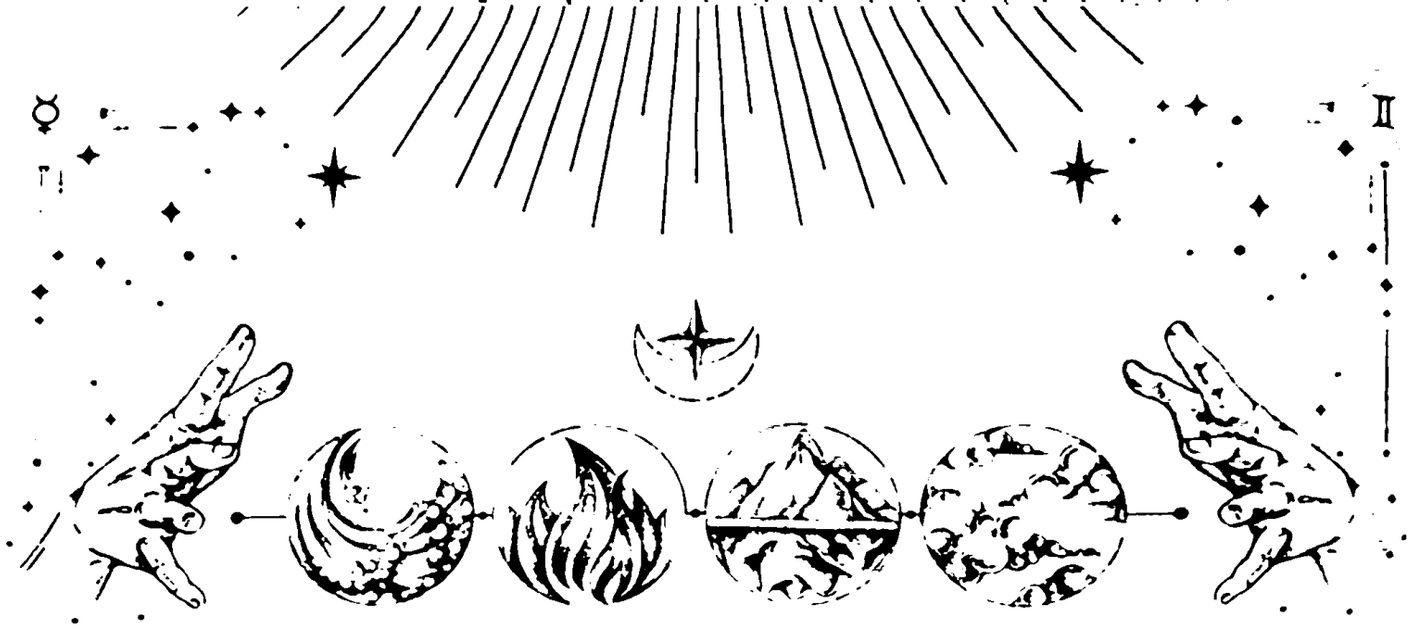
"Onlara günlerini mi göstereceğiz?" diye fısıldadı, intikamını almayı ne kadar çok istediğini fark etmemek imkânsızdı.

"Sadece bununla sınırlı kalmayacağız," dedim. "Neye uğradıklarını şaşıracaklar."

"*Biraz* içimizi soğutalım bari." Max boynunu esnetti. "Bize çok şey borçlular."

"Cehennem Haftası," dedi Caleb uzun sessizliğini bozarak, bakışları buz gibiydi. "Şimdilik Cehennem Haftası bahanesiyle onlara kan kusturabiliriz. Daha sonra, Hesaplaşma'yı geçerlerse sahiden kan dökeriz."

Kardeşlerime bakarken dudaklarım uğursuz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Şimdilik Vegaların bizden bir adım önde olduklarını düşünmelerine izin verecektik çünkü hamle sırası tekrar bize geldiğinde dünyaları altüst olacaktı.

DARCY

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Tory sabah beşi biraz geçe odama gelmiş, uykulu sesiyle Darius'un Caleb'a sinirli olduğuna ve Ignis Evi'ne dönmek istemediğine dair bir şeyler mırıldanıp kendini yatağıma atarak sızmıştı.

Bir Vâris'le bu kadar zaman geçiriyor olması içimi huzursuz etse de bunu dile getirmemiştim. Sadece kapımın kilitli olduğunu iki kez kontrol ettikten sonra sessizce yanına kıvrılmıştım.

Tory o pislikle canı ne istiyorsa yapabilirdi, ona kendini canını yakabilecek kadar açmadığını biliyordum. Bir kere yattığı adama kalbini şıp diye veren benim aksime o, duygularını ve seksi birbirinden ayrı tutmaya alışkındı.

Şikago'da aynı kanepeyi paylaştığımızdan kardeşimle yatmak benim için rahatlatıcı bir şey hâline gelmişti. Onun da böyle hissettiğini biliyordum. Belki de bu yüzden sürekli birbirimizin odasında kalıyorduk. Birbirimizin yanında kendimizi güvende hissediyorduk. Tory hayatımdaki tek sabit şeydi ve başımıza ne gelirse gelsin, nerede olursak olalım daima yanımda olacağını biliyordum.

Çocukluğumuzda savaşçı prensesler gibi giyinip battaniye ve yastıklarla kendimize bir kale inşa ettiğimizi ve sopadan kılıçlarımızla hayali düşmanlarımızla savaştığımız zamanları hatırladım. Şimdilerde bu oyun biraz fazla gerçekçi bir hâl almıştı. Keskin pençeleri ve dişleri olan gerçek düşmanlara karşı savaşan Solaria prensesleriydik artık. Fakat karşımızdakiler sıradan canavarlar değildi; canları istediğinde dilleriyle yılanı deliğinden çıkaran, istemediğinde onu bir silah gibi kullanan türden yaratıklardı.

Son birkaç gündür Seth'e acımaya başlamıştım ve Tory –her ne kadar bunu kabul etmek istemese de– Caleb'a kapılıyordu. Belki Darius'a da. Onlardan tüm kalbimle nefret etmek istesem de Vârisler sadece siyah ve beyazdan ibaret değildi. Yine de aramızdaki düşmanlığı bir kenara bırakabileceğimizi hayal edemiyordum. Bize ağır şeyler yaşatmış, ruhlarımızda iyileştirmekte zorlandığımız yaralar açmışlardı. Ancak her gün o acı biraz daha hafifliyormuş gibi hissediyor, her şeyin üstesinden gelip onlarla yüzleşecek kadar güçlü bir şeye dönüştüğüme inanıyordum.

Güvenli, sıcacık kozamızın içinde kardeşime biraz daha sokuldum. Aklını çelmeye çalışan gölgelerden bahsettiğinden beri bunu düşünüyordum. Orion'la kara büyü hakkında konuşmak, karşısına dikilip neden böyle bir şeye başvurduğunu anlamak için onu her şeyi bana açık açık anlatmaya zorlamak istiyordum. Fakat mağarada yaptıklarını gördükten sonra gösterdiği tepki, bana yakın zamanda benimle bu konuşmayı yapmayacağını söylüyordu. Gerçi bu beni şansımı denemekten alıkoymayacaktı elbette.

Günün ilerleyen saatlerindeki Ateş Sınavı'ndan önce güzelce dinlenmek istediğimden kendimi uyumaya zorladım ama zihnim söz dinlemiyordu.

*Sıcaklığın düştüğüne yemin edebilirim. Odamda mıyız **bir** dondurucuda mı?*

Titremeye başlayınca yorganıma daha sıkı sarındım.

Gök öyle şiddetli gürledi ki bulutlar odamın içindeydi sanki. Yıldırımın parıltısı her şeyi beyaza boyadı, aydınlanan

tavanımda tek bir kara bulut görünce çığlığı bastım. Aniden üzerimize bir sağanak çöktü.

"Kahretsin!" Yataktan hızla fırlarken ayak parmağımı komodinime çarptım ve acının etkisiyle okkalı küfürler savurdum.

"Aman Tanrım." Ben ayağımı tutup dişlerimi sıkarken Tory de yataktan kalktı. "Ne oluyor?"

"Cehennem Haftası," diye homurdandım. "Hayatım üstüne bahse girerim."

Kule çığlık sesleriyle inledi. Zıplaya zıplaya kapıya doğru gittim ve kilidi çevirip sertçe açtım. Koridor sırılsıklam olmuş öfkeli öğrencilerle doluydu.

Tory'yle üzerimizde pijamalarımızla onlara katılırken ayak parmağımdaki sızı nihayet hafifledi.

Koridorun sonunda iki silüet belirdi, loş ışıklar üzerlerine gölge düşürüyordu. Cehennem Haftası cübbelerini giymiş ama maske takmamışlardı.

"Merdivene ulaşmak için iki dakikanız var!" Max'in gür sesi havayı doldurdu. "Yerinizde olsam hemen ayakkabılarımı giyerdim. Yağmur fırtınası hepiniz dışarı çıkana dek dinmeyecek, saklanan varsa bir an önce ortaya çıkmalarını öneririm."

Diego fermuarını çenesine kadar çektiği yağmurluğuyla odasından çıktı. Tory beni dürtünce bakışlarımı ona çevirdim ve ayakkabılarımızla montlarımızı getirdiğini gördüm. İkisini de hızlıca üzerimize geçirdik.

"Herkes dışarı!" diye bağırdı Seth. "Çabuk, çabuk, çabuk!"

Kardeşimle birbirimize, *Bunu cidden yapıyor muyuz?* bakışları attıktan sonra diğer birinci sınıflarla birlikte ilerlemeye başladık. Ben esnerken Diego yanımıza geldi, Seth'le Max'e doğru yürürken İspanyolca küfürler sıralıyordu.

Aralarından geçmeye çalıştığımızda birbirlerine yaklaştılar, Diego geçmeyi başarsa da Tory'yle beni kıstırdılar.

Max bileğimi kavrayıp öyle bir sıktı ki yüzümü buruşturdum.

"Ne yapıyorsun?" diye çıkıştım hayretle, elimi kurtarmaya çalışarak.

"Bizden korkun, minik Vegalar," diye homurdandı. "Çok korkun."

"Kaçın," diye mırıldandı Seth. Bizi bıraktılar.

Oyalanmadan koşmaya başladık ama Seth'le Max bizi kovalayarak merdivene sıkıştırdı. Basamakların donmuş olduğunu görünce kaşlarım havaya kalktı, cam gibi buzla kaplı geniş, sarmal merdiven doğruca aşağıya inen mükemmel bir kaydırağa dönüşmüştü.

Odalarından zorla çıkarılmış tüm öğrenciler sahanlıkta toplanmış, etraflarına gergin bakışlar atıyordu. Seth en ufak bir uyarıda bulunmadan sırtlarına bir hava akımı püskürttü. On kişi öne yalpaladı ve hep bir ağızdan çığlıklar atarak son sürat aşağıya kaydılar. Ardından başka bir grup, sonra bir grup daha onların kaderini paylaştı.

Basamakların başına gelmiş grubun arasında Kylie'yi gördüm, Seth'e yalvarırcasına bakıyordu fakat Vâris avucunu bir kez daha kaldırıp onu ve yanındakileri acımasızca kaydırağa fırlattı.

Geriye sadece biz, Diego ve diğer yedi birinci sınıf kalınca Seth önce Diego'yu sonra da kalanları aşağıya itti. Ardından beni kolumdan tutup göğsüne çekti, Max de Tory'yi yakaladı. Tam konuşmak üzere ağzımı açmıştım ki Seth öne fırlayıp beni tekrar kendine bastırarak kaydırağa atladı.

Döne döne, son sürat aşağı kayarken boğazımdan bir çığlık koptu. Sona yaklaştığımızda Seth bana daha sıkı sarıldı ve giriş salonunu doldurmuş kocaman, buz gibi havuza çakıldığımızda dehşetle haykırdım.

Dondurucu suyun derinliklerine batarken neredeyse kalbim durdu, Seth'in mengene gibi kollarından kaçmak için hararetle ayaklarımı çırptım. Birinci sınıfların öksürüp sular kustuğu yüzeye çıktık. Ben etrafıma bakınıp Tory'yi ararken Seth bir hava büyüsüyle kapıyı açınca hep birlikte kuleden dışarı sü-

rüklenip önündeki çimenliğin üzerine yayıldık. Seth tüm bu süre boyunca beni hiç bırakmadı, durduğumuzda beni ayağa kaldırdı. Gözleri benimkilere kilitlenmişti ve yüzündeki okunaksız ifade kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyordu.

"Bizi n-nereye götürüyorsunuz?" diye sordum takırdayan dişlerimin arasından.

Dudakları gergindi. Yürümem için dürtünce bunun da Cehennem Haftası'nın bir parçası olmasını umdum.

"Şu tarafa," diye mırıldandı kulağıma. Olduğum yerde kalıp çevreme bakarak yine Tory'yi aradım. Max'ten uzaklaşıp Diego'ya doğru koştuğunu görünce rahatladım.

Ben de Seth'ten kaçıp yanlarına yöneldim, serin gece havası yüzünden titriyordum.

Seth ve Max grubun arkasında kalıp bizi Hava Bölgesi düzlüklerinde bir sığır sürüsüymüşüz gibi güttüler. Üzerlerine hava üfleyerek kıyafetlerini kuruttuklarında kaşlarımı çatıp ben de aynısını yapmaya çalıştım. Ne var ki parmaklarımın arasında kıvrılan hava da buz gibiydi ve işe yaramazdı.

Ağlayan Orman'a vardığımızda dişlerim takırdamaktan kırılacak gibiydi. Ateşimi Tory'nin öğrettiği gibi damarlarıma yöneltmeye çalıştım, soğuğu büyük ölçüde uzaklaştırmayı başarsam da ısınmama yeterli değildi.

Lambaların turuncu ışığı altında yürürken ileride kalabalık bir grup belirdi. Ignis, Terra ve Aqua Evlerindeki tüm birinci sınıflar yola toplanmıştı ve hepsinin üstü başı bizim gibi sırılsıklamdı.

"Herkes tamam!" diye bağırdı Seth. Caleb bir öğrenciyi kenara itip bize doğru yürümeye başladı. Gözlerim istemsizce son Vâris'i aradı ama görünürde yoktu.

"Kımıldayın!" diye bağırdı Caleb, herkes adımlarını hızlandırırken yanımıza gelmeye devam ediyordu.

Tam diğerlerini takip etmek üzereydik ki Caleb yolumuza çıktı, çenesi gerilmişti ve siyah cübbesi esintiyle savruluyordu.

"Bu Kont Drakula hâllerinden etkilendim mi emin değilim," diye takıldı Tory. Kaşlarımı umutla kaldırıp Caleb'ın öfkeli ifadesinin bozulup bozulmayacağını bekledim. Fakat görünen o ki bu gece hepsi kendilerini Cehennem Haftası saçmalığına adamıştı.

"Kımıldayın dedim," diye homurdandı Caleb, başıyla diğer birinci sınıfları işaret etti.

Tory gözlerini devirerek etrafından dolanırken arkama bir bakış attım ve Seth'le Max'in orada olduğunu gördüm. Caleb arayı kapatmalarını bekledi ve sonra kıyametin üç atlısı gibi onlarla birlikte yürümeye başladı. *İyi de dördüncüleri nerede?*

Seth uluduğunda sırtımdan bir ürperti geçti. Adımlarımızı hızlandırarak diğerlerine katıldık ve öğrenci kalabalığının arasında arkadaşlarımızı aramaya koyuldum.

Çok geçmeden Uğultulu Çayırlar'a vardık, uzun otların arasına girerken ısınmak için birbirimize sokulduk.

"İyice saçmalamaya başladılar," diye fısıldadım, vücut ısısını paylaşmak için kardeşime daha da yaklaşarak.

Seth, Caleb ve Max ağaçların yakınlarında duraklamıştı, herkes beklentiyle onlara döndü. Dişlerimin takırtısı beynimi deliyordu.

"Cehennemin dokuz çemberine hoş geldiniz," dedi Max ellerini havaya kaldırarak.

Etrafında kocaman ışık halkaları belirdi ve ondan uzaklaşıp genişleyerek renkli birer devasa çembere dönüşmüş hâlde kampüsün etrafına yayıldılar. Yeşil renk parıldayan en küçük çember grubumuzun etrafını sardı, mavi renk olanıysa çayırı, hatta karanlığın bir kısmını içine alacak kadar genişledi.

"Önümüzdeki bir saati sağ atlatmak istiyorsanız dokuz çemberi geçmeniz gerek," dedi Caleb parıldayan gözleriyle. "Hepiniz sırılsıklamsınız ama içine düştüğünüz sıvı su değildi. Faezin'di."

Etrafımızdan dehşet dolu şaşkınlık nidaları yükselirken Tory'yle birbirimize boş boş baktık.

Bakışları ikimiz arasında gezinen Seth kötücül bir sırıtışla sözü devraldı. "Bilmeyenler için Faezin, son derece yanıcı bir maddedir. Kokusunu iki kilometre öteden alabilen tek bir canlı türü dışında kimse hissetmez bile."

Vârisler iki yana ayrıldı ve ağaçların arasından lanet bir dinozoru andıran derin bir hırıltı yükseldi. Dalların arasında iki sürüngenimsi göz belirdi, ardından Darius'un altın rengi devasa Ejderha'sı karanlığın içinden sıyrılıp Vârislerin üzerinde yükseldi. Parlak pullarla kaplı kocaman kafasını kaldırıp gökyüzüne kükreyince korku kalbime bir bıçak gibi saplandı.

"Bu bir şaka, değil mi?" diye bağırdı Diego panikle.

"Buradaki tek şaka senin gibi Zümre'si bile olmayan acınası Faeler. Okulumuzun adına leke sürüyorsunuz." Max yere tükürdü ama sözleri bize yönelikmiş gibi bakışları üzerimizdeydi.

Düşünmeden Tory'nin elini tuttum, büyülerimiz ânında birbirine akın etti. Bu, içimi biraz olsun rahatlattı.

Hepsi sadece boku çıkmış bir Cehennem Haftası şakasından ibaret.

"Faezin konusunda sözümüze inanmıyorsanız..." Seth tişörtünü çıkarıp yere attı ve bir adım geri çekildi. Darius yerdeki kumaş yığınına ufak bir alev püskürtünce madde tutuşup patlayarak zemine küçük bir oyuk açtı ve yeşil alevlerle parladı.

Seth pantolonunu çıkardı. "*Kaçacaksınız.* Topuklarınız kıçınıza vura vura kaçacaksınız."

Soyunur soyunmaz öne atılıp devasa Kurt formuna dönüşerek bize dişlerini gösterdi.

O güçlü çenesini sertçe açıp kapatırken Darius ağaçların arasından çıktı ve kalabalık irkilip geriye kaçtı.

Seth, Max'in yanına geçti ve sırtına binebilmesi için yere eğildi. Aqua Vârisi bir eliyle kürküne tutunurken diğerini önüne kaldırdı. Etraflarındaki hava kıpırdanıp dönmeye başladı, büyüyüp yaprakları da içine katan hortum bize oyunun başlamak üzere olduğunu söylüyordu.

Caleb üzerimize koşmaya hazırlanıyormuş gibi bacaklarını gerdi, dişleri uzarken boğazından alçak sesli bir hırıltı yükseldi.

"Hasiktir," diye fısıldadı Tory. Elini daha sıkı tuttum.

"Karşılık veremeyeceğimize dair bir şey söylemediler," diye fısıldadım. Caleb'ın bakışları bana kaydı, gözlerinden bir uyarı parıltısı geçti. *Siktir.*

"Üç!" diye haykırdı Max. "İki!"

Darius öne eğilip güçlü kanatlarını birkaç kez çırparak göğe yükseldi. Üzerimizde süzülen devasa bedeni ayın önünü kapattı, ardından sertçe dönüp ağzından alev püskürttü.

"Bir!" diye bağırdı Max. Bir saniye bile oyalanmadan kaçmaya başladık.

Tüm birinci sınıflar çayırın dört bir yanına dağılarak renkli ışık çemberlerinin içinden geçip ağaçların arasına daldı, açıklığın öteki ucuna doğru koşarken korunmak için etraflarına hava ve su kubbeleri örüyorlardı.

Tory ve bense en yakınımızdaki ağaçlara yöneldik. Darius'un püskürttüğü Ejderha Alevi başımızdan aşağı yağıp toprağı kavururken yaydığı ısı sırtımı dağladı, adrenalin uzuvlarımı ele geçirdi.

İlk iki çemberi çoktan geçmiştik ve ormanın derinliklerinde sıradakini görebiliyordum, var gücümüzle bizi çağıran mor ışığa doğru koştuk.

Arkamızda bir uluma yankılandı, az önce geçtiğimiz yoldan ağır patiler altında ezilen otların hışırtısı duyuldu.

Hemen önümüze bir su büyüsü fırlatıldı ve zemin ânında ince bir buz tabakasıyla kaplandı. Öyle hemen duramayacak kadar hızlı koşuyorduk, bu yüzden ikimiz de boştaki ellerimizi kaldırıp ateş büyümüze uzandık.

Faezin aklıma gelince son anda, "Hayır! Dur!" diye ciyakladım.

Ayaklarım kaygan zemini bulunca kardeşime doğru kayıp onu da beraberimde yere düşürdüm. İnleyip kolum ve bacak-

larımda oluşacak morlukları düşünmemeye çalışarak hızlıca ondan ayrıldım.

Tory buzu suyla eritmeye çalışırken Seth dişlerini göstererek havaya sıçradı. Sırtındaki Max savaş çığlığı atarken ellerimi hızlıca savurup topraktan bir duvar oluşturdum.

Bir gümbürtü, ardından da tiz bir inilti sesi kulaklarımı doldurdu. Tory elimi tutup beni ayağa kaldırırken boğazımdan bir kahkaha kaçtı. Koşmaya devam ettik, dört bir yanımızdan öğrencilerin çığlıkları yükseliyordu. Orman çok karanlıktı ama gözlerimizi mor çemberden ayırmadığımız müddetçe yolumuzu bulabilirdik.

Nihayet içinden geçip gittik. Ağaçların arasından ormanın öteki sınırında parlayan sarı çembere doğru koşarken nefes nefese kalmaya başlamıştım.

Sağımızda bir çığlık koptu, ses çok yakından gelmişti. Ardından solumuzdan bir başka ses duyuldu, yere düşen bedenlerin sesi kalbimi tekletti. Tepemizden bir gölge geçti ama gözlerimi sarı çemberden ayırıp ne olduğuna bakmayı reddettim.

Üçü gitti, kaldı altısı.

Tenimde bir esinti hissettim ve bir an sonra Caleb ortaya çıktı, elinden fırlayan sarmaşıklar üzerimize hücum edip vücudumuza dolandı. Biz yere çakılırken Caleb tatmin olmuş bir gülümsemeyle üzerimize eğildi, elini kaldırarak sarmaşıklarını sıktı.

Gövdelerinden uzanan dikenler tenimi kanatınca acıyla haykırdım.

"Ne yapıyorsun sen, Caleb?" diye çıkıştı Tory sert bir sesle, sonra daha fazla diken vücuduna batınca tiz bir çığlık attı.

"Ufacık bir şaka. Biraz heyecana dayanamıyor musun, tatlım?"

Uzaklardan bir Ejderha kükremesi yankılanınca panik her yanımı sardı. Caleb bir şey bekliyormuş gibi başını gökyüzüne kaldırdı, gözleri kapkara kesilmişti. Sonra birden üzerimizden atlayıp ağaçların arasında kayboldu.

Sarmaşıklarla boğuşup çamuru yararak Tory'nin eline uzanmaya çalıştım, o da aynısını yapmaya çalışıyordu. Parmaklarımız birbirini bulunca toprak büyümüz bedenlerimizden aynı anda fışkırarak sarmaşıkları kuruttu. Ölü gövdelerini hızlıca üzerimizden silkeleyip ayağa kalktık.

"Neden gitti ki?" diye sordum çamurlu ellerimi üzerime silerek.

"Bilmem," diye karşılık verdi Tory, nefesi önünde buhar bulutları oluşturuyordu. "Gidelim hadi. Geri dönmeye karar vermeden şu saçma oyunlarını tamamlayalım."

İleriden korku dolu bağırışlar gelince yönümüzü değiştirip orman sınırına doğru koşmaya başladık. Sarı çemberin içinden geçip ağaçların arasından çıktık ve kendimizi Toprak Bölgesi'nde bulduk. Önümüzde tepeler uzanıyor, sıradaki çember arazideki düzlükte parıldıyordu.

Ormandan telaşlı pati sesleri geldi ve gözüme ilişen bembeyaz kürk kalbimi tekletti. Seth bizden uzaklaştı ve döndüğü taraftan çığlıklar duyuldu.

"Koş," dedim nefes nefese. Tory beni başıyla onayladı ve otların arasında koşarken etrafımızda sessizce bir hava kalkanı oluşturdu.

Ağaçların arasından başka öğrenciler de fırladı. Görünen o ki birinin ilk adımı atmasını bekliyorlardı. Neredeyse otuz kişiyle birlikte araziyi aşarken Darius tepemizden geçince yüreğim ağzıma geldi. İyice alçalıp üzerimize cehennem alevleri yağdırdı. Göz kamaştıran ışık karşısında gözlerimi kırpıştırdım ve birini gerçekten yaktığından korkup omzumun üzerinden arkama çaresiz bir bakış attım. Darius beş kişilik bir grubun etrafında dönüp yakınlarındaki otları tutuşturarak onları durdukları yere hapsetti. Ardından sertçe manevra yaparak başka bir grubu alev halkasının içine kıstırdı.

Endişelenmemi gerektirecek hiçbir şey yok. Bu sadece bir oyun. Kazanmayı deli gibi istediğim bir oyun.

Tory'nin eli elimden kaydı, o kadar hızlı koşuyorduk ki birbirimize tutunmak imkânsız hâle gelmişti. Sıradaki çembere resmen bodoslama daldık ve bakışlarımızı uzakta duran sondan bir önceki çembere diktik. Artık Pitbol Stadyumu'na ve onun önünde parlayan turuncu çembere doğru koşuyorduk.

Darius'un kükreyişleri gerimizde kalmıştı. Fena hâlde nefes nefeseydim ve yan tarafıma saplanan ağrı yüzünden hafiften yavaşladım.

Bu tempoya benden çok daha alışkın olan Tory beni peşinden sürüklerken içimden kendime günlük koşularına katılmaya başlayacağıma dair söz verdim.

Turuncu çemberi aştık ve stadyumun hemen arkasındaki son çemberi gördük, gümüş parıltısı bizi çağırıyordu. Arkamızda kimse kalmamıştı ve stadyumu aşıp arkasındaki sık ağaçlara doğru ilerlerken etrafa ürkütücü bir sessizlik çökmüştü.

Çok yaklaşmıştık, yalnızca otuz metrecik kalmıştı. Çemberin içinden geçerek ağaçların ortasındaki dairesel açıklığa çıkarken kahkaha attım. Tory de ben de ellerimizi dizlerimize koyup havayı ciğerlerimize çektik.

"Tanrım..." dedim kesik nefeslerimin arasından, ciğerlerim yanıyor, kaslarım sızlıyordu.

Tory kıkırdayıp doğrularak, "Kazandık," dedi.

İçinde durduğumuz ağaçlık alana bakıp mutlu mutlu iç geçirdim ve heyecanla çığlık atıp kardeşime sarıldım.

"Kazandınız, kutlayın tabii." Caleb'ın sesini duymamla donakaldım. Sağımızdaki ağaçların arasından çıkarken Tory'ye endişeyle baktım.

Fae formuna dönmüş Seth üzerinde eşofmanla açıklığa öteki ucundan, Max ise onun karşısından girdi. Kırılan bir dalın çıtırtısıyla irkilip döndüğümde Darius'un da gri bir eşofmanla gölgelerden sıyrıldığını gördüm, ifadesi şimdiye dek hiç görmediğim kadar karanlıktı. Etrafımız kuşatılmıştı ve içimden bir ses başından beri bunu planladıklarını söylüyordu.

"Son çembere başka kimse ulaşamadı," dedi Darius diğerlerine. "Ağaçları geçen herkesin etrafı alevlerimle kuşatıldı."

"Ormandan da fazla kişi çıkmadı," diye ekledi Caleb kötücül bir gülümsemeyle.

"Eh, oyununuzu kazandık," dedim omzumu silkerek. "Gitme vaktimiz geldi sanırım."

Tory bana yaklaştı ve birlikte Caleb'a –kötünün iyisine– dönerek ona doğru yürümeye başladık.

Yaklaştığımızda Caleb başını hafifçe yana eğdi ve ellerinde alevler parladı. "Dikkatli olun, kızlar. Yanmak istemezsiniz."

"Evet, basın dördünüzün el birliğiyle bizi ormanda cayır cayır yaktığını duyunca mutluluktan havaya uçar kesin." Tory gözlerini devirdi. "Güldük eğlendik, Caleb. Yorgunluktan ölüyorum ve yatağıma dönmek istiyorum."

Caleb gülümsemedi, kardeşimi tuhaf bir bakışla süzünce içimi bir tedirginlik sardı. Avuçlarındaki alevleri söndürdü ve elini savurunca ayaklarımızın altındaki zemin sarsıldı. Tam altımızdan bir çamur yığını fışkırarak bizi dairenin merkezine doğru sürükledi.

Dört Vâris hep birlikte üzerimize yürümeye başlayınca midem korkuyla kasıldı.

Seth elini kaldırıp bir rüzgârla bizi Darius'a doğru itti.

Darius kollarını etrafımıza dolayıp avuçlarını alevlerle sarmalayınca yanmamak için ona yakınlaşmak zorunda kaldık. "Zodyak'ta sürekli kazalar olur."

"Hadi ama, dostum, onları Faezin'le yıkamadığımızı biliyorlar. Sırf gözleri korksun diye tişörtüme sürdüm sadece," dedi Seth gözlerini benimkilere kilitleyerek.

"Seth!" Max koluna bir yumruk patlatınca Kurt inleyerek geri kaçtı.

Faezin konusunun açıklığa kavuşması içimi rahatlattı fakat bu rahatlık çok kısa sürdü. Darius bir su patlamasıyla bizi Max'e doğru itti, öksürüp koluna tutunarak ona karşılık ver-

meye hazırlandım. Fakat Max ellerimizi dondurdu. Panikle onları eritmeye çalıştım ama Max'in büyüsü güçlüydü, ateşin avuç içlerimden boşalmasına engel oluyordu.

Korkudan kasılan midemle Siren güçlerinin üzerimize hücum etmesini bekledim ama hiçbir şey olmadı. Anlaşmamızın üzerine düşen kısmını bozup bunu yaparsa en gizli sırrını ifşa etmeye hazırdım ama görünüşe bakılırsa bu riski almaya niyeti yoktu.

"İstediğiniz zaman yataklarınıza dönebilirsiniz, minik Vegalar. Tek yapmanız gereken yalvarmak," dedi Max alaycı bir tavırla. "Dizlerinizin üzerine çöküp krallarınız olduğumuzu söylemenizi, Solaria'ya geldiğiniz için affımızı dilemenizi istiyoruz. Tatmin olduğumuzda gitmekte özgürsünüz."

"Avucunu yalarsın," dedi Tory tükürürcesine.

Max sert bir rüzgârla bizi geriye savurup zorla çamurun içine diz çöktürdü.

Darius, Atlas'ını çıkarıp acımasız bakışlarla kamerasını üzerimize doğrulttu. "Şöyle güzel bir gösteri yapın da FaeBook şenlensin. Tüm okula kim olduğunuzu hatırlatalım: Fani dünyanın lağım çukurundan gelmiş, had bilmez bir çift sıçan."

Kararlılıkla dişlerimi sıkarak içimden o sözcüklerin dudaklarımdan *dökülmeyeceğine* yemin ettim. Tory'ye döndüğümde onun da gözlerinde aynı kararlılığı gördüm. Etrafımızdaki dört Vâris'e meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

"*Yalvarın,*" dedi Max, sesinden dolup taşan Telkin zihinsel kalkanlarıma çarptı. Gücü karşısında irkilsem de içeri girmesine izin vermedim.

Seth hırlayarak açıklığın çevresini arşınlıyordu.

"Ona zarar vermiyoruz," dedi Max sertçe. Seth onu başıyla onaylasa da yüzü hâlâ gergindi.

Caleb yaklaştı, Tory'nin çenesini kavrayıp yüzünü kameraya döndürdü. "*Söyle hadi, tatlım,*" O da üzerinde Telkin kullanmayı deniyordu. Kardeşim ona karşı koymaya çalışırken gözlerini sertçe kırpıştırıp dudaklarını birbirine bastırdı.

Max saçımı kavrayıp geriye asılarak beni ona bakmaya zorladı, kafa derime yayılan sızıyla yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. "*Yalvar bana.*"

Büyüsü irademi zorladı, sözcükler dilimin ucuna kadar geldi. Baskısı güçlendikçe güçlendi, kafatasıma minik iğneler gibi saplandı. Bir yanım bu ızdırap bitene kadar ona yalvarmak istiyordu ama irademe baskın geldi.

Darius yaklaşıp kamerayı bize eğdi, dudaklarından öfkeli bir hırıltı döküldü. "Neden işe yaramıyor bu?" diye çıkıştı Caleb'la Max'e.

Max homurdanıp burnumuzun dibine girdi. "*YALVARIN BİZE!*" diye emretti, güçlü büyüsünün beni kolay yola itmesine ramak kalmıştı.

Seth hırlayarak Max'in üzerine yürümeye kalkıştı ama Caleb ona engel olup kollarını etrafına doladı.

İstediklerini söylersem bu ızdırap bitecek.

Ama bunu yaparsam kendimi asla affetmeyeceğim.

Ellerimi saran camsı buz tenimi karıncalandırdı, ateşimi bir kez daha avuçlarıma yönlendirip tüm kalbimle Max'in büyüsünü bozmasını diledim. Buz suya dönüşünce rahatladım, Tory de aynısını yapıp parmaklarını doğruca benimkilere kenetledi.

Sımsıkı birbirimize tutunduk, tenimizin altında bir alev fırtınası kopuyor gibiydi. Sıcaklık her yanıma yayılıp damarlarımı bir kalkan gibi sarmaladı ve Max'in Telkin'inin baskısı azalınca keskin bir nefes verdim.

"Çekil kenara, kadrajın ortasındasın." Darius ayağıyla üzerine çamur fırlatınca Max oflayarak kenara çekildi.

Tory'yle etrafımızda örülen ateş duvarı gittikçe ısınarak Max'in iradesini tamamen defetti.

"Toprak," diye fısıldadı kardeşim. Onu başımla onayladım, benimle konuştuğunu biliyordum.

"Ne?" dedi Darius birden, özgür kaldığımızı fark edince gözleri doğruca ellerimize kaydı.

Beklenti nabzımı hızlandırırken Tory'yle boştaki ellerimizi aynı anda çamura vurduk, gücümüzü toprağa aktararak ondan dileğimizi yerine getirmesini istedik.

Zemin şiddetle sarsılmaya başlayınca Vârisler şaşkınlıkla geriledi. Birleşik büyümüzle altımızdaki toprağı kontrol etmek çocuk oyuncağıydı. Tenimizden fışkıran muazzam güç bir şok dalgasıyla patladı ve Vârislerin de ayaklarını yerden kesti.

Hızla doğrulup Max'in üzerinden atlayarak açıklıktan kaçtık. Adrenalin tüm vücudumu ele geçirerek kalbimin yerinden çıkacakmış gibi atmasına neden oldu. Arkamızdan saf öfke dolu bağırışlar yükseldi ve birinin toprak büyüsüyle canlanan sarmaşıklar üzerimize gelirken etrafımızda güçlü bir hava kalkanı oluşturduk.

Sarmaşıklar kalkanımıza çarpınca içgüdüsel olarak eğildim ama bize ulaşamadılar. Avantajımızı sürdürerek var gücümüzle Toprak Bölgesi boyunca koştuk.

Birinci sınıflar Darius'un hapsinden kaçmış, oluşturduğu ateş çemberinin altındaki otlar yanıp kömürleşmişti.

Küre'ye koştuk. Kanım kulaklarımda uğulduyor, başım dönüyordu. Nihayet, çamur içinde ve yorgun argın olsak da içeri girmeyi başardık. Birinci sınıfların çoğu ve K.İ.Ç. topluluğunun büyük kısmı içerideydi.

"Geldiler!" diye bağırdı saçlarını iki yandan toplamış bir kız. "Son çemberi geçtiklerini gözlerimle görmüştüm. Başardılar!"

Vârisler hışımla arkamızdan içeri daldılar ama K.İ.Ç. topluluğu aynı anda ayağa kalkıp bizi alkışlamaya başlayınca duraksadılar.

"Cehennemin dokuz çemberini geçen tek birinci sınıf öğrencilerine!" diye haykırdı Geraldine. Dönüp Vârislere şöyle bir bakarken yüzüme bir sırıtış yayıldı, onlara bunu inkâr etmeleri için meydan okudum.

Arkadaşlarımızın yanına ilerlerken bakışlarının üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. Fakat sahip olduğumuz azıcık itibarı da yok etmek için kurdukları zavallı planları suya düştü

diye öfkeden kudurmaları umurumda bile değildi. Vârislerle savaşmış ve galip gelmiştik. Bu inanılmaz bir duyguydu.

Sınavımız için Ateş Bölgesi'ne girdiğimizde yaşadığımız sabahın yorgunluğuyla esnedim. Bütün gece çalışmış, bildiğim tüm ateş büyülerini yapmış ve dikkatimi hiçbir şeyin dağıtmasına izin vermemiştim fakat şu an kafam hedefi olduğumuz Cehennem Haftası şakasıyla meşguldü. Eh, amaç da buydu sanırım. Sınavları daha da zorlaştırmak. Önemli olan tek şey sınavı geçmekti ve dikkatimi derhâl toplamam gerekiyordu.

Tartışmamızdan beri Orion'dan uzak durmayı başarmıştım ve Hesaplaşma'yı başarıyla atlatana dek tutturduğum bu güzel seriyi bozmaya niyetim yoktu. Sorun şuydu ki, Orion'dan uzak kalmak içimde beni korkutan duygular uyandırıyordu. Ona değer veriyordum. Hem de çok. İlişkimizin köpek balıklarıyla dolu, fırtınalı denizlerden farksız olduğunu bilmek, kalbime kör bir bıçak saplamak gibiydi.

Orion'ın isteği üzerine Diego'yla dayısı hakkında konuşmayı birkaç kez denemiş ama başarısız olmuştum. Yine de bir planım vardı. Pazar günü, tüm okul Tucana'daki Peri Karnavalı'na gidecekti ve Diego'dan bana eşlik etmesini isteyecektim. Tüm akşamı birlikte geçirirsek benden kaçamazdı.

"Selam," dedim, Evlerinin önünde beni bekleyen Tory'yle Sofia'ya gülümseyerek. Çamurlu ve ıslak kıyafetlerini değiştirmişlerdi. Diğer birinci sınıflar Ev'den çıkıp Ateş Arenası'nın yolunu tutmaya başlamıştı. "Hazır mısınız?"

Sofia hafif bir gerginlikle başını yukarı aşağı sallarken Tory gülümsedi.

"Evet, yapalım şu işi." Kardeşimin gözlerindeki kıvılcım göğsümdeki ateşi körükledi. Vârislere ağızlarının payını ver-

dikten sonra gün boyu süreceğini umduğum bir coşkuya kapılmıştım ve görünen o ki Tory de benimle aynı durumdaydı. Sınavların yarısını geride bırakmıştık ve listeden bir tanesini daha silmeye hazırdım.

Çok geçmeden Arena'ya vardık ve öğrencilerin oluşturduğu sıraya girdik. Biraz ileride tekrar eden tuhaf bir ses duydum. Bir kızın kıkırtısı ve su sesi. Sonra yine aynısı. *Bu da ne böyle?*

Öğrencilerin bazıları içeri girerken gülmeye başlayınca Tory'yle sesin kaynağını görebilmek için öne doğru ilerledik.

Arena'nın öteki ucundaki çatıya kadar yükselen hilal şekilli taş koltukları Vârisler ve hayranları dolduruyordu. Diğer koltukları kapmış Geraldine ve K.İ.Ç. topluluğu gelişimizi tuhaf bir sessizlikle karşıladı. Hepsinin gözleri başlarımızın üzerindeki bir şeye kilitlenmişti. Kafamı altından geçtiğimiz kemerin tepesinde yükselen duvara çevirdim.

Taş yüzeyde Tory'nin yüzme havuzuna atladığı ve Seth'in saçlarımı kestiği an arasında değişen iki saniyelik bir klip oynuyordu. Kıkırtılar da çalıların arasından videoya çeken Kylie'ye aitti. Bu okulda yaşadığımız en acı verici iki ânın görüntüleri iğrenç bir aksiyon montajı gibi tekrar tekrar oynarken şoktan donakaldım.

Önüme dönüp Tory'ye sokularak kumda yürümeye devam ettiğimde her tarafım yanıyordu.

"Onları mahvetmek istiyorum," diye mırıldandı Tory. Onu başımla onayladım.

"Bunu sabah haklarından geldiğimiz için yapıyorlar," diye fısıldadım. Vârislerin mide bulandırıcı, ahmak yalakalarının alaycı sözleri karşısında ne kadar sarsıldığımı çaktırmamak için elimden geleni yapıyordum.

Profesör Pyro diğer birinci sınıfların peşinden soyunma odalarına gitmemizi işaret etti ama ikimiz de kımıldamadık. Dün gece bir karar vermiştik ve geri adım atmayacaktık. Sofia

bize endişeli bir bakış attı ama ona güven verici bir gülümsemeyle karşılık verdiğimde yanımızdan uzaklaştı.

"Koruyucu giysileri giymeyeceğiz, Profesör," dedi Tory, Pyro'ya bizi zorlaması için gözleriyle meydan okuyarak.

Profesörün şaşkın gözleri aramızda gidip geldi. "Eh, karar size kalmış sanırım fakat kendinizi yakarsanız bundan okul sorumlu değil."

"Yakmayacağız," dedik aynı anda, ardından birbirimize dönüp bu ikiz ânımıza sırıttık.

"O hâlde şurada sıraya girin." Arenanın tam ortasından geçen altın rengi, parıldayan büyü çizgisini işaret etti.

Söylediğini yaptık ve yan yana geçerek yüzümüzü karşı duvara döndük. Nova masada, gümüş saçlı bir kadın profesörün yanında oturuyordu. Öteki yanındaki sandalye boştu, Pyro'yu bekliyordu.

Tribünlerdeki gürültü dikkatimin yine Vârislere kaymasına neden oldu. Seth bana saf öfkeyle bakıyordu, kaşlarımı çattım. Bana ölüp bitmiyordu tabii ki ama son birkaç gündür pisliğin önde gideni gibi de davranmıyordu. Beni Omega'sı yaptığından beri.

Öğrenciler vücutlarını sımsıkı saran koruyucu giysileriyle soyunma odalarından çıkıp yanımıza dizilirken Tory'ye döndüm. "Sen de Seth'in bugün ekstra sinirli olduğunu hissediyor musun?"

Omzunun üzerinden ona bakıp şöyle bir süzdü ve tekrar bana döndü. "Biri hayatının içine sıçmış gibi görünüyor."

"Evet, *biz* sıçtık," diye mırıldandım. Kardeşim omuz silkti.

"Belki de sadece acınası arkadaşları için rol kesiyordur."

"Belki," dedim ama içimden bir ses tam olarak öyle olmadığını söylüyordu.

Pyro karşımıza geçti ve sert bakışlarını üzerimize dikip kalabalığı susturmak için elini salladı. Arenaya sessizlik çökünce geriye sadece tekrar tekrar oynayan o lanet videodan

gelen kıkırtı ve su sesi kaldı. *Profesörler videonun oynamasına izin mi verecek gerçekten?*

Pyro hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi bize gülümsüyordu. "Ateş Sınavı'nız birazdan başlayacak. Hepinizden dar bir köprü üzerinde arenayı boylu boyunca geçmenizi ve aynı zamanda yaklaşık yirmi beş santim çapında ateşten bir nesne yaratmanızı istiyoruz."

"Benim aletimi yarat, Tory!" diye bağırdı Caleb. Kardeşim ona pis bir bakış attı.

Darius'un da ona küçük bir köyü ve tüm çiftlik hayvanlarını katledebilecek kadar vahşi bir bakış atması dikkatimden kaçmadı.

"Ah, yaratacağınız şeyin biraz daha edepli olmasını tercih ederim ama size kalmış," dedi Pyro ufak bir gerginlikle. Elini saçlarının arasından geçirip tekrar gülümsedi. "Yaratacağınız nesnenin karmaşıklığı, kolayca anlaşılabilirliği ve büyünüzü ne kadar sürdürebildiğinize göre notlandırılacaksınız. Dikkatiniz dağılırsa baştan başlayabilirsiniz. Yirmi dakika süreniz olacak. Hepinize iyi şanslar." Elini kaldırmasıyla üzerimizde ateşten yapılmış bir zamanlayıcı belirdi, ardından masadaki yerini almak üzere yanımızdan uzaklaştı.

"İyi de köprü nerede?" diye mırıldandı Tory ve sözünü bitirir bitirmez zemin altın rengi çizgiden ikiye yarıldı. Geriye kaçtık. Midem ağzıma geldi. Giderek genişleyen yarığın dibi cehennem alevleriyle doluydu, üç metre altımızda lav çalkalanıyordu ve yirmi tane dar metal köprü sıralanmıştı.

"Tanrım," diye mırıldandım zeminin sarsıntısı kesilirken. Genişliği yaklaşık on beş metre olmalıydı ve lavın sıcaklığı şimdiden kanımı kaynatıyor, içimi güçle dolduruyordu.

"Başlayın!" diye haykırdı Pyro ve zamanlayıcı geriye saymaya başladı.

Tory'yle en yakınımızdaki köprüye ilerledik, ne yaratacağıma karar verirken aşağıdaki dehşet verici manzaraya bakmamaya çalışıyordum. Sofia'nın biraz ötedeki köprüye doğru ilerledi-

ğini gördüm, elinde bir elmas yaratırken yüzü konsantrasyonla ciddileşti. Tory parmaklarını açıp kapatarak avucunda bir ateş topu oluşturdu, onu şekillendirerek ortaya elinin üzerine süzülen küçük bir motosiklet çıkardı. Motoru gereken büyüklüğe getirirken kaşları çatıldı.

Köprüye ayak bastığında yüreğim ağzıma geldi. "Dikkatli ol," dedim. Metalin genişliği ayakkabısı kadardı.

Sertçe yutkunarak elimi kaldırdım. Havada bir çiçek yaratıp elimden geldiğinde çok detay eklemeye çalıştım. Koruyucu giysi olmadan ateş daha kolay boyun eğiyor, vücudumun bir uzantısıymış gibi hareket ediyordu.

Cesaretimi toplayarak köprüye çıktım ve bir ayağımı ötekinin önüne dikkatlice koyarak ilerlemeye başladım. Etrafımdaki kavurucu sıcaklık içimi enerjiyle dolduruyor, kürek kemiklerimde hissettiğim karıncalanma bana Zümre formumun tenimin altında kıpırdanıp altımızdaki cehennem ateşine çekildiğini düşündürüyordu. *Belki gerçekten de bir Ejderha'yımdır.*

Tory biraz ilerimdeydi, diğer öğrencileri de göz ucuyla görebiliyordum. Sofia'nın alevinin titreşip söndüğünü ve hızla elmasını yeniden yarattığını gördüm, kalbim onun için sızladı. Avucumun üzerinde asılı duran çiçeğe daha fazla enerji gönderdim ve yaprakları kıvılcımlar saçtığında Geraldine bir sevinç çığlığı attı.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı fakat sağımda lav patlayıp püskürünce sevincim kısa sürdü. Ardından solumda da patladı. Lavlar kabarıp o kadar yükseğe sıçradı ki neredeyse üzerime geleceklerdi.

Bir çığlık duydum, ardından seyircilerden bir şaşkınlık nidası yükseldi ama dönüp ne olduğuna bakamazdım.

Gözlerimi Tory'nin sırtına dikip ilerlemeye devam ettim.

Vârisler içimi huzursuz edecek kadar sessizdi. Marguerite bir tezahürat başlattı, sanki hâlâ diri diri yanmamış olmamız sinirini bozuyormuş gibi her tekrarda sesi biraz daha coşkuyla doldu. "Yanın Vegalar! Yanın Vegalar! Yanın Vegalar!"

Altımızdaki köprü şiddetle titreyince Tory'yle aynı anda keskin bir nefes verdik. İki yanımdaki diğer köprüler de sallanmaya başlamıştı. Her geçen saniye sarsıntı biraz daha artıyor, içime biraz daha korku yayılıyordu.

"Önüne bak!" diye bağırdı Tory endişeyle. Düz zeminde bile iki ayak üzerinde durmakta zorlanırken lanet bir lav çukurunun tepesindeki daracık bir köprüde ne yapabilirdim ki?

Sıcaklık gözlerimi yakıyordu. Dişlerimi sıkıp dengemi korumaya çalıştım ama bir sonraki adımımı attığımda dengemi kaybettim. Bir boşluk hissi tüm vücudumu ele geçirirken çığlık attım. Çiçeğim sönüp gitti ve bir yere tutunmak için çaresizce uzandım.

Köprüyü kıl payı yakalamayı başarıp kenarında asılı kaldım, altımda fokurdayan lav ayakkabılarımın tabanlarına uzanmaya çalışıyordu.

Panik her bir zerremi ele geçirdi. Köprüye ateşten başka bir Element'le çıkmaya çalışırsam sınavdan kalırdım. Şiddetli sarsıntı nihayet durdu ve yavaş bir nefes verip kendimi yukarı çekmeye çalıştım.

Tory bana yardım etmek için aşağı eğildiğinde yarattığı motosiklet hiçliğe karıştı. Elimi tutup beni yukarı çekerken bir an kalbim durdu. Birbirimizin omuzlarına tutunarak dengemizi sağlamaya çalıştık. Kardeşim iyi olup olmadığımı sorarcasına gözlerimin içine bakıyordu.

Marguerite sessizleşmişti, kafamı tribünlere çevirince Vârislerin ayakta durduklarını gördüm. Darius'un elleri havadaydı ama göz göze geldiğimiz an onları geri indirdi.

"Üzgünüm," dedim Tory'ye, kendime çok kızgındım.

"Üzülme. Seni asla arkada bırakmam."

"Ben de seni bırakmam." Omzunu sıktım ve önüne dönmesine yardım ettim.

Ateşten nesnelerimizi tekrar oluşturup ilerlemeye devam ettik. Çoğu öğrencinin gerisinde kalmıştık ama arkama hızlı

bir bakış atınca bir o kadar birinci sınıfın da bizim arkamızda kaldığını ve büyülerinin defalarca kez teklediğini gördüm. Hatta bir kız büyüyü boş vermiş, kıçının üzerinde kayarak ilerliyordu.

Yükselen tiz çığlıklar her seferinde yüreğimi ağzıma getiriyordu. Sağıma döndüğümde göz kamaştıran mavi bir ışık parıldadı. Büyülü bir ipin ucundan sarkan cayır cayır bir ateş topu Arena'nın ortasından geçip gitti. Anlık bir panikle Tory'nin tişörtünü kavradım, top yakınımızdan geçerken onu bir adım geriye çektim. Alev topu ivmenin etkisiyle yükseldi, ardından son sürat geri dönmeye başladı.

"Çabuk, çabuk, çabuk," diye bağırdım panikle. Elimizden geldiğince hızlı koşmaya başladık.

Top bir kez daha yanımızdan geçerken sıcaklığı ensemi kavurdu. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Mucize eseri benim çiçeğim, Tory'nin de motoru hâlâ sapasağlamdı ama kalan öğrencilerin neredeyse yarısının dikkati dağılmış, büyüleri bozulmuştu. Sofia'nın nesnesini yeniden yarattığını gördüm ve seyircilerin arasında oturan bir çift –muhtemelen annesi ve babası– bağırarak ona cesaret verici sözler söyledi.

Yolun yarısını aşmıştık ve zamanlayıcıda kalan süre iyi gittiğimizi gösteriyordu. Derken kabarıp patlayan lavlar köprünün önümüzde kalan kısmına sıçradı ve aniden parlayan alevlerden yanan öğrenciler acıyla haykırdı. Alevler ortaya çıktıkları gibi çabucak söndü, rastgele yerlerde yeniden harlandılar. Nereden fırlayacaklarını öngörmek imkânsızdı.

Bir sonraki engele yaklaşanlar ne yapacaklarını çözmek için yavaşlayıp durmaya başladı. Yolu yarılamış olanlar bile yandıkları için geri çekilmek zorunda kalmıştı.

"Hay sikeyim," diye homurdandı Tory. "Bodoslama dalalım."

"Anlaştık," dedim yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle.

Kardeşim elinden geldiği kadar hızlı adımlarla ilerlemeye başladı, ben de oyalanmadan peşine takıldım.

Aramızda bir ateş belirdiğinde sönmesini bekledim ve sonra kararmış noktayı aştım. Şansımız birkaç saniyeliğine yaver gitti ve alevlerden kaçmayı başardık ama küçük zaferimiz pek uzun ömürlü olmadı.

Alevler aynı anda ayaklarımızın altında yükseldi. İrkildim fakat canım yanmadı, taytımın paçaları hafiften yansa da bana bir şey olmamıştı. Kafa karışıklığıyla Tory'ye baktım ve onun da yüzünde aynı ifadeyle bana baktığını gördüm.

Seyircilerden uğultular yükseldi ve jürinin bizi bir şahin gibi dikkatle izlediğini hissettim.

Tedirginliğime ve kafa karışıklığıma rağmen, "Devam et," dedim.

Alevler yine ayaklarımızın altında kabarıp bize zarar vermeyince ikimiz de temkini elden bırakıp tempomuzu artırdık. Bunun nedenini bilmiyordum ama elimize geçen beklenmedik avantajı tepecek değildim.

Çok geçmeden öne geçtik ve hızlı adımlarla köprüyü aşmaya devam ettik. Sınavı başarıyla geçmek üzere olduğumuza inanamıyordum.

Köprünün sonuna yaklaştığımızda karşımızda alevlerden yapılmış devasa bir kapı belirdi. Son engelimiz. Birkaç köprü ötedeki başka bir öğrenci kapıya yaklaştı, elini uzattı ama eli yanınca hızla geri çekildi.

"İcabına bakabilir miyiz?" diye sordum.

"Belki ama..." Kardeşim elini öne uzattı, parmaklarını ateşin arasına sokarken arenadaki tüm gözlerin üzerimizde olduğunu hissettim. Elini bir o yana bir bu yana çevirmesini izlerken ağzım şaşkınlıkla aralandı.

"Bodoslama?" dedi.

"Olur ama dikkatli ol." Alt dudağımı ısırdım.

Tory motosikleti yarattığı elini kaldırarak sıçradı ve kapının ardına indi. Mantığımın devreye girmesini beklemeden öne atılıp arkasından zıpladım.

Ateş etrafımı sarmaladı. Kıyafetlerim hafiften yansa da başka hiçbir şey olmadı. Tory'nin yanına ulaştım ve ikimiz de avuçlarımızda duran nesneleri bırakıp sevinç çığlıkları atarak birbirimize sarıldık.

Geraldine'in olduğu tribün ortalığı yıktı ama Vârislere baktığımda gözlerinde şimdiye dek hiç görmediğim bir şey gördüm. Korku. Darius'un bakışları kardeşimle aramda gidip geliyordu. Boğazımdan bir kahkaha yükseldi. Ateşe bağışıklığımız varsa bize hiçbir şey yapamazdı. Bir Ejderha olarak en güçlü silahını kullanamamak fena hâlde can sıkıcı olmalıydı.

Tory de bana katılıp bir kahkaha patlattı, Vârislere orta parmağını göstermeyi de ihmal etmedi.

Dördü de yerinden kalktı ve hızlı adımlarla kalabalığın arasından sıyrılıp arenayı terk ettiler. Az önce olanları tartışmaya gittiklerine kalıbımı basardım. Fakat ne yapacakları zerre kadar umurumda değildi. Üçüncü sınavımızı da başarıyla tamamlamış ve ne kadar güçlü olduğumuzu keşfetmiştik.

K.İ.Ç. üyeleriyle kutlama yapmak üzere Küre'ye gittik ve gelmiş geçmiş en güzel günlerimizden birini geçiriyor olmamız yetmezmiş gibi bir de Geraldine bize masamızda yükselen devasa kapkek kulesine büyüyle bubi tuzağı kurmayı öğretti. Tam da tahmin ettiğimiz gibi Max bir tanesini yürütmeye geldiğinde keklerin hepsi suratına patladı ve tepeden tırnağa krema içinde kaldı. Diego'yla Aer Kulesi'ne dönerken gülmekten yanaklarım ağrıyordu.

Profesör Nova bana ve Tory'ye nadir görülen bir tür Ejderha olduğumuzu düşündüklerini ve Zümre'mizin en kısa zamanda ortaya çıkacağını düşündüğünü söyleyen bir e-posta gönder-

mişti. Ateşe bağışıklığı olan bir türü hiç duymamış olsa da çok ender bir tür olacağımız konusunda ümitliydi.

O büyüklükte bir yaratığa dönüşmeye hazır olduğumdan emin değildim ancak zamanla alışacağımı düşünüyordum. Özellikle de bu, Vârislerin artık bize bulaşmayacağı anlamına geliyorsa.

Diego'yla on birinci kata vardığımızda odasına girmeden önce kolunu tuttum. "Diego, Peri Karnavalı pazar günü."

"Biliyorum," dedi keyifsizce. "Sofia, Tyler'la gidiy–"

"Evet." Kaşlarımı çattım. "Belki benimle gelmek istersin diye düşündüm. Eğlenceli olabilir."

Diego'nun gözleri parıldadı. "Olur. Kulağa harika geliyor, *chica*."

"Güzel." Sırıttım, bana sarılmaya çalışınca kafalarımız tokuştu ve ne yapacağımı bilemeyip tuhaf tuhaf sırtına vurduktan sonra geri çekildim. "İyi geceler, o zaman." Odama dönüp anahtarı kilide soktum. Fakat kilit çoktan açılmıştı.

Kapıyı hafifçe aralayıp Seth'i yatağımda uzanmış vaziyette bulunca kalbim tekledi.

"Yok artık?!" diye çıkıştım içeri girerek. "Çık odamdan."

Seth doğruldu, ayağa kalkarken gözleri ürkütücü derecede karanlıktı. Bugün nesi vardı bunun?

Bana yaklaşmaya başladığında kanım dondu, neredeyse koridora kaçacaktım. Fakat burası *benim* odamdı, gitmesi gereken oydu.

"Ateş seni yakmıyor," dedi başını yana eğerek, yüzündeki pis sırıtış bana bir sonraki avının peşinde olduğunu söylüyordu. "Ama sarmaşıklar ya da hava seni hâlâ boğabilir." Bir eliyle toprak, diğer eliyle hava büyüsünü kullanarak yarattığı şeylerle oynadı.

Etrafıma bir hava kalkanı oluşturarak, "Derdin ne senin?" diye mırıldandım.

Dudaklarını yaladı, bana doğru bir adım daha attı ve her nasılsa yüzüne az öncekinden daha ürkütücü bir gülümseme kondurdu. "Hiçbir derdim yok, minik Omega. Yakında bana meydan okuyacak mısın?"

"Meydan okumak mı?"

"Hı hı. Sürümden çıkmanın tek yolu bu. Bana meydan oku, bebeğim. Avuçlarım kaşınıyor. Beni fazla bekletme." Kapıdan çıkıp gitti. Duvara yaslanıp nabzımın sakinleşmesini bekledim, ardından kapıyı hızlıca kapatıp kilitledim.

Neden bu kadar öfkeli?

Birden aklıma gelen bir düşünceyle dehşete düştüm ve öylece kalakaldım.

Bakışlarımı hızla masama çevirdim, hemen yanına koşup korkuyla üst çekmeceyi açtım.

Bulmamış olsun. Lütfen onu bulmamış olsun.

İçim dehşetle doldu. Gitmişti.

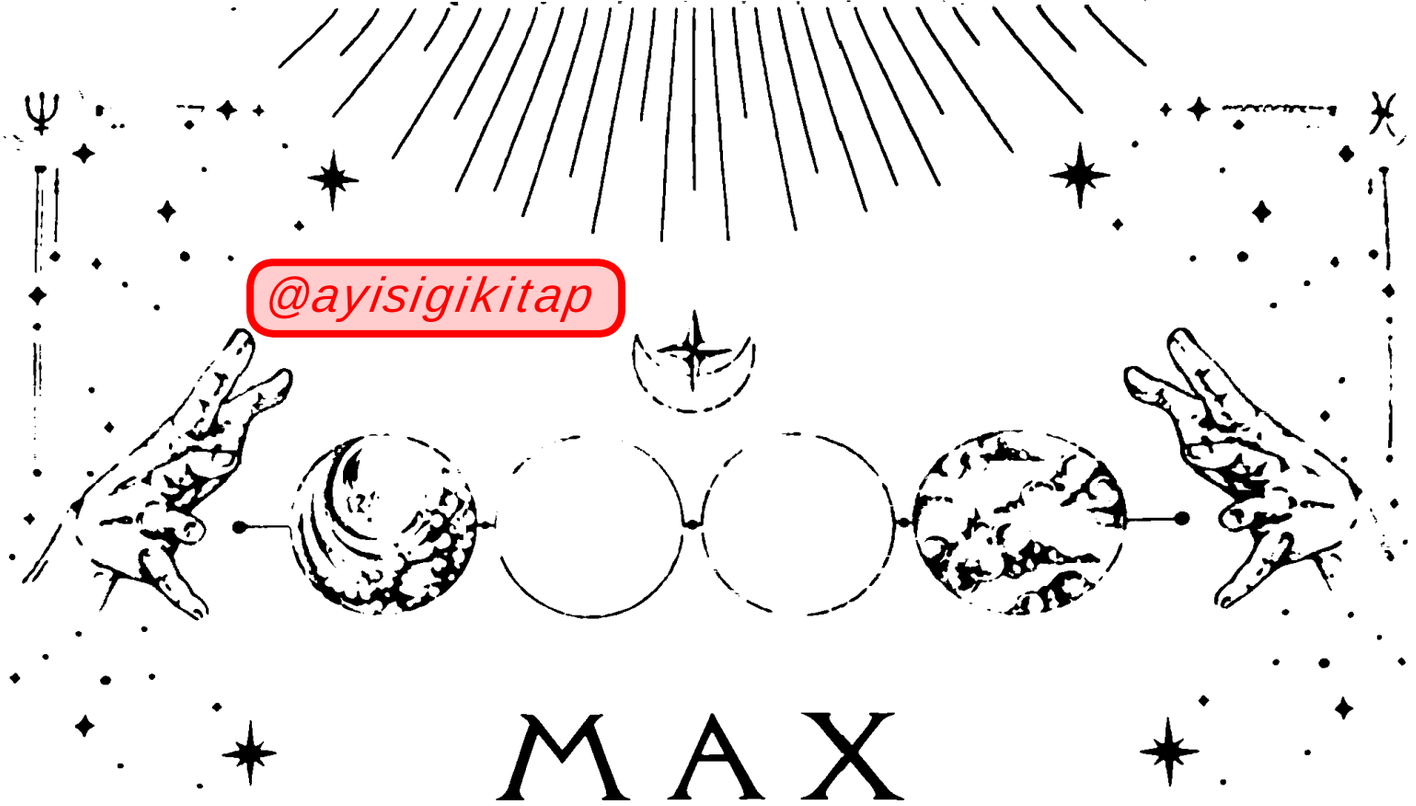
Mutlak bir panik moduna girmek üzereydim ki masa lambamın arkasında ucunu gördüm. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle Kova Aytaşı'na uzandım ve avucuma aldım.

Onu orada bırakmamıştım, değil mi?

Yerini en son ne zaman değiştirdiğimi hatırlamaya çalıştım ama Element Sınavları ve sonu gelmez Cehennem Haftası şakaları yüzünden kafam bir dünyaydı. Taşı oraya koymuş olmalıydım. Seth onu bulsaydı beni çoktan öldürmüş olurdu.

İç geçirerek Aytaşı'nı üst çekmeceye koydum ve endişelerimden kurtulmaya çalıştım. Seth'in her zamanki dengesizliğiydi işte. Bir an kıçımın dibinden ayrılmıyor, sonra hayatımı mahvetmeye çalışıp beni haklarımdan feragat etmeye zorluyordu. Ruh hâli rüzgâr gibi değişiyordu ama bunun sinirimi bozmasına izin vermeyecektim.

@ayisigikitap

MAX

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Aqua Evi'nin cam koridorunda uzun adımlarla ilerlerken başımın üzerinden geçen parlak gümüş balıklara baktım. Güneş batıyor, gölün bu denli derinliklerine ulaşabilen ışıklar hızla soluyordu. Yakında dışarısı camın ardından seçilemeyecek kadar karanlık olacak, gölün içindeki canlıların bana huzur veren görüntüsü kaybolacaktı.

Bir an için Zümre formuma dönüşüp biraz yüzerek rahatlamayı düşündüm ama bu fikri hızlıca bir kenara bıraktım. İhtiyacım olan asıl şey bu öfkeyi yatıştırmak değil, onu dışa vurmanın bir yolunu bulmaktı.

Vegaların Ateş Sınavı'nı başarıyla geçmesini izledikten sonra siktiğimin Geraldine Grus'u yüzünden her yanım krema içinde kalmıştı. Üstelik sinsice kurduğu tuzağa düşünce ona hesap bile soramamıştım. Etrafa asılsız suçlamalar savurmak –hele de tepeden tırnağa krema içindeyken– beni zayıf gösterirdi.

Atlas'ım cebimde çalmaya başladı, cihazı çıkardım ve ekranda babamın adını görünce kaşlarımı kaldırdım.

"Selam, baba. Ne hab–"

"Çene çalacak vaktim yok, Max," diye sözümü kesti, sesindeki heyecanı fark etmemek imkânsızdı. "FSB az önce bir Nemf yakaladı. *Canlı* bir Nemf!"

"Hasiktir," diye mırıldandım, tüm dikkatimi ona verdiğimden hâlâ koridorun ortasında duruyordum. Yakınlardaki meraklı kulaklardan korunmak için ufak bir el hareketiyle etrafıma sessizlik balonu oluşturdum. "Onu sorguya aldılar mı?"

"O yüzden seni aradım," dedi babam sertçe. "Şu anda sorgulama için onu Solaria Sarayı'na getiriyorlar. Şimdiye dek elimize hiç böyle bir fırsat geçmemişti ve diğer Konsey üyeleri de durumla şahsen ilgilenmemiz konusunda hemfikir oldu."

"Bu güvenli mi?" diye sordum, babamın o şeylerden birine yaklaşacağını düşünmek bile içimi ürpertiyordu. Hiç canlı yakalanmamış olmalarının bir nedeni vardı. Bir Nemf'in takırtısı yeterince yakından duyulursa en güçlü Faeleri bile etkisiz hâle getirebilirdi, pençelerinin kalbine saplanması tek bir yanlış harekete bakardı. Bu riski almaya değmezdi.

"En dâhiyane kısmı da bu," dedi babam dolu dolu bir kahkaha patlatarak, telefonun öbür ucunda olmasına rağmen heyecanı hissediliyordu. O da benim kadar güçlüydü ve böyle dorukta yaşadığı duyguları ses tonuna bile karışıyordu. "Ajan Sky parmaklarını kesip uçlarını dağlama fikrini öne sürdü. Pençe mençe yok! Tamamen etkisiz hâle getirildi ve güvenle sorgulanmaya hazır."

"Bu... Vay canına. Peki, ağzından cevaplar alabileceğinizi düşünüyor musunuz? Yerlerine, sayılarına, planlarına dair?"

"Ah, alacağımızdan eminim. Bir saat içinde burada olacaklar. Sorgulamayı izlemenin sen ve diğer Vârisler için eğitici olduğunu söyleyip diğer Konsey üyelerini bize katılmanıza ikna ettim."

"Hadi be!" diye bağırdım, kocaman sırıtarak.

"Aynen öyle." Babam güldü. "Oğlanları da al ve bir an önce buraya gelin. Darius'un elinin altında biraz yıldız tozu vardır diye tahmin ediyorum?"

"Tabii ki var," diye takıldım. "Hiç yıldız tozu olmayan bir Ejderha gördün mü?"

Babam tekrar kıkırdadı. "Kıçına kaçmayacak olsa Lionel'ın onunla yıkanacağından eminim."

Burnumdan güldüm. Babam diğer Zümrelerle dalga geçmeyi, güç gösterilerini iğnelemeyi hep severdi. İkimiz de tek gerçek gücün bizimki olduğunu biliyorduk, karşındakine hislerini aşılayabilirsen hiçbir tartışmayı kaybetmezdin. Konsey üyeleri ve diğer Vârisler bize direnebilecek kadar güçlüydü elbette, yani bu onlarla aramızdaki ilişkileri etkilemiyordu fakat geri kalan herkesi kolayca parmağımızda oynatabiliyorduk.

"Çocuklara hemen haber veriyorum," dedim. "Bir saat içinde orada oluruz."

"Güzel." Babam telefonu kapatır kapatmaz diğer Vârislere derhâl kıçlarını kaldırıp buraya gelmelerini söyleyen bir mesaj gönderdim.

Sessizlik balonunu bozup odama koştum.

Metal kapıyı açıp Zodyak'taki evim olan devasa cam kubbeye girdim. Göl kubbenin ortasına kadar yükselmiş, usul usul cama vuruyordu. Odamın yarısı sular altındaydı. Güneşin son ışıklarıyla kızıla boyanmış gökyüzüne baktım. Ay çoktan yüzünü göstermişti, neredeyse dolunaya ulaşmıştı ve içimde bir açlık uyandırıyordu. Ay Tutulması yaklaştıkça etkisine daha çok kapılıyordum. O gece yapılacak parti için sabırsızlanıyordum. Tutulma sırasında herkes kontrolü elden bırakır, Faeler en ilkel dürtüleriyle hareket ederdi. Herkesin sürekli duygularını bastırmaya çalışmak yerine onlarla hareket etmesi benim için büyük değişiklikti.

Parmaklarımı cam kubbeye koyup üzerini bir buz tabakasıyla kaplayarak kimsenin bizi görememesi için biraz mahremiyet yarattım.

Soyunup dolabımın en arkasına tıktığım gri takım elbisemi çıkararak hızlıca üzerime geçirdim. Solaria Sarayı'nda görülecek olursak gazeteler yarın kesin savaş çabalarına katkımızla ilgili

bir yazı yayımlar, altına da fotoğraflarımızı koyardı. Olur da kameralara yakalanırsak ciddi görünmeliydik.

Aynanın karşısına geçip biraz jöleyle mohawk modeli saçlarıma çekidüzen verdim, ardından bir saat seçmek için çekmecemi açtım. Takım elbiseme uyması için platin bir model tercih ettim.

Kapı çalınca dostlarımı içeri aldım. Darius siyah takım elbisesi ve gri gömleğiyle içeri girdi. Başıyla bana selam verse de dikkati Atlas'ındaydı, hattın öteki ucundaki her kimse onu dinliyordu.

Caleb'ı koridorda görünce kapıyı onun için açık bıraktım.

"Güven bana, anne," dedi Darius sertçe. "Sağlam bir kaynaktan öğrendim. Hem yanılıyorsam ve fani dünyada yok yere bir gün geçirsen ne olur ki? Xavier'ın güvenliğinden emin olmak buna değer."

Bakışlarım ona kaydı, kardeşinin neden tehlikede olduğunu düşünüyordu ki? Darius kanepeye oturmuş, sırtını bana dönmüştü.

Ona yaklaştığımda üzerime bir endişe dalgası hücum etti, ardından da annesi her ne söylediyse bir rahatlama geldi.

"Teşekkür ederim," dedi Darius, omuzları gevşedi. "Haftaya, her şey olup bittiğinde görüşürüz."

Telefonu kapattı. Caleb içeri girerken kanepenin kolçağına iliştim. O da tercihini siyah bir takımdan yana kullanmıştı fakat içindeki gömlek kırış kırıştı. Kafası meşgul gibi görünüyordu. İç geçirerek yatağıma oturdu. Etrafına hayal kırıklığı, hüsran, biraz da öfke yayıyordu. Tory Vega'nın yaptıkları ona fena koymuştu.

"Xavier iyi mi?" diye sordum Darius'a. İkisi aynı ortamdayken Tory'nin adını bile anmamaya karar verdim. O kız aramıza nifak tohumları ekiyordu ve ondan da kardeşinden de tamamen kurtulmadığımız sürece bunun sona ereceğinden şüpheliydim.

Darius ofladı ve kısa bir an hafif bir korku hissettim. Fakat bunu hızlıca bastırdı, belli ki fark etmemi istemiyordu.

"Şu sıra zorlu bir süreçten geçiyor. Zamanla her şey yoluna girecek," diye üstü kapalı bir cevapla karşılık verdi.

Canını sıkan şeyi kendine saklamasına saygı duyarak onu başımla onayladım. Bazen sırlarının başına bela olacağından endişeleniyordum. Babası ona duygularını içine atmayı çok iyi öğretmiş olabilirdi fakat öfke dışındaki duygularını da göstermeliydi.

Bakışlarımı Caleb'a çevirdim. Dikkatimin ona kaydığını hemen fark etti ve dudaklarını büzerek yastıklarıma yaslandı.

"Tory'yle görüşmeye devam edemem sanırım," dedi kasvetli bir sesle. Etrafına azımsanamayacak bir öfke yayıyordu.

Darius sırtını dikleştirdi, bir an boş bulunup hissettiği rahatlama ve heyecanı bana açık etti. Gözleri benimkilerle buluşunca tüm masumluğuyla omuzlarını silkti ama bunların yanında ufak bir şehvet de hissetmiştim.

Evet, bu ikisi onun uğruna birbirini yemeden önce Vega'dan kurtulmamız gerek.

"Her şeyi çaktığımızı fark etmesinler diye hiçbir şey olmamış gibi onunla görüşmeye devam edeceğini sanıyordum?" dedim, gerçi Cal bu fikri ortaya ilk attığında bunu yapmakta zorlanacağını tahmin etmiştim. Onu alay konusu yapan kızı becerdiğini fark ettiği an öfkesi odayı öyle bir doldurmuştu ki gittiğinde bile ağzımda tadını almıştım. Fakat mesele sadece bundan ibaret değildi, Vega ona güldüğü, onu kandırdığı için utanıyordu. Kahretsin, çevirdikleri bu oyunun hedefi olmamama rağmen benim bile gözüm dönmüştü.

"Biliyorum," diye mırıldandı Caleb. "Sadece... Onu avlarken kendimi tutamayacağım. Kızgın değilken bile ona sert davranmamak yeterince zordu. Bu kadar öfkeliyken sınırı aşacağımı düşünüyorum."

"Onu biraz hırpala o zaman," dedim omuz silkerek. "Belli mi olur? Bir bakmışsın hoşuna gitmiş."

Darius bana hırladı ve bir öfke dalgası üzerime hücum edince şaşkınlıkla ona döndüm. Hedefinde ben olduğumda duyguların tadı daima daha yoğun olurdu ve bir an için Ejderha'sının hiddetini iliklerime kadar hissettim.

"Ya onu öldürürse?" diye çıkıştı karşısında aptal varmış gibi. "Bir kraliyet mensubunu öldürürse kanunlar bile onu koruyamaz."

Alaycı bir nefes verip tekrar Caleb'a döndüm ama Darius'u başıyla onayladığını görünce şaşkına döndüm.

"Onu öldürebilirim," dedi kötücül bir sesle. "Vampir Kanunları bu yüzden avlanmayı yasaklıyor. Kana susamışlık gözümü kör ediyor ve bazen bunu dizginlemek... zor oluyor."

Darius tekrar hırladı. Odayı dolduran öfkeden bunalıp ofladım.

Kapı açıldı ve Seth içeri girdi. Onun da siyahları çektiğini görünce sinirle inledim.

"Üzerimi değiştirmeli miyim?" dedim. "Hepiniz bana haber vermeden ne giyeceğiniz konusunda anlaşmış gibi duruyorsunuz."

Darius gözlerini devirip ceketini çıkardı. "Oldu mu? Artık yataktan çıkıp gelmişim gibi duruyorum. Haberlerde senin çıkıntılığından ya da seni gri takım elbisenle dışlıyormuşuz gibi görünmemizden değil, benim özensizliğimden bahsedecekler."

Sırıttım çünkü *olmuştu*. Basının hakkımda bu tür haberler yazmasından nefret ediyordum ama Darius bunu zerre kadar umursamıyordu. Duygularını okuyabildiğimden bunu gerçekten umursamadığını biliyordum, bu yüzden kendini feda ettiği için kötü hissetmeme gerek yoktu.

Seth, Darius'un yanına oturdu ve Darius ondan uzak durmak için kenara kaysa da Seth yüzünü ona sürtmeye başladı. Seth'in Zümreleri gereği fiziksel temastan hoşlanmayan Darius ve Caleb'a Kurt huylarını dayatmasını izlemek her seferinde beni eğlendiriyordu. Ona ellerinden geldiğince hoşgörü göstermeye çalışsalar da doğalarına karşı koymak da bir yere kadardı.

"Ee, ben gelmeden ne kaynatıyordunuz?" diye sordu Seth elini Darius'un uyluğuna koyarak.

Etrafına yaydığı ufak şehveti hissedince kaşımı kaldırarak ona baktım ve Seth suçlulukla inleyerek Darius onu itemeden elini geri çekti.

"Ay Tutulması beni fena azdırıyor," diye sızlandı. "Sürüm hâlâ bana yanaşmıyor. *İhtiyaçlarım* var."

"Bir de bana sor," diye ona katıldı Darius. "Her geçen gün daha da kötüleşiyor. Üstelik Tutulma pazartesi günü."

"Bu da Tory'den uzak durmamı zorlaştırıyor," diye inledi Caleb tüm dramatikliğiyle kendini yastıklarımın üzerine atarak.

"Nesin sen, ergen bir kız mı?" Kanepeden bir yastık alıp ona attım. "Becerecek başka kız bul."

"Aynı şey olmaz," diye homurdandı Caleb yastığı suratına bastırarak. "O fıstık gibi. Beni sürekli şaşkına çeviriyor ve bu, aletimi öyle dimdik ediyor ki–"

"Kapa çeneni," diye çıkıştı Darius ayağa kalkarak. "İster onu becermeye devam et ister etme. Ona ya da lanet kardeşine dair tek söz daha duymak istemiyorum."

Öfkesi odayı sararken derin bir iç geçirdim. Geceyi onlarla geçirdikten sonra bir detoksa ihtiyacım olacaktı. Belki sorgulamadan döndüğümüzde bir Pegasus'u yatağa atardım, mutluluktan bol bir şeyleri yoktu. Caleb o dedikoduyu neden bu kadar gurur meselesi hâline getirmişti anlamıyordum. Kim içine her girişinde ona bir iyilik yapıyormuşsun gibi sürekli sırıtan biriyle yatmaktan hoşlanmazdı ki?

Seth de ayağa kalkıp inleyerek Darius'a yaklaştı, onu teselli etmek için uzandı. Darius onu itse de Seth vazgeçmedi, ellerini kollarında gezdirmeye ve her reddedilişinde tekmelenmiş bir köpek gibi inlemeye devam etti.

Gözlerimi ovuşturdum.

"Bekçi köpeğin bizi daha ne kadar bekletecek?" diye sordum saatime bakarak.

"Lance'i bilirsin." Darius omuzlarını silkti. "Elinde olsa kendi cenazesine bile geç kalır. Ama onsuz gidersem babam... hayal kırıklığına uğrar."

Dilimle yanağımı şişirdim. Evet, şüphesiz oğlunu eşek sudan gelinceye dek dövecek kadar hayal kırıklığına uğrardı. Darius, Lionel'ın ona yaptıklarını bize hiç anlatmamıştı ama hepimiz biliyorduk. Babasıyla arasında geçen sayısız kavgadan sonra yaydığı duyguları hissetmiştim. Hatta bir keresinde onların evine barbeküye gittiğimizde Cal, Lionel'ın bağırıp çağırarak Darius'u tekmelediğini ve kaburgalarını kırdığını duymuştu. Araya girmeye çalıştığında annesi ona engel olmuştu. Darius yanımıza döndüğünde hiçbir şey olmamış gibi sapasağlamdı ve hepimiz onunla konuşmaya çalışmıştık. Ne olanları kabul etmiş ne de yalanlamıştı. Sadece umursadığımız için bize teşekkür etmiş ve kafamıza takmamamızı söylemişti. Sanki bu mümkünmüş gibi.

Seth yine ona sarılınca Darius hırladı. Ona acımamızdan hoşlanmıyordu ve eminim birazdan–

Darius Seth'i itti ve Seth inleyerek kanepeye düştü.

"Bu kadar samimiyetten hoşlanmıyorum, Seth," diye çıkıştı. "Bunu sana daha kaç kez söylemem gerek?"

Seth tekrar inledi. "Biliyorum, biliyorum. Ama kucaklanmaya ihtiyacın varmış gibi duruyorsun ve ne zamandır bir başıma uyuyorum. Sürümle koyun koyuna olmam gerekirdi ama kimse bana sarılmıyor. Birilerine sarılmaya ihtiyacım var!"

Darius gözlerini devirirken burnumdan güldüm. Seth'in yanına oturup kolumu omzuna atarak onu kendime çektim. Kollarını etrafıma dolayıp yüzünü göğsüme sürterken neredeyse zevkle inledi. Etrafına yayılan rahatlamanın tadını dilimde hissettim, hemen altında yatan keskin acıysa içimi burktu. Canı yanıyordu. Sürüsünden ayrı kalması hiç sağlıklı değildi.

"Bu gece burada uyu," dedim keyfini yerine getirmek için. Arkadaşımın acısı benim de canımı yakıyordu ve bu öylece

görmezden gelebileceğim bir şey değildi. "Bana istediğin kadar sarılabilirsin."

Hızla doğrulup, "Cidden mi?" diye sordu heyecanla. Dünyayı ayaklarına sermişim gibi davranıyordu. "Söz mü?"

"Neden ben de bilmiyorum ama söz." Teklifimin onu ne kadar mutlu ettiğini hissedince gülümsemeden edemedim. Seth dilini boylu boyunca yanağıma sürdü.

Caleb hâlimize güldü ve öfkesini biraz da olsa kenara bırakıp neşelenmesi gülümsememi genişletti.

"Grup seks planı yapıyorsanız dışarıda oyalanabilirim," dedi Orion. Oturduğum yerde arkama dönerek ona baktım.

Biricik kankasının gelmesiyle Darius'tan rahatlama ve mutluluk yayıldı, odayı aşıp Orion'ın yanına gitti ve ona sımsıkı sarıldı. Birkaç uzun saniye boyunca öylece kaldılar, Orion elini Darius'un sırtında yukarı aşağı gezdirdi. Etraflarına saçtıkları duygular o kadar güçlüydü ki onları ne zaman birlikte görsem içimi saran ufak kıskaçlığı fark etmiyordum bile.

Dördümüz de kardeş gibiydik ama Darius'la Orion arasında bizden bağımsız özel bir ilişki vardı. Onları böyle gördükçe eziğin teki gibi kıskançlık krizlerine girmem hoş değildi ama durum buydu işte. Kendi duygularını inkâr etmek Sirenlerin doğasına aykırıydı. Orion ne zaman etrafında olsa Darius bizi bir çuval bokmuşuz gibi kenara atıyordu. Tamam, belki biraz abartıyordum ama bazen cidden öyle hissediyordum. Muhafız Bağı'yla birbirlerine zorla bağlandıklarını biliyordum ve böyle hissetmeye hakkım yoktu ama elimde değildi. Cal ve Seth'in de elinde değildi.

Orion ve Darius birbirlerine sarılmaya devam ederken Seth yüksek sesle uludu.

"Hani samimiyetten hoşlanmıyordun?" diye homurdandı.

Caleb'la birlikte ona gülerken Darius nihayet Orion'ı bıraktı.

"Belki sadece *seninle* samimi olmaktan hoşlanmıyorumdur," diye takıldı Seth'e. Cebinden içi yıldız tozu dolu bir kese çıkardı.

Seth'ten bir acı dalgası yükselince kaşlarımı çattım.

"Şerefsizlik etme, Darius," diye çıkıştım Seth'e daha sıkı sarılarak.

"Yıldızlar aşkına," diye mırıldandı Darius. "İyi, tamam. Gel buraya, köpekçik."

Seth hemen ayağa fırladı ve Darius ona bir teselli sunmuyormuş da sonsuz aşkını ilan etmiş gibi üzerine atladı. Darius dengesini kaybetti ve Seth'le birlikte yatağa, Cal'in üzerine düştüler. Böylece o da kucaklaşmalarına dâhil oldu.

Odadaki hava yüz seksen derece döndü, eğlence, mutluluk ve dostluk havayı doldururken güldüm. Ben de kanepeden kalkıp üzerlerine atladım. Seth hepimizi yalarken diğerlerinden biraz daha fazla dil darbesi yemiş oldum.

"Gelsene, Orion," diye seslendi Seth heyecanla. "Bir geceliğine sürümün onursal üyesi olabilirsin."

"Kalsın," diye karşılık verdi Orion, kollarını göğsünde kavuşturarak bizden uzakta durmaya devam etti.

Darius gülerek doğruldu ve benim de kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Seth, Caleb'ı yatağa mıhlayıp yüzünün tam ortasını boylu boyunca yaladı. Caleb onu tepesinden iterken Seth tükürüklerini güç bela topladı.

"Bu gidişle geç kalacağız," dedi Orion düz bir sesle. Ona hayret dolu gözlerle bakarak bir araya toplandık.

Darius daha fazla oyalanmadan üzerimize biraz yıldız tozu serpiştirdi ve ânında yıldızların arasında süzülmeye başladık. Odam kaybolup gitti ve göz açıp kapayıncaya dek dünyada yer değiştirdik.

Ayaklarım tekrar sert zemini buldu, etrafıma baktığımda diğerlerinin de geldiğini gördüm.

Paparaziler geldiğimizi fark eder etmez flaşlar patlamaya başladı, muhabirler dikkatimizi çekmek için isimlerimizi haykırdı.

Orion yanımızdan ayrılıp doğruca içeri girerken diğerleriyle basının gönlünü hoş tutmak için kameralara poz verdik.

"Henüz söyleyecek bir şeyimiz yok," dedi Darius ve muhabirlere itiraz etme fırsatı vermeden hep birlikte Solaria Sarayı'na girdik.

Devasa döner kapıdan geçer geçmez babamın asistanı Cressida yanımızda bitti. Platin sarısı örgülerini atkuyruğu yapmıştı, dolgun dudaklarını birbirine bastırıyordu. Geç kalmamıza biraz sinirlenmişti anlaşılan.

"Nihayet!" dedi. "Nemf'i az önce getirdiler. Anne babalarınız çoktan sorgu odasına geçti, sizi bekliyorlar."

Onu takip ederek birkaç güvenlikten geçtik. Koridorlar her zamankinden daha fazla sayıda siyah üniformalı FSB ajanıyla doluydu. Sanırım bu, fitili ateşlenen savaş için alınan bir önlemdi ama tüm Saray'ı saran gerginlik beni huzursuz ediyordu.

Karanlık bir merdivenden yukarı çıktık. Cressida bizi tek taraflı bir camın yanındaki gözlem odasına götürdü, böylece Nemf bizi göremeyecekti. Camın ardındaki sorgu odası henüz boştu, beyaz duvarları heyecanla tutsağını bekliyordu.

İçeri girdiğimizde Konsey üyeleri başlarını kaldırdı. Hepimiz ebeveynlerimize selam vermek için yanlarına gittik.

Babamın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı, kollarını etrafıma sardığında heyecanı bana da bulaştı.

"Uzadın mı sen?" diye takıldı, karşı karşıya dururken sırtını dikleştirerek.

"Daha birkaç gün önce görüştük," dedim, bu bayat şakası karşısında başımı bıkkınlıkla iki yana sallayarak.

Seth ve Cal de annelerine kocaman gülümsemelerle sarıldı. Öte yandan Darius ve Orion, Lionel'a soğuk bir selam vermekle yetindi.

Dikkatimi Konsey'in Ateş Elementi Üyesi'ne verdim, bu akşam Darius için endişelenmeme gerek var mı görmek istiyordum fakat Lionel'dan ufak bir hayal kırıklığı dışında bir şey hissedemedim. Darius'un babası hayatımda gördüğüm en tuhaf Faelerden biriydi. Ne zaman yakınında olsam duygusu-

zun teki olduğunu düşünüyordum. Bomboş bir tuval gibiydi. Ya duyguları üzerinde müthiş bir kontrolü vardı ya da bir tür pattı. Sosyopat, psikopat... *Muhtemelen ikisi de.* Darius'un aile hayatına zerre kadar özenmiyordum.

Babam dikkatimin arkadaşıma ve babasına kaydığını, endişelendiğimi sezmiş olacaktı ki beni de alıp yanlarına ilerledi. Onunla Darius'un babası hakkında sadece bir kez konuşmuştum fakat ne o ne de diğer üyeler Laionel'a bir şey yapabilirdi. Ona karşı çıkmak, Semavi Konsey'e karşı çıkmak anlamına gelirdi. Solaria böyle bir kargaşayı kaldıramazdı, özellikle de Nemfler harekete geçmiş ve Vega Vârisleri ortaya çıkmışken.

"Sizi görmek güzel, Profesör Orion," dedi babam elini uzatarak.

Hızlıca tokalaştılar. Orion da duygularını kontrol altında tutuyordu ama rahatsızlığı belli belirsiz dışarı sızıyordu. Sirenlerin onu okumasından hoşlanmıyordu ama hepimiz bu hoşnutsuzluğa alışıktık.

"Sizi de, Lord Rigel," dedi Orion.

"Pazartesi günkü Ay Tutulması başınızı bir hayli ağrıtıyor olmalı," dedi babam. "Ay kanımı kaynatırken bir okul dolusu azgın gençle uğraşmayı hiç istemezdim!"

"*Baba!* İğrençsin!" diye sızlandım yüzümü tiksintiyle buruşturarak.

"Hadi ama," diye araya girdi Caleb'ın annesi Melinda. "Artık hepiniz yetişkinsiniz. Tutulma yaklaştıkça hepimiz aynı şeyleri hissediyoruz."

Lionel pis pis güldü, bakışları Melinda'nın dar elbisesinde gezindi ve üzerime hafif bir şehvet dalgası hücum etti.

Yıldızlar aşkına, şimdi kusacağım.

"Çok doğru," dedi Lionel.

Caleb gözle görülür şekilde ürperdi. "Hayır, hiçbir şey hissetmiyorsun, anne," dedi. "Kafandan öyle şeyler geçtiğini duymak istemiyorum!"

Melinda güldü. "Yapacak bir şey yok. Seni de Tutulma sırasında yaptık."

"Siktir! Bunu söylemek zorunda değildin!" Caleb kulaklarını tıkadı ve tüm Konsey üyeleri bunu çok komik bulmuş gibi güldü.

"Aslında, Cally, ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum," diye devam etti Melinda. "Baban ve ben pazartesi gecesi eve gelmenin daha iyi olacağı konusunda hemfikiriz. Vampirlerin kan arzusu Tutulma sırasında doruğa ulaşır ve herhangi bir... *aksilik* yaşansın istemeyiz."

Seth burnundan gülünce annesi Antonia onu gerçekten kızdığından değil de öyleymiş gibi görünsün diye dirseğiyle dürttü.

"Kendimi tutabilirim," dedi Caleb. "Çocuk gibi eve dönmeme gerek yok."

"Eminim Profesör Orion, Tutulma sırasında doğanı zapt etmenin ne kadar zor olduğu konusunda bana hak verir." Melinda, Orion'a dönerek onu da tartışmaya sürükledi.

"Bu... kolay değil," dedi Orion düz bir sesle.

"Eminim değildir," diye mırıldandı Antonia onu tepeden tırnağa süzerek.

"*Anne!*" diye bağırdı Seth. "Yıldızlar aşkına, Tutulma'ya daha iki gün var!"

"Bak işte, Cally? *Kolay değil.* Kendi profesörün bile bunu itiraf ediyor. Kimseyi öldürmeden ya da bir skandal çıkarmadan doğruca eve geliyorsun."

"Ama *anne*–" Sorgu odasının kapısı açılınca Caleb'ın sözü yarım kaldı.

Hepimiz cama döndük, Nemf içeri sürüklenirken odaya sessizlik çöktü.

Gördüğüm manzara karşısında gözlerim yuvalarından fırladı. Birkaç Nemf'i gerçek formlarında görmüşlüğüm vardı ama o sırada ya bir savaşın ortasındaydık ya da çoktan ölmüşlerdi. Camın ardındaki kâbus kanımı dondurdu.

Onu içeri sürükleyen dört FSB ajanından en az otuz santim uzundu. Derisi bir ağaç kabuğu gibi pürüzlüydü ve kafasından dikenli boynuzlar fırlıyordu. Gözleri, doğduğu Gölge Diyarı kadar siyahtı ve yüzü dehşetin somut hâli gibiydi.

Kolları ateş zincirleriyle arkasında bağlanmıştı. Ajanlar onu yere fırlattı ve arkasını dönmesiyle yaratığın parmaklarının olması gereken yerde küt uçlar görünce midem ağzıma geldi. Kanamayı durdurmak için yaraları dağlanmıştı, ona yapılanlar yumruğumu savunmacı bir tavırla sıkmama neden oldu.

İçeriyi dolduran heyecanı hissetmemek imkânsızdı. Dört Konsey üyesi bizi gözlem odasında bırakıp sorguya başlamak üzere dışarı çıktı. Endişemi fark eden babam, yanımdan ayrılmadan önce omzuma hafifçe vurdu. Ben de gergin bir gülümsemeyle düşmanımızın yanına gidişini izledim.

Ebeveynlerimiz içeri girdiğinde FSB ajanları dışarı çıktı ve etrafı sarılan Nemf dizlerinin üzerinde doğruldu.

Annesi yaratığa yanaşınca Seth usulca inledi, rahatlamak için omzunu benimkine sürttü.

Babam yolda takım elbisesinin ceketini çıkarmıştı ve şimdi, Antonia Nemf'e yaklaşırken yavaşça gömleğinin kollarını kıvırıyordu.

Lionel ve Melinda geride durmuş, başını kaldırıp kapkara gözleriyle onları inceleyen Nemf'i izliyordu.

Seth'in annesi yaratığın karşısında duraksayıp, "Aradığımız cevaplar sende," dedi. "Ve sen gebermeden önce hepsini ağzından *alacağız*. Bunun ne kadar zorlu olacağı sana bağlı."

"Gölgeler onurumla öldüğüm için beni bağrına basacak," diye homurdandı Nemf, sesi pürüzlü ve alçaktı. "Ne acıdan ne ölümden korkuyorum."

Antonia yumruğunu sıktı ve Nemf bir hava patlamasıyla duvara doğru savruldu. Kafası beyaz karolara çarptı ve üzerlerine kan sıçradı.

Babam, Antonia'nın yanına geçti ve büyüsüyle yaratığın kafasının etrafında bir su küresi oluşturdu. Nefes alamayan Nemf çırpındı, babam dişlerini sıktı ve yaratık kasılmaya başlayana dek büyüsünü bozmadı.

Nemf bilincini kaybetmeden hemen önce su yere döküldü ve Antonia parmaklarının arasında tekrar hava büyüsünü döndürmeye başladı.

"Nerede saklandığınızı söyle," diye emretti.

Nemf ona öfkeyle bakarak derin bir nefes aldı, çıkardığı takırtı sesi içeriyi doldurdu.

Antonia'yla babam yaratığın gücü karşısında dizlerinin üzerine çökünce keskin bir nefes aldım.

Seth kolumu kavradı, alçak bir ulumayla annesine seslendi.

Melinda ve Lionel da sesin etkisiyle sersemlemişti fakat Lionel homurdanarak bir adım öne çıktı.

Destek çağıran FSB ajanlarının bağırışları koridorları inletti. Beşimiz de cama öyle yaklaşmıştık ki neredeyse suratlarımız yüzeyine değiyordu.

"Cevap ver!" diye bağırdı Lionel. Yaratığın içeriyi dolduran gücüne rağmen üzerine koşmayı başarırken sesine Ejderha'sının hırıltısı karışmıştı.

Karanlık büyü karşısında dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu, babamsa nefes alamıyormuş gibi sıkıca göğsünü kavradı.

Lionel derisinin altında yatan Ejderha'nın gücüne uzanırken dudaklarından dumanlar yükseldi ve yumruğunu Nemf'in suratına geçirdi.

Beyaz karolara daha fazla kan fışkırdı. Bir darbe daha yiyince yaratık acıyla haykırdı ama Lionel durmadı, yumruklarını öfkeyle Nemf'in suratına indirmeye devam etti.

Dördüncü yumrukla takırtı kesildi ve yaratık yere yığıldı.

Lionel yine durmadı. Kontrolünü tamamen kaybetmişti. Ona bağırıyor, sorusuna cevap istiyor, yaratığın bedenine tekmeler ve yumruklar savuruyordu.

Babam ayağa kalktı ve Darius'un babasını durdurmak yerine Antonia'yı ondan uzaklaştırdı.

"Lionel, dur!" diye bağırdı Melinda ama o Nemf hareketsiz kalana dek onu yumruklayıp tekmelemeyi sürdürdü.

Herkes sessizliğe gömülürken derin bir nefes aldım.

Caleb kaşlarını çatarak, "Onu... öldürdü," diye mırıldandı. "Artık ağzından hiçbir bilgi alamayacağız."

"Çok güçlüydü," diye homurdandım. "Pençeleri olmasa bile Solaria'nın en güçlü Faelerinden dördünü etkisiz hâle getirdi." Bildiği her şeye ihtiyacımız olduğunun farkındaydım ama babamın dizlerinin üzerindeki hâli gözümün önünden gitmiyordu. Öldüğüne seviniyordum.

"O lanet şey tek kelime etmeyecekti," dedi Seth alçak sesle. "Ölümden başka hiçbir şeyi hak etmiyorlar."

"Öfkesini bir kez olsun onu hak eden birinden çıkardığını görmek hoş bir değişiklik oldu," diye mırıldandı Orion.

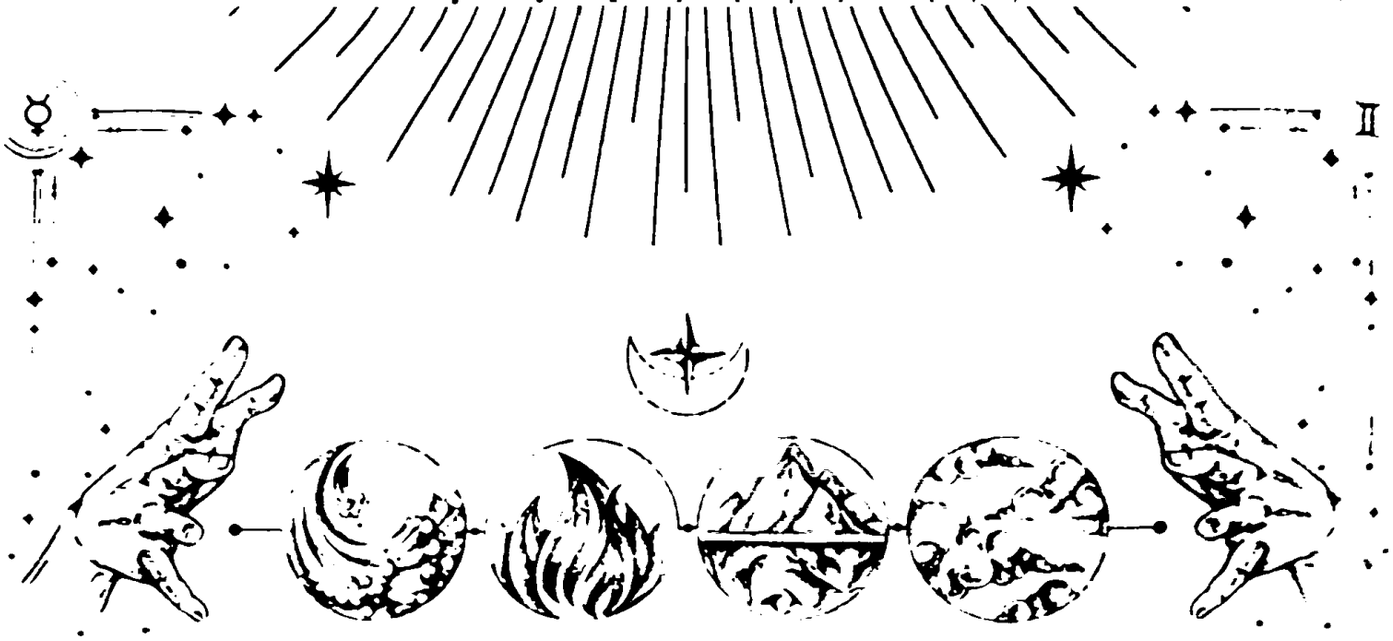
"Bence ona yumuşak davrandı," diye karşılık verdi Darius kasvetli bir sesle.

Kaşlarımı çatarak ona döndüm, babasının böylesi bir öfkeyi gerçekten ona yöneltip yöneltmediğini merak ettim. Gerçi yüzüne bakmam cevabı bilmem için yeterliydi. Huzursuzca kıpırdanarak dönüp yavaş yavaş kırmızıya boyanan odaya baktım.

Gücümle camı aşıp Lionel Acrux'a odaklandım. Öfkesi ve hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu ama biraz daha zorladığımda altında yatanlara ulaşmayı başardım.

Sevinç. Coşku. Rahatlama.

Akşamın başından beri şahit olduğum en korkunç şey bu olabilirdi.

TORY

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Diğer birinci sınıflarla birlikte Toprak Elementi dersini işlediğimiz mağaralarda durmuş, son sınavın başlamasını bekliyorduk.

Bu seferki diğerlerinden daha farklıydı. Tribünler mağaraların dışındaydı ve içeride sadece biz, Profesör Rockford ve öteki jüri üyeleri vardı.

İçimdeki gergin enerji yüzünden ağırlığımı bir ayağımdan ötekine veriyordum. Yolun sonuna gelmiştik, bu dördüncü ve son sınavımızdı.

Son öğrencilerin de gelmesini beklerken, "Hesaplaşma'yı atlattıktan sonra kesinlikle partilemeye gidiyoruz," dedim Darcy'ye.

"Aynen öyle. Dans ve içki dolu, Vârislerden uzak bir gece istiyorum. Belki yine Tucana'ya gideriz, daha uzak bir yer de olabilir."

"Tüm hafta sonunu akademiden uzakta mı geçirsek?" diye önerdim sırıtarak. "Harçlığımızla lüks bir otelden oda ayırtır, şampanyanın dibine vururuz."

"Lütfen yapalım," dedi Darcy heyecanla.

İkimiz de bu akşam Peri Karnavalı'na gidiyorduk ama bununla Hesaplaşma'dan sonra yapılacak kutlama bir tutulamazdı. Hem Darcy, Diego'yla olacaktı ve ben de ardı arkası kesilmez mesajlarına dayanamayıp Caleb'ın bana eşlik etmesine izin vermiştim. Bu bir randevu değildi tabii ki. Bundan yüzde yetmiş sekiz emindim. Daha çok yeni bir yerde takılma fırsatı gibiydi. Ne olduğunu akşam olduğunda öğrenecektim.

"Sizden istediğimiz şey oldukça basit," dedi Rockford tiz sesiyle. Dikkatimi ona verdim. "Süre dolmadan mağaralardan kaçacaksınız. Seçebileceğiniz bir sürü yol var ve hangisinin yeryüzüne çıktığını bulmanız gerek. Bir de şey... hiçbir şeye yem olmamaya dikkat edin."

"Yem olmamaya mı?" diye tekrarladım kafa karışıklığıyla. "Tam olarak ne demek istiyor–"

Bir korna sesi duyuldu ve herkes aynı anda ileri doğru koşmaya başladı. Darcy'yle göz göze geldik ve biz de koşmaya başlayıp kalabalığın içine karıştık.

Önümüzdeki tünel aşağı doğru meyilleniyor, biraz ileride iki yöne ayrılıyordu. Kalabalık kayaya çarpan bir dalga gibi ikiye yarıldı, öğrencilerin yarısı bir yöne, öteki yarısıysa diğer yöne daldı. Biz sola koştuk, aslında bu bir seçim değildi, yığının solunda olduğumuz için o tarafa yönlendirildik.

Tünel kıvrıldı ve karşımıza bir yol ayrımı çıktı, sonra bir tane daha. Grubumuz farklı yönlere dağılırken şansın bizden yana olduğunu umup anlık bir kararla seçimimizi yaptık.

İlerledikçe etraf daha da kardı. Faekurtçukları ve değerli metaller duvarlarda parıldıyordu ama bunların dışında kalan her şeyi ayırt etmek zordu.

"Tünellerin hepsi aşağı inerken yüzeye nasıl çıkacağız?" diye homurdandı Darcy. Ne diyeceğimi bilemediğimden dudağımı ısırdım. Haklıydı ama daha ne kadar böyle gidebilirdi ki? Eninde sonunda yukarı çıkıyor olmalıydılar, değil mi? Mağaralardan çıkmak imkânsızsa bu bir sınav olmazdı.

Kardeşimin kolunu tutarak, "Dur bir saniye," dedim. "Belki de aklımızı kullanmalıyız. Doğru yolu bulmak için toprak büyüsü kullanmamız gerektiği ortada, rastgele seçimler yapıp amaçsızca koşamayız."

"Evet, haklısın." Diğer öğrenciler gözden kaybolurken Darcy etrafına bakındı ve mağara duvarına uzandı.

O gözlerini kapatarak dikkatini toplarken ben de işe yarar bir şey bulup bulamayacağımızı görmek için tünele bakındım.

Ayaklarımın altındaki zeminin hafifçe sarsıldığını hissettim ve dengemi kaybetmemek için hafifçe kıpırdandım.

"Sanırım sağa gitmemiz gerek," diye mırıldandı Darcy, toprak büyüsüne odaklandığından sesi boğuk çıkmıştı.

Tam bir şey söylemek için ağzımı açmıştım ki arkamızdan bir kükreyiş yükseldi. Omurgamdan korku dolu bir ürperti geçti.

Darcy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, benimkiyle buluşan bakışları içimde uyanan korkuyu yansıtıyordu.

"Neydi o?" diye fısıldadım.

Darcy başını iki yana salladı, dili tutulmuş gibiydi.

Aynı kükreme tekrar duyulunca ona yapıştım.

"Sağa mı demiştin?" diye sordum, o tarafa uzanan tünele bakarak. Diğerlerinden daha karanlık ve daha dardı. Bana kalsa tercihim ondan yana olmazdı ama belki de bu iyiye işaretti. Sadece büyümüze güvenmeliydik, duyularımıza değil.

"Evet," dedi Darcy.

Birlikte sağdaki tünele doğru koştuk ve ilerledikçe etraf kör karanlığa büründü. İleride, turuncu renkli belli belirsiz bir parıltı titreşiyor gibiydi. Sayesinde hiç değilse iki yanımızda yükselen duvarları görebiliyordum.

Birkaç metre sonra tünel yan yana koşamayacağımız kadar daraldı ve Darcy önüme geçti. İlerlemeye devam ettik, hızlı nefeslerimizin sesi soğuk kayalarda yankılanırken yol yavaş yavaş bir yokuşa dönüştü.

"Haklıydın!" dedim heyecanla. Adımlarımızı biraz daha hızlandırdık.

Koşarken ellerimi iki yanımdaki duvarlara uzattım. O hiddetli kükreyiş tekrar duyuldu.

"Kahretsin, hiçbir şeye yem olmamaya çalışın derken şaka yapıyordu, değil mi?" dedi Darcy arkasına bakarak.

"Evet," diye yanıtladım nefes nefese ama nedense sesim kulağa *hayır* gibi gelmişti.

Bir köşeyi döndük ve kendimizi ortasında sönmeye yüz tutmuş ateşin ışığıyla turuncuya boyanan geniş bir odada bulduk.

Ateşe doğru ilerledik, etrafımızı incelerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Farklı yönlere yedi farklı tünel uzanıyordu ama hangisinin bizi yüzeye götüreceğini söylemek imkânsızdı.

Kükreme tekrar duyuldu, bu kez o kadar yakından gelmişti ki zemin hiddetiyle sarsıldı.

"Kükreyip duran bu şey ne ki?" diye sordum panikle.

Darcy başını iki yana sallayarak ateşe yaklaştı.

Geçitlere bakarken kafam iyice karıştı.

"Yine hislerimize kulak vererek yolumuzu bulmamız gerek," dedi kardeşim dizlerinin üzerine çökerek.

"Peki," dedim ne demek istediğini tam olarak anlamasam da.

Ben de dizlerimin üzerine çöktüm ve gözlerimi kapatarak avuçlarımı yere bastırdım.

Algımı genişletip toprak büyümle etrafımızdaki kaya ve toprakla bir olmaya çalıştım. Bir an için fena hâlde bunaldım, çok fazlaydı, üstten alttan, her iki yönden üzerimize baskı yapıyordu. Ama sonra dikkatim içinde bulunduğumuz açıklığa takıldı.

Topraktaki çatlağı hissettim, vücudu saran damarlar gibi dallanıp budaklandığını.

Diğer tüneller bulunduğumuz noktadan bambaşka yerlere uzanıyordu ve algımı onlara yönlendirebiliyor, hepsini hissedip nereye çıktıklarını kestirmeye çalışıyordum.

"Ben sağdan başlayayım, sen de soldan," dedi Darcy. Başımla onayladım.

Parmaklarımı toprağa batırdım ve bilincimi solumdaki tünele yönlendirerek nereye vardığını anlamaya çalıştım. Yol yukarı mı yoksa aşağı mı uzanıyor kestirmek zordu ama ilerledikçe kayadan duvarlarının kalınlaştığını, daha soğuk ve ıslak hâle geldiklerini sezdim.

Bu, derine indikleri anlamına geliyordu sanırım. Başımı iki yana sallayarak bulunduğumuz yere geri döndüm ve sıradaki tüneli keşfe çıktım.

Bilincimi karanlığa doğru ittim ama sert bir engele tosladım. Tünel hiçbir yere açılmıyordu, bir çıkmazdı.

"En sağdaki ikisi değil," dedi Darcy kendi araştırmasına devam ederken.

"Ortadakilerden biri olmalı," dedim.

Büyümü tekrar etrafıma yönelttiğim esnada altımdaki zemin şiddetle sarsılmaya başladı.

Ben çığlık atarak öne doğru yalpalarken arkamdaki toprak ve kayalar bıçak batırılan yumuşak tereyağı gibi zahmetsizce parçalandı.

Gözlerimi açıp arkamı döndüm. Altımdaki zemin bükülerek beni Darcy'ye doğru savururken sağır edici bir kükreme içeriyi doldurdu, ses duvarlardan yankılanırken boğazıma bir çığlık yükseldi.

Toprağın biraz ilerisinden devasa bir yaratık fırlayınca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Dev bir solucanla Ejderha'nın karışımına benziyordu. Kocaman ağzı sıra sıra dizilmiş jilet gibi keskin dişlerle doluydu. Soluk renkli başını bir sağa bir sola salladı ve kör gözleriyle etrafı taradı.

"Hasiktir," dedim şaşkınlıkla. Yaratığın başı doğruca bana döndü.

Üzerime koşmaya başlayınca çığlık attım ve panikle ellerimi kaldırdım, toprak büyüm kendiliğinden yardımıma koştu.

Yaratığın üzerimize çullanmasına ramak kala aramızda taştan bir duvar yükseldi. Yaratık duvara çarpınca parçalanan kayaların sesleri içeride yankılandı ve yüzeyin tam ortası çatladığında gözlerim dehşetle açıldı.

Darcy kolumu kavrayıp beni ayağa kaldırdı. Panik hâlimden hızlıca sıyrılarak ortadaki üç tünele koşan kardeşimi takip ettim. Hangisini seçmemiz gerektiğini düşünmeye fırsatımız olmamıştı ve arkamızda gümbürtüler koparken şansımıza bel bağlamak zorundaydık.

Darcy soldaki tünele daldı, ben de arkasından karanlığa doğru koştum.

Yaratık tekrar kükreyip taştan labirentte bizi kovalamaya başladı, ayaklarımızın altındaki zemin sarsılıp titriyordu.

Hemen arkamızda mıydı yoksa yine aniden altımızdan mı fırlayacaktı bilmiyordum.

Var gücümüzle koştuk, damarlarıma karışan adrenalinin etkisiyle vücudumun sınırlarını zorladım. Hiç değilse peşimizdeki korkunç yaratıkla aramıza biraz mesafe koymuşuz gibi görünüyordu.

İlerledikçe tünelin zemini hafifçe yükseliyordu ve doğru yolu bulduğumuz ihtimali nabzımı hızlandırdı.

"Az kaldı," dedim nefes nefese. Amansız hızımdan ödün vermeyi reddederek onu karanlığın içinde kaybetmemek için elimi Darcy'nin omzuna koydum.

"Yaklaşmış olmalıyız," diye karşılık verdi, o da nefes nefese kalmıştı. Zemin fark edilir şekilde yükselmeye başladıkça göğsümde bir umut filizlendi.

Yer hâlâ sarsılıyor, arkamızdan kükreme sesleri geliyordu. Ayak seslerimiz dört bir yanımızda yankılanırken temiz hava ve özgürlük vaadi bana güç veriyordu.

Neredeyse varmıştık, sadece birkaç adım kalmıştı. Seyircilerin tezahüratlarını duyduğuma yemin edebilirdim.

Yüzümü Darcy'nin sırtına çarptım ve bir çığlıkla kıçüstü yere düştüm.

"Tünel bitti!" diye bağırdı Darcy tiz bir sesle. Arkamızdaki karanlıktan bir kükreme daha duyulunca kalbim tekledi.

"Bir yol olmalı!" diye çıkıştım. Dizlerimin üzerinde emekleyerek elimi önümüze çıkan toprak duvarda gezdirdim.

Yaratık yine kükreyince duvarlar titredi.

Yanlış tüneli seçtiğimize inanmayı reddederek bir yol bulmak için büyüme uzandım. Ne var ki etrafımızda bizi arasına hapsedip giderek yaklaşan yaratık için mükemmel bir av hâline getiren sımsıkı topraktan başka bir şey bulamayınca az önceki kararlılığım uçup gitti.

"O kadar derinde değiliz!" diye bağırdı Darcy aniden. "Kazarak çıkabiliriz. Yüzeyin sadece birkaç metre altındayız!"

Haklı olduğunu fark edince şaşkınlıkla inledim, önümüzdeki toprak eskisi kadar yoğun gelmiyordu. Neredeyse varmıştık, neredeyse özgürdük.

"Kazalım o zaman," dedim kararlılıkla, tırnaklarımı toprağa geçirip kazdığım parçayı yere attım.

Darcy de hemen yanıma geçti ve büyülerimizin yardımıyla yolumuzu tıkayan duvara bir delik açtık. Üzerime dökülen, her tarafımı sarıp beni boğan tünele girdiğimde kardeşimi karanlıkta kaybettim.

İlerlemeye, kazmaya devam ettim, özgürlük o kadar yakındaydı ki tadını alır gibiydim.

Toprağın ağırlığı üzerime baskı yapıyor, yaratığın kükreyişleri giderek daha yakından geliyordu ve toprak büyümün son bir dalgasıyla elim nihayet yüzeye çıktı.

Kendimi delikten çıkarmak için debelenip homurdandım. Sonra bir el aniden elimi kavradı ve Darcy beni dışarı çekti.

Temiz hava etrafımı sardı ve açgözlülükle ciğerlerime oksijen doldururken boğazıma yükselen hıçkırığı bastıramadım.

Dizlerimin üzerinde doğrulup titreyerek başımı kaldırdım, kalabalığın tezahüratları kulaklarımı dolduruyordu.

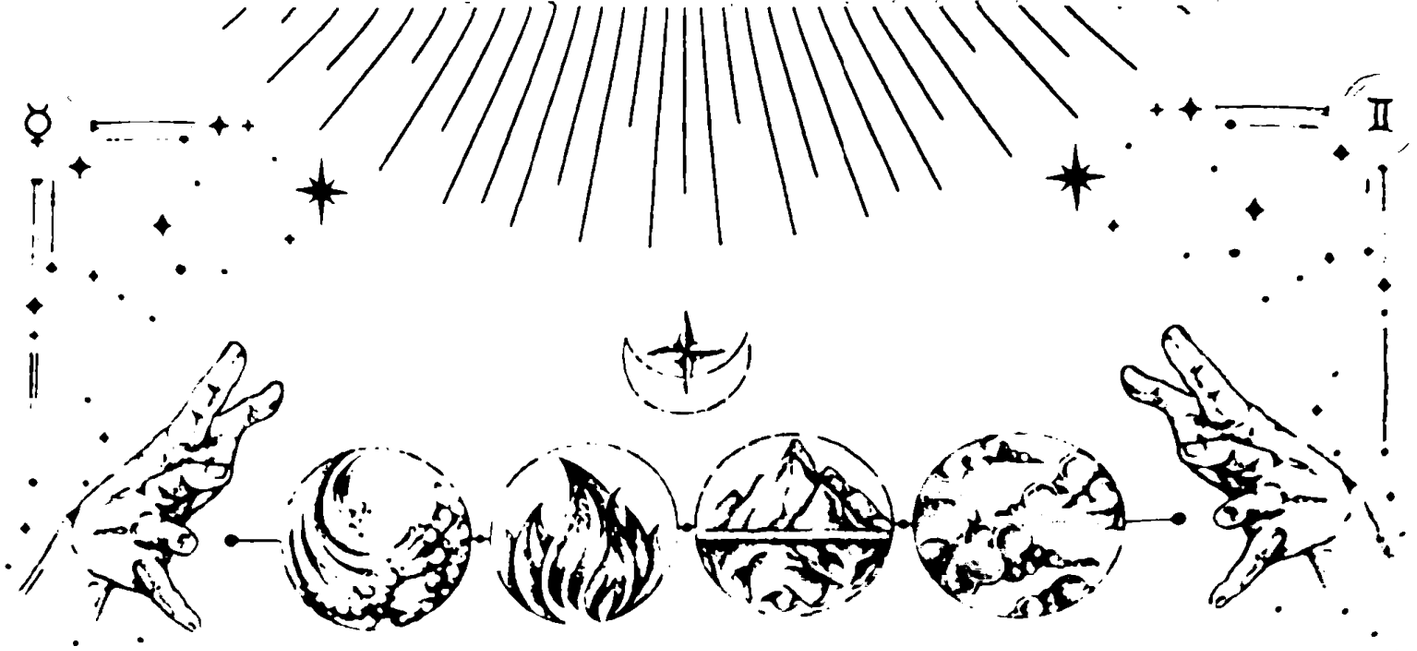
Kalabalık bir grup çoktan Profesör Rockford'un yanına toplanmıştı ve devasa zamanlayıcı son dakikayı geri sayıyordu.

Sonuncu gelmiş olmamız hiçbir şeyi değiştirmezdi. Başarmıştık.

Tepeden tırnağa kir, toz ve toprak içindeydim. Uzuvlarım korkudan ve yorgunluktan titriyordu. Fakat başarmıştık. Son sınavı da geçmiştik. Artık kimse bu lanet okulda bir yerimiz olmadığını söyleyemezdi.

Dört sınavın dördünü de başarıyla tamamlamıştık.

Hiçbir yere gitmiyorduk.

DARCY

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"PERİİİİ KARNAVALIIII!" diye bağırdı biri odamın dışından. Yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Görünüşe bakılırsa akademideki herkes bu akşam Peri Karnavalı'na gidiyordu ve son sınavımı da başarıyla geçtikten sonra biraz eğlenmek için sabırsızlanıyordum. Öğrencilerin karnavalın tadını çıkarabilmesi için sokağa çıkma yasağı bugünlük saat on bire ertelenmişti ama etrafta gezinen dedikodular bunun asıl nedeninin öğretim kadrosunun büyük bir kısmının da karnavala katılmak istemesi olduğunu söylüyordu.

Saçlarımın yarısını gümüş bir tokayla topladım, üzerime siyah triko bir elbise, külotlu çorap, bir çift çizme ve deri ceket giydim. Yanıma da Atlas'ım, anahtarım ve yolculuk için nakit paradan başka bir şey almadım.

Karnavala gitmekteki esas amacım Diego'nun şaibeli dayısı hakkında bilgi toplamak olsa da bu, harika bir gece geçiremeyeceğimiz anlamına gelmezdi. Kim bilir? Belki Diego'nun keyfi yerine gelirdi. Sofia karnavala Tyler'la gidiyor diye tüm hafta bir karış suratla gezmişti ve hiç değilse bir süreliğine

kafasını bu konudan uzaklaştırmaya kararlıydım. Belki ona lafı dolandırmadan, açık açık Sofia'ya çıkma teklifi etmesini söylemeliydim.

Tory, Caleb'la olacaktı. Kardeşimin Vârislerden biriyle böyle sık zaman geçirmeye başlaması endişe verici olsa da Caleb baş başa kaldıklarında ona iyi davranıyormuş gibi görünüyordu. Tory geçen gün Caleb'ın Darius'a karşı onu savunduğunu anlattığında kulaklarıma inanamamıştım. Bu, tam anlamıyla bir özür sayılmazdı fakat hiç değilse çaba gösteriyordu. Üstelik Tory erkek milletiyle nasıl başa çıkacağını iyi bilirdi. Bir keresinde, kendi sözleriyle, "onlardan daha taşaklı olduğu erkeklerle yatmaktan bıktığı" için iki metrelik bir motorcuyu kapı dışarı etmesini izlemiştim. Tor böyle biriydi işte. Onu tam da bu yüzden seviyordum.

Şu anlık canımı sıkan tek şey Orion'la aramızın hâlâ bozuk olmasıydı. Sınavlarıma odaklanmak için ondan köşe bucak kaçıyordum ama çabalarım biraz *fazla* iyi sonuç vermişti. Bana mesaj atmamış, koridorda yanıma gelmemiş, ona çarpacak kadar yaklaştığımda bile bana bakmamıştı. Bana bir özür borçluydu fakat istediğimi vermeye niyeti yoksa –bunu yapmak her ne kadar canımı sıkacak olsa da– aramıza mesafe koymaktan başka çarem kalmıyordu. Yine de bu akşam bunları düşünüp canımı sıkmaya hiç niyetim yoktu. Biraz eğlenmeyi hak etmiştim.

Kapım tıklatılınca kocaman bir gülümsemeyle kolu çevirdim. Diego akşam için şık bir beyaz gömlek, gri bir ceket ve kot pantolon seçmişti. Kısaltıp yanlarını kazıttığı saçlarını geriye taramıştı. Bana yamuk bir gülümsemeyle bakarken ağzım bir karış açık kaldı. İyi görünüyordu. Hayır, iyiden de öte. Diego düpedüz *ateşliydi. Daha neler?*

"Ne düşünüyorsun, *chica?*" Elini yeni saçlarında gezdirirken gülümsemem genişledi.

"Sofia kafasını duvarlara vuracak," diye takıldım. O da güldü.

"Orası onun bileceği iş. Hadi, aracımız bizi bekliyor." Kıkırdayarak bana uzattığı koluna girdim ve kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim.

Gözlerini üzerimde hissedince merakla kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

"*Luz de las estrellas* gibi görünüyorsun."

"O ne demek?" diye sordum, yüzümün ısındığını hissedebiliyordum.

"Yıldız ışığı gibi," diye açıkladı. Bakışlarımı kaçırıp elimi umursamaz bir tavırla sallayarak iltifatını geçiştirdim. Bir arkadaşımdan böyle sözler duymak hoştu fakat bazen Diego'nun benden bundan fazlasını istediği hissine kapılıyordum. Yanıldığımı umuyordum.

Aer Kulesi'nden çıktığımızda öğrenciler kampüsün öteki ucundaki otoparka ve servislere doğru yürüyordu. Gece göğü açık, hava serindi. Kış soğuğu nefesimin yüzümün önünde buhar bulutları oluşturmasına neden oluyordu.

Toprak Bölgesi'ne giderken birinin gözlerinin üzerimde olduğu hissettim. Arkama şöyle bir baktığımda Orion'ın Asteroit Yerleşkesi'ne doğru yürüdüğünü gördüm. Kalbim sıkıştı. Uzunca bir süre bana baktı, Diego'nunkine geçirdiğim kolumu fark edince gözleri parladı. Dudaklarımı birbirine bastırarak önüme döndüm. Neden bu kadar sinirlendiğine anlam verememiştim, benden Diego'nun dayısı hakkında bilgi toplamamı isteyen oydu.

Diego'nun kırmızı hurda arabasına atlayıp kampüsten çıkan yolda ilerlemeye başladık, Zodyak arkamızda kaldıkça heyecanım tırmanıyordu.

"Günün birinde kendimi kanıtlayacağım. Böyle külüstürler kullanmayacak, kimseye hesap vermeyeceğim," dedi Diego kararlılıkla.

"Öyle mi?" dedim gülümseyerek. Direksiyonu daha sıkı kavraması, kollarının ve kaslarının gerilmesi dikkatimden kaçmadı. Gizli gizli spor falan mı yapıyordu?

"Evet. Dün akşam annem aradı," dedi. Bu fırsatı değerlendirip konuyu dayısına getirip getiremeyeceğimi merak ettim. "Benimle gurur duyduğunu söyledi, Darcy. Şimdiye dek bunu ağzından bir kez bile duymamıştım, biliyor musun? Yarın Hesaplaşma'yı geçersem ziyaretime gelecekmiş."

"Çok sevindim, Diego. Dayın ona Hava Sınavı'nı geçtiğini anlatmış herhâlde?"

Bana döndü. "Hadi ama, ikimiz de bunu sizin sayenizde başardığımı biliyoruz. İkinize de minnettarım. Ama notlarım iyi ve hava büyümü kullanmaya giderek alışıyorum, sanırım dayım da ona bunları anlatmış." Omzunu silkti, içimden bir ses bana gerçeğin tamamını anlatmadığını söylüyordu.

"Dayın biraz... gergin gibiydi," dedim temkinli bir tavırla, haddimi aşmak istemiyordum.

Bir an için Diego'nun yüzünde karanlık bir ifade belirdi, korkuyu andıran karanlık bir ifade. Fakat geldiği hızla uçup gitti. "O biraz..."

Doğru sözcüğü bulmasını bekledim, üzerine fazla gidersem konuyu kapatacağından emindim.

"Eh, *bastardo* işte," dedi sıktığı dişlerinin arasından, sesinin sert çıkması nabzımı hızlandırdı.

"Ah..." diye mırıldandım.

"Ailemi baskı altında tutuyor, onlara... bir şeyler yaptırıyor."

"Ne gibi şeyler?" dedim usulca. Diego'nun omuzları gerildi, bana bir bakış attı.

Gözlerinden huzursuz edici bir parıltı geçti ve sertçe yutkundu. "Bunları konuşmamam gerek."

"Ben senin arkadaşınım," dedim nazikçe. "Benimle her şeyi konuşabilirsin."

Kasılan midem tüm bunları Orion'a anlatmam gerektiğinin hatırlatıcısı gibiydi. Arkadaşıma böyle ihanet edecek miydim gerçekten? Yapabilir miydim emin değildim. Fakat Alejandro

tehlikeli işler çeviriyorsa bunları Orion'dan saklamam kötü sonuçlar doğurabilirdi.

"Alejandro şeytanın ta kendisidir," diye tısladı. "Annemi, öz *kardeşini* ve babamı işlerine alet eder. Küçüklüğümde günlerce ortalıktan kaybolur, beni *abuela*yla yalnız bırakırlardı."

"Ne işle uğraşıyor?" diye sordum.

Diego gözlerini önünden ayırmadan çenesini sıvazladı. "Bilmiyorum," diye mırıldandı. Yalan söylediğinden adım gibi emindim. Gergin çenesi bana konuşmanın burada sona erdiğini söylüyordu ama konuyu daha sonra tekrar açabileceğimi umdum.

Arkama yaslandım ve Diego radyoyu açtı, karnaval üzerine sohbet etmeye başladık. Çok geçmeden Tucana'nın dış kesimlerine, otopark olarak kullanılmak üzere hazırlanmış geniş alana vardık. Biraz ilerideki karnaval neon ışıklarla aydınlanıyordu ve içimi saran heyecan dudaklarımın bir gülümsemeyle kıvrılmasına neden oldu.

Arabadan indim ve Diego'yu beklerken topuklarımın üzerinde ileri geri sallandım. Yanıma geldiğinde girişe doğru ilerleyen kalabalığa karıştık. Sıra sıra tezgâhın ardından kocaman bir dönme dolap ve hız treni yükseliyor, ışıl ışıl parıldıyordu. İçim içime sığmıyordu. Daha önce hiç lunaparka gitmemiş olsam da günün birinde oyuncaklara binme hayali kurmuştum. Bu gece sırayla hepsini deneyecektim.

Etrafıma göz gezdirip Tory'yi aradım. Ortalık öğrenci ve öğretmen kaynıyordu. Biraz ileride her zamanki gıcırdayan deri pantolonuyla kırmızı bir balıkçı yaka kazak giymiş Washer'ı gördüm. Kolunu koyu saçlı bir kadının omzuna atmıştı ve kadının Müdire Nova olduğunu fark ettiğimde şaşkına döndüm. Söylediği bir şeye gülüp şakacı bir tavırla göğsüne vurmasını ve Washer'ın sırıtmasını izledim.

Diego'yu dürtüp onları işaret ederek, "Şaka mı bu?" diye mırıldandım. "Sevgili falan mı bunlar?"

"Okulda at koşturmasına şaşmamalı," diye karşılık verdi.

Üzerinde kıvrımlı harflerle *Tucana Peri Karnavalı* yazan kemere doğru ilerledik. Diego öne geçti ve ben ona engel olmaya fırsat bulamadan giriş ücretlerimizi ödedi. Ardından elimi tuttu ve beni ilk tezgâh sırasının ardındaki çimenliğe doğru sürükledi.

"Teşekkür ederim," dedim. "İçkileri ben ısmarlıyorum ama."

"Sana küçük jestler yapmak hoşuma gidiyor," dedi. Bakışlarındaki yoğunluğa ne tepki vereceğimi bilemeyerek kafamı çevirdim.

Akla gelebilecek her türlü tuhaf yiyecek ve kıvılcımlar saçarak fokurdayan içecekler satan tezgâhların önünden geçtik. Bakışlarımı her saniye farklı bir renge bürünen devasa pamuk şekerlerde, eritilmiş çikolata olduğunu tahmin ettiğim bir şeye bulanmış patlamış mısırlarda, çeşit çeşit –frambuazlı ve romlu da dâhil– dondurmada gezdirdim.

Dumanı tüten sıcak bal şarabı satan bir tezgâhın önünde durup ikimize de birer bardak satın aldım. Birini Diego'ya uzattım. Tadı enfesti, hem baharatlı hem de tatlıydı ve boğazımı yakarak mideme inerken her yerimi sıcacık ediyordu.

Bir sonraki tezgâh sırası oyunlara ayrılmıştı. Ödül olarak bir metrelik Pegasus pelüş oyuncağı veren bir tanesine koştum. Boynuzu parıldıyor, kürkünün her santimi yıldızlar gibi ışıldıyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım hayran hayran.

"Onu senin için kazanacağım," dedi Diego, göğsünü şişirerek bardağını tezgâha koydu. Tezgâhın ortasında çalınmaması için zincirlenmiş uzun namlulu, kırmızı bir tüfek duruyordu. Biraz ilerisindeyse havada asılı duran ve ağır ağır dönen büyülü bir hedef vardı.

Tezgâhın arkasında duran tuhaf adam yanımıza geldi. "Şansınızı mı deneyeceksiniz?" diye sordu.

"Evet," dedim heyecanla.

"Bana bırak," diye ısrar etti Diego. Yine benden önce davranıp adama ücreti ödedi.

İç geçirerek kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Diego'yu izlemeye koyuldum.

"Sadece hedefi vurmam mı gerekiyor?" diye sordu adama.

Gözleri kurnazlıkla parıldayan adam, "Üç kere vurman gerekiyor. Otuz saniyen var, istediğin kadar atış yapabilirsin," diye yanıtladı. "Hazır mısın?"

Diego onu başıyla onaylarken adam sırıtarak geri çekildi. Diego tüfeği kaldırıp kocaman hedefe ateş etti. Silahtan kırmızı bir parıltı yükseldi ve öyle sertçe tepti ki Diego geriye sendeledi. Hedef hızla yana kaydı ve karavana giden atış patlayıp kıvılcımlara dönüşerek yere süzüldü. Diego bir küfür savurarak silahı kaldırıp tekrar tetiği çekti. Bu kez hedef bir bezelye boyutuna küçüldü ve atış yine boşa gitti.

"Hedefi vurmak imkânsız," dedim gülerek. Ne var ki silahını tekrar kaldıran Diego son derece ciddiydi. Bu kez tetiği arka arkaya iki kez çekti, hedef sola, sağa, yukarıya ve aşağıya kaydı, sonra kocaman olup tekrar küçüldü, uzayıp top gibi büzüştü, oradan oraya sıçradı.

Tek bir isabetli atış bile yapamayan Diego tüfeği sertçe tezgâha çarptı.

"Çekil kenara." Kulaklarımı dolduran gür ses kalbimi hızlandırıp tekletti.

Orion, Diego'yu kenara itti. Siyah bir gömlek ve kot pantolon giymişti, deri ceketinin içinde fena hâlde iyi görünüyordu. Hemen arkasında Francesca duruyordu.

Birlikte Bonnie ve Clyde gibiydiler. Francesca, kıvrımlarını sıkıca saran kırmızı elbisesi ve uzun, beyaz ceketiyle zarafetin sözlük anlamını yansıtıyordu. Başını eğip elini Orion'ın koluna koydu.

"Bana oyuncak mı kazanacaksın?" diye sordu. Avazım çıktığı kadar bağırmak istedim.

Orion ben orada yokmuşum gibi davranmaya devam etti, kolunu Francesca'nın beline sarıp onu kendine çekti. "Mavi mi gümüş mü?"

Diego beni yanlarından uzaklaştırmak için kolumu tuttu ama bir şey beni yere çivilemişti. Dişlerimi sıkarak onları izliyordum. Kıç kıçaydılar ve Francesca'nın parmakları bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi dalgın dalgın Orion'ı okşuyordu.

Kimseyle birlikte değilsin sanıyordum, göt kafalı.

"Mavi," dedi Francesca sonunda.

"En sevdiğim renk." Orion burnuna bir öpücük kondurdu. Maviyi ne kadar sevdiğini söylerken *onu burnundan öptü.* Bu, neden canımı böylesine yakmıştı?

Orion tüfeğin dipçiğini omzuna yaslayıp nişan aldı. Tezgâhın arkasındaki sinsi herif oyunu tekrar başlatınca hedef yana fırladı.

Çat. Orion'ın tam isabet atışı hedefin rengârenk kıvılcımlar saçarak patlamasına neden oldu.

Bu kez hedef arı gibi vızıldayan minicik bir daire olarak ortaya çıktı. Orion tüfeği öyle hızlı kıpırdattı ki ne yaptığını güç bela algıladım. Hedef yine patlayıp etrafa kıvılcımlar saçtı. Üçüncü tursa ben ne olup bittiğini anlamadan sona erdi. Lanet oyunu kazanmıştı.

Adam raftan sarkan mavi Pegasuslardan birini indirip Orion'a uzattı. O da oyuncağı doğruca Francesca'ya verdi. Kolunu omzuna atıp birer film yıldızı gibi içecek tezgâhına ilerlemelerini izlerken kalbim bin parçaya bölündü.

Diego'ya dönüp yüzüme göz kamaştıran kocaman bir gülümseme kondurdum. "Kusana dek tüm oyuncaklara binelim."

"Ah... Peki," demesiyle elini kaptım. İçimdeki küçük, kindar parça bunu Orion'dan intikam almak için yaptığımın farkındaydı. Bu tür oyunlardan nefret ederdim ama gözümün önünde Francesca'nın içine düşmesini karşılıksız bırakmam mümkün değildi. Beni düpedüz aşağılamıştı.

Diego'yu karşıma çıkan ilk hız trenine –ne tesadüf ki lunaparkın en büyük hız trenine– sürükleyip onu en ön sıraya oturttum. Emniyet çubuğu kapanırken arkadaşım bembeyaz kesildi, elimi hayatı buna bağlıymış gibi sımsıkı tuttu.

Öyle hızlı bir şekilde öne doğru fırladık ki boğazımdan bir çığlık koptu ve adrenalin aniden her bir hücremi ele geçirdi.

Yolculuk ben ne olduğunu anlamadan bittiğinde kahkahalarla gülüyor, kendimi bin kat daha iyi hissediyordum.

Orion'ın canı cehenneme. Mesajı gayet açık şekilde verdi. Benimle işi bitti. Bunun gecemi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Odama döndüğümde hıçkıra hıçkıra ağlayacak olmamın bir önemi yok. Bunu zamanı geldiğinde düşünürüm. Şimdi gönlümce eğleneceğim.

Diego önceki sefer yüzünden hâlâ biraz solgun görünse de başka bir hız treni sırasına girdik. Tyler ve Sofia'nın önceki trenden indiğini gördüm ve dikkatlerini çekmek için onlara el salladım. Onlar bizi fark etmese de Diego onları fark etti ve Tyler tam da bu ânı bekliyormuş gibi Sofia'nın beline sarılıp onu yarınlar yokmuşçasına öpmeye başladı.

Suçlu gözlerle Diego'ya baktım, onları bir araya getirdiğim için kendimi berbat hissediyordum. Özellikle de aynısı benim başıma gelirken. Diego'nun gözleri kararda ve o da kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. Ona karşı koymadım. Bunun nedeni hem havanın çok soğuk olması hem de canımın içten içe bir kucaklaşmayı reddedemeyeceğim kadar yanmasıydı. Hem bu ikimizin de yararınaydı. O, Sofia'yı istiyordu, ben de Orion'ı. Suratlarımıza birer gülümseme kondurup dünya umurumuzda değilmiş gibi yapmak en iyisiydi.

Diego'ya döndüğümde gözlerinde bir ateş gördüm, bunu *gerçekten* yapmak istiyormuş gibiydi. Başını eğip dudaklarını benimkilere bastırmasına öyle hazırlıksız yakalandım ki öylece kalakaldım. Kılımı bile kıpırdatamadım.

Geri çekilip bocaladım. Benden hoşlanıyor muydu? Yoksa Sofia'dan intikam almaya mı çalışıyordu? Öyleyse bile önce benden *izin* istemeliydi.

Apar topar hız trenine doğru sürüklendik ama artık canım istemiyordu.

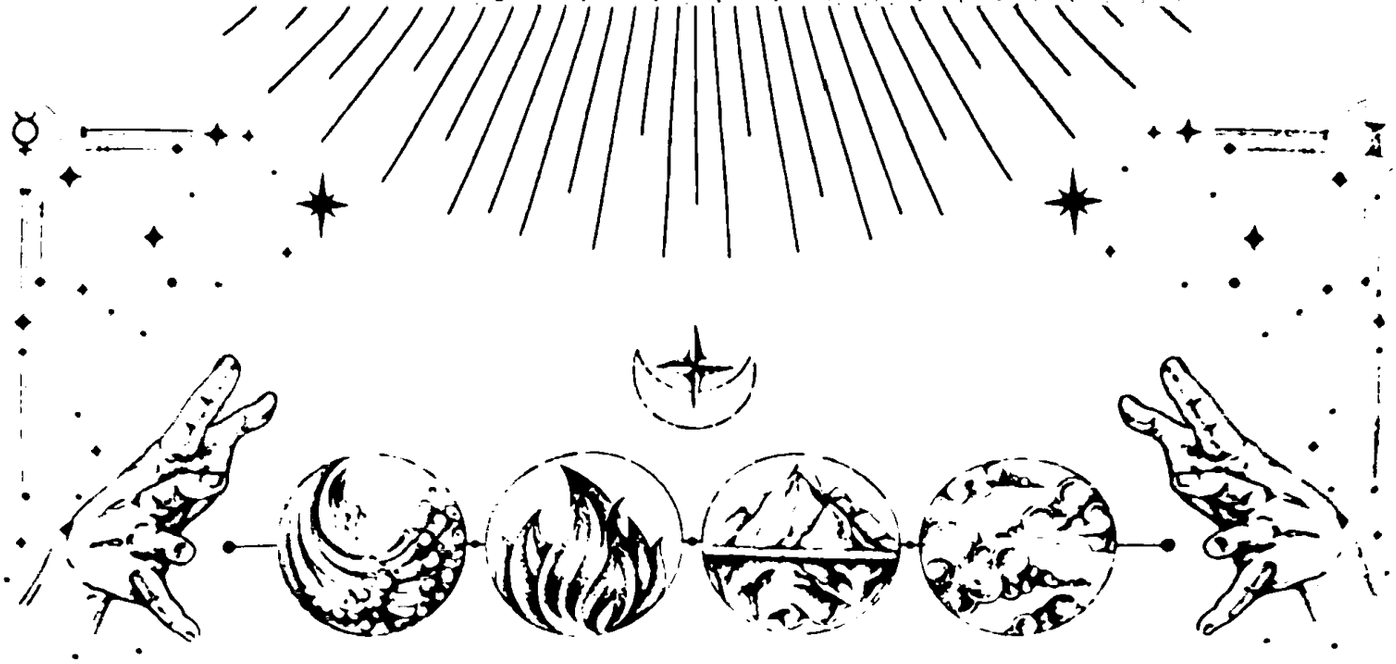
"Hadi bir şeyler yiyelim," dedim hemen ve arkamı dönüp sıranın ilerisindeki bir tezgâhta duran Orion'la göz göze gelince beynimden vurulmuşa döndüm. Yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade vardı ama bakışları bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu. Diego'nun beni öptüğünü görmüştü.

Sıradakileri ite kaka kendime yol açarken kanım kulaklarımda uğulduyordu. Orion'la konuşmam lazımdı. Sadece bir saniyeliğine de olsa kendimi açıklamalıydım. Aramız bozuk olabilirdi ama bunun olmasını istememiştim.

"Darcy!" diye bağırdı Diego arkamdan.

Önümde o kadar çok kişi vardı ki, *Çekilin!* diye avazım çıktığı kadar bağırmak istedim. Avuçlarımdan fışkıran hava yardımıma koştu, kenara savrulan Faelerden homurtular yükseldi. Açılan yol doğruca Orion'a çıkıyordu ve gördüklerim karşısında kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissettim. Francesca'yı tezgâha dayamış, bir elini saçlarının arasına geçirmiş, diğeriniyse beline dolamış onu öpüyordu. Francesca da ceketini tutmuş, parmaklarını sakalına sürterek dilini ağzına itiyordu.

Diego kolumu tutup beni oradan uzaklaştırdı. Orion'ın orada olduğunun farkında bile değildi. Onun için bir önemi yoktu ne de olsa. Benimse dünyam başıma yıkılıyor, gökteki tüm yıldızlar kayıp etrafıma çakılıyordu.

TORY

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Caleb geç kalmıştı.

Küre'de oturmuş *milkshake*imi yudumlarken ofladım. Diğer Vârislerle halletmesi gereken bir iş olduğundan geç buluşacağımızı konuşmuştuk ama artık karnavala gitmenin anlamsız olacağını düşünmeye başlıyordum.

Atlas'ımdaki saatin on ikinci dakikadan on üçe dönmesini izledim. Hâlâ bir mesaj atmamıştı.

Benden bu kadar.

Kampüsten karnavala servisler kalkıyordu, Caleb Altair'in iğrenç derecede gösterişli olduğunu tahmin ettiğim arabasına binmek zorunda değildim. Zaten arabalardan hiç hoşlanmaz, mecbur kalmadıkça binmezdim. Her seferinde bana gölün dibine batışımı, o kapana kısılmışlığı, çaresizce ölümü bekleyişimi hatırlatırlardı. Bu korku eskisi gibi beni felç etmese de daima motosikletleri tercih edecektim.

Uzun atkuyruğumu parmağıma dolayarak sandalyemin arkasına astığım deri ceketimi alıp ayağa kalktım.

Üzerimdeki kırmızı göbek açık bluz ve dar kot pantolonum yılın bu zamanında vücudumu sıcak tutmak namına pek işe yaramıyordu. Üşümemek için ateş büyümü kullanıyordum.

Çıkışa doğru yürürken Geraldine'e bir mesaj atıp onun ve K.İ.Ç. topluluğunun nerede olduğunu sordum. Karnavala onlarla gitmem için bana yalvarmıştı ve bir yanım başından beri Caleb'ı ekip geceyi onlarla geçirmeye meyilliydi zaten. Sırf Justin Masters bana *eskortluk* etmeyi önerdiği için bu fikirden vazgeçmiştim.

Bu lafının üzerine ona jigolo olmasıyla ilgili bir şaka yapmaya çalıştığımda öyle utanmıştı ki sırf tüm gece ona işkence etmemek için Caleb'la gitme planıma sadık kalmıştım. Vega Prensesleri fikrine bayıldığı ortadaydı ama hiçbir zaman onun kafasındaki ağırbaşlı ve zarif kız olmamıştım. Herkesi hayal kırıklığına uğratmak son derece eğlenceli olduğu kadar yorucuydu da. Tek isteğim özgürce eğlenebildiğim bir gece geçirmekti.

Atlas'ım cebimde titrediğinde çıkarıp Geraldine'in cevabını okudum.

Geraldine
Asıl şenlik şimdi başladı! Bize katılacağınız haberi herkesi sevinçten havalara uçurdu! Geldiğinizde haber verin de pamuk şekerinizi hazır edeyim!

Coşkulu cevabına sırıtarak adımlarımı biraz daha hızlandırıp kampüsün kuzeyine, öğrencileri Tucana Peri Karnavalı'na götüren servislerin kalktığı yere ilerledim.

Çıkış kapısına vardım ve otoparkı aşıp başka bir grubun daha servisi beklediği durağa yöneldim.

Kalabalığa fazla yaklaşmadım, kimseyi tanımıyordum ve Vârislerin hayran kulübünden olup olmadıklarını öğrenmeye de pek niyetim yoktu. Böylece durağın yanındaki alçak bir duvarın üzerine oturarak servisi beklemeye koyuldum.

Atlas'ım tekrar titreyince cebimden çıkardım.

Caleb
Neredesin?

Mesajının tonu karşısında bir kaşımı kaldırdım, saat yedi buçuk olmuştu. Sözleştiğimiz saatin üzerinden yarım saat geçmişti ve şimdi mi haber vermeye zahmet ediyordu?

Tory
Karnavala gidiyorum.

Caleb
Neden Küre'de beni beklemedin?

Genzimden alaycı bir ses döküldü. Kendini ne sanıyordu bu? Yarım saat kös kös oturup varlığıyla beni onurlandırmasını mı bekleyecektim yani? Aslına bakılırsa beni şu aptal karnavala çağırmasını saymazsak onun odasında geçirdiğim geceden beri hiç sesi soluğu çıkmamıştı. Belki de Vârislerle yaptığı gizemli toplantıdan dönmesini beklemediğim için bana kızgındı. O yokken odasında vakit geçiremezdim. Bu çok tuhaftı. Zaten niyetim başından beri sabaha kadar onunla kalmak değildi, o gidince ben de kendime çekidüzen verip çıkmıştım.

Tory
Artık gelmezsin diye düşündüm.

Caleb
Neredesin söyle, seni almaya geliyorum.

Özür dilemeyecekti demek.

Tory
İstemez.

Biri yanıma oturduğunda başımı Atlas'ımdan kaldırdım ve karşımda Milton'ı bulunca gülümsedim. Son günlerde Küre'deki masalarımızın ayrılmaz bir parçası hâline gelmesine

rağmen diğerlerine uyup K.İ.Ç. rozeti takmaya başlamamasına seviniyordum.

"Seni yalnız görmek pek alışıldık şey değil," dedi. "Akşamı Darcy'yle geçirmiyor musun?"

"Randevuya çıktı," dedim omuz silkerek. *Sahte bir randevu ama randevu işte.*

"Sen peki?"

"Ekildim," dedim hafifçe gülümseyerek. Bunu neden bu kadar komik bulduğumu ben de bilmiyordum ama buluyordum işte. Aslında şaşıracak bir şey yoktu, buradaki her şey bana karşı gibiydi. Aşk hayatım neden bir istisna olacaktı ki? Caleb'ın bana çıkma teklifi edeceğine dair hayallere kapılmamıştım, aramızda elle tutulur hiçbir şey olmamışken oturup arkasından ağlayacak değildim.

"Vay be, ben de *kendi* hayatım acınası sanıyordum," diye takıldı. Güldüm.

Bir motor gürültüsü duyulunca başımı çevirdim, gıcır gıcır, siyah bir spor araba tam önüme yanaştı.

Kapısı lanet bir Batmobil gibi yukarı doğru açılınca gözlerim yuvalarından fırladı. İçinden Caleb indi.

Bana doğru gelirken kaşlarını çatarak, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Sert bakışları Milton'a kayınca Milton hemen ayağa fırlayıp yanımızdan uzaklaştı.

"Oradan bakınca ne yapıyor gibi görünüyorum? Servis bekliyorum."

"İyi de... Hani benimle gelecektin?" dedi Caleb kafası karışmış gibi.

"Öyleydi. Sonra geç kalacağını haber vermeye bile zahmet etmeden beni beklettin. Ben de A planımdan vazgeçip arkadaşlarımla buluşmaya karar verdim." Omuzlarımı silktim. Anlamayacak bir şey yoktu. Erkek arkadaşım bile olmayan bir adamın oyuncağı olmayacaktım.

Caleb başka bir dilde konuşuyormuşum gibi bön bön suratıma baktı. Servis durağa yanaşırken ayağa kalktım.

Tam bir adım atmışım ki elimi tutarak beni durdurdu.

"Servise mi bineceksin?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Evet, izin verirsen."

"Ama..." Caleb elini saçlarının arasından geçirip derin derin iç çekti. "Özür dilerim, tamam mı?"

Tek kaşım şaşkınlıkla kalktı, sözlerinin gerisini getirmesini bekledim.

"Son zamanlarda bazı şeyler öğrendim ve bu, bazı konulara yepyeni bir gözle bakmama neden oldu." Mavi gözlerini bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi kıstı. "Artık ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum."

"Neymiş şu konular?"

"Söyleyemem," diye yanıtladı, çenesinin gerilmesi dikkatimden kaçmadı.

Omzumu silkerek tekrar servise yöneldim ama Caleb yine elimi tutarak beni durdurdu.

"Karnavala benimle gel, Tory... Lütfen."

"Tanrım, hayır dersem şuraya çöküp ağlayacak gibi duruyorsun," diye takıldım.

"Kapa çeneni ve arabaya bin," dedi sırıtarak.

"Ha şöyle." Beni arabasına götürmesine izin verdim, koltuğa oturduğumda Caleb o saçma sapan kapıyı kapattı.

Hemen düğmeye basıp camı açtım, cam aşağı kayınca göğsümdeki ağırlık da hafifledi. *Lanet arabalar.*

Caleb öteki tarafa dolanıp direksiyonun başına geçti, motoru çalıştırmasıyla çıkan ses kemiklerimi titretti.

Kafamı çevirdiğimde bana sırıttığını gördüm. "Büyük motorları sevdiğini söylemiştin," dedi.

"Muhtemelen motosikletleri kastediyordum ama çabana artı bir puan. Batmobil'inle gelip beni züppenin teki gibi gösterdiğin için de eksi bir puan. Yani yine eksi ondasın."

"O nasıl hesap?" diye sordu.

Kaldırımın kenarından uzaklaşıp yola çıktık, o gazı kökleyince deri koltuğa yapıştım.

"Beni ektin."

"Asıl *sen* beni ektin," diye itiraz etti. "Sadece geç kalmıştım."

"Bir dahaki sefere zahmet edip bana haber ver o zaman, göt herif. Yoksa başka bir şansın olmayacak," dedim, sırıtsam da gayet ciddiydim. Kimsenin oyuncağı değildim ve öyleymişim gibi davranabileceğini sanıyorsa çok yanılıyordu.

"Anlaşıldı."

Onu şöyle bir süzdüm. Arkasına yaslanmıştı, bir eli direksiyondaydı ve üzerindeki dar beyaz gömlek kaslı vücudunu gizlemek namına pek bir işe yaramıyordu. Saçlarını özenle yapmış, buklelerini zapt etmek için jöleyle geriye taramıştı. Açıkçası ellerimi aralarından geçirdiğim zamanki o dağınık hâllerini tercih ederdim.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu gözlerini yoldan ayırmadan.

"Sana," diye yanıtladım omuzlarımı silkerek. Yakışıklı olduğunun farkındaydı, ona bakmamda şaşılacak bir şey yoktu.

Bakışları bir an için bana kaydı ve arabanın içi birden ısınmış gibi geldi.

"Kemerini takmalısın," dedi.

"Evet," dedim ama takmadım. *Bir daha asla.*

Ufukta rengârenk bir ışık şöleni belirdi ve karnavalın kurulduğu alana yaklaştığımızda küçük bir çocuk gibi sırıtarak öne eğildim. Nasıl göründüğüm umurumda bile değildi. Muhtemelen kendi yaşlarımdaki biri için fazla hevesliydim ancak daha önce böyle şeylere harcayacak paramız olmamıştı.

Aniden sola sapıp otoyoldan uzaklaşmaya başladığımızda kafa karışıklığıyla Caleb'a döndüm, o ise arabayı karanlık, dik bir tepeye doğru sürmeye devam etti. Farların aydınlattığı küçük alan dışında hiçbir şey göremiyordum ve açık pencereden içeri dolan serin hava sırtımdan bir ürperti geçmesine neden oldu.

Koltuğumda dönüp tepenin aşağısında kalan karnavalın parlak ışıklarına bakarak, "Yanlış yola döndün sanırım," dedim alayla.

Caleb sessiz kalıp ayağını gaz pedalına biraz daha bastırdı. Kükreyen motorla tepenin zirvesine tırmandık.

Beni duymazdan gelmeye devam edince ona dönüp, "Caleb?" diye tekrarladım.

Dudaklarını birbirine bastırmıştı. Koltuğumda huzursuzca kıpırdanıp etrafıma bakındım. Camın ötesindeki her şey kapkaranlıktı. Nerede olduğumuza dair en ufak bir fikrim yoktu ve keskin bir virajı almasıyla Tucana'nın ve Peri Karnavalı'nın ışıkları tamamen gözden kayboldu.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Caleb yine cevap vermedi, elini kapıdaki kumanda paneline götürdü. Camım yukarı kayarak kapandı ve kapılar bir tıkırtıyla kilitlendi.

Ani bir adrenalin patlaması nabzımı hızlandırırken kapıya hamle yaptım.

Kolu kavrayıp asıldım, açılmayınca sertçe sarstım.

Sırtıma bir ürperti yayıldı. "Sağa çek," diye mırıldandım.

Caleb beni yine duymazdan geldi, keskin virajları bir bir alırken yüreğim ağzımdaydı.

Cebimden Atlas'ımı çıkardım, birini arayacak, mesaj atacak ya da–

Caleb cihazı elimden çekip aldı ve kapatıp omzunun üzerinden arkaya attı. Atlas koltuğunun arkasındaki ufak boşluğa düşüp gözden kayboldu.

Elimi kaldırdım, bu hızda giderken kendimi tehlikeye atmadan yapabileceğim bir büyü düşünmeye çalışırken parmak uçlarım karıncalandı.

"Aklından bile geçirme," diye homurdandı bileğimi kavrayıp elimi kucağıma iterek.

"Bu da oyunlarından biriyse hiç hoşuma gitmedi," diye mırıldandım. İçi boş bir kahkaha attı.

"Oyun falan yok, tatlım," dedi.

Arabayı yoldan çıkarıp çakıl taşlı bir patikaya soktuğunda neredeyse camdan dışarı fırlayacaktım. Belki de emniyet kemerimi takmamak gerçekten bir hataydı.

Aniden freni kökleyince ön camdan uçmayayım diye elini göğsümün ortasına koyup beni sertçe koltuğa bastırdı.

Motoru kapattı ve tek ışık kaynağımız olan farlar da böylece sönüp giderken geriye sadece karanlık kaldı.

"Ne oluyor?" diye homurdandım. Parmak uçlarım büyüyle karıncalanıyordu ama bir şey yapmaya kalksam bile ona üstün gelemeyeceğimin farkındaydım. Aceleci davranmamam, neyin peşinde olduğunu anlamam ve en beklemediği anda ona güçlü bir darbe indirmem gerekiyordu.

Sessizlik iyice uzadığında sırf onu bozmuş olmak için çığlık atmak istedim.

Karanlıkta bana dönerek, "Bir süredir düşünüyordum, Tory," dedi Caleb alçak sesle. "Benimle bir şey denemek isteyip istemediğini sormak istiyordum."

"Ne gibi bir şey?" diye sordum, elimi usulca kapı koluna uzatıp hafifçe asılarak şansımı denedim. Hiçbir şey olmadı.

"Etrafta zevklerime dair pek çok söylenti dolaşıyor."

Dudaklarımı birbirine bastırarak sessiz kaldım. Pegaseks dedikodularından *elbette* haberim vardı.

"Aramızdaki bu şeyi sürdüreceksek benim Pegasus kıçına olan düşkünlüğümü kabul etmen gerekecek sanırım."

Aramıza tekrar sessizlik çöktü. Karanlık yüzünden Caleb'ı göremesem de onun beni gayet iyi görebildiğinin farkındaydım. Hızlanan kalp atışlarımı da duyuyor olmalıydı. Tüm bunları beni sarsmak için yapmıştı ama ona istediğini vermeyi reddediyordum.

Dudağımı dişleyerek ağır ağır üzerine eğildim, ona bir sır verecekmiş gibi sesimi alçaltarak, "Eh... Belki de bir Pegasus olduğum ortaya çıkar ve tüm fantezilerini gerçeğe dönüştürürüm," dedim.

Gözlerini benimkilere dikti, çenesi hafifçe gerildi. "Bunu ister miydin?" diye sordu ürpertici bir sesle.

"Neyi?" diye mırıldandım, bana böyle dikkatli bakması kalp atışlarımı hızlandırıyordu.

Hafifçe bana yaklaşıp belime sarılarak, "Pegasus'um olmak ister misin?" dedi.

Vampir gücüyle beni koltuğumdan kaldırıp kucağına oturttu. Beni daha sıkı tuttuğunda şaşkınlıkla nefesimi verdim, kalbim korkudan yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ve onun bunu duyabildiğini biliyordum.

"Ee?" dedi belimi iyice sıkarak.

Dudaklarım aralandı ama ne dememi istediğini bilmiyordum. Bu dedikodulardan nefret ettiğini biliyordum. Neden benden bunun bir parçası olmamı istiyordu ki? Neden sırf bunu söylemek için beni buraya kadar getirmişti? İçimi bir endişe sarsa da bozuntuya vermedim.

"Her tarafımın simle kaplı olması hoşuna gider miydi?" dedim yüzüne dokunmak için uzanarak.

Caleb elimi kavrayıp yanıma mıhladı. "Belki de söylentilerde bir doğruluk payı vardır," diye fısıldadı hem tehditkâr hem de baştan çıkarıcı bir sesle. "Belki üzerinde adımın yazılı olduğu bir kırbaçla seni kışkırtmak, midillimmişsin gibi sürekli üzerinde olmak istiyorumdur. Belki seni becerirken ağzına bir yular takıp kişnemeni istiyorumdur."

Bir an şaşkınlıkla suratına bakakaldım, bunların nereden çıktığını anlamak için mavi gözlerinde bir ipucu aradım. Sonra aniden kafama dank etti. Biliyordu. Söylentileri benim yaydığımı bir şekilde öğrenmişti.

Yutkunup yüzüne bakmaya devam ettim, bir yanım her şeyi itiraf edip işi şakaya vurmak istedi. Fakat duruşundan üzerimdeki ellerine kadar her şey bana bunu biraz bile komik bulmadığını söylüyordu.

Dudaklarımı ağır ağır yaladım, Caleb açlık dolu bakışlarıyla dilimin hareketlerini izledi. Bana fena hâlde kızgın olabilirdi ama beni inciteceğine inanmak istemiyordum.

"*Belki* her zamanki oyunumuzu bu kez sahiden oynamak istiyorumdur," dedi boğuk bir sesle.

Kapıların kilidini açtığında kaşlarım çatıldı, kafam iyice karıştı. Sessizliği yarıp geçen tıkırtı kulaklarımı çınlattı.

"Anlamıyor–"

"Etraf çok karanlık, Tory," diye mırıldandı kulağıma. "Ormanda yaratıklar kol geziyor. Aklın varsa *kaçarsın.*"

Sürücü kapısı açıldı ve beni kucağından aşağı itti, son anda kapı çerçevesine tutunarak kuru yaprakların üzerine yuvarlanmaktan kurtuldum.

"Caleb," diye söze girdim ama arabadan öyle hızlı fırladı ki yüreğim ağzıma geldi.

"*Kaç!*" diye bağırdı, dişleri uzadı ve gözlerindeki bakış bir adım geriye sendelememe neden oldu.

Bir an için tereddüt edip arabasını park ettiği açıklığa baktım. Hiçliğin ortasındaydık, bir dağın eteklerine tırmanmış gibi görünüyorduk ve etrafımız gür ağaçlarla çevriliydi. Ondan kaçmayı başarsam bile kaybolurdum. Üstelik Atlas'ımı da elimden almıştı.

"Oynamak istemiyorum," dedim korkumu sesime yansıtmamaya çalışarak.

Caleb üzerime atılınca bir çığlık koparıp ellerimi kaldırdım. Güçlü bir hava akımıyla onu geriye savurdum. Arkamı dönüp ağaçlara yöneldim, titreyen uzuvlarımla ne kadar hızlı koşabilirsem o kadar hızlı koştum.

Caleb'ın kötücül kahkahası kulaklarımı doldurdu, içten içe boşa uğraştığımın farkındaydım. Karşımda lanet bir Vampir vardı. Beni saniyeler içinde yakalayabilirdi ve ayaklarımın altındaki yapraklar öyle bir hışırdıyordu ki tepemde neon ışıklı bir tabelayla koşuyor sayılırdım.

Bir açıklığa dalarken spor ayakkabılarım yaprakların altında kalmış kalın bir dala takıldı. Düşünmeden onu elime alıp koşmaya devam ettim.

Caleb heyecan dolu bir haykırışla peşime düştü. Kanım damarlarımda buz kesti.

Arayı açmak için çaresizce tepeden aşağı uzanan bir patikaya girdim.

Muazzam bir güç üzerime çarptı ve bir çığlıkla kocaman bir ağaca doğru savruldum.

Avuçlarımda alevler kıvılcımlandı, onları üzerine fırlattığımda Caleb yanmamak için beni bırakmak zorunda kaldı. Elimdeki dalı haykırarak ona doğru savurdum, kalın gövdesi kafasının yanına çaparak ayaklarını yerden kesti.

Caleb hırlayarak kendi büyüsüne davrandı, yerden fışkıran sarmaşıklar kollarıma dolanıp onları arkama mıhladı.

"*Siktir!*" diye küfretti Caleb. Bana doğru yürürken az önce fırlattığım alevlerle tutuşmuş yapraklar, kafasının yanından akan kanla kırmızıya boyanmış yüzünü aydınlatıyordu. Elini yarasına bastırıp yüzünü buruşturdu, kendini iyileştirirken üzerime gelmeye devam etti.

Sarmaşıklardan kurtulmak için çırpındım ama kollarımı daha sıkı sardılar, ellerim hareketsiz kaldığından artık büyü de yapamıyordum.

"Bir dalla kafama vurdun!" diye bağırdı gözlerimin içine bakarak.

"Lanet bir psikopat gibi beni avlıyorsun!" diye karşılık verdim.

Uzunca bir süre çatık kaşlarıyla bana baktı, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Sonra bir düşünceyi zihninden kovmaya çalışıyormuş gibi kafasını iki yana salladı ve aniden beni kollarının arasına çekti.

Tepeye, arabasının başına geri döndük. Beni sertçe kaputun üzerine bıraktı.

Bakışları üzerimde gezinirken dudakları seğirdi, kollarım arkada bağlı öylece otururken panik dolu hızlı nefeslerimi sakinleştirmeye çalıştım.

Daha fazla dayanamayıp, "Böyle şeyler seni tahrik ediyor, değil mi?" dedim en sonunda. "Önüne geleni korkutmak? Simlere ve kırbaçlara ne oldu?"

"İkisini de sevemez miyim?" diye homurdandı gözlerini kısarak. "Herkes Pegasus kıçı peşinde koştuğumu sanıyor. Bu dedikoduların bir çıkış noktası olmalı. *Değil mi?*"

Yanıma yaklaştığında çenemi kaldırarak sinmeyi reddettim. Evet, hakkındaki söylentileri biz başlatmıştık. Hayır, pişman değildim. Arkadaşlarıyla bize yaptıklarının yanında bu hiçbir şeydi. Beni sorguya çekmiyormuş da havadan sudan sohbet ediyormuşuz gibi umursamazca omuzlarımı silktim.

"Az önce oyunu kazanmadın mı?" diye sordum sesimi alçaltarak. Sarmaşıkların dolandığı kollarımı kıpırdattım, ondan kaçmak yerine ona yaklaştım. "Beni ısırmayı hak etmedin mi?"

"Hayır, söylentilere göre bir Pegasus'u becermek istiyorum," diye hatırlattı hırıltılı bir sesle. O da bana yaklaştı, dizleri benimkilere değdiğine aralarına girebilmesi için bacaklarımı hafifçe ayırdım. "*Belki* gerçekten bir atmış gibi davranmanı istiyorumdur."

Uzunca bir süre ikimiz de sessiz kaldık, öylece gözlerinin içine baktım. Öfkeden deliye dönmüştü, evet ama bakışlarında başka bir şey daha vardı. Yalvarış gibi bir şey, ona bir şeyi kanıtlamamı istiyormuş gibiydi. Fakat neyi kanıtlamamı istediğini bilmiyordum. Ne var ki şansımı zorlayıp cevabı öğ-

renmek istiyordum. Bu oyunu yeterince oynamıştık. Öylece havlu atmayacağımı öğrenmiş olmalıydı.

"Duyduğuma göre boynuzlara özellikle düşkünmüşsün," diye fısıldadım ve kendimi öne doğru iterek kasıklarına bastırdım. Vücudunun benimkine tepki verdiğini hissedince hafifçe gülümsedim. "Sanırım bir tane bulup kıçına sok–"

"Hayır," dedi sıktığı dişlerinin arasından. Belimi kavradı, tutuşu sıkıydı ama tenimi morartacak kadar değildi. Biraz sakinleşmeye başladığını hissediyordum. "Asıl kıçı delik bir Pegasus oyuncağı istiyorum."

"Zaten bir tane yok muydu?" dedim yüzümü neredeyse dudaklarım dudaklarına değecek şekilde kaldırarak.

Caleb belimi sıkarak beni durdurdu. "Odama gelip onu becermemi izlemek ister misin?" diye sordu tehditkâr bir sesle.

"Videoya çekmeme izin verirsen olur," diye karşılık verdim. Onu güldürmeye çalışıyordum, şu öfkesini dindirebilirsem belki...

"Niyetin müstehcen bir video çekmekse başrolde sen olmak zorundasın," dedi, nefesi dudaklarımı okşuyordu.

"Başrolünde olduğum son videoda arkadaşlarınla beni öldürmeye çalışıyordun," diye hatırlattım.

"Benim olanlarla hiçbir ilgim yoktu."

"Oradaydın."

Tekrar sessizlik çöktü, aramızdaki azıcık boşluk giderek ısınıyordu ama ikimiz de dudaklarımızın arasındaki mesafeyi kapatmaya kalkışmadık.

"Bunun için beni cezalandıracağını söylemiştin," diye mırıldandı en sonunda.

"Belki de yapmışımdır," diye fısıldadım.

Elini yüzüme uzattığında beklenmedik dokunuşu karşısında irkildim. Parmağını çene hattımdan aşağı kaydırdı ve başımı hafifçe eğerek boynumu açığa çıkardı. Kalbim hâlâ son sürat atıyordu ama nedeni artık korkudan çok heyecandı. Bir cana-

varla oynuyordum, ilk kez beni ısırmasını istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Aramızdaki gerginliğin bir şekilde dindirilmesi gerekiyordu.

Eğilip burnunu boğazımda gezdirerek derin bir nefes aldı. "Hâlâ Kaynak'ım olmaktan nefret ediyor musun, Tory?" diye sordu alçak sesle.

"Çoğu zaman," diye yanıtladım.

"Peki ya şu an?" Atkuyruğumu kavrayıp başımı nefesimi kesecek kadar sertçe geriye yatırdı. Kollarımdaki sarmaşıklar çözüldü ve ellerimi arabasının kaputuna bastırarak dengemi sağladım.

"Sanırım şu anlık... bir şikâyetim yok," diye fısıldadım.

Caleb inledi, dişleri uzadı ve tutuşunu biraz bile gevşetmeden yüzünü boynuma gömdü. Her zamanki nazikliğinden eser yoktu, öfkesi tenimin en derinlerine sapladığı dişlerinden ve boğazının gerisinden yükselen hırıltılarından anlaşılıyordu.

O beni kana kana içerden dudaklarımdan bir inilti döküldü, başım dönmeye başladı. Ellerim omuzlarını buldu, parmaklarım bu sert tutumuna karşılık tenine battı. Fakat onu itmek yerine kendime çekiyordum. Dünyam dört dönüyordu ve bir an için böyle ölmenin, güzel bir canavarın kollarında son nefesimi vermenin nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendimi alamadım.

Sonunda geri çekildiğinde kaputun üzerine yığıldım, gözlerimi kırpıştırarak kendime gelmeye çalıştım.

Vücudum korkunun kırıntıları ve azımsanamayacak ölçüde arzuyla uğulduyordu. Bacaklarımın arasında onun da sertleştiğini hissedebiliyordum.

"Hâlâ karnavala gitmek istiyor musun?" diye sordu Caleb çarpık bir gülümsemeyle, emdiği gücümün yarattığı coşkunun etkisindeydi.

"Evet," dedim ufak bir tebessümle. "Karnavala gitmek istiyorum."

Caleb üzerime eğilip beni sertçe öptü. Dudakları beni cezalandırırcasına, tenimde iz bırakırcasına hareket ediyordu. Dilinde kanımın tadını alabiliyordum ve dokunduğu her yer için için yanıyordu. Beni yerime mıhlamasına direnmedim, arzusuna teslim oldum. Öfkesinin her geçen saniye biraz daha azaldığını hissedebiliyordum. Benim yaptığımı biliyordu. Fakat beni intikamdan daha çok istiyordu. En azından şimdilik.

Geri çekildi ve cayır cayır yanan gözleri üzerimde gezindi, parmaklarıyla boynumdaki ısırık izini iyileştirdi.

"O zaman gidip biraz eğlenelim."

Ona sırıttım. Üzerimden çekildi ve kaputtan inip arabaya binmeme izin verdi. O saçma sapan kapı kapanır kapanmaz motoru çalıştırdı ve farlar yandı.

Çakıllı patikayı aşıp yola dönerken arkama yaslandım, sersemliğimi üzerimden atamamıştım. Caleb gücümü ve kanımı o kadar çok emmişti ki hâlâ başım dönüyordu. Yine de ucuz kurtulmuştum. Özellikle de gerçeği öğrendiğine dair şüphelerimde haklıysam. Belli ki ikimiz de bunu açık açık itiraf etmeyecektik. Hiç değilse bir orta yol bulmuş gibi görünüyorduk ve elimden gelen tek şey böyle süreceğini ummaktı.

DARCY

OTUZUNCU BÖLÜM

Diego hamburgerini mideye indirirken ben önümdeki el sürülmemiş vegan burgerimle oturuyordum.

"İyi misin?" diye sordu dolu ağzıyla.

Buz pistine bakan bir çardağın altındaydık ve son on dakikadır –belki daha da uzun süredir– pistte dönüp duran çifti izliyordum.

Dikkatimi ona çevirerek, "Evet," dedim. "Affedersin, sadece..." Cümlenin gerisini nasıl getireceğimi bilemedim. *Yattığım öğretmenimi başka bir kadınla öpüşürken gördüm ve şimdi kalbim sızlıyor.*

"Kampüse dönebiliriz istersen," dedi.

Bakışlarım yine buz pistine kaydı ve Tyler'ın Sofia'yı etrafında döndürdüğünü gördüm. Diego bakışlarımı takip edince ona bakıp tepkisini bekledim ama ifadesi hiçbir şeyi ele vermedi.

"Diego, kötü bir şey yaptım," dedim, suçluluk hissi içimi kemiriyordu.

"Ne yaptın?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Ben..." Gözlerimi hamburgerime diktim. "Sofia'yı Tyler'a ayarladım."

Aramıza sessizlik çökünce ona bakmaya çekindim.

Diego elini elimin üzerine koyunca şaşkınlıkla başımı kaldırdım, mavi gözlerindeki yoğunluk kalbimi sızlattı. "Aramızdaki bu çekimi hissettiğin için mi?"

"Ne?" dedim hayretle. "Hayır... Üzgünüm. Yani sen... harika bir arkadaşsın, Diego."

"Ah."

"Sofia konusunda üzgünüm," diye tekrarladım.

"Eh, keyfi yerindeymiş gibi görünüyor," dedi iç geçirerek. "Hem haklısın, aramızdaki şeye resmiyet kazandırmamıştık. Bunu istediğinden bile emin değilim. Belki de sadece arkadaş kalmamız daha iyidir."

"Bizim gibi mi?" dedim umutla.

Gülümsedi. "Evet, *chica*." Sandalyesinden kalktı. "Sıcak çikolata alıp dönme dolaba binmeye ne dersin?"

"Harika olur derim." Ben de kalktım ve birlikte çardaktan çıktık.

Çok geçmeden dönme dolap sırasına girdik. Gelirken aldığımız sıcak çikolatayı bitirip tepemizde yükselen beyaz bölmeleri izledim. Sıramız gelince metal platforma çıktık ve bir çiftin indiği bölmeye girdim.

Diego da bana katılmak üzere adım atmıştı ki bir gölge üzerine tosladı, onu kıçüstü düşüren Orion içeri girince şaşkınlıktan nefesim kesildi.

"Kaynak'ıma ihtiyacım var," diye çıkıştı ayağa kalkan Diego'ya.

"Ne... Hayır!" diye bağırdım öfkeyle.

İnmek üzere ayağa fırladım ama Orion elbisemin eteğini tutup beni yerime geri oturttu. Tek koluyla beni kıstırıp dişlerini boynuma geçirdi.

Dudaklarımdan kısa bir çığlık koptu ve tiz ses karnaval alanında yankılandı. Canım her zamankinden daha fazla yan-

mıyordu ama hiçbir şey olmamış gibi buna kalkışması ihanetten farksızdı.

Görevli adam kendi kendine ıslık çalarak bölmenin kapısını kilitledi ve giderek hızlanarak yerden yükselmeye başladık.

"Çekil üzerimden!" Orion'ı itip büyüme uzanmaya çalıştım ama o kımıldamadı bile.

Homurdanarak dişlerini tenimden çıkardıysa da kolunu üzerimden çekmedi. Yüzünü benimkine yaklaştırıp dişlerini gösterince içimi bir korku sardı. O anda vahşi bir hayvana dönüşmüştü ve ondan kaçmam imkânsızdı. Önümüzdeki yirmi dakika boyunca burada mahsurduk ve bunu kasten yaptığından adım gibi emindim. Ufak bir el hareketiyle etrafımıza sessizlik balonu oluşturarak tepemi daha da attırdı.

"Bu mesele fazla uzadı," diye homurdandı, sesindeki sertlını kalbimi tekledi. "Sırf bana inat olsun diye onu yanında getirdin."

Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı, duyduklarıma inanamıyordum. "Onunla konuşmamı *siz* istediniz. Ayrıca siz de yalnız değilsiniz, Profesör," diye çıkıştım.

"Lance," diye düzeltti.

"Tabii," diye homurdanarak elbisemi elinden kurtarmaya çalıştım. "Artık aramızda size öyle seslenmemi gerektirecek bir yakınlık yok. Kız arkadaşı olan adamlarla yatmam. *Fran* sizi tatmin edemiyorsa başkasının kapısını çalın."

Gözleri parıldadı ve dudakları kötücül bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O benim kız arkadaşım değil."

"Hı hı. Zaten bu yüzden dilinizi boğazına sokuyordunuz. Kız arkadaşınız olmadığı için."

"İkiyüzlülük ediyorsun," dedi ve gülümsemesi birden soldu.

Başparmağını sertçe dudaklarıma sürttü, kıvranıp onu durdurmaya çalıştım ama kıskıvrak yakalanmıştım.

"Ne yapıyorsun?" Kolunu ittim ama beni umursamayıp dizini uyluklarıma bastırarak beni hareketsiz hâle getirdi.

"Kadınımı Diego Polaris'in tükürüğünden arındırmaya çalışıyorum," diye homurdandı.

Cevabı içimde o kadar farklı hisler uyandırdı ki ben bile şaşkına döndüm. Sinir, hiddet ve biraz da keyif. Bir de kafa karışıklığı tabii çünkü ne ara onun *kadını* olmuştum? Birkaç gün flörtleşmiş, çok âşıkmışız gibi sevişmiş, sonra da birbirimizi boğazlama noktasına gelmiştik. İlişkimiz daha başlamadan bitmişti ve sap gibi ortada kalmıştım.

Biraz nefeslenmek için elimi göğsüne bastırıp onu itmeye çalıştım ama boşunaydı. Francesca'nın gül parfümüne karışmış kokusu öfkemi daha da körüklüyordu.

"Diego *beni* öptü. Gafil avlandım. Ama sen onu kendi isteğinle öptün."

Ağlama, Darcy Vega. Sakın ağlama.

Orion dudaklarını birbirine bastırdı, aramızda tehlikeli bir enerji uğulduyordu. "Neden yaptığımı biliyorsun."

"Yine aynı şeyi yapma. Suçu hemen bana atıyorsun, kafandan geçenleri okumamı bekliyorsun," diye patlayıp onu yine itmeye çalıştım. Fakat Orion daha da yakınıma girdi. Elini bacağıma koydu ama hemen kenara ittim. "*Bunu* da yapma."

"Neden?"

"Çünkü bitti," dedim nefes nefese. "Tek gecelik bir şeydi, hayatlarımıza kaldığımız yerden devam edelim."

"Oradan bakınca bitmiş gibi mi görünüyor?" diye sordu içimi hoş eden gür sesiyle. Boynuma uzanıp zonklayan ısırık izini iyileştirmeye koyuldu, nazik dokunuşu sırtımdan enfes bir ürperti geçmesine neden oldu. Bundan bu kadar hoşlandığım için kendimden nefret ettim ve aklımı toplamaya çalıştım.

Dürüst olmam gerekirse hayır, bitmiş gibi görünmüyordu. Ona hâlâ çok kızgındım ama bir yanım Orion'dan vazgeçemiyordu. Kanımda zehir gibi dolaşıyordu. Belki de şeker gibi. Karar vermek zordu. Ama her hâlükârda sağlığıma zararlıydı.

O cevabımı beklerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu, güç bela nefes alıyordum.

"Onu öptüğüne inanamıyorum," diye homurdandım, hain gözyaşlarım akmak üzereydi.

Neredeyse dönme dolabın zirvesine ulaşmıştık, tüm karnaval alanını görebiliyordum. Titreşip dans eden ışık denizi göz kamaştırıcıydı. Aşağıdan gelen kahkahalar herkesin ne kadar eğlendiğinin kanıtıydı ve ben de böyle berbat hissetmek yerine doyasıya gülmek istiyordum.

"Beni incitmek için Diego'yla buraya geldin," dedi Orion, ses tonu gerçekten incinmiş gibi çıkıyordu.

"Benden ağzını aramamı istedin."

Gözleri birden öfkeyle doldu. "Kalkıp da onunla randevuya çıkmanı istemedim," diye çıkıştı.

Bakışlarımı kaçırdım, o da çenemi tutarak beni tekrar gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Kampüsten birlikte çıktığınızı gördükten sonra Francesca'yı aradım."

Kalbim sızlıyor, içim acıyordu. Bunun kendimizi kaptırdığımız aptalca bir oyun olduğuna inanmayı her şeyden çok istiyordum. "İntikam için mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Hayatımın en büyük hatasıydı. Diego'nun seni öptüğünü gördüğümde hissettiğim şeyi bir daha hissedeceğime ölmeyi tercih ederim."

"Bu yüzden mi Francesca'yı öptün?" diye karşılık verdim, onun üzerinde dolaşan ellerinin görüntüsünü zihnimden atmak istiyordum.

Hafifçe geri çekilip kaşlarını çatarak, "Evet," dedi.

Aramıza bir sessizlik çöktü.

"Tekrar soruyorum. Gerçekten bitti mi, Mavi?" Kolumu neredeyse canımı yakacak kadar sert tutuyordu. İnce bir çizgide yürüyorduk, onunla olmak mı yoksa onunla olmamak mı canımı daha çok acıtacaktı bilmiyordum.

Başımı ağır ağır iki yana salladığımda gergin vücudu gevşedi. "Ama belki de bitmeli. Bir yanım bitmesini istemiyor ama canımı yaktın."

"Önce sen benim canımı yaktın." Dişlerini sıktı.

Başımı iki yana salladım. "Yaptığımız şeyler aynı *değildi.*" Bakışlarımı kaçırdım.

Ne zaman birbirimize sadık olacağımıza dair söz vermiştik ki? Sırf birlikte bir gece geçirdik diye ona başka kadınlarla görüşmemesini söyleme hakkım var mıydı? Belki de yoktu. Kimin umurunda, belki tam da bunu söylemek istiyordum.

Orion iç geçirerek avucunu yanağıma koydu ama elini ittim. Gözleri çaresizlikle doldu. "Özür dilerim, tamam mı? Onu öpmemeliydim."

Sesindeki samimiyet neredeyse bana geri adım attıracaktı. Francesca meselesini unutabilirdim belki ama Tory'ye olanları unutmam mümkün değildi. Bu tartışma çığırından çıkmıştı ancak başlangıcı sahildeki mağarada olanlara dayanıyordu.

Başımı sertçe aşağı yukarı salladım.

"Gelecekte canımı yakmak istiyorsan ellerini kullan," dedi karanlık bir sesle. "Sanırım fiziksel acıyı tercih ederim."

"Darius ve Tory'yle olanlar için özür dileyene dek canını yakmak isteyeceğim," dedim. "Canımı en çok yakan benden ufacık bir özrü esirgemen. Yaptıkların umurunda bile değil." Gözlerim doldu ama hızlıca kırpıştırarak gözyaşlarımı bastırdım. İçimden kendime küfrettim, yaşları gördüğünden emindim.

"Özür mü istiyorsun, Mavi? Peki. Sana elimden gelen en iyi özrü sunacağım." Ağzımın kenarına bir öpücük kondurdu, kararlılıkla ayağa kalktı ve kapıyı açıp aşağı atladı.

"Hasiktir," dedim şaşkınlıkla, öne doğru eğildiğimde hava büyüsüyle aşağı süzüldüğünü gördüm. On beş metrelik bir dönme dolabın tepesinden atlamamış gibi kalabalığın arasına dalmasını öylece izledim.

Dönme dolap nihayet platforma yanaştığında Diego'nun beş karış suratla beni beklediğini gördüm. "O *Vampiro* şerefsizin önde gideni," diye homurdandı. "İyi misin?"

"İyiyim. Ayrıca ona şerefsiz deme," diye karşılık verdim içgüdüsel olarak.

Diego'nun tek kaşı kalktı. "Hadi ama, sakın bana ona tutuldum deme. Bu çok acınası olur."

Her yanıma ateş bastı. Nabzım hızlandı ve göğsüm daraldı. Dilimi öyle sert ısırdım ki kanadığından emindim.

Hayır de gitsin. Ona öyle bir şey olmadığını söyle.

Bu sözcükleri söylemek neden bu kadar zordu. Alt tarafı ufacık bir yalandı. Fakat Diego'nun sözleri içimde bir dişi kaplanı uyandırmış gibiydi. Ettiği laflar yüzünden onu yok etmek istedim. Orion'a öfkeli olabilirdim ama Diego'nun onunla böyle konuşmaya hakkı yoktu. Bir an kontrolümü kaybedeceğimi sandım. İçimde gerçek bir canavarın yaşadığını düşündüm.

Öfkemi mantığımla konuşabilecek kadar bastırmayı başardım. "Ondan hoşlanmadığını biliyorum, Diego ama–"

"Aması falan yok," diye sözümü kesti, gözleri parlıyordu. "Ondan hoşlanmıyorum demek hafif kalır. Ondan *nefret* ediyorum. Acı içinde ölmesini istiyorum. Keşke Pitbol Stadyumu'nda geberip gitseydi."

Ona öyle sert bir tokat attım ki elimi geri çektiğimde ben de onun kadar şok olmuştum. Yanağında elimin izi çıkmıştı ve suratıma beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. Bana doğru bir adım attığında geriledim, hemen ardından ondan çok daha güçlü olduğumu hatırladım. Ama o yarım saniye sanki tüm güç ondan yayılıyormuş gibi hissetmiştim.

"Farklı olduğunu sanmıştım," dedi ağır ağır. "Ama senin de o fahişe kardeşinden farkın yokmuş. Sana bok gibi davranan, sırf istedikleri an dizlerinin üzerine çökeceğini bildiğinden sana yüz veren piç kurularının peşinden koşuyorsun. *Es*

patético[12]." Arkasını dönüp kalbimin üzerinde tepiniyormuş gibi ayaklarını yere vura vura gitti.

Öfkeden alt dudağım titredi ve kendime gelmem biraz vakit aldı. *Ne cüretle benimle böyle konuşabilir?*

Tory'ye bir mesaj atıp nerede olduğunu sormak için Atlas'ımı çıkardım ama sonra bir an tereddüt ettim. Muhtemelen Caleb'la iyi vakit geçiriyordu ve gecesini mahvetmek istemiyordum. Hiç değilse birimiz karnavalın tadını çıkarmalıydı.

Boğazımdaki yumruyla kalabalığın arasında dalgın dalgın yürüdüm, muhtemelen Zodyak'a dönen servislerden birine binmeliydim.

"Güzelll kızzz," dedi bir kadın, başımı kaldırdığımda uzun, tuhaf şekilli pencereleri olan turuncu duvarlı Aynalar Labirenti'nin önünde durduğunu gördüm. "İçeri gel de aslında kim olduğunu öğren," dedi baştan çıkarıcı bir sesle.

Üzerinde simli, pembe renkli, göbeği açık bir bluz ve şort vardı, ağzı bir peçenin ardına gizlenmişti ve etkileyici bir göz makyajı yapmıştı. Labirentten uhrevi bir melodi yükseliyor, kadın da kalçasını ritme uygun bir şekilde sallayarak beni içeri davet ediyordu.

"Ne kadar?" diye sordum. Denemekten ne zarar gelirdi ki? Aklımı bu korkunç geceden uzaklaştırmak iyi olurdu.

"Sana iki aura," diye yanıtladı elini uzatarak.

Cüzdanımdan bir çift bozukluk çıkarıp ona uzattım, kadın da bir esintiyle girişin önündeki gümüş perdeyi çekti.

İçeri girdim ve perdenin arkamdan kapanmasıyla karnavalın gürültüsü bıçak gibi kesildi. Kırmızı ışıklarla aydınlatılmış loş koridorda ilerlerken o tuhaf müzik dört bir yanımda yankılanıyordu. Koridorun sonunda kocaman bir ayna duruyor, mavi çerçevesi parıldıyordu. Üzerine gümüş yaldızlı harflerle bir sözcük yazılmıştı. *Geçmiş.*

---

12 (İsp.) Acınası. *–ç.n.*

Aynaya yaklaştıkça kalbim daha hızlı atmaya başladı. Karşımda Zodyak'a gelmeden önceki hâlim duruyordu, koruyucu babamın mutfağındaydım. Pete masada oturmuş, bir kazı kazan kartını hışımla kazıyordu. Kahve makinesinin önünde durmuş, evden bir an önce çıkabilmek için gergin gergin kahvemi hazırlamasını bekliyordum. O günü hatırlıyordum, Pete bir şey söylemeden kaçıp gitmek istemiştim. Ne dediğini tam anımsamıyordum ama sözlerinin sebep oldukları acıyı hatırlıyordum.

"Bir bok çıkmadı. Yine. Sana ve kardeşine biraz daha katlanacağız mecbur."

Katlanmak. Kaşlarım çatıldı. Hiçbir koruyucu ailemiz bizi istememişti ama bu geçmişin acısıydı. Artık o günleri yaşamıyordum. Şimdi tezgâhı sımsıkı kavramış anıdaki kıza bakarken bunu her zamankinden daha net görebiliyordum. Artık o kız değildim. Artık bir umudum vardı. Hayatımda beni isteyen, benim isteğim kişiler vardı.

Bir sonraki koridora dönerken aynadaki görüntü solup gitti. Bir rampadan yukarı tırmandım, duvarlar etrafımda dönüyor gibiydi. Sıradaki geçide ilerlerken mavi ışıklar yanıp sönüyordu.

Başka bir koridora girip duvar boyunca sıralanmış aynaları geçtim. Üzerlerinde başka sözcükler yanıyordu. *Kim olmak istiyorsun?*

Her bir aynada farklı bir görüntü vardı. Hepsi bendim ama her yansımada saçım ve makyajım değişiyordu. Bir palyaço olduğum yansımanın önünde duraksayıp kahkaha attım. Bir diğerinde güzel, beyaz bir Griffon'dum. Birkaçında saçlarım kırmızı, siyah ve gümüş rengiydi. Birinde direkte dönen bir striptizciydim, bir başkasında kılıçlı bir savaşçı. Nihayet üzerinde, *Bugün,* yazan son aynanın önüne geldim. Bu sefer karşımda aynaya her baktığımda gördüğüm kız duruyordu. Gördüğüm şeyden memnundum.

Başka bir perdenin ardına geçtim ve kendimi aynalı camdan yapılmış bir odada buldum. Duvarlar, zemin, tavan, hepsi pasparlaktı ve yansımam sonsuzluğa uzanıyor gibiydi. Odayı

hızlıca aşıp bir sonrakine girdiğimde beni bekleyen son aynayı gördüm. Koridor loş mavi ışıkla aydınlanıyordu ve en sonundaki ayna boş görünüyordu.

Üzerindeki, *Gelecek,* yazısına bakarak ona doğru yürüdüm.

Aynanın altından mavi ve kırmızı alevler yükselirken kaşlarımı çattım. Kafamı kaldırınca aynanın sandığımın aksine boş olmadığını fark ettim. Karşımda bir gece göğü uzanıyordu, ortasında parıl parıl yanan gölgeli bir ay asılıydı. Astrum'un bize bıraktığı Şeytan kartının arkasındaki mesajı hatırladım.

Sorunun cevabı Ay Tutulması'nda gün yüzüne çıkacak.

Binlerce sorum vardı ama yarın en önemli olanların açıklığa kavuşacağını umuyordum.

Ayna aniden bir kapıya dönüştü ve koridor aydınlandı. Kolu çevirdiğimde kendimi tekrar dışarıda buldum, serin gece havası yanaklarımı okşadı.

Görevli kadına gülümsediğimde bana ürkütücü bir tavırla el salladı. *Ne tuhaf kadın.*

Yoluma devam ederken ürperdim ama bu dikkat dağıtıcı şeyden sonra kendimi daha iyi hissediyordum. Biraz daha kalmaya karar verdim. *Kendi başıma neden eğlenemeyeyim ki?*

Kendime bir bardak sıcak çikolata alıp kristaller ve ıvır zıvırlar satan tezgâhları incelemeye koyuldum. *Orospu çocuğu, Diego. Kardeşimle benim hakkımda nasıl böyle konuşabilir?*

Atlas'ım ötünce karşımda Tory'den bir mesaj bulma umuduyla onu çıkardım ama mesaj Orion'dandı.

Lance
Özür dilemeye hazırım.
Beş dakika sonra sirk çadırına gel.

Kaşlarımı çatarak Atlas'ı cebime geri koydum ve çadırı işaret eden tabelayı buldum. Gidip gitmemek konusunda kararsızdım ama merakım ağır bastı.

Tabelaları takip ederek sirk çadırına giden dolambaçlı yolları aştım. Çadır mor ve kırmızı renkli, yanıp sönen ışıklarla süslü devasa kubbesiyle karnaval alanının kenarında yükseliyordu. Dışında toplanmış birkaç sirk sanatçısı gökyüzüne rengârenk alevler üflüyordu.

Sıranın sonuna geçip içeri girdim. Çadırın içi dairesel sahnelerle doluydu. Her birinde farklı gösteriler yapılıyordu, bakışlarımı vücutlarını kemikleri yokmuş gibi tuhaf pozisyonlara sokan akrobatlarda, illüzyon şovları yapan ya da büyüleriyle yarattıkları ateş çemberlerinden atlayan sanatçılarda gezdirdim.

Çadırın en arka kısmında bir kalabalık toplanmıştı, kaşlarımı çatarak Orion'ı aramak için o tarafa doğru yürümeye başladım. Kalabalığın arasından sıyrılarak ön taraflara yaklaştığımda yan yana duran iki dev metal sandalyenin bulunduğu bir sahne gördüm; sandalyelerin kolçaklarında ve ayaklarında kelepçeler vardı.

Sahnenin üzerinde *Uyuşuk Adam* yazılı bir levha asılıydı ve hemen altında cam bir kutuya konmuş parlak bir taç duruyordu.

Üzerine uzun siyah bir palto, altınaysa ışıltılı mavi şort giymiş bir adam bastonunu çevirerek sahneye çıktı. "Cique de Sol-Fae'e hoş geldiniz! Ben sunucunuz Rusty Star. Toplanın, sahne arkasında Uyuşuk Adam'a meydan okumaya kalkışan cesur bir gönüllümüz var!" diye bağırdı. Seyircilerden alkışlar ve heyecanlı haykırışlar yükseldi.

Adam sözlerini bitirdiğinde küçük bir fil boyutlarında iri bir adam sahneye çıktı, göğsü çıplaktı ve teni yağla parıldıyordu. Gözleri boş, yüzüyse ifadesizdi. Soldaki metal sandalyeye oturdu.

Onun ardından mücevherlerle süslü bir bikini giymiş, bikini altının arkasından iri pembe tüyler yükselen güzel bir kadın sahneye çıktı. İri adamı kelepçelerle sandalyeye bağladı, abartılı hareketlerle el ve ayak bileklerini sabitledi.

"Korkusuz gönüllümüz Lance Orion'a kocaman bir alkış lütfen!" Rusty bastonuyla sahnenin öbür ucunu işaret etti ve Orion sahneye çıktı. Onun da gövdesi çıplaktı ve sırıtıyordu.

Diğer sandalyeye oturdu ve kadın kötücül bir gülümsemeyle onu kelepçeledi. Orion gözlerini seyircilerin üzerinde gezdirdi, bakışları benimkileri buldu ve içinde bulunduğu duruma rağmen rahatlamış gibi görünüyordu. Ona sorgulayıcı bir bakış attığımda sırıtışı daha da genişledi. Mücevherli bikini giyen kadın aralarına girdi ve sahnenin zemininden fırlayan kırmızı kolun başına geçti.

"Gönüllümüz bu tehlikeli oyuna Uyuşuk Adam'dan daha uzun süre dayanabilirse şahane ödülümüzün sahibi olacak. Zafer tacı!" Rusty sahnenin üzerinde asılı duran tacı işaret etti ve cam kutudan etrafa kıvılcımlar saçıldı. "Uyuşuk Adam'ın acı eşiği şimdiye dek sahnemize ayak basmış herkesten daha yüksekti. *Kimse* tacın sahibi olamadı. Bakalım en yeni gönüllümüz bunu değiştirebilecek mi?"

Acı eşiği mi??? Başımı iki yana sallayarak Orion'a bakıp ona gözlerimle, *Ne halt ediyorsun sen?* diye sordum.

"Hazır mısın, Diamond?" diye sordu Rusty asistanına. Kadın başını aşağı yukarı sallayarak kolu kavradı. Rusty gözlerinde dans eden çılgın parıltılarla bize döndü. "İki sandalye de akımı giderek artan bir elektrik devresine bağlı. İlk pes eden oyunu kaybeder."

Bir dakika... Ne!?

"Tek yapmanız gereken elinizi kaldırmak, elektrik akımı ânında kesilecek," diye ekledi Rusty. Orion kelepçeli kollarını kaldırmaya çalışırken seyircilerden kahkahalar yükseldi.

Rusty kıkırdadı. "Tamam tamam. Söyleseniz yeter, Bay Orion."

"Gerek olmayacak," dedi Orion pis pis sırıtarak.

Kalabalıktan bu kez şaşkınlık nidaları yükseldi.

Başımı tekrar iki yana sallayıp, "*Kes şunu,*" dedim ağzımı oynatarak. Ne var ki Orion beni görmezden gelip bir spa merkezinde masaj yaptırmaya hazırlanıyormuş gibi arkasına yaslandı.

"Hanımlar ve beyler, gönüllümüz kendine çok güveniyor. Bakalım bu özgüveni ne kadar sürecek," dedi Rusty ve acımasız bir gülümsemeyle Diamond'a işaret verdi. "Gösteri başlasın!"

Diamond kolu indirirken yüreğim ağzıma geldi.

Hava gümbür gümbür çalan müziğin yanı sıra cızırtı ve çıtırtı sesleriyle dolarken Orion yüzünü buruşturup yumruklarını sıktı.

Uyuşuk Adam elektriğe ufacık bir tepki bile vermedi, yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Akımı artıralım!" dedi Rusty. Diamond kolu biraz daha aşağı indirdi.

Orion'ın çenesi gerildi, acı çektiği gözlerinden okunuyordu ama bağırmadı.

Bu düpedüz delilik.

"Artır!" diye bağırdı Rusty bir kez daha. Orion'ın dudaklarından nihayet acı dolu bir inilti koptu ama yine de pes etmedi. Kasları gerilip omuzları titrerken gözlerimin içine baktı.

"Tamam, anladım!" diye bağırdım ama o pes etmedi.

Uyuşuk Adam ufacık bir acı belirtisi bile göstermeden oturmaya devam ediyordu. Böyle giderse Orion sırf inadından ölecekti.

"O herife elektrik vermiyorlar. Bu lanet oyun kocaman bir aldatmaca," dedi arkamdan biri. Kalbim tekledi.

"Artır!" diye emretti Rusty.

Orion acıyla haykırırken arkama dönüp az önce konuşan adamı bulmaya çalıştım. Seyircilerin arasında birkaç bikinili kız da vardı. Burada çalıştıkları için Uyuşuk Adam'a elektrik vermediklerini biliyor olmalıydılar.

"Artır!"

Hışımla önüme dönüp, "Yeter!" diye bağırdım.

Orion'ın kollarındaki damarlar şişmiş, göğsü ter içinde kalmıştı. Uyuşuk Adam kimse bu raddeye kadar dayanamamış gibi şaşkınlıkla kaşlarını çatarak ona bir bakış attı. Orion'ın pes etmeyeceğini biliyordum. Bir şeyler yapmak zorundaydım.

Kalabalığın arasından sıyrılıp sahnenin arkasına, gölgelerin içine süzüldüm. Bir perdenin arkasına geçtim. Etrafta kimse yoktu. Bu saçmalığa bir son verebilmek için çekebileceğim bir fiş aradım.

Aradığımı buldum ama fişlerden birinin yuvasına takılı olmadığını görünce keskin bir nefes verdim.

Uyuşukmuş. Hadi oradan.

Anlık bir delilikle fişi yuvasına taktım. Sahneden acı dolu bir haykırış yükselirken hemen perdenin arkasından çıkıp kalabalığın arasına karıştım.

"YETER! DURUN!" diye bağırdı "Uyuşuk" Adam. Rusty panikle etrafa bakındı.

"Diamond!" diye çıkıştı ve kadın kolu hemen indirerek elektriği kesti.

Orion derin bir nefes alarak öne yığıldı, yumrukları sımsıkıydı.

Diamond telaşla Uyuşuk Adam'ı çözmeye başladı ve adam kelepçeler açılır açılmaz titreyerek sahnenin arkasına kaçtı. Ardından asistan Orion'ın yanına geçti. Çaresizce ona koşmak istiyordum ama kalabalığın önünde bunu yapamayacağımın farkındaydım.

"Hanımlar, beyler, ilk kez bir kazananımız var!" Rusty ilk anki şoku üzerinden atmıştı. Alkış sesleri çadırı doldurdu.

Orion sendeleyerek sandalyeden kalktı ve elini üzerine koyarak kendini iyileştirmeye başladı. Duruşu dikleştikçe içim rahatladı.

Rusty bir büyüyle cam kutuyu yere indirdi, gönülsüzce kapağını açarak tacı Orion'a takdim etti.

"Tebrik ederim," dedi, yüzündeki gülümseme o kadar sahteydi ki hâline gülmeden edemedim.

Orion sırıtarak tacı aldı. "Ben de oyun hileli sanıyordum."

Rusty boğazını temizledi. "Hiç de bile."

Orion sahneden inerken onu karşılamak için kalabalığın arasında ilerledim. Bir grup öğretmen çadıra girince kalbim tekledi. Hemen aksi yöne yürümeye başladım.

Atlas'ımdan bir bildirim sesi geldi.

Lance
Seni kampüse bırakabilir miyim?

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Washer yanımdan geçip giderek bir grup bikinili sirk çalışanına yöneldi.

Elini kadınlardan birinin çıplak sırtına koyduğunda kaşlarım çatıldı.

Arkanıza bakmadan kaçın, kızlar.

Orion'a hızlıca bir cevap yazdım.

Darcy
Deli misin sen???

Lance
Evet. Sana deliyim 😉

Seni okula götürmeme izin ver.

Gergin gergin ayağımla ritim tutmaya başladım, ona hâlâ sinirliydim ama bir yandan da onu görmeyi her şeyden çok istiyordum.

Darcy
İyi. Nerede buluşacağız?

Lance
Çadırın arkasında yola bakan bir çit var.

Diğer tarafında bekle.

Çadırdan çıktım ve dudağımı ısırarak arka tarafına dolandım. Karşıma söylediği gibi araziyi çevreleyen ahşap bir çit

çıktı. Parlak ışıkların hiçbiri burayı aydınlatmıyordu ve kimsenin beni göremeyeceğinden emindim.

Çiti şöyle bir ölçüp biçtikten sonra avuçlarımdan biraz hava üfleyerek üzerinden atladım. Diğer taraftaki caddeye inerken sadece hafifçe sendeledim ve bir şeyleri paramparça etmediğim için kendi kendime gülümsedim.

Yol sessizdi, karşı tarafında sık bir orman vardı. Çevrede tek bir lamba bile yoktu ve yüzümün önünde oluşan buhar bulutları ay ışığının altında bir hayaleti andırıyordu.

Birkaç dakika sonra bir çift farın parlak ışığı belirdi ve havalı, kırmızı bir Ferrari yanıma yanaştı. Camlar karartılmıştı ama sahibinin kim olduğu gün gibi ortadaydı. Yolcu tarafının camı açıldı ve Orion bana bakmak için yolcu tarafına eğildi.

Arabasının kapısına öfkeyle bir tane patlattım. "Bunu nasıl yaparsın? Az kalsın kalpten gidecektim!"

"Asıl ben kalpten gidecektim, Mavi. Ödeştik diyebilir miyiz?"

Başımı iki yana salladım ve gözlerimi kırpıştırarak gecenin başından beri yakamı bırakmayan lanet yaşları bastırdım. Ön tekerine bir tekme savurduğumda kaşları çatıldı. "Arabama saldırmayı bırakır mısın? O hassas bir kız."

Ona sırtımı dönüp aya baktım, gözyaşlarım yüzünden bulanık bir yün yumağı gibi görünüyordu. Elbisemin kolunu çekiştirip gözlerimi kuruladım. Orion karşıma geçince ay arkasında kaldı, yüzünde gergin bir ifade vardı.

"Niyetim seni üzmek değildi," dedi çaresizlikle. "Özür dilemeye pek alışkın değilim. Bu, Faelerin doğasında yok. Her şeyi elime yüzüme mi bulaştırdım?"

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken göğsüne vurdum. Orion çenemi tutup damlayı başparmağıyla sildi.

"Özür dilerim desen yeterdi," diye fısıldadım. Yüzüne umut dolu bir sırıtış yayıldı ve hafifçe üzerime eğildi.

"Özür dilerim." Ellerini arabanın iki yanına koyunca nefesim kesildi.

"Onun gibi kokuyorsun," diye homurdandım.

"Kendi kokunla bastır o hâlde," dedi. Ceketinin yakasını kavrayıp onu aşağı çekerek dudaklarımızı buluşturdum.

Öpücüğümüz gözyaşları ve çaresizlikle doluydu. Acı önce bulanıklaştı, sonra da bir fırtınaya kapılmış gibi uçup gitti. Birini affetmek kolay değildi ama göğsümdeki ağırlık nihayet hafiflemişti, yeniden nefes alabildiğimi hissediyordum.

"Gel hadi," dedi Orion geri çekilerek. "Geceyi hâlâ güzel bir şekilde noktalayabiliriz."

"Keşke lunaparkta birlikte eğlenebilsek," dedim somurtarak.

"Şey... Duyduğuma göre bu gece yatak odamda başka bir lunapark açılmış," diye takıldı.

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. Orion sırıtarak saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Arkadaşlarının yanına dönmek istersen anlarım." Elimi sıktığında parmaklarımı onunkilere kenetledim.

"Şu diğer lunaparkı merak ettim. Hız treni var mıymış?"

"Hayır, kaydırak işini görür mü?" diye karşılık verdi.

Güldüm. Orion kapımı açtı, yolcu koltuğuna oturdum ve o kapıyı kapattıktan sonra ben de camı kapattım. Hızlıca kaputun önünden dolaşıp direksiyona geçti.

Yola çıktığımızda aramıza sessizlik çöktü.

Son sürat atan kalbimin sesini ben bile duyabiliyorken onun Vampir kulaklarından kaçmadığından emindim. Sakinleşmek için yutkundum.

"Fran nerede?" diye sordum düz bir sesle.

Orion kıkırdadı. "Ona böyle dediğini duysa seni öldürür."

Omuzlarımı silktim. *Denesin de görelim.*

"İşten çağırdılar. Tucana'nın doğusunda bir Nemf görülmüş. İsimsiz ihbarcı çok ısrarcıymış," dedi başını masumca yana eğerek. Ağzım şaşkınlıkla aralandı.

"Hayır, yapmadın."

"Yaptım." Kahkaha attı. "Polaris nerede?" diye sordu, sesine karışan öfkeyi saklamakta pek başarılı olamadı.

"Kavga ettik," dedim, sözlerini hatırlayınca midem kasıldı.

"Konu neydi?" diye sordu uzanıp elini dizime koyarak. Külotlu çorabıma rağmen teninin sıcaklığı bacağımı yakıp kavurdu ve vücuduma bir adrenalin dalgası yayıldı.

"Sendin," diye itiraf ettim.

Bana endişeli bir bakış attı. "Hiçbir şey bilmiyor, değil mi?"

"Tabii ki bilmiyor, sadece sana tutulduğumu ve bunun için zavallının teki olduğumu düşünüyor. Bir de fahişeymişim."

Dizimi daha sıkı kavrayınca tenimin altında kıvılcımlar çaktı.

"Siktir et dediklerini. O çocuğu ilk gördüğüm yerde paramparça edeceğim," dedi dişlerini sıkarak.

"Ben de sana katılacağım." Elimi onunkinin üzerine koyduğumda avucunu parmaklarımın etrafına sardı.

"Donuyorsun." Büyüsüyle üzerime sıcak hava üfleyince aklıma sırılsıklam vaziyette kapısına dayandığım gece geldi.

Orion direksiyonu karanlık bir yola kırdı, etrafındaki ağaçlar o kadar uzundu ki üzerimizi bir tünel gibi sarıyorlardı.

"Ee, kendimi affettirebildim mi?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Teknik olarak özrü kardeşime borçluydun," dedim. Bıkkın gözlerle bana baktı.

"Yıldızlar aşkına, kendimi bir de Tory Vega için mi elektrikli sandalyeye bağlayacağım?"

Güldüm. "O adamın sandalyesine elektrik vermediklerinin farkındaydın, değil mi? Ben fişini takana kadar verilmiyordu daha doğrusu."

"Ne?" dedi şaşkınlıkla.

"Evet." Parmaklarını sıktım.

Orion yolun kenarına yanaşınca kaşlarım kalktı. Birden beni kendine çekip dudaklarıma yapıştı. Emniyet kemerinin beni boğduğunu fark edince tokayı hemen yuvasından çıkardı. Dili ağzıma kayarken nabzım hızlandı. İçimi saran heyecan dalgasıyla üzerine tırmanıp kucağına oturdum ve ona açlıkla karşılık verirken ellerimi saçlarının arasına geçirdim. Orion'ın elleri elbisemin altına kaydı. Kalçamı hafifçe kaldırarak onu cesaretlendirdim, kendimi çoktan ona duyduğum arzuda kaybetmiştim.

Külotlu çorabımın engeline takılınca boğazının gerisinden bir hırıltı yükseldi. Çorabın bacaklarımın arasında kalan kısmını yırtmasıyla keskin bir nefes verdim.

"*Orion,*" deyip güldüm ama iki parmağını açtığı delikten sokup içime kaydırınca kahkaham yerini iniltiye bıraktı. "Bana yeni bir külotlu çorap borçlusun," dedim nefes nefese.

"O sesi tekrar çıkarırsan sana yepyeni bir dolap düzerim."

"Ne sesi?" İçime daha hızlı girip çıkmaya başlayan parmakları dudaklarımdan muhtaç bir inilti kopardı.

"Bu işte," diye homurdanarak öteki eliyle kot pantolonuna uzandı.

Ona yer açmak için dizlerimin üzerine doğrulduğumda başım tavana çarptı. İkimiz de güldük. Orion parmaklarını içimden, ardından da külotlu çorabımdan çıkararak hevesimi kursağımda bıraktı. Elbisemi başımın üzerine doğru çekiştirdi ve çıplak tenimde inkar edilemez bir açlıkla dolaşan gözleri nabzımı hızlandırdı.

"Şunları da aradan çıkaralım." Çorabımı ortasından yırtıp aşağı indirince şaşkınlıkla inledim.

"Ben de *senin* kıyafetlerini yırtsam nasıl olur?" Gömleğine uzandım ama hınzır bir sırıtışla bileklerimi yakaladı.

Alt dudağını emerek neredeyse çırılçıplak kalmış bedenimi ve dantelli kırmızı külotumu süzdü. "Bunu özlemişim." Köprücük kemiğime bir öpücük kondurdu, dudaklarının değdiği

nokta karıncalandı. "Ve bunu." Saçımın bir tutamını parmağına dolayıp onu da dudaklarına götürdü. "Bir de bunları." Memelerimi sıkınca boğuk bir kahkaha attım. "Hımm... Bir şey eksik ama."

Kaşlarım çatıldı. "Neymiş o?"

Koltuğunun arkasına uzanıp sirkte kazandığı tacı çıkararak başımın üzerine koydu. Gülümsemekten yanaklarım ağrımaya başlamıştı.

"Şimdi oldu," dedi. Ellerini uyluklarıma koyup beni kendine doğru çekerken göz kapakları ağırlaştı.

"Sakın başıma bir taç taktığını görmesinler yoksa başın belaya girer," diye takıldım.

Dudakları yamuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kimseye söylemeyelim o hâlde," dedi ve eğilerek boynumu öptü, ağzının sıcaklığı her yanımı yakıp kavurdu.

Gömleğinin düğmelerini çözmeye koyuldum, tenini tenimde hissetmeye ihtiyacım vardı. Hareketlerimiz giderek telaşlı hâle geldi. Ben gömleğiyle boğuşurken Orion'ın öpücükleri yerini küçük ısırıklara bıraktı, parmakları tenime batıyordu. Nihayet son düğmeyi de açıp kumaşı geniş omuzlarından aşağı sıyırdım.

Sütyenimi aşağı çekerek sağ mememi özgür bıraktı. Ağzını sertleşmiş ucuna kapatıp dişlerinin arasına sıkıştırarak beni kışkırttığında zevkle ürperdim. Tüm kanım bacaklarımın arasına hücum ediyordu. Kalçamı kasıklarına doğru hareket ettirdim, sertleşmiş aleti külotuma sürtündü. Orion takdirle inledi, hassaslaşmış meme ucumu daha sert emerek klitorisimin nabız gibi atmasına neden oldu.

Pantolonunu çıkarmak için dizlerimin üzerinde kalktığımda kıçım direksiyona çarparak kornanın çalmasına neden oldu.

Ben kıkırdarken Orion sesi kesmek için beni tekrar kucağına çekti.

"Bu sandığımdan çok daha zormuş," diye yakındığımda yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı.

"Benim bir şikâyetim yok." Aletini baksırından çıkarıp külotumu kenara itti, başına girişime hizaladığında tüm eğlence kayboldu.

İçime girerken alnımı onunkine yaslayıp derin bir nefes aldım, sırılsıklamdım ve işkenceden farksız bir yavaşlıkla ilerliyordu. Dayanamayıp üzerine tamamen oturdum. Orion dişlerinin arasından tısladı, santim santim içimi doldururken inledi.

Sertliğinin boylu boyunca ıslak kıvrımlarımın arasına kaymasıyla kaslarımın gerildiğini hissettim. Hareket etmeye başladı ve ben kucağında hissettiğim inanılmaz zevkin tadını çıkarırken dudaklarımız buluştu. Parmakları kalçama battı, enfes bir ritimle beni kalın aletine bastırdı. Başımı geriye atıp omuzlarına tutundum, her hareketine aynı şekilde karşılık vererek ondan ihtiyacım olan şeyi aldım.

Dişlerini kulağıma sürterek, "Bir daha benimle kavga etme," dedi sertçe.

"Bana bir neden verme o zaman." Tırnaklarımı omuzlarına geçirdiğimde inledi, hareketleri sertleşti. Kadınlığım zonklayan aletinin etrafında kasıldı. Bir dizim el frenine, diğeriyse kapıya çarptı ama morluklar umurumda değildi. Bu müthiş mutluluk hepsine değerdi.

Kalçam yeni ritmine ayak uydurmak için hızlandı ve çok geçmeden ter içinde, nefes nefese kalmış uzuvlar, şehvetli öpücükler yumağına dönüştük. Orion elini saçlarımın arasına geçirip tutamlarımı canımı yakacak kadar sertçe çekti.

"Bu Polaris için," diye homurdandı ben tiz bir çığlık atınca.

Göğsünü ardında kanlı izler bırakacak kadar sertçe tırmaladım. "Bu da Fran için."

Orion şaşkınlıkla aşağı baktı, sonra boğuk bir kahkaha attı. "Öfkeli olmanı seviyorum."

"Yine de bunu alışkanlık hâline getirmeyelim," diye karşılık verdim nefes nefese.

"Anlaştık," diyerek inledi ve kasıklarını kıçıma bastırarak aletinin tamamını bir çırpına en derinlerime itti.

Elimi cama koydum. Bacaklarımın arasındaki baskı artarken sırtım yay gibi gerildi, klitorisim karıncalanmaya başladı. Orion elini boylu boyunca omurgamda gezdirerek beni tekrar üzerine çekti ve aletiyle o mükemmel noktayı bularak beni doruğa ulaştırdı. Zevk her bir zerremi ele geçirirken ona sarıldım. Orion daha sert, daha hızlı darbelerle beni becermeye devam etti ve en sonunda boğuk bir sesle adımı inleyerek peşimden geldi.

Orgazmın sisi dağılırken bacaklarım tutmaz oldu, yorgunluktan üzerine yığıldım. Başımı omzuna koydum, nefeslerimiz yanıyor gibiydi, arabanın camları buğulanmıştı.

Orion parmağını çıplak bacaklarımda aşağı yukarı gezdirdi, tenim ona fazla duyarlıydı. Başımı kaldırıp dudaklarımı tatlı tatlı öpmeye başladı. Elim göğsünü, güçlü bir kuş gibi atan kalbini buldu ve bu harika adamın benim yüzümden nefes nefese kaldığı düşüncesi yüzümü gülümsetti.

Üzerinden kalkıp koltuğuma geçtim, bir noktada başımdan kayan tacın ayaklarımın önüne düştüğünü gördüm. İkimiz de sessizce giyindik ve sürekli göz göze gelip sırıttık.

Parçalanmış külotlu çorabım hariç her şeyimi giydikten sonra Orion motoru tekrar çalıştırdı ve yolda ilerlemeye başladık.

"Ee, *randevunuz* sırasında Polaris'in ağzından işe yarar bir bilgi aldın mı bari?" diye sordu.

"Bunu asla aşamayacaksın, değil mi?" diye dalga geçtim.

"Onunla dışarı çıkıp *benimle* çıkamaman tepemi attırıyor."

"Yapacak bir şey yok," dedim iç geçirerek. Buğulu cama dönüp üzerine somurtan bir surat çizdim, tepesine de Orion yazdım.

Eserime şöyle bir bakıp sırıttı. "Beni öyle mi görüyorsun?"

"Tam olarak değil." Somurtkan surata çatık kaşlar ve bir çift sivri diş ekledim ve pis pis sırıtarak ona döndüm.

Kahkaha attığında içim tatminle doldu.

"Diego dayısı hakkında pek bir şey anlatmadı. Sadece sinsi bir şerefsiz olduğunu söyledi. Bir de annesiyle babasının *işine* yardım etmek için onunla bir yerlere gittiğinden bahsetti." Omuz silktim. "İşini görür mü?"

Orion bir süre sessiz kaldı. "Evet, araştırmam gerekenler listesine birkaç Fae daha eklendi. Bunu söylemek hiç hoşuma girmese de onunla zaman geçirmeye devam edersen minnettar olurum. Belki başka şeyler de anlatır. Ama randevu falan yok."

"Eh, şansına küs. Ben ona kızgınım, o da muhtemelen bana."

"Sana neden kızgın?"

"Ona tokat attım," dedim.

"Aferin," diye homurdandı. "Gerçi sana fahişe dediği için çok daha beterini hak ediyor."

"Aslına bakarsan... tokadı bunu söylemeden önce atmıştım." O ânı hatırlayınca parmaklarımı öfkeyle eteğime geçirdim.

"Neden?" diye sordu Orion.

"Nemf saldırısı sırasında ölmüş olmanı dilediğini söyledi," dedim boğazımdaki yumruyla.

Orion direksiyonu daha sıkı kavradı. "Onu geberteceğim."

"Hiçbir şey yapmayacaksın. Sana söylediğimi anlar. Hem sana karşı bir şeyler hissettiğimi tam olarak inkar etmedim, aramızda bir şeyler olduğunu anlayabilir."

"Bana karşı ne hissediyormuşsun ki?" diye sordu muzip bir sırıtışla.

"Kulağa delice gelecek," dedim usulca.

"Deliliği severim. Daha az önce kendimi elektrik akımıyla kızartmaya çalıştığımı unuttun mu?"

"Gülmeyeceğine yemin et," dedim, kan yanaklarıma hücum etmeye başlamıştı bile.

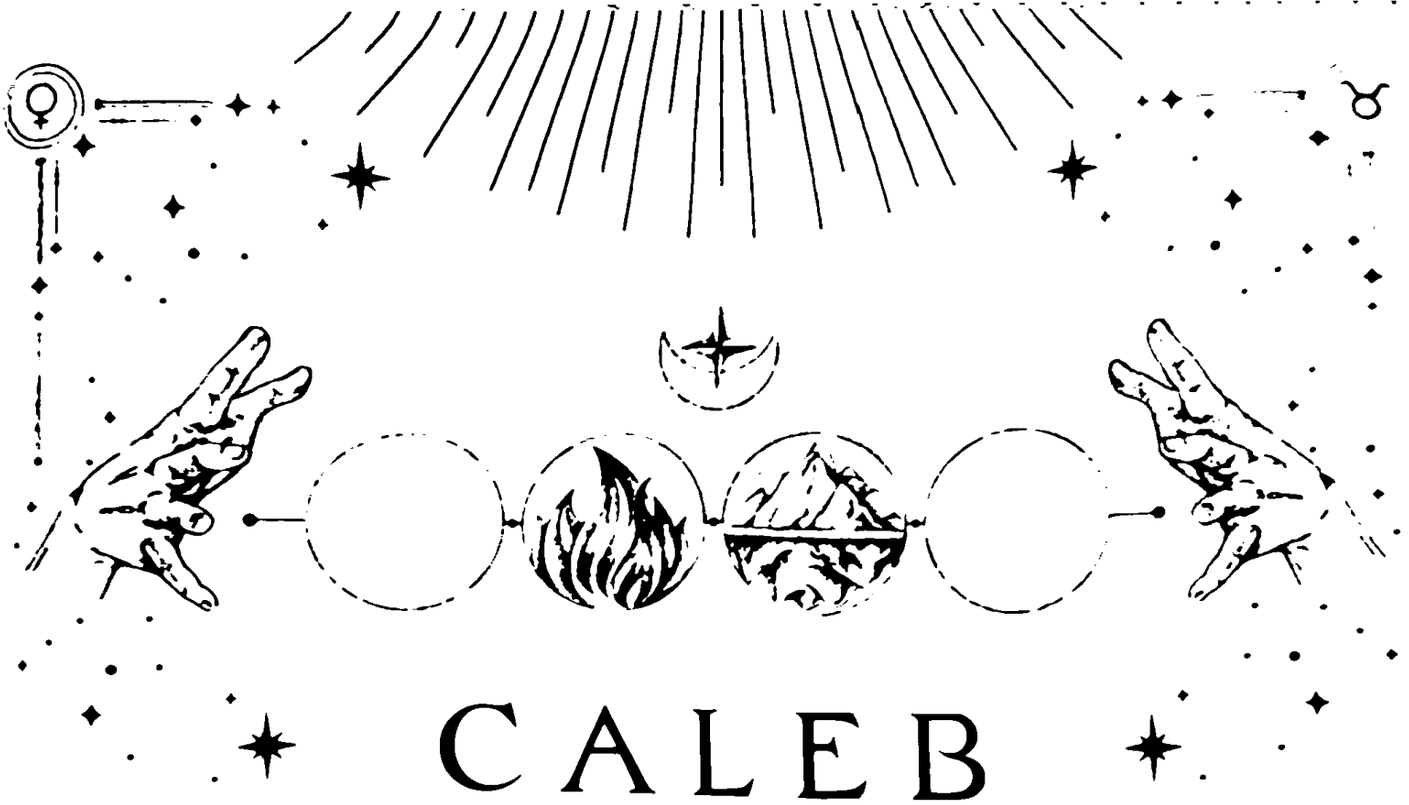
"Yıldızlar üzerine yemin ederim."

Başımla onaylayıp tepkisini görmemek için camdan dışarı baktım. "Stadyumda Nemflerin arasında kaldığında seni

kurtarmak için dayanılmaz bir güdü hissettim. Sanki... bunu yapmazsam bir parçam da seninle ölecekti. Aynı parçam o günden beri giderek büyüyüp güçleniyor, somut bir şeye dönüşüyor. Hiçbir zaman kıskanç biri olmamıştım ama seni Francesca'yla görünce kendimi yalnızca temel içgüdüleriyle hareket eden bir hayvan gibi hissettim." Yanaklarım alev alev yanmaya başladı. Dönüp Orion'ın yüzüne bakmaya cesaret edemedim, ruhumu neden ona birden açtığımdan bile emin değildim. Kimseye kalbimi açacak kadar güvenmezdim ama ona açmayı hep istemiştim. "Kulağa delice geleceğini söylemiştim."

Elimi tutup parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi ve eklemlerime birer öpücük kondurdu. Nihayet ona baktığımda gözlerinde müthiş bir mutluluk gördüm. Sonra dudaklarından kalbimi pır pır ettiren o sözcükler döküldü. "Güzel, çünkü ben de aynı şeyleri hissediyorum."

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

CALEB

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Arabayı sürerken göz ucuyla yan koltukta daha az önce bir dağın eteklerinde hayatımın en çılgın kavgasını etmemişiz gibi ruhunu tazeleyen Tory'yi izliyordum. Bu kızı hiçbir şey sarsmaz mıydı? Yoksa başından kavgamızı önemli görmeyeceği kadar çok şey mi geçmişti?

Nedeni neydi bilmiyordum. Anlayamıyordum da. Kapalı bir kutu gibiydi ve bu beni delirtiyordu. Genelde kızlar *benim* peşimden koşardı ama konu o olduğunda çoğu zaman kimin kimin peşinde olduğunu gerçekten önemsemiyordum. Aslında bir düşününce çok mantıksızdı. Feci komik bir heriftim, sekste üzerime yoktu. Daha başka ne istiyordu ki?

Camı yine açıktı ve emniyet kemerini takmamıştı. Emniyet kemerleriyle ne alıp veremediği vardı? Yemin ederim bu kıza dair her şey çok gizemliydi.

Karnaval alanına doğru döndük, kaldırımlar giderek kalabalıklaşmaya başladı. Yanımdaki kontrol panelinden camını kapattığımda Tory bana şöyle bir bakış attı, parmakları sanki camı geri açmak istiyormuş gibi gerildi. Ama kendini Semavi

Gazete'nin yarınki sayısının manşetlerinde görmek istemiyorsa karartılmış camların ardına saklansa iyi ederdi.

Araç giremez tabelasının yanından geçip karnaval alanına ilerleyen kalabalığın arasına daldım, ardından sağa dönüp diğer Vârislerin arabalarını park ettiği kapıya yanaştım. Güvenlik görevlisinin teki arabamı kınayan gözlerle süzdü ve dudaklarını sertçe birbirine bastırdı ama yanıma gelip bana başka yere park etmemi söylemeye kalkışmadı. Arabamı çekmemi istiyorsa beni buna zorlaması gerekiyordu ki bunu yapacak götü olmadığının farkındaydı.

"Haberin olsun diye söylüyorum, basın muhtemelen arabamı tanımıştır. Kameralara poz vermek mi yoksa seni onlardan uzağa taşımamı mı istersin?" diye sordum. Motoru kapatıp ona döndüm.

Karartılmış camların ardına baktığında bakışlarını takip ettim. Tam da tahmin ettiğim gibi birkaç paparazi umutla işe yarar birkaç kare yakalamayı bekliyordu.

"Eh, basın seks bağımlısının teki olduğumu düşünüyor. Benimle görülmen imajını zedeleyebilir," dedi. "Son kurbanım olduğunu düşünecekler."

"Öyleyim zaten," dedim sırıtarak. Tory de güldü. "Seni taşıyorum yani?"

"Sanırım öyle." Bana döndü, gözleri göğsüme kaydı ve dudaklarını büzdü.

Başımı eğince beyaz tişörtümün kan içinde kaldığını fark görüp bir küfür savurdum. O dal parçasını kafama bayağı sağlam geçirmişti. Bu kız çok seksi şeyler yapıyordu.

"Yemek yerken ağzını bulamamışsın gibi görünüyorsun," diye takıldı. Parmaklarını boynuna götürüp onu ısırdığım yeri dalgın dalgın okşayınca aletim birden şaha kalktı.

Boğazımı temizleyerek arka koltukta üzerime geçirebileceğim bir şey olup olmadığını kontrol ettim. Pitbol ceketimi görüp onu aldım, üzerime geçirdim ve kan lekelerini gizlemek

için fermuarı çektim. Gözüme ilişen Atlas'ını da daha önce *psikopatın* tekiymişçesine elinden kapıp oraya fırlatmamışım gibi ona geri verdim.

Lacivert Pitbol ceketimin kenarları gümüş şeritlerle süslenmişti ve sırtında parlak harflerle soyadım yazıyordu. Ben buradayım diye bağırıyordu ama zaten nereye gidersem gideyim tüm dikkatleri üzerime çektiğimden bir şey değişmezdi.

"Grease'ten fırlamış bir figürana benzedin," dedi Tory sırıtarak.

"Danny'ye benzedin demek istedin sanırım?" Kemerimi çözüp kapısını açmak için üzerine eğildim.

Kollarımı beline dolarken cevap niyetine burnundan güldü. Bu gülüşün beni hiç de Danny gibi görmediği anlamına geldiğinden emindim. *Eh, onu suçlayamam.* Danny hiç Sandy'yi seri katilin teki gibi dağa kaçırıp kanını emmemişti. Öte yandan Sandy bunu yapan bir adamı asla idare edemezdi, yani Tory'nin de Sandy'ye benzediği söylenemezdi. Deri ceketi ve dar kotunu saymazsak tabii... *Keşke pantolonu da deri olsaydı.*

Kapı açılır açılmaz kollarını boynuma dolamış, sıcacık vücudunu göğsüme yaslamış Tory'yle dışarı fırladım.

Vampir hızımla kapılardan geçtim ve paparazilere fotoğrafımızı çekme fırsatı vermeden giriş ücretini ödemek için girişteki görevli kulübesine bir avuç aura fırlattım. Kalabalığın arasına daldım, tezgâhları ve lunapark oyuncaklarını hızla aştım. Kütükten bota doğru ilerleyen Seth, Darius ve Max'i görene dek durmadım.

Birkaç metre ötelerinde durup geldiğimi haber vermek için onlara seslendim.

Tory kucağımdan indi, çocuklara üstünkörü bir bakış attı ve arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

Arkadaşlarım gerildi, sorgulayıcı gözlerini üzerime diktiler. Akşamı Tory'yle geçirmek istiyorsam önce sorularına cevap vermem gerekiyordu.

Parmağımı kaldırarak onlara hemen döneceğimi işaret edip Tory'nin peşinden koştum, elini yakalayıp onu durdurdum. Gözlerim kıpkırmızı dudaklarına takılınca onu öpme isteğine direndim.

"Diğer Vârislerle konuşmam gerek, beni bekler misin?"

"Olur," dedi tatlı bir sesle. Fazla tatlı bir sesle. "Ben de tezgâhlara bir göz atarım."

Gözlerimi kısıp neyin peşinde olduğunu çözmeye çalıştım ama yine hiçbir sonuca varamayınca yanağına bir öpücük kondurup arkadaşlarımın yanına ilerledim.

Karşılarına dikildiğimde Max, "Aferin sana, Cal, dağlarda cidden ödünü bokuna karıştırmışsın," dedi alaycı bir tavırla.

Ondan itiraf koparıp sonra dağda bir başına bırakma planımdan vazgeçtiğimde bunun olacağını biliyordum. Bu, Hesaplaşma'nın ardından yürürlüğe sokacağımız planların bir parçası değildi ama şu Pegaseks saçmalığı gözümü öyle döndürmüştü ki onunla aramdaki her şeyi bitirme ve nedenini ona açıkça gösterme konusunda sabırsızlanmıştım. Diğerleri buna karşı çıkmamış, hatta Darius en büyük destekçim olmuştu. Buna şaşırdığım söylenemezdi, Tory'yle birlikte olmamın tepesini attırdığını açıkça belirtmişti ve buna bir son verecek olmamdan mutluydu. Ama hiçbir şeye son vermemiştim. Ve yüzündeki ifade bundan hiç de memnun olmadığını anlamam için fazlasıyla yeterliydi.

Onu dağın eteklerine götürüp gözlerinin içine bakana dek kararlıydım. Üzerine gidersem paramparça olacağını sanmıştım. Ağlayacağını, bana yalvaracağını ya da... onun gibi bir şey yapacağını düşünmüştüm. Ama o yüzüme baka baka yalan söylemişti. İyi bir yalan uydurmaya tenezzül bile etmemişti. Enselendiğini anlamış ve suçunu kabullenmişti ama bana direnmiş, ona bir bedel ödetmem ya da olanları aşmam için meydan okumuştu. Beni öyle fena tahrik etmişti ki düşünmeden ikincisini seçmiştim. Tory Vega'da ne vardı bilmiyordum ama beni hızla bağımlısı yapıyordu.

"Eh, gördüğünüz üzere..." Çeşit çeşit Zümre şekilli, simli balonlar satan bir kızla konuşan Tory'ye baktım. "Onu dağa götürüp söylediklerimi yaptım ama–"

"Ama sonra bir güzel aletini emdi, değil mi?" dedi Seth sırıtarak.

Darius ona hırlarken güldüm.

"Hayır. İtiraf etmedi," dedim. "Onu orada bir başına bırakmayı düşündüm ama yapmak istemedim. Taht iddialarını yerle bir etmeliyiz, evet ama bunun için hıyarlık etmemize gerek yok. Hem Vega olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak onunla görüşmeye devam etmemek için hiçbir nedenim yok," dedim. Bu sözlerle kendi başımı yaktığımın farkındaydım ama sikerler, gerçek buydu.

"Ama o bir *Vega,*" diye çıkıştı Darius önemli olan tek şey buymuş gibi. Belki de öyleydi. Belki de öyle olmalıydı.

"Evet. Ben de bir Altair'im. Kimsenin sözüne kulak asmam, nasihatlerini kendine sakla," diye karşılık verdim.

"Kendini neye bulaştırdığının farkında mısın?" diye sordu Max bana yaklaşarak. "Hissettiğin bu şey artık sadece şehvet değil."

Darius yine hırlayınca Max'in dikkati ona kaydı, kaşları sertçe çatıldı.

"O kız belanın ta kendisi," dedi alçak sesle, bizi saran duygulardan besleniyormuş gibi gözleri Darius'la aramda gidip geldi.

"Belki belayı seviyorumdur. Bu, aslında neyin önemli olduğunu unutacağım anlamına gelmez. Ya da Solaria'yı boş vereceğim," dedim kendimden emin bir sesle. Max başıyla onayladı, okuduğu duygularım onu tatmin etmiş gibiydi.

"Madem o kadar istiyorsun onu duvardan duvara vurmaya devam et," dedi Seth omuzlarını silkerek. Elini uzun saçlarının arasından geçirdi. "Diğer mevzulardaki fikirlerin değişmesin de."

Darius yorum yapmamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. Onu kışkırtmamaya karar verdim. Tory'yle şansını denemek istiyorsa önünde duran engel ben değildim;

Tory'nin nefretini kendi elleriyle inşa etmişti. Kararıma itiraz etmek için başka bir nedeni varsa da bunu söyleyip söylememek ona kalmıştı.

"Değişmeyecek," dedim kararlılıkla. "Hesaplaşma yarın, muhtemelen başaramayacak. Başarsa bile Vegalara hadlerini bildirmek için onun kalbini kırmaktan daha iyi planlarımız var."

Seth'in genzinden alaycı bir ses döküldü. "İstesen de kalbini kırabileceğini sanmıyorum zaten," dedi başıyla arkamı işaret ederek.

Tory, Siren öpücük standında sıraya girmişti. Onu kollarının arasına çeken adam üstsüzdü ve kas yığınıydı. Ona bir şeyler söyleyince Tory bizim duyabileceğimiz kadar yüksek sesli bir kahkaha attı. Henüz öpüşmemişlerdi ve buna izin vermeye niyetim yoktu.

"Hâlâ bir Siren'in çekimine karşı koyamıyor mu?" diye homurdanarak peşimde diğer Vârislerle yanına yürümeye başladım. Böyle temel bir zihinsel kalkan oluşturmayı bile becerememesi tepemi attırmıştı.

"Gücünü kullanmıyor," dedi Max düz bir sesle. Kaşlarımı çatarak ona döndüm.

"Bu ne demek şimdi?" diye sordum.

"Minik Vega'n kendi isteğiyle onun kollarında *demek*," diye yanıtladı Max sırıtarak. "Bu işin sonunda belki kalbi kırılan o değil, *sen* olursun."

Bir küfür savurup pislik Siren'in onu öpmesine engel olmak için ileri atıldım ama Darius benden önce davranmıştı.

"Geri bas," diye homurdandığında öpücük standındaki şerefsiz lafını ikiletmedi ve Tory'den hastalıklıymış gibi uzaklaştı.

Darius kolunu tutup onu stanttan uzağa sürüklerken Tory tırnaklarını eline batırarak ondan kurtulmaya çalıştı. Darius onu önüne çekti ve Tory elini sertçe kolundan itti.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye çıkıştı. Gözleri öyle müthiş bir öfkeyle doluydu ki olduğum yerde duraksadım.

"Kendini küçük düşürmeni ve seks bağımlılığının yanı sıra öpüşmek için yabancılara para ödemek zorunda olduğuna dair haberlerin yarınki gazetelere düşmesini engelliyorum," diye karşılık verdi Darius alaycı bir tavırla. "Rica ederim."

"Ona öpücük standının hangi hayır kurumu için para topladığını soruyordum," diye karşılık verdi Tory. "Lanet bir öpücük için para ödemiyordum. *Senin* aksine ben her şeyimi parayla ya da babamın kredi kartıyla satın almıyorum. Son derece cömert bir harçlığım ve vicdanım var, iyilik yapmaya çalışıyordum. Sen iyiliğin ne olduğu hakkında bir bok bilmezsin tabii."

Darius, omzunun üzerinden standın gerçekten de bir hayır kurumu için bağış topladığını belirten levhaya baktı. Kurumun adını okuyunca huzursuzca yerimde kıpırdandım. *Kayıp Ay Yetimhanesi.*

Tory ve kardeşi de hem bu dünyada hem de ötekinde birer yetimdi. Çocukluklarına dair hiçbir şey öğrenememiş olsam da hayatının güllük gülistanlık geçmediğini biliyordum.

Bakışlarımı tekrar Tory'ye çevirdiğimde gitmişti.

Tory'nin peşinden gitmek için Darius'un yanından geçtiğim sırada, "Aferin sana, dostum," diye tersledim onu.

"Sanki sen o herifin suratını dağıtmayacaktın," diye seslendi arkamdan. Onu duymazdan geldim, kısmen son zamanlarda sinirime fena hâlde dokunduğu, kısmen de haklı olduğu için. Darius'un standa benden önce varması büyük şanstı.

Tory'yi takip ederken cebimden Atlas'ımı çıkardım ve aile avukatımıza hızlı bir e-posta göndererek ondan güven fonumdan Kayıp Ay Yetimhanesi'ne bağış yapıp en kısa sürede bana onayını göndermesini istedim.

Tory ördek avı oyunu standına yaklaşırken ona yetiştim ve yüzüme bakması için onu kendime çevirdim.

"Biliyorsun, senin de son derece sinir bozucu arkadaşların var," dedim o bir şey söyleyemeden.

"Öyle mi?" diye karşılık verdi gözlerini devirerek. "Bahse varım içlerinden birinin adını bile hatırlamıyorsundur."

"Darcy," dedim hemen. Dudakları hafifçe seğirdi.

"Beş tane daha sayarsan pislik arkadaşlarına olan hıncımı senden çıkarmam."

"Hadi ama, ikimiz de beş tane daha arkadaşın olmadığını biliyoruz. O kadar da sevilesi biri değilsin," diye takıldım ve bu kez ondan gerçek bir gülümseme koparmayı başardım.

"Üç olsun o zaman, ödülünü sonra düşünürüz," dedi.

"Grus," dedim kocaman bir sırıtışla.

"Ödülünü istiyorsan tam adlarını söylemen gerek."

"*Geraldine* Grus," dedim coşkuyla. Ondan nefret ettiğim söylenemezdi, Pitbol sahasına çıktığı an bir canavara dönüşüyordu ve hiç değilse bir duruşu vardı. Ne olduğu belliydi. Evet, bizden hoşlanmıyordu ama tanıdığım birçok Fae gibi kurnaz bir şerefsiz olmadığını biliyordum. Karşısındakinin yüzüne gülüp arkasından iş çevirmezdi.

"Bir," dedi Tory.

"Şey..." Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve buklelerimin kurumuş kan yüzünden yapış yapış olduğunu fark ettim. Dışarıdan çok belli olmadığını umarak elimi sinirle geri indirdim. Yüzümdeki kanı arabamda temizlemiştim ama saçımdaki duş almadan temizlenmeyecekti. "Şu... güzel bir kıçı ve kısacık saçları olan minyon kız. Neydi adı... Sorange mıydı?"

"Alakası bile yok." Güldüğünde gönlünü aldığımdan emin oldum.

Fırsatı değerlendirip elini tuttum ve parmaklarımı onunkilerin arasına geçirdim. Birlikte yürümeye başladık. Diğerlerinin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum ama şu an onlarla uğraşamazdım. Bu gece hedefimde sadece Tory Vega vardı ve onu yine elimden kaçırmayacaktım.

"Bu iki oldu," deyip kendime verdiğim puana karşılık gözlerini devirmesini umursamadım. "Bir deee... Bereli Çocuk."

Tory bu kez bir kahkaha patlattı. Ona dönüp tepki vermesine fırsat vermeden dudaklarına yapıştım.

Fazla direnmedi, aramızdaki çekime teslim olup öpücüğüme karşılık verdi. Sırtını standa yasladım. Dudakları benim için aralanırken ellerimi deri ceketinin altından beline koydum, yumuşacık teni avuçlarımı ısıttı.

Kazara stanttaki oyunu oynayan bir oğlanı dürttüm. Büyünün bozulmasıyla ördeği vaklayıp sular sıçratarak uzaklaşırken bize küfretti.

Tory beni itti, onu stantla arama sıkıştırdığım yerden çıkarken dramatik bir tavırla iç geçirdim. Ama yürümeye başladığımızda elini tekrar tutmama izin verdi.

Omzumun üzerinden arkama bakınca Darius'un asık suratıyla –*çok şaşırtıcı*– bizi izlediğini gördüm. Max kollarını göğsünde kavuşturmuştu, Seth ise zevzek zevzek sırıtarak görünmez bir ağ atıyormuş gibi yapıyordu. Artık bunu inkâr edemezdim sanırım. Tory Vega beni ağına düşürmüştü ve bunu engellemek için yapabileceğim bir şey yoktu. Ne düşündükleri umurumda değilmiş gibi onlara omuz silktim ki büyük ölçüde değildi de. Tory'yi onlardan uzaklaştırıp kalabalığın içine çektim.

"Ee, ödülüm ne?" diye sordum, türlü türlü tuhaf ve büyüleyici ıvır zıvır satan rengârenk tezgâhları ve satıcıları incelerken.

Tory kocaman açtığı gözleriyle her şeyi büyük bir dikkatle inceliyordu, dudakları onu ilk kez masum gösteren bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Ödülünü az önce aldın," dedi umursamaz bir tavırla.

"Seni öpmeme izin verirdin zaten!" diye itiraz ettim.

"Pek sanmıyorum," diye takıldı.

Gözleri parlak renkli çubuklara sarılmış pamuk şekerler satan bir adama takılınca onu hemen oraya sürükledim. Onun için bir tanesini aldım ve iki aura istemesine rağmen önüne bir yirmilik bırakıp para üstünü beklemeden Tory'yi çekiştirdim.

Tory pembeden maviye, ardından da lilaya dönüşen pamuk şekerden bir ısırık alırken bana kaşını kaldırdı. "Neden öyle yaptın?" diye sordu, verdiğim yirmilik sayesinde otuz iki diş sırıtan satıcıya bakarak.

Omuz silktim. "O paranın benim için bir önemi yok ama onu mutlu ediyor. Neden olmasın?"

"Ve?" diye üsteledi, beni kolaylıkla okuyormuş gibi bakışlarını üzerimde gezdirerek.

İç geçirdim. "*Ve* benden cömert biri diye bahsetmeleri itibarım için çok da kötü bir şey olmaz. Günün birinde Semavi Konsey'deki yerimi aldığımda ve arkadaşları bir kararımdan yakındığında onlara karşı çıkıp, *Caleb Altair'le yolum bir kez kesişmişti. Harika bir adamdır, bir pamuk şeker için bana on sekiz aura bahşiş bırakmıştı,* diyecek."

"İşte şimdi oldu," dedi tatmin olmuş bir gülümsemeyle. Pamuk şekerinden bir ısırık daha aldı.

"İyilik iyiliktir," diye itiraz ettim. "Art niyetler sayılmaz."

"Tabii ki," dedi. Bana hak mı veriyordu yoksa iğneliyor muydu? Bir türlü kestiremiyordum. Çoktan tekrar yürümeye başlamıştı.

Atlas'ımdan bildirim sesi geldi ve cihazı çıkarıp ekranımda aile avukatımızdan gelen e-postayı görünce sırıttım.

"Az önceki öpücük standı olayını telafi edeyim dedim." E-postayı görmesi için ekranı ona çevirdim.

Yazıları okurken kaşları havalandı, ağzı şaşkınlıkla aralandı. "Yetimhaneye on bin aura mı bağışladın?" diye sordu.

Heyecanla ne yapacağını beklerken sırıttım ama sımsıkı bir kucaklama, sevinç gözyaşları ve şüphesiz bizi tekrar yatağıma götürecek ateşli öpücükler yerine bana kaşlarını çattı.

"Neden?" diye sordu temkinli bir tavırla. "Benden tam olarak ne istiyorsun?"

"Ben..." Elimi saçlarımın arasından geçirdim, bunun neden beklediğimin tam tersi bir etki yarattığını anlayamıyordum. "Seni mutlu edeceğini düşünmüştüm."

Tory pamuk şekerini parmaklarının arasında döndürerek uzunca bir süre bana baktı. "Sende hoşuma giden şey ne, biliyor musun, Caleb?" dedi bir matematik sorusu soruyormuşçasına.

"Her şey?" dedim.

Gözlerini devirdi. "Fazla çabalamaman. Bana büyük jestler yapmana ya da pamuk şekeri almana ihtiyacım yok. Ben senin kız arkadaşın değilim, olmak da istemiyorum."

İşte bu acıttı.

"Bunları kalpler ve çiçeklerden hoşlanan tatlı bir kıza saklamalısın. Ben o kız değilim. Böyle şeylerden etkilenmem."

"Neyden etkilenirsin peki?" diye sordum, cevabı kendime itiraf edemeyeceğim kadar çok bilmek istiyordum.

"Sadece nabzımı hızlandıran birini istiyorum," dedi alçak sesle. Kendimi ona sokulup gözlerinin içine bakarken buldum. "Bana meydan okuyan, beni güldüren ve saçmalıklarıma katlanabilen birini. Konfor alanımdan çıkmaya zorlanmak, heyecanlanmak, *korkmak* istiyorum. Yaşadığımı hissetmek istiyorum."

"O kadarcık mı?" diye takıldım. Bu kız beni cidden öldürecekti. Gözlerindeki parıltıya da sesindeki meydan okumaya da karşı koyamıyordum ve içimden bir ses bunu onun da bildiğini söylüyordu.

"Evet, o kadarcık." Sırıtarak pamuk şekerinin son lokmasını da ağzına attı ve ateş büyüsüyle renkli çubuğunu yok etti.

"Her şeyi siktir et o zaman. Gel hadi." Elini tutarken bu kez tatlı ya da masum olmaya çalışmadım, onu peşimden kalabalığa sürükledim.

Peri Karnavalı her yıl aynıydı ve en iyi kısımlarının nerede saklandığını biliyordum. Sayısız Fae'in arasından sıyrılırken Tory, Geraldine Grus ve diğer K.İ.Ç. aptallarını gördü. Onlara el salladı ama beni bırakıp yanlarına gitmek için pek çaba

göstermedi. İlgisini tekrar çektiğimi düşünerek kendi kendime sırıttım.

Bir silüet yolumu kesti ve Bereli Çocuk gözlerini randevuya çıktığım kıza dikince kaşlarım çatıldı.

Tory'nin kolunu tutup onu durdurarak, "İyi misin, *chica?*" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Tory neşeyle. "Caleb bana karnavalı gezdiriyor. Darcy nerede?"

Bereli Çocuk'un gözleri hafifçe kardı, omuzlarını silkti. "Beni bırakıp gitti. Randevumuzu benim kadar önemsemiyormuş anlaşılan."

"Randevu demişken," diye araya girdim. "Aslına bakarsan biz de–"

"Ne oldu?" diye sözümü kesti Tory. Ben dururken bu ezik herifle ilgilendiği için kan beynime sıçradı.

"Çok iyi vakit geçiriyorduk, hatta öpüştük bile ama sonra–"

"Ne yaptınız?" diye sordu Tory şaşkınlıkla.

İlgisini meşgul etmeye devam edeceğini anlayınca homurdanarak Tory'nin bileğini dudaklarıma götürüp tenine bir öpücük kondurdum. Kalbi biraz daha hızlı atmaya başladığında sırıtarak eğildim ve bu kez boynunu öptüm.

"Evet, o..." Kollarımı beline doladığımda Tory üstünkörü bir çabayla beni itmeye çalıştı. Bereli Çocuk duraksadı. "Baş başa konuşabilir miyiz?"

"Ah, şeyyy... Caleb'la ben biraz..."

"Lütfen, *chica,*" diye yalvardı. Kollarımı belinden çekmeden Tory'nin arkasına geçip vücudunu kendiminkine bastırdım.

"Bence söyleyeceğini burada söyleyebilirsin," diye homurdandım kaşlarımı çatarak. "Tıpkı kardeşi gibi Tory de akşamını seninle heba etmek istemiyor."

"*Caleb,*" diye söylendi Tory ama parmaklarımı yanlarında gezdirdiğimde kıkırdadı.

"Unut gitsin. *Eres una puta come tu hermana*[13]." Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı ama parmağımı sallayarak ayaklarının altındaki zemini titrettiğimde yere kapaklanmaktan son anda kurtuldu.

Tory'nin dudaklarından bir şaşkınlık nidası koptu ama onu duymazdan geldim. "Tory'ye fahişe dediğinden oldukça eminim," diye seslendim Diego'ya sertçe.

Dönüp tekrar bize baktı, beti benzi attı ama inkâr etmedi.

Tory sözde arkadaşına uzun uzun baktı, sonra başını iki yana salladı. "Sadece karnavalın tadını çıkarmak istiyorum," dedi bana dönerek. "Bırak gitsin."

Bereli Çocuk'un öfke dolu gözleri ikimiz arasında gidip geldi ama gücü o kadar acınasıydı ki zamanımı onunla harcamaya değmezdi. "Onu duydun. Siktir git," diye tersledim.

O hızlı adımlarla ikilerken sırıtarak Tory'yi tekrar öpmeye çalıştım ama beni itti.

"Pisliğin tekisin," dedi yarım ağızla.

"Benden bu yüzden hoşlanmıyor musun?" diye karşılık verdim.

"Hayır, senden yatakta o kadar da kötü olmadığın için hoşlanıyorum."

Bunun üzerine ağzım kulaklarıma vardı. "Bu gece kendimi sana kanıtlayıp fikrini değiştireceğim," diye söz verdim ve randevumuza dönmek için elini tekrar tuttum.

Tory sırıtarak, "Pek sanmıyorum," diye mırıldandı ve onu sürüklememe izin verdi.

Karnavalın ortasındaki büyük, karanlık kuleye vardık. Tory başını kaldırarak kapının üzerindeki *Korku Evi* yazılı tabelaya baktı.

Gözlerinde ilgi parıltıları belirirken onu sırıtarak kapının önündeki sıraya doğru götürdüm. Sıranın sonuna geldiğimizde

---

13 (İsp.) Sen de kız kardeşin gibi fahişenin tekisin. –ç.n.

Tory yavaşladı ama ben elini çekiştirerek onu yürümeye zorladım. Ben koskoca bir Semavi Vâris'tim, sıraya girmezdim.

Tory bana şımarık bir piç kurusu olduğumu ima eden bir tavırla bakınca gülümseyerek ona haklı olduğunu gösterdim.

Kimse söylenmeye cesaret edemediğinden sorunsuzca en öne vardık ve cebimden birkaç banknot çıkarıp görevli adamın eline tutuşturdum.

"Bu deneyimi doyasıya yaşamak istiyoruz," dedim alçak sesle. Adam gülümseyerek Tory'ye bir bakış attı.

Ne var ki Tory'nin dikkati bizden çok girişten sarkan devasa sahte örümcekteydi, beni duyup duymadığından bile emin değildim. Eh, madem yaşadığını hissetmek istiyordu ona istediğini verecektim.

Adam bana dört bileklik uzattı, ikisini kendi bileğime geçirdikten sonra kalanları Tory'nin bileğine taktım.

"Bunlar ne için?" diye sordu gümüş bilekliklere bakarak.

"Paniğe kapılıp büyü yapmanı engelliyorlar," dedim. "İçeride işler aniden sıfırdan yüze çıkabiliyor ve kimsenin koca kuleyi yakmasını istemiyorlar."

"Kendimizi savunmasız bırakıyoruz yani?" dedi alçak sesle.

"Hiç de bile," diye karşılık verdim. "Bileklikler kolayca çıkarılabiliyor. FSB kelepçeleri değiller, sadece ufak bir güvenlik önlemi. Ama korktuysan..."

Tory imalı sözlerime karşılık hemen sırtını dikleştirip başını iki yana sallayınca atkuyruğu bir o yana bir bu yana savruldu.

"Ödü bokuna karışacak kişinin sen olacağından eminim," diye karşılık verdi.

"Bakalım içeride de bu cesaretini koruyabilecek misin?" diye takıldım.

Kapı açıldı ve birlikte içeri girdik, gıcırdayan döşeme tahtalarının üzerinde yürürken Tory'nin elini bırakıp önüme geçmesine izin verdim.

O kararlı adımlarla ilerlemeye, ben de silüetini takip etmeye devam ettim. Bir yerlere gizlenmiş hoparlörlerden ürkütücü bir müzik yükseliyordu. Korku Evi'nin tadını onun gibi çıkarabilmek için Vampir yeteneklerimle görüşümü keskinleştirme dürtüsüne direndim.

Uzun koridorda ilerlerken bir şey ayak bileğime sürtündüğünde neredeyse irkilecektim.

Tory keskin bir nefes verip hemen önümde donakaldı, ardından bir adım gerileyip göğsümc çarptı.

"Burada bir şey var," diye fısıldadı kalp atışları hızlanırken. Tam da bu esnada başka bir minik beden spor ayakkabımın üzerinden geçti.

Pis pis gülerek tekrar yürümesi için onu hafifçe dürttüm. Çağırma odası hep tüylerimi diken diken ederdi ama bunu çaktırmayacaktım. Etrafımızın sıçanlarla çevrili olduğunu fark ettiğinde ne tepki vereceğini görmek istiyordum.

Tory karanlık bir odaya girdi, bir yandan etrafında ne olduğunu çözmeye çalıştığından adımları artık daha yavaştı. Birkaç adım gerisinden onu takip ediyordum.

Sağımızdan tiz bir çığlık gelince duraksadı. Neredeyse odanın ortasına gelmişti ve her an–

Bir adım atmasıyla ayaklarının altındaki bölme yukarı fırlayarak devasa bir çağırma kristalinin soluk renkli parıltısını ortaya çıkardı. Etraf aydınlanır aydınlanmaz sıçanlar çılgına döndü, ayaklarımızın üzerinden geçip bacaklarımıza sürtünerek, tavan boyunca uzanan borulardan ve kirişlerden aşağı atlayarak kristale koşmaya başladılar.

Tory çığlığı basıp koşmaya başladı ve ileride açılarak içeriyi kırmızı bir ışıkla dolduran kapıya yöneldi.

Hemen peşine takıldım, omzuma bir sıçan düşünce irkildim ve kırmızı ışıklı odaya koşarken onu üzerimden attım.

"O şeyler *sıçan* mıydı?" diye sızlandı Tory hâlâ üzerinde dolaşıyorlarmış gibi uzuvlarını ovuşturarak.

Tiksintiyle ürperdiğinde güldüm. "Evet, hepsini çağırma büyüsüyle buraya çekiyorlar. Gerçi bildiğim kadarıyla hepsi tatlı ve temiz sıçanlarmış, veba taşımayanlardan."

Aklımı kaçırmışım gibi şaşkınlıkla suratıma baktı ama başka bir şey söyleme fırsatı bulamadan sıçan odasının kapısı sertçe kapandı ve ayaklarımızın altındaki zemin titremeye başladı.

Yanımızdan alevler yükseldi ve Tory hemen onlara doğru döndü. Daha fazla alev tavana ve solumuza yayıldı ama bu oda onu pek korkutmamış gibiydi. Sadece merakla büyüyü inceliyordu. Ateş Sınavı'nda yaptıklarından sonra ateşten korkmaması pek de şaşırtıcı değildi ama elini önüne kaldırarak alevlere yaklaşmaya yeltendiğinde hızla öne atılıp onu durdurdum.

Alevlere tehlikeli derecede yaklaşan parmaklarını çekerek, "Ne yapıyorsun?" diye çıkıştım. Sınav esnasında ateşin içinden bir hiçmiş gibi geçip gittiklerini hepimiz görmüştük ama bunu ateşe bağışıklıkları olmasına değil, büyülerine yormuştum. Kimsenin ateşe bağışıklığı olamazdı.

"Büyüm engellenmişken yanıp yanmayacağımı görmek istiyorum," dedi bakışlarını bana çevirerek, alevlerin parıltısı gözlerinde dans ediyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyor—"

Tory elimden kurtulup yumruğunu doğruca alevlerin arasına soktu. Birkaç saniye sonra dudaklarından bir kahkaha döküldü ve heyecanla başını bana çevirdi.

"Belki Darius'tan bile daha kocaman bir Ejderha olurum, dişlerim ve pençelerimle onu bir güzel pataklarım," diye şaka yaptı.

Bu fikre gülmekten kendimi alamadım. Darius'un Ejderha'sı çoktan babasınınkinin boyutuna ulaşmıştı. İkisi de son bir asırdır türlerinin kayda geçirilmiş en büyük örnekleriydi. Vegalar onlardan daha güçlü olursa Acruxların bunu hazmedebileceklerinden şüpheliydim. Egolarının yanı sıra bu, imajları için de pek iyi olmazdı. Özellikle de Lionel'ın Zümre formu onu ayrıcalıklı kılıyor-

muş gibi kasılıp durduğu düşünüldüğünde. Vegaların ondan çok daha büyük ve göz korkutucu birer Ejderha olduğu ortaya çıkarsa itibarı fena darbe alırdı. Dahası bu, Vegaların taht iddialarını da güçlendirirdi. Sıradan, tercihen zararsız bir Zümre'den olmaları hepimizin işine gelirdi. Fakat Tory Vega ve kardeşi hakkında bildiğim her şey bana boşa umut ettiğimizi söylüyordu.

Etrafımızdaki alevler büyüyüp yayılırken Tory elini geri çekti. Odanın ucundaki sarmal merdivene doğru koştu. Bu yerin onu heyecanlandırdığını kalp atışlarından anlayabiliyordum ve hiç değilse istediği şeylerden birini ona vermeyi başarmış olmak beni gülümsetti.

Ürkütücü müzik üst katta daha yüksek sesliydi ve kapı arkamızdan kapanır kapanmaz zemin eğilmeye başladı.

Tory kolumu tutup parmaklarını pazumun etrafına sarınca içime bir sıcaklık yayıldı.

Işıklar titreşip söndü ve tüyler ürpertici bir ses bir çocuk şarkısı söylemeye başladı.

Tory kolumu bırakıp yürümeye başladı, eğilmeye devam eden zeminde dengesini sağlayabilmek için kollarını iki yana açtı.

Solumuzdaki panel kayarak açıldı ve yaşlı bir hizmetçi kılığına girmiş bir kadın öne eğilerek tehditkâr çığlıklarla üzerimize hava akımı püskürttü.

Karşı duvara savrulduk, duvar döndü ve bizi karanlık bir odaya fırlattı. Tory düşecek gibi olunca elimi tuttu ve kendini sağlama aldığında bile beni bırakmayınca kendi kendime sırıttım.

Başka bir panel kayarak açıldı ve hizmetçi tekrar ortaya çıktı, bize lanetler yağdırarak hava büyüsünü tekrar üzerimize saldı.

Bu kez hizmetçi kılığına girmiş bir adamın önüne savrulduk, adam daha güçlü bir büyüyle saldırarak bizi başka bir gizli kapıya doğru itti. Sonra başka bir tanesine daha.

Tory hizmetçiler ne zaman ortaya çıksa tiz bir çığlık attı, bir o yana bir yana savrulurken güldü ve beni kaybetmemek için elimi sımsıkı tutmaya devam etti.

Ben de onunkini sıkıca tuttum, onunla birlikte güldüm. Zümre'si, tahttaki iddiası, mirasım ve Solaria aklımdan uçup gitti. Bir süreliğine bunların hiçbirini düşünmeyecektim. Nemf saldırısından sonra ondan kişisel ve politik ilişkimizi birbirinden ayrı tutmasını istemiştim, şimdi aynısını kendim de yapacaktım. Onunla birlikteyken diğer hiçbir şeyi düşünmeyecek, sadece ânın tadını çıkaracaktım.

Son kapıdan dışarıya öyle şiddetli bir şekilde savrulduk ki yere yuvarlandık ve tam da bu yüzden yere dizilmiş yumuşak minderlerin üzerine düştük.

Üzerime devrilen Tory güldü ve eğilip dudaklarıma canımı sıkacak kadar kısa bir öpücük bıraktı. Kalkmaya çalıştığında elini tutmak için hamle yaptım ama yana kaçıp doğrularak bir sonraki merdiveni tırmanmaya başladı.

Üzerimizde bir yerden bir kükreme sesi duyuldu. Tory bir an duraksasa da sonra hemen koşmaya devam etti.

Onu kovaladım, niyetim onu şöyle hakkıyla öpmekti ama ben ona yetişemeden üst kattaki odaya çıkmayı başardı.

Karanlığın içinde bir yerden su damlıyormuş gibi şıpırtılar geliyordu. Bir an tereddüt ettim, Tory'nin su temalı bu korku odasıyla yüzleşmesini istiyor muydum yoksa onu Vampir hızımla sonraki odaya mı geçirmeliydim, karar vermeye çalıştım.

Ne var ki içimden bir ses Tory Vega'nın bir zorluğun üstesinden gelebilmek için kimsenin elini tutmaya ihtiyacı olmadığını söylüyordu. Her geçen gün bir Fae olduğunu kanıtlıyordu ve diğer her şey gibi bunu da başarıyla atlatacağından emindim.

Zemine yayılmış sığ suyun sesi her adımımızda içeride yankılanıyordu.

"Caleb?" diye mırıldandı Tory. Hemen ona yaklaştım.

"Efendim?"

"Spor ayakkabılarım daha yeni. Islanmalarını istemiyor–"

Cümlesini bitiremeden ayaklarımızın altındaki zemin kayboldu ve bir su seli üzerimize çöktü. Tory kaydıraktan aşağı

kayarken çığlık attı. Bense dört bir yanımızda yankılanan bir kahkaha patlattım. Aşağı öyle hızlı iniyorduk ki midem yukarıdaki odada kalmış gibi hissettim.

En dipteki karanlık odaya kayarak giriş yaptık. Tory ayağa kalktı ve tam beni kaldırmak için elini uzattığı sırada gölgelerin arasından siyah pelerinli üç silüet çıktı.

Avuçlarını üzerimize doğrulttular ve gür sesleriyle bir şeyler mırıldanarak Tory'nin üzerine doğru yürümeye başladılar. Tory bir çığlık daha attı ve geriye kaçarken beni de peşinden sürükledi. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyor, gözlerinde heyecan parıltıları dans ediyordu.

Beni odanın öteki ucundaki kapısı açık asansöre doğru götürdü. Pelerinli silüetler su büyüleriyle giysilerimiz ve saçlarımızdaki tüm suyu çekip aldı.

İşleri biter bitmez üzerimize koşmaya başladılar. Tory tiz bir haykırışla bizi asansöre soktu ve loş kabinin içindeki tek düğmeye başparmağıyla delercesine bastı.

Pelerinliler bize ulaşamadan kapılar kapandı. Asansör yükselmeye başlarken Tory duvara yaslanıp dudağını ısırdı.

Başımın üzerindeki ışıklar titreşirken onu belinden tutup kendime çektim. Asansör duraksayıp ışıklar tamamen sönerken elleri ceketimi sımsıkı kavradı.

Bir an sonra kabin jet hızıyla aşağı düşmeye başladı, canı pahasına bana sımsıkı sarılan Tory avazı çıktığı kadar bağırdı.

Adrenalin uzuvlarımı ele geçirdi, onu kendime daha sıkı bastırdım. Asansör yere çakılmadan hemen önce yavaşladı, ışıklar titreşerek tekrar yandı ve kabin yeniden yükselmeye başladı. Tory gergin gergin gülüp yüzünü göğsüme bastırdı.

"Eğleniyor musun?" diye sordum.

"Hem de nasıl ama aklı olan buraya adım atmaz."

En üst kata vardığımızda kapılar açıldı ve Tory kollarımın arasından çıkıp önümüzde uzanan koridora şöyle bir baktı.

Tereddüt dolu gözlerle bana döndü ve koridora çıktı.

Sağına soluna bakıp şimdi ne olacağını kestirmeye çalışırken yanında yürümeye başladım.

Arkamızdaki gizli kapının yavaşça açıldığını duyunca sırtımdan heyecan dolu bir ürperti geçti. Tory hiçbir şeyin farkında değildi.

Kocaman ayaklar sessizce bize yaklaşırken arkama bakma dürtüsüne direndim.

Birkaç adım sonra alçak sesli bir hırıltı duyduk ve Tory hızla arkasına dönerek tepemizde yükselen iki Mantikor'u gördü.

Deriden devasa kanatları ve ucunda akrep iğnesi olan kuyruklarıyla bir aslana benzeyen yaratıkları incelerken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hasiktir," diye fısıldadı.

Mantikorlar kükreyerek ileri atıldı. Tory haykırdı ve elimi tutup koşmaya başladı. Dışarıdaki yıldızlı gece göğünü gördüğümüz koridordun sonundaki geçide doğru ilerledik.

Devasa patiler son sürat peşimizdeydi ve ilk Mantikor üzerimize atıldığında omzumun üzerinden arkama baktım.

Dişleri Tory'nin deri ceketinin etrafına kapandı ve onu yerden kaldırıp önümüzdeki geçitten dışarı fırlattı. Tory'nin çığlıkları içeride yankılandı. Bir an sonra ikinci Mantikor beni yakaladı, ayaklarım yerden kesildi ve gökyüzüne doğru uçarken dudaklarımdan heyecan dolu bir haykırış döküldü.

Yaratık gittikçe yükselirken gözlerim bir an için Tory'yi buldu. Sonra aniden düşmeye başladım.

Boğazımdan yükselen çığlığı bastırmadım, Tory'nin sesi de yakınlarda bir yerden geliyordu.

Rüzgâr bedenimi dövüyor, midem boşalıyor ve zemin giderek yaklaşıyordu.

Son anda bir hava yastığı etrafımı sarmaladı ve betona çakılıp pelteye dönmeden önce beni içine aldı.

Bir an için havada asılı kaldık, yerinden çıkacakmış gibi atan kalplerimizle birbirimize baktık ve iki çocuk gibi sırıttık.

Büyü bizi ayaklarımız aşağı gelecek şekilde çevirip yere bıraktı. Bir saniye sonra Tory üzerime atladı.

Gülerek onu yakaladım, kollarını ve bacaklarını etrafıma dolayıp beni cezalandırırcasına sertçe öptü. Saçlarımı sıkıca kavrayıp ayak bileklerini belime kenetledi, dili benimkiyle buluştuğunda aletim ânında dimdik oldu.

"Siktir, Tory. Sana doyamıyorum," diye mırıldandım dudaklarına doğru. Onu Korku Evi'nin duvarına yasladığımda güldü.

Ellerim deri ceketinin altına kayıp incecik bluzunun altında memelerini buldu. Üzerindekileri yırtıp atmak için yanıp tutuşuyordum.

"Ah... Bay Altair?" dedi biri gergin bir sesle. Öfkeli bir homurtuyla kafamı ona çevirdim.

Korku Evi'nin işletmecisi yüzümdeki ifadeyi görünce irkilse de konuşmaya devam etti.

Gökyüzüne bir bakış atıp, "Şey... İniş alanını hemen terk etmezseniz Korku Evi'nin bir sonraki konukları üzerinize düşecek," dedi endişeyle.

Tory gülerek bacaklarını çözüp beni hafifçe itti. Bense o sırada adama işimiz bitene dek Korku Evi'ni kapatmasını emretmek üzereydim.

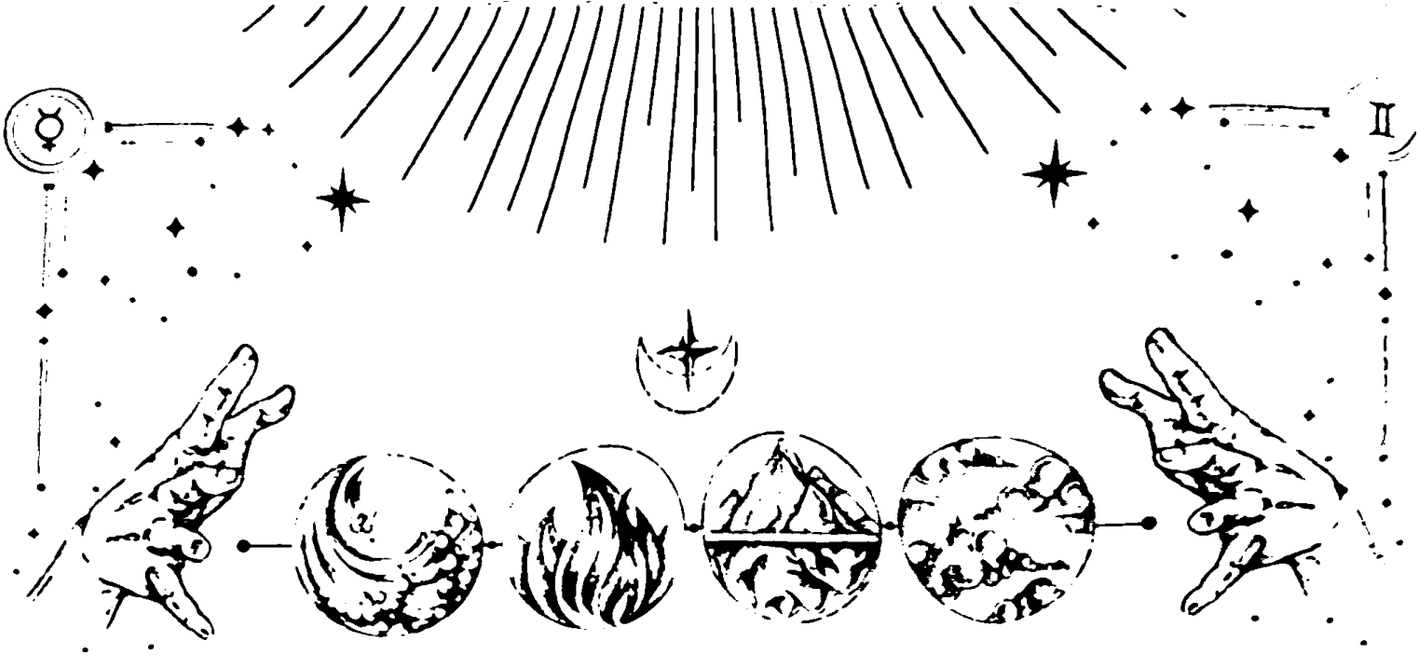
Tory bilekliklerini çıkarıp çıkıştaki bir kovaya attı, ben de aynısını yaptım ve birlikte karnavalın karmaşasına geri döndük.

"Şimdi ne yapmak istersin?" diye sordum. Pasparlak gözleri ve al al olmuş yanaklarıyla bana baktı, kalbi hâlâ son sürat atıyordu.

Bir yanım akademiye dönüp odama gitmeyi, hatta belki etrafta kuytu bir köşe bulup beni becermek istediğini söylemesini umuyordu ama tabii ki öyle bir şey olmadı.

"Her şeyi," diye yanıtladı sırıtarak. "Ne varsa yapmak istiyorum."

Kolumu omzuna atıp onu bir sonraki eğlenceye götürürken, "Seni mutlu edecekse her şeye varım," dedim. En tuhafı da sözlerimde ciddi olmamdı.

DARCY

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Lance
Hesaplaşma'yı geçersen tüm stresini
ve yorgunluğunu alacağım.
#motivasyon #derstensonrayanımagel

Darcy
Hashtag kullandığına inanamıyorum!

Lance
Şu anda yatağımda
olmadığına inanamıyorum!
#kıçınıözledim

Darcy
Hesaplaşma'yı geçmemi istediğini
itiraf ettiğine de inanamıyorum.

Lance
Karmaşık mevzular.

Doğru söze ne denir?

Çıkarken burnumdan gülüp Atlas'ımı cebime attım. Hesaplaşma, Uğultulu Çayırlar'da yapılacaktı ve her zamanki gibi beni neyin beklediğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Sevindiğim tek şey tüm bu çilenin bugün bitecek olmasıydı. Fazlasıyla gergin olsam da sınavlarda iyi iş çıkarmıştık ve aynı başarıyı bu son zorlukta da göstereceğimizi ummaktan başka çarem yoktu.

Bizi ne bekliyor olursa olsun Tory'nin daima yanımda olacağını biliyordum. Bu yeter de artardı bile. Hayatımız boyunca birlikte çok şey atlatmıştık ama Zodyak'a geldiğimizden beri aramızdaki bağ daha da güçlenmişti. Karşımıza çıkan tüm engelleri el ele, omuz omuza göğüsleyecektik. Ve kimse bize engel olamayacaktı.

Merdivenin ilerisinde Diego'yu gördüm ve öfkem yeniden alevlenirken boğazıma bir yumru oturdu. Dayısı hakkında bilgi toplamak istiyorsam ettiği lafları yutmam gerekiyordu fakat bu şimdilik gözüme pek mümkün görünmüyordu. Hâlâ yüzünü bile görmek istemiyordum ve bugün enerjimi onunla heba edemeyeceğim kadar önemli bir gündü.

Arkasına baktı ve beni görünce kaşları çatıldı, tekrar önüne dönüp adımlarını hızlandırdı. Başımı bıkkınca iki yana sallayıp alçak sesle homurdandım. *Pislik.*

Diğer birinci sınıflarla dışarı çıktım, hava hâlâ aydınlanmamıştı. Yanımdan geçen biri bana öyle sert çarptı ki neredeyse kıçımın üzerine oturacaktım.

Kylie bulutların üzerinde süzülüyormuş gibiydi, Jillian da hızlı adımlarla ona yetişmeye çalışıyordu.

"*Tüm* gece mi?" diye sordu arkadaşına.

"Evet, üzerimdeki simleri yıkamaya bile fırsatım olmadı. Sabah bile beni rahat bırakmadı. Bana doyamadığını söyledi," dedi Kylie saçını omzunun arkasına savurarak.

İğrenç. Kiminle yattığını tahmin edebiliyorum.

Rüzgârın hızlanmasıyla montuma sarınıp birinci sınıfları takip etmeye koyuldum. Ağlayan Orman'ı aştık ve gözüme

Sofia'yla Tyler'ın yanında duran Tory ilişti. Bana el sallarken bizden kasten uzak duran Diego'ya bir bakış atarak adımlarımı hızlandırdım.

"Karnaval nasıldı?" diye sordu Tory, bana anlatacak yüzlerce şeyi varmış gibi görünüyordu. Vârislerden konuşmaya başladık ve Caleb'ın onu bir dağın eteğine götürüp yaptıklarını anlatınca kanım dondu. Gerçi Tory bunu gecenin kalanında telafi ettiğini düşünüyor gibiydi.

Bense onun kadar tatmin olmamıştım ama onunla görüşmeye devam etmeye karar verdiği ortadaydı. Ardından ben de ona Diego'yla yaşadıklarımı anlattığımda çayırın öteki ucuna pis pis bakıp ona küfürler yağdırdı.

Ona Orion'ı anlatmak için yanıp tutuşuyordum ama bir türlü dilim varmıyordu. Kimseye anlatmayacağından emindim. Ne var ki bunu kafamda tartarken bile karnıma ağrılar giriyordu. Tory profesörümüzle aramda bir şey olduğunu öğrenirse beni korumak için başını belaya sokabilirdi.

Orion'la kendimizi kaptırdığımız bu heyecan verici durumla ilgili ne yapacağımıza karar vermeliydik. O zamana dek kimseye bir şey söyleyemezdim. Muhtemelen sonrasında da kimseye bir şey söyleyemeyecektim.

Profesör Zenith ve Müdire Nova üzerlerindeki uzun lacivert cübbeleri ve yüzlerindeki ciddi ifadelerle önümüze geçti. Çayırın çevresindeki tribünler seyircilerle doluydu. Vârisler ve hayran kulüpleri, Geraldine ve K.İ.Ç., bir de umutlu gözlerle çocuklarını izleyen ebeveynler her zamanki yerlerini almıştı.

Nova başını hafifçe geriye atarak soldan sağa hepimizi şöyle bir süzdü. "Kaderleriniz bugün belirlenecek. Her birinize hafta boyunca yapılan sınavlardaki performansınız baz alınarak bir ila on arasında bir puan verildi. Bu puanlar... şimdi açıklanacak." Elini savurdu ve başlarımızın üzerinde beliren mavi kıvılcımlar bir araya gelerek sayılar oluşturdu.

Kafamı kaldırdığımda dokuz rakamını gördüm ve Tory'nin tepesinde de aynısını görünce sevinçten çığlık attım. Geraldine kendini kaybetti, yanaklarından akan gözyaşlarıyla isimlerimizi haykırdı. K.İ.Ç. de ona katıldı ve Vârislerin yancılarından gelen yuhalamaları bastırdılar. Vârisler kafa kafaya vermiş, kararmış gözleriyle bir şeyler fısıldaşıyorlardı.

Umutla etrafımdaki diğer birinci sınıflara baktım: Sofia'nın başının üzerinde beş, Tyler'ınkindeyse yedi rakamını gördüm. Diego'nun tepesindeyse üç rakamı parıldıyordu, ondan kaçmak istiyormuş gibi omuzları çökmüş, sırtı kamburlaşmıştı. Ona hâlâ kızgın olsam da birazcık üzülmekten kendimi alamadım. Akademiden atılmasını istemiyordum ama aramızın eskisi gibi olmasını istiyorsa bana kesinlikle bir özür borçluydu.

Nova dikkatimizi çekmek için ellerini çırptı. "Puanınız ne kadar düşük ya da yüksek olursa olsun, son sınavı başarıyla tamamlayıp tamamlayamayacağınız birazdan göstereceğiniz performansa bağlı. Hesaplaşma, iradenizin ve kalbinizin gerçek gücünü sınayacak. Bu seçkin akademideki yerinizi ne kadar hak ettiğinizi gösterecek. Her birinize Zodyak'ta eğitiminize devam edip etmeyeceğinizi belirleyecek nihai puan verilecek. Toplam puanınız on ikiden az olursa bugün okula veda edeceksiniz."

Nova, Uyanış gecesinde olduğu gibi bir daire oluşturmamızı söylediğinde gerildim.

Sofia'yla Tory'nin arasına geçtim ve el ele tutuşup parmaklarımızı birbirlerine sıkıca kenetledik.

Zenith ve Nova dairenin ortasına girerken, "İyi şanslar," diye fısıldadım. Sofia ve Tory de aynı şekilde karşılık verdi.

Zenith ve Nova ellerini şafak vaktine yaklaşmış yıldızlı gökyüzüne doğru kaldırarak gözlerini kapattı. Çayıra sessizlik çöktü. Seyircilerin bile suspus olduğunu görünce önceden uyarılıp uyarılmadıklarını merak ettim.

"Yıldızlara bakın, birinci sınıflar! Hesaplaşma vakti geldi çattı!" dedi Zenith dramatik bir tavırla. Derin bir nefes alarak başımı yukarı kaldırdım, sayısız parlak noktacığı inceledim.

"*Optio vobis faciam!*" diye haykırdı Zenith, sesi ruhumda yankılandı.

Yıldızlar bir girdabın ortasında mahsur kalmışım gibi bükülüp dönmeye başladı. Güçlü auralarıyla beni kıskıvrak yakalayıp hareketsiz bıraktılar.

Bir şelalenin altında duruyormuşum gibi üzerime bir ağırlık çöktü. Etrafım karardı, her şey ve herkes bir anda yok oldu.

Bir yerden düşüyormuşum gibi içim bir hoş oldu ve ardından sonsuz bir hiçlikte asılı kaldığımı hissettim.

"Merhaba?" diye seslendim, panikten kalbim sıkışıyor, nefesim kesiliyordu.

"*Merhaba? Merhaba? Merhaba?*" Sesim yüzlerce kez yankılanarak kulaklarımı çınlattı.

Sonra mutlak sessizlik geri döndü, yeniden son sürat atan kalbimin sesiyle baş başa kaldım. Ateş büyüme uzandığımda avucumda daha önce hiç olmadığı kadar parlak bir alev yandı, mavi ve kırmızı tonlarında yanıp güçle titreşti.

Kulağıma gelen fısıltılar içime ufak bir korku saldı. Sesler kafamın içinden mi yoksa etrafımdaki hiçlikten mi geliyordu ayırt edemedim. Nedense yıldızların benimle konuştuğu hissine kapıldım. Ses ne bir kadına ne de bir erkeğe ait gibiydi, sadece *sesti.*

"Havanın, ateşin, suyun ve toprağın İkizler'i, kral kızı, ikiz ruh ve kül ile ateşten doğan Fae... Hesaplaşma vakti geldi çattı."

Karanlık, bir kitabın sayfaları gibi kayıp gitmeye başladı ve kendimi bir banliyöde, yanan bir evin önündeki sokakta buldum. İki kocaman itfaiye aracının etrafına endişeli bir kalabalık toplanmıştı.

Yaklaşmak istedim, içgüdülerim beni eve doğru çekiyordu. Sadece bu düşünceyle kendimi kalabalığın önünde buldum. Bir

itfaiyeci, ekibine emirler yağdırıyor, umudunu çoktan kaybetmiş gibi başını iki yana sallıyordu. Kalbim sızladı, neye tanık olduğumu anladığımda göğsüm korkuyla doldu.

Gözlerimi kapatıp tekrar açtığımda gün doğmuş, kalabalık dağılmış, geriye bir itfaiye aracı kalmıştı. Alevler ardında kömüre dönmüş bir ev iskeleti bırakmıştı. Gözüme bir kıpırtı ilişti ve dönüp baktığımda sokağın sonunda uzun boylu, başı önüne eğik, pelerinli bir silüet gördüm. Avunca bir şey parıldıyordu, yıldız tozu olduğundan emindim. Silüet elini hafifçe savurdu ve büyü onu yuttu.

Bir bebeğin çığlığı kulaklarımı doldurdu, ardından ikinci bir haykırış daha yükselince kalbim durdu.

"Efendim!" Bir erkek sesi dikkatimi tekrar eve çekti. Bir itfaiyeci kollarındaki battaniye yığınıyla enkazın arasından çıktı. "İkizler yaşıyor! Onları küllerin arasından çıkardım."

Nabzım hızlandı, o gece neden ölmediğimizi nihayet anlıyordum. Ateşe bağışıklığımız vardı. Kulağa imkânsız gibi gelse de gerçek buydu.

İyi ama sokağın sonundan olan biteni izleyen Fae kimdi? İçimden bir ses bunun hiç de iyiye işaret olmadığını söylüyordu. Tory de ben de birer Değiştirilmiş Çocuk'tuk. Bu geceye kim, nasıl tanık olabilirdi?

Biyolojik annem mi? Babam mı? Başka kimin bundan haberi vardı? Öz ailem bu geceden önce mi sonra mı ölmüştü?

"İkizler." Fısıltılar tekrar zihnimde yankılandı. "Ateşin en sıcak yeri merkezidir. Ne kadar çok zorlukla yüzleşirsen o kadar güçlenirsin."

Görü solup gitti ve kendimi bir ofiste buldum. Tory'yle birlikte yerde oturuyorduk. Beş yaşlarında olmalıydık, birbirimizin tıpatıp aynısıydık. Benim kolumda üzeri karalamalarla dolu bir alçı, Tory'ninkindeyse bir bileklik vardı.

"Olmuyor," diye fısıldadı koruyucu annem Bayan Fairchild masanın öteki tarafındaki kadına. "Katiyen *zapt edilmiyorlar.*"

Anıyı daha net hatırlamaya başladım. Şimdiye dek üzerine kilitler vurup onu en derinlerime gömmüş, yaşandığını bile unutmuştum sanki. Söylediklerini duyunca kardeşimle başlarımızı kaldırdık.

"Tory ona verdiğim her oyuncağı kırıyor. Darcy de kendine zarar vermek *istiyormuş* gibi sürekli çizikler ve morluklar içinde. Geçen hafta gizlice kaçıp komşunun bahçesine girmişler ve oğlunun ağaç evine tırmanmışlar. Darcy'nin düştüğünde ölmemiş olması bir mucize. Artık sinirlerim kaldırmıyor."

"Belki size deneyebileceğiniz–" diye söze başladı görevli.

"Denemekten bıktım usandım," dedi koruyucu annemiz. Yerinden kalktı, yanımıza gelerek başlarımıza birer öpücük kondurdu ve kapıdan çıkıp gitti.

Bayan Fairchild'ın yıllar önce kalbimde açtığı çatlağı hissettim; bir an için yine paramparça oldum. Kafa karışıklığı, Tory'nin benimkini tutan eli, nereye gideceğimize dair belirsizlik.

Görü bir kez daha değişirken yıldızların beni hayatımın her acı verici ânına sürükleyeceğine dair berbat bir hisse kapıldım. Fakat bu kez görüntüler bir bulanıklık hâlinde hızlıca geçip gitti. Tory'yle on farklı okulun önünde duruyorduk, hepsi ilk günümüzdü. Her birinde biraz daha büyüyor, güçleniyorduk. Bakışlarımız sertleşiyor, omuzlarımız dikleşiyordu. Birden yıldızların beni incitmeye çalışmadığını fark ettim. Bana bugünlere nasıl geldiğimi gösteriyorlardı. Her reddedilişin ve incinmenin ardından başımızı nasıl daha dik tuttuğumuzu, zırhlarımızı nasıl biraz daha kalınlaştırdığımızı.

Bir uğultu kulaklarımı doldurdu. Hayatım boyunca duyduğum ve hatırladığım tüm hakaretler etrafımda yankılandı. Okuldaki kötü kızların, öğretmenlerin, koruyucu ailelerin ve arkadaşlarımın bana taktığı isimler. Kalbimde yaralar açmış sözler.

Sakat. İstenmeyen. Tuhaf. Kimsesiz. Ağzı var dili yok. Ruhu parçalanmış. Fakir.

Tüm bu acı göğsümde birikti. Karanlık beni tekrar yutarken gözlerimi kapatıp hepsinden kaçmaya çalıştım.

"Kesin şunu," diye homurdanıp görüleri durdurmaya çalıştım. Yıldızlar sözümü dinledi.

Gözlerimi tekrar açtığımda karşımda Tory'yi buldum. Büyük bir rahatlamayla gülümsedim, ona dokunmak için yaklaştım ama görüntüsü bulanıklaşıp değişti ve Seth'e dönüştü.

Hemen geri kaçtım ama Seth'in yüzündeki ifade gerçek hayattaki hâlinden daha yumuşak, daha sıcaktı.

Yıldızlar tekrar fısıldadı, sesleri tenimi karıncalandırdı. "Düşmanlar dört bir yanında, İkizler. Ama hangilerinin gerçekten düşmanın olduğunu biliyor musun?"

Seth Max'e, ardından Caleb'a, sonra da Darius'a dönüştü. Her seferinde yüz ifadeleri daha ürkütücü, bakışları daha acımasız bir hâl aldı. Darius Sofia'ya, sonra Diego'ya, Geraldine'e, Tyler'a, Kylie'ye, Nova'ya, Angelica'ya, Washer'a, Marguerite'e ve Zodyak koridorlarında gördüğüm diğer yüzlerce yüze dönüştü. Her biri öncekinden daha öfkeliydi, gözleri daha büyük bir nefretle doluydu. Ardından Konsey üyeleri gelip geçti, sona kalan Lionel cehennem ateşiyle dolu iki dipsiz kuyuyu andıran gözleriyle şeytanın ta kendisi gibiydi. Çok geçmeden yüzü yerini Orion'ınkine bıraktı, üzerime hücum eden buz gibi nefreti nefesimi kesti.

"Karanlık, karanlığı besler," diye fısıldadı yıldızlar ben Orion'a bakarken. Etrafına kapkara bir gölge yayıyordu. "Bir Fae köşeye sıkıştığında ne yapar, İkizler?"

Sorusunun cevabını düşünürken boğazım sıkıştı.

"Savaşır," diye fısıldadım.

"Peki bir Fae kalbiyle ne yapar?"

Orion yaklaşıp neredeyse şefkatli bir tavırla bana uzanırken yutkundum. Elinde ansızın bir hançer belirdi, geçen gün mağarada gördüğümün aynısıydı. Kolumu tutup hançerin ucunu bileğime yaklaştırdı. Yüzümü buruşturarak elinden kurtulmaya çalıştım.

"Onu korur," diye yanıtladım. Kolumu geri çekmeyi başardığımda Orion'ın görüntüsü rüzgâra kapılmış kum taneleri gibi dağıldı ve bir kez daha zifiri karanlığın içinde yalnız kaldım.

"Bir Fae, Solaria'da hak ettiği yeri almak için ne yapar?"

Cevap ânında dilimin ucuna geldi. Bu bir içgüdüydü. Bunca zamandır içten içe bildiğim ama kendime itiraf etmekte zorlandığım bir şeydi. Vârislerin bizimle uğraşmasının, Orion'ın onlara yardım etmesinin, Lionel'ın her şeyi parmağında oynatmasının nedeni buydu.

"Her şeyi."

Karanlık usul usul geri çekildi ve parıldayan gökyüzü geri döndü. Başımın üzerinde yirmi sayısı parıldıyordu. Gözlerimi kırpıştırarak gölgelerin ardında bıraktığı rahatsız edici histen kurtulmaya çalıştım.

Tory'ye döndüm, o da başının üzerindeki yirmi sayısına fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu. Dairenin geri kalanının üzerinde daha fazla sayı beliriyordu ama hiçbir öğrencininki bizimki kadar yüksek değildi.

Öteki yanımda Sofia on beş almıştı. Diego'ya kaçamak bir bakış atıp on ikiyle kıl payı geçtiğini görünce rahatladım. Kylie ve Tyler'ın başlarının üzerinde on sekiz rakamı parıldıyordu.

Hüzünlü bir haykırış duydum ve bir kızın ağlayarak dizlerinin üzerine çöktüğünü gördüm. Tepesindeki on bir sayısı Zodyak'ta kalamayacağı anlamına geliyordu. Neredeyse otuz kişi eğitimlerine devam etme hakkını kaybetmişti. Daire bozulurken etrafımdan iç çekişler ve öfkeli bağırtılar yükseldi.

"Hesaplaşma sona erdi!" diye duyurdu Nova. "Puanı on ikiden az olanlar, gidebilirsiniz." Ağlayan Orman'ı işaret etti. "Lütfen eşyalarınızı toplayın ve öğleden önce kampüsü terk etmiş olun."

Hayalleri başlarına yıkılan öğrencilerin çayırın kenarındaki ailelerine gidip onlara sarılmalarını izlerken içimi hüzün kap-

ladı. Sofia tiz bir çığlıkla çayırı aşıp kendini anne babasının kollarına attı, diğer birkaç öğrenci de onu takip etti.

Yaşlı gözlerimi Tory'ye çevirip gülümsedim. "Yangını gördün mü?"

Başıyla onaylayıp kendi gözyaşlarını bastırmak için gözlerini kırpıştırdı. "Her şeyi gördüm. Tüm bunları neden yaşadığımızı anlıyorum sanırım."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken ona sımsıkı sarıldım. "Ben de."

"Sokağın sonundaki o Fae'yi fark ettin mi?" diye fısıldadı kulağıma. Omzuna yasladığım başımı aşağı yukarı salladım.

"Sence bu ne anlama geliyor?"

Bir an için sessiz kaldı. "Bilmiyorum. Ama hiç iyiye işaretmiş gibi gelmiyor."

"Tebrikler," Max'in kötücül sesini duymamla Tory'den ayrıldım ve önümüzde yan yana dizilmiş Vârislere döndüm. İçimi ufak bir korku sardı ama bu ânı mahvetmelerine izin vermeyecektim.

"Teşekkürler," dedi Tory. "Bize sarılmaya mı geldiniz?"

Darius'un genzinden alaycı bir ses çıktı. "Size bir mesajımız var."

Dişlerimi sıkarak ona pis pis baktım. "Neden bu mesajı daha önce de duyduğum hissine kapılıyorum?"

Max bir adım öne çıktı ve etrafına yaydığı sakinlik kalp atışlarımı biraz olsun yavaşlattı. "Mezun olmanıza izin vermeye hiç niyetimiz yok, kızlar."

Seth sırıtarak elini Max'in koluna sürttü. "Canınız yanacak."

"Hâlâ fırsatınız varken kendinizi kurtarın bence," dedi Caleb. Tory ona dudaklarını büktü.

"Birer Fae olduğunuzu kanıtladınız. Bunu hafife almayacağız," dedi Darius. "Akşamki Ay Tutulması'nın tadını çıkarın. Bu, geçireceğiniz son huzurlu gece olacak. Sonrasında... başınızı yastığınıza her koyuşunuzda ensenizde olduğumuzu

hatırlamanızı istiyorum. Gecenin bir yarısı, gün doğarken ya da gün batarken. Ne zaman ve nasıl olacağını bilemeyeceksiniz. Sadece geleceğimizi bilin. *Sizin.* İçin."

Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı ve diğer Vârisler de bizi sarsılmış bir hâlde bırakarak onu takip etti.

Yıldızların zihnime kazınmış sözleri kulaklarımda yankılandı.

Bir Fae, Solaria'da hak ettiği yeri almak için ne yapar?

Her şeyi.

TORY

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tüm öğrencilerin dikkatine, bu bir güvenlik uyarısıdır. Aşağıdaki önemleri ciddiye almanız ve uygulamanız tavsiye edilir.

Bu gece AY TUTULMASI gerçekleşecektir.

Tüm Faeler ayın etkisine kapılacak, en temel içgüdüleri, kalpleri ve bedenlerinin en derin arzularıyla hareket edecektir.

Bu nedenle öğretim kadrosu her öğrencinin aşağıdaki önlemleri almasını tavsiye eder.

1. Gece boyunca odanızda tek başınıza kalın ve kapınızı kilitleyin.
2. Sosyal medya aracılığıyla diğer öğrencilere kışkırtıcı mesajlar gönderme ihtimalinin önüne geçmek için Atlas'ınızı kapatın.
3. Geceyi bu içgüdülere kapılmadan atlatmak için uyku ilacı alın.

4. Aylık doğum kontrol büyünüzü yaptığınızdan emin olun. Böylece 1 ile 3 numaralı tavsiyelere uymamanız hâlinde kapımızı beklenmedik hamilelik nedeniyle ağlayarak çalmazsınız.

–Müdire Nova

Mesajı ikinci kez okurken sırıttım. Neresinden tutulursa tutulsun bu, herkesin büyük ihtimalle seks yapacağını kabulleniş ve hiç değilse sorumlu birer birey olmalarına dair bir yakarıştı. Tüm o tavsiyeler boştu ve Nova da bunu adı gibi biliyordu.

Cehennem Haftası çılgınlığı sırasında Ay Tutulması ve Faelerin bu esnada yaptığı şeylere dair heyecan verici bir sürü söylenti duymuştum.

Bu geceyi düşünmek dahi içimi kıpır kıpır ediyordu ve henüz akşam yemeği saati bile gelmemişti.

Dudağımı ısırarak Atlas'ımı bıraktım, kutlama yemeğimizin ardından ne yapacağımı hâlâ bilmiyordum. Hesaplaşma'nın ardından Caleb, Tutulma'yı ailesinin yanında geçirmek için evine dönmüştü ve ben buna fazlasıyla sevinmiştim. Dün geceki eğlencemizin ardından onunla daha fazla zaman geçirmeyi dört gözle beklerken kalkıp ahmak arkadaşlarıyla bizi tehdit etmişti. Bu ikiyüzlülüğünden hiç hoşlanmadığımı fark etmiştim.

Kampüse döndüğünde yeni kurallar koymaya kararlıydım ve hoşuna gitmezse onu hayatımdan sepetlemem gerekecekti. Fena hâlde çekici olduğundan bu üzücü bir karardı ama bir öyle bir böyle davranmasını kabul edemezdim. Beni istiyor muydu yoksa benden kurtulmaya mı çalışıyordu karar vermek zorundaydı.

Burada olmadığından ayın beni başka birine sürükleyip sürüklemeyeceğini merak ediyordum. Belki de her şey bir saçmalıktan, Faelerin istedikleri kişiyle düşüp kalkmak için kullandığı bir bahaneden ibaretti. Bir Tutulma'nın üzerimizde böyle güçlü etkileri olabileceği fikri gülünçtü ama öğretim kadrosu

bile böyle bir uyarı gönderme ihtiyacı hissetmişse söylentilerde gerçeklik payı olmalıydı.

Orion'ın son derece rahatsız edici cinsel eğitim dersi sayesinde doğum kontrol büyüsünü nasıl yapacağımızı öğrenmiştik ve son yaptığımın etkisi hâlâ geçmemişti. Olur da kendimi birinin yatağında bulursam hiç değilse bu konuda endişelenmem gerekmeyecekti.

Son internet alışverişi ganimetlerimi incelemek üzere kutunun başına geçtim. Küre'deki kutlama yemeğimiz için bir şeyler seçmeye çalışırken Atlas'ım tekrar öttü.

Mesajın kimden geldiğine baktığımda yüreğim bir an için ağzıma geldi, sonra kalp atışlarım tekledi.

Darius Acrux – 1 Yeni Mesaj

Dudaklarım aralandı ve başımı hafifçe iki yana salladım. İçimdeki tuhaf, kıpır kıpır enerjiden kurtulmaya çalışırken Atlas'ı elime alıp mesajı açtım.

Darius
Ignis Evi'nin tüm sakinlerinin dikkatine,
hepiniz gün batımında Hava Koyu'nda
düzenlenecek Ay Partisi'ne davetlisiniz.
Eviniz yanıyormuş ve biri tüm kıyafetlerinizi
çalmış gibi giyinin. Herkesin götü başı
dağıtması ve kampüsün en havalı Evi'ni
temsil etmek için orada olması zorunludur.
Ya gelirsiniz ya da siktir olur gidersiniz.
–Alçak Gönüllü Ev Başkanı'nız.

Nefesimi verdim, mesajın şahsen bana gönderilmemiş olmasının beni içten içe hayal kırıklığına uğrattığını itiraf etmeyi reddediyordum. Darius'un bana mesaj atmasını isteyen mi vardı zaten? Atmış olsaydı hemen silerdim. Üzerine bir de muhtemelen onu engellerdim.

Atlas'ımı yatağın üzerine atıp birkaç kıyafet denemek için soyundum.

Sıcak basınca elimle kendimi yelledim ve iç çamaşırlarımla olmama aldırmadan pencereyi açmaya gittim.

Batan güneş gökyüzünü turuncuya boyamıştı. Bir an durup manzarayı hayranlıkla izledim ve tenimi okşayan serin esintinin tadını çıkardım.

Gözlerim ufukta asılı duran beyaz küreye takıldı. Ay çoktan doğmuştu.

Ona bakmaya devam ederken sırtımdan bir ürperti geçti, tenimin her bir santimi elektrik akımına maruz kalmış gibi karıncalandı.

Dudağımı ısırarak arkamı döndüm, Atlas'ımı tekrar alıp bir mesaj yazdım.

Tory
Davet için teşekkür ederim ama giyecek bir şeyim olduğundan emin değilim. Kıyafet kodu neydi?

Gönder tuşuna basar basmaz midem kasıldı. Mesajı geri almanın bir yolunu bulmak için ekrana delercesine tekrar tekrar dokundum.

Ekranın altında bir yazı belirince yüreğim ağzıma geldi.

Darius Acrux yazıyor ...

Hayır, hayır, hayır! Ne bok yedim ben??

Darius
Ne giyersen giy yeterince güzel görüneceğinden eminim. Üstündekilerle gel işte.

İç çamaşırlarıma bakıp güldüm. Partiye bu hâlde gitmek seks bağımlısı imajımı güçlendirmeme epey yardımcı olurdu, değil mi?

Tory
Üstümdekilerle gelmem son derece uygunsuz kaçar bence.

Darius
Neden?

Bu beş harf kalbimi nasıl bu kadar hızlandırabiliyordu? Tek sözcüklük bir mesajı dört kez okumam fena hâlde utanç vericiydi ama ne diyeceğimi bilmiyordum. O başka bir mesaj gönderene dek bön bön ekrana bakmaya devam ettim.

Darius
Bir fotoğraf gönder de dürüstçe ne düşündüğümü söyleyeyim.

Az önce hızlı attığını düşündüğüm kalbim şimdi göğsümden fırlayacakmış gibiydi. Elbette ona fotoğraf falan göndermeyecektim. Sandığının aksine kıyafetimin kötü olduğunu düşünmüyordum. İç çamaşırlarımlaydım. Yoksa o da mı öyle düşünmüyordu? Belki de yarı çıplak olduğumu biliyordu. Ama nasıl bilebilirdi? Ayrıca bunu katiyen yapmayacağım hâlde neden ona fotoğraf gönderme fikrini değerlendiriyordum?

Darius
Cesaretin varsa tabii...

Sikerler...

Kapımın yanında asılı duran aynanın önüne geçtim ama gözlerimin bir tuhaf göründüğünü fark edince duraksadım. Biraz daha yaklaşıp anime karakteri gibi kocaman olmuş göz bebeklerime baktım. Bir an için kaşlarım çatılsa da buraya asıl geliş nedenime döndüm. Yağmurlu havada giyip üzerine bulaşan çamuru temizlemediğim botlarımı ayağıma geçirip kendi kendime sırıttım.

Derin bir nefes alıp Atlas'ımı kaldırdım ve fotoğrafımı çektim.

Parmağım gönder ile sil tuşu arasında gidip gelirken tenime bir sıcaklık bastı. Darius Acrux'a iç çamaşırlı fotoğrafımı göndermeyecektim.

Değil mi?

Burnumdan gülüp parmağımı sil tuşuna götürmeye niyetlendim ama onun yerine gönder tuşuna dokundum.

Midem kasıldı, gözlerim ardına kadar açıldı ve hemen bu saçma ve delice planın gerisini uygulamaya koyuldum. İçime ne kaçmıştı bilmiyordum.

Tory
Baksana, ayakkabılarım bir tuhaf durdu. Gülünç görünüyorum...

Neden böyle bir şey yaptığımı sorgularken kalbim huzursuzca çarpıyordu. O kadar da büyük bir şey değildi. Su Elementi dersinde beni sürekli o minicik mayoyla görüyordu. Hem buradaki ilk günümde kıyafetlerimi yakmıştı, vücudumun görmediği yeri kalmamıştı. Abartılacak bir şey yoktu.

Darius Acrux yazıyor, cümlesi uzunca bir süredir ekranımın altında duruyordu. Ya bana bir makale yazıyordu ya bir cevap yazmaya başlayıp yarım bırakmıştı ya da ne diyeceğini bilmiyordu.

Ona mesaj atarken aklımdan tam olarak ne geçiyordu?

Suçu Ay Tutulması'na atabilir miydim? Bunu fena hâlde istiyordum. Kalbim çok, *çok* hızlı çarpıyordu.

Kapım çalındığında yerimden sıçradım.

Dudaklarım aralandı. Hâlâ cevap alamadığım mesajıma baktım ve temkinli adımlarla kapıya ilerledim.

Kim o? diye sormak istedim ama sözcükler dudaklarımdan dökülmedi.

Kolu yavaşça çevirdim ve kapıyı hafifçe araladım.

"Nerede kaldın? Tuvalette falan mıydın?" diye takıldı Darcy zorla içeri girerek. Gergin bir kahkaha atıp kapıyı arkasından hızlıca kapattım.

Gri bir etek ve şık bir bluz giymişti, açık bıraktığı mavi saçları omzunun etrafında kıvrılıyordu.

İç çamaşırımın altına giydiğim pis botları süzüp kaşlarını çattı. Kıkırdayarak, "Ne bu hâl, Tor?" diye sordu.

"Şey..." Kafayı yediğimi ona nasıl açıklayacağımı bilemediğimden botlarımı çıkarıp kapının yanına koydum ve gardırobumu incelemeye koyuldum.

"Yok artık! Darius Acrux'a seksi mesajlar mı atıyorsun?" diye sordu Darcy hayretle. Hızla arkamı döndüğümde onu kilitlemeden yatağa attığım Atlas'ımı elinde tutarken buldum.

"Tabii ki hayır!" diye çıkıştım. "Rüyasında görür! Sadece... şaka olsun diye bir tane attım. Fesat aklından geçenler gibi bir şey değildi!"

"Külotun transparan," dedi. Aşağıya bakıp başımı iki yana salladım ama haklıydı, kumaş biraz iç gösteriyordu.

"Hepsi... Ay Tutulması'nın suçu," dedim. Başka bahanem yoktu ve yine fena hâlde sıcaklamış hissediyordum. Üstelik bana kıçıyla gülen lanet Ay'ı açık penceremden görebiliyordum. Sözlerimi vurgulamak için parmağımı dışarı doğrulttuğumda Darcy güldü.

"Öyle olsun ama *Ay* odandan çıkmadan önce üzerine doğru düzgün bir şeyle giymeni isteyebilir," dedi.

Alaycı tonuna sırıtıp hâlâ bir seçim yapamadığım yeni kıyafetlerimi işaret ettim.

"Karar veremiyorum. Bu yüzden Darius'a yazdım zaten."

"O da pis botlarını giymeni mi önerdi?"

"Hayır." Dudağımı ısırdım. "Kahretsin, bu gece beni ondan uzak tutsan iyi edersin yoksa Ay Tutulması yüzünden elinde yarı çıplak fotoğraflarımdan koca bir arşiv olacak," diye takıldım ama bir bakıma ciddiydim. Üstelik içten içe Darcy'nin beni tutmamasını ve Darius'la karşılaşmayı umuyordum. *Boku yedim.*

Darcy kıyafet seçeneklerini incelerken, "Caleb'dan bu kadar çabuk mu sıkıldın?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Evet. Hayır... Dün gece karnavalda, sonrasında da odasında çok eğlendik..." Sahte bir tiksintiyle yüzünü buruşturduğunda sırıttım. "Ama biliyorsun işte, bu sabah pisliğin teki gibi karşımıza dikilip *ayağınızı denk alın* numarası çek–"

"Darius da oradaydı," diye sözümü kesti.

"Evet, biliyorum. Ama o başka biriymiş gibi davranmıyor. Mesela Caleb, *Sadece kendimiz olalım ve aramızdaki anlaşmazlığı bir kenara bırakalım,* diyor. Ama bunu söylemesi kolay tabii. Bir an onunla katıla katıla gülüyorum ve yatağında uyuyorum ama bir an sonra, *Sizi okuldan attırıp kanlarınızla her yeri kırmızıya boyayacağım,* moduna giriyor ve aptal suratına bir tane patlatmak istiyorum."

"Çok haklısın," dedi Darcy. "Kesinlikle suratına bir tane patlatmalısın." Yığından bir elbise çıkarıp bana uzattı. Üzeri soluk renkli leylaklarla bezeli beyaz bir elbiseydi, gövdesi dar, eteğiyse genişti. Aslında bunu Darcy'yi düşünerek almıştım ve bunu o da biliyordu.

"Ay bu gece bunu giymeni istiyor," dedi kardeşim. "Masum görünürsen belki bu davranışlarına da etki eder diyor."

Sırıtarak bana fırlattığı elbiseyi yakaladım ve üzerime geçirdim. Vücuduma güzel oturuyordu, eteği dizlerimin üzerine dökülüyordu.

"Gerçekten bunu mu giyeceğim?" diye sordum. Elbise gayet tatlıydı ama ben tatlı olabilir miydim emin değildim.

"Evet," diye yanıtladı Darcy. Beni masamın önündeki sandalyeye oturup saçlarımı yapmaya başladı. "Ee, Darius'a müstehcen fotoğraflar göndermeni bir şekilde Caleb'ın suratını yumruklamak istemenle açıklıyordun. Hâlâ aralarında ne fark olduğunu anlamış değilim."

"Doğru, evet. Şey, Darius farklı çünkü pisliğin önde gideni değilmiş gibi davranmıyor," dedim ve düşüncelerim Darius'a kayarken dudağımı ısırdım.

"Ve pisliklere bayılıyorsun." Gözlerini devirdiğini anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu. Evet, bunu artık hepimiz öğrenmiştik. Onun gibi erkeklere bağımlıydım ve aya uyarsam bu kötü yola tekrar düşebilirdim.

"Nefret seksi fena bir şey," dediğimde Darcy inledi.

"Nereye varmak istediğini anladım," dedi.

"Anlamadın. Öyle bir şey değil. Diyorum sana..."

Darcy gülünce ben de kendimi tutamadım.

"Hepsi Ay yüzünden."

"Öyle tabii. *Masum* görünmen için elimden geleni yaptım. Umalım da Ay haklı çıksın ve uslu dur."

Saçımla işini bitirdiğinde yerimden kalkıp kendime bakmak için aynanın karşısına geçtim ve güzel elbiseyi tamamlaması için yaptığı gevşek bukleleri görüp gülümsedim.

Plaja gideceğimizden ve topuklularla kumda yürümeye kalkışırsam kafası güzel bir ceylana benzeyeceğimi bildiğimden ayağıma beyaz bir çift spor ayakkabı giydim.

"Ee, Ay'ın aklında senin için de biri var mı?" diye sordum kardeşime pis pis sırıtarak. Seth saçını kestiğinden beri kimseyle yakınlaşmamıştı ve yine erkeklere güvenmekte zorlanmaya başladığından endişeleniyordum.

"Ah... şey..." Yanakları hafifçe kızardı ve bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı.

"Aman Tanrım! Benden kesinlikle bir şey saklıyorsun, kim o çabuk söyle!" dedim.

Tereddüt etmesiyle içeriye çöken sessizliği Atlas'ım bozdu. Darcy mesajın kimden geldiği görmek için hemen cihazın üzerine atıldı, Darius olması için heveslenmemeye çalıştıysam da başarılı olamadım.

"Geraldine'miş," deyince içimi bir hayal kırıklığı sardı. "Ne zaman geleceğimizi soruyor."

"On beş dakikaya orada olacağımızı söyle," dedim. "*Ee*, kim bu şanslı adam?"

Darcy konuyu geçiştirmeye çalışır gibi güldü. "Özel biri yok ama anlarsın ya, belki de Ay bana ihtimalleri değerlendirmemi söylüyordur."

Bakışlarını kaçırınca kaşlarım çatıldı ama hoşlandığı kişiyi benden saklamak istiyorsa üzerine gitmeyecektim.

"Öyle olsun," diyerek iç geçirdim. "Ama biriyle yatacak olursan yarın tüm detayları istiyorum."

Kardeşim burnundan güldü ve yarım ağız bir şeyler mırıldandı.

"Ah, dur bir saniye. Biraz daha abartalım," dedi heyecanla. Yanıma gelip bir tutam saçımı parmaklarına doladı ve kaşlarını çatıp odaklanarak minik bir sarmaşık yaratıp elindeki tutamın etrafına doladı. Sarmaşığın üzeri minik lila rengi çiçeklerle doldu. Tutamı kulağımın arkasına sıkıştırırken büyü gösterisine gülümsedim.

"Havalara bak, gören de artık Solaria'nın en iyi büyü okulunun resmî bir öğrencisi olduğunu sanır," diye takıldım.

"Aynen öyleyim," diye karşılık verdi kardeşim.

Kapı tekrar çaldı, gelen her kimse vuruşları Darcy'ninkilerden daha sertti.

Gözlerim ardına kadar açıldı, ağzım hafifçe aralandı.

Darcy ağzını oynatarak, *Kim o?* diye sordu. Omuzlarımı silktim, ben de bilmiyordum. Ardından, *Darius mu?* diye ekleyince gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Atlas'ımı aldım ama hiç utanmadan attığım yarı çıplak fotoğrafıma hâlâ cevap vermemişti. Yanımda Darcy'yle kapıya doğru yürüdüm.

Kola uzanırken avuçlarım terden sırılsıklam olsa bile yüzüme *o kadar umurumda değil ki* ifadesi kondurdum. Fotoğrafı kendi isteğimle göndermiştim ve sonuçlarıyla yüzleşecektim.

Kapıyı açtım ve Darius'u çerçeveye yaslanmış hâlde görünce ağzım dilim kupkuru oldu.

Bakışları ağır ağır elbisemin üzerinde gezindi ve bedenimin için için yandığını hissettim.

"Sorununu çözdün demek," dedi düz bir sesle.

"Ah... Başka bir ayakkabıda karar kıldım."

Lütfen yer yarılsın da içine gireyim. Ya da o girsin. Kapının hemen arkasında duran kardeşim de olur.

"Ötekini tercih ederdim," dedi bana biraz daha yaklaşarak.

"*Bence* elbisesi Tory'ye çok yakıştı," dedi Darcy kapıyı ardına kadar açarak.

Darius neredeyse fark edilmeyecek şekilde geri çekildi ama tavırları tamamen değişmiş gibiydi.

"Çok *tatlı* olmamış mı?" diye üsteledi kardeşim.

"Tanrım, Darcy. Kimse *tatlı* olmak istemez," diye homurdandım.

"Uslu kızlar ister," diye söylendi.

Darius bir kahkaha patlattı, çıkan ses sırtımdan aşağı süzülüp ruhuma sızdı.

"Roxy uslu bir kız değil," dedi gözlerini benimkilere kilitleyerek. Göz bebekleri normalden daha genişti. "Elbisesinin içinde ne kadar tatlı görünürse görünsün."

Ben ağzımı açıp bir şey söyleyemeden arkasını dönüp yürümeye başladı.

Kapı çerçevesine yaslanıp Darcy'ye dönerek tek kaşımı kaldırdım. "*Tatlı* sözcüğünü dünyanın en müstehcen şeyiymiş gibi söylemeyi nasıl başardı?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Öyle bir şey yapmadı, Tor," dedi Darcy iç geçirerek. Eşyalarımı almak için odaya döndüm. "Sana öyle geldi."

"Gerçekten bana mı öyle geldi peki?" diye sordum sırıtarak.

"Şey... maalesef hayır."

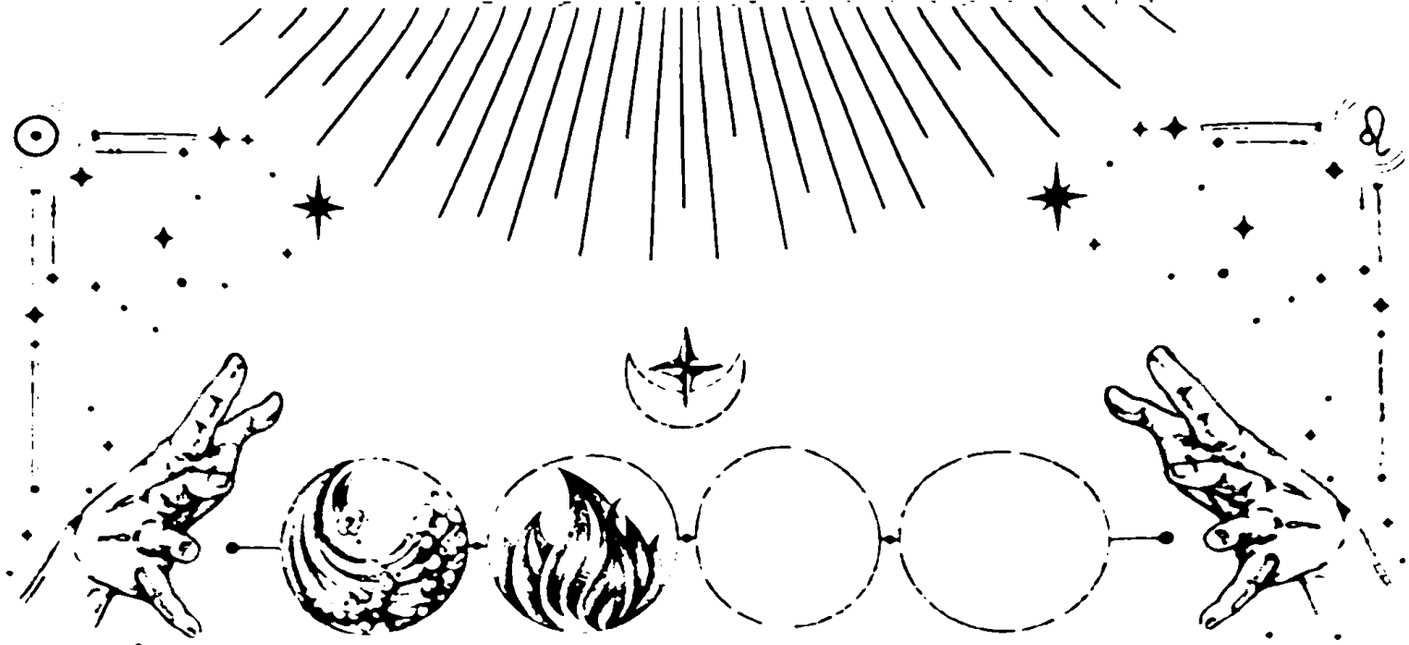
Tekrar sırıtmamak için dudağımı ısırdım. Bu gece Darius Acrux'un yanına yaklaşmaya hiç niyetim yoktu.

Yani muhtemelen.

Belki.

Yüzde altmış üç ihtimalle.

Kahretsin.

DARIUS

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kendimi tutmayı başarıp ortak salona vardım. Atlas'ım cebimi yakıyor gibiydi ama bana gönderdiği o fotoğrafa bir kez daha bakarsam şuracıkta patlayacaktım.

İçerideki en büyük şömineye doğru ilerledim ve yanındaki duvara yaslanıp aniden üzerime fazla gelmeye başlayan tişörtümün yakasını çekiştirdim.

Gözlerimi odalara uzanan merdivene diktim. Bekliyordum. Bunu kendimden başka birine ölsem itiraf etmezdim tabii. Burada dikilmemi gerektirecek başka bir nedenim yoktu. Lance'le sözleştiğimiz saat çoktan geçmişti. Bal gibi de bekliyordum.

Basamaklardan ayak sesleri gelince kaslarım beklentiyle gerildi ama köşeyi dönenin Marguerite olduğunu görünce tekrar gevşeyip duvara yığıldım.

Gitmeliyim.

Atlas'ımı tekrar çıkarmak için yanıp tutuşan parmaklarım seğirdi. Hiç değilse ona bir cevap yazabilirdim. Kapısına dayanmamı gerektirmeyen bir cevap. Sahiden bunu neden yapmıştım ki? Ne beklemiştim? Benden nefret ettiğini bir anda

unutmasını mı? Kalkıp bu gece Ay'ın onu kime çektiğini mi soracaktım? Ben bir dahaki gün doğumuna dek kime çekileceğimi iyi biliyordum. Ne var ki onun da benimle aynı büyüye kapılıp kapılmadığını kestiremiyordum.

Atlas'ımı çıkarma dürtüsü yine içimi sarınca kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Doğruca yanıma gelen Marguerite, "Çok yalnız görünüyorsun, Dari," diye mırıldandı.

Bana böyle seslenmesinden nefret ediyordum. Saçlarının dibi gelmişti. Ona dair her şey beni itiyordu.

Ona üstünkörü bir bakış atıp tekrar merdivene döndüm.

"Seninle partilemeye hazırım, Başkan'ım," diye şansını denedi bu kez. Parmağını karnımdan aşağı kaydırmaya kalkışınca elini yakalayıp ittim. "*Bitti* sözcüğünün nesini anlamıyorsun sen?" diye sordum ona bakmaya tenezzül etmeden.

Etrafıma buram buram yaydığım *siktir git* aurasına aldırmadan bana sokulup, "Son Tutulma'yı hatırlıyor musun?" diye fısıldadı.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladım.

"Hadi ama, ilk kez o gece öpüşmüştük," diye üsteledi. "Çok ateşliydi."

"O gece kaç kızı öptüğümü ben bile bilmiyorum," dedim küçümseyici bir tavırla. "Kendini bir şey sanma." Böyle söyleyerek muhtemelen şerefsizlik ediyordum ama gerçek buydu. Tutulma daima arzuları körüklerdi ve etrafımda kızdan bol bir şey yoktu. Her seferinde benimle şanslarını denerlerdi. Geçmişte birden fazlasına karşılık verdiğim doğruydu. Ama bu gece başkaydı. Bu gece gözüm sadece tek bir kızı görüyordu ve söz konusu kızın bana yüz vermeyecek tek kişi olması son derece manidardı. Daha doğrusu bana o fotoğrafı gönderene dek öyle sanıyordum.

"Bana istediğin her şeyi yapmana izin veririm," dedi Marguerite, muhtemelen baştan çıkarıcı olduğunu sandığı ama gerçekte kulağa çaresizlik dolu gelen alçak bir sesle.

Beni öpecekmiş gibi parmak uçlarında yükseldi ama elimi yüzüne koyup onu iterek şöminenin yanındaki koltuğa düşürdüm.

"Kendini küçük düşürmeyi kes," diye homurdanarak duvarın dibinden ayrıldım.

Roxy Vega az önce içeri girmişti.

Elbisesi... Mezuniyet balosu kraliçesini andıran bu kılığına ne diyebilirdim bilmiyordum ama hoşuma gitmişti. Saçındaki çiçekleri koparıp beyaz elbisesini çamur içinde bırakmak istiyordum.

Gözleri benimkilerle buluştu, alt dudağını ısırdığında aletim sertleşti.

Kardeşinin elini tutuyordu. Gwendalina onu bir köpek yavrusu gibi peşinden sürükleyip duruyordu. Hızlı adımlarla yürüyorlardı, durmaya niyetleri varmış gibi görünmüyordu.

Yanımdan geçip gitmelerini izledim, yanına gidip gitmemek arasında kalmıştım. Ay henüz gökyüzünün tepesindeki yerini almamıştı, yani hâlâ kendime söz geçirebiliyordum. Birazcık. Gerçi onun yanında ne zaman kendime söz geçirebilmiştim ki?

Yumruklarımı sıkıp odadan çıkmalarını bekledim.

Lance'le buluşmam gerekiyordu. Bir kızın dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim. Söz konusu kız *o* olsa bile.

Kapıya vardıklarında Roxy omzunun üzerinden bana son kez baktı. Neredeyse yanına koşup bana o fotoğrafı neden attığını soracaktım. Neredeyse ona seslenecektim. Neredeyse–

Kardeşi elini çekiştirdi ve kapıdan çıkıp gözden kayboldular.

Tuttuğumun bile farkında olmadığım nefesi verip yüzümü ovuşturdum.

Ay göğe yükseldiğinde yanına yaklaşırsam hiçbir şey beni durduramazdı. Suratıma gülüp geçmeyeceğini bilsem dizlerimin üzerine çöküp bana bir saniyesini ayırması için yalvarmaktan bile çekinmezdim.

O fotoğrafı neden gönderdiğini sormalıydım.

Hay sikeyim!

Bir an onu takip etmeyi düşündüm ama zaten geç kalmıştım. Lance ve dakiklik zıt kavramlardı ama... muhtemelen kendi evine zamanında dönerdi.

Arkamı dönüp Ignis Evi'nden çıktım, daha fazla vakit kaybetmemek için şekil değiştirmeyi düşündüm. Fakat Asteroit Yerleşkesi'ne inen altın rengi devasa Ejderha'yı herkes fark ederdi. Fae formumda içeri sızmak çok daha kolaydı.

Koşar adımlarla yolda ilerlemeye koyuldum ve çok geçmeden kendimi daha fazla tutamayıp Atlas'ıma tekrar bakma isteğine boyun eğdim.

Mesajlarımı açıp gönderdiği fotoğrafa baktım. Ayakkabılarıyla ilgili o şeyi yazmasa çamurlu botlarını fark etmezdim bile.

Başını hafifçe yana eğmişti ve dudakları beni kışkırttığını çok iyi biliyormuş gibi küçük bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Bu bir kızdan aldığım ilk iç çamaşırlı fotoğraf değildi ama Roxy'ninkinde çözemediğim bir şey vardı.

Gülüp geçmeliydim. Yarı çıplak fotoğrafıyla benimle yatmak istediğini açıkça belli eden bir kızdı işte. Fakat Roxy onlar gibi değildi. Bu fotoğrafı bana şansını denemek için atmamıştı. Ne giydiğini göstermesi için ona ben meydan okumuştum. O da meydan okumamı kabul etmişti. *Her zamanki gibi.* O çamurlu botlar bana gösterdiği bir orta parmaktı. Kendince bu ateşli bir fotoğraf değil deme şekliydi. Niyeti gerçekten buysa bile fena hâlde yanılmıştı. Hayatımda hiçbir fotoğraf böyle nefesimi kesmemişti. O gülümsemenin anlamı neydi? Bana neden bunu göndermişti? Tadı nasıldı? *Siktir.* Beni çoktan avucuna almıştı. Sadece *beni* isteyip istemediğini anlayamıyordum.

Öğretim kadrosunun yaşadığı Asteroit Yerleşkesi'nin kapısına vardım ve Lance'in bana verdiği şifreyi tuşladım. İçeri süzülüp seslerin ve su şıpırtılarının geldiği havuzdan uzak durmaya özen göstererek evlerin etrafından dolanan yolu izledim. Öğretmenler Tutulma kutlamalarına çoktan başlamıştı sanırım.

Lance'in evinin arkasına vardım ve kış bahçesinin kapısını iterek içeri girdim. Sessizlik balonuna ayak basarken büyüsünün bir okşama gibi tenimden kayıp geçtiğini hissettim.

"Lance?" diye seslendim. Etrafıma bakındım ama ortalıkta yoktu.

İçeriye kulak kabartınca su sesini duydum ve duşunu bitirmesini beklerken kendime bir bira almak için mutfağa geçtim. Saate göz attım. Yirmi dakika geç kalmıştım. Buna rağmen yine en sona kalan olmayı başarmıştı. *Göt herif.*

Roxy'nin peşinden gitmeliydim.

Parmaklarımla bacağımda ritim tutarak biramın son yudumunu da içtim. Atlas'ım cebimdeydi. Güneş hızla batıyordu ve Ay'ın çekimini hissedebiliyordum. Onu bulmamı istiyordu.

Gözlerimi kapatıp saf irade gücümle olduğum yerde kalmaya çalıştım.

Daha fazla dayanamayınca bir bira daha almaya gittim.

Lance duşta hiç acele etmiyordu.

Dışarıdan su sesleri ve tiz kahkahalar gelince evin ön tarafına geçip perdeyi aralayarak havuza baktım.

Sayamayacağım kadar çok sayıda soluk ten ve öğretmen memesi görünce ânında yüzümü buruşturdum. Lanet bir seks partisi mi planlamışlardı? Yarısı çoktan soyunmuştu, diğer yarının üzerindeyse yasaklanması gereken tangalar ve slip mayolar vardı. Çoğunun tüvit ceketlerin ardına saklanmasının bir nedeni vardı ve ben de hiçbirinin o ceketleri çıkarmadığı küçük zihinsel baloncuğumda kalabilmiş olmayı her şeyden çok diliyordum.

"Kim helikopterimi havalandırmak ister?" diye bağırdı Profesör Washer. Dalış tahtasının ucunda durmuş, kalçasını sallayarak aletiyle daireler çiziyordu.

Öğürerek perdeyi kapatırken bu görüntüyü zihnimden sonsuza dek silebilmeyi diledim.

"Manzara hoşuna gitti mi?" diye sordu Lance gülerek. Altına bir kot pantolon geçirip içeri gelmiş olmalıydı, çıplak göğsü hâlâ ıslaktı.

"Hayatımın kalanı boyunca unutamayacağım bir travma yaşıyorum," diye inledim tiksintiyle.

"Ah, bir de beni düşün. Aralarına davet ettiler. Sence ben ne hissediyorum?" diye takıldı. Bana sarılmak için yanıma geldi.

Bu hafta neredeyse hiç baş başa kalmamıştık ve böyle zamanların ardından birbirimize tekrar kavuşmak bağımızı hep biraz daha güçlendirirdi. Kolumdaki Terazi burcu sembolü bütün gün kaşınmış, onu bulmam için bana yalvarmıştı.

Kollarımı etrafına sıkıca dolayıp başımı omzuna koyarak derin bir nefes verdim, bir süre öylece durup sadece ona sarıldım. Bunca yılın ardından bu lanet bağın içimizde uyandırdığı saçma hisleri sorgulamayı bırakmıştık. Bunun ara sıra sarılmaktan öteye gitmemiş olmasına dua ediyordum.

Geri çekilmeye çalıştım ama Lance beni bırakmadı, alçak sesli bir hırıltıyla dişlerini boynuma sürttü.

"Yıldızlar aşkına, Lance," diye homurdandım kollarının arasından çıkmaya çalışarak. "Tutulma gecesinde beni ısırmaya kalkarsan kanımla kalmayıp aletimi de emersin." Aramızdaki bu bağ bizi her türden saçmalığa itiyordu ve sıradan bir günde boynuma geçirdiği dişleri bile çekimimizi o kadar yoğunlaştırıyordu ki ne kadar ileri gideceğimizden korktuğumuz için bunu yapmamaya yemin etmiştik. Sadece başka çaresi yoksa kanımı emiyordu ve Ay Tutulması yüzünden kana susamış olması benim için geçerli bir sebep değildi.

Lance dramatik bir tavırla iç geçirdi ve Vampir içgüdülerini bastırmayı başarıp kollarını gevşetti.

"Muhtemelen haklısın," dedi. "Üstelik aletini öyle bir emerim ki gün doğduğunda bana sırılsıklam âşık olursun."

Dişlerini nihayet benden uzaklaştırırken kahkaha attım.

Sakalı boynumu gıdıklayınca geri çekildim, sanki az önce yüzümü lanet teninc sürtmemişim gibi şakacı bir tavırla onu ittim. Tarçın kokuyordu ve lanet olsun ki buna bayılıyordum.

"Güvenli bir yere gittiler mi?" diye sordu birden ciddileşerek. Ben kanepeye dönüp biramı bitirirken kendine bir kadch viski koydu.

"Xavier az önce mesaj attı," dedim. "Yıldız tozu kullanarak annemle fani dünyaya gitmek üzere olduklarını söyledi. Gün doğup Ay kaybolana dek dönmeyecekler. Xavier babamın onu tehlikeye atmayacağından emin olana dek."

"Güzel," dedi Lance. Sırıtarak bana yeni bir bira uzattı. "O şerefsizi kendi oyununda yenmek harika bir his. Ay'ın zirveye ulaşmasına az kaldı, yerine yeni birini bulamaz."

"Evet," dedim. "Gecesini bir başına hayal kırıklığında boğularak geçirecek."

"Onu kendi oyununda yenmeye," dedi şişemi vurmam için kadehini kaldırarak.

"Onu tamamen yenmeye," diye homurdandım.

"Az kaldı," dedi Lance kötücül bir sesle. Onu başımla onayladım.

Biramdan büyük bir yudum alıp arkama yaslandım ve bir an için kendimi bu lanet dünyanın kralı gibi hissettim. Babamı alt etmek o kadar harika bir histi ki sonsuza dek sürmesini istiyordum.

"Ee, gizli Tutulma partisi nerede?" diye sordu.

Sırıtarak masumca omuz silktim. "Ne partisi?"

"Bir grup gencin Cehennem Haftası'nın bitişini kutlama fırsatını kaçırıp canlarının istediği kişiyle yatabilecekleri tek geceyi odalarında geçireceğine inanmamı mı bekliyorsun? Hadi oradan."

Canımın istediği kişiyle yatma fikrine pis pis sırıttım, Lance de bunu fark edip bana yaklaştı.

"Gözüne kimi kestirdiğini söyleyecek misin?" diye sordu.

"Neredeyse her açıdan korkunç birini," dedim, kim olduğunu ona söyleyip söylememe konusunda kararsızdım. Babamın yerini aldığımda Konsey'in Nemf sorunuyla yüzleşebilecek kadar güçlü olması için Vegaların ortadan kalkması gerektiğini biliyordu. İkizler kâğıt üstünde çözümü basit bir sorundu. Oysa pratikte bambaşka bir meseleydi.

"Söyle hadi. Cehennemin fragmanı gibi bir havuz partisinde Washer tarafından tacize uğramamak için kendimi evime kilitlemiş ihtiyar herifin tekiyim. Başkalarının bir yerlerde eğlendiğini bilmem gerek," diye üsteledi.

Ona sırıtarak Atlas'ımı cebimden çıkardım ve Roxy'nin gönderdiği fotoğrafa bininci kez baktım.

"Bir kız sana iç çamaşırlarıyla fotoğraf gönderiyorsa seninle yatmak istiyor demektir, değil mi?" dedim. Böyle saçma bir soru sorduğum için kaşlarımı çattım ama cevap nedense o kadar basit değildi.

"Yani, çoğu durumda bunun inkâr edilemez bir kanıt olduğunu söyleyebilirim," diye takıldı.

"Söz konusu kız senden her şeyiyle nefret ediyorsa bile mi?"

Lance duraksadı, gözleri ekranı göremeyeceği şekilde tuttuğum Atlas'ıma kaydı. Nedenini bilmiyordum ama fotoğrafı kimseye göstermek istemiyordum. Onu benim için göndermişti. Benimdi.

"Söz konusu kız, arkadaşlarından biriyle çıkıyor olabilir mi?" diye sordu alçak sesle.

Küçümseyici bir tavırla *cık cık*ladım. "Caleb her hafta başka bir kızın koynunda. Sevgili değiller, hem daha önce Seth'le üçlü yapmışlıkları var. Yani..."

"Yani umursamayacağını düşünüyorsun?"

Caleb beni bu gece Roxy'nin yanına yaklaşmamam için uyaran birkaç mesaj atmış, ben de bunun bana değil, Ay'a bağlı olduğunu söyleyerek onu büyük bir zevkle kudurtmuştum. Ailesinin malikânesinden kaçıp okula döneceğine dair tehditler

savurmuştu ama hepsinin kuru gürültü olduğunu biliyordum. Geri dönmesi, dolayısıyla da yoluma çıkması imkânsızdı. Yine de bu Roxy'nin onun yerine beni seçeceği anlamına gelmiyordu.

"Hem de nasıl umursayacak. Ama bu konuda hiçbir söz hakkı yok. Hem dedim ya, kız onun olmadığını üzerine basa basa söyledi. Seçim kıza ait." *Ve o kızın benim olmasını istiyorum.*

"Seni seçeceğini mi düşünüyorsun peki?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Amma şüphecisin, Lance," diye çıkıştım. "Benden nefret ettiğinin gayet farkındayım. Sadece bana karşı hissettiklerinin bundan ibaret olup olmadığını merak ediyorum."

"Eh... bunu öğrenmenin tek yolu var, değil mi?" İmalı bir sırıtışla viskisini kafasına dikti.

"Ya bana siktirip gitmemi söylerse?"

"O zaman reddedilmenin acısını ilk kez tatmış olursun," diye takıldı. "İyi gelir."

İnleyerek biramı masaya bırakıp ayağa kalktım.

Ejderha'm tenimin altında kıpırdanırken omuzlarımı esnettim. Hava kararmış, Ay tepeye ulaşmıştı ve içime işleyen enerjisinin bir kısmını aklımı kaçırmadan boşaltmam gerekiyordu.

"Lance nerede?" Dışarıdan Müdire Nova'nın sesi duyuldu. "Hemen gelmesi gerek, ona *ihtiyacım var.*"

"Onu bulurum, tatlışım," dedi Profesör Washer. "Utanıyor işte. Ona nazik davranmamız gerek!"

"Hasiktir, beni kurtarmak zorundasın," dedi Lance yalvarırcasına. Evin ön tarafına baktı, Vampir kulakları şüphesiz Washer'ın yaklaştığını duyuyordu.

Genzimden alaycı bir ses koptu. "Huysuz öğretmen tavırlarınla partimizin içine sıçmayacağına söz vermen gerek," dedim.

"Hayatım üzerine yemin ederim, beni buradan çıkar yeter," dedi. Sırıtarak evin arka tarafına yöneldim.

Ben daha kapıya varamadan Lance tişörtünü ve spor ayakkabılarını giymiş vaziyette yanımda bitti ve tam da Washer zili çaldığı sırada dışarı çıktık.

Lance kapıyı kilitledi ve havuz partisinin sesleri duyulmaz hâle gelene dek evlerin arasından geçip Asteroit Yerleşkesi'nden kaçtık.

Hava Bölgesi'ne doğru ilerlerken hem ara sıra Roxy Vega'ya söyleniyor hem de onu bulmak için kendimi cesaretlendiriyordum.

Attığım her adımla ona biraz daha yaklaştığımı hissedebiliyordum. Ama doğru ânı kollamalıydım. Onunla şansımın yok denecek kadar az olduğunun farkındaydım, hâliyle bana zaman ayırmasını istiyorsam doğru hamleler yapmalıydım.

Koyun üzerinde yükselen uçurumlara varıp uzun otların arasında dostumun yanına oturdum ve sahil boyunca yanan ateşlere baktık.

Roxy'yi bulmam uzun sürmedi. Beyaz elbisesi kumların üzerinde fazlasıyla göze çarpıyor, kahkahasının sesi sadece onu duymaya programlanmışlar gibi kulaklarıma geliyordu.

Onu izlerken öne doğru eğildim ve ne yapacağımı düşünerek ileri geri sallandım. Aşağı inecek miydim? Her bir zerrem Ay'ın çağrısına kulak verip ona gitmem için çığlık atıyordu ama ya beni reddederse ne olacaktı? Bu kararsızlığım bana hâlâ bir şansım olduğunu hissettirse de ihtimaller harekete geçmeme engel oluyordu.

"Git hadi," diye çıkıştı Lance en sonunda. "Ona ne hissettiğini söyle. Açık açık konuş ve onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini öğren. Yanımda oturup otlara sürtünmek merakını dindirmeyecek."

Kahkaha atarak ona döndüm. "Sence beni dinler mi?" diye sordum.

"Deneyip göreceksin. Bir saattir birlikteyiz ve altmış dakikanın elli dokuzunu ondan bahsederek geçirdin. Bıktım artık.

Bu ihtiyarı uçurumda kös kös oturmaya bırak da gidip kızını tavla artık."

Ayağa kalkıp hiçbir şey umurumda değilmiş gibi omuzlarımı silksem de ona *kızın* demesi Ejderha'mın keyifle mırıldanmasına neden olmuştu.

"İyi, tamam ama her şey ters giderse ve bu akşam birbirimize sarılarak uyumak zorunda kalırsak bunun suçlusu sensin," dedim.

"Kes korkaklığı, alt tarafı bir kız işte." Bana sırıtırken ona arkamı döndüm.

Roxy alt tarafı bir kız değildi. Benim için değildi. O benim olamayacak, istememem, ihtiyaç duymamam gereken tek kızdı. Ama istiyordum işte. Tüm hayatım bu ihtiyaç yüzünden başıma yıkılabilirdi. Bunca zamandır var gücümle direnmem de bu yüzdendi.

Görünen o ki saçmalıklarımı yüzüme vuracak şey Ay olacaktı. Onu her zorlayışımda, her incitişimde, bana baş kaldırıp ayağa her kalkışında kararlılığımı biraz daha sarstığının, duvarlarımı biraz daha yıktığının içten içe farkındaydım. Yaptığım her şeyle nefretini körükleyip onu kendimden uzaklaştırırken bile kendimi ona çekilirken buluyordum.

Nefretini körüklüyordum çünkü beni küçümsemesinin tek bir ânı bile bedeline değiyordu. Tek derdim ilgisini üzerime çekmekti, nedeni ya da nasılı önemsizdi çünkü bana ne zaman baksa içimi aydınlatıyor, her bir zerremi cayır cayır yakıyordu. Üstelik onunla birlikte yanmayı hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum.

Sahile inen patikada yürürken aklımda tek bir şey vardı ve şansım ne kadar küçük olursa olsun bunu elde etmeye kararlıydım.

Roxy Vega, seni benim yapacağım.

DARCY

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Elimde birayla kumda, Darcy'nin yanında oturuyordum. Önümde bir şenlik ateşi yanıyordu ve etrafım K.İ.Ç. topluluğu üyeleriyle çevriliydi. Sofia ve Tyler yarınlar yokmuş gibi öpüşüyor, sadece ara sıra nefes almak için birbirlerinden ayrılıyorlardı. Bildiğim kadarıyla Diego partiye gelmemişti ve bir yanım eğlenceyi kaçırmasına üzülüyordu. Aramızı yakında düzelteceğimizi umuyordum ama söylediklerini aşmam hâlâ çok zordu. Üstelik henüz benden özür bile dilememişti.

Gözüm sahilin ilerisinde, etrafını saran kızların ortasındaki kayada kaslı bir Küçük Deniz Kızı gibi oturan Max'e takıldı. Lacivert pulları vücudunun sert hatlarını belirginleştiriyor, denizden sıçrayan su damlacıklarıyla parıldıyordu. Ağzını her açtığında kızlar kıkırdıyor, o da ellerini üzerlerinde gezdirerek neşeleriyle besleniyordu. Etrafına tuhaf bir uğultu yayıyordu ve sahilin karşısındaki bir kıza baktığında kız yerinden kalkıp giderek büyüyen haremine katıldı.

Tory'yi dirseğimle dürterek, "Onları kendine mi çekiyor?" diye sordum. Kardeşim kaşlarını çatarak Max'e baktı.

"Öyle görünüyor. Gözüne gözükmeyelim. Bu akşamki avı olmayı *hiç* istemiyorum."

Tekrar önümüze döndük. Biramdan bir yudum alıp gülümseyerek tepemizdeki dolunaya baktım. Işığı derimin altına sızıp ruhuma işliyor gibiydi. Ne zaman ona uzun süre baksam içimdeki vahşi yaratık avlanmaya hazırlanıyormuş gibi uzuvlarını esnetiyordu. Kimi istediğini gayet iyi biliyordum. Orion'ın peşindeydi.

"Lanet Ay," diye homurdanarak biramdan bir yudum daha aldım.

"Ha? Ejderha mı dedin sen?" Tory kafasını çevirdi, kaşları kalktı ve gözleri umutla parıldadı.

"Hayır, Tor." Kolunu sıvazladım, onun da benimle aynı dertten mustarip olduğunun farkındaydım. Ağzının suyunu akıtan adam bizi yok etmek istese bile Ay söz dinlemiyordu. Sabah olmasını beklemekten başka ne yapabilirdi ki?

İç geçirdim. Orion'ın bu gece bize katılması mümkün değildi ve Ay'ın etkisi yüzünden beynim bulanmış hâlde Yerleşke'yi basamazdım. Gerçi bir yanım bunu çoktan düşünmüş, üstünkörü bir plan yapmıştı. *Ah, merhaba, Müdire Nova. Profesör Orion'ı arıyordum da. Onu gün doğana dek mümkün olan her pozisyonda becermezsem Ay çok üzülecek.*

Otur oturduğun yerde, Darcy.

Darius sahile geldi ve bizi görünce dudakları seğirdi. O Tory'yi süzerken ben de çatık kaşlarımla onu süzdüm. Kardeşim henüz onu fark etmemişti ve Darius cesaretini toplayıp yanımıza gelmeden önce ona haber versem mi diye düşündüm.

Darius o kadar uzun süre öylece dikildi ki bunu tuhaf bulmaya başladım. Sabahki tehdidi aklıma gelince öfkem kabardı, tenim ısındı. Gözlerimi kapatıp tekrar açtığımda gitmişti. Sahilin öteki ucuna yürüyerek Max'in kayasının dibindeki kasadan bir bira kaptı.

Aklım tekrar Orion'a kayınca tepemizde asılı duran devasa gümüş daireye bakıp bıkkınlıkla başımı salladım. *Hâlime acı, Bay Ay. Bu gece istediğini yapamam.*

Biri bir reggae şarkısı açtı ve hoparlörden yükselen ağır, inişli çıkışlı melodi kulaklarımı doldurdu. Öğretmenler bizi kolayca bulamasın diye Vârislerin sahili bir sessizlik balonuna aldığını söylemişlerdi. Gerçi bizi bulmak isteseler hiç zorlanmayacaklarından emindim.

Geraldine ayağa kalkıp üzerini çıkararak devasa memelerini gözler önüne serdi. "Kim biraz yüzmek ister, yoldaşlar?" Kıyafetlerinin geri kalanını da çıkardı ve diğer üyelerden birkaçı ona katılınca güldüm.

Angelica heyecanla elbisesini bir kenara atıp Justin'le el ele tutuşarak denize koştu. Çıplak kızları izlemek nedense beni daha da güldürdü.

Geraldine ellerini beline koyup parıldayan gözlerini üzerimize dikti.

"Azgın sular aşkına! Geliyorum!" diye bağırarak yanımızdan uzaklaşmaya başladı ama havayı derin bir uğultu sarınca başını sertçe Max'e çevirdi. Kayasına baktığımda gözlerini doğruca Geraldine'in üzerine diktiğini fark ettim, Siren gücüyle onu haremine katılmaya teşvik ediyordu.

Geraldine Max'e doğru yürümeye başlayınca ona engel olmak için telaşla ayağa fırladım ama o ayaklarımın altındaki kumu kaydırarak beni gerisin geri yerime oturttu.

Tory arkasından endişeyle, "Geraldine!" diye seslendi.

Geraldine kayaya yaklaştı ve Max bir el hareketiyle kızları ayırıp ona yol açtı.

"Selam, Grus," diye mırıldandı.

"Tuzlu deniz hıyarları aşkına, tam bir deniz adamısın, değil mi?" diye kıkırdadı Geraldine. Tekrar ayağa kalktım ve Tory'yle onu Max'ten uzağa sürüklemek için harekete geçtik.

"Aynen öyleyim, bebeğim. Deniz hıyarımı daha tenha bir yerde *görmek* ister misin?" diye sordu Max.

Geraldine biz yanına varamadan denize döndü. "Deniz hıyarcığın sana kalsın, Max Rigel." Dalgaların arasına koşmasını hayretler içinde izledik.

"Siren çekimini bozdu," diyerek güldüm. Birlikte yerimize döndük.

"Fena havalı bir kız." Tekrar kuma oturduk.

Çantamdaki Atlas'ım titreyince onu çıkardım. Bu esnada Tory nihayet birbirinden ayrılmış Tyler ve Sofia'yla sohbet etmeye başladı. Mesajın kimden geldiğini görünce dudağımı ısırıp çaktırmadan açtım.

Lance
Seni görmem gerek. Aer
Kulesi. On dakika içinde.

Nihayet.

Kahretsin, ne bahane uyduracağım? Tory'ye yalan söylemekten nefret ediyorum.

"Çantamı odama bıraksam iyi olacak sanırım. İçine kum doluyor," dedim Tory'ye. Bunun berbat bir bahane olduğunun farkındaydım ama kardeşim hafif çakırkeyifti, beni sorgulamayacağını umuyordum. Az önce hayallerim gerçek olmuştu, yani sorgulasa da umurumda değildi.

"Nasıl istersen. Hazır gitmişken Diego'nun kapısını da tıklat," dedi. "Kendine gelip özür dilemesi gerek. Sırf huysuzluğundan bu geceyi kaçırması saçma olur."

"Şansımı denerim." İçimi bir heyecan dalgası sararken ayağa kalktım ve eteğimdeki kumları silkeleyerek yürümeye başladım. K.İ.Ç. üyelerinin üşümeyelim diye oluşturduğu balondan çıktığımda serin hava tenimi ürpertti.

Koydan çıkan patikayı tırmandım, ay ışığı tenime işledikçe adımlarım hızlanıyordu. Kafam güzel gibiydi, kendimi dur-

durulamaz hissediyordum. Ne istediğimi çok iyi biliyordum. Uzun boylu, sakallı ve tersine gittiğinizde huysuzlaşan birini. Onu hemen görmezsem aklımı kaçıracaktım. Ay beni parmağında oynatıyordu ama bu umurumda bile değildi.

Hava Bölgesi'nin Aer Kulesi'ne uzanan düzlüklerine ölüm sessizliği çökmüştü. Kapıya yaklaşırken giderek sıcaklamaya başladım, adrenalin damarlarıma karışırken etrafıma bakınıp Orion'ı aradım.

Onu ortalıkta göremeyince mesaj attım.

Darcy
Neredesin???

Cevabı hemen geldi.

Lance
Polaris eli baltalı bir katil gibi
camından dışarıyı izliyor.

B Planı: Ağlayan Orman'a gel.

Darcy
Eli baltalı katil sen misin o mu?

Lance
Seni öldürecek olsam balta kullanmazdım.

Dişlerim ne güne duruyor?

Sırıtarak ormana koşmaya başladım. Ay ışığı yolu aydınlatıyor, damarlarımı ürpertiyi andıran bir enerjiyle dolduruyordu.

Dalların arasından sıyrılarak patikayı aştım, bu kez karanlıkta ormanda olmaktan korkmuyordum. Bu gece yenilmezdim.

Gölgeler üzerime çökünce adımlarımı yavaşlattım ve turuncu lamba ışıklarını takip ettim.

Lambaların arasının açılmasıyla karanlıkta kaldım ve durakladım, nabzım hızlandı. Ensemdeki karıncalanma bana yalnız olmadığımı söylüyordu.

Sıcacık eller kollarımı tutup beni en yakın ağaca mıhladı. Yüreğim ağzıma geldi. Yanağım ağaç kabuğuna yaslanırken Orion'ın kokusu burnumu doldurdu. Yüzüme bir sırıtış yayıldı, sert tutuşunun neden olduğu hafif acı umurumda bile değildi.

"Başın belada, Bayan Vega," dedi kulağıma. "Sokağa çıkma yasağı çoktan başladı."

"Öğretmenim çağırdı," dedim nefes nefese, bu oyun hoşuma gitmişti.

"Sana söyleneni daima yapar mısın?" Dişleri boynuma sürtününce vücudum tepeden tırnağa bir ürpertiyle sarsıldı.

"Hayır... Beni cezalandıracak mısınız?" Etrafına yaydığı tehditkâr havayı ciğerlerime doldurdum, dudaklarına yapışmak için kafamı çevirdim ama Orion geri kaçtı.

Bir elini uyluklarımdan aşağı kaydırdı ve teninin sıcaklığı içime işleyip soğuk havayı defetti.

"Cezalandırılmak istiyor musun?"

Hem de nasıl.

Başımı hevesle aşağı yukarı salladım, ona meydan okuyordum. Ne yapacağını beklerken kalbim bir sinekkuşunun kanatları gibi çarptı.

Elini kaldırıp sertçe kalçama vurdu. *Cidden vurdu.*

Ben ilkinin şokunu atlatamadan eteğimi yukarı sıyırıp bu kez biraz daha yukarıya bir şaplak daha indirdi. Bacaklarımın arasına bir sıcaklık hücum etti ve dudaklarımdan zevk dolu bir inilti kaçtı. Ya etrafımıza bir sessizlik balonu oluşturmuştu ya da büyük bir risk alıyorduk, yakınlarda şaplaklarının sesini ve benim tiz çığlıklarımı duyabilecek biri varsa ne yaptığımızı hemen anlardı. Ne var ki yaklaşan Tutulma başımı öyle bir döndürüyordu ki hiçbir şey umurumda değildi. Sadece onu istiyordum. Ellerini ve–

Avucu popoma indiğinde inleyerek ensesini kavradım, onu aşağıya çekip başımı çevirerek dudaklarını aradım. Fakat Orion ben istediğimi alamadan beni döndürdü, vücudumu sertçe kollarının arasına çekti ve dilini dudaklarımın arasına kaydırdı. Öpücüğü vücudumun her santimini karıncalandırdı. İçgüdülerimin dizginlerini ele alan Ay'ın yaydığı ışığın tadını alıyor, o gümüş alevin hiç sönmeyecekmişçesine içimde yandığını hissediyordum.

Ben biraz bile doyamadan geri çekildi, başımı yana yatırıp dişlerini boğazıma geçirdi. Keskin acı yerini ânında zevke bıraktı ve içimdeki yaratık kontrolü tamamen ele geçirdi. Orion beni ağaçla arasına sıkıştırırken sırtını tırnakladım. Omurgamdan kürek kemiklerime cızırdayan bir sızı yayıldı.

Belirli bir şeye ihtiyacım vardı ama ne olduğunu kestiremiyordum.

Orion kanımı çıldırmış gibi emiyordu, kendini tutmaya çalıştığının farkındaydım ama Tutulma onu da etkiliyor, açlığının her şeyi gölgede bırakmasına neden oluyordu. Buna ihtiyacı vardı, tıpkı benim... *Benim neye ihtiyacım vardı?*

Boynumu esnettim, anlam veremediğim bir rahatlama için yanıp tutuşurken omuzlarım gerildi.

Dişlerini boynumdan çıkaran Orion, "Çok huzursuzsun," dedi sırıtarak.

"Biliyorum," dedim nefes nefese, elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Bir şeye ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Şey gibi..." Sözlerimin gerisini getiremeyince başımı iki yana salladım.

"Seks gibi bir şeye mi?" diye sordu umutla. Güldüm. "Gizlice odana girebilir miyiz? Bence biraz daha cezalandırılmaya ihtiyacın var."

"*Lance,*" dedim kıkırdayarak. "Öyle bir şey değil. Tamam, o da var ama... bu, daha farklı. Omuzlarım sızlıyor ve... Bilmiyorum."

En sonunda beni ciddiye aldı, kaşları çatıldı. "Arkanı dön."

Tek kaşımı kaldırdım. "Biraz daha mı şaplak yiyeceğim?"

Pis pis güldü. "Şu an değil." Omuzlarımı tutup sırtımı kendine çevirdi. Bluzumu yukarı sıyırıp başparmağını nazikçe kürek kemiklerimin üzerinde gezdirerek vücudumdan enfes bir ürperti geçmesine neden oldu.

"*Ahhh,* hoşuma gitti."

Gülerek aynı hareketi tekrarladığında sırtımı açgözlülükle ellerine bastırdım.

"Kanat," dedi. "Kanatların olacak. Darius da aynı tepkiyi verir–"

Bir kahkaha patlatarak, "Onun da kürek kemiklerini mi okşuyorsun?" diye sordum.

Orion homurdanarak bluzumu aşağı indirdi. "Aramızdaki bağ yüzünden bazen tuhaf şeyler yapıyoruz, tamam mı?"

"Oo, anlatmaya devam et." Yüzümü ona döndüm, bunu yapmak istediğini görebiliyordum ama sonra gardını alıp konuyu değiştirdi.

"Sana bir Ejderha olacağını söylemiştim. Tutulma, Zümresel dürtülerimizi artırıyor. Şu an seni ısırmak ve... avlamak için yanıp tutuşuyor olmam gibi. İkinciyi asla yapmam elbette." Kaşları sertçe çatıldı. "Ailem avlanmayı çok sever ama bu şakaya gelecek bir şey değil. Bir Vampir'in doğasının bu parçasını kışkırtan Faelerin sonu iyi olmaz."

Eyvah. Kendime not: Tory'ye Caleb'la oynadıkları oyuna hemen bir son vermesini söyle.

"Isırma kısmıyla devam edelim o zaman. Belki... başka yerlerimi de ısırmak istersin?" Elimi göğsüne koyup tişörtünü avuçladım. Orion başını heyecanla aşağı yukarı salladı. "Ben Diego'nun dikkatini dağıtayım, sen de gizlice odama gir."

Gözleri açlıkla parladı ve muzip bir sırıtışla kulağıma eğildi. "Altımda kıvranana dek dilimi kürek kemiklerinde gezdireceğim."

Patikada döne döne ilerleyerek ondan uzaklaştım. "Umarım bunu da Darius'la yapmamışsındır."

Bir kahkaha patlattı. "Elini çabuk tutar mısın? Senin yüzünden aklımı kaçırmak üzereyim."

Arkamı döndüm ve içimde havai fişekler gibi patlayan heyecanla Aer Kulesi'ne doğru koşmaya başladım.

Çok yakında kanatlarım olacak.

@ayisigikitap

SETH

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Kumların üzerinde uzanırken Kylie bana sürtündü. Sürüm birkaç metre uzakta sevişiyordu ve Kylie de kendi partisini başlatmak için yanıp tutuşuyor gibiydi. Bunu burada yapmazdı elbette. Etrafta başkaları varken olmazdı. Belki bu yüzden hâlâ gitmeyi teklif etmemiştim.

Ağzı çıplak göğsümden aşağıya doğru kaydı ve kemerimi çekiştirip çözdü. Damarlarımda akan Ay'ın gücü ve yaklaşan Tutulma yüzünden temel içgüdülerimden ibarettim. Sorun bu içgüdülerin beni Kylie'ye sürüklememesiydi. Dün gece malum kişiyi kafamdan atmak için onunla yatmıştım ama hiçbir işe yaramamıştı. Hâlâ onu istiyordum.

"Hadi, Sethy," dedi Kylie. "Tenha bir yere gidelim." Kasıklarımı okşadı, Ufak Seth onun için elinden geleni yapıyordu.

Kylie'nin göz bebekleri de sahildeki diğer herkes gibi kocamandı. Bu gece için ilk tercihim olmasa da gayet iyi bir ikinci tercihti. Beni kumlardan kaldırıp koydan uzağa sürüklemesine izin verdim. Partiden yeterince uzaklaştığımızda Kylie'nin kendini rahat hissetmesi için büyük bir kayanın arkasına geçtik.

Kıkırdayarak üstünü çıkarıp tek hamlede sütyenini çözdü. Onu aç gözlerle süzüp kendime çekerek bir memesini sıktım. Hava buz gibiydi, tüyleri diken diken olmuştu. Etrafımıza hemen bir sıcaklık balonu oluşturdum.

Cebinden bir paket Pegasus simi çıkardı, birazını avucuna döküp eteğinin içine kaydırmasını izlerken sırıttım. Pegasus siminin bir boka yaradığı yoktu ama aletimde yarattığı karıncalanma hissi ve işim bittiğinde bir gökkuşağını becermişim gibi görünmesi biraz hoşuma gidiyordu. Sorun şuydu ki bu gece gökkuşağı havamda değildim. Aklımda tek bir renk vardı: Mavi.

Kylie eteğinin altına uzanıp külotunu çıkardı ve benim için dans etmeye başladı. Beni eğlendirdiğini inkâr edemezdim, arkama yaslanıp biramdan bir yudum alarak aletimi kaldırmaya odaklandım.

Hadi ama, Ay'ın yüzünü kara çıkarma, ufaklık. Vega'yı unut gitsin. Bu geceki menüde o yok.

Kylie gökyüzüne bakıp kollarını kaldırarak kafasının içinde çalan melodiyle kalçasını sallamaya devam etti. Bir kolunu tutup onu kendime çektim ve gözlerimi kapattım. Dudakları benimkilerle buluştuğunda onu vahşice öptüm.

"Omega'mmış gibi davran," diye mırıldandım. Bunun karşımda gerçek Omega'm varmış gibi yapmak istememle hiç ama hiç ilgisi yoktu.

"Peki," diye onayladı heyecanla.

"Arkanı dön," dedim. Söylediğimi ikiletmeden yaptı.

Gözlerimi açmadan dudaklarımı omzunda gezdirdim, Darcy'ninkiler olduğunu hayal ettiğim saçlarını kenara ittim.

"Sesini çıkarma," dedim. Yüzümü boynuna sürterken Kylie başıyla onayladı.

Sertleşmeye başladığımı hissedince iç geçirdim. *Nihayet.*

Onu dizlerinin üzerine itip yere çöktüm ve aletimi çıkararak sertçe içine girdim. Odaklanmaya çalışırken gözlerimi

daha sıkı yumdum. Sert darbelerimle çığlıklar attıkça kulağımı tıkamaya çalıştım.

"Ah, Se-*thy*. Sethy, bebeğim. Seni seviyorum."

Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni.

Parmaklarımı kalçasına batırdım. "Sessiz ol, Omega," dedim sertçe ama beni dinlemedi ve aletim ânında boynunu büktü.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı nefes nefese.

Evet, Ufak Seth resmen öldü. Huzur içinde yat, dostum.

"Sethy?" diye ciyakladı Kylie durduğumda. Ne olduğunu anladığında aramıza uzun bir sessizlik çöktü. "İyi misin?"

"İyiyim," diye tersledim, doğrulup pantolonumu çektim. Sıktığımın Vegaları. Sanki benim ve arkadaşlarımın her işine taş koymak için bizzat yıldızlar tarafından gönderilmişlerdi. Ortaya çıktıklarından beri hayatımız boyunca yaşamadığımız kadar sorun yaşamıştık. Şimdi aletim de perte çıkmıştı. *Lanet olası aletim!*

Darcy kim bilir hangi cehennemdeydi? Arkadaşlarının yanından kaybolmuş ve uzunca bir süredir geri dönmemişti.

Caleb, Tory'nin peşinden koşuyorsa ben de bu gece Darcy'nin peşinden koşacaktım. Planımız hâlâ geçerliydi. Üzerime saldığı pireler yüzünden onu doğduğuna pişman edecektim. Fakat Ay Tutulması libidomu çılgına çevirmiş ve Zodyak'a ayak bastığından beri ona karşı hissettiğim her şey zirve yapmış, patlayacak kıvama gelmişti.

Sadece bu gece için birbirimize ne kadar harika şeyler hissettirebileceğimizi ona kanıtlayacaktım. Onu ikna edecek ve Tutulma başlamadan onu altıma yatıracaktım. Bunun düşüncesi bile dudaklarımdan bir inilti dökülmesine neden oldu, adrenalin vücudumu ele geçirdi. Vücudunu kendiminkiyle fethederken o mavi saçlarını sımsıkı kavrayacaktım. *Evet.*

"Buraya kadarmış, Kylie," dedim. "Çok eğlenceliydi. Gerçekten." Bluzunu ona fırlattım, kumaş göğsüne çarpıp ayaklarının dibindeki kuma düşerken bön bön suratıma baktı.

"Ne?" dedi şaşkınlıkla.

"Affedersin, bebeğim. Yolculuğumuzun sonuna geldik. Tatlı hatunsun ama zaten aylardır sürümle düşüp kalkıyordum. Birbirimize sadık olduğumuzu düşündüğün için üzgünüm. Hiç öyle olmamıştık."

Bluzunu yerden alıp üzerine geçirdi ve ayaklarını kuma vura vura üzerime yürüdü. Saçları öfkeli yılanlara dönüşüp etrafında kıvrılmaya başladı, teni yeşil oldu ve dişleri sivrildi. Bir zamanlar bu hâline dibim düşerdi. Şimdiyse tık yoktu.

"Ciddi olamazsın!" dedi tiz bir sesle.

"Çok ciddiyim," diye iç geçirerek yüzümü ovuşturdum. "Ah, bir şey daha var."

"Ne?" diye tısladı.

"Pegasus simi Kurt Adam spermini öldürmüyor." Masumca omuzlarımı silktim. "Karşı tarafı iyi hissettiriyor ama. Erkek tarafını yani. Sen ne hissediyorsun bilemem ama..." Tekrar omuzlarımı silktiğimde hava büyüsüyle güçlendirdiği tokadı yanağıma indi. Bunu sineye çektim çünkü... eh, hak etmiştim. Onu o kadar uzun zamandır aldatıyordum ki. Bunu bildiğini sanıyordum. Ondan bir şey saklamaya çalıştığım söylenemezdi. Yanağımdaki sızı kaybolurken ona mahcup bakışlar attım.

"Seth Capella, sen *şerefsizin* önde gidenisin," diye homurdandı, gözleri yaşlarla doldu. Kafasının üzerindeki her yılan dişlerini gösterdiğinde tekrar bana saldırıp saldırmayacağını merak ettim.

"Biliyorum," dedim usulca.

Göğsümü itip hemen ardından parmaklarını boynuma doladı, alt dudağı titriyordu. "Ama bir zamanlar beni sevmiştin, değil mi? Tekrar sevebilirsin."

Ona yalan söylemeyi düşündüm. Gerçekten düşündüm. Ama artık Kylie Major'ın ne beynini ne de bedenini sikmek istiyordum. Daha iyisini hak ediyordu. Başımı iki yana sallayıp yüzümü özür dilercesine yanağına sürtmek için eğildim ama beni tekrar itti.

Beni şöyle bir süzerken dudakları gerildi. "Darcy Vega seni istemiyor. Bunu biliyorsun, değil mi?" Hışımla kayanın

arkasından çıkıp gitti. Uzaklaşmasını bekledikten sonra biramı kafama dikip şişeyi kayaya fırlattım. Cam tuzla buz oldu.

Sürtük.

Dişlerimi sıkıp bu gece aklımı kaçırmama neden olan kızı bulmak üzere partiye geri döndüm. Kylie'ye yanıldığını, kendime haklı olduğumu kanıtlayacaktım. Darcy beni istiyordu, sadece ona yaptıklarımı aşamadığı için bunu kabullenmekte zorlanıyordu. Bir zamanlar benden hoşlanmıştı. Zodyak'a ilk geldiği zamanlar yakınlaşmıştık. Neden her şeyi sıçıp batırmıştım ki? Saçlarını kesmem bir boka yaramamıştı zaten. Şimdiye çoktan benim olmuş olabilirdi ve onu her gördüğümde kalbim göğüs kafesimi döverek kendini parçalamaya çalışıyormuş gibi hissetmezdim.

Söz konusu o kız olduğunda kötü olmak neden bu kadar zor?

Bana kızgın olduklarını unutacak kadar Tutulma'nın etkisine kapılan sürü üyelerime onu görüp görmediklerini sordum, en sonunda Frank kampüse uzanan yolu işaret etti.

"O tarafa doğru gittiğini gördüğümü hatırlar gibiyim." Yanından geçip gidemeden kolumu yakaladı, parmaklarıyla göğsümü okşadı. "Vega'yı unut gitsin, gel bizimle eğlen. Sorunlarımızı bu gecelik bir kenara bırakabiliriz... Alfa." Sesi şehvet doluydu, üzerime diktiği gözlerinde ayın yansımasını görebiliyordum. Bu gece birçok kişinin benimle yatma şansını kovalayacağını tahmin etmiştim ama kimse ilgimi çekmiyordu. Bana yeniden Alfa demeleri içimi coşkuyla doldursa bile. Bakışlarım hemen arkasına, kalabalığa aldırmadan grup sekslerine devam eden sürüme kaydı.

Kalırsam muhtemelen bana geri dönerler. Ama... Darcy...

Frank'in elinden silkinip bir şişe rom aldım ve ona başka bir şey söylemeden uzaklaşmaya başladım.

"Seni reddettiğinde burada bekliyor olacağız, Alfa!" diye seslendi Frank, arkamdan uludu ama onlara dönmeyi reddettim.

Belki bu kez beni reddetmez.

Koydan çıktım ve doğruca Hava Bölgesi'ne koştum, gözlerimle ufku taradım. Aer Kulesi görüş alanıma girince gözlerim

hemen on birinci kattaki ışığı yanan odasına kaydı. Yanağımın içini ısırdım, kesin piç kurusunun tekiyle sevişiyordu.

Oflayıp poflayarak tepede volta attım. Partiye dönerse buradan geçmek zorunda kalacaktı. Yoldan indim ve yan tarafındaki kumlu tepeye yaslandım. *Şu piç kurusu kimmiş bakalım.*

Rom şişesini açıp büyük bir yudum aldım.

Yoldan geçtiğinde o ciğeri beş para etmez herifin onu benim gibi tatmin edemeyeceğini göstereceğim.

İçkiden büyük bir yudum daha aldım.

Kesin adı Brody ya da onun kadar ezik bir şeydir. Siktiğimin Bordy'si.

Gözüm yolun sonunda bir ileri bir geri yürüyen Darius'a takıldı. Elindeki bira şişesini dudaklarına götürerek sahilin öteki ucuna bakıyor, sonra tekrar volta atmaya devam ediyordu. Seslensem sesimi duyamayacak kadar uzaktaydı ve kendi derdiyle boğuşuyormuş gibi görünüyordu. Yan yana gelirsek şimdiye kadar ki en acınası Ay Partisi'ne imza atardık.

Git de biriyle ter at, dostum.

Sonunda sahile yöneldiğinde kaşlarımı çattım, bir an peşinden gitmeyi düşündüm. Fakat Ay, uğruna yanıp tutuştuğum kız gelene dek burada beklememi söylüyordu. Ona karşı çıkmayacaktım.

Darcy nihayet göründüğünde şişenin dörtte üçünü bitirmiştim. Kahkahasını duydum ama kulaklarımın bana oyun oynayıp oynamadığından emin olamadım. Ayağa kalkmaya çalıştım ama kahretsin, kafam taşak gibiydi. Sürünerek kafamı patikaya uzatmayı başardım. Kaslı bir adamın kollarındaydı, adamın ağzı boynundaydı ve omuzlarını tırnaklarken gözleri zevkle parıldıyordu. Yalnız olduklarını sanıyorlardı. Fakat yalnız falan değillerdi.

"Brody," diye homurdanıp ona haddini bildirmek üzere ayağa kalktım. Adam bir adım geriye çekildi ve bir an için karşımda iki değil, dört kişi gördüm.

Ne? Adama bakarken başım döndü. *Fena sarhoş oldum galiba.*

"Orion?" diye geveledim.

Darcy'ye bir bakış atıp bana döndü. "İçki için teşekkürler," dedi ona. Kaşlarım çatıldı.

Ah, doğru ya... Vampir.

"Sen Brody değilsin." Elimle Orion'ı kovaladım. "Mağarana dön."

"Sarhoşsun, Capella," dedi tehditkâr bir sesle. "Ev'ine dön."

Sendeleyerek yanlarına yaklaştım ve Darcy'nin gözlerinde endişeye benzer bir şey gördüm. Belki de bana geliyordu.

"Sen benim patronum değilsin, göt kafalı." Orion'ı kenara itmeye çalıştım ama yerinden kımıldamadı. Eli birden göğsüme çarptı ve uçurumun kenarına doğru sendeledim.

"Gördün mü?" dedim şaşkınlıkla Darcy'ye dönerek. "Beni uçurumdan aşağı atmaya çalıştı."

"Seth," dedi Darcy temkinli bir tavırla. "Belki de cidden odana dönmelisin." Bana uzanınca elini tutup yanağıma götürerek gülümsedim.

"Ama sen de geliyorsun, değil mi, bebeğim?"

Orion beni o kadar sert bir şekilde kıçımın üzerine oturttu ki dünyam dört döndü. Dişlerini göstererek üzerime eğildi. "Defol git yoksa Ev puanını düşürmeye başlayacağım."

Hava büyümle ona saldırdım ama savuşturup bana aynı şekilde karşılık verdi. Öfkeyle homurdandım, büyüsü kaybolup giderken dizlerimin üzerinde doğruldum. "Onunla konuşmam gerek. Kanını içmişsin işte, siktir git artık."

Orion'ın gözleri karardı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Burnumdan güldüm. "Peki, dikilmeye devam et o zaman. Ben Darcy'yle gidiyorum. O benim Omega'm. Konuşmamız gereken Kurtsal mevzular var, *efendim.*"

Orion aramıza girince Darcy kolunu tutup arkasına saklandı. Kaşlarımı çatıp bakışlarımı üzerlerinde gezdirdim, bir şeyi gözden kaçırıyormuşum gibi geliyordu.

Orion onu kenara itince Darcy sendeledi. "Plaja dönün, Bayan Vega."

"Hayır, bekle," dedim yalvarırcasına. Siktir, neydi bu şimdi? Ben yalvarmazdım ki. Ne var ki sözlerime devam ettiğimde aynı yalvaran tını katlandı. "Sadece beş dakika. Konuşacağız. Hepsi bu. Sana elimi bile sürmeyeceğim."

Orion itiraz etmek üzere ağzını açtı ama Darcy araya girdi. "Konuş o zaman, ne söyleyeceksen Profesör Orion'ın önünde de söyleyebilirsin."

Derin bir iç geçirdim. "İyi. Ama biraz öteye gitsin." Parmağımı Orion'a doğrulttum. Yumruklarını sıkıp öylece durmaya devam etti.

Darcy ona dönünce homurdanarak birkaç adım uzaklaştı. Lanet kulaklarının bizi duyacağını biliyordum ama umursamadım. Günün birinde önümde eğilecek, hayalleri suya batmış bir öğretmen müsveddesinden çekinecek değildim.

Omuzlarımı dikleştirdim, ay ışığı sırtımı karıncalandırıyordu.

"Kylie'den ayrıldım," dedim umut dolu bir gülümsemeyle.

"Ah... Peki," dedi Darcy kollarını göğsünde kavuşturarak.

Bu kadar mı? Nesi vardı bunun?

"Ay, Faeleri en çok istedikleri kişiye çeker. Bunun kulağa delice geldiğini biliyorum, yarın yine düşmanın olacağım, bebeğim ama sen de aynısını hissediyor olmalısın. Beni görmek bile seni fena azdırıyor, değil mi?"

Göz ucuyla Orion'ın kıpırdandığını gördüm ama ona aldırmadım. Yanlış bir şey yapmıyordum. Çok istiyorsa sapığın teki gibi bizi dinleyebilirdi. Hatta Darcy'yi yarınlar yokmuş gibi becerirken orada durabilirdi. Beni ilgilendirmezdi.

Darcy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, içimi yakıp kavuran arzuyla genişlemiş göz bebeklerini inceledim. *Evet, üzerime atlamamak için kendini zor tutuyor.*

"Bunu anlaman için daha ne yapabilirim bilmiyorum, Seth. Ama umurumda değilsin. Ay beni senin olduğun tarafa bile *sürüklemiyor.*"

Orion bir kahkaha patlattı. Boğazımdan bir hırıltı yükseldi. Bana kesin bir şekilde hayır diyen sert gözlerine bakarken reddedilme hissi iliklerime işledi.

"Yalancı," dedim sıktığım dişlerimin arasından. Darcy kendini savunmak istercesine ellerini kaldırdı. Sanki ona bir şey yapacakmışım gibi. Bu gece olmazdı. Yine de cehennemin dibine kadar yolu vardı. Karşısında Seth Capella duruyordu. Ne cüretle beni küçük düşürürdü?

"Ne yaptığını biliyorum," dedim tehditkâr bir tonla.

Darcy gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Öne doğru bir adım attığımda Orion'ın tekrar hareket ettiğini gördüm. Ona pis bir bakış attım. "Neden siktirip kendi işinize bakmıyorsunuz, efendim?"

Orion omuzlarını dikleştirdi. Onu bir güzel pataklasam başımın ne kadar belaya gireceğini kestirmeye çalıştım.

Tekrar Darcy'ye yaklaştığımda kalkanı tenime değdi. Avuçlarımı üzerine bastırıp dilimi etrafına oluşturduğu kubbesinin üzerinde gezdirdim.

"Bu, beni son reddedişin, Omega." Arkamı dönüp birlikte alkolün dibine vurabileceğim birini bulmak üzere sahile yöneldim. Aklıma Caleb gelince gökyüzüne doğru uludum, annesinin onu eve çağırmamış olmasını diledim.

Kafamı Orion'la Darcy'den uzaklaştırmak için koştum. Ama bu imkânsızdı. Aklımı kurcalayan bir şey vardı ve nedeni rom mu değil mi anlayamıyordum.

Orion madem onu ısırmıştı... görünürde neden tek damla kan yoktu?

TORY

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Kuma uzanıp ellerimi içine gömdüm, yüzeyine küçük çukurlar açarak bedenimin sızısını dindirmeye çalıştım. Çok sıcaklamıştım. Yanıyordum. En çok da sırtım kavruluyordu.

Kumun üzerinde kıvranarak bu tuhaf ihtiyacı hafifletmeye çalıştım. *Ne* istediğimi bile bilmiyordum.

Biri müziği değiştirdi ve baş döndürücü bir ritim havayı doldururken üzerime bir gölge düştü. Ateşin ışığını kimin engellediğini görmek için gözlerimi açtım.

"Dörtnala koşan goriller aşkına, deniz bu gece kestaneler kadar soğuk," dedi Geraldine, bir köpek gibi başını iki yana sallayarak üzerime buz gibi tuzlu su damlacıkları saçtı.

Tiz bir çığlık atarak yuvarlandım ve ondan kaçmak için ayağa kalktım. Silkelenmeyi bitiren Geraldine iç çamaşırını giyip müziğin ritmiyle kalçasını sallamaya başladı.

"Gelin ve benimle dans edin, Prenses!" diye bağırdı heyecanla, ritim derinleşirken ellerini yıldızlara doğru kaldırdı.

Angelica ve diğer birkaç kişi de denizden çıkmıştı. Hepsi ateşe çekilen güveler gibi Geraldine'in etrafında toplandı. Kum ve ay ışığı altında bir dans pisti oluşturdular.

Bir o yana bir bu yana sallanan bedenlerini aydınlatan alevleri tuhaf bir arzuyla izledim. Aralarına girmek istiyordum sanki.

Bir adım yaklaşıp başımı eğdim. Ateş kulağıma fısıldıyor, bana beklediğim bir şeyi vadederek biraz daha yaklaşmam için yalvarıyordu.

Bir el elimi tuttu ve ne olduğunu anlamadan etrafımda döndürüldüm, eteğim etrafımda dalgalandı ve dans eden kalabalığın arasına sürüklendim.

Geraldine beni kendine çekti, göğsünü sırtıma bastırarak müziğin ritmiyle hareket etmem için beni cesaretlendirdi.

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülürken ona uymaya karar verdim, ellerimi saçlarımın arasına geçirip gerisini Ay'a bıraktım.

Kendimi dansa kaptırdıkça içimdeki sızı şiddetleniyordu. Bedenimin bir şeye ihtiyacı vardı... benim *bir şeye* ihtiyacım vardı.

Daha fazla beden etrafıma toplandı, eller kollarımı, boynumu ve uyluklarımı okşadı. Dokunuşları nazikti, masum ama bir o kadar da çaresizdi. Hepimiz doruğa yükseliyorduk ama hiçbirimiz ne olduğunu tam olarak bilmiyorduk sanki.

Nefesim hızlanmaya, ellerim vücudumda dolaşmaya başladı, dokunduğum her yer ardında cayır cayır yanan izler bırakıyordu. Ama yeterli değildi.

Geraldine gülmeye başladı, sesi şehvet dolu ve boğuktu. Ona döndüğümde Max Rigel'ın kollarını beline doladığını gördüm. Ağzım şaşkınlıkla aralandı ama üzerinde gücünü kullanmıyordu. Aksine, o *Geraldine'e* kapılmış gibiydi.

Birbirlerine sürtünmeye başladıklarında Max'in hain bir plan peşinde olup olmadığını merak ettim. Ama bu, böyle şeylere yer bırakacak bir gece değildi. Kuralları Vârisler değil, Ay koyuyordu ve ona güvenmeye karar verip bir kenara çekildim.

Dudağımı ısırarak kalabalığın arasından sıyrıldım, gözlerim tanıdık ve yabancı yüzlerde gezindi. Yanından geçtiğim bir oğlan, hatta birkaç kız bile bana uzandı. Hepsinin bakışlarında düşünmeden kabul edeceğim bir teklif saklıydı. Fakat

ihtiyacım olan onlar değildi. Başka bir şey istiyordum. Daha karanlık, daha çarpıcı, daha ateşli bir şey.

Bir şey arıyordum ama ne aradığıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Tek bildiğim onu bulmadan içimdeki bu ateşin sönmeyeceğiydi.

Gözlerimi kapattım, kalabalığın arasında ilerleyerek Ay'ın bana rehberlik etmesine izin verdim. Müzik bir savaş davulu gibi bedenimde yankılanıyordu. Beni özgür bırakıyor, evime götürüyor, bana rehberlik...

Gözlerimi açtım ve is kokulu havayı içime çektim, ağzımda tuz tadı vardı. Dansçılar ve ateş geride kalmıştı, karanlık kayalıklara doğru bakıyordum.

İçimi tuhaf bir aciliyet hissi sardı, arkadaşlarımdan daha da uzaklaştım. Ayakkabılarımı çıkardım ve parmaklarımın arasına dolan kumun üzerinde denizin kıyısına doğru yürüdüm, kıyının kıvrımını takip ettim. Ayaklarıma vuran dalgalar içimde kaynayan ateşi biraz soğutsa da yeterli değildi.

Müziğin sesi kayboldu, geriye yalnızca dalgaların sesi ve havayı neredeyse somut bir beklenti hissiyle dolduran Ay'ın şarkısı kaldı.

Yürüdükçe uçurum denize biraz daha yaklaştı, en sonunda suya uzanan bir kaya parçası yolumu tamamen kesti.

Sırtımdan bir ürperti geçince yalnız olmadığımı düşündüm. Ay birini bana, hatta belki de beni ona getirmişti.

Yavaşça arkama döndüm, tenim beklentiyle uğuldarken kayalığa baktım.

Darius gölgelerin arasından çıktı. Öylece bana yaklaşmasını izledim.

Rüzgâr şiddetlendi, yıldız ışığıyla dolu esinti saçlarımı uçuşturup tenimin açıkta kalan her santimini okşadı. Eteğim uyluklarıma çarpınca hassas tenim sanki bana o dokunuyormuş gibi karıncalandı.

Birkaç adım ötemde durdu, ayın gümüş parıltısı yüzünün keskin hatlarını belirginleştiriyordu. Göğsü çıplaktı ve bir an için dövmelerinin nabız gibi attığını, bedenine çizilmiş yaratıkların bile bu gece can bulduğunu düşündüm.

"Seni izliyordum," dedi alçak bir sesle.

İtirafı nabzımı hızlandırdı. Başımı hafifçe eğdim, omzumun üzerine dökülen saçlarım tüylerimi diken diken etti. Darius hareketimi buna doyamıyormuş gibi izliyordu, yaptığım her şey onu büyülüyormuş gibi.

"Neden?" diye sordum usulca, cevabını duymaya nefes kadar ihtiyacım vardı.

"Çünkü başka türlüsünü bilmiyorum," dedi. "Seni izliyorum, senin için yanıp tutuşuyorum, seni istiyorum. Senin eziyetin bensem benimki de bu."

Damarlarımda akan ateş kükredi, kumun üzerinde kıpırdanıp dudağımı ısırdım. Gözleri ağzıma kaydı, omuzlarımdaki sızı bir an için canımı yakacak kadar şiddetlendi ama sonra kaybolup gitti.

"O zaman neden bunu yapıyorsun?" diye sordum. "Neden kafanı çevirmiyorsun?"

"Gözlerimi yuvalarından çıkarmak sana bakmayı bırakmaktan daha kolay olurdu."

Midem kasıldı, ona doğru küçük bir adım attım.

"Bırakma o zaman," diye fısıldadım, kalbim yerinden çıkacaktı.

"İstediğin bu mu?" diye karşılık verdi gözlerini gözlerime kilitleyerek.

Ne diyeceğimi bilemedim. Bana bakmamasını, benden olabildiğince uzak durmasını istemem gerekirdi ama bana ne yaparsa yapsın dönüp dolaşıp ona varıyormuşum gibi hissediyordum. Ona dair bir şey, bana yaşattığı acıya doyamıyormuşum, indirdiği darbeler canımı acıtmıyor da okşuyormuş gibi beni ona çekiyordu. Onu kendimden uzaklaştırmak yerine yakınıma

çekmeyi istiyor olmam delilikti ama bunu inkâr etmeye devam edemezdim. Sonumu getirecek olsa bile.

"İstediğim..." diye söze başladım ama ondan istediğim sayısız şeyi sözcüklere nasıl dökeceğimi bilmiyordum.

Darius dünyanın en önemli şeyiymiş gibi cevabımı bekliyordu.

Gözlerimi gözlerinden ayırıp gökyüzünde alçakta duran kocaman ayı izlemek için denize döndüm. Rüzgâr kulağıma sırlar fısıldıyor, düşüncesi içimi korkuyla doldursa bile beni kalbimin ihtiyaç duyduğu şeyi kabullenmeye teşvik ediyordu.

Bir adım gerilediğimde Darius yaklaştı, ben tekrar çekilirken gözleri benimkileri buldu.

"Söyle bana," dedi yalvarırcasına, sırtım uçuruma yaslanıncaya dek ben kaçtım, o kovaladı. Artık kaçacak yerim kalmamıştı. Ama bundan şikâyetçi değildim.

Sertçe yutkundum, konuşamıyordum. O giderek yaklaşırken ay ışığının altındaki yüzüne bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Aramızdaki mesafe daralıyor, aşılması gereken büyük uçurum kapanıyordu.

Darius daha da yakınıma sokuldu, nefesi çenemi okşadı, vücudunun sıcaklığı tenime yayıldı. Zorla iki yanımda tuttuğum ellerim ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu.

Darius uzanıp saçımın bir tutamını nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdı. Yalnızca parmak uçları tenime değmişti ama ardında bıraktığı iz saf bir günah gibiydi.

Aldığım nefes ciğerlerimi doldurdu, dilimde is ve sedir ağacının tadını hissettim. Onun özüyle sarmalanmıştım.

Darius üzerime eğildi, parmaklarıyla elimin sırtını belli belirsiz okşadı. Bu hafif dokunuş bile içimde havai fişeklerin patlamasına neden oldu.

Başımı kaldırdığımda çenesindeki kirli sakal yanağımı çizdi. Gözlerim onunkilerle buluştu. Artık bizi birbirimizden ayıran hiçbir şey kalmamıştı, olasılıklar sonsuzdu.

"Sana yaptıklarımı affedebileceğini düşünüyor musun?" diye fısıldadı, tenimden yukarı tırmanan parmak uçları ardında ateşten izler bırakıyordu.

Birbirimize doğru düzgün dokunmadığımız hâlde bedenim arzu ve özlemle dolup taşıyordu. Sırtımı hafifçe gerdim, eli yanağıma ulaştığında nefesim hızlandı.

Koyu gözlerine baktım, arkasındaki dalgalar kıyıyı dövüyor, serin esinti ikimizi de sarmalıyordu.

Belki de yanılıyordum fakat içinde bulunduğumuz anda her bir zerrem onun için sızlıyordu, onun dilediğim şey olmasını istiyordu.

Dudaklarım aralandı ama sesim çıkmadı. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan başımı yavaşça aşağı yukarı salladım.

Öteki eli belimi buldu, beni o kadar yakınına çekti ki bedenlerimiz arasında giysilerimizden başka bir şey kalmadı. Kaslı gövdesinin sert hatlarının kıvrımlarıma baskı yaptığını hissedebiliyordum.

Yavaşça elimi kaldırdım, ona dokunmak, teninin tatlı bir işkenceden farksız sıcaklığını hissetmek istiyordum.

Kalp atışlarım çaresiz bir melodi tutturmuş, beni ona itiyordu. Ay bizi buraya getirmişti ve bence ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Elimi pazusunun sert hattında gezdirdim, geniş omzunu aşıp ensesine ulaştım. Parmak uçlarımı koyu saçlarının arasına geçirdim.

Ağzımı onunkine yaklaştırdım, kirli sakalı dudaklarımı çizdi ve vücudumdan geçip giden enerji dolu bir ürpertiyle sırtım yay gibi gerildi.

Gözlerimin içine bakan Darius'un göğsünden bir hırıltı yükseldi, kaçacağımdan korkuyormuş gibi beni daha sıkı tuttu. Ama ondan kaçmaktan bıkmıştım. Aramızda inkâr edilemeyecek bir şey vardı ve bununla yüzleşme zamanı gelmişti.

Üzerime eğilmeye başladığında dudaklarım beklentiyle aralandı.

"Bir sürü kişi seni istememem gerektiğini söyleyecek," diye fısıldadı. "Ama sırf benim olman için tüm dünyayı yakıp kül etmeye hazırım."

"Yakıp kül edelim o zaman," dedim.

Darius biraz daha eğildi, dudakları belli belirsiz benimkilere değdi ama bu bile damarlarımın alev almasına yetmişti. Saçlarını daha sıkı kavradım, öteki elimi göğsüne koydum, başımı geriye yatırdım ve Darius biraz daha eğil–

"Tebrik ederim, Darius, hayatında ilk kez bir işe yaradın." Lionel Acrux'un sesi içinde bulunduğumuz huzurlu ânı paramparça etti.

Bir büyü dalgası üzerime hücum edince çığlık atarak geriye savruldum, öyle müthiş bir güçle kayalara yapıştım ki, değil karşılık vermek, nefes bile alamadım.

Darius'un da babasının büyüsüyle kumların üzerine uçtuğunu görünce kalbim panikle yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

"Bırak beni!" diye bağırdım, beni hareketsiz bırakan güce direnerek. Ne olduğunu anlamaya çalışırken gözlerim Lionel'a kilitlendi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı Darius, dizlerinin üzerinde doğrulmayı başarsa da babasının büyüsü etrafını sarınca aniden hareketsiz kaldı.

"Tam da oğlumun umutsuz vaka olduğunu düşünmeye başlamışken Roxanya Vega'yı tenhaya çekip onu bana altın tepside sundu," dedi Lionel, aç bakışlarını üzerimde gezdirerek.

"Bırak bizi!" diye çıkıştı Darius. "Bunu yapamaz–"

Parmaklarını şıklatmasıyla Darius iki büklüm oldu, babası ciğerlerindeki havayı içine hapsedip onu sustururken göğsünü kavradı.

Tekrar çığlık atmak için ağzımı açtım ama parmaklarını şıklatarak benim ciğerlerimdeki havayı da dondurdu, nefes almakta zorlanırken içim yepyeni bir korkuyla doldu.

Büyüsüne direnmeye çalıştım ama boşunaydı.

Lionel bana tembelce gülümseyip arkasını döndü ve sahilin aşağısına doğru yürümeye başladı, büyüsü Darius'la beni peşinden sürükledi.

Ateşten zincirler etrafıma dolandı ve ucunu çektiğinde öne doğru sendeledim. Darius'un arkamdan geldiğini duyabiliyordum ama kafamı çevirip ona bakamadım.

Uçurumun etrafından döndük ve Lionel ciğerlerimi tekrar felç etmeden önce bana nefes almam için yarım saniye verdi.

Kayaların etrafından dolanırken sendeledim ve panik her bir zerremi ele geçirip kalbimi durdurdu. Darcy, yüzü koyu mavi cübbesinin başlığı altına gizlenmiş iri kıyım bir adamın elindeydi. Onu yakalayan adamla boğuşup çığlık attığını görebilsem de sesini duyamıyordum, bir sessizlik balonunun içinde olmalıydı.

Orion da üç cübbeli adamın arasında, kumların üzerine diz çökmüş vaziyetteydi, yüzünün yan tarafı kanıyordu ve göğsünün etrafında alevden zincirler parlıyordu.

Yanına götürülürken kardeşimin panik dolu gözleri benimkilerle buluştu. Gördüklerini inkâr ediyormuş gibi başını iki yana sallarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

Lionel beni balonun içine çekti, Darcy'nin çığlıkları kulaklarımı doldururken tekrar özgürce nefes almaya başladım.

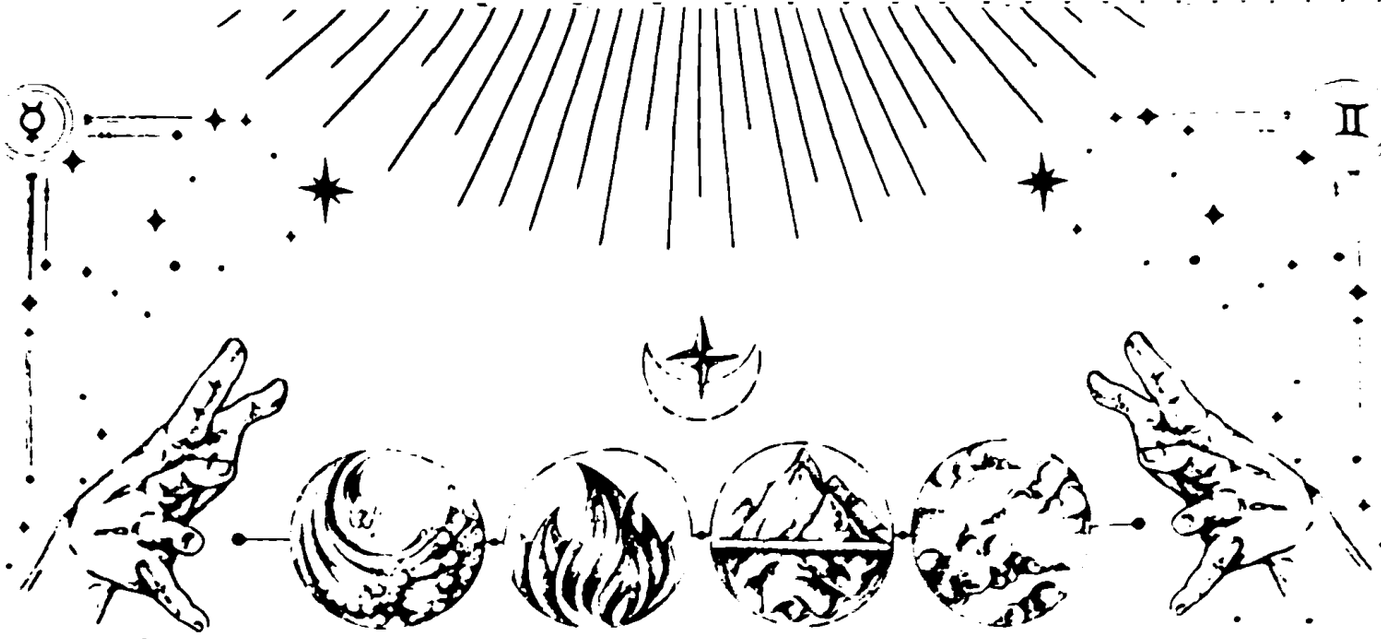
Lionel cebinden ipek bir kese çıkarırken kardeşim öfkeli gözlerini ona dikip, "Bizden ne istiyorsun?" diye bağırdı.

"Yakında öğreneceksiniz."

Zincirlerimle mücadele ederken Darcy'yle tekrar göz göze geldik ve birdenbire etrafımdaki dünya kayboldu.

Uçtum, döndüm, yıldızların arasında süzüldüm. Akademiden ve arkadaşlarımızdan çok uzak bir yere götürülüyordum, yıldız tozu pençelerini üzerime geçirmiş beni kaderime sürüklüyordu sanki.

Bizi nereye götürdüğüne dair en ufak bir fikrim yoktu. Kalbimdeki korku geri dönüp dönemeyeceğimizi sorgulamama neden oldu.

DARCY

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bir girdabın içine çekildim, hiçbir şey göremiyordum, nefes alamıyordum. Yıldız tozunun yanı sıra başka bir büyünün de etkisi altındaydım ve bir an için boğulacağımı sandım.

Dizlerim yumuşak toprağa çarptı, kollarım ânında geriye çekildi ve bacaklarım felç oldu. Üzerinde diz çöktüğüm yabancı uçurumu ve solumdaki karanlık denizden yükselen sivri siyah kayaları inceledim. Etrafı otlarla çevrili eski bir kraterde duruyordum. Kraterin ortasında mürekkep gibi parlayan kararmış bir taş parçası dikiliydi.

Orion yanımdaki otların üzerine düşüp ateşten bağlarıyla boğuşurken içim korkuyla doldu.

"Hayır, hayır, hayır," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

Kollarını öyle hışımla büktü ki etrafımız kalabalıklaşmadan hemen önce cebinden bir şey çıkarmayı başardı.

"Ne oluyor?" diye sordum çaresizce.

Orion dizlerinin üzerinde hareketsiz kaldı, önümüzde uzanan alana bakan gözlerinden buraya daha önce de geldiğini anladım. Sorumu cevapsız bırakınca korkum katlandı. Rüzgâr etrafımızda uğulduyordu.

"*Lance!*" diye üsteledim.

Tory'yle Darius da yanıma düştü. Bir nefes alıp ardına kadar açılmış gözlerimi kardeşime çevirdim.

"İyi misin?" diye sordum. Beni başıyla onayladı ama öfkesi ve korkusu yüzünden okunuyordu.

"*Siktir,*" dedi Darius sertçe. Dikkatini yanımdaki Orion'a çevirdi. "Acele et, Lance," diye tısladı.

"Hallediyorum," diye homurdandı Orion, kaşları konsantrasyonla çatılınca içimde küçük bir umut filizlendi.

Lionel Acrux önümüzde belirdi, donuk gözleri üzerimizde gezindi.

Kraterin etrafı yıldız tozundan çıkan koyu mavi cübbeli Faelerle doldu. Yüzlerine içimi panikle dolduran ürkütücü ifadeler oyulmuş budaklı ahşap maskeler takmışlardı.

Lionel onları selamlamak için arkasını dönünce Orion'la Darius, *şimdi,* dercesine bakıştı.

Orion avucundaki bir şeyi büktü ve parmaklarının arasından kan sızmaya başladı. Gözlerini kapatıp bir şeyler fısıldadı, o kadar hızlı konuşuyordu ki tek kelime anlayamadım. Bileklerinden siyah damarlar yayılmaya başladı ve bir ışık kıvılcımı alevden zincirlerini kopardı. Hemen ayağa kalkıp kolunu savurarak Darius'u da özgür bıraktı ve aynı anda Lionel'ı büyü bombardımanına tuttular.

Lionel kraterin içine yuvarlanırken içimdeki umut daha da büyüdü, ne var ki merkeze düşmeden önce hava büyüsüyle dengesini sağlamayı başarıp hışımla bize döndü. Müritlerinin her biri ellerini kaldırınca haykırdım ama Darius'la Orion buna hazırlıklı gibiydi.

Darius uçuruma doğru koşarken Orion etrafımızda saf enerjiyle parıldayan güçlü bir kalkan oluşturdu. Çevremizdeki Faeler üzerimize cehennem ateşi yağdırmaya başlayınca yüreğim ağzıma geldi, istemsizce irkilip bağlarımı çekiştirdim.

Hadi, hadi.

Darius uçurumdan aşağı atlayıp gözden kaybolunca kalbim yerinden çıkacak sandım.

Aman Tanrım. Bizi bırakıp kendini kurtarıyor!

Orion bir elini indirip avucunu yüzüme koydu. Büyüsü tenimi zorlayınca ne istediğini tek kelime söylemesine gerek kalmadan anladım. Kalkanlarımı ânında indirip gücümü ona açtığımda kalkanın parıltısı şiddetlendi. Tory bize yardım etmek için kıpırdanıp dizlerinin üzerinde doğrulmayı başardı ve kolunu hemen benimkine yasladı. Büyüsü bana, benden de Orion'a aktı. Oluşturduğumuz güç zinciri öyle kuvvetliydi ki damarlarım içlerinde lav akıyormuş gibi kavruldu.

Lionel saldırının dizginlerini eline aldı, alevler kalkanı sarıp yüzeyini boyadı.

"Kahretsin!" diye bağırdı Tory uğultuyu bastırarak.

"Dayanın," dedi Orion sıktığı dişlerinin arasından. "Onları daha fazla oyalayamayız."

"Ne?" diye haykırdım panikle ama beni duymazdan geldi.

Kraterin etrafı daha fazla Fae'le doldu ve yeni gelenlerin hepsi kalkanımıza hücum eden alevlere destek verdi. Orion büyüsünün bozulması ihtimaline karşı bizi zincirlerimizden kurtarmaya zahmet etmemişti ama bunu nasıl yapacağını düşünüyormuş gibi bize baktığının farkındaydım.

"Darius bize kaçma fırsatı verecek. Yalnızca beş saniyemiz olacak. Bağlarınızı kıracağım ama beni uçurumdan aşağı takip etmek *zorundasınız.*"

"Uçurumdan aşağı mı?!" diye tekrarladım dehşetle.

"Darius bizi yakalayacak," diye ekledi Orion. Tory'yle başımızı aşağı yukarı salladık, Darius'a güvenmekten başka çaremiz yoktu.

Darius'un güzel olduğu kadar ürkütücü Ejderha'sı uçurumun üzerine yükseldi, cübbeli Faelerin tepesinde süzülerek üzerlerine alevler yağdırdı. Durdukları zemin kavrulurken yarısı saldırıyı bırakıp kalkanlarla kendilerini savunmak zorunda

kaldı. Darius'un alevleri o kadar parlaktı ki gözlerim kamaştı. Kalan Faelerse kalkanımızı parçalamak için güçlerini ikiye katladı. Gücümün tamamını Orion'a ittim, savunmamızın yıkılmasına izin vermeyecektim.

Lionel'ın yanına iki Fae yaklaştı ve onları tanıdığımı fark ettiğimde midem kasıldı. Maske takmıyorlardı. Orion'ın annesi Stella, Darius'un kardeşi Xavier'ın elini sımsıkı tutuyordu. Xavier'ın yüzü kireç kesilmişti, dehşet dolu gözlerle üzerinde uçan abisine bakıyordu.

"YETER!" diye kükredi Lionel. "Derhâl durmazsan Xavier ölür!" Oğlunun dizini tekmeleyip onu yere düşürdü, cübbesinden gümüş bir bıçak çıkarıp boğazına dayadı.

Darius'un acı dolu kükremesi kulaklarımı doldurunca midem ağzıma geldi.

Orion başını dehşetle iki yana salladı ve dizlerimizin üzerinde durduğumuz yere baktı. Darius tekrar kükrerken Orion kolundaki işareti tuttu, büyüsü bocaladı ve kalkan kayboldu.

"Hayır!" dedim çaresizce.

"Üzgünüm," dedi boğuk bir sesle. "Başka çarem yok. Onun için bunu yapmak zorundayım."

Orion kolunu tutmaya devam ederek öne doğru eğildi ve Darius kemiklerimi titreten müthiş bir gümbürtüyle yanına kondu. Fae formuna geri döndü ve Stella muzaffer bir gülümsemeyle ona bir cübbe uzattı.

Darius cübbeyi giyip hiddetle babasına yöneldi. "Bırak onu yoksa seni gebertirim."

Lionel hançeri oğlunun boynuna bastırmaktan çekinmiyordu, tenini kesmesine ramak kalmıştı.

"Boş tehditler," diye mırıldandı Lionel. "Ya dediğimi yaparsın ya da kardeşinin canını alırım. Tereddüt edeceğimi sakın düşünme."

"Bu gece babana ihanet ettiği için zaten annene haddini bildirdim, Darius. Yok yere daha fazla kan dökmeyelim," diye ekledi Stella fazla tatlı bir sesle.

Darius öfkeden titreyen omuzlarıyla geri çekilirken nefes alıp verişlerim hızlandı.

Stella gülümseyerek Lionel'a sokulup kolunu okşadı. "Vakit neredeyse geldi," diye fısıldadı heyecanla, Tutulma'nın eşiğine gelmiş Ay'ı işaret etti ve gözleri Orion'a kaydı. "Bu kez bize kendi isteğinle katılacak mısın, bir tanem? Yoksa her gün kara büyüyle haşır neşir olmayan çok asil biri gibi davranmaya devam edip biricik annene yine pislik muamelesi mi yapacaksın?"

Orion bunu reddediyormuş gibi yumruklarını sıktı ama annesinin doğruyu söylediğini biliyordum, bunu kendi gözlerimle görmüştüm.

"Lionel ne isterse yapacağım," diye homurdandı. Ciddi olup olmadığını anlamak için gözlerine bakmaya çalıştım.

Lütfen bize ihanet etme.

Buraya sürüklenmemizin bir nedeni olduğundan emindim ama ne olduğunu anlayamıyordum.

Lionel hançeri oğlunun boğazından çekip Xavier'ı arkasındaki maskeli adamlardan birine doğru itti. "Darius tek bir yanlış hamle yaparsa Xavier'ı tereddüt etmeden öldürün."

"Emredersiniz, Komutanım," dedi maskenin arkasındaki adam çatallı bir sesle.

Boğazım tiksintiyle tıkandı. Lionel kendi kanından canından birine nasıl bu kadar acımasız davranabilirdi?

Darius, Orion'ın yanına yaklaştı ve aralarında ödümü koparan bir bakışma geçti. Pes etmiş, Lionel'a boyun eğmiş gibi görünüyorlardı. Bunu görmeye bile tahammül edemiyordum.

"Dört yıl önce yine aynı noktada duruyorduk," dedi Lionel tuhaf müritlerine. Bir kez daha zincirlerimle mücadele ettim, göz ucuyla Tory'nin de aynısını yaptığını görebiliyordum. "Gölge Diyarı'na girmeyi başaramadık fakat bu kez her şey

farklı olacak. Stella, kutsal yazıtları getir." Eliyle yaklaşmasını işaret edince Stella cübbesinin içinden uzun bir parşömen çıkarıp ona uzattı.

Sözleri zihnimde yankılandı. *Gölge Diyarı mı? Orion, Nemflerin oradan geldiğini söylememiş miydi?*

Lionel sözlerine devam etti. "Daha önce Tenebris Scripturas'ı, diğer bir deyişle kutsal yazıtları çevirirken bir hata yaptığımıza inanıyoruz. Saf sözcüğünün kadim lisanlarda pek çok eşanlamı vardır. İçlerinden biri de... kraliyettir." Başını bize doğru çevirince iliklerime kadar donduğumu hissettim.

"*Hayır,*" diye fısıldadı Orion. "Onlara elini süremezsin. Solaria buna müsaade etmez!"

"Solaria ben demek, Lance," diye karşılık verdi Lionel sertçe. "Dilini tutmazsan onu koparıp atarım."

Ses tonu kalbimi tekletti. Buradan kaçmamız gerekiyordu ama nasıl olacağını bilmiyordum. Hareket edemiyordum ve büyüm bastırılıyordu. Tory bana çaresiz gözlerle bakınca başımı iki yana sallayarak ona hiçbir fikrim olmadığını söyledim.

Bizi gümüş rengine boyayan ay ışığı aniden kaybolunca herkes gökyüzüne baktı. Üstümüzde asılı duran dev kütle koyu kırmızıya bürünmüştü. Ay Tutulması başlamıştı.

Lionel cübbesini çıkarıp, "Başlayın!" diye bağırdı ve Faelerin hepsi kollarını gece göğüne doğru kaldırıp bilmediğim, kulağa uğursuz gelen bir dilde bir şeyler söylemeye başladı. Sesleri kulaklarımda çınlarken midemin kasılmasına neden oldu. Güçlü, karanlık bir büyü yapıyor gibiydiler.

Lionel arkasını dönüp Ejderha'sını özgür bıraktı, pulları erimiş yeşim taşları gibiydi ve gözleri şiddetle dolup taşıyordu. Gökyüzüne yükselip giderek uzaklaşırken bile boyutu ürkütücüydü. Devasa bir yırtıcı kuş gibi üzerimizde daireler çizmeye başladı.

Faelerin sesleri giderek yükselirken Orion'la Darius bize yaklaştı, ikisinin yüzünde de korku dolu, kasvetli bir ifade vardı.

Gökyüzü şiddetli bir yırtılma sesiyle parçalanıyor gibiydi, ufukta beliren ışık giderek parlaklaşıyor, gök kubbede bir yarık açılıyordu.

Bir meteor atmosfere daldığında dudaklarım dehşetle aralandı. Cayır cayır yanan mavi kuyruğu, yıldızlarla bezeli tuvale atılmış bir fırça darbesini andırıyordu. Doğruca üzerimize geliyordu. Titremeye başladım, Tory'ye sokuldum ve birlikte yaklaşan kuyruklu yıldızdan uzaklaşmaya çalıştık.

Meteor önümüzdeki kraterin göbeğine çarptı, oyuğu derinleştirip altımızdaki uçurumu şiddetle titretti.

Çarpışmanın ısısı üzerimize hücum ederken Lionel alçaldı. Etrafta toz ve toprak parçaları uçuşurken yüzümü buruşturdum.

Lionel kuyruklu yıldızın üzerine Ejderha Ateşi'ni püskürttü, onu koyu mor renkli alevler içinde bıraktı. Taş gözlerimin önünde eriyip kaynayan, kıvılcımlar saçan bir oniks birikintisine dönüştü. Lionel'ın ateşinin yoğunluğu arttıkça sıvı parıldamaya başladı, bir an yıldızları bile gölgede bırakan bir parlaklığa ulaşınca gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Sıvı parçalanıp müthiş gücüyle yanarak devasa bir yıldız tozu kütlesine dönüştüğünde ağzımdan şaşkınlık dolu bir ses çıktı.

Lionel'ın ateşi kesildi ve gökyüzüne zaferle kükredi. Yanımıza inip Fae formuna dönerken derin bir nefes aldım. Stella hemen ona cübbesini giydirip gözlerinde dans eden çılgın parıltılarla bize döndü. Gözleri Orion'ınkilere o kadar çok benziyordu ki midem kasıldı.

"Ay Tutulması gecesi yaratılan yıldız tozu onu kullananı Gölge Diyarı'na götürür. Yalnızca saf kanlar bu yolculuğu sağ atlatabilir. Yani... şanslı taşıyıcılarımız siz olacaksınız."

"Öz kızına olanlardan sonra bunu nasıl yapabilirsin?" diye çıkıştı Orion.

"Clara mı?" diye fısıldadım. Stella'nın gözleri hızla benimkileri buldu.

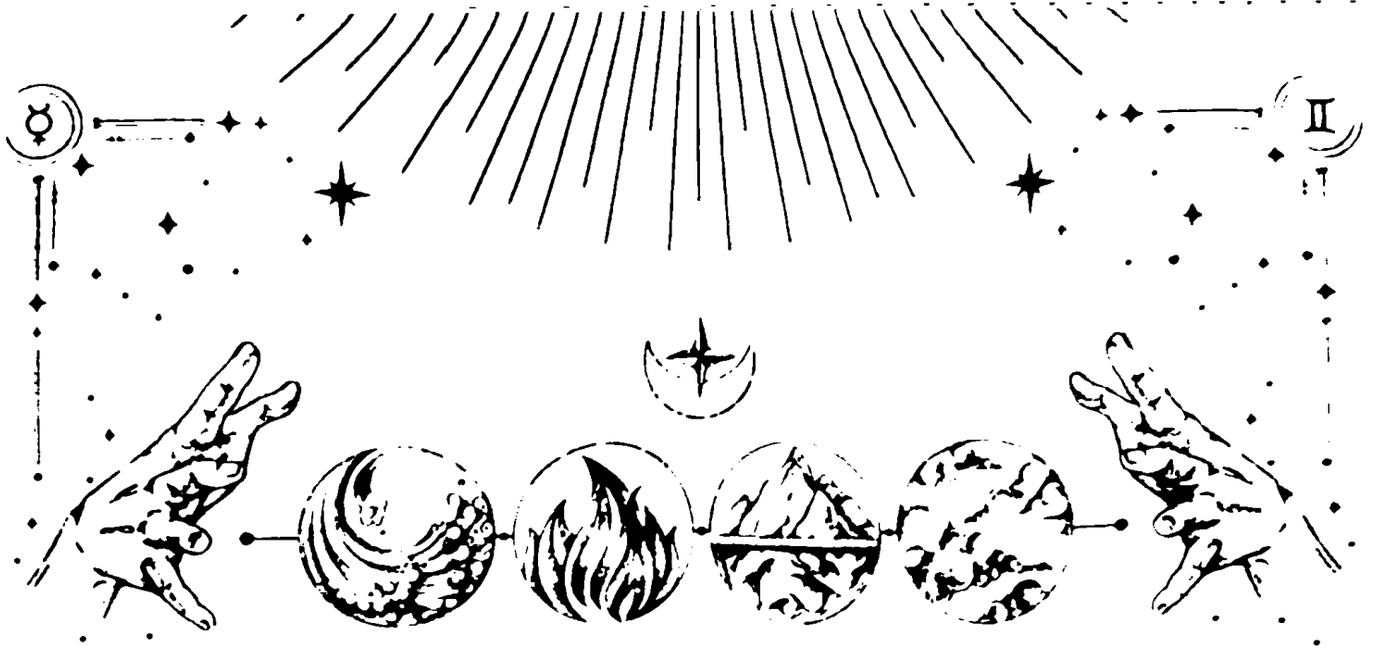
"Onun adını sakın ağzına alma." Yüzü acıyla doldu ve bir elini göğsüne bastırıp ötekini Orion'a doğrulttu. "Sen de sakın beni suçlama, bir tanem. O kendi seçimini yaptı. Gitmeyi, bunun bir parçası olmayı kendisi istedi. Her fırsatta öz annesini aşağılayan, ona sırt çeviren *senin* aksine."

Orion bir şey söylemedi, çenesi titriyordu ama gözlerindeki keder her şeye ağır basıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Tory, Stella'ya.

Stella, Lionel'a döndü, adam bir an önce işe koyulmak istiyormuşçasına elini sallayarak ona devam etmesini işaret etti.

"Beşinci Element'i," dedi Stella, gözlerinde yadsınamaz bir çaresizlik belirdi. "Gölge Elementi'ni."

TORY

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Lionel gözlerindeki çılgın parıltılar ve arkasında dalgalanan cübbesiyle bize doğru yürümeye başladı.

"İkiniz de planlarımıza uyacaksınız," diye homurdandı.

Kollarımı sımsıkı arkama mıhlayan büyüyle mücadele ederek, "Siktir git," dedim tükürürcesine.

Yüzümün yan tarafına öyle sert bir yumruk indirdi ki otların üzerine devrildim. Mide bulandıran bir çatırtı duyuldu, elmacık kemiğimin kırıldığından emindim. Ağzım kanla doldu ve şimdiye dek hiç tatmadığım bir acı kafatasımı ele geçirdi.

Kulaklarımdaki çınlamanın ardından gelen Darcy'nin çığlığını ve Darius'un bağırışını duyabiliyordum.

"Ona sakın elini sürme!" diye bağırdı Darius. Lionel'ın işine karışmaması için oluşturduğu kalkanı yumruklamasını izlerken gözlerimi kırpıştırdım.

Lionel üzerime eğilip saçımı avuçlayarak ona bakmam için beni tekrar dizlerimin üzerine oturttu.

Hareket etmemle yanağımdaki acı zonkladı, beni bir köpeğin dişlerinin arasına sıkıştırdığı oyuncağı gibi bir o yana bir bu yana sallarken yüzümü buruşturdum.

"Bu ilk uyarın olsun," diye tısladı yüzüme. "Bir daha bana böyle saygısızlık edersen bedelini kardeşin öder."

Sikik suratına tükürmek istedim ama beni bu dünyada değer verdiğim tek şeyle tehdit etmişti.

Kaşlarımı çatıp dilimi tuttum, içimdeki mücadele isteği ânında sönmüştü.

"Aferin sana," dedi alaycı bir sesle, üstünlüğünü pekiştirmek için yaralı yanağıma bir tokat atınca dudaklarımdan acı dolu bir haykırış koptu.

Gözleri bu ses karşısında heyecanla parladı, bundan zevk aldığını görmemek imkânsızdı. Bu herif düpedüz sadistti. Tek istediği buydu. Güç ve üstünlük.

Darius vahşi bir yaratık gibi haykırıyor, bizi ayıran kalkana büyüler savuruyordu.

"Bırak onu!" dedi Darcy hıçkırıklarının arasından. Yanıma gelmeye çalıştı fakat Lionel'ın büyüsü tıpkı Darius gibi ona da engel oldu.

"Bunu yalnızca bir kez söyleyeceğim, ikiniz de kulaklarınızı dört açın," dedi Lionel. Saçımı bırakıp doğruldu. "Bu gece sizden istenen her şeyi sesinizi çıkarmadan, elinizden gelen en hızlı şekilde yerine getireceksiniz. Kaçmayı ve direnmeyi aklınızdan bile geçirmeyeceksiniz. Büyünün işe yaraması için sadece birinize ihtiyacımız var, bana karşı gelecek olursanız diğerini öldürmekten çekinmem. Anlaşıldı mı?"

Çaresizce kardeşime baktım, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye devam ediyordu. Hayatını riske atacak hiçbir şey yapmazdım ve onun da aynı şekilde hissettiğini biliyordum.

"Anlaşıldı," diye mırıldandı Darcy. Ben de başımı aşağı yukarı salladım, istesem bile yüzümdeki müthiş acının konuşmama izin vereceğini sanmıyordum.

"Güzel. Darius, Lance, cübbelerini giydirip onları hazırlayın. Xavier'ın hayatının da sizin itaatkârlığınıza bağlı olduğunu aklınızdan çıkarmayın. Bir Vâris'im var zaten, gerekirse

yedeğimi gölgelere seve seve kurban ederim." Arkasını dönüp bizden uzaklaşırken büyüsü bozuldu, kollarımız bağlarından kurtuldu ve kalkanlar kayboldu.

Xavier onu tutan şerefsizin kollarında inledi. Ona baktığımda korkuyla doldum. Lionel bu uğurda öz evladını bile öldürmeye hazırsa bize ufacık bir merhamet bile göstermezdi.

Darius elimi tutup beni ayağa kaldırdı, parçalanmış yanağımı avucunun içine alırken paniği gözlerinden okunuyordu. Bu küçük dokunuş bile irkilmeme yetti, şifa büyüsü tenime yayılırken Darius'un çenesi öfke ve utançla gerildi.

"Roxy?" diye fısıldadı. Gözlerime bakmaya çalışıyordu ama ona izin vermedim. Lanet adımı bile söylemiyordu. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi usulca, gözleri Orion'a kayıp tekrar bana döndü.

Darcy'ye mavi bir cübbe uzatan Orion'ın yüzü ifadesizdi, kaşları çaresizce bir çözüm yolu arıyormuş ama hiçbir şey bulamıyormuş gibi çatıktı.

"İyi misin?" diye sordu Darius elimi sıkarak. Giymem gereken cübbeyi yumruğunun arasında sıkıyordu. Elimi uzatıp cübbeyi aldım ve kafamı çevirerek kumaşı üzerime geçirdim.

"Ne önemi var?" dedim buz gibi bir sesle. Tekrar saçmalıklarına kandığıma inanamıyordum. Ona ne zaman yaklaşsam başıma bir iş geliyordu. Bana acıdan başka bir şey getirmezken neden Ay'ın beni ona sürüklemesine izin vermiştim ki?

Darius başını iki yana sallayıp Orion'a baktı fakat öğretmenimiz hâlâ sessizdi. İkisinin de elinin kolunun bağlı olduğu ortadaydı. Her ne oluyorsa ikisi de buna karşıymış gibi görünüyordu ama tıpkı bizim gibi onların da elinden hiçbir şey gelmiyordu.

"Lance?" dedi Darcy titreyen sesiyle. Elini tuttu. "Bize ne yapacaklar?"

"Gölgeleri ele geçirmenizi istiyorlar," diye yanıtladı Orion acı dolu bir sesle.

Darcy'yle birbirimize baktık ama onun da ne demek istediğini anlamadığı ortadaydı.

"Ablam böyle ölmüştü," diye ekledi Orion. İçimi kaplayan müthiş korkuyla dudaklarım aralandı.

"Vakit geldi!" diye bağırdı Lionel, eliyle kratere girmemizi işaret ederek.

Orion'la Darius buna engel olmak için bir bahane bulmaya çalışıyormuş gibi duruyordu fakat Lionel'ın uyarısı açık ve netti. İpin ucunda Darcy'nin hayatı varken onu bekletemezdim.

Kardeşimin elini tuttum ve kararlı adımlarla bizi bir yırtıcınınkini andıran gözleriyle izleyen Ejderha Lordu'na doğru yürüdük.

Etrafımızdaki cübbeli Faeler daha önce hiç duymadığım ama tüylerimi diken diken eden bir dilde kelimeler tekrarlayıp ayaklarını yere vuruyordu.

Kraterin kenarına vardık ve Lionel birleşmiş ellerimizin arasına girince omurgamdan bir ürperti geçti.

Çukurun ortasındaki yıldız tozu neredeyse tadını alabildiğim çarpık bir büyüyle kıvrılıp bükülüyor gibiydi. Buna karşılık midem ağzıma geldi, dehşet damarlarımı ele geçirdi. Bizi bu kraterin içine atacaktı. Ve içimden bir ses geri dönmeyeceğimizi söylüyordu.

"Sadece birimize ihtiyacın olduğunu söylemiştin," dedim titreyen sesimle, gözlerimi bizi bekleyen çukurdan alamıyordum. "Beni kullan. İstediğin her şeyi yaparım. Her şeyi. Darcy'yi de gelmeye zorlama," diye yalvardım.

"Hayır, beni kullan," diye araya girdi Darcy. "Kardeşimi bırak ve–"

"Sadece birinizin de *yeteceğini* söyledim," diye sözünü kesti Lionel, sert tonu çenemizi kapatmamızı söylüyordu. "Ama ikinizi de kullanırsak büyü daha güçlü olur. Biriniz ölürse diğerini kullanırım."

Bir şey söylemedim, titreyen alt dudağımla kardeşimin gözlerine baktım.

"Ellerinizi uzatın," diye emretti Lionel.

Etrafımızdaki cübbeli figürlerin uğultusu şiddetlendi, bizi bekleyen korkunç son her neyse büyü ona yaklaşıyordu.

Elimi avucum yukarı bakacak şekilde kaldırdım, Darcy de aynısını yaptı.

Lionel cübbesinin kıvrımları arasından parıldayan gümüş bir hançer çıkarıp ellerimizin üzerine kaldırdı. Anlamadığım birkaç kelime mırıldandığında tüylerimi ürperten bir soğukluk tenimi sardı.

Hançeri savurarak önce Darcy'nin, ardından da benim avucuma bir kesik attı.

Acı bir an için nefesimi kesti. Lionel bileklerimizi tutup avuçlarımızı birbirine bastırdı.

"Şimdi," dedi. "Gidin ve gölgeleri besleyin."

Elini sırtımda hissettim ve öne doğru itilince şaşkınlıkla çığlık atıp Darcy'nin parmaklarını sıktım.

Dizlerim kraterin yüzeyine çarptı ve parıldayan yıldız tozu bizi karanlık bir sese gömdü.

"Tory?" dedi Darcy panikle. Yer altımızda titrerken gözlerinin içine baktım.

"Elimi sakın bırakma, tamam mı?" dedim. Nedenini bilmiyordum, sadece birlikteyken hiç olmadığımız kadar güçlü olduğumuzu biliyordum. Bundan yalnızca bir olursak sağ kurtulabilirdik. Başıyla onaylayıp elimi daha sıkı tuttu, gözlerindeki korku benimkinin yansımasıydı.

Omzuma bir el kondu ve başımı kaldırdığımda Stella'yı arkamda buldum, gözleri heyecanla parlıyordu.

Ardından Lionel da bir elini benim, diğerini Darcy'nin omzuna koydu.

Onlara ne yaptıklarını sormak istedim ama yıldız tozu önümüzde azgın bir deniz gibi dalgalanıyordu. İçindeki bir

şey avını arıyordu sanki. Bizi bulduğunda olacaklar ödümü koparıyordu.

"Evlatlarımın da yerlerini aldığından emin ol. Bu kez onu yakalamaya hazır olmalıyız," diye homurdandı Lionel. Bir an sonra Darius boştaki elimi tuttu.

Kafamı çevirdim ve kısacık bir an için kendimi kollarına atıp beni buradan götürmesi için ona yalvarmak istedim. Fakat yüzünde buz gibi kabullenişten başka bir şey yoktu. Çenesi gergindi ve gözleri benden uzaklaştırılmadan önce dile getirmediği pişmanlıkları ele veriyordu.

Göğsüme bir acı saplandı, dudaklarım aralandı ve aniden benden bir şey çalmış gibi hissettim. Başıma gelecekleri kabullenmek yerine benim için savaşması gerekiyormuş gibi.

Neden bunu yapacağını düşündüğümü bile bilmiyordum ama yapmaması kalbimi paramparça etmişti. Yanağıma bir gözyaşı damlası süzüldü.

"Darius?" diye fısıldadım, ne olduğunu bile bilmediğim bir şey için yalvarırcasına.

Bana baktı ve gözlerindeki derin acıdan başka sunabileceği hiçbir şey yoktu.

"Ağlama," diye fısıldayıp beni rahatlatacakmış gibi gözyaşımı sildi. Dokunuşundan kaçtım, beni bu kadere –bu kader artık her neyse– terk ettiği için kalbim sızladı.

Arkamda biri ağız dolusu küfürler etmeye başladı ve kafamı çevirdiğimde Orion'ın da kratere sürüklendiğini gördüm. Göğsüne sımsıkı dolanmış alevden zincirler kollarını sabitleyip onu hareketsiz bırakmıştı. Cübbeli adamlar onu ayağa kaldırdı ve Lionel büyülü bir iple elini Darcy'ninkine bağladı.

Orion'ın gözleri kardeşiminkilere kilitlendi, içinde bir şeyler parçalanıyor gibiydi.

"Mavi..." diye mırıldandı. Kardeşim bakışlarını onunkilerden çekmeden başını aşağı yukarı sallarken aralarında binlerce sözsüz kelime geçti.

"Sorun değil," diye fısıldadı Darcy tekrar tekrar, Orion onu kurtarmak için çaresizce çabalarken.

"Sen güçlüsün, Roxy," dedi Darius alçak sesle. Dikkatim tekrar ona kaydı. "Üstesinden gelebilirsin, bundan eminim."

Dudaklarım aralandı ama bir şey söyleyemeden birbirine karışan kanlarımız parmaklarımızın arasından sızarak önümüzdeki yıldız tozuna aktı.

Sırtımdan bir ürperti geçti ve görüşüm bulanıklaşıp etrafımızdaki dünya ortadan kaybolurken şaşkınlıkla inledim.

Gölgeler avucumdaki yaraya sürünüp içime sızdı, damarlarıma karışarak vücudumda kendilerine yol açtı. İlerlemeye devam ettiler, ruhuma sızıp kalbime tırmandılar ve içimdeki her bir boşluğu doldurdular.

Dudaklarım aralandı, rüzgâra karışan gölgelerin tadını aldım. Vücudumun her santimini okşadıklarını, beni ele geçirdiklerini, içime akıp beni tamamladıklarını hissettim.

En karanlık yanlarım yüzeye çıktıkça şimdiye dek hiç tatmadığım kadar müthiş bir dehşetle doldum. Her korkum, her nefretim, yaptığım her acımasız ve sapkınca şey sanki sadece bunlardan ibaretmişim gibi yüzeye çıktı. Panik nefesimi kesti, dehşet beni tek lokmada yutacak gibi geliyordu.

Fakat karanlıkta yalnız değildim. Darcy'nin yanımdaki varlığı güçlü ve sabitti, gölgeler ne kadar uğraşsa da birbirine kenetlenmiş parmaklarımız ayrılmıyordu.

Hiçlikte sesler yankılanmaya başladı. Bir kız ona katılmamızı istiyordu. Kahverengi saçları, abanoz rengi gözleri vardı. Kan içindeydi.

"*Bana gelin.*"

Onu aradım ama gitmişti.

"*Beni bulun.*"

Damarlarımdaki coşku yerini acıya bırakınca nabzım yavaşladı. Hem titriyor hem yanıyordum, gölgeler ruhumun en

derinlerini istila edip varlığımın her bir zerresini ele geçirmeye çalışıyordu.

Kız aniden tekrar karşımızda belirdi.

"*Bana teslim olun. Gölgelere katılın...*"

Alevler artık daha yakıcıydı, geçtikleri her yeri kavurarak kendilerine bir yol açıyorlardı. Acı beni tüketirken bir yerlerde çığlıklar attığımın farkındaydım.

Yanacağımızı sanmıştım ama yanılmıştım. Böylesi bir acıyı hiç hissetmemiştim. Cehennem kadar sıcak alevler etimi oyuyor, sırtımda iki büyük çizgi açarak çaresizce özgür kalmaya çalışıyordu.

"*Sizi bu acıdan kurtarabilirim.*"

Karanlığın arasından bize uzanıyordu, gözleri gölgeler ve vaatlerle doluydu.

Ancak ona karşılık veremiyordum. Darcy hâlâ elimi tutuyordu ve tıpkı onun gibi ben de onu bırakmayacaktım.

Alevler kavurucuydu, tenimi küle çeviriyor, bitmek bilmeyen bir ıstırap seli içimde çalkalanıyordu. Rahatlamaya ihtiyacım vardı. Gölgelere gitmeliydim fakat bunu yapmak Darcy'yi bırakmak demekti ve bunu yapacağıma sonsuza dek yanmayı tercih ederdim.

Saf acı dolu bir haykırışla kendimi öne değil, geriye attım. Darcy beni yanına çekiyordu. Belki de ben onu çekiyordum. Gölgelerden uzaklaşıp ateşe düşüyorduk.

Sırtımdaki acı en sonunda patlamayla sona erdi ve beraberinde muazzam bir rahatlama getirdi.

Dünya yanıyor, yok oluyordu. Bir an ne olduğuna anlam veremedim.

Fakat ölmemiştim.

Uçuyordum.

Gözlerimi kırpıştırarak ateşin parıltısının arasından Darcy'ye baktım, vücudunu sarmalamış alevleri görünce şok oldum. Sır-

tından cayır cayır yanan bronz kanatlar çıkmıştı, kalbimin yavaş ritmiyle eşzamanlı olarak hareket ederek onu havada tutuyordu.

Saçları kırmızının ve turuncunun en koyu tonlarında yanıyor, devasa kanatlarını yanımda süzülmek için çırparken tutamları etrafa savruluyor, alevler tenini aydınlatırken gözlerine gölge düşürüyordu. Alevlerin içine düşmüş bir meleği andırıyordu; göz kamaştırıcı ve çok güçlüydü.

"Tory?" dedi, ardına kadar açılmış gözleri bana aynı mucizeyi onun da gördüğünü söylüyordu.

Hayattaydık. Dahası Zümre'miz ortaya çıkmıştı. Ejderha değildik. Bir an için tam olarak ne olduğumuzu bilemesem de bu bilgi sanki başından beri oradaymış gibi aniden aklıma geldi. Alevlerin içinde yeniden doğmuş, gölgelerin üzerinde yükselmiştik. Tıpkı bir...

"Anka Kuşu," dedim, Darcy'ye müthiş bir hayranlıkla bakarak.

Onu daha fazla izleyemeden üzerime bir ağırlık çöktü, gölgelerin tekrar yaklaştığını hissettim.

Gökyüzünden düşerken boğazımdan bir çığlık yükseldi, alevlerimiz sönüp kanatlarımız kaybolurken kardeşime sarıldım.

Hava büyüsüyle örülmüş bir ağa takılıp yere çakılmaktan kurtulduk ama kalın bir şey etrafıma sarılıp beni kardeşimden uzaklaştırdı.

Gölgeler benimle olmak için hevesle tenimin altına süzülürken uzuvlarıma çöken ağırlıkla mücadele ettim.

"Roxy?" dedi Darius, beni göğsüne bastırıp sarstı.

Etrafıma sardığı cübbeyi kavrayıp başımın dönmesini durdurmaya çalıştım.

Lionel ve Stella heyecanla konuşuyordu, Lionel'a baktığımda gölgelerin kollarına dolandığını gördüm.

"Başardık!" diye haykırdı, gözleri yeni, karanlık büyüyle parlıyordu. "İşe yaradı!"

Etrafımızdaki cübbeli figürler gölgelerin kendilerine bahşettiği yeni gücü deniyordu. Bir an Darius'un gözlerinin ardında da kıvrılan gölgeler gördüm.

"Çek ellerini üzerimden," diye söylenip onu ittim ve kardeşime doğru süründüm.

Orion, Darcy'nin elini kendi yanağına koymuş, başını umutsuzca öne eğmiş, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Darcy ona bakmıyordu, gözleri benim üzerimdeydi.

Darius uyarıma rağmen beni rahat bırakmayarak peşimden geldi. Ruhumda yaşayan alevlerin öfkeyle kabardığını hissettim. Fakat içeride yalnız değillerdi. Gölgelerin kalbimin derinliklerinde pusuda beklediğini, benliğime kök salıp bilinmeyen bir şeye dönüştüğünü hissedebiliyordum.

Lionel bize doğru gelmeye başladı, gözleri güç ve zaferle parlıyordu.

"Siz de bunun bir parçasıydınız," dedi Darius ve Orion'a. "Artık siz de Beşinci Element'in gücünü taşıyorsunuz. Hâliyle bunu kimseye anlatamaz, bize karşı gelemezsiniz. Bize gölgelerle bağlısınız, onlar sizi asla bırakmayacaklar."

"Ya kızlar?" diye sordu Darius, Darcy'yle beni işaret ederek.

Lionel bizi şöyle bir süzdü. "Yapmaları gerekeni yaptılar. Onlar sadece gölgeleri bize aktaran araçlardı. Bizi ölümlerini örtbas etme zahmetinden bile kurtardılar. Akademiye dönebilirler, onlarla işimiz bitti."

Orion ve Darius birbirlerine kasvetli bakışlar attı ama ikisi de sessiz kaldı, bir şey söyleyemeyecek kadar yenilmiş görünüyorlardı.

Lionel parmaklarını Darcy'yle bana doğru şıklattığında yavaşça ona döndüm.

"*Burada olduğunuzu unutacaksınız,*" diye emretti, sesi çelikten dövülmüş kelepçeler gibi beni hareketsiz bırakan Telkin'le dolup taşıyordu. "*Bu geceye dair Zümrelerinizin ortaya*

çıkması dışında hiçbir şey hatırlamayacaksınız. Gölgeleri, beni gördüğünüzü unutacaksınız."

Büyü üzerine hücum edince Darcy'nin dudaklarından bir şaşkınlık nidası kaçtı, emirleri beni de ele geçirirken çaresizce ona baktım.

Fakat Telkin'le anılarımı çarpıtamadan gözlerimin önünde alevlerden oluşmuş aşılmaz bir bariyer parıldadı. Lionel'ın büyüsünü yakıp yok ettiler. Darcy'yle göz göze geldiğimizde aynı şeyi onun da yaşadığını anladım. Sessiz kaldım.

Lionel kucağına bir kese yıldız tozu atınca Darius sessizce ayağa kalktı.

"Onları akademiye götür," diye emretti. "Bir şey hatırladıklarından şüphelenirsen bana haber ver."

Babası uzaklaşırken Darius avucuna biraz yıldız tozu döktü.

Gözlerimin içine bakarak hepsini havaya saçtı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. Yıldızlara kapılırken dünya kayboldu.

Darius Acrux üzgün müydü? Bu sözcüğün ne anlama geldiğini bile bilmiyordu. Fakat yaptıklarından, bizi psikopat ailesinin ritüeline ortak edip hayatlarımızı tehlikeye attıktan sonra ona bu sözcüğün ne anlama geldiğini öğretmeye kararlıydım.

Üzgündü demek.

Hayır, henüz değil.

YAZARIN NOTU

Bak, bak, neler olmuş? Dünyayı dize getirmeye hazır iki kardeş güçlerini keşfedip yıldızların insafına kalmış bir Fae olmanın sonunda ne demek olduğunu anlamış.

Bu kitabı yazmak bizim için çok eğlenceliydi, karakterlerin hepsi kalbimizde kendilerine yer edinmeyi başardı ve kim olduklarını, hedeflerine ulaşmak için neleri göze aldıklarını çok daha iyi görmemizi sağladı. Bu kitabı yazdığımız sıralarda yazarlık kariyerlerimizin henüz başındaydık, bağımsız yayıncılık cehenneminde yolumuzu bulmaya çalışıyor, bizi sürüklediği çılgın yolculuğa alışmaya çalışıyorduk.

Bu kitabı ikizlerin kendi içlerinde buldukları o direnç, bilinmezliklere rağmen yollarını bulmaları ve bir avuç pisliğe boyun eğmeyi kesinlikle reddetmeleri nedeniyle seviyoruz. Beylerin üstlendikleri sorumluluğun derinliğini yeni yeni fark etmelerini de seviyoruz. Ve tabii ki yıldızların o lanet olası oyunlarına daha yeni başlıyor olmalarına da.

Sakin sular çalkalanmaya, akıntılar hızlanmaya başlıyor. Kaosun fitili tam anlamıyla ateşleniyor.

Bu yüzden kemerlerinizi bağlayın çünkü bundan böyle ortalık ateş hattına dönecek.

Biraz ciddi olmak gerekirse bu seri, bu kitaplar ve en önemlisi siz birbirinden harika okurlarımız hayatlarımızı kelimelere dökemeyeceğimiz şekilde değiştirdiniz. Yazdıklarımıza bir şans verip zihnimizin bulanık sularına daldığınız için size ne kadar teşekkür etsek azdır fakat bir şeyin sözünü verebiliriz: Karşımıza ne denli karanlık, çarpık düşmanlar çıkarsa çıksın bu dünyalarda sizinle el ele dolaşacağız. Savaşçıların ve canavarların sözlerini fısıldayacak, sizinle birlikte âşık olup çığlıklar atacak, birlikte ağlayacak, birlikte güleceğiz. Sözcüklerimizi ekrana ve sayfalara dökecek, bu yolda bizimle yürümek istediğiniz müddetçe ruhumuzun parçalarını sizlere sunacağız. Kederde de zafer anlarında da yanınızda olacağız ve sonunda, son sayfayı çevirdiğinizde, tüm kalbimizle bizden nefret etmeyeceğinizi umacağız. (Belki birazcık edersiniz.)

Sevgiler,
Susanne ve Caroline

@ayisigikitap

ZA
ZA
TORY VEGA

Ayışığı Kitapları

@AYISIGIKITAP